

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Τμήμα Κοινωνικής και Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

**ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ, ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ
ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ**

**ΘΕΜΑ: Η πρακτική του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών
Οργάνων (Α.Γ.Γ.Ο.) . Συγκριτική μελέτη χώρων Ευρώπης και Αφρικής.**

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΑΒΔΕΛΑ

ΑΜ:3032202101001

Τριμελής εξεταστική επιτροπή

Θεόδωρος Παπαθεοδώρου, καθηγητής, επιβλέπων

Δέσποινα Καρακατσάνη, καθηγήτρια, μέλος

Μαρία Νικολακάκη, αναπληρώτρια καθηγήτρια, μέλος

ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2023

Copyright © 2023 Λαμπρινή Αβδελά

Με την επιφύλαξη παντός νόμιμου δικαιώματος μου

All rights reserved

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αποθήκευση και διανομή της παρούσας έκδοσης, εξολοκλήρου ή τμήματος αυτής για εμπορικό σκοπό. Επιτρέπεται η ανατύπωση, αποθήκευση και διαμονή για σκοπό μη κερδοσκοπικό, εκπαιδευτικής ή ερευνητικής φύσης, υπό την προϋπόθεση να αναφέρεται η πηγή προέλευσης και να διατηρείται το παρόν μήνυμα. Ερωτήματα που αφορούν τη χρήση των μελετών για κερδοσκοπικό σκοπό πρέπει να απευθύνονται προς τη συγγραφέα. Οι απόψεις και τα συμπεράσματα των κειμένων εκφράζουν τη συγγραφέα και μόνο.

Αφιερωμένο στην Amin, στην Abdi, στη Sirad και σε όλα τα κορίτσια τα οποία γνώρισα και με τη δύναμη της ψυχής τους με ενέπνευσαν ,,,

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους συνέδραμαν στην εκπόνηση της παρούσας διπλωματικής εργασίας αλλά και στην ολοκλήρωση του συγκεκριμένου προγράμματος μεταπτυχιακών σπουδών.

Αρχικά οφείλω να εκφράσω τις ευχαριστίες μου στον επιβλέποντα καθηγητή της διπλωματικής μου εργασίας κ. Παπαθεοδώρου, για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε για την επιλογή του θέματος της εργασίας, την υποστήριξη και την καθοδήγηση του, όπως και τα μέλη της επιτροπής, κ. Καρακατσάνη και κ. Νικολακάκη, για τη συμμετοχή τους στην διεκπεραίωση της εργασίας.

Τέλος, δε θα μπορούσα να παραλείψω να ευχαριστήσω την οικογένεια μου για την υπομονή και τη στήριξη τους για την επίτευξη του στόχου μου.

Περιεχόμενα

Πίνακας Συντμήσεων και Συντομογραφιών **σελ. 6**

Περίληψη **σελ. 7**

Summary **σελ. 8**

Εισαγωγή **σελ. 9**

Α Μέρος. Θεωρητικό πλαίσιο

Κεφάλαιο 1^ο

1.Ορισμός, ορολογία και είδη ΑΓΓΟ **σελ. 10**

2.Ιστορία του ΑΓΓΟ και εκστρατείες για την εξάλειψή του **σελ.11**

3.Ανθρωπολογικές προσεγγίσεις **σελ. 13**

4.Οι συνέπειες του ΑΓΓΟ **σελ. 16**

5.Η βία κατά των γυναικών και το Διεθνές πλαίσιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων **σελ. 17**

Κεφάλαιο 2^ο

1.Κοινωνικοπολιτισμικές έννοιες της πρακτικής του ΑΓΓΟ **σελ. 23**

2.Τα γεννητικά όργανα και η κατασκευή του γυναικείου σώματος **σελ. 31**

3.Η ιατροκοποίηση ή ιατροποίηση του ΑΓΓΟ **σελ. 32**

4.Θρησκεία και ΑΓΓΟ **σελ. 39**

5.Μετανάστευση, Μεταναστευτικά κύματα και Εθνικότητα **σελ. 43**

6.Υπαγωγή στο καθεστώς του πρόσφυγα – ΑΓΓΟ και Άσυλο **σελ. 44**

7.Κρίσιμες πτυχές της ποινικής απαγόρευσης του ΑΓΓΟ **σελ. 68**

8.Μία συνολική προσέγγιση για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ **σελ.69**

Β' Μέρος. Έρευνα

Κεφάλαιο 3^ο

1.Ερευνητική στρατηγική **σελ. 71**

2.Δείγμα της έρευνας **σελ. 72**

3.Διαδικασία και εργαλεία συλλογής δεδομένων **σελ. 72**

4.Αποτύπωση των συλλεχθέντων στοιχείων

Μέρος 1^ο Συγκριτική μελέτη χωρών της Ευρώπης αναφορικά με το ζήτημα της επικράτησης του ΑΓΓΟ και τους τρόπους αντιμετώπισης του **σελ. 73**

Μέρος 2^ο Συγκριτικά αποτελέσματα **σελ. 237**

Μέρος 1^ο Συγκριτική μελέτη χωρών της Αφρικής αναφορικά με το ζήτημα της επικράτησης του ΑΓΓΟ και τους τρόπους αντιμετώπισης του **σελ. 249**

Μέρος 2^ο Συγκριτικά Αποτελέσματα **σελ. 360**

Κεφάλαιο 4^ο

Συμπέρασμα – Συστάσεις **σελ. 374**

Βιβλιογραφία **σελ. 384**

Παράρτημα

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΑΓΓΟ

Ακρωτηριασμός Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων

ΓΓΔΟΠΠΦ	Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων
ΔΕΕ	Δικαστήριο Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΕΔΔΑ	Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
ΕΕ	Ευρωπαϊκή Ένωση
Ε.Επ.	Ευρωπαϊκή Επιτροπή
ΕΚ	Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
ΕΚΚΑ	Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης
ΕΚΤ	Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο
Ε.Π.	Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
ΕΣΔ	Εθνικό Σχέδιο Δράσης
ΕΣΔΙΦ	Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων
ΕΣΙΦ	Εθνικό Συμβούλιο Ισότητας
ΚΕΘΙ	Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας
ΜΚΟ	Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις
ΟΗΕ	Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών
ΟΤΑ	Οργανισμός Τοπικής Αυτοδιοίκησης
ΠΟΕ	Παγκόσμιος Οργανισμός/ Οργάνωση Υγείας
CEDAW	Convention on the Elimination of all forms of Discrimination Against Women
DHS	Demographic and Health Survey
EC	European Commission
EIGE	European Institute for Gender Equality
EU	European Union
FGM	Female Genital Mutilation
GCS	Genital Cosmetic Surgery
IAC	Inter-African Committee on Traditional Practices Affecting the Health of Women and Children
ICCPR	International Covenant on Civil and Political Rights
ICESCR	International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights
MICS	Multiple Indicator Cluster Survey
NGO	Non - Governmental Organization
PTSD	Post -Traumatic Stress Disorder
UN	United Nations
UNAIDS	United Nations Program on HIV/AIDS
UNDP	United Nations Development Program
UNESCO	United Nations Organizations for Education, Science and Culture
UNFPA	United Nations Population Fund
UNGA	United Nations General Assembly
UNHCR	United Nations High Commissioner for Refugees
UNICEF	United Nations International Children's Emergency Fund
UNIFEM	Former UN Agency, at present UNWOMEN
VAW	Violence Against Women
WHO	World Health Organization

Περίληψη

Ο Ακρωτηριασμός των Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (ΑΓΓΟ) αποτελεί μία πρακτική βαθιά ριζωμένη σε πολλές χώρες, ιδίως στην Αφρική και την Ασία. Τα τελευταία χρόνια λόγω της μεγάλης μεταναστευτικής ροής στην Ευρώπη γυναικών και κοριτσιών που κατάγονται ως επί το πλείστον από τις αφρικανικές χώρες που τελείται ο ΑΓΓΟ έχει αναδειχθεί η προβληματική της εξάλειψης του, μολονότι δεν αποτελεί νέο φαινόμενο καθώς εδώ και δεκαετίες έχουν διεξαχθεί εκστρατείες για αυτό το σκοπό. Στην παρούσα εργασία επιχειρήθηκε να διερευνηθεί αυτή η συσχέτιση της επικράτησης του ΑΓΓΟ τόσο στις χώρες καταγωγής όσο στις χώρες υποδοχής των μεταναστριών και των προσφυγισσών. Αφού πραγματοποιήθηκε σε πρώτη φάση βιβλιογραφική ανασκόπηση του ορισμού και των τύπων του ΑΓΓΟ, της ιστορίας του και των εκστρατειών για την εξάλειψη του, σε ανθρωπολογικές προσεγγίσεις, των συνεπειών του, της σύνδεσης του με την έμφυλη βία και τη διεθνή αναγνώριση του ως μορφή αυτής και τα ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται από τη τέλεση του, των κοινωνικοπολιτισμικών έννοιών της πρακτικής του ΑΓΓΟ, της ιατροποίησης ή ιατροποίησης του, και της σχέσης της πρακτικής με τη θρησκεία, τη μετανάστευση και τη διεθνή προστασία προσφύγων και την ποινικοποίηση, ακολούθησε συγκριτική μελέτη 32 χωρών της Ευρώπης και 28 χωρών της Αφρικής αναφορικά με τους τρόπους αντιμετώπισης του. Τα αποτελέσματα της έρευνας έδειξαν ότι ανεξαρτήτως ηπείρου (Ευρώπης – Αφρικής) τα κράτη έχουν κοινή γραμμή στην πλειοψηφία τους ως προς την ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ σαν μέτρο αποτροπής τέλεσης της πρακτικής, αν και σε ορισμένα κράτη δεν υπάρχει εξειδικευμένη νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ. Επίσης, σχεδόν σε όλες αναγνωρίζεται πως η πρακτική αποτελεί κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δη των παιδιών, ενώ σε αρκετές θεωρείται μορφή έμφυλης ή ενδοοικογενειακής βίας. Ωστόσο, υπάρχει ένας «σκοτεινός αριθμός» αναφορικά με αριθμό των αναφορών και των καταγγελιών που αφορούν τον ΑΓΓΟ και των καταδικαστικών αποφάσεων, καθώς η αναλογία των κοριτσιών που βρίσκονται σε κίνδυνο βάσει των ερευνών οργανισμών είναι πολλαπλάσιοι των καταγγελλόμενων. Πολύ σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν οι δράσεις της Κοινωνίας των Πολιτών σε συνεργασία με κυβερνητικές παροχές και την ύπαρξη φορέων κοινωνικής πρόνοιας. Ωστόσο, η μέχρι σήμερα επικράτηση του ΑΓΓΟ μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για έναν συχνά ισχυρό κοινωνικό κανόνα. Αυτό σημαίνει ότι, ακόμη και αν γνωρίζουν τους κινδύνους του, οι άνθρωποι το εφαρμόζουν επειδή λαμβάνουν κοινωνικά, θρησκευτικά ή οικονομικά οφέλη από τη συμμόρφωση με τον κανόνα και φοβούνται κυρώσεις από τους άλλους σε περίπτωση απόκλισης. Ως εκ τούτου θεωρούμε πως κάθε εν δυνάμει πετυχημένο πρόγραμμα εξάλειψης του ΑΓΓΟ χρειάζεται να στηρίζεται στο σεβασμό του κοινωνικοπολιτισμικού πλαισίου κάθε κοινότητας ή κράτους και να αναζητά της ενεργή συμμετοχή των μελών του ιδίως των γηραιότερων.

Λέξεις κλειδιά: Ακρωτηριασμός Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων, ΑΓΓΟ, FGM, ποινικοποίηση, μετανάστευση, φύλο, γυναίκα, κορίτσι

Summary

Female Genital Mutilation (FGM) is a deeply rooted practice in many countries, especially in Africa and Asia. In recent years, due to the large migration flow to Europe of women and girls mostly originating from African countries where FGM is performed, the problem of its elimination has emerged, although it is not a new phenomenon as campaigns for this have been carried out for decades purpose. In the present paper, an attempt was made to investigate this correlation of the prevalence of FGM both in the countries of origin and in the host countries of immigrant and refugee women. After a bibliographic review of the definition and types of FGM, its history and the campaigns for its elimination, in anthropological approaches, its consequences, its connection with gender-based violence and its international recognition as a form of it, and the human rights violated by its performance, the socio-cultural implications of the practice of FGM, of its medicalization or medicalization, and the relationship of the practice with religion, immigration and international refugee protection and criminalization, followed by a comparative study of 32 countries in Europe and 28 countries in Africa regarding the ways of dealing with it. The results of the research showed that regardless of the continent (Europe - Africa), the majority of states have a common line regarding the criminalization of FGM as a measure to prevent the practice, although in some states there is no specific legislation on FGM. Also, in almost all of them it is recognized that the practice is a flagrant violation of human rights, especially of children, while in many it is considered a form of gender or domestic violence. However, there is a "dark number" regarding the number of reports and complaints about FGM and convictions, as the proportion of girls at risk based on research by organizations is many times more than those reported A very important role is played by the actions of Civil Society in collaboration with government benefits and the existence of social welfare agencies. However, the prevalence of FGM to date leads us to the conclusion that it is often a strong social norm. This means that, even if they are aware of its dangers, people practice it because they receive social, religious, or economic benefits from conforming to the rule and fear punishment from others if they deviate. Therefore, we believe that any potentially successful program to eliminate FGM needs to be based on respect for the socio-cultural context of each community or state and seek the active participation of its members, even the oldest ones.

Keywords: Female Genital Mutilation, FGM, criminalization, immigration, gender, woman, girl

Εισαγωγή

Ο Ακρωτηριασμός των Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (ΑΓΓΟ) ορίζεται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (WHO/ΠΟΥ) ως το σύνολο επιβλαβών διαδικασιών που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλος τραυματισμός τους, είτε για πολιτιστικούς, θρησκευτικούς ή άλλους μη θεραπευτικούς λόγους. Στο παρόν κείμενο χάριν συντομεύσεως χρησιμοποιούνται οι όροι ΑΓΓΟ ή FGM για την εν λόγω πρακτική. Ο ΑΓΓΟ μπορεί να προκαλέσει βραχυπρόθεσμες επιπλοκές στην υγεία (αιμορραγία, πόνος, σοκ, μόλυνση, τραυματισμό) που μπορεί να προκαλέσουν μέχρι θάνατο. Έχει επίσης ως αποτέλεσμα σοβαρές και μακροπρόθεσμες βλάβες στην αναπαραγωγική και σεξουαλική υγεία, συμπεριλαμβανόμενων των επαναλαμβανόμενων λοιμώξεων, της στειρότητας, των κύστεων και των επιπλοκών κατά τον τοκετό. Για τις γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ΑΓΓΟ η σεξουαλική ζωή συνδέεται με πόνο και έλλειψη ευχαρίστησης. Επίσης, υπάρχουν ψυχολογικές συνέπειες, όπως η διαταραχή μετατραυματικού στρες, το χρόνιο άγχος, η ανασφάλεια και η έλλειψη αυτοπεποίθησης. Λόγω των ανωτέρω συνεπειών τα Ηνωμένα Έθνη αναγνώρισαν και τους τέσσερις (4) τύπους του ΑΓΓΟ, ως επιβλαβή πρακτική, ως μορφή βασανιστηρίων και κακομεταχείρισης, ως μορφή βίας κατά των κοριτσιών και των γυναικών και ως παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού.

Η πρακτική είναι ακόμη ενεργή σε περισσότερες από 28 αφρικανικές χώρες μεταξύ Σενεγάλης και Σομαλίας, σε μερικές κοινότητες στην Αίγυπτο, στην Υεμένη, στην Ιορδανία, στο Ομάν, στην Παλαιστίνη, στο Ιρανικό Κουρδιστάν, στην Ινδία, την Ινδονησία και τη Μαλαισία. Υπολογίζετε ότι 200 εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια που ζουν σήμερα έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και εξ αυτών 4,1 εκατομμύρια μόνο το 2019. Υπολογίζεται ότι είναι πάνω από 600.000 επιζώντες ΑΓΓΟ ζουν στην Ευρώπη και γύρω στις 190.000 κινδυνεύουν μόνο σε 17 χώρες (EIGE 2021). Το πρόβλημα έγκειται πως ο ΑΓΓΟ «επιβιώνει» στην Ευρώπη στις κοινότητες των μεταναστών από τις προαναφερόμενες χώρες, ορισμένες φορές ως μέτρο άσκησης πίεσης για τη διατήρηση της εθνικής ταυτότητας, παρόλο που έχει ποινικοποιηθεί σε αρκετά κράτη-μέλη μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα και έχει θεσμοθετηθεί και η αρχή της εξωεδαφικότητας που επιτρέπει τη δίωξη ακόμη και αν η πρακτική τελέστηκε κατά τη διάρκεια των διακοπών στις χώρες προέλευσης.

Η διερεύνηση της επικράτησης της πρακτικής του ΑΓΓΟ σε γυναίκες και κορίτσια τόσο στις χώρες της Αφρικής όσο στις χώρες της Ευρώπης όπου ζουν ως μετανάστριες ή προσφύγισσες, παρά τα προβλήματα που προκαλεί και την διεθνή αναγνώριση του ως μορφή έμφυλης βίας και καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αποτελεί αντικείμενο της παρούσας εργασίας. Ταυτόχρονα, επιχειρήθηκε η αναζήτηση της σύνδεσης της πρακτικής με τη θρησκεία, την ιατρική και τους κοινωνικούς κανόνες. Επιπλέον, έγινε προσπάθεια εμβάθυνσης σε θέματα που άπτονται της δημόσιας πολιτικής των συγκρινόμενων χωρών, αναφορικά με τους τρόπους αντιμετώπισης του φαινομένου στο έδαφος τους, τις προσπάθειες και τις προτάσεις για εξάλειψη του ΑΓΓΟ.

Αναφορικά με τη δομή της, η παρούσα εργασία αποτελείται από δύο (2) μέρη: το θεωρητικό και το ερευνητικό. Το θεωρητικό μέρος διαρθρώνεται στα δύο (2) πρώτα κεφάλαια. Το πρώτο κεφάλαιο αναφέρεται στον ορισμό, την ορολογία και τους τύπους του ΑΓΓΟ, στην ιστορία του και στις εκστρατείες για την εξάλειψη του,

σε ανθρωπολογικές προσεγγίσεις, στις συνέπειες του, στη σύνδεση με την έμφυλη βία και τη διεθνή αναγνώριση του ως μορφή αυτής και τα ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται από τη τέλεση του. Στο δεύτερο κεφάλαιο αναλύονται οι κοινωνικοπολιτισμικές έννοιες της πρακτικής του ΑΓΓΟ, οι «συμβολικές» αναπαραστάσεις που σχετίζονται με την κατασκευή του γυναικείου σώματος, η ιατρικοποίηση ή ιατροποίηση του ΑΓΓΟ, η σχέση της πρακτικής με τη θρησκεία, τη μετανάστευση και τη διεθνή προστασία προσφύγων, η ποινικοποίηση του και μία συνοπτική αναφορά αντιμετώπισης του. Στο δεύτερο μέρος παρουσιάζεται η συγκριτική έρευνα μέσω βιβλιογραφικής ανασκόπησης που πραγματοποιήθηκε, η οποία αποτελεί το τρίτο κεφάλαιο, που περιλαμβάνει τη μεθοδολογία, τα δεδομένα που προέκυψαν από την ερευνητική διαδικασία και την ανάλυση τους. Στο συγκεκριμένο μέρος παρουσιάζεται αρχικά η ποινική κατά κύριο λόγο νομοθεσία 32 χωρών της Ευρώπης η οποία συσχετίζεται με τον ΑΓΓΟ (αδικήματα και κυρώσεις), η αστική νομοθεσία περί προστασίας των ανηλίκων, οι τυχόν υπάρχουσες δικαστικές αποφάσεις και η ύπαρξη καλών πρακτικών και εθνικών σχεδίων δράσεων. Στη συνέχεια παρουσιάζεται η νομοθεσία 28 χωρών της Αφρικής η οποία συσχετίζεται με τον ΑΓΓΟ, το φαινόμενο του διασυννοριακού ΑΓΓΟ, οι τυχόν υπάρχουσες δικαστικές αποφάσεις και η ύπαρξη αρμόδιων κυβερνητικών αρχών και στρατηγικών και τυχόν παρατηρήσεων της Κοινωνίας των Πολιτών. Η σειρά αναφοράς των χωρών βασίζεται στο καταγεγραμμένο από τις αρμόδιες στατιστικές αρχές ποσοστό ΑΓΓΟ, από το υψηλότερο στο χαμηλότερο. Στο σημείο αυτό, αναγκαίο κρίνεται να διευκρινιστεί ότι η συγκριτική μελέτη περιορίζεται στις Αφρικανικές χώρες όπου τελείται η πρακτική, δεδομένου πως ο μεγαλύτερος αριθμός μεταναστριών στην Ευρώπη που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ προέρχονται από αυτές. Τέλος, στο τέταρτο κεφάλαιο παρουσιάζεται το τελικό συμπέρασμα και προτάσεις – συστάσεις επί του συνόλου των δεδομένων που αναδείχθηκαν από τις συγκριτικές μελέτες. Η εργασία ολοκληρώνεται με την παράθεση της βιβλιογραφίας και το παράρτημα που περιλαμβάνει συγκριτικούς πίνακες.

Α Μέρος. Θεωρητικό πλαίσιο

Κεφάλαιο 1^ο

1. Ορισμός, ορολογία και είδη ΑΓΓΟ

Όπως ήδη προαναφέρθηκε, σύμφωνα με κοινή δήλωση των WHO/UNICEF/UNFRA (1997) ως ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) ή Female genital mutilation (FGM) ως όρος που επικράτησε ήδη από το 1970, θεωρείται κάθε διαδικασία που περιλαμβάνει μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων ή την πρόκληση οποιουδήποτε άλλου τραυματισμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη ιατρικούς λόγους. Ήδη από το 2008 ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (WHO, 2008) έχει κατηγοριοποιήσει τέσσερις (4) τύπους ΑΓΓΟ βάσει της μορφής του ακρωτηριασμού. Σύμφωνα με τον Τύπο I πραγματοποιείται μερική ή ολική αφαίρεση της κλειτορίδας και/ ή της ακροποσθίας της κλειτορίδας (κλειτοριδεκτομή), ενώ στον Τύπο II διενεργείται επιπλέον μερική ή ολική αφαίρεση και των μικρών χειλέων, με ή χωρίς εκτομή των μεγάλων χειλέων (εκτομή). Ο Τύπος III αφορά διαφορετικές πρακτικές, όπως το στένεμα του κολπικού ανοίγματος με τη δημιουργία καλύμματος και τη συρραφή των

μικρών χειλέων και/ή των μεγάλων χειλέων , με ή χωρίς εκτομή της κλειτορίδας (αγκηριασμός) και (επαναναγκηριασμός μετά τον τοκετό) και τέλος ο Τύπος IV αναφέρεται σε κάθε άλλη επιβλαβής για τα γυναικεία γεννητικά όργανα διαδικασία π.χ. διάτρηση, τρύπημα, γδάρσιμο, καυτηριασμός, η οποία γίνεται για μη ιατρικούς λόγους (Mwenda,2006,σ.355-357) . Οι τύποι I και II εμφανίζονται ως επί το πλείστον στις χώρες της Κεντρικής και Δυτικής Αφρικής και ο τύπος III στην Ανατολική Αφρική με μεγαλύτερο ποσοστό στην Σομαλία, το Σουδάν και το Τζιμπουτί (UNFRA, 2022). Οι προαναφερόμενες πρακτικές ΑΓΓΟ αποτελούν κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων γυναικών και κοριτσιών ως προς το δικαίωμα στη σωματική και διανοητική ακεραιότητα, την ελευθερία από τη βία, το υψηλότερο δυνατό επίπεδο υγείας, την ελευθερία από τη διάκριση για λόγους φύλου, την ελευθερία από τα βασανιστήρια, τη σκληρή , την απάνθρωπη και την εξευτελιστική μεταχείριση, ακόμη και την ίδια τους τη ζωή όταν καταλήγουν σε θάνατο. Το προαναφερόμενα δικαιώματα έχουν αναγνωρισθεί και προστατεύονται από διεθνή έγγραφα, συμβάσεις, χάρτες, διακηρύξεις κλπ.

2. Ιστορία του ΑΓΓΟ και εκστρατείες για την εξάλειψή του

Ήδη από τον 5αι π.Χ. ο Ηρόδοτος αναφέρει πως οι Χεταίοι, οι Αιθίοπες και οι Φοίνικες πραγματοποιούν ΑΓΓΟ στα κορίτσια τους. Ρητή αναφορά υπάρχει και στο έργο του Στράβωνα, γύρω στον 1^ο αι. π.Χ. ,ο οποίος μιλάει για τον ζήλο των Αιγυπτιωτών να τηρούν αυτή την πρακτική. Σύμφωνα με τη Sara Johnsdotter (2012) κατά το 15^ο και 16^ο αι. μ.Χ. άρχισαν να εμφανίζονται πιο λεπτομερείς περιγραφές από Ευρωπαίους που είχαν ταξιδέψει στην Αφρική. Παρόλο που τους μεταγενέστερους αιώνες , ιδίως το 18^ο και το 19^ο αι. μ.Χ. , οι διάφορες ερμηνείες προκάλεσαν σκέψεις για τους σκοπούς της εκτέλεσης της πρακτικής , από πλευράς λόγων ηθικής, υγείας και αισθητικής, η προέλευση της πρακτικής του ΑΓΓΟ παραμένει μυστηριώδης. Η κλειτοριδεκτομή και ο αγκηριασμός έχουν επίσης ασκηθεί σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας, και υπάρχουν αναφορές σε ιατρικά κείμενα από το 2^ο μέχρι το 18^ο αι. μ.Χ. , όταν οι περιγραφές συνοδεύονται από περισσότερες πληροφορίες και πιο συγκεκριμένα για το πως η διαδικασία αυτή θεωρήθηκε θεραπευτική για τον έλεγχο της σεξουαλικότητας και ενός ευρέως φάσματος ασθενειών στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική. Έχει αναφερθεί πως ασκήθηκε ως θεραπεία για τον αυνανισμό, τη μοιχεία ή τη τη γυναικεία ομοφυλοφιλία, υπογραμμίζοντας έτσι τις άκρως ηθικολογικές απόψεις για το γυναικείο σώμα κατά τον 18^ο και 19^ο αι.μ.Χ. (Johnsdotter 2012). Περίπου το πρώτο τέταρτο του 20^{ου} αι. μ.Χ. η γυναικεία «κοπή» αμφισβητήθηκε έντονα , τόσο για λόγους υγείας όσο για πολιτικούς λόγους. Αναφορές για απαγορεύσεις της πρακτικής του ΑΓΓΟ χρονολογούνται από εκείνη την εποχή σε χώρες όπως η Κένυα, η Αίγυπτος και το Σουδάν , που προωθήθηκαν από αποικιακές δυνάμεις και τοπικούς παράγοντες, ακόμη και αν είχαν διαφορετικά κίνητρα. Για παράδειγμα, κατά τη δεκαετία του 1920 στην Κένυα, χρησιμοποιήθηκαν από τους Προτεστάντες ιατρικά επιχειρήματα για την καταγγελία της πρακτικής στις πιο απομακρυσμένες περιοχές όπου υπήρχε άμεση συσχέτιση της αποβολής, της υπογονιμότητας και των αμβλώσεων των γυναικών με την απουσία εκτομής των γεννητικών τους οργάνων. Οι προτεστάντες ιεραπόστολοι είχαν μερική επιτυχία στη συμμετοχή στην εκστρατεία τους των φεμινιστικών και ανθρωπιστικών ομάδων που είχαν έδρα στο Λονδίνο. Γυναίκες βουλευτές

και μέλη οργανώσεων για τα δικαιώματα των γυναικών είχαν διαφωνίες , μέχρι που η Βουλή των Κοινοτήτων κατάληξε πως η κλειτοριδεκτομή θα πρέπει να απαγορευτεί λόγω των κινδύνων που εκτίθενται τα βρέφη και οι μητέρες κατά τη διάρκεια του τοκετού (Thomas 1998,130). Αν και τα ιατρικά επιχειρήματα είχαν μεγάλη απήχηση , η αποικιακή δύναμη φαινόταν να ανησυχεί περισσότερο για το γεγονός ότι η άμβλωση που ασκούσαν από τις κοινότητες σε κορίτσια που έμειναν έγκυες πριν την εκτομή δημιουργούσε πρόβλημα στο μέγεθος του πληθυσμού , το οποίο με τη σειρά του αποτελούσε απειλή για τα εργατικά και οικονομικά συστήματα. Οι ισχυρισμοί των γυναικών βουλευτών για απαγόρευση του ΑΓΓΟ σε όλη την αποικία βρέθηκαν αντιμέτωποι με την απροθυμία των διαχειριστών να ποινικοποιήσουν την πρακτική επειδή θεωρήθηκε ως μία μορφή παρέμβασης στις γυναικείες μυήσεις. Αντί αυτού επιλέχθηκε μία προσέγγιση «εκπαίδευσης και προπαγάνδας». Το προαναφερόμενο παράδειγμα είναι απλώς μία απεικόνιση του πόσο πίσω στο χρόνο βρίσκονται οι προτάσεις απαγόρευσης του ΑΓΓΟ, και πως αυτές είναι παγιδευμένες μεταξύ των ζητημάτων εξουσίας και διοίκησης από τη μια και πολιτιστικής νομιμότητας από την άλλη. Άλλα παραδείγματα που αναφέρονται σε τοπικές προσπάθειες να εξαλείψουν την εν λόγω πρακτική ήταν στην Αίγυπτο τη δεκαετία του 1920 από όταν ζητήθηκε η απαγόρευση από την Αιγυπτιακή Ένωση Γιατρών (Boddy 2007) , ή στο Σουδάν το 1946, όταν η πρακτική χαρακτηρίστηκε ως μη νόμιμη, παρόλο που ασκείται μέχρι σήμερα. Η ιστορική διαδρομή της πρακτικής του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται από εντάσεις μεταξύ αυτών που συνηγορούν υπέρ της εξάλειψης και αυτών που την εξασκούν. Το αποτέλεσμα αυτών των ενεργειών ήταν η παραγωγή δεκαετιών πολιτικών χάραξης και ευαισθητοποίησης σε πολλούς διαφορετικούς παράγοντες, ατομικούς και θεσμικούς. Καθ' όλη τη διάρκεια του 20^{ου} αι. , η συζήτηση στράφηκε από τα ιατρικά θέματα σε αυτά της καταπάτησης των ατομικών ανθρώπινων δικαιωμάτων. Η αλλαγή στην αντίληψη της πρακτικής και της ερμηνείας της διαχρονικά , τόσο από την πλευρά των ατόμων όσο των κοινοτήτων , ενισχύεται από την θέσπιση πλαισίων για την ύπαρξη νομικών μέσων για την καταπολέμησή του.

Το θέμα του ΑΓΓΟ τέθηκε για πρώτη φορά στα Ηνωμένα Έθνη το 1952 από την Επιτροπή Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Το 1958 το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο των Ηνωμένων Εθνών προέτρεψαν τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας να μελετήσει τις «πρακτικές που βασίζονται στην εθιμική έννοια του ΑΓΓΟ, αλλά ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας θεώρησε πως η εν λόγω πρακτική βασίζεται σε κοινωνικό και πολιτιστικό υπόβαθρο το οποίο εκπίπτει της αρμοδιότητας του (Hosken 1978). Η θέση των φεμινιστριών στη δεκαετία του 1970 συνέβαλε στη δημιουργία της πρώτης διεθνούς νομοθεσίας που αφορά ειδικά ζητήματα φύλου, και θεωρήθηκε «ένα κρίσιμο βήμα προς την κατεύθυνση της διεθνούς αναγνώρισης της παραβίασης των ανθρώπινων δικαιωμάτων που συμβαίνουν σε διαφορετικές χώρες (Baer 2007). Παρά τις εξελίξεις και τα νομικά μέσα που παρέχουν ένα είδος νομοσχεδίου για τα δικαιώματα των γυναικών, οι πρώτες πολιτικές εξάλειψης ΑΓΓΟ απέτυχαν (Berkovitch 1999). Από το 1990 και μετά ένα μόνο έγγραφο περιλάμβανε αναφορά στον ΑΓΓΟ, το οποίο θεσπίστηκε από την ένατη σύνοδο της Επιτροπής για την Εξάλειψη των Διακρίσεων κατά των Γυναικών (CEDAW General Recommendation No14) . Την ίδια περίπου εποχή, κατά τη δεκαετία του 1970, εμφανίστηκαν τα πρώτα σημάδια μίας παγκόσμιας εκστρατείας για τα δικαιώματα των γυναικών. Ο ΑΓΓΟ καταγγέλθηκε ως πρακτική από τους

γηγενής γιατρούς και τους υπερασπιστές των δικαιωμάτων των γυναικών και ταυτόχρονα οι Δυτικές φεμινίστριες διεθνοποίησαν το ζήτημα. Μεταξύ των εκπροσώπων της πρώτης ομάδας ήταν ο Αιγύπτιος γιατρός Yousef Al Masry ο οποίος παρουσίασε την πρωτοποριακή μελέτη του «η σεξουαλική τραγωδία των γυναικών της Ανατολής» (1962), η Αιγύπτια φεμινίστρια γιατρός Nawal El Saadawi εξέδωσε μία άρτια τεκμηριωμένη καταγγελία του ΑΓΓΟ βάσει των συνεπειών σε θέματα υγείας, σεξουαλικότητας και κοινωνίας (1969), η οποία επίσης αντιτάχθηκε κατά της αντρικής περιτομής και απολύθηκε από το Υπουργείο Υγείας της Αιγύπτου λόγω των γραπτών απόψεων της για τη σεξουαλικότητα των γυναικών., η Σουδανή γιατρός Asma El Dareer, η οποία το 1982 παρουσίασε τη συστηματική μελέτη της πρακτικής του ΑΓΓΟ με τίτλο «Γυναίκες, γιατί κλαίτε;», η Σενεγαλέζα Awa Thiam με το έργο της «Μιλήστε Μαύρες αδερφές μου» το 1978 παρουσίασε τα δεινά της πολυγαμίας, της κλειτοριδεκτομής και του αγκηριασμού, ή η παρατεταμένη έρευνα της Nahid Toubia και άλλων συγγραφέων που μαρτυρούν εμπειρίες ΑΓΓΟ όπως η Olayinka Koso Thomas στη Σιέρρα Λεόνε (1975). Παράλληλα οι πρώτες Δυτικές φεμινίστριες που κατήγγειλαν τον ΑΓΓΟ στα γραπτά τους ήταν το 1975 η Γαλλίδα συγγραφέας Benoitte Groult και η Αμερικανίδα καθηγήτρια Mary Daly το 1978. Ωστόσο, το έργο με τη μεγαλύτερη απήχηση ήταν η περίφημη Έκθεση του Hosken η οποία δημοσιεύθηκε το 1979 από τον Αμερικανό δημοσιογράφο Fran P. Hosken, ο οποίος ήταν ο πρώτος που παρουσίασε παγκόσμια στοιχεία για τον ΑΓΓΟ, χρησιμοποιώντας μεν την ορολογία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ιατρικής, αλλά παράλληλα επέμενε στη χρήση του όρου «κοπή/ακρωτηριασμός». Αργότερα, η καταγγελία του ΑΓΓΟ συνεχίστηκε το 1993 από τις Αμερικανίδες συγγραφείς Alice Walker και Pratibha Parmar οι οποίες είχαν αφρικανική καταγωγή, με το έργο «Warrior Marks:Female Genital Mutilation and the Sexual Blinding of women». Το 1984 θεσπίστηκε η Διααφρικανική Επιτροπή για παραδοσιακές πρακτικές που επηρεάζουν τη υγεία των Γυναικών και των Παιδιών (Inter African Committee on Traditional Practices Affecting the Health of Women and Children (IAC). Μεταξύ της δεκαετίας του 1980 και του 1990 ο ΑΓΓΟ έπαψε να αποτελεί αποκλειστικά ιατρικό θέμα και ενισχύθηκε με αυτό της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενώ τα επόμενα χρόνια παρουσιάστηκε ως μορφή βίας κατά των γυναικών. Τα τελευταία είκοσι χρόνια έχουν πολλαπλασιαστεί και παγιωθεί τα διαθέσιμα διεθνή μέσα για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ, ενώ σε πολλές χώρες έχει εναρμονιστεί η νομοθεσία τους με απώτερο σκοπό την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών.

3. Ανθρωπολογικές προσεγγίσεις

Η ανθρωπολογία, ήδη από τη θεσμοθέτηση της στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα, προωθεί την επιστημονική γνώση για την ετερότητα, υιοθετώντας τη γνωσιολογική κεντρικότητα της κοινωνικοπολιτισμικής ποικιλομορφίας στην ανθρώπινη εμπειρία. Η ιστορία του κλάδου με μία έρευνα σχεδόν αιώνων, παρέχει μία μεγάλη γκάμα στοιχείων επιτόπιας έρευνας σχετικά με τον ΑΓΓΟ: μία εθνογραφική έρευνα που έγινε σε πολλαπλά κοινωνικά, γεωγραφικά και ιστορικά πλαίσια έχει τονίσει την πολυπλοκότητα αυτών των πρακτικών. Το αποτέλεσμα είναι μία μεγάλη ποικιλία καταστάσεων, όσον αφορά την ηλικία, τις συνέπειες στην υγεία και δη στην ομαλή λειτουργία των γεννητικών οργάνων, τους εμπλεκόμενους και τις κοινωνικές τελετουργίες. Ανάλογα με τα διαφορετικά τοπικά πολιτιστικά πλαίσια υπάρχει μια ευρεία επισκόπηση του

τρόπου και των εννοιών που προσλαμβάνουν σημασία σε σχέση με το φύλο. Μόνο η πλήρης παραδοχή της ανθρωπολογικής προοπτικής, αναπτύσσει τη σχέση αυτών των κοινωνικών συμπεριφορών, αναλύει τις συμβολικές δομές δύναμης, σκέψης και εντολών μεταξύ των σχέσεων φύλων ,και μπορεί να βοηθήσει στην αντιμετώπιση ενός πραγματικού μη εθνοκεντρικού λόγου για τον ΑΓΓΟ, μέσω της συζήτησης με τους εμπλεκόμενους παράγοντες, δεδομένου πως κάθε πρακτική και τελετουργικό είναι κατανοητά ή μη μόνο σε σχέση με τα δικά του πολιτισμικά και κοινωνικά δρόμενα και με ένα συγκεκριμένο σύνολο αξιών. Αυτή η προσέγγιση μιας βαθύτερης εμπειρίας της πολιτισμικής πολυμορφίας, χαρακτήριζε την κυρίαρχη δυτική σκέψη στη μεταπολεμική περίοδο της δεκαετίας του 1950 ως πολιτιστικός σχετικισμός ή μάλλον ως στάση με βάση τη γενική παραδοχή δεν υπάρχουν καλύτεροι ή χειρότεροι πολιτισμοί, από μόνοι τους. Ταυτόχρονα όμως αναπτύχθηκε και ο κίνδυνος ενός εξτρεμιστικού, απόλυτου αμοραλιστικού σχετικισμού στον οποίο η πολιτισμική ποικιλομορφία υπάρχει ως ένα είδος αδιαμφισβήτητης σφαίρας σεβασμού ή νομιμότητας. Σήμερα, σε πολλά ανθρωπολογικά εγχειρίδια το θέμα του ΑΓΓΟ επικαλείται για να αναδείξει τα όρια του ακραίου σχετικισμού. Επιπλέον, η ανάπτυξη του πολιτισμικού σχετικισμού ως μια μεθοδολογική προσέγγιση, ορίστηκε πρώτα ως μια κριτική στάση απέναντι στις πολιτιστικές αξίες καθενός , παρά ως ένα ερευνητικό πρότυπο που βασίζεται σε «μία προσωρινή αναστολή της κρίσης», προκειμένου να διαχωρίσει την παρατήρηση και την κατανόηση από κάθε ηθική κρίση που προέρχεται από ένα συγκεκριμένο όραμα. Στην εθνογραφική διαδικασία αυτή η διατήρηση της κρίσης είναι η απαραίτητη είναι η προϋπόθεση για την ανακάλυψη του νοήματος των άλλων, συμπεριλαμβανομένης της άποψης του ερευνητή. Γενικά, μόνο ένας μεθοδολογικός πολιτιστικός σχετικισμός μας επιτρέπει να ανακτήσουμε δεδομένα και μας επιτρέπει να συνειδητοποιήσουμε το γεγονός ότι η σωματικότητα είναι πολιτισμικά και κοινωνικά καθορισμένη και αντιστοιχεί στα μοντέλα, ή αντί μοντέλα, που ενσωματώνονται ή μη και δρουν σε κοινωνίες και με τα άτομα μίας αναπτυσσόμενης καπιταλιστικής κοινωνίας. Οι ανθρωπολογικές συζητήσεις των τελευταίων δύο δεκαετιών έχουν αναπτύξει σκληρή κριτική (Pompeo 2013) στη μεταμοντέρνα και φεμινιστική ανθρωπολογία , προσπαθώντας να αποδημήσουν τη Δυτική καθολική άποψη και αποσυνδέσουν τη δυναμική της αποικιοκρατίας σε κάποια στοιχεία της γνώσης τους για τις κοινωνίες , ξεκινώντας από την ανδρική εθνογραφική υπεροχή, και προβάλλοντας το όραμα ενός πολιτισμού πέρα από κάθε στερεοτυπική μορφή που παραμένει ενεργή λόγω των παραδόσεων (Tamale 2008). Υπό αυτή την έννοια, από την ανθρωπολογική προοπτική, χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην ορολογία που χρησιμοποιείται για τις κατηγορίες και για την περιγραφή του ΑΓΓΟ , προκειμένου να αποφευχθούν αδικαιολόγητοι καταλογισμοί και εύκολες γενικεύσεις και γενικότερα κάθε στάση που παράγει στερεότυπα ως συνέπεια απλοϊκών ευρωκεντρικών κρίσεων, ειδικότερα αυτή της υποτιθέμενης ηθικής ανωτερότητας. Κάποιες από τις δημόσιες ρητορικές σχετικά με τον ΑΓΓΟ επικεντρώθηκαν μόνο σε παράπονα και ηθική αγανάκτηση, με ελλοχευόμενο κίνδυνο να αναπαράχθει η αποικιοκρατία ως πρότυπο εκπολιτισμού των «βαρβάρων» και η παλιά ιδέα της εξάλειψης - εξόντωσης του «πρωτόγονου» για την καταπολέμηση των σκοταδιστικών παραδόσεων και των επικίνδυνων δεισιδαιμονιών.

Ο ΑΓΓΟ είναι ένα σύνθετο ζήτημα που αντιμετωπίζει την αντίθεση μεταξύ των ατομικών δικαιωμάτων και των κοινωνικών κανόνων , μεταξύ των εξωτερικών

παραγόντων και των τοπικών ιδιαιτεροτήτων, των διεθνών οργανισμών και της εθνικής αυτονομίας. Η ανθρωπολογική προσέγγιση στοχεύει στην κατανόηση των πολλαπλών απόψεων για τον ΑΓΓΟ. Η ανθρωπολογία ευνοεί μία ολιστική προσέγγιση ερμηνείας του ΑΓΓΟ ως μέρος μίας ευρύτερης κοινωνικής κατασκευής που αφορά τις διαφορές των φύλων σε διαφορετικές κοινωνίες. Οι γυναικείες ταυτότητες «κατασκευάζονται» ως αντίθετες και συμπληρωματικές σε αυτές των αντρών, και αυτό αντανακλάται στα σώματα τους με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους, μεταξύ των οποίων ο ΑΓΓΟ. Μέσω μίας εθνογραφικής προσέγγισης, η οποία βασίζεται σε λεπτομερείς περιγραφές των διαδικασιών και των παραγόντων του ΑΓΓΟ, οι ανθρωπολόγοι δύναται να κατανοήσουν τις διαφορετικές εμπειρίες από την πρακτική, την εξέλιξη και την αποδοχή της από τις τοπικές κοινωνίες, και να διαχωρίσουν την προώθηση της άποψης αυτών που τελούν την πρακτική ως κοινωνική πραγματικότητα και πολιτισμική αναπαράσταση από την κοινωνική αναπαράσταση της ίδιας πραγματικότητας. Σύμφωνα με την Kirsten Hastrup (2005) «το άτομα από τη φύση τους είναι μέρη ενός μεγαλύτερου κοινωνικού χώρου ...η επιτόπια έρευνα αποκαλύπτει με ποιον τρόπο στην πράξη οι κοινωνικοί κανόνες επιτυγχάνονται ή παραβιάζονται. Ο κοινωνικός χώρος είναι δυναμικός...». Όσον αφορά τον ΑΓΓΟ η συμβολή της εθνογραφίας συνίσταται στην κατανόηση αυτού ως μία πρακτική που συνδέεται άρρηκτα με την κοινωνία, ανεξαρτήτως τόπου, και στην εξέταση της ύπαρξης και επικράτησης διαφορετικών κοινωνικών διαδικασιών και διαπραγματεύσεων σε ένα κοινωνικό χώρο όπου οι κοινωνικοί παράγοντες έχουν μία στάση περίπλοκη, δυναμική και μεταβλητή.

«Τα κοινωνικά έθιμα δεν είναι παθολογίες» (Shell-Duncan 2008). Αναφορικά με την εξέταση της γυναικείας σεξουαλικότητας στην Αφρική, συχνά αναδεικνύεται η σύγκρουση μεταξύ της ασθένειας και της βίας με την ηδονή, την απόλαυση ή την επιθυμία. Αυτή η έντονη αντίθεση υπογραμμίζει πως τα ζητήματα που σχετίζονται με την σεξουαλικότητα στην Αφρική φορτίζονται αρνητικά αλλά ταυτόχρονα φαίνεται να υπάρχει ένας εγγενής δυισμός μεταξύ αυτών που επιμένουν να δείχνουν μία αρνητική πραγματικότητα και όσων τονίζουν μία πιο θετική και ενδυναμωμένη άποψη για τις γυναίκες ενάντια στο πατριαρχικό μοντέλο. Η σημασία του ΑΓΓΟ ως μορφή έμφυλης βίας περιορίζεται όταν η βία κατά των γυναικών γενικότερα είναι διαδεδομένη και μέρος της καθημερινότητας τους. Οι γυναίκες σε κοινότητες όπου ασκείται ο ΑΓΓΟ μπορεί να μην αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους ως θύματα βίας. Η ιδέα της βίας χρειάζεται να ερμηνεύεται μέσω πολιτισμικών παραγόντων.

Πολλές εθνογραφικές μελέτες έχουν δείξει ότι η χρήση του όρου «ακρωτηριασμός» με γυναίκες με τον ΑΓΓΟ δημιουργεί πολλά προβλήματα γιατί εκλαμβάνεται ως ταπεινωτικός και υποτιμητικός. Αυτή η μη αναστρέψιμη αλλαγή πολύ συχνά δεν γίνεται αντιληπτή από τους κοινωνικούς φορείς ως ακρωτηριασμός και αυτό είναι ένα κρίσιμο θέμα. Το ερώτημα αυτό είναι το εξής: πως μπορούμε να συμβάλλουμε στην υπέρβαση της πρακτικής ή των πρακτικών είτε σε συνεργασία με τους εμπλεκόμενους παράγοντες είτε εναντίον τους, πως μπορεί να αλλαχθεί η οπτική με έναν ανθρωπολογικό τρόπο για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για διάλογο με ενδιαφερόμενες γυναίκες ικανές να αναγνωρίσουν τις υποκειμενικότητές τους;

Τα τελευταία χρόνια η ανθρωπολογία έχει αναπτύξει έναν κριτικό προβληματισμό για ανθρωπιστικές δράσεις που προβάλλουν το θέμα του ΑΓΓΟ. Ξεκινώντας από την αναπαράσταση του «άλλου» ως «θύματος στην οθόνη» οι οργανισμοί χτίζουν μια αναπαράσταση μίας «παρασυρόμενης και ανίκανης να αντιδράσει Αφρικανικής ανθρωπότητας» αποτελούμενης από γυναίκες και παιδιά (Fusashi 2010). Από την οπτική γωνία αυτών των ΜΚΟ ή

διεθνών οργανισμών, η επιβίωση των γυναικών και των παιδιών εξαρτάται από τις αναπτυξιακές τους δράσεις, οι οποίες είναι εμπνευσμένες από μία ηθική και παιδαγωγική ιδεολογία. Οι συζητήσεις για την Αφρική που προβάλλονται από τα ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης συνδέονται άμεσα με την εσωτερική πολιτική πριν από την ετερότητα, δηλαδή τη μετανάστευση, και κάποια πολιτικής φύσης επίκαιρα θέματα, όπως είναι η οικογένεια, ο ρόλος των γυναικών, η υιοθεσία, η σεξουαλική προτίμηση, τα πολιτικά δικαιώματα, ο αναγκαστικός γάμος κλπ (Fassin 2010). Με αυτή την έννοια το κράτος συχνά παρουσιάζει τη μετανάστευση ως πρόβλημα και ο μετανάστης γίνεται ηθικά ύποπτος, απαιτώντας την κοινωνική υπερ-ορθότητα του/της μέσω της αποκοπής του από κοινωνικά κατάλοιπα της χώρας καταγωγής του (Sayad 1999). Το σώμα της γυναίκας μετανάστριας που έχει υποστεί ΑΓΓΟ κατά αυτόν τον τρόπο προβάλλεται να φέρει ύποπτες «καταγωγές» και καθόλη τη διάρκεια της ζωής της, θα αναγκαστεί να αντιμετωπίζεται ως θύμα, ακόμη και αν καταφέρει να ενταχθεί στη χώρα υποδοχής και να ξεκινήσει μία εκ ολοκλήρου νέα ζωή.

4. Οι συνέπειες του ΑΓΓΟ

Ο ΑΓΓΟ μπορεί να έχει σοβαρές συνέπειες στην υγεία και την ευημερία των γυναικών και των κοριτσιών ανάλογα με τον τύπο, τη γενική κατάσταση της γυναίκας/κοπέλας κατά τη διάρκεια της κοπής, τον τόπο και τις συνθήκες εφαρμογής της πρακτικής, τα εργαλεία που χρησιμοποιούνται, την εμπειρία, τις γνώσεις και την φυσική και ψυχική κατάσταση του «κόπτη», και μπορεί να προκαλέσει ακόμη και θάνατο. Σύμφωνα με το WHO (Berg 2014, Iavazzo 2013) ως άμεσες επιπλοκές αναφέρονται η αιμορραγία, ο πόνος, το σοκ από τη ξαφνική απώλεια αίματος και τον τραυματισμό των γεννητικών οργάνων ή κάποιου νευρογενούς ιστού, το οίδημα των γεννητικών ιστών λόγω τοπικής λοίμωξης ή φλεγμονής, οι ουρολοιμώξεις, η αργή επούλωση των τραυμάτων, ο θάνατος λόγω σοβαρής αιμορραγίας ή σηψαιμίας. Ως μακροπρόθεσμες συνέπειες αναφέρονται η βλάβη του γεννητικού ιστού και ο διαρκής και χρόνιος πόνος στο αιδοίο και την κλειτορίδα, οι κοιλικές εκκρίσεις λόγω χρόνιων λοιμώξεων, ο κοιλικός κνησμός, προβλήματα που σχετίζονται με την έμμηνου ρύση, όπως δυσμηνόρροια, ακανόνιστος κύκλος και δυσκολία διέλευσης του αίματος, οι λοιμώξεις του αναπαραγωγικού συστήματος οι οποίες μπορούν να προκαλέσουν χρόνια πυελικό πόνο, η βακτηριακή κολπίτιδα, οι επαναλαμβανόμενες λοιμώξεις του ουροποιητικού και η επώδυνη ούρηση λόγω απόφραξης. Μεταξύ των μαιευτικών κινδύνων δηλαδή όσων σχετίζονται με την εγκυμοσύνη, τον τοκετό και την περίοδο μετά τον τοκετό, αναφέρονται οι κάτωθι συνέπειες: η σε μεγάλο ποσοστό εφαρμογή της καισαρικής τομής για τον τοκετό, η αιμορραγία, η επισιοτομία, ο παρατεταμένος τοκετός και η δυστοκία, ο θάνατος του νεογνού και τον τοκετό ή τη νεογνική περίοδο. Ως προς τις συνέπειες στη σεξουαλική υγεία αναφέρονται ο έντονος πόνος κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής επαφής, η μειωμένη σεξουαλική ικανοποίηση, επιθυμία και διέγερση. Τέλος, ως προς τις ψυχολογικές επιπτώσεις (Vloeberghs 2012) πολλές από τις γυναίκες που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ υποφέρουν από διαταραχή μετατραυματικού στρες (PTSD), αγχώδεις διαταραχές και κατάθλιψη.

5. Η βία κατά των γυναικών και το Διεθνές πλαίσιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Ο ΑΓΓΟ δεν είχε απασχολήσει από την αρχή τη διεθνή κοινότητα ως μορφή έμφυλης βίας και παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Παρόλο που αρχικά είχε αντιμετωπιστεί ως θέμα υγείας γυναικών και παιδιών από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (WHO) και την Διααφρικανική Επιτροπή Παραδοσιακών Πρακτικών (IAC) , στο διεθνές δίκαιο μόλις τη δεκαετία του 1990 προβλήθηκε και άρχισε να εξετάζεται ως μορφή έμφυλης βίας και καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Rahman and Toubia 2001). Αυτή η συμπερίληψη των γυναικείων θεμάτων στο διεθνές πλαίσιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων πυροδοτήθηκαν από το διεθνές φεμινιστικό κίνημα στην ηγεσία των Ηνωμένων Εθνών και η επίσημη δήλωση ότι «τα δικαιώματα των γυναικών είναι ανθρώπινα δικαιώματα» επιτεύχθηκε το 1993 στη Διάσκεψη της Βιέννης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (Peters 1995).

Παράλληλα, η βία κατά των γυναικών απασχόλησε τη διεθνή ατζέντα μετά την 19^η Γενική Σύσταση της CEDAW για τη βία κατά των γυναικών, όπου αναγνωρίστηκε πως αυτού του είδους η βία είναι έμφυλη , βασίζονται σε διακρίσεις λόγω φύλου, και για αυτό το λόγο θεσμοθετεί την υποχρέωση των κρατών να αποτρέπουν, να διώκουν και να προστατεύουν (Nuno Gomez 2013). Μέσω αυτής της σύστασης τα ΗΕ διόρθωσαν μετά από περισσότερα από είκοσι χρόνια την παράλειψη της Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών (1979) να περιλάβει κάποια διαδεδομένα και σοβαρά κοινωνικά φαινόμενα όπως είναι η ενδοοικογενειακή βία, ο βιασμός , η σεξουαλική κακοποίηση, ο αναγκαστικός γάμος, ο ΑΓΓΟ, τα λεγόμενα «εγκλήματα τιμής». Αμέσως μετά, η Γενική Συνέλευση υιοθέτησε τη θεμελιώδη Διακήρυξη για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών (1993), στην οποία στο άρθρο 1 αναφέρεται ρητώς ο ορισμός της «βίας με βάση το φύλο που έχει ως αποτέλεσμα, ή ενδέχεται να προκαλέσει , σωματική, σεξουαλική ή ψυχολογική βλάβη ή ταλαιπωρία στις γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων απειλών όπως πράξεις, εξαναγκασμοί ή αυθαίρετη στέρηση της ελευθερίας, είτε συμβαίνουν στη δημόσια είτε στην ιδιωτική ζωή. Επίσης, στο άρθρο 4 περιλαμβάνεται επίκληση στα κράτη να καταδικάσουν τη βία κατά των γυναικώνκαι να μην επικαλούνται κανένα έθιμο, παράδοση ή θρησκευτικό ενδιαφέρον για να αποφύγουν την υποχρέωση για την εξάλειψη της βίας.

Όσον αφορά τη διεθνή αναγνώριση του ΑΓΓΟ ως μορφή έμφυλης βίας, υπάρχουν τρία βασικά θεμελιώδη κείμενα. Η πρώτη αφορά την 14^η Γενική Σύσταση για την «περιτομή» των γυναικών το 1990, η οποία αποτελεί την αρχική προσπάθεια της επιτροπής της CEDAW να ζητήσει κατάλληλα και αποτελεσματικά μέτρα για την εξάλειψη της πρακτικής της γυναικείας περιτομής. Το 1992 η ίδια επιτροπή έθεσε τον ΑΓΓΟ στο ίδιο πλαίσιο με τη βία κατά των γυναικών και τη συμπεριέλαβε στην υπ' αρ. 19 Γενική Σύσταση , παρόλο που αναφέρθηκε ως παραβίαση του δικαιώματος στις υπηρεσίες της υγείας. Τέλος, στο άρ.2 της Διακήρυξης για την εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών, ο ΑΓΓΟ και άλλες παραδοσιακές επιβλαβείς πρακτικές κατά των γυναικών ορίστηκαν από την Γενική Συνέλευση των ΟΗΕ ως μορφές ενδοοικογενειακής βίας κατά των γυναικών. Δεδομένου πως ο ΑΓΓΟ θεωρήθηκε μορφή έμφυλης βίας, η διεθνή κοινότητα έχει εντείνει τις

προσπάθειες της για την εξάλειψη του μέσω προγραμμάτων εκπαίδευσης και πρόληψης, σε συνδυασμό με μία σειρά από δηλωτικά και προγραμματικά κείμενα. Σε περιφερειακό επίπεδο ,ιδιαίτερης σημασίας για την εφαρμογή των οριζόμενων στις εθνικές νομοθεσίες είναι το Πρωτόκολλο του Αφρικανικού Χάρτη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και των Λαών για τα Δικαιώματα των Γυναικών στην Αφρική , γνωστό ως Πρωτόκολλο του Μαπούτο (2003) και η Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Αντιμετώπιση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας, γνωστής και ως Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης (2011).

Άλλα περιφερειακά και διεθνή κείμενα που αφορούν την εξάλειψη του ΑΓΓΟ και στα οποία αναφέρει ρητώς είναι τα κάτωθι:

ΦΟΡΕΑΣ	ΕΓΓΡΑΦΟ	ΕΤΟΣ	ΑΡΘΡΟ
Διεθνές Συνέδριο για τον Πληθυσμό και την Ανάπτυξη	Πρόγραμμα δράσης και Βασικές δράσεις για την Περαιτέρω Υλοποίηση του προγράμματος δράσης του ICPD	1994	4,22 7,5 7,6 7.35 7,40 52
ΙVΔιεθνής Γυναικεία Διάσκεψη	Τελική δήλωση και πλατφόρμα δράσης	1995	
UNICEF, WHO, UNFPA	ΑΓΓΟ μία ενιαία δήλωση	1997	Όλα
Επιτροπή για το καθεστώς των γυναικών	Ψήφισμα για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ (E/CN.6/2007/L3/Rev.1)	2007	Όλα
OHCHR,WHO,UNAIDS,UNDP, UNIFEM,UNEC,UNESCO,UNFPA,UNCHR,UNICEF	Εξάλειψη του ΑΓΓΟ, μία διωπηρεσιακή δήλωση	2008	Όλα
Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών	Ψήφισμα για τις παραδοσιακές και εθμικές πρακτικές που επηρεάζουν την υγεία των γυναικών	2001	Όλα
	Ψήφισμα A/RES/67/146 για την εντατικοποίηση των παγκοσμίων προσπαθειών για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ	2012	Όλα
	Ψήφισμα A/RES/70/1	2015	5,3

	μεταμορφώνοντας τον κόσμο μας :η ατζέντα του 2030 για την Βιώσιμη Ανάπτυξη		
Οργανισμός Αφρικανικής Ενότητας (Αφρικανική Ένωση)	Πρωτόκολλο του Αφρικανικού χάρτη για τον Άνθρωπο , τα Δικαιώματα των Ανθρώπων και των Γυναικών στην Αφρική (Χάρτης Μπαντζούλ)	2003	5
Συμβούλιο της Ευρώπης	Ψήφισμα 1247 (2001) για τον ΑΓΓΟ	2001	Όλα
	Ψήφισμα 1662 (2009) Δράση προς την καταπολέμηση των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων βάσει του φύλου, συμπεριλαμβανομένης της απαγωγής γυναικών και κοριτσιών	2009	1 4 5 7,2 7,4
	Σύμβαση για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης)	2011	38
Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	Ψήφισμα της 20 ^{ης} Σεπτεμβρίου 2001 για την ΑΓΓΟ (2001/2035 (INI)	2001	Όλα
	Ψήφισμα για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ στην ΕΕ (2008/2071(INI)	2008	Όλα
	Ψήφισμα	2012	Όλα

	της 14 ^{ης} Ιουνίου 2012 για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ (2012/2648 (RSP)		
Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκή Επιτροπή/ και ή Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο)	Οδηγίες της ΕΕ για την προώθηση και την προστασία των Δικαιωμάτων του Παιδιού	2007	Απλή αναφορά
	Οδηγίες της ΕΕ για τη βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών και την καταπολέμηση όλων των εις βάρος τους μορφών διακρίσεων	2008	Απλή αναφορά
	Στρατηγική για την ισότητα μεταξύ Γυναικών και Ανδρών 2010-2015	2010	4,1
	Ανακοίνωση: Μία Ευρωπαϊκή ατζέντα για τα Δικαιώματα του Παιδιού (COM 2021)60 τελικό	2011	Καμία συγκεκριμένη αναφορά
	Κοινή Δήλωση του Αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Υπατου εκπροσώπου στη Διεθνή ημέρα για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ (MEMO/11/73)	2011	Όλα
	Οδηγία για τα δικαιώματα θυμάτων (2012/29/EU), η οποία θεσπίζει τα ελάχιστα μέτρα για τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την	2012	17

	προστασία των θυμάτων εγκληματικών πράξεων		
	Ανακοίνωση: Προς την εξάλειψη του ΑΓΓΟ (COM 2013)833 τελικό	2013	Όλα
	Στρατηγική δέσμευση για την ισότητα των φύλων 2016-2019	2015	3,4
	Έγγραφο προβληματισμού του 9 ^{ου} Ευρωπαϊκού φόρουμ για τα δικαιώματα του παιδιού: Συντονισμός και συνεργασία για τα συστήματα ολοκληρωμένες παιδικής προστασίας	2015	10 Αρχές εφαρμοστέες στον ΑΓΓΟ

Τα ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται λόγω της πρακτικής του ΑΓΓΟ και αναφέρονται σε διεθνή κείμενα είναι : **α) το δικαίωμα στην υγεία** όπως αυτό διατυπώνεται στο άρθρο 3 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και στο άρθρο 6 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, **β) της ανθρώπινης αξιοπρέπειας** όπως αυτό διατυπώνεται στο άρθρο 22 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, **γ) το δικαίωμα να είναι κάποιος απαλλαγμένος από τις διακρίσεις βάσει φύλου** όπως αυτό διατυπώνεται στο άρθρο 2 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου , στο άρθρο 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά, Πολιτικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα, στα άρθρα 2 και 26 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, και σε όλο το κείμενο της Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών, **δ) το δικαίωμα στην ισότητα των ανδρών και των γυναικών**, όπως αυτό αποτυπώνεται στο άρθρο 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά, Πολιτικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα, στο άρθρο 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, και σε όλο το κείμενο της Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών, **ε) το δικαίωμα στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο υγείας** , όπως αυτό διατυπώνεται στο άρθρο 25 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο άρθρο 12 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά, Πολιτικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα και στο άρθρο 12 της Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών, **στ) τα δικαιώματα του παιδιού** , όπως αυτά

διατυπώνονται στα άρθρα 2,3,6,19,24 και 37 της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού, και ζ) **το δικαίωμα να είσαι απαλλαγμένος από βασανιστήρια, σκληρή, απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία**, στο άρθρο 5 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά, Πολιτικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα και σε όλα το κείμενο της Σύμβασης κατά των Βασανιστηρίων και κάθε άλλης σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας.

Δεδομένου πως η πρακτική του ΑΓΓΟ πραγματοποιείται σε συντριπτική πλειοψηφία σε νεαρά κορίτσια (από βρέφη μέχρι 18 ετών), κρίνεται αναγκαία μία πιο εξειδικευμένη αναφορά στην παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού όπως αναφέρονται στη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (1989). Συγκεκριμένα στο άρθρο 19 αναφέρεται η υποχρέωση των κρατών να λάβουν όλα τα κατάλληλαμέτρα για την προστασία του παιδιού από κάθε μορφή σωματικής ή ψυχικής βίας, τραυματισμού ή κακοποίησης Ενώ βρισκόταν στη φροντίδα του γονέα, του νόμιμου κηδεμόνα ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου που έχει τη φροντίδα του παιδιού. Επίσης, η υποβολή ενός κοριτσιού σε ΑΓΓΟ αντιτίθεται στην αρχή του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού (άρθρου 3), η οποία πρέπει να υπερισχύει σε όλες τις ενέργειες που αφορούν τα παιδιά. Ακόμη και αν οι γονείς των κοριτσιών μπορεί να πιστεύουν ότι τα κοινωνικά οφέλη του ΑΓΓΟ (δυνατότητα γάμου, οικογενειακή τιμή κλπ) υπερτερούν του κινδύνου της ζωής και των σωματικών και ψυχολογικών συνεπειών, δε δύναται η αντίληψη αυτή να δικαιολογεί την επικράτηση μίας μόνιμης και δυνητικά απειλητικής για τη ζωή πρακτικής που συνιστά παραβίαση των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων των κοριτσιών (WHO 2008). Ταυτόχρονα, ο ΑΓΓΟ όπως προαναφέρθηκε επηρεάζει τη σεξουαλικότητα των κοριτσιών και των γυναικών και συχνά δικαιολογίες από τις τοπικές κοινωνίες τους ως μέθοδος προστασίας των κοριτσιών από υπερβολικά σεξουαλικά συναισθήματα και διατήρησης της αγνότητας και της παρθενίας (Miller 2005). Πρόκειται για την επικράτηση του πατριαρχικού ελέγχου στη σεξουαλικότητα των γυναικών και τη διαίωση της ανισότητας των ρόλων, των κανόνων και των στερεοτύπων και ορισμένες φορές η αντίληψη αυτή χρησιμοποιείται ως δικαιολογία για συζυγικούς βιασμούς και πολυγαμία (Rahman, Toubia 2001). Τέλος, μία άλλη δικαιολογία για την επιβολή του ΑΓΓΟ, είναι ότι τα γεννητικά όργανα των γυναικών είναι ακάθαρτα, βρώμικα ή άσχημα και για αυτό πρέπει να «κόβονται», διαφορετικά τα κορίτσια αυτά μπαίνουν στο κοινωνικό περιθώριο με ότι αυτό συνεπάγεται για τη μελλοντική του ζωή βάσει της προβολής και κοινωνικής αποδοχής συγκεκριμένων προτύπων γυναικών. Ως εκ τούτου η πρόληψη του ΑΓΓΟ μπορεί να συμβάλλει στην ενδυνάμωση των γυναικών και των κοριτσιών για την αντιμετώπιση της ανισότητας των φύλων.

Κεφάλαιο 2^ο

1. Κοινωνικοπολιτισμικές έννοιες της πρακτικής του ΑΓΓΟ

Ο ΑΓΓΟ έχει μεγάλη συμβολική σημασία στις κοινότητες που εκτελείται. Θεωρείται κρίσιμο στοιχείο για τη διαδικασία της κοινωνικοποίησης και η πρακτική αυτή ασκεί μεγάλη κοινωνική πίεση στα μέλη της οικογένειας και στην κοινωνία ως σύνολο. Συνδέεται με δύο θεμελιώδεις αφρικανικές αξίες: το συναίσθημα της συμμετοχής στην κοινότητα και της συμπληρωματικότητας των φύλων. Η αρχαία ιστορία του πολιτισμού των Ντόγκον στο Μάλι αφηγείται ένα περιστατικό ιδιαίτερης σημασίας για την εφαρμογή του ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το μύθο ο ανώτερος θεός Άμα , όταν έφτιαξε τη γη ζούσε ολομόναχος και έτσι τη μεταμόρφωσε σε σύζυγο του. Δυστυχώς, εκείνη την εποχή η γη ήταν γεμάτη από φωλιές τερμιτών και εξογκώματα και για αυτό δε μπορούσε να ζευγαρώσει μαζί της και να γεννήσει τα παιδιά του και έτσι άρχισε να κόβει τις φωλιές των τερμιτών (Castaneda Reyes 2003). Η φυλή αυτή λοιπόν πιστεύει πως το παιδί όταν έρχεται στον κόσμο είναι προικισμένο και με τα δύο φύλα. Η κλειτορίδα είναι το ανδρικό στοιχείο στο κορίτσι , ενώ η ακροβυστία το γυναικείο στοιχείο στο αγόρι. Σε ορισμένες κοινωνίες η πρακτική είναι μέρος της τελετής μύησης που προσδίδει στα νέα κορίτσια το αίσθημα του ανήκειν, της υπερηφάνιας και τη μετάβαση στην ενηλικίωση. Σε ορισμένες κοινωνίες αποτελεί τη φυσική απόδειξη της «μετατροπής» των κοριτσιών σε γυναίκες, της ενίσχυσης της θηλυκότητας τους και της γνώσης που απαιτείται για να ανήκουν στην κοινωνία και τον μυστικό κόσμο των γυναικών (Kaplan 2013). Άλλοι λόγοι που προβάλλονται για τη συνέχιση της πρακτικής είναι η ανάγκη να συνεχιστεί η παράδοση «πάντα γινόταν, είναι φυσιολογικό» , η θρησκεία «είναι Σούννα, είναι θρησκευτική υποχρέωση», η υγιεινή «είναι πιο καθαρό», η αισθητική «η κλειτορίδα μπορεί να μεγαλώσει πολύ σαν πέος», η προστασία της παρθενίας και η αποφυγή της ασυδοσίας «ένα κορίτσι που δεν έχει κοπέι έχει ανεξέλεγκτη σεξουαλική ορμή και θα χάσει την παρθενία του πρόωρα», η εγγύηση της οικογενειακής τιμής, η εξασφάλιση ενός «σωστού» γάμου , να γίνει σωστή σύζυγος, η προώθηση της γονιμότητας «αποτρέπει τη θνησιγένεια, οι γυναίκες θα μπορούν να κάνουν περισσότερα μωρά» και η προβολή δεισιδαιμονιών «τα εξωτερικά γεννητικά όργανα έχουν τη δύναμη να προκαλέσουν θάνατο, σωματική παραμόρφωση ή τρέλα στο νεογέννητο (Kaplan, Hechavarria, Puppo 2015). Ο ΑΓΓΟ είναι πρακτική που χρήζει ιδιαίτερης εκτίμησης στις κοινωνίες που εκτελείται. Δεν θεωρείται λόγος απομόνωσης και αποκλεισμού από την ιδιωτική σφαίρα και τον κόσμο των γυναικών, αλλά ένα μέρος από τις καθημερινές τελετουργικές πρακτικές που επηρεάζουν το ρόλο και τη θέση των γυναικών και των αντρών μέσα στην κοινωνία, πρόκειται δηλαδή για αναθέσεις ταυτότητας φύλου. Η διατήρηση της εθνικής ταυτότητας είναι επιπλέον ένας σπουδαίος λόγος που διακρίνει αυτές τις κοινωνίες από αυτές που δεν ασκούν την πρακτική. Για να διασφαλίσουν ότι τα κορίτσια είναι προετοιμασμένα για την ενηλικίωση και το γάμο χωρίς να είναι αποκλεισμένα από την κοινότητα, οι οικογένειες συνεχίζουν να ασκούν την πρακτική ως παράδοση που αναλόγως θεωρείται ως μία φυσιολογική κατάσταση. Ορισμένες φορές η πρακτική θεωρείται ιεροτελεστία που οργανώνουν οι μητέρες και οι γιαγιάδες και την παρουσιάζουν στις κόρες

και τις εγγονές τους ως ότι καλύτερο μπορούν να κάνουν για να τις μεγαλώσουν και να τις εκπαιδεύσουν σωστά. Η πρακτική του ΑΓΓΟ δεν πραγματοποιείται από όλους στην ίδια ηλικία των κοριτσιών, μπορεί να ποικίλει από βρέφη μίας εβδομάδας μέχρι την προεφηβεία, και κυρίως πριν από την πρώτη έμμηνο ρύση και ο τύπος ποικίλλει ανάλογα με την εθνοτική ομάδα.

Ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται σε πολλές κοινωνίες, μεταξύ Μουσουλμάνων, κοπτών Χριστιανών και των Εβραϊκών κοινοτήτων Falasha (π.χ. Αίγυπτος και Αιθιοπία). Η αβεβαιότητα για την προέλευση της πρακτικής οδηγεί ορισμένες κοινότητες να τη συνδέουν με τη θρησκεία, παρόλο που σε κανένα σημείο της Βίβλου ή του Κορανίου δεν αναφέρεται η πρακτική του ΑΓΓΟ ως θρησκευτική εντολή. Στις μουσουλμανικές κοινότητες αναφέρονται στη Σούννα, μία θρησκευτική παράδοση σύμφωνα με την οποία «ό,τι είναι καλό για τον Θεό» πρέπει να γίνεται, ωστόσο κάποιοι ισλαμιστές ακαδημαϊκοί και μέλη των αρχών καταδικάζουν την πρακτική όταν τους δίνεται η δυνατότητα να διατυπώσουν τις δικές τους απόψεις (Gomma 2013). Στις κοινωνίες που επικρατεί η πρακτική, τα εξωτερικά όργανα μιας γυναίκας θεωρούνται άσχημα και βρόμικα. Για λόγους υγιεινής και αισθητικής λοιπόν τα κορίτσια πρέπει «να κοπούν», για να γίνει το κορίτσι «καθαρό και όμορφο». Η αφαίρεση των γεννητικών οργάνων θεωρείται εξάλειψη των «αρσενικών στοιχείων» όπως είναι η κλειτορίδα. Μια άλλη πεποίθηση είναι ότι ο ΑΓΓΟ ενισχύει τη σεξουαλική ευχαρίστηση των ανδρών. Επιπλέον, σε πολλές κοινωνίες πιστεύουν ότι η κατανάλωση φαγητού που παρασκευάζεται από ένα κορίτσι χωρίς κόψιμο είναι θέμα ταμπού (Johnsdotter and Essen 2010). Σε πολλές παραδοσιακές κοινωνίες η παρθενία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το γάμο και για τη διατήρηση της τιμής μιας οικογένειας. Βάσει αυτών μόνο οι γυναίκες που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ θεωρούνται κατάλληλες για γάμο και «σωστές συζύγους» δίνοντας τους πρόσβαση σε γη και ασφάλεια.

Υπάρχει μια αυξανόμενη συναίνεση ότι ο ΑΓΓΟ είναι συχνά ένας κοινωνικός κανόνας ή ένας «κοινωνικά υποστηριζόμενος κανόνας συμπεριφοράς» (UNICEF 2013). Αυτό σημαίνει ότι όλοι το κάνουν ή οι άνθρωποι πιστεύουν ότι το κάνουν όλοι. Τα άτομα το εφαρμόζουν επειδή ποτέ δεν αμφισβήτησαν ότι υπάρχει κάποια διαφορετική συμπεριφορά, επειδή λαμβάνουν κοινωνικά οφέλη από τη συμμόρφωση με τον κανόνα ή φοβούνται κοινωνικές κυρώσεις από άλλους για απόκλιση από αυτόν (Gruenbaum 2005).

Σε περιβάλλοντα όπου ο ΑΓΓΟ είναι κοινωνικός κανόνας, οι οικογένειες και τα άτομα υποστηρίζουν την πρακτική επειδή πιστεύουν ότι η ομάδα ή η κοινωνία τους περιμένει να το κάνουν. Η εγκατάλειψη της πρακτικής απαιτεί μια διαδικασία κοινωνικής αλλαγής που οδηγεί σε νέες προσδοκίες για τις οικογένειες. Υπάρχουν πολλές διαφορετικές αντιλήψεις για το τι είναι κοινωνικοί κανόνες, αλλά τείνουν να συγκλίνουν στα ακόλουθα στοιχεία: α) κοινωνικές προσδοκίες: ένας κοινωνικός κανόνας κατασκευάζεται από τις πεποιθήσεις κάποιου για το τι κάνουν οι άλλοι και από τις πεποιθήσεις του για το τι πιστεύουν οι άλλοι ότι πρέπει να κάνει, β) οι άλλοι είναι γνωστοί ως ομάδα αναφοράς (και διαφορετικοί κανόνες μπορεί να σχετίζονται με διαφορετικές ομάδες αναφοράς) ενώ τα μέλη της ομάδας τείνουν να διατηρούν τις προσδοκίες του ενός και του άλλου, γ) ένας κοινωνικός κανόνας διατηρείται από την κοινωνική επιρροή (μεταξύ αρκετών μελών της ομάδας αναφοράς η έγκριση, συμπεριλαμβάνει θετικές κυρώσεις ενώ η αποδοκιμασία αρνητικές) ή από την πίστη κάποιου στη νομιμότητα των προσδοκιών των άλλων (Mackie, Moneti, Shakya and Denny 2015). Ο ΑΓΓΟ μπορεί να θεωρηθεί κοινωνικός κανόνας σε ένα συγκεκριμένο

πλαίσιο εάν πληροί τις ακόλουθες προϋποθέσεις: τα άτομα γνωρίζουν τον κανόνα συμπεριφοράς σχετικά με το «κόψιμο» των κοριτσιών και γνωρίζουν τι προκαλεί σε αυτά, και προτιμούν να συμμορφώνονται με αυτόν τον κανόνα επειδή (α) αναμένουν ότι ένα αρκετά μεγάλο τμήμα της κοινωνικής τους ομάδας θα «κόψει» τις κόρες τους και (β) πιστεύουν ότι ένα αρκετά μεγάλο τμήμα της κοινωνικής τους ομάδας πιστεύει ότι πρέπει να «κόψει» τις κόρες τους και μπορεί να τους επιβληθούν κυρώσεις εάν δεν το κάνουν (πχ κοινωνικός αποκλεισμός, κριτική, γελοιοποίηση, στίγμα ή αδυναμία να βρουν οι κόρες τους κατάλληλους συντρόφους γάμου) . Η κοινωνική ομάδα ή ομάδα αναφοράς αποτελείται από αυτούς που έχουν σημασία για ένα άτομο όσον αφορά τον ΑΓΓΟ. Μπορεί να περιλαμβάνει άλλα μέλη της ευρύτερης οικογένειας ή της κοινότητας κάποιου, την εθνοτική ομάδα κάποιου ή τους ανθρώπους της ίδιας πίστης, εάν η πρακτική σχετίζεται με την εθνικότητα ή τη θρησκεία, ή άλλες κοινότητες με τις οποίες κάποιος παντρεύεται. Ο προσδιορισμός του εάν ο ΑΓΓΟ είναι κοινωνικός κανόνας σε μια συγκεκριμένη κατάσταση είναι σημαντικός για το σχεδιασμό προγραμμάτων, επειδή, όταν συμβαίνει, είναι δύσκολο για άτομα ή συγκεκριμένες οικογένειες να σταματήσουν την πρακτική από μόνα τους λόγω των κοινωνικών κυρώσεων που συνδέονται με την απόκλιση από τον κανόνα. Οι οικογένειες θα ενθαρρύνονται να σταματήσουν να «κόβουν» τις κόρες τους εάν πεισθούν ότι α αρκετά μεγάλος αριθμός άλλων οικογενειών δεν ασκούν τον ΑΓΓΟ ή είναι έτοιμες να εγκαταλείψουν την πρακτική (UNICEF 2013).

Εκτός από τους κοινωνικούς κανόνες, οι στρατηγικές εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τόσο τους ηθικούς κανόνες όσο και τους νομικούς κανόνες: οι ηθικοί κανόνες υποκινούνται από μια εσωτερική πεποίθηση για το σωστό και το λάθος (οι ηθικοί κανόνες εξαρτώνται πολύ λιγότερο από το τι κάνουν ή πιστεύουν οι άλλοι ότι πρέπει να κάνει κάποιος παρά οι κοινωνικοί κανόνες) και οι νομικοί κανόνες είναι θεσμικοί κανόνες και διοικούνται από το κράτος, είναι τυπικοί, συχνά σαφείς και νόμιμα εκτελεστοί με εξαναγκασμό (Mackie et al. 2015). Από τη δεκαετία του 1960, ερευνητές και επαγγελματίες που εργάζονται στον τομέα της κοινοτικής ανάπτυξης έχουν αποδείξει ότι πολλά από τα προβλήματα που επηρεάζουν την υγεία και την ευημερία των ανθρώπων στις κοινότητες δεν μπορούν να επιλυθούν από ένα άτομο ή οργανισμό χρησιμοποιώντας μέτρα ή πολιτικές από πάνω προς τα κάτω. Αντίθετα, η ευρεία συμμετοχή της κοινότητας – εάν διευκολυνθεί σωστά – είναι πιο αποτελεσματική στην αντιμετώπιση προβλημάτων υγείας της κοινότητας (Foster-Fishman and Behrens 2007). Οι ερευνητές σε αυτόν τον τομέα έχουν αναπτύξει και τελειοποιήσει έναν αριθμό εξελιγμένων μοντέλων και πολιτιστικά ευαίσθητων εργαλείων, συμπεριλαμβανομένων προσεγγίσεων συμμετοχικού διαλόγου και εκπαίδευσης, για να ενδυναμώσουν τις κοινότητες να συμμετάσχουν στη συνεργατική επίλυση προβλημάτων για τη βελτίωση της συλλογικής υγείας και ευημερίας (Lasker and Weiss 2007). Μέχρι σήμερα έχει υπάρξει περιορισμένη έρευνα σχετικά με το ποιοι τύποι προγραμμάτων εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ λειτουργούν με επιτυχία για να αλλάξουν τους κοινωνικούς κανόνες. Με βάση αξιολογήσεις προγραμμάτων ΑΓΓΟ που κάλυψαν την Μπουρκίνα Φάσο, την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, την Κένυα, το Μάλι, τη Νιγηρία και τη Σενεγάλη, ερευνητές διαπίστωσαν ότι, παρόλο που υπάρχει έλλειψη ποιοτικών στοιχείων σχετικά με την αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων για την πρόληψη του ακρωτηριασμού, οι «πολύπλευρες κοινοτικές δραστηριότητες» και οι προσεγγίσεις της «ενδυνάμωσης της κοινότητας μέσω της εκπαίδευσης» συνέβαλαν στην αλλαγή των πεποιθήσεων των ανθρώπων για τον ΑΓΓΟ. Αυτές οι αλλαγές θα μπορούσαν με τη σειρά τους να επηρεάσουν τις προθέσεις και επομένως να επηρεάσουν τη συμπεριφορά. Τα προγράμματα θα πρέπει

επίσης να συνεργάζονται «με τις φυσικές μονάδες λύσης στις κοινότητες και να αξιολογούν προσεκτικά τις δομές και τις διαδικασίες της κοινότητας πριν από το πρόγραμμα». Οι συγγραφείς γράφουν ότι «για να είναι επιτυχές, το πρόγραμμα που επιλέχθηκε πρέπει να είναι συγκεκριμένο για το συγκεκριμένο πλαίσιο». κλιμακώθηκαν και εφαρμόστηκαν σε διαφορετικό περιβάλλον, λόγω διαφορών στη θρησκεία, τις σχέσεις των φύλων και τις πεποιθήσεις σχετικά με τον ΑΓΓΟ (Denison, Berg , Lewin and Fretheim 2009). Η αλλαγή μιας πρακτικής που είναι βαθιά εδραιωμένη στην κουλτούρα και την κοινωνική ζωή των ατόμων θα είναι δυνατή μόνο όταν έχει δημιουργηθεί ένα ευνοϊκό περιβάλλον για την αλλαγή της ατομικής συμπεριφοράς, το οποίο πιθανότατα επιτυγχάνεται καλύτερα μέσω προγραμμάτων που βασίζονται στην κοινότητα. Αυτά τα ευρήματα έχουν επαναληφθεί και αλλού. Μια ανασκόπηση πολλών λογαριασμών από ανθρωπολόγους, επαγγελματίες ανάπτυξης, επαγγελματίες δημόσιας υγείας και κοινοτικές ομάδες, δείχνει ότι τα επιτυχημένα προγράμματα και οι εκπρόσωποι τους πρέπει να είναι συγκεκριμένοι για το πλαίσιο και πολιτισμικά, να είναι ευαίσθητοι στις απόψεις και τις πεποιθήσεις των ανθρώπων και να αποφεύγουν να είναι επικριτικοί, να χρησιμοποιούν γλώσσα ουδέτερη ως προς την αξία όταν αναφέρεται στον ΑΓΓΟ, να εργαστούν με τις δομές και τις διαδικασίες της κοινότητας και να είναι πολιτιστικά θετικοί (χρησιμοποιώντας τον πολιτισμό ως λύση αντί να τον πλαισιώνουν ως πρόβλημα), να ξεκινούν από λύσεις που εμφανίζονται φυσικές ή προτείνονται από την κοινότητα, να συνεργάζονται με μια σειρά μελών της κοινότητας και όχι με λίγα συγκεκριμένα άτομα, και με πρότυπα, αρχές ή «πρωταθλητές της κοινότητας» για να αλλάξει τα κοινωνικά πρότυπα, να εργάζονται για τις προτεραιότητες και τις ενασχολήσεις των ανθρώπων, να ενθαρρύνουν την ανοιχτή συζήτηση ευαίσθητων θεμάτων για να φανούν τα ταμπού και οι επώδυνες εμπειρίες, να βασίζονται στην ποικιλομορφία και την αμφιθυμία εντός της κοινότητας, καθώς πολλοί άνθρωποι μπορεί ήδη να αντιτίθενται στον ΑΓΓΟ, ακόμη κι αν εξακολουθούν να τον εφαρμόζουν, να δημιουργούν χώρους για διάλογο εντός ομάδων συνομηλίκων και μεταξύ διαφορετικών ομάδων στην κοινωνία και να χρησιμοποιούν την εκπαίδευση για να αμφισβητήσουν τους μύθους σχετικά με τον ΑΓΓΟ.

Παράλληλα, μεγάλη ασάφεια περιβάλλει όρους όπως «πολιτισμικά ευαίσθητος» (Feldman -Jacobs and Ryniak 2006) και «πολιτισμικά κατάλληλος» (Denison et al 2009) όταν χρησιμοποιούνται για την περιγραφή των προγραμμάτων ΑΓΓΟ. Τέτοιοι όροι χρησιμοποιούνται συχνά, αλλά τι σημαίνουν στην πράξη; Τι εννοούμε ούτως ή άλλως με τον όρο «πολιτισμός»; Καθώς πολλές παρεμβάσεις για τον ΑΓΓΟ χρηματοδοτούνται, σχεδιάζονται και υλοποιούνται από «εξωτερικούς» – δηλαδή άτομα ή οργανισμούς που δεν είναι μέλη κοινοτήτων που ασκούν το επάγγελμα– τι χρειάζεται για να αναπτυχθεί ευαισθησία απέναντι σε μια άλλη κουλτούρα; Και πώς υποτίθεται ότι αυτή η κατανόηση θα επιτευχθεί και θα μεταφραστεί στην πράξη στο περιορισμένο χρονικό πλαίσιο ενός αναπτυξιακού έργου; Μια άλλη πρόκληση είναι ο τρόπος αναπαραγωγής των παρεμβάσεων καθώς εξελίσσονται σε κλίμακα, κάτι που συνεπάγεται την προσαρμογή ενός μοντέλου σε ένα διαφορετικό πολιτιστικό, κοινωνικό, οικονομικό ή πολιτικό πλαίσιο. Για τους ανθρωπολόγους, ο πολιτισμός είναι το πλήρες φάσμα των μαθημένων προτύπων ανθρώπινης συμπεριφοράς. Ο Βρετανός ανθρωπολόγος Έντουαρντ Τάιλορ όρισε τον πολιτισμό ως «αυτό το πολύπλοκο σύνολο που περιλαμβάνει γνώση, πεποιθήσεις, τέχνη, νόμο, ήθος, έθιμα και οποιεσδήποτε άλλες ικανότητες και συνήθειες που αποκτούν ο άνδρας και η γυναίκα ως μέλος της κοινωνίας». Φαίνεται ότι υπάρχει μια σειρά από παγκόσμιες πολιτιστικές ιδιότητες, ανεξάρτητα από το πού ζουν οι άνθρωποι στον κόσμο μεταξύ των οποίων η επικοινωνία με μια γραμματικά σύνθετη

γλώσσα, η χρήση των σχέσεων ηλικίας, φύλου, γάμου και καταγωγής για την ταξινόμηση των ατόμων, η διοργάνωση δραστηριοτήτων για την ανατροφή και τη διδασκαλία των παιδιών, ο σεξουαλικός καταμερισμός εργασίας (π.χ. εργασία ανδρών έναντι εργασίας γυναικών), η επιβολή κανόνων για τη ρύθμιση της σεξουαλικής συμπεριφοράς, η αίσθηση ηθικής και η διάκριση μεταξύ καλής και κακής συμπεριφοράς, η εξάσκηση κάποιου είδους στολισμού σώματος, τα αστεία και τα παιχνίδια, η δημιουργία τέχνης, μουσικής και χορού και η θέσπιση κάποιου είδους ηγετικού ρόλου για την εφαρμογή των κοινοτικών αποφάσεων. Ωστόσο, πέρα από αυτά τα καθολικά, η μαθημένη συμπεριφορά διαφέρει πάρα πολύ μεταξύ των ανθρώπων και αλλάζει συνεχώς. Μέσα σε μια συγκεκριμένη ομάδα, υπάρχει επίσης μια ποικιλία απόψεων και πρακτικών και μια συνεχής συζήτηση σχετικά με τον καλύτερο τρόπο να γίνουν τα πράγματα.

Ο Αμερικανός ανθρωπολόγος Edward T. Hall (1976) επινόησε την αναλογία του «παγόβουνου» του πολιτισμού. Πρότεινε ότι, αν ο πολιτισμός μιας κοινωνίας ήταν ένα παγόβουνο, τότε ορισμένες πτυχές είναι ορατές ή εμφανείς πάνω από το νερό, αλλά η πλειοψηφία βρίσκεται κρυμμένη κάτω από την επιφάνεια. Το εξωτερικό και συνειδητό μέρος μιας κουλτούρας είναι αυτό που μπορούμε να παρατηρήσουμε και περιλαμβάνει συμπεριφορές και κάποιες πεποιθήσεις. Αυτό αντανακλά την κορυφή του παγόβουνου. Το εσωτερικό ή βαθύ μέρος του πολιτισμού βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια, αντιπροσωπεύεται από την κάτω πλευρά του παγόβουνου, και συχνά είναι αναίσητο. Περιλαμβάνει πεποιθήσεις, αξίες, υποθέσεις και μοτίβα σκέψης που στηρίζουν τη συμπεριφορά. Ο Hall υποστηρίζει ότι ο μόνος τρόπος για να μάθει κανείς την εσωτερική κουλτούρα μιας άλλης κοινωνίας είναι να συμμετέχει ενεργά σε αυτόν τον πολιτισμό για μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν κάποιος συναντά για πρώτη φορά μια νέα κουλτούρα, μόνο οι πιο εμφανείς συμπεριφορές είναι αμέσως εμφανείς. Καθώς αφιερώνει κανείς περισσότερο χρόνο σε αυτή τη νέα κουλτούρα, οι υποκείμενες πεποιθήσεις, αξίες και μοτίβα σκέψης που υπαγορεύουν αυτή τη συμπεριφορά αποκαλύπτονται σιγά-σιγά.

Συχνά είναι δύσκολο για έναν «ξένο» να κατανοήσει πλήρως τις βαθύτερες, κρυφές πτυχές ενός πολιτισμού. Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό να συνεργάζονται στενά με «εσωτερικούς» που είναι εξοικειωμένοι με την τοπική κουλτούρα για να διασφαλίσουν ότι αυτή η «εσωτερική» γνώση της εν λόγω βαθιάς κουλτούρας ενσωματώνεται στο σχεδιασμό του προγράμματος.

Η ανθρωπολόγος Janice Boddy (1982) έχει αναλάβει έρευνα για τον ΑΓΓΟ (ιδιαίτερα τον Τύπο III, ή infibulation) στην αγροτική περιοχή του βόρειου Σουδάν από τη δεκαετία του 1970. Διαπίστωσε ότι η εξήγηση ότι η εμφύσηση αυξάνει την αγνότητα των γυναικών και μειώνει τη σεξουαλική τους ευχαρίστηση ήταν αποτέλεσμα της πρακτικής και όχι του στόχου της. Αντίθετα, η πρόθεσή του ήταν να επιτρέψει στις γυναίκες να παντρευτούν, να τεκνοποιήσουν και να αποκτήσουν την κοινωνική θέση ενός πολύτιμου ενήλικα ιδρύοντας μια νέα γενεαλογία. Οι γυναίκες συνέχισαν επίσης να υποστηρίζουν την πρακτική επειδή η αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων και η σφράγιση του κόλπου θεωρήθηκαν θετικές αλλαγές στο σώμα τους, καθώς σχετίζονταν με μια ποικιλία ευρύτερων εθίμων και πεποιθήσεων (βαθιά κουλτούρα) που τόνιζε τη συμβολική αξία του 'κλειστότητα', καθαριότητα, στρογγυλότητα και αγνότητα. Για παράδειγμα, τα σωματικά στόμια γενικά (συμπεριλαμβανομένων των στομάτων, των ρουθονιών κ.λπ.) θεωρούνταν μέρη όπου μπορούσαν να εισέλθουν τα κακά πνεύματα και θεωρούνταν όμορφα αν ήταν μικρά. Πολλές ασθένειες υποτίθεται ότι είναι το αποτέλεσμα των πραγμάτων που «διαλύονται» ή «άνοιγαν» ακατάλληλα. Η οργάνωση του σπιτιού και του χώρου των γυναικών μέσα σε αυτό (ένα συγκρότημα κλεισμένο από τοίχο ή φράχτη, που

διατηρείται πάντα καθαρό, αναφέρεται ως «κοιλιά» και επομένως συνδέεται ρητά με τη μήτρα) και η προτίμηση για ορισμένα είδη τροφίμων (συμπεριλαμβανομένων των αυγών, τα οποία είναι λεία, στρογγυλά και κλειστά) αντανακλούσαν επίσης αυτά τα πολύτιμα και βαθιά ριζωμένα πολιτισμικά χαρακτηριστικά.

Γυναίκες που είχαν υποστεί εμφύσηση, και υποστήριζαν να συνεχιστεί, το έκαναν επειδή έκανε το σώμα τους να συμμορφώνεται με αυτές τις ισχυρές πολιτιστικές αξίες της κλειστότητας, της καθαριότητας και της αγνότητας. Ήταν επίσης μια διεκδικητική και ουσιαστική συμβολική πράξη γιατί, αν και ελαχιστοποιούσε τη σεξουαλικότητά τους, τόνιζε τον πιο ισχυρό κοινωνικό τους πόρο, τη γονιμότητά τους.

Τρία συγκεκριμένα κοινωνικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά μπορούν να εντοπιστούν στα περισσότερα περιβάλλοντα στην Αφρική όπου ασκείται ο ΑΓΓΟ. Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό των περισσότερων πλαισίων που ασκούν τον ΑΓΓΟ είναι οι ισχυρές συλλογικιστικές αξίες, οι οποίες ενθαρρύνουν τη συμμόρφωση με τους κοινωνικούς κανόνες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ. Ο Geert Hofstede, ένας Ολλανδός κοινωνικός ψυχολόγος και ανθρωπολόγος, επινόησε την ιδέα του «ατομιστή» και των «συλλογιστικών» κουλτουρών ως δύο άκρα μιας συνέχειας στην οποία πέφτουν διαφορετικές κοινωνίες (1984). Σε σχέση με τον ΑΓΓΟ, η διάκριση μεταξύ «ατομικιστικών» και «συλλογιστικών» αξιών φαίνεται να είναι ένα χρήσιμο πλαίσιο για να εξηγηθεί γιατί πολλά προγράμματα που ασχολούνται με την υγεία των γυναικών και των παιδιών αποτυγχάνουν να έχουν τα επιθυμητά αποτελέσματα. Συχνά εργάζονται απευθείας με νεαρές μητέρες, αλλά δεν εκτιμούν πόσο οι νεαρές μητέρες επηρεάζονται και οι δύο από τους μεγαλύτερους στις ευρύτερες οικογένειες και τις κοινότητές τους και επιθυμούν να συμμορφωθούν με τους κοινωνικούς κανόνες. Στις συλλογικιστικές αξίες εκτιμώνται ιδιαίτερα η αλληλεξάρτηση και η αλληλεγγύη με τους άλλους και τα άτομα επιδιώκουν να συμμορφωθούν με την ομάδα αντί να είναι διαφορετικά, καθώς οι κυρώσεις για μη συμμόρφωση με τους κοινωνικούς κανόνες μπορεί να είναι πολύ δαπανηρές. Παράλληλα ενθαρρύνεται η συλλογική λήψη αποφάσεων και η παρακολούθηση της απόφασης των ομάδων και κυριαρχούν οι οικογένειες πολλών γενεών και οι ισχυροί δεσμοί με τα μέλη της ευρύτερης οικογένειας. Αντίθετα, στις ατομικιστικές αξίες εκτιμώνται ιδιαίτερα η ανεξαρτησία, η αυτονομία και τα ατομικά επιτεύγματα και στα άτομα αρέσει να εκφράζουν την ατομικότητά τους καθώς οι κυρώσεις για μη συμμόρφωση με τους κοινωνικούς κανόνες είναι λιγότερο δαπανηρές. Ενθαρρύνεται η ατομική λήψη αποφάσεων και δράση και κυριαρχούν οι πυρηνικές οικογένειες ενώ οι δεσμοί με τα ευρύτερα μέλη της οικογένειας είναι πιο αδύναμοι (Aubel and Rychtarik 2015). Αυτά τα κρίσιμα πολιτισμικά χαρακτηριστικά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στον σχεδιασμό του προγράμματος εξάλειψης του ΑΓΓΟ. Εκ των ανωτέρω συμπεραίνετε πως οι συλλογικές αξίες έχουν βαρύνουσα σημασία για την εξάλειψη της πρακτικής του ΑΓΓΟ σε μία κοινωνία καθώς η πολιτιστική ταυτότητα, οι ρόλοι και οι αξίες είναι κρίσιμης σημασίας για τα μέλη της κοινότητας. Συνήθως στα άτομα δεν αρέσει να υιοθετούν πρακτικές που δεν υποστηρίζονται από την ομάδα αλλά είναι πιο ανοιχτοί σε μία συλλογική αλλαγή με την ομάδα. Επίσης, άτομα όλων των ηλικιών προσβλέπουν και συχνά υιοθετούν τις στάσεις και τις αξίες των ηγετών σε ομάδες συνομηλίκων και στην κοινότητα γενικότερα. Ως εκ τούτου για την προώθηση της αλλαγής τα προγράμματα θα πρέπει να αντιμετωπίζουν τον πολιτισμό ως πόρο και όχι ως εμπόδιο και θα πρέπει να προσδιορίζουν και να σέβονται ρητά τους θετικούς πολιτιστικούς ρόλους και αξίες. Οι κοινότητες είναι πιο δεκτικές σε προγράμματα που προωθούν την ενσωμάτωση «παραδοσιακών» και «νέων» αξιών και ιδεών και όχι μόνο νέων ιδεών. Προτεραιότητα θα πρέπει να

δίνεται σε δραστηριότητες σε ομάδες συνομηλίκων και σε επίπεδο κοινότητας, καθώς είναι πιο αποτελεσματικές στην προώθηση της αλλαγής σε άτομα από τις δραστηριότητες που επικεντρώνονται σε άτομα. Οι ομαδικές δραστηριότητες επιτρέπουν στα μέλη της ομάδας να αλλάζουν μαζί. Τα προγράμματα θα πρέπει να προσδιορίζουν τόσο επίσημους όσο και άτυπους ηγέτες και να τους εμπλέκουν ενεργά σε κοινοτικές δραστηριότητες, ώστε να καθοδηγούν και να ενεργοποιούν τη διαδικασία αλλαγής (Aubel 2014).

Σε πολλές αφρικανικές κοινωνίες, οι πρεσβύτεροι διαδραμάτισαν παραδοσιακά κρίσιμο ρόλο στη μετάδοση γνώσης στη νεότερη γενιά, απολαμβάνοντας πολιτιστική εξουσία, διαδραματίζοντας ηγετικό ρόλο και διασφαλίζοντας την κοινωνική συνοχή και την επιβίωση της οικογένειας και της κοινότητάς τους. Η παρουσία και ο ρόλος των ηλικιωμένων γίνεται ιδιαίτερα αισθητός όταν οι άνθρωποι ζουν σε ευρύτερα οικογενειακά περιβάλλοντα με πολλές γενιές να ζουν κοντά ή στο ίδιο νοικοκυριό. Οι γέροντες είναι σεβαστοί, δεδομένης της ηλικίας και της εμπειρίας τους. Οι πρεσβύτεροι παρέχουν καθοδήγηση στις νεότερες γενιές σχετικά με τους κατάλληλους κανόνες και πρακτικές. Μπορεί να είναι πολύ δύσκολο για τους νέους να απορρίψουν κανόνες σχετικά με την «αποδεκτή» συμπεριφορά χωρίς τους ηλικιωμένους να τους εναντιώνονται, να αισθάνονται ασέβεια ή να προκαλούν εντάσεις μεταξύ των γενεών. Η επικοινωνία μεταξύ των γενεών εκτιμάται παραδοσιακά. Ωστόσο, σε πολλές κοινωνίες οι σχέσεις μεταξύ των γενεών είναι τεταμένες στις μέρες μας. Η ανατροφή των παιδιών δεν είναι ευθύνη μόνο των βιολογικών γονέων αλλά πολλαπλών γενεών. Προκειμένου να επιτευχθούν τα ανωτέρω, το προσωπικό και οι στρατηγικές του προγράμματος θα πρέπει να αναγνωρίζουν και να σέβονται τον ρόλο και την εμπειρία των ηλικιωμένων και να τους εμπλέκουν ρητά. Όταν γίνονται σεβαστά, ενθαρρύνονται περισσότερο να συμμετάσχουν και να εξετάσουν τις προτεινόμενες αλλαγές. Οι δραστηριότητες του προγράμματος θα πρέπει να επιτρέπουν στους ηλικιωμένους να μοιράζονται τη γνώση και την εμπειρία τους με νεότερα μέλη της κοινότητας. Αυτή η αναγνώριση τους ενθαρρύνει να είναι πιο ανοιχτοί στην αλλαγή. Τα προγράμματα θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι εμπλέκουν τους ηλικιωμένους καθώς και τους νέους σε διαδικασίες κοινωνικής αλλαγής. Οι στρατηγικές θα πρέπει να προάγουν την επικοινωνία μεταξύ των γενεών, έτσι ώστε να μπορεί να επιτευχθεί συναίνεση σχετικά με τον τρόπο συνδυασμού και των δύο «παραδοσιακές» και «μοντέρνες» ιδέες. Τα προγράμματα πρέπει να κατανοούν την επιρροή της ευρύτερης οικογένειας στην υγεία των γυναικών και των παιδιών.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των κοινωνιών που ασκούν τον ΑΓΓΟ στην Αφρική είναι η ιδιαιτερότητα του φύλου στις δραστηριότητες διαφορετικών μελών της οικογένειας. Εδώ, οι ρόλοι ανδρών και γυναικών είναι γενικά αρκετά διακριτοί. Οι πολιτιστικοί κανόνες υπαγορεύουν ποιες δραστηριότητες ασκούν τα αρσενικά και ποιες προορίζονται για τις γυναίκες. Ένα βασικό σημείο εκκίνησης για τη συνεργασία με τις κοινότητες σχετικά με τον ΑΓΓΟ και την υγεία των γυναικών και των παιδιών γενικά, είναι να κατανοήσουμε πώς είναι οργανωμένα σε σχέση με τους ρόλους των φύλων (Aubel and Rychtarik 2015). Η ιδιαιτερότητα του φύλου στις δραστηριότητες διασταυρώνεται επίσης με την ηλικία και τον σεβασμό προς τους ηλικιωμένους για να καθοριστεί ποιος θεωρείται αρχή ή ειδικός σε ποιο τομέα. Παραδείγματος χάριν, οι άνδρες δεν συμμετέχουν απαραίτητα στη φροντίδα των βρεφών και των μικρών παιδιών όσο οι γυναίκες, επειδή δεν είναι αυτοί οι τομείς της εμπειρογνομοσύνης τους, αν και μπορούν να είναι υπεύθυνοι για την παροχή των απαραίτητων οικονομικών πόρων. Οι ηλικιωμένες γυναίκες ή οι γιαγιάδες είναι πολιτιστικά καθορισμένες να μεταδίδουν γνώσεις και πρακτικές που σχετίζονται με όλες τις

πτυχές της υγείας των παιδιών και των γυναικών από μία γενιά στην επόμενη. Οι νέες γυναίκες σπάνια παίρνουν ανεξάρτητες αποφάσεις σχετικά με τα παιδιά τους και αναμένεται να ακολουθήσουν τις συμβουλές μεγαλύτερων, πιο έμπειρων γυναικών, όπως οι μητέρες και οι πεθερές τους. Για αυτούς τους λόγους τα προγράμματα πρέπει να αναγνωρίζουν τη σχετική επιρροή ανδρών και γυναικών διαφορετικών ηλικιών στην ευρύτερη οικογένεια και την κοινότητα και δεν πρέπει να αποδίδουν υπερβολικά επιρροή στη λήψη αποφάσεων στους άνδρες στις γυναικείες σφαίρες. Τα προγράμματα θα πρέπει να αναγνωρίζουν τον κεντρικό ρόλο των γιαγιάδων στη διδασκαλία των νεότερων μελών της οικογένειας πώς να προάγουν την υγεία και την ευημερία των γυναικών και των παιδιών και να τις εμπλέκουν ενεργά σε συζητήσεις για το πόσο «παραδοσιακές» και «μοντέρνες» πρακτικές μπορούν να συνδυαστούν. Τα προγράμματα για την υγεία των γυναικών και των παιδιών θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τον τρόπο με τον οποίο οι νέες γυναίκες και οι μητέρες ενσωματώνονται σε ευρύτερα δίκτυα λήψης αποφάσεων. Οι ανθρωπολόγοι που εργάζονται στον ΑΓΓΟ μερικές φορές κατηγορούνται για «πολιτισμικό σχετικισμό», επειδή αφιερώνουν χρόνο στο να εξηγήσουν, χωρίς να κάνουν κρίσεις αξίας, τη βαθιά κουλτούρα γύρω από το γιατί οι άνθρωποι εκτιμούν την πρακτική. Από την άλλη πλευρά, οι ακτιβιστές κατηγορούνται μερικές φορές για «καθολικότητα», επειδή θεωρούνται ότι επικρίνουν επιθετικά την κουλτούρα των κοινοτήτων που ασκούν τον ΑΓΓΟ. Ο Donnelly (1984) θέτει δύο ακραίες θέσεις – τον «ριζοσπαστικό πολιτισμικό σχετικισμό» (όπου ο πολιτισμός θεωρείται η μοναδική πηγή της εγκυρότητας ενός ηθικού δικαιώματος ή κανόνα) και ο «ριζοσπαστικός οικουμενισμός» (όπου η κουλτούρα είναι άσχετη με την εγκυρότητα των ηθικών δικαιωμάτων και κανόνων, που ισχύουν καθολικά). Επομένως, ο προγραμματισμός και η διαμόρφωση πολιτικής λαμβάνουν χώρα μέσα σε αυτήν την ένταση μεταξύ πολιτισμικού σχετικισμού και οικουμενικότητας. Για πολλές δεκαετίες, η διεθνής αναπτυξιακή κοινότητα πλαισίωνε τους μη δυτικούς πολιτισμούς ως εμπόδια στην πρόοδο. Αυτή η τάση να βλέπουμε τον πολιτισμό με αρνητικούς όρους συνοδεύτηκε από την υπόθεση ότι οι πολιτισμοί δεν μπορούσαν να αλλάξουν, ή σίγουρα δεν μπορούσαν να αλλάξουν από μέσα, επομένως η λύση σε αυτά τα ζητήματα πρέπει να προέλθει από εξωτερικούς «ειδικούς» (White and Deneulin 2009). Ωστόσο, τα προγράμματα σπάνια αποδεικνύονται επιτυχημένα εάν οι δραστηριότητες και τα μηνύματά τους έρχονται σε αντίθεση με τις βασικές πολιτιστικές αξίες. Ακόμη χειρότερα, τέτοιες προσεγγίσεις συχνά βλάπτουν τις κοινότητες που εμπλέκονται υπονομεύοντας την τοπική κουλτούρα και συμβάλλοντας στην απώλεια ταυτότητας και αυτοεκτίμησης. Αυτή η αίσθηση πολιτιστικής απώλειας και απειλής για την πολιτιστική ταυτότητα μπορεί στην πραγματικότητα να ενισχύσει τον ΑΓΓΟ, καθώς οι κοινότητες «κρατούν» την πρακτική, καθώς και να αντιστέκονται στους νόμους και τις εκστρατείες κατά του ΑΓΓΟ. Συνολικά, τα προγράμματα συχνά αποτυγχάνουν να δουν το δυναμικό του πολιτισμού ως θετική δύναμη που μπορεί να προωθήσει την ευεργετική αλλαγή, ωστόσο υπάρχουν πολλά στοιχεία που υποστηρίζουν μια εναλλακτική προσέγγιση στην ανάπτυξη που αγκαλιάζει και βασίζεται σε πολιτιστικές αξίες – ειδικότερα, προγραμματισμός που εμπνέεται από μία «προσέγγιση βασισμένη σε περιουσιακά στοιχεία» στον πολιτισμό. Αυτή η προσέγγιση αναγνωρίζει ότι οι κοινότητες και οι πολιτισμοί τους συνεισφέρουν σημαντικούς πόρους στην αναπτυξιακή διαδικασία, αντί να τους βλέπει σε μεγάλο βαθμό ως πηγή προβλημάτων (Kretzmann and MacKnight 1993). Φυσικά, δεν είναι όλες οι πολιτιστικές αξίες και κανόνες θετικές. Πολλά, όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων και οι αναγκαστικοί ή παιδικοί γάμοι, είναι επιβλαβείς. Ως εκ τούτου, υποστηρίζουμε μια προσέγγιση που βασίζεται στην «πολιτιστική ανανέωση», που ορίζεται ως μια δυναμική διαδικασία

στοχευμένης πολιτιστικής και δομικής αλλαγής που διευκολύνεται από προληπτικές επικοινωνιακές συναλλαγές μεταξύ των ντόπιων πληθυσμών. . . στο πλαίσιο της διατήρησης της πολιτιστικής ακεραιότητας και της διαπολιτισμικής αρμονίας (White and Nair 1994). Η έννοια της πολιτιστικής ανανέωσης αναγνωρίζει το γεγονός ότι όλοι οι πολιτισμοί είναι δυναμικοί και μεταβαλλόμενοι και στοχεύει στην αναζωογόνηση των τοπικών πολιτισμών με τρόπους που ενθαρρύνουν τη θετική κοινωνική αλλαγή.

2. Τα γεννητικά όργανα και η κατασκευή του γυναικείου σώματος

Στην ανθρωπολογία και την κοινωνικοπολιτισμική κοινωνιολογία η έκφραση «τεχνικές του σώματος» περιλαμβάνει τους τρόπους με τους οποίους άνδρες και γυναίκες μαθαίνουν πώς να χρησιμοποιούν το σώμα τους στην κοινωνία. Αυτή η ιδέα, προτάθηκε από το Marcel Mauss (1936), βασίζεται στην υπόθεση ότι «το πρώτο και πιο φυσικό τεχνικό αντικείμενο του ανθρώπου, το οποίο αποτελεί την ίδια στιγμή τεχνικό μέσο είναι το σώμα». Οι τεχνικές του σώματος είναι φυσιο-ψυχοκοινωνικές συγκροτήσεις και πολιτισμικές πρακτικές που κατασκευάζονται από την κοινωνία. Ο καθένας στη ζωή του/της γίνεται αντικείμενο και υποκείμενο πολλαπλών και διαφορετικών σωματικών τεχνικών, οι οποίες διαφέρουν κυρίως ανάλογα με το φύλο και την ηλικία. Κάθε μοναδική τεχνική δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ξεχωριστή από τους υπόλοιπους: μία τεχνική αναπτύσσεται ακριβώς σε μία διαδικασία διαφοροποίησης από τους άλλους τρόπους δράσης μέσω του σώματος και της λειτουργίας του. Κάθε κοινωνία έχει τις δικές της ιδιαίτερες συνήθειες, ήθη και έθιμα και μπορούμε να κατανοήσουμε τη λειτουργία της μέσω της κατανόησης της λειτουργίας του σώματος. Η σχέση σώματος και κοινωνίας θεμελιώδης και πολύπλοκη και ξεπερνά τη Καρτεσιανή λογική της αμφιβολίας της σχέσης φύσης/ πολιτισμού. Η Mary Douglas (1970) στη θεωρία της για τα δύο σώματα, δείχνει πως η σύλληψη και η εμπειρία του φυσικού σώματος διαμορφώθηκε από το κοινωνικό σώμα. Τα σύμβολα του ανθρώπινου σώματος χρησιμοποιούνται για να εκφράσουν την κοινωνική εμπειρία και αντίστροφα το ανθρώπινο σώμα «εκπαιδύεται» από την κοινωνία. Το σώμα είναι ταυτόχρονα ένα φυσικό και πολιτιστικό τεχνούργημα, και ο καθένας υφίσταται τη τεχνική της ενσωμάτωσης και των κοινωνικοπολιτισμικών αξιών και κανόνων (Bourdieu 1977, 1980). Οι ανθρωπολόγοι Nancy Scheper-Hughes και Margaret Lock (1987) πρότειναν την ιδέα του «συνειδητού σώματος». Τα τρία σώματα είναι το ατομικό σώμα ως βιωμένη εμπειρία του σώματος – εαυτού, το κοινωνικό σώμα με την αναπαράσταση του σώματος ως φυσικό σύμβολο και όλες τις άλλες πρακτικές μέσω των οποίων άνδρες και γυναίκες αποδομούν τα σώματά τους, και το πολιτικό σώμα που αναφέρεται στη ρύθμιση, τον έλεγχο και την επιτήρηση των φορέων, ατομικών και συλλογικών. Σε κάθε κοινωνία, η συνύπαρξη των τριών διαφορετικών διαστάσεων παράγει πολυμορφία αναπαραστάσεων, εννοιών και θεωριών για την ανατομία, τη φυσιολογία, το φύλο, τη σεξουαλικότητα, την ασθένεια, την υγεία, την υγιεινή, την κανονικότητα και την παρέκκλιση. Ο Michel Foucault και η Judith Butler διαπιστώνουν πως το σώμα είναι το αντικείμενο των συμβολικών αναπαραστάσεων, εντολών και πρακτικών πειθαρχίας. Όταν η Butler (1993) επικαλείται τα λόγια της Simon de Beauvoir's «κανείς δε γεννιέται αλλά

μάλλον γίνεται γυναίκα» προκειμένου να προωθήσει την τη θεωρία της επιτελεστικότητας για το φύλο , βάσει της οποίας το σώμα υφίσταται μία διαδικασία έμφυλης «υλοποίησης» που συνιστά ταυτότητα φύλου μέσω της επανάληψης σωματικών πράξεων. Αν λοιπόν θεωρηθεί πώς όλες οι κοινωνίες που ασκούν διάφορες πρακτικά στο σώμα στοχεύουν στην (από)προσαρμογή τους στα έμφυλα πολιτισμικά πρότυπα και την κατασκευή τους ως κατάλληλα ή μη για την κοινωνία, μπορούμε να κατανοήσουμε τον λόγο των επεμβάσεων και στα γεννητικά όργανα. Η πρακτική του ΑΓΓΟ φέρεται ως καθολική διαπολιτισμικά καθώς σε συνδυασμό με άλλα σημάδια στο σώμα αποσκοπούν στη θεσμοθέτηση της ταυτότητας του φύλου και αποδίδουν στις γυναίκες και στα κορίτσια που «κόβονται» συγκεκριμένα κοινωνικά προνόμια που έχουν σχέση με το ζώη, το γάμο και την οικογένεια γενικότερα μέσα στην κοινωνία στην οποία ζουν. Οι επεμβάσεις και οι αλλαγές του σώματος μπορεί να είναι μόνιμες/μη αναστρέψιμες όπως είναι ο ΑΓΓΟ ,το τατουάζ, οι ουλές, ή προσωρινές /αναστρέψιμες όπως είναι το χτένισμα, το προσωρινό τατουάζ, η ζωγραφική σώματος (Remotti 2000).

3. Η ιατροκοποίηση ή ιατροποίηση του ΑΓΓΟ

Μία από τις προκλήσεις της τρέχουσας παγκόσμιας εκστρατείας κατά του ΑΓΓΟ είναι η τάση της ιατροκοποίησης, δηλαδή μίας προσπάθειας ελαχιστοποίησης των κινδύνων για την υγεία που συνδέονται με τον ΑΓΓΟ. Αυτό επιτυγχάνεται αν η διάπραξη του ΑΓΓΟ τελείται από υγειονομικό προσωπικό ή ιατρικά εκπαιδευμένους παραδοσιακούς κοπτήρες, είτε εντός είτε εκτός υγειονομικής μονάδας. Ένα επιχείρημα για την ιατροποίηση του ΑΓΓΟ είναι ότι παρέχει μια ασφαλέστερη διαδικασία σε περιοχές όπου δεν έχει ακόμη επιτευχθεί πλήρης εξάλειψη του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, αν και η ιατροκοποίηση μπορεί να συμβάλει στη μείωση των άμεσων κινδύνων όπως η μόλυνση και ο πόνος, αποτυγχάνει να εξαλείψει μακροχρόνιες γυναικολογικές και μαιευτικές επιπλοκές, καθώς και δια βίου συναισθηματικά, ψυχολογικά και σεξουαλικά προβλήματα. Ο θάνατος της Soheir Al Bataa στην Αίγυπτο το 2013 δείχνει ότι ακόμη και όταν πραγματοποιείται από επαγγελματίες γιατρούς, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να οδηγήσει σε θάνατο. Επιπλέον, η διεξαγωγή του ΑΓΓΟ παραβιάζει τις αρχές της επαγγελματικής δεοντολογίας της υγείας «να μην κάνουμε κακό» και συνιστά παραβίαση των δικαιωμάτων των κοριτσιών και των γυναικών.

Η αυξανόμενη συχνότητα του ιατρικού ακρωτηριασμού σε πολλές χώρες προκαλεί μεγάλη ανησυχία και έχει αντιμετωπιστεί μέσω της παγκόσμιας διακυβερνητικής συνεργασίας μαζί με μη κυβερνητικές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένου του ΠΟΥ και της UNICEF. Ωστόσο, πρέπει να γίνουν περισσότερα για να διασφαλιστεί ότι οι νόμοι και τα προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ βασίζονται στη μηδενική ανοχή όλων των μορφών πρακτικής. Πρέπει να υιοθετηθεί μια πιο βιώσιμη προσέγγιση για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ, η οποία θα λαμβάνει υπόψη όχι μόνο τις ιατρικές ανησυχίες, αλλά και τις πτυχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΑΓΓΟ. Επιπλέον, το προσωπικό των ΜΚΟ και οι επαγγελματίες του τομέα της υγείας πρέπει να εκπαιδούνται σε σχέση με τα προβλήματα που σχετίζονται με τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ και να δοθούν σαφείς οδηγίες για το πώς να ενεργούν σε καταστάσεις που μπορεί να προκύψουν.

Ως εκ τούτου, η ιατροκοποίηση περιλαμβάνει, αλλά δεν περιορίζεται, στη διευκόλυνση της πρόσβασης σε αποστειρωμένο ιατρικό εξοπλισμό και σε προϊόντα αναισθητικά και αντιβιοτικά που χρησιμοποιούνται σε μια προσπάθεια να γίνει η

κοπή με πιο υγιεινό και λιγότερο επώδυνο τρόπο (Shell-Duncan 2001), στην παροχή ιατρικής εκπαίδευσης σε παραδοσιακούς κόπτες ή σε οποιοδήποτε άλλο άτομο που πραγματοποιεί τη διαδικασία, το προσωπικό υγειονομικής περίθαλψης, όπως γιατροί, μαίες ή νοσοκόμες (Πάροχοι Φροντίδας Υγείας) να εκτελεί τη διαδικασία ΑΓΓΟ, είτε εντός είτε εκτός κλινικής εγκατάστασης και αντικατάσταση σοβαρών μορφών ΑΓΓΟ, όπως η εμφύσηση, με πιο συμβολικούς τύπους κοπής για τη μείωση των επιπλοκών στην υγεία που σχετίζονται με την κοπή τύπου III. Σε κάποιο βαθμό, η αυξανόμενη τάση της εξάσκησης του ιατρικού ΑΓΓΟ έχει, παραδόξως, την προέλευσή της στις παγκόσμιες εκστρατείες κατά του ΑΓΓΟ και του HIV/AIDS. Για την ακρίβεια, η έμφαση στους άμεσους και μακροπρόθεσμους κινδύνους για την υγεία του ΑΓΓΟ οδήγησε ακούσια πολλούς γονείς και συγγενείς να αναζητήσουν ασφαλέστερες διαδικασίες, αντί να εγκαταλείψουν εντελώς την πρακτική (UNICEF 2013). Ως αποτέλεσμα τέτοιων εκστρατειών, διάφορες κοινότητες σε όλο τον κόσμο πιστεύουν πλέον ότι η πραγματοποίηση ιατρικού ακρωτηριασμού είναι κατάλληλη και επαρκής ανταπόκριση στους κινδύνους για την υγεία που συνδέονται με την πρακτική (Njue and Askew 2004). Κατά συνέπεια, τα τελευταία χρόνια, η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ έχει λάβει χώρα σε πολλές χώρες, ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, την Ινδονησία, την Κένυα, τη Μαλαισία, το Μάλι, τη Νιγηρία, το Βόρειο Σουδάν και την Υεμένη, και σε πολλές από αυτές τις χώρες το ένα τρίτο ή περισσότερες γυναίκες «έκοψαν» τις κόρες τους από εκπαιδευμένο ιατρικό προσωπικό (Serour 2013). Ωστόσο, παρόλο που η διανομή εργαλείων και αναισθησιογόνων από κάποιο προσωπικό ΜΚΟ προέρχεται από συμπόνια και καλές προθέσεις, τέτοιες ενέργειες υπονομεύουν τις διεθνείς προσπάθειες για τερματισμό της πρακτικής, καθώς «υποδεικνύουν» στις οικογένειες να συνεχίσουν την πρακτική μέσω της αναζήτησης ενός παραδοσιακού κόπτη που να έχει εκπαιδευτεί για να κάνει ένα ασφαλέστερο και πιο υγιεινό κόψιμο. Οι Njue και Askew (2004) σημειώνουν ότι, σε ορισμένες κοινότητες, οι παραδοσιακοί θεραπευτές ή οι περιτομείς έχουν λάβει βασική ιατρική εκπαίδευση και πλέον χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο καθαρές λεπίδες ξυραφιών, νυστέρια ή ψαλίδια, προκειμένου να αποφευχθούν οι λοιμώξεις και η εξάπλωση του AIDS/HIV, απορρίπτουν τα εργαλεία μετά από κάθε κοπή. Επίσης, όταν ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται με τον παραδοσιακό τρόπο, χωρίς αναισθητικά και αποστειρωμένο εξοπλισμό, κρίνεται αναγκαία η συμμετοχή ιατρικά εκπαιδευμένου προσωπικού για την παροχή αντιτετανικών ενέσεων ή μετεγχειρητικής φροντίδας (Pearce and Bewley 2014). Οι υπερασπιστές αυτής της στρατηγικής υποστηρίζουν ότι ο ιατρικός ΑΓΓΟ μειώνει τον κίνδυνο επιπλοκών διασφαλίζοντας ότι η διαδικασία διεξάγεται σε πιο υγιεινό περιβάλλον, από έναν εκπαιδευμένο κόπτη που χρησιμοποιεί αναισθητικά για να μειώσει τον πόνο και την ποσότητα κοπής ιστού λόγω του οιδήματος. Επιπλέον, η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ αναμφισβήτητα αυξάνει την πιθανότητα να πραγματοποιηθούν ηπιότερες εκδοχές κοπής αντί της εμφύσησης, η οποία σχετίζεται με πιο σοβαρές και ισόβιες γυναικολογικές και μαιευτικές επιπλοκές. Ωστόσο, παρά τις αντιληπτές θετικές επιπτώσεις της, η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν αποτελεί κατάλληλη απάντηση στους κινδύνους για την υγεία που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ. Όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ εξακολουθούν να προκαλούν ποικίλα αρνητικά αποτελέσματα για την υγεία και την ψυχολογική ευημερία των γυναικών και των κοριτσιών, καθώς και για τις διεθνείς προσπάθειες ενδυνάμωσης των γυναικών σε όλο τον κόσμο. Ο ΑΓΓΟ είναι μια τραυματική εμπειρία που μπορεί να οδηγήσει σε ποικίλες σωματικές και ψυχολογικές επιπλοκές. Σε πολλές περιπτώσεις, δεν προκαλεί μόνο βραχυπρόθεσμα, αλλά και μακροπρόθεσμα προβλήματα υγείας που μπορεί να απειλήσουν τη ζωή μιας γυναίκας και του αγέννητου παιδιού της (Serour 2013). Ενώ οι κίνδυνοι για την υγεία μπορεί να διαφέρουν για κάθε τύπο επέμβασης, ο ΠΟΥ (2010) δηλώνει ότι όλοι οι τύποι

ΑΓΓΟ ευθύνονται για τις ακόλουθες άμεσες επιπλοκές: αιμορραγία (αιμορραγία), μόλυνση, έντονο πόνο, σοκ, κατακράτηση ούρων και θάνατο. Οι μακροπρόθεσμοι κίνδυνοι για την υγεία που σχετίζονται με τους τύπους I και II περιλαμβάνουν ουλές ιστών και κύστες, ενώ ο Τύπος III μπορεί επίσης να προκαλέσει συρίγγιο, ακράτεια, δυσμηνόρροια (επώδυνη έμμηνο ρύση), δυσκολία στην ούρηση και εμμηνορροϊκό αίμα, λοιμώξεις του ουροποιητικού συστήματος, στειρότητα, επώδυνη επαφή και απόφραξη εργασία. Επιπλέον, μεταξύ των γυναικών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό, υπάρχει αυξημένος κίνδυνος αποβολής και γενετικών ανωμαλιών, καθώς και μεγαλύτερη πιθανότητα παιδικής και μητρικής θνησιμότητας. Ενώ η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ μπορεί να συμβάλει στη μείωση των οξέων κινδύνων όπως ο πόνος ή η εξάπλωση λοιμώξεων, αποτυγχάνει να εξαλείψει μακροχρόνια γυναικολογικά και μαιευτικά προβλήματα. Επομένως, εάν η διαδικασία διενεργείται από Επαγγελματίες Υγείας, η συχνότητα των επιπλοκών μπορεί να μειωθεί, αλλά όχι να αποφευχθεί πλήρως. Επιπλέον, ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν οδηγεί σε μειωμένο κίνδυνο μακροχρόνιων συναισθηματικών, ψυχολογικών και σεξουαλικών προβλημάτων που προκαλούνται από την τραυματική εμπειρία της κοπής. Με άλλα λόγια, ενώ η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ μπορεί να βοηθήσει στην ελαχιστοποίηση του άμεσου πόνου και των λοιμώξεων, ελάχιστα προλαμβάνει τα συναισθήματα άγχους, προδοσίας, κατάθλιψης, χαμηλής αυτοεκτίμησης, πανικού, φοβίας και άλλων ψυχολογικών ζητημάτων που μπορεί να προκαλέσει η κοπή. Επιπλέον, ακόμη και αν η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ μπορούσε να εγγυηθεί μια ακίνδυνη κοπή υπό ελεγχόμενες και στείρες συνθήκες, είναι απίθανο οι γυναίκες και τα κορίτσια που ζουν σε φτωχές αγροτικές κοινότητες, όπου η πρακτική είναι η πιο διαδεδομένη, να έχουν πρόσβαση σε ιατρικό ΑΓΓΟ (Derby 2004).

Η εκπαίδευση του υγειονομικού προσωπικού που διαπράττει ΑΓΓΟ δεν είναι ένα σύγχρονο φαινόμενο. Ήδη από το 1970 οι μαίες στο Σουδάν και τη Σομαλία έχουν εκπαιδευτεί να τελούν τον ΑΓΓΟ με μεγαλύτερη ασφάλεια (Shell-Duncan 2013). Παρά την παρανομία της διαδικασίας, ορισμένοι μέλη υγειονομικών επαγγελματιών είναι πρόθυμα να πραγματοποιήσουν τον ΑΓΓΟ για οικονομικό ή υλικό κέρδος και οι οικογένειες είναι συχνά πρόθυμες να πληρώσουν για μία ασφαλέστερη διαδικασία. Οι ανωτέρω ενδέχεται επίσης να πραγματοποιήσουν τη διαδικασία ως αποτέλεσμα της πίεσης από την κοινότητά τους να επιδείξουν σεβασμό για την παράδοση, τον πολιτισμό και τα έθιμα (Njue and Askew 2004). Επίσης, στη δεκαετία του 1990, έγιναν προσπάθειες από κυβερνήσεις και ιατρικούς φορείς σε ορισμένες χώρες, όπως η Ολλανδία και οι ΗΠΑ, για την προώθηση της ανώδυνης και ασφαλούς «ψυχολογικής περιτομής» και προτάθηκε το τρύπημα ή το τρύπημα της άκρης της κλειτορίδας, χωρίς αφαίρεση ιστού, ως εναλλακτική λύση στην εκτομή με στόχο τη μείωση των κινδύνων για την υγεία (Aroga and Jacobs 2016). Στόχος είναι να βελτιωθεί η κατάσταση των πληγέντων κοριτσιών και γυναικών όπου η εγκατάλειψη της πρακτικής δεν είναι επί του παρόντος εφικτή. Ένα παράδειγμα πιο βιώσιμης προσέγγισης για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ που μπορεί να είναι αποτελεσματικό στις περιπτώσεις που θεωρείται ιεροτελεστία μετάβασης στην ενηλικίωση δεν είναι η ιατροποίηση της πρακτικής, αλλά η εφαρμογή μιας εναλλακτικής τελετής/τελετουργίας που εξαλείφει τα επιβλαβή έθιμα διατηρώντας τα θετικά πολιτιστικά και παραδοσιακά στοιχεία. Για παράδειγμα, σε μια κοινότητα Μασάι στην Κένυα, μερικά κορίτσια ξυρίζουν τώρα τα κεφάλια τους και χύνουν γάλα στους μηρούς τους για να συμβολίσουν τη μεταμόρφωσή τους από κορίτσια σε γυναίκες, αντί να υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό για τον ίδιο σκοπό (Tenoi 2014). Για να υποστηριχθεί η απομάκρυνση από τον ΑΓΓΟ, πολλές προσεγγίσεις

εναλλακτικής ιεροτελεστίας συνδυάζονται με κοινοτική εκπαίδευση για τον ακρωτηριασμό με έμφαση στην εκπαίδευση των κοριτσιών.

Στην πράξη όμως, χαρακτηριστική είναι μία μελέτη των τάσεων που σχετίζονται με τον ιατροκοιτημένο ΑΓΓΟ εντός της κοινότητας Abagusii στην επαρχία Nyanza στην Κένυα. Μέσω πολλαπλών συνεντεύξεων με μέλη της κοινότητας Abagusii και εκπροσώπους υγειονομικής περίθαλψης από την επαρχία Nyanza καταγράφηκαν τα εξής: όταν μια οικογένεια αποφασίζει «να κόψει» την κόρη της, συνήθως διαπραγματεύεται απευθείας με ένα μέλος του ιατρικού προσωπικού για την εισαγωγή του κοριτσιού στο νοσοκομείο με το πρόσχημα μιας ασθένειας, όπως η ελονοσία. Η παραμονή της ασθενούς διαρκεί από λίγες ώρες έως αρκετές ημέρες, ανάλογα με το είδος του ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται. Η μελέτη αποκάλυψε επίσης περιπτώσεις νοσηλευτών που διεξήγαγαν τη διαδικασία εν αγνοία του υπόλοιπου υγειονομικού ή διευθυντικού προσωπικού. Ωστόσο, είναι πιο σύνηθες ένας υγειονομικός να τελεί τον ΑΓΓΟ, συχνά κατά τη διάρκεια της ετήσιας άδειας του, στο σπίτι ενός κοριτσιού τη νύχτα, προκειμένου να κρατήσει μυστική την πρακτική λόγω της παράνομης κατάστασής της (Shell Duncan 2001, Njue and Askew 2004). Ωστόσο, η ίδια κοινότητα είναι μία εκ των αντιτίθενται στον ιατροκοιτημένο ΑΓΓΟ επειδή θεωρείται σύγχρονος και δεν αντικατοπτρίζει τα έθιμα ή την πολιτιστική πρακτική τους. Κατά συνέπεια, μια πιο αποτελεσματική προσέγγιση για τη διασφάλιση της εξάλειψης του ΑΓΓΟ είναι να προσφέρουμε στις κοινότητες ασφαλέστερες εναλλακτικές λύσεις που διατηρούν τον πολιτισμό τους, διασφαλίζοντας παράλληλα την ευημερία και υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών (Jones, Ehiri and Anyanwu 2004). Παράλληλα όμως στις δυτικές χώρες, όπου μπορεί να είναι πιο δύσκολο να γίνει η διαδικασία, οι γονείς από τη διασπορά έχουν την επιλογή να ταξιδέψουν με τις κόρες τους στη χώρα καταγωγής τους ή όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι πιο πιθανό να περάσει απαρατήρητος από τις αρχές (Topping 2014). Τις τελευταίες δεκαετίες, έχει υποστηριχθεί επανειλημμένα ότι οι πάροχοι υγειονομικής περίθαλψης που πραγματοποιούν ΑΓΓΟ έρχεται σε αντίθεση με τις βασικές αρχές της ηθικής και της δεοντολογίας της υγείας. Δεδομένου ότι ο ΑΓΓΟ δεν έχει αποδεδειγμένα ιατρικά οφέλη για τις γυναίκες και τα κορίτσια, εάν οι πάροχοι υγειονομικής περίθαλψης πραγματοποιήσουν τη διαδικασία, παραβιάζουν τις αρχές της επαγγελματικής ηθικής υγείας που τους απαγορεύει να βλάψουν υγιή, λειτουργικά σωματικά όργανα εκτός εάν φέρουν απειλητικές για τη ζωή ασθένειες. Σύμφωνα με μια μελέτη 250 Νιγηριανών γιατρών, το 80% των γιατρών που ερωτήθηκαν πίστευαν ότι η εκτέλεση του ΑΓΓΟ θα μπορούσε να ισοδυναμεί με κακή πρακτική, λόγω της απουσίας οφελών για την ευημερία των γυναικών (Derby 2004). Ένας άλλος ανησυχητικός παράγοντας που σχετίζεται με τον ιατροκοιτημένο ΑΓΓΟ είναι το επίπεδο ιατρικής εκπαίδευσης του υγειονομικού προσωπικού που τελούν αυτόν. Οι πάροχοι υγειονομικής περίθαλψης ενδέχεται να μην διαθέτουν επαρκή χειρουργική εκπαίδευση και δεξιότητες για την εκτέλεση της κοπής. Επομένως, η επιλογή ενός υγειονομικού για τη διεξαγωγή της κοπής σε κλινικό περιβάλλον δεν εγγυάται ότι η διαδικασία θα πραγματοποιηθεί με ασφάλεια και χωρίς επιπλοκές.

Ταυτόχρονα, στις χώρες της Δύσης τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί ο αριθμός γυναικών που ζητούν αισθητική χειρουργική για διόρθωση του ΑΓΓΟ. Ενώ υπάρχουν ομοιότητες μεταξύ του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων και της αισθητικής χειρουργικής των γυναικείων γεννητικών οργάνων, υπάρχουν σημαντικές διαφορές: η δυτική αισθητική χειρουργική εξακολουθεί να είναι ένα εξειδικευμένο ζήτημα που επηρεάζει λίγες γυναίκες και κορίτσια. Η αισθητική χειρουργική είναι συνήθως διαθέσιμη μόνο σε άτομα άνω των 18 ετών (αν

και οι επεμβάσεις σε κορίτσια κάτω των 18 ετών αυξάνονται σημαντικά) και, ενώ οι πολιτιστικές προσδοκίες και τα ιδανικά εξακολουθούν να αποτελούν το κίνητρο για την αισθητική χειρουργική, δεν υπάρχει καμία απαίτηση χειρουργικής επέμβασης προκειμένου τα κορίτσια ή οι γυναίκες να συμμετέχουν πλήρως στην κοινότητα ή την οικογένειά τους. Η διεθνής και η εγχώρια νομοθεσία παραμένουν ασαφείς σχετικά με τη διάκριση μεταξύ του ακρωτηριασμού και της αισθητικής χειρουργικής (μείωση χειλέων, αποκατάσταση του παρθενικού υμένα ή στένωση των κολπικών στομιών), (Leye et al 2008). Σύμφωνα με τον ακαδημαϊκό και κλινικό ιατρό G. I. Serour (2013) στην περίπτωση της αισθητικής χειρουργικής μια γυναίκα είναι πιο πιθανό να είναι σε ηλικία που μπορεί να δώσει ενημερωμένη συγκατάθεση, να λάβει συμβουλές σχετικά με κινδύνους για την υγεία και να έχει την ευκαιρία να αποσυρθεί ανά πάσα στιγμή πριν γίνει η επέμβαση σε αντίθεση με τον ΑΓΓΟ. Αντίθετα, η κοινωνική και οικονομική εξάρτηση από την οικογένεια και τους συζύγους, η πίεση από συγγενείς και η έλλειψη πληροφόρησης για τον ΑΓΓΟ μπορεί να εμποδίζουν τις γυναίκες να συναινέσουν ελεύθερα στην κοπή ή την εκ νέου εμφύσηση. Επιπλέον, για ορισμένους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης τα κίνητρα των οικονομικών ή υλικών ανταμοιβών μπορεί να είναι αρκετά μεγάλα ώστε να πείσουν τις γυναίκες ή τα κορίτσια να υποβληθούν σε κοπή ή να τους παρέχουν ψευδείς πληροφορίες σχετικά με την ασφάλεια της διαδικασίας. Καθώς οι ανησυχίες αυξάνονται τόσο για τον ιατρικό ακρωτηριασμό όσο και για την αισθητική χειρουργική των γυναικείων γεννητικών οργάνων, οι ειδικοί και οι ακτιβιστές κατά του ΑΓΓΟ τονίζουν ότι θα πρέπει να είναι προτεραιότητα για τους παρόχους υπηρεσιών υγείας, τους νομοθέτες και τις ΜΚΟ να έχουν μια σαφή θεωρία και πρακτική σχετικά με την αισθητική χειρουργική/τρύπημα των γυναικείων γεννητικών οργάνων και τις ομοιότητες και διαφορές μεταξύ τους και του ΑΓΓΟ (RCOG 2013, Hussein 2013).

Ο ΠΟΥ εξέδωσε δήλωση το 1982 αναφέροντας ότι είναι ανήθικο για τους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης να εκτελούν τη διαδικασία σε οποιοδήποτε περιβάλλον, συμπεριλαμβανομένων των νοσοκομείων και των κλινικών, και τους απαγόρευσε να τη διενεργούν (Jaeger et al 2009). Έκτοτε, η UNICEF και ο ΠΟΥ ηγήθηκαν των διεθνών προσπαθειών για την εξάλειψη της πρακτικής του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων και την αντίθεση στην ιατροποίηση του. Μαζί τους έχουν συμμετάσχει διάφορες ΜΚΟ από διάφορες χώρες. Οι ΜΚΟ έχουν γίνει σταδιακά θεμελιώδεις παράγοντες, βοηθώντας και εκπαιδύοντας τις τοπικές κοινότητες, διεξάγοντας έρευνα και ηγούνται διεθνών, περιφερειακών και τοπικών εκστρατειών για να διασφαλίσουν τη σύνταξη και εφαρμογή των σχετικών νόμων. Περνώντας πέρα από την έρευνα και την εκστρατεία για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ, οι ΜΚΟ βοηθούν να επιστήσουν την προσοχή σε συγκεκριμένες περιπτώσεις κατάχρησης και πιέζουν τις κυβερνήσεις για δράση. Για παράδειγμα, ένα ιδιαίτερα επιτυχημένο αποτέλεσμα ισχυρών εκστρατειών από ΜΚΟ, συμπεριλαμβανομένου του Equality Now, ήταν η δίωξη ενός Αιγύπτιου γιατρού που έκανε ακρωτηριασμό σε ένα 13χρονο κορίτσι, με αποτέλεσμα τον θάνατό του (Fadel 2015). Στις αρχές του 2016, ένα αιγυπτιακό δικαστήριο διέταξε την ανάκληση της άδειας του εν λόγω γιατρού και το αιγυπτιακό υπουργείο Υγείας ξεκίνησε την πρωτοβουλία Doctors Against FGM, για να παροτρύνει τους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης να σταματήσουν την πρακτική (BBC 2015). Ωστόσο, ο ακτιβισμός των ΜΚΟ για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ δεν είχε πάντα μόνο θετικά αποτελέσματα. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, οι ανθρωπιστικές προσπάθειες από διεθνείς ΜΚΟ έχουν συμβάλει έμμεσα και ακούσια στην τάση του ιατρικού ακρωτηριασμού, τονίζοντας κυρίως τις ιατρικές ανησυχίες του ΑΓΓΟ. Επομένως, είναι απαραίτητο για τις ΜΚΟ να είναι προσεκτικοί στις προσπάθειές τους να εξαλείψουν τον ΑΓΓΟ και να επικεντρώσουν τις

προσπάθειές τους στην προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων καθώς και αναφορά των πιθανών επιπλοκών στην υγεία.

Συνακόλουθα, έχουν γίνει διάφορες προσπάθειες στο πλαίσιο της διακυβερνητικής συνεργασίας για την αντιμετώπιση της ιατρικοποίησης του ΑΓΓΟ. Για παράδειγμα, εκπρόσωποι πολλών χωρών και ΜΚΟ, συμπεριλαμβανομένου του ΠΟΥ και της UNICEF, συμμετείχαν σε μια διάσκεψη στο Λονδίνο το 1992 και ενέκριναν μια δήλωση που, μεταξύ άλλων στόχων, καλούσε τους υπουργούς υγείας και τις κυβερνήσεις να μην υποστηρίζουν την ιατροποίηση του ΑΓΓΟ (Krasa 2010). Μια άλλη διακυβερνητική συνάντηση με επιρροή έλαβε χώρα στο Ναϊρόμπι της Κένυα το 2009. Αυτή η τεχνική διαβούλευση αναζήτησε σαφέστερες στρατηγικές για την υποστήριξη του ιατρικού προσωπικού που εργάζεται για την εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ. Οι συμμετέχοντες περιλάμβαναν εκπροσώπους των σχετικών υπουργείων από την Αίγυπτο, τη Γουινέα, την Κένυα, τη Νιγηρία, το Σουδάν, την Υεμένη και αρκετούς φορείς του ΟΗΕ, καθώς και διεθνείς επαγγελματικούς οργανισμούς και ΜΚΟ όπως η Διεθνής Αμνηστία (UNFPA 2009). Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει επίσης αναγνωρίσει τη σημασία της αντιμετώπισης της ιατρικοποίησης για την εξάλειψη όλων των μορφών ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων και συνέβαλε στο «Κοινό Πρόγραμμα για τον Ακρωτηριασμό Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (FGM)» της UNFPA-UNICEF. Ένας από τους στόχους του Κοινού Προγράμματος, μεταξύ άλλων, είναι να υποστηρίξει τις προσπάθειες των χωρών να αποτρέψουν την ιατρικοποίηση του ΑΓΓΟ μέσω στενής συνεργασίας με σχετικούς διεθνείς οργανισμούς και εθνικά υπουργεία υγείας (European Commission 2015). Ως εκ τούτου σχεδόν όλες οι χώρες της Ευρώπης (όπως αναλύεται στο αντίστοιχο κεφάλαιο της εργασίας) και αρκετές από τις χώρες της Αφρικής έχουν μέχρι στιγμής ενισχύσει με επιτυχία τη νομοθεσία για την προστασία των κοριτσιών και των γυναικών από τον ΑΓΓΟ.

Σημαντικές, επίσης, είναι οι προσπάθειες διάφορων επαγγελματικών οργανώσεων, τόσο εγχώριων όσο και διεθνών. Για παράδειγμα, η Διεθνής Ομοσπονδία Γυναικολογίας και Μαιευτικής, η Διααφρικανική Επιτροπή, η Υπηρεσία Διεθνούς Ανάπτυξης των ΗΠΑ και άλλοι έχουν εκφράσει ρητά την αντίθεσή τους στον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Το ψήφισμα της Διεθνούς Ομοσπονδίας Γυναικολογίας και Μαιευτικής του 1994, που καλούσε όλους τους γιατρούς να αρνηθούν να πραγματοποιήσουν ΑΓΓΟ, προωθήθηκε από το Αμερικανικό Κολλέγιο Μαιευτήρων και Γυναικολόγων, την Αμερικανική Ιατρική Ένωση και άλλους. Επίσης, ως αποτέλεσμα διεθνών και τοπικών οργανώσεων κατά του ΑΓΓΟ, τα υπουργεία υγείας πολλών αφρικανικών χωρών έλαβαν παρόμοια στάση (Shell – Duncan 2001). Στο Ηνωμένο Βασίλειο, πολλές επαγγελματικές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένου του Βασιλικού Κολλεγίου Μαιευτήρων και Γυναικολόγων, του Βασιλικού Κολλεγίου Μαιών και του Βασιλικού Κολλεγίου Νοσηλευτικής, έχουν κηρύξει τον ακρωτηριασμό των γεννητριών ως κακοποίηση παιδιών. Επιπλέον, αυτές οι επαγγελματικές οργανώσεις προώθησαν τη σημασία της συλλογής και της ανταλλαγής πληροφοριών για τον ΑΓΓΟ και συνέστησαν την εκπαίδευση των επαγγελματιών υγείας και την ενίσχυση των μηχανισμών αναφοράς για να βοηθήσουν τα κορίτσια που κινδυνεύουν και εκείνα που έχουν ήδη πληγεί από τον ΑΓΓΟ.

Τέλος, καταλυτικός θεωρείται πως είναι ο ρόλος των ΜΜΕ στη διάδοση πληροφοριών σχετικά με τον ΑΓΓΟ και την ιατροποίησή του. Διάφοροι διεθνείς, εθνικοί και τοπικοί ειδησεογραφικοί ιστότοποι και εφημερίδες παρέχουν πλέον τακτικές ενημερώσεις σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Για παράδειγμα, στο Ηνωμένο Βασίλειο, πολλές πύλες ειδήσεων όπως το BBC, το Evening Standard και το The

Independent καλύπτουν πλέον τις υποθέσεις ΑΓΓΟ με ενδελεχή και επαγγελματικό τρόπο. Επιπλέον, ο Guardian προσφέρει πρόσβαση σε συμβουλές σχετικά με το πού και πώς να γίνει αναφορά του ΑΓΓΟ, καθώς και συμβουλές για το πού να αναζητηθεί βοήθεια εάν ένα άτομο κινδυνεύει να κοπεί ή έχει υποβληθεί στη διαδικασία. Με σκοπό την ενίσχυση του έργου των ακτιβιστών κατά του FGM, ο Guardian έχει επίσης ξεκινήσει την «End FGM Guardian Global Media Campaign», καταδεικνύοντας έτσι τη σημασία των μέσων ενημέρωσης για την καθοδήγηση εκστρατειών για την κατάργηση του ΑΓΓΟ (The Guardian 2016).

Από τα προαναφερόμενα συμπεραίνουμε ότι η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν είναι η κατάλληλη απάντηση στον ΑΓΓΟ. Όχι μόνο ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ εξακολουθεί να αποτελεί απειλή για την υγεία και την ευημερία των γυναικών και των κοριτσιών, αλλά επιτρέπει επίσης μια πρακτική που αντιπροσωπεύει μια βαθιά ριζωμένη μορφή ανισότητας των φύλων. Επιπλέον, η ιατροποίηση εμποδίζει τις διεθνείς προσπάθειες για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μια για πάντα. Καταλήγουμε, επομένως, στην άποψη ότι κάθε γυναικείος ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων αποτελεί παραβίαση των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών και μια σοβαρή μορφή βίας λόγω φύλου. Δεν υπάρχουν οφέλη για την υγεία που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και ακόμη και όταν ιατροποιηθεί η πρακτική προκαλεί σωματική και ψυχολογική βλάβη σε γυναίκες και κορίτσια. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνουν περισσότερα για να διασφαλιστεί ότι όλες οι γυναίκες και τα κορίτσια προστατεύονται από τις επιπλοκές που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, είτε εκτελούνται από παραδοσιακούς κόπτες είτε από ιατρικό προσωπικό. Για να επιτευχθεί αυτό, η κυβέρνηση και οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών θα πρέπει να διασφαλίσουν ότι οι νόμοι και τα προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ βασίζονται στη μηδενική ανοχή όλων των μορφών πρακτικής, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που διεξάγονται σε κλινικό περιβάλλον ή από εκπαιδευμένους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης. Αναγκαία κρίνεται η συμμετοχή επαγγελματικών οργανώσεων και φορέων στην παροχή συμβουλών στο ιατρικό προσωπικό ενάντια στη διεξαγωγή κάθε μορφής ΑΓΓΟ και στην ανάληψη ευθύνης από τους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης για ανήθικη πρακτική και η παράλληλη παροχή σχετικής εκπαίδευσης με βάση την πολιτισμική ευαισθησία, καθώς και για την πρόληψη, τον εντοπισμό και την αναφορά του ΑΓΓΟ ώστε να τους βοηθήσει να κατανοήσουν την πρακτική και τα κίνητρα πίσω από αυτήν, ώστε να μπορούν να προσφέρουν την κατάλληλη συμβουλευτική και βοήθεια και να συνηγορούν κατά του ΑΓΓΟ. Επίσης, χρειάζεται να παρέχονται ειδικές κατευθυντήριες γραμμές προς το υγειονομικό προσωπικό σχετικά με τις διαδικασίες για τη συρραφή τραυμάτων που προκύπτουν από ανατροπές έκτακτης ανάγκης κατά τη διάρκεια του τοκετού και γενικότερα την κλινική διαχείριση των επιζώντων ΑΓΓΟ και των κοριτσιών κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Από την πλευρά τους η Διεθνής Κοινότητα και οι ΜΚΟ χρειάζεται να προωθούν σαφείς δηλώσεις κατά όλων των μορφών ΑΓΓΟ και μια προσέγγιση μηδενικής ανοχής στην ιατροποίηση της πρακτικής. Να αναπτύσσουν προγράμματα για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ που λαμβάνουν υπόψη τοπικά ζητήματα, συμπεριλαμβανομένης της αντιμετώπισης της ιατροποίησης του ΑΓΓΟ, όπου αυτό συμβαίνει, συμπεριλαμβάνοντας τους παρόχους υγειονομικής περίθαλψης στην ανάπτυξη και εφαρμογή των προγραμμάτων, όπου τα θέματα υγείας που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ να εντάσσονται στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο της αναγνώρισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και εξάλειψης κάθε μορφής διάκρισης λόγω φύλου. Τέλος, οι Οργανώσεις Τοπικής Κοινότητας συμπεριλαμβανομένων των μεταναστών και της διασποράς, χρειάζεται να παρέχουν εκπαίδευση στα μέλη τους σχετικά με τον ΑΓΓΟ

και τις συνέπειες του στην υγεία, συμπεριλαμβανομένης της ιατρικοποίησης. Η εν λόγω πρακτική θα πρέπει να προβάλλεται όχι μόνο ως ζήτημα υγείας, αλλά ως παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων που αποδυναμώνει τις γυναίκες.

4. Θρησκεία και ΑΓΓΟ

Όπως έχει προαναφερθεί ο ΑΓΓΟ είναι μια παραδοσιακή πρακτική που έχει τις ρίζες του σε πολιτιστικές πεποιθήσεις και κληρονομιά. Ωστόσο, έχει αποδοθεί σε διάφορες θρησκείες και, ως εκ τούτου, ορισμένοι άνθρωποι που ασκούν τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι απαιτείται από τις θρησκείες τους. Στο πλαίσιο των δημογραφικών ερευνών και των ερευνών υγείας (DHS 2020) και παρόμοιων εκθέσεων, ένας βασικός δείκτης που δίνεται συχνά σε σχέση με τον ΑΓΓΟ είναι αν οι άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι θρησκευτική απαίτηση ή όχι. Τα ποσοστά ποικίλλουν από το ένα πλαίσιο στο άλλο, αλλά ένα παράδειγμα είναι η Σομαλία και η Σομαλιλάνδη, όπου το 99,2% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό και το 72% πιστεύουν ότι είναι θρησκευτική απαίτηση. Ο ΑΓΓΟ ασκείται συχνά σε μουσουλμανικά και χριστιανικά πλαίσια. Ωστόσο, ο ΑΓΓΟ δεν απαιτείται από κανένα από τα κύρια θρησκευτικά κείμενα και πολλοί θρησκευτικοί ηγέτες έχουν μιλήσει εναντίον του. Μια αλλαγή στην πεποίθηση ότι ο ΑΓΓΟ απαιτείται από τις κύριες Αβρααμικές θρησκείες είναι απαραίτητη για τη μείωση και τελικά την εξάλειψη του ΑΓΓΟ.

Ο ισλαμικός νόμος (Σαρία) προέρχεται από το Ιερό Κοράνι, τη Σούννα («παραδόσεις»), το Qiyas («αναλογικά επιχειρήματα») και το ijma («νομική συναίνεση»), (Selim Al Awa 2019). Δεν υπάρχει αναφορά στον ΑΓΓΟ στο Ιερό Κοράνι. το qiyas ή οποιοδήποτε ijma. Υπάρχουν πέντε χαντίθ («ιστορίες») (οι οποίες κατηγοριοποιούνται σύμφωνα με τον ισλαμικό νόμο ως σούννα) που αναφέρονται στην κοπή για τις γυναίκες. Σε αυτά, ο Προφήτης Μωάμεθ φέρεται να είπε τα εξής: 1. «Μην κόβεις σοβαρά γιατί αυτό είναι καλύτερο για μια γυναίκα και πιο επιθυμητό για έναν σύζυγο», 2. «Η γυναικεία περιτομή είναι πράξη Σούννας για τους άνδρες και τιμητική πράξη για τις γυναίκες», 3. «Αναφέρεται από τον Αμπντουλάχ Ιμπν Αμπ, ο Προφήτης διέταξε τις γυναίκες του Αλ Ανσάρ (τους υποστηρικτές του Προφήτη στην Αλ Μεντίνα) να περιτομηθούν.» Αυτά τα τρία χαντίθ έχουν απαξιωθεί από τους ισλαμιστές μελετητές λόγω της έλλειψης αξιοπιστίας των αφηγητών τους, 4. «Εάν συναντηθούν τα δύο όργανα που έχουν περιτομηθεί, τότε είναι απαραίτητο το γκουσλ [«έκπλυση»]. Αυτό το χαντίθ έχει επικυρωθεί από ισλαμικούς μελετητές, αλλά έχει υποστηριχθεί ότι αυτό δεν συγχωρεί ούτε επιβάλλει τον ΑΓΓΟ και 5. «Οι πράξεις φυσικής διάθεσης είναι πέντε: περιτομή, αφαίρεση της ηβικής τρίχας, ξύρισμα του μουστάκι, κόψιμο των νυχιών και τρίψιμο των τριχών της μασχάλης». Οι ισλαμιστές μελετητές υποστήριξαν ότι αυτό δεν αναφέρεται στον ΑΓΓΟ (δηλαδή «γυναικεία περιτομή»), αλλά ότι ο όρος «περιτομή» που χρησιμοποιείται εδώ είναι συγκεκριμένος για τους άνδρες. Μια συνάντηση μελετητών συγκλήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου το 1998. Προέκυψαν μεταγενέστερες δημοσιεύσεις, όπως η Ισλαμική Απόφαση για την Περιτομή των Αρσενικών και των Γυναικών από τον ισλαμιστή λόγιο Muhammad Lufti Al-Sabbagh (Al-Sabbagh 1996) είναι ο λόγος που ο ίδιος συμπεραίνει ότι δεν μπορεί να είναι απαίτηση του Ισλάμ. Το 2013, το Διεθνές Ισλαμικό Κέντρο για Μελέτες και Έρευνες Πληθυσμού στο Πανεπιστήμιο Al-Azhar και η UNICEF συνεργάστηκαν για να επεκτείνουν και να αναδημοσιεύσουν ένα φυλλάδιο του 2005 για τον FGM/C. Το νέο βιβλίο είχε τον τίτλο Female Circumcision: Between the Incorrect Use of Science and the Misunderstood Doctrine.

Το βιβλίο θεωρεί προηγούμενες δηλώσεις μουσουλμάνων νομικών ότι ο FGM/C είναι makramah (μια «ενάρετη πράξη») βασίζεται στη διαθέσιμη γνώση και κατανόηση εκείνη τη στιγμή, η οποία έκτοτε έχει αποδειχθεί λανθασμένη και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να μειωθεί. Ανεξάρτητα από αυτό, η χρήση του makramah σημαίνει ότι ο ΑΓΓΟ δεν δηλώθηκε ποτέ ως θρησκευτικό καθήκον (wagib) ή μια πρακτική που συνιστούσε ο Προφήτης (sunna). Οι συγγραφείς καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι, ακόμη κι αν ο ΑΓΓΟ θεωρούνταν ενάρετη πράξη και όχι υποχρεωτική πρακτική του Ισλάμ, καθώς σύμφωνα με τη Σαρία κάθε φορά που μια συγκεκριμένη πρακτική αποδεικνύεται με προσεκτική εξέταση και έρευνα ότι είναι επιβλαβής για την υγεία ή ότι έχει αρνητική επίδραση στα ηθικά, πρέπει να αποτραπεί λόγω της βλάβης της. (Gamal Serour and Ahmed Raga Abd El Hameed Ragab 2013). Το βιβλίο σημειώνει επίσης ότι ο ΑΓΓΟ δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διαδικασία καλλωπισμού, καθώς οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν «με το καλύτερο ανάστημα» όπως είναι και «το Ισλάμ απαγορεύει την πρόκληση βλάβης στην υγεία». Ως εκ τούτου, ο ΑΓΓΟ «πρέπει να αποτραπεί λόγω της βλάβης του.» Τέλος, το βιβλίο καλεί σε συνεργασία μεταξύ «πολλών ομάδων που επηρεάζουν» για να τερματιστεί ο ΑΓΓΟ, για την εισαγωγή της διδασκαλίας για την αναπαραγωγική υγεία στα σχολεία, για τα μέσα ενημέρωσης για να «ρίξουν φως στα αληθινά και αρνητικά γεγονότα σχετικά με τον ΑΓΓΟ, παραθέτοντας απόψεις μουσουλμάνων και μη μουσουλμάνων μελετητών», και για τους γονείς να «εκτελούν καθήκοντα» προς τα παιδιά τους

Μέσα στον Χριστιανισμό, οι αρχές και οι πρακτικές βασίζονται κυρίως στην Καινή Διαθήκη της Βίβλου. Γίνεται αναφορά στην Παλαιά Διαθήκη για την παροχή πλαισίου και πλουσιότερης κατανόησης. Οι εκκλησιαστικές ονομασίες αναπτύσσουν τις δικές τους δογματικές δηλώσεις με βάση τις ερμηνείες τους σε ορισμένα βιβλικά κείμενα. Κοινή έκθεση του Διεθνούς Ισλαμικού Κέντρου Μελετών και Έρευνας Πληθυσμού (ICPSR), της Επισκοπής Δημοσίων, Οικουμενικών και Κοινωνικών Υπηρεσιών (BLESS) για την Κοπτική Ορθόδοξη Εκκλησία και της UNICEF (2016), με τίτλο Ειρήνη. Αγάπη. Ανοχή. Βασικά μηνύματα από το Ισλάμ και τον Χριστιανισμό για την προστασία των παιδιών από τη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές, αναφέρει πως αυτή η επιβλαβής πρακτική δεν έχει καμία απολύτως βάση στον Χριστιανισμό και δεν υπάρχει ούτε ένας στίχος στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη της Αγίας Γραφής που να αναφέρεται στον ΑΓΓΟ. Οι χριστιανοί που συμμετείχαν στην έκθεση τόνισαν ότι ο ΑΓΓΟ είναι πηγή διακρίσεων και βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών και ότι ενισχύει την ανωτερότητα των ανδρών. Η έκθεση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι άνδρες και οι γυναίκες είναι ίσοι στα μάτια του Θεού και οποιαδήποτε άποψη για την ανωτερότητα των ανδρών δεν πρέπει να ενθαρρύνεται ή να υποστηρίζεται. Το 2006, χριστιανοί μελετητές συγκεντρώθηκαν στο Πρόγραμμα Ανατολικής Αφρικής. Ο παρευρισκόμενος Χριστιανός (Κόπτης) και οι ηγέτες τόνισαν ότι «το χριστιανικό δόγμα είναι ξεκάθαρο για την ιερότητα του ανθρώπινου σώματος» (I. El-Damanhoury 2013). Μέσα στα χριστιανικά πλαίσια, η πρόκληση δεν είναι ότι ο ΑΓΓΟ έχει προωθηθεί ως θρησκευτική απαίτηση, αλλά ότι οι χριστιανοί ηγέτες δεν έχουν μιλήσει εναντίον του. Όσοι ασκούν τον ΑΓΓΟ το κάνουν με βάση την πολιτιστική ή παραδοσιακή κληρονομιά και δεν βλέπουν καμία σύγκρουση μεταξύ της πρακτικής και της χριστιανικής τους πίστης.

Τόσο οι χριστιανοί όσο και οι ισλαμιστές μελετητές έχουν λάβει ρητά θέση κατά του ΑΓΓΟ, προβάλλοντας σαφείς δηλώσεις ότι δεν αποτελεί θρησκευτική απαίτηση και έρχεται σε αντίθεση με τις βασικές αρχές κάθε πίστης. Ωστόσο, σε επίπεδο κοινότητας, πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ είναι θρησκευτική απαίτηση. Προκειμένου να μετατοπιστούν αυτές οι βαθιά πεποιθήσεις, οι τοπικοί θρησκευτικοί ηγέτες πρέπει να μιλήσουν εναντίον της πρακτικής με βάση

τις θρησκευτικές δηλώσεις που συζητήθηκαν παραπάνω. Είναι σημαντικό οι τοπικοί ηγέτες της θρησκείας να εκπαιδεύονται σε σχέση με τον ΑΓΓΟ και τι λέει στην πραγματικότητα το δόγμα κάθε θρησκείας γι' αυτό, ώστε να μπορούν να μιλήσουν με σιγουριά και αξιοπιστία. Το 2016, κυκλοφόρησαν τρεις εκδόσεις ορόσημο ως μέρος μιας συνεργασίας μεταξύ του Διεθνούς Ισλαμικού Κέντρου Μελετών και Έρευνας Πληθυσμού (ICPSR), της Επισκοπής Δημοσίων, Οικουμενικών και Κοινωνικών Υπηρεσιών (BLESS) για την Κοπτική Ορθόδοξη Εκκλησία και της UNICEF: Η ισλαμική προοπτική για την προστασία των παιδιών από τη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές, που εκπονήθηκε από την ICPSR, η χριστιανική προοπτική για την προστασία των παιδιών από τη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές, που εκπονήθηκε από την BLESS και η Ειρήνη, η Αγάπη, και η Ανοχή αποτέλεσαν ένα κοινό έγγραφο με βασικά μηνύματα από το Ισλάμ και τον Χριστιανισμό για την προστασία των παιδιών από τη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές ενώ ήταν η πρώτη φορά που Ισλαμιστές και Χριστιανοί μελετητές συναντήθηκαν για να μιλήσουν εναντίον της βίας κατά των παιδιών. Στη δημοσίευση κατονομάστηκαν έντεκα διαφορετικές μορφές βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Και οι τρεις εκδόσεις προορίζονταν για χρήση από ιμάμηδες, πάστορες, θρησκευτικούς μελετητές, γονείς και άλλους φροντιστές. Τόσο ο Χριστιανισμός όσο και το Ισλάμ τιμούν τις γυναίκες και τα κορίτσια. Και οι δύο θρησκείες συμφωνούν ότι ο Θεός δημιούργησε τους ανθρώπους στην καλύτερη μορφή και ότι η ιερότητα του ανθρώπινου σώματος πρέπει πάντα να προστατεύεται από κακό. Για τους λόγους αυτούς, υπάρχει θρησκευτική συναίνεση ότι ο ΑΓΓΟ είναι μια επιζήμια κοινωνική και πολιτιστική πρακτική, η οποία δεν έχει καμία σχέση ή δικαιολογία στη θρησκεία, είτε στον Χριστιανισμό είτε στο Ισλάμ. Ως εκ τούτου, η εγκατάλειψη αυτής της επιβλαβούς πρακτικής είναι θρησκευτικό και ηθικό καθήκον.

Μια προσέγγιση προσανατολισμένη στη θρησκεία είναι αυτή που καταδεικνύει τους τρόπους με τους οποίους ο ΑΓΓΟ είναι ασυμβίβαστος με τη θρησκεία μιας κοινότητας, οδηγώντας έτσι σε αλλαγές στάσεων και συμπεριφορών. Οι θρησκευτικές προσεγγίσεις έχουν χρησιμοποιηθεί κυρίως σε μουσουλμανικές και χριστιανικές κοινότητες, αλλά εφαρμόζονται οπουδήποτε επικρατεί ο ΑΓΓΟ και οι θρησκευτικοί ηγέτες έχουν σημαντική επιρροή. Υπάρχουν μερικές στρατηγικές που χρησιμοποιούνται σε προσεγγίσεις προσανατολισμένες στη θρησκεία, οι οποίες περιλαμβάνουν τα ακόλουθα. Η κινητοποίηση θρησκευτικών ηγετών υψηλού επιπέδου στοχεύει να επηρεαστούν όσοι ηγούνται των εκκλησιών και εκείνοι που είναι οπαδοί μιας συγκεκριμένης θρησκείας να εγκαταλείψουν την πρακτική ως απάντηση σε δηλώσεις που γίνονται εναντίον της. Επίσης, η φετβά είναι μια θρησκευτική απόφαση που προσπαθούν να ακολουθήσουν οι μουσουλμάνοι. Αυτά εκδίδονται συχνότερα από έναν μουφτή που εργάζεται για το Dar al Ifta («Βουλή των Διοικήσεων»). Τον Νοέμβριο του 2006, το Dar al Ifta συγκάλεσε μια συνάντηση Ισλαμικών μελετητών στην Αίγυπτο, στο Ισλαμικό Πανεπιστήμιο Al-Azhar, για να συζητήσουν τον ΑΓΓΟ. Ο καθηγητής Αλί Γκόμα, ο Μεγάλος Μουφτής της Αιγύπτου, δήλωσε πως η περιτομή των γυναικείων γεννητικών οργάνων που εφαρμόζεται σήμερα βλάπτει τις γυναίκες ψυχολογικά και σωματικά. Ως εκ τούτου, η πρακτική πρέπει να σταματήσει για να υποστηρίξει μια από τις υψηλότερες αξίες του Ισλάμ, δηλαδή να μην κάνει κακό σε άλλον – σύμφωνα με την εντολή του Προφήτη Μωάμεθ, «Μην αποδέχεσαι κανένα κακό και μην κάνεις κακό σε άλλον». Η πιο έγκυρη φετβά κατά του ΑΓΓΟ εκδόθηκε στην Αίγυπτο το 2007 από το Ανώτατο Συμβούλιο Ισλαμικής Έρευνας του Αλ-Αζχάρ, το οποίο δήλωσε όχι μόνο ότι ο ΑΓΓΟ/Κ δεν έχει βάση στη Σαρία, αλλά και ότι είναι μια αμαρτωλή ενέργεια και πρέπει να αποφεύγεται. Ακολούθησαν διάφορα περιφερειακά και εθνικά φετβά, με βάση αυτό. Τον Φεβρουάριο του 2018, εκδόθηκε φετβά από το Υπουργείο

Θρησκευτικών Υποθέσεων στη Σομαλιλάνδη που απαγόρευε τον ΑΓΓΟ και θέτοντας συνέπειες για όσους τον ασκούν. Τα κορίτσια που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων της πιο βαριάς μορφής είναι επιλέξιμα για αποζημίωση βάσει αυτής της φετβά (Sahra Abdi Ahmed, Sagal Mustafe Hassan and Harum Maruf 2018).

Ταυτόχρονα, η Ορθόδοξη Εκκλησία εξέδωσε μια δήλωση στις 13 Οκτωβρίου 2011, στην οποία ανέφερε ότι «η πρόληψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων απαιτεί την ισχυρή συμμετοχή των ηγετών και των ανδρών της εκκλησίας και τη συνεργασία της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Αιθιοπίας με άλλους εταίρους». Το κοινό πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων έχει θέσει ως προτεραιότητα τη συμμετοχή και την ευαισθητοποίηση των ηγετών της πίστης μέσω του προγραμματισμού του. Ως αποτέλεσμα, το 2019 θρησκευτικοί ηγέτες από 3.843 κοινότητες έκαναν δημόσιες δηλώσεις ότι ο ΑΓΓΟ δεν αποτελεί θρησκευτική απαίτηση.

Επίσης, σε μια βασική μελέτη που διεξήχθη από τον Mpranzi, ένα μη κερδοσκοπικό οργανισμό της Κένυας αφιερωμένο στην εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών, και την Tearfund, μια χριστιανική μη κυβερνητική οργάνωση (ΜΚΟ), διαπιστώθηκε ότι «[από] όσους ερωτήθηκαν, το 89% των Οι ερωτηθέντες είπαν ότι οι θρησκευτικές πρακτικές όπως η προσευχή, η ευχαριστία και η λατρεία συνέχισαν να αποτελούν κεντρικό μέρος των δραστηριοτήτων του ΑΓΓΟ. Πνευματικοί και θρησκευτικοί ηγέτες πρόσφεραν ευλογίες στους μνημένους όταν τους ζητούσαν τα μέλη της οικογένειας ή της κοινότητας. Οι μέθοδοι προσέγγισης των ηγετών της πίστης για να μιλήσουν εναντίον του ΑΓΓΟ διαφέρει ανάλογα με τις τοπικές κοινωνίες. Το Tearfund είναι μια διεθνής ΜΚΟ που συνεργάζεται με εκκλησίες. Στην Τανζανία, συνεργάστηκε με τοπικούς πάστορες για να μοιραστεί πληροφορίες για την υγεία σχετικά με τις συνέπειες του ΑΓΓΟ και να δηλώσει δημόσια την αντίθεσή τους στην πρακτική. Σε ορισμένες περιπτώσεις, αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι γονείς να επιλέξουν να μην κόψουν τα κορίτσια τους. Σε άλλες περιπτώσεις, οι πάστορες αντιμετώπισαν αντιδράσεις από τις κοινότητες, ακόμη και, σε ορισμένες περιπτώσεις, απειλές. Το Συμβούλιο Πληθυσμού, μια διεθνής ΜΚΟ, υλοποίησε μια δράση για τον ΑΓΓΟ στην περιοχή Wajir, στην Κένυα. Συνεργάστηκε με μικρές ομάδες Ισλαμικών μελετητών για να συζητήσουν τον ΑΓΓΟ από θρησκευτική προοπτική και να αναπτύξουν ένα σχέδιο για τη συμμετοχή των κοινοτήτων στις οποίες πιστεύεται ότι ο ΑΓΓΟ είναι απαίτηση του Ισλάμ. Στις συζητήσεις συμμετείχαν ένας παραδοσιακός κόφτης, γυναίκες που είχαν εμπειρία ΑΓΓΟ και μελετητές για να σχηματίσουν μια θέση αντίθετη με την πρακτική.

Μία άλλη στρατηγική αποτελεί η δημιουργία ασφαλών χώρων για συζήτηση των συνελεύσεων. Είναι σημαντικό να δημιουργηθούν ασφαλείς χώροι όπου οι άνθρωποι (μικρές ομάδες ανδρών, γυναικών και νέων) αισθάνονται ελεύθεροι να μοιράζονται τις απόψεις τους με άλλους σε μια ατμόσφαιρα απαλλαγμένη από κρίση και στην οποία λαμβάνονται υπόψη οι δυναμικές εξουσίας. Ο στόχος των ασφαλών χώρων είναι η δημιουργία κριτικού διαλόγου γύρω από τον ΑΓΓΟ και για θεολογικό προβληματισμό και συζήτηση, με την επιρροή και την υποστήριξη των ηγετών της πίστης. Έχουν αναπτυχθεί διάφοροι πόροι για την υποστήριξη της δημιουργίας ασφαλών χώρων για διάλογο σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η Tearfund (2016) έχει εφαρμόσει την προσέγγιση μετασχηματισμού (των θέσεων των) αντρών απέναντι στον ΑΓΓΟ (Transforming Masculinities Community Dialogues) για να δεσμεύσει τους ηγέτες της χριστιανικής πίστης (κυρίως τοπικούς πάστορες) και τις θρησκευτικές κοινότητες να δημιουργήσουν διάλογο για τον ΑΓΓΟ. Στη Σενεγάλη, η Tostan (μια

διεθνής ΜΚΟ) εργάζεται για να εξοπλίσει τους ηγέτες της μουσουλμανικής πίστης (κυρίως ντόπιους ιμάμηδες) για να ανταποκριθούν στον ΑΓΓΟ. Το Tostan (2014) χρησιμοποιεί μια ανοιχτή και συμμετοχική προσέγγιση που ονομάζεται Πρόγραμμα Ενδυνάμωσης της Κοινότητας, το οποίο παρέχει μια δομή για προβληματισμό σχετικά με τις προτεραιότητες της κοινότητας και την εγκατάλειψη επιβλαβών πρακτικών όπως ο ΑΓΓΟ. Οι ιμάμηδες ανέφεραν ότι εγκατέλειψαν την εκπαίδευση με ένα αίσθημα δέσμευσης και αποφασιστικότητας να ανταποκριθούν σε επιβλαβείς πρακτικές και βία στις κοινότητές τους.

5. Μετανάστευση, Μεταναστευτικά κύματα και Εθνικότητα

Λόγω της διεθνούς μετανάστευσης η πρακτική του ΑΓΓΟ προβληματίζει πλέον και την Ευρώπη. Μέχρι τις αρχές αυτού του αιώνα, η επικράτηση του στην Ευρώπη ήταν άγνωστη και θεωρούνταν πως εφαρμόζοταν κυρίως στην Αφρική, παρόλο που στο παρελθόν υπήρχαν ιατρικές επεμβάσεις που προσομοίαζαν με τον ακρωτηριασμό, σύμφωνα με τους σημερινούς αποδεκτούς ορισμούς. Οι σχέσεις μεταξύ των μεταναστών και των κοινοτήτων που διαμορφώνουν με τη νομοθεσία της χώρας υποδοχής τονίζονται συχνά από τυπικές διαδικασίες οι οποίες συμβάλουν κατά κάποιο τρόπο στον καθορισμό μίας πολιτισμικής ετερότητας που παράγει μορφές διακρίσεων και στιγματισμού. Για παράδειγμα μία κοινότητα που ασκεί ΑΓΓΟ στιγματίζεται όταν οι γυναίκες και τα κορίτσια υποβάλλονται σε υποχρεωτικό ιατρικό έλεγχο των γεννητικών τους οργάνων κατά την είσοδο τους στη χώρα υποδοχής (Johnsdotter 2009) ή αντιμετωπίζονται ως αντικείμενα διάκρισης λόγω φύλου (Fusashi 2015). Οι μετανάστες που ανήκουν σε αυτές τις κοινότητες προσπαθούν να βρουν εναλλακτικούς τρόπους για να διασφαλίσουν τη συνέχεια της πρακτικής και για αυτό τις περισσότερες φορές διατηρούν χαμηλό προφίλ για να αποφύγουν την εναντίωση των αρχών. Για αυτούς λόγους εκτελούν την πρακτική του ΑΓΓΟ σε πολύ μικρή ηλικία ή οργανώνουν ταξίδια στις χώρες καταγωγής τους αποκλειστικά και μόνο για την «κοπή».

Βάσει αυτής της θεωρίας ότι η ύπαρξη του ΑΓΓΟ είναι επακόλουθο της μετανάστευσης έχουν αναπτυχθεί τέσσερις διαφορετικοί άξονες ερμηνείας και καθοδήγησης επί του ζητήματος. Σύμφωνα με τον πρώτο πρέπει να δημιουργηθεί μία επαφή της κυβέρνησης με τους εκπροσώπους των μελών της κοινότητας για τη διαχείριση της πολιτισμικής διαφοράς και στη συνέχεια να τεθούν ερωτήματα στην Ευρωπαϊκή πολιτική για τη μετανάστευση για το δικαίωμα στην κινητικότητα και τη διαδικασία ασύλου αλλά και για την ποινικοποίηση της πρακτικής στις χώρες της Ευρώπη. Στο δεύτερο άξονα συναντάμε μία βιοπολιτική πρόταση όπου διαφορετικοί θεσμοί, όπως είναι τα νοσοκομεία, τα σχολεία, η αστυνομία, οι κοινωνικές υπηρεσίες και τα γραφεία μετανάστευσης θα μπορούν να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των μεταναστριών που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ, αλλά προς το παρόν σε αρκετές χώρες της Ευρώπης υπάρχει έλλειψη οικονομικών μέσων, χώρων στέγασης, εκπαίδευσης του προσωπικού, εξειδίκευσης των ιατρών και δη των γυναικολόγων. Ο τρίτος άξονας στοχεύει στην κατανόηση της σημαντικότητας της εξακολούθησης της πρακτικής του ΑΓΓΟ για τους μετανάστες μέσω της έρευνας των υλικών και συμβολικών (κοινωνικά, πολιτισμικά) προνομίων στις χώρες καταγωγής τους και για ποιο λόγο και αν πράγματι αυτά μεταφέρονται στις χώρες υποδοχής. Τέλος, ο τέταρτος άξονας πάλι μέσω σύγκρισης μας δείχνει πως ανάμεσα

στους πολιτισμούς υπάρχει διαφορετική ερμηνεία των κύκλων της ζωής, του φύλου ή της προσωπικότητας και διαφορετικοί ορισμοί για τη διαπροσωπική βία, τη θυματοποίηση και το τραύμα. Για αυτό το λόγο κρίνεται αναγκαίο οι εμπλεκόμενοι φορείς να μην εμμένουν στο αυστηρό νομοθετικό πλαίσιο αλλά σε συνεργασία με αρμόδιους επαγγελματίες να κατανοούν την ετερότητα της κοινωνικής ταυτότητας αυτών των μεταναστριών.

Η αντίληψη ότι ο ΑΓΓΟ είναι «εισερχόμενο» μεταναστευτικό πρόβλημα έχει και άλλες συνέπειες ιδίως σε μία περίοδο που η αντιμεταναστευτική πολιτική αυξάνεται στην Ευρώπη με μορφή λαϊκισμού. Η μετανάστευση από την Αφρική στην Ευρώπη είναι στο επίκεντρο λόγω του μεγάλου κύματος των Αφρικανών μεταναστριών που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ ή κινδυνεύουν να υποστούν οι ίδιες ή οι κόρες τους, παρόλο που η πρακτική εκτελείται και σε άλλες ηπείρους. Τις τελευταίες δεκαετίες έχουν αναπτυχθεί πιο αυστηρά μέτρα για τη διάσχιση των συνόρων της ΕΕ με την παρουσία της Frontex και σε ορισμένες χώρες έχουν αυστηροποιηθεί τα νομικά πλαίσια ως προς την αναγνώριση αυτών των μεταναστριών ως προσφύγισσες και τη νόμιμη παραμονή τους στη χώρα. Η μη αναγνώριση τους ως προσφύγισσες πέραν του διαρκούς φόβου απέλασης, τους στερεί και την πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη (Hacker 2015).

Συνοψίζοντας, αν δεχθούμε τη θεωρία πως ο ΑΓΓΟ αποτελεί πλέον Ευρωπαϊκό ζήτημα θα πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη μας τα εξής: α) οι συζητήσεις για τον ΑΓΓΟ είναι από μόνες τους έμφυλες και βασίζονται στη διάκριση των φύλων, β) κάθε περίπτωση ανθρώπου είναι μοναδική και διαφορετική, και βάσει αυτού θα πρέπει να εξετάζονται τα αιτήματα των προσφύγων ως εξειδικευμένα, ενώ παράλληλα είναι αναγκαία η ειδική εκπαίδευση όλων των εμπλεκόμενων επαγγελματιών των γραφείων μετανάστευσης ώστε να μπορούν να διακρίνουν και κατανοήσουν τη διαφορετικότητα, και γ) δεν αρκεί να εξετάζομαι τη νομιμότητα της εισόδου στη χώρα αλλά να επιδιώκουμε την ένταξη τους στην κοινωνία της χώρας υποδοχής αποδεχόμενοι τις πολιτισμικές τους ταυτότητες μέχρι του σημείου που δεν παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

6. Υπαγωγή στο καθεστώς του πρόσφυγα – ΑΓΓΟ και Άσυλο

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1^A(2) της Σύμβασης της Γενεύης (1951) ο όρος «Πρόσφυγας» εφαρμόζεται επί παντός προσώπου που λόγω βάσιμου και δικαιολογημένου φόβου δίωξης για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειας του και αδυνατεί ή εξαιτίας του φόβου του αυτού, δεν επιθυμεί να απολαμβάνει την προστασία αυτής της χώρας ή μη έχον ιθαγένεια και ευρισκόμενο εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του δεν δύναται ή λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτή. Ο ορισμός εφαρμόζεται σε καταστάσεις ειρήνης και σε ένοπλες συγκρούσεις με διεθνή ή μη χαρακτήρα. Παρότι η Σύμβαση του 1951 δεν αναφέρεται ρητά στα πρόσωπα που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη χώρα καταγωγής τους ή της συνήθους διαμονής τους λόγω των ενόπλων συγκρούσεων, οι ενδιαφερόμενοι δικαιούνται την προστασία του καθεστώτος του πρόσφυγα, εφόσον έχουν βάσιμο φόβο δίωξης για έναν ή περισσότερους από τους λόγους που απαριθμεί εξαντλητικά η Σύμβαση. Δεν απαιτείται η εξατομικευμένη ή στοχευμένη δίωξη του ενδιαφερόμενου, ούτε να διατρέχει κίνδυνο ή να υπομένει επιπτώσεις διαφορετικές από άλλα πρόσωπα.

Επίσης, είναι αδιάφορο το μέγεθος της ομάδας που πλήττεται. Ολόκληρες κοινότητες ενδέχεται να κινδυνεύουν ή να υφίστανται διώξεις για τους λόγους που αναφέρει η Σύμβαση. Ο ορισμός του καθεστώτος του πρόσφυγα της Σύμβασης του 1951 περιλαμβάνει ένα υποκειμενικό και ένα αντικειμενικό στοιχείο. Το πρώτο αφορά στο φόβο της βλάβης που κινδυνεύει να υποστεί ο ενδιαφερόμενος στην περίπτωση της επιστροφής στη χώρα καταγωγής του, και το δεύτερο αφορά στη βασιμότητα του φόβου του αιτούντα άσυλο, που σημαίνει την εύλογη πιθανότητα να επισυμβεί η βλάβη που φοβάται ή κάποια βλάβη άλλης μορφής στην περίπτωση επιστροφής. Ο βάσιμος φόβος δίωξης πρέπει να συνδέεται με έναν ή περισσότερους από τους σχετικούς λόγους της Σύμβασης του 1951 δηλαδή τη «φυλή, θρησκεία, ιθαγένεια, πολιτικές πεποιθήσεις, συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα». Ο λόγος της Σύμβασης πρέπει να είναι η πηγή του φόβου δίωξης αν και δεν είναι απαραίτητο να αναδεικνύεται ως η μοναδική ή η κυρίαρχη αιτία. Το σύνολο της πλούσια διεθνούς βιβλιογραφίας και νομολογίας υποστηρίζει ότι σε κάθε εξεταζόμενη υπόθεση, οι αποφάσεις που κρίνουν το καθεστώς του πρόσφυγα πρέπει να λαμβάνονται μόνο ύστερα από ενδελεχή μελέτη και προσεκτική εκτίμηση των ειδικότερων περιστάσεων κάθε υπόθεσης. Εφόσον λοιπόν προκύπτει από τις αντικειμενικές περιστάσεις δεν χρειάζεται να αποδειχθεί ότι οι περιστάσεις θα οδηγήσουν στη δίωξη αλλά αρκεί η δίωξη να αποτελεί εύλογη πιθανότητα. Ταυτόχρονα, αν και η στοχευμένη δίωξη δεν αποτελεί προϋπόθεση της Σύμβασης του 1951, αποτελεί μία σοβαρότατη ένδειξη της βασιμότητας του φόβου (UNCHR 1979). Ο φόβος του αιτούντα δεν απαιτείται ούτε να είναι ενεστώσ, αλλά αρκεί να τον οδήγησε στο να εγκαταλείψει τη χώρα του. Αντικειμενικοί παράγοντες όπως η προσωπική και οικογενειακή κατάσταση του αιτούντα, η συμμετοχή του σε ιδιαίτερη κοινωνική, θρησκευτική, εθνοτική ή πολιτική ομάδα, η προσωπική αξιολόγηση της κατάστασης του και οι προσωπικές του εμπειρίες είναι ενδεικτικοί ότι το πρωταρχικό κίνητρο της αίτησης ασύλου είναι ο φόβος, συμπεριλαμβανομένου και του φόβου που ενδέχεται να είναι μεγαλοποιημένος, αρκεί να είναι δικαιολογημένος.

Όσον αφορά την έννοια της δίωξης σε περιπτώσεις ασυνόδευτων ανηλίκων αιτούντων άσυλο αυτή περιλαμβάνει, πέραν των διάφορων μορφών παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις ειδικότερες μορφές από αφορούν τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων των παιδιών. Στο Πόρισμα για τα παιδιά σε κίνδυνο (2007) η Εκτελεστική Επιτροπή του Προγράμματος του ύπατου Αρμοστή του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες είχε υπογραμμίσει την ανάγκη να αναγνωριστούν τα παιδιά ως ενεργά υποκείμενα δικαίου, κατά τα οριζόμενα στο διεθνές δίκαιο. Η Εκτελεστική Επιτροπή έχει επίσης αναγνωρίσει ότι τα παιδιά μπορεί να βιώνουν ιδιαίτερες μορφές και εκδηλώσεις δίωξης λόγω του ειδικότερου καθεστώτος τους. Τόσο το υποκειμενικό όσο και το αντικειμενικό στοιχείο του ορισμού του πρόσφυγα έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα όταν αξιολογείται εάν το παιδί αιτών άσυλο εκφράζει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο δίωξης (UNCHR 2009). Για τον καθορισμό μιας διωκτικής πράξης που αφορά παιδί είναι ουσιαστικής σημασίας η ανάλυση των κριτηρίων της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού και άλλων σχετικών διεθνών κειμένων που προστατεύουν τα δικαιώματα των παιδιών. Τα ειδικότερα δικαιώματα των παιδιών αναγνωρίζουν το νεαρό της ηλικίας τους και την εξάρτησή τους και είναι θεμελιώδη για την προστασία, την ανάπτυξη και την επιβίωσή τους (UNCHR 2009). Πράξεις ή απειλές που ενδέχεται να μην πληρούν τις προϋποθέσεις της δίωξης για τους ενήλικες μπορεί να είναι διωκτικής φύσης για ένα παιδί εκ μόνου του λόγου ότι είναι παιδί. Οι κοινωνικές και οικονομικές ανάγκες των είναι πιο επιτακτικές από εκείνες των ενηλίκων, κυρίως λόγω της εξάρτησής τους από τους ενήλικες και των μοναδικών αναγκών ανάπτυξής τους. Επομένως, η στέρηση όχι μόνον των ατομικών και

πολιτικών αλλά και των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων μπορεί να είναι εξίσου συναφής για την αξιολόγηση των ισχυρισμών φόβου δίωξης που εκφράζουν τα παιδιά και δεν πρέπει να αξιολογούνται αυτομάτως ως σημαντικότερες κάποιες παραβιάσεις σε σχέση με άλλες, αλλά να εκτιμάται η συνολική επίπτωση της βλάβης στο ενδιαφερόμενο παιδί. Τα παιδιά μπορεί επίσης να υφίστανται ειδικότερες μορφές δίωξης λόγω της ηλικίας τους, της έλλειψης ωριμότητας ή του καθεστώτος τους ως ευάλωτων προσώπων. Η ιδιότητα του παιδιού ως αιτούντα άσυλο μπορεί να αποτελεί καθοριστικό στοιχείο για τη βλάβη που έχει υποστεί ή που φοβάται ότι θα υποστεί. Και τούτο επειδή η επικαλούμενη δίωξη αφορά ή πλήττει δυσανάλογα τα παιδιά ή επειδή παραβιάζει ειδικότερα δικαιώματα των παιδιών (UNCHR 2009).

Όσον αφορά τη δυνατότητα επιστροφής ή μετεγκατάστασης στη χώρα καταγωγής του αιτούντος άσυλο θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι διαθέσιμες πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής το συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο εξέτασης της αίτησης και κατά πόσο αυτές οι συνθήκες είναι ικανές να τον εκθέσουν σε μετά βεβαιότητας σε σοβαρό και υπαρκτό κίνδυνο, τιμωρία, επικίνδυνες και απάνθρωπες παραδοσιακές και πολιτιστικές πρακτικές της κοινωνίας. Σκοπός της εναλλακτικής διαφυγής είναι η προσφορά στο διωκόμενο ενός κατοικήσιμου και ασφαλούς περιβάλλοντος, ελεύθερου από απειλές δίωξης, όπου θα μπορεί να ζήσει μία φυσιολογική ζωή, να ασκεί και να απολαμβάνει τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα του, μαζί με τα μέλη της οικογενείας του. Η εύλογη δυνατότητα του αιτούντα άσυλο να μετακομίσει σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής του και να ζήσει εκεί με ασφάλεια έχει χρησιμοποιηθεί λανθασμένα ως αιτιολογική βάση άρνησης του καθεστώτος του πρόσφυγα σε αιτούντες άσυλο που δικαιούνται την αναγνώριση. Ωστόσο, η εγχώρια προστασία ή η δυνατότητα εγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής δεν είναι η ενδεδειγμένη λύση για τα ασυνόδευτα ανήλικα που επιστρέφουν μόνα στη χώρα καταγωγής τους, όταν δεν έχει διασφαλιστεί ούτε η ύπαρξη κοντινών τους ατόμων πρόθυμων να τα αναλάβουν ούτε το κατάλληλο κρατικό πλαίσιο πρόνοιας (UNCHR 2001).

Για την υπαγωγή αλλοδαπού στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Σύμβασης της Γενεύης, δεν απαιτείται να έχουν υποβληθεί από τον ενδιαφερόμενο τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, αλλά αρκεί να διαπιστωθεί ότι συντρέχει στο πρόσωπο του δικαιολογημένος φόβος δίωξης, αποτελεί δε υποχρέωση του αιτούντα να επικαλεστεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν, κατά τρόπο αντικειμενικά δικαιολογημένο, φόβο δίωξης στη χώρα του για έναν από τους λόγους που αναφέρει το άρθρο 1 παράγραφος Α2 της Σύμβασης του 1951 για το καθεστώς των προσφύγων. Αναμφισβήτητα ο αιτών υποχρεούται να λέει την αλήθεια, όμως θα πρέπει να εκτιμηθεί ότι ενδέχεται να μην θυμάται λεπτομέρειες των γεγονότων που επικαλείται ή να τα εξιστορεί ανακριβώς ή να τα συγχέει είτε λόγω των τραυματικών εμπειριών που έχει βιώσει είτε λόγω του χρόνου που έχει μεσολαβήσει είτε λόγω της έντασης των παρελθόντων γεγονότων (UNCHR 1998). Επίσης, για την αξιολόγηση της αξιοπιστίας των ασυνόδευτων ανήλικων αιτούντων άσυλο πρέπει να συνεκτιμάται ο βαθμός διανοητικής ανάπτυξης και ωριμότητας τους και το γεγονός ότι οι τελευταίοι είναι ενδεχόμενο να έχουν περιορισμένη γνώση της κατάστασης που επικρατεί στη χώρα τους και ότι ο τρόπος με τον οποίο εκφράζουν το φόβο τους αρκετές φορές διαφέρει από αυτό των ενηλίκων. Ο συνεντευξιαστές και ο εκδίδουν την απόφαση επί αιτήματος ανήλικο για την παροχή διεθνούς προστασίας, ειδικά αν είναι ασυνόδευτο, ενδέχεται να υποχρεωθεί να τεκμηριώσει τους ισχυρισμούς που αυτό προβάλλει. Αν δεν είναι εφικτή η επαλήθευση των πραγματικών περιστατικών

της υπόθεσης και/ή το παιδί αδυνατεί να εκφράσει ολοκληρωμένα τον ισχυρισμό του για το φόβο δίωξης που διατρέχει, ο κριτής του αιτήματος ασύλου οφείλει να αποφασίσει λαμβάνοντας υπόψη όλες τις γνωστές περιστάσεις, εφαρμόζοντας ενδεχομένως με πνεύμα φιλελεύθερο το ευεργέτημα της αμφιβολίας. Ομοίως, αναγνωρίζεται στο παιδί το ευεργέτημα της αμφιβολίας στις περιπτώσεις όπου τίθεται ζήτημα αξιοπιστίας κάποιων εκ των ισχυρισμών του (UNCHR 2009).

Σύμφωνα με το άρθρο 15 της Οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 13.12.2011 γίνεται αναφορά και στο επικουρικό καθεστώς προστασίας στην περίπτωση που δεν πληρούνται στο πρόσωπο του αιτούντα οι προϋποθέσεις για την αναγνώριση του ως πρόσφυγα, αλλά συντρέχει πραγματικός κίνδυνος να υποστεί σοβαρή βλάβη, συνιστάμενη σε θανατική ποινή ή εκτέλεση, ή/και βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία, ή/ και σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή/και της σωματικής ακεραιότητας του, ως αμάχου λόγω αδιάκριτης ασκήσεως βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύρραξης (UNCHR 2008). Η μεταχείριση είτε από κρατικούς ή μη φορείς είναι απάνθρωπη όταν « επί σκοπώ προκαλεί έντονη οδύνη, ψυχική ή σωματική, η οποία δε δικαιολογείται από τις περιστάσεις» ενώ εξευτελιστική όταν «καταφανώς ταπεινώνει κάποιον ενώπιον άλλου ή τον οδηγεί να δράσει εναντίον της θέλησής ή της συνείδησής του», καθώς και όταν « εγείρει στο θύμα συναισθήματα φόβου, αγωνίας και κατωτερότητας ικανά να εξευτελίσουν ή υποτιμήσουν κάποιον».

Βάσει των ανωτέρω, μία γυναίκα ή ένα κορίτσι που έχει υποστεί ΑΓΓΟ ή κινδυνεύει από αυτή την πρακτική και προβάλλουν αυτό τον ισχυρισμό κατά την αίτησή τους για άσυλο θα πρέπει αρχικά οι πληροφορίες που θα δώσει για το συμβάν να είναι επαρκείς και με έντονο το βιοματικό στοιχείο προκειμένου να υπάρξει εσωτερική αξιοπιστία. Όσον αφορά την εξωτερική αξιοπιστία γίνονται δεκτές οι πληροφορίες για τις χώρες καταγωγής βάσει εκθέσεων, άρθρων και ερευνών διεθνών οργανισμών, ΜΚΟ, ινστιτούτων κλπ που ασχολούνται με την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όπως προαναφέρθηκε προϋπόθεση της εφαρμογής του άρθρου 1^Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης είναι η ύπαρξη φόβου δίωξης τόσο ως ενδιάθετη κατάσταση της αιτούσας (υποκειμενικός φόβος) όσο και ως πραγματική κατάσταση (αντικειμενικός φόβος). Με τον όρο «υποκειμενικό στοιχείο του φόβου» υποδηλώνεται μία ενδιάθετη κατάσταση και ένα συγκεκριμένο, επιτακτικό κίνητρο φυγής από τη χώρα καταγωγής, το οποίο δεν συνδέεται με άλλο λόγο φυγής. Η αιτούσα με την υποβολή του αιτήματος για την παροχή διεθνούς προστασίας εκφράζει την επιθυμία να παραμείνει στη χώρα εισόδου και να μην επιστρέψει στη χώρα καταγωγής και αρκεί ώστε να πληρούται το υποκειμενικό στοιχείο του βάσιμου και αδικαιολόγητου φόβου της. Ως προς το «αντικειμενικό στοιχείο» του φόβου είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν οι ισχυρισμοί της αιτούσας, οι οποίοι δεν πρέπει ωστόσο να εκτιμώνται με τρόπο αφηρημένο, αλλά να εξετάζονται σε συσχετισμό με το όλο πλαίσιο της σχετικής κατάστασης στη χώρα καταγωγής της. Ο φόβος της αιτούσας πρέπει να θεωρείται δικαιολογημένος αν μπορεί να θεμελιωθεί σε εύλογο βαθμό ότι η εξακολούθηση παραμονής στη χώρα προέλευσης της έχει γίνει αφόρητη για τους λόγους που αναφέρονται στον ορισμό ή θα μπορούσε να γίνει αφόρητη για τους ίδιους λόγους εάν επέστρεφε σε αυτήν. Αναφορικά με τον ΑΓΓΟ που έχει ήδη υποστεί η αιτούσα, σε απόφαση εφετείου στις ΗΠΑ (Caselaw.findlaw/com 2008) αποφάνθηκε ότι η δίωξη συνεχίζεται και στο μέλλον λόγω του ότι η βλάβη που έχει υποστεί είναι διαρκής και οφείλεται στα εξατομικευμένα χαρακτηριστικά της ως γυναίκα σε χώρα όπου παραβιάζονται τα απόλυτα ανθρώπινα δικαιώματά της. Αν η αιτούσα είναι σε βιολογική ηλικία που μπορεί να κάνει παιδιά, πιθανολογείται εύλογα ότι θα κινδυνεύσει να υποβληθεί εκ νέου σε διαδικασία ΑΓΓΟ και για αυτό μπορεί να

εξακολουθεί να έχει βάσιμο φόβο για μελλοντικές διώξεις εξαιτίας της μόνιμης και μη αναστρέψιμης φύσης του ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες σχετικά με τη δίωξη που συνδέεται με το φύλο, οι βλαβερές πρακτικές που παραβιάζουν το διεθνές δίκαιο και τα πρότυπα ανθρωπίνων δικαιωμάτων δε δικαιολογούνται βάσει ιστορικών, παραδοσιακών, θρησκευτικών ή πολιτιστικών λόγων. Σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, η πρακτική της κλειτοριδεκτομής αναγνωρίζεται διεθνώς ως παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών, ενώ αντικατοπτρίζει τη βαθιά ανισότητα μεταξύ των φύλων και αποτελεί ακραία μορφή διάκρισης κατά των γυναικών (WHO 2020). Η πρακτική αυτή παραβιάζει, επίσης, τα δικαιώματα του ανθρώπου για πρόσβαση στην υγεία, για ασφάλεια και σωματική ακεραιότητα, το δικαίωμα του να μην είναι δέκτης βασανιστηρίων και βάνουσης, απάνθρωπης ή εξευτελιστικής συμπεριφοράς καθώς και το δικαίωμα στη ζωή όταν η πρακτική αυτή οδηγεί σε θάνατο. Σύμφωνα με τις οδηγίες της EASO (2020) όσον αφορά τις περιπτώσεις γυναικών που έχουν ήδη υποστεί κλειτοριδεκτομή, δεν αντιμετωπίζουν όλες οι γυναίκες το επίπεδο κινδύνου, που απαιτείται για να θεωρηθεί ότι υπάρχει βάσιμος φόβος δίωξης (επανάληψη της πρακτικής). Παράγοντες που λαμβάνουν υπόψη κατά την αξιολόγηση κινδύνου αποτελούν η ηλικία (γάμου ή τεκνοποίησης), ο τύπος ΑΓΓΟ και η πιθανότητα επανάληψης και επαναραφής, η οικογενειακή κατάσταση, συμπεριλαμβανομένης της ύπαρξης παιδιών, η κοινωνικοοικονομική κατάσταση και το εκπαιδευτικό υπόβαθρο της αιτούσας και της οικογένειας, η αντίληψη της οικογένειας για τις παραδόσεις και το γενικότερο υποστηρικτικό περιβάλλον της. Ως δίωξη ορίζεται η διαρκής ή συστηματική παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία αποδεικνύει την αποτυχία της κρατικής προστασίας σε σχέση με τις βασικές αξιώσεις, που έχουν αναγνωριστεί από τη διεθνή κοινότητα. Στις περιπτώσεις του ΑΓΓΟ ο κίνδυνος που θα αντιμετωπίσει η αιτούσα σε περίπτωση επιστροφής στον τελευταίο τόπο διαμονής στη χώρα, συνίσταται σε κίνδυνο για τη ζωή, τη σωματική της ακεραιότητα και την ελευθερία της. Οι φορείς ή οι παράγοντες των ως άνω μορφών δίωξης είναι συνήθως μέλη της οικογένειας ή/και εν γένει κοινωνίας της αιτούσας, χωρίς το κράτος να είναι σε θέση να παρέχει προστασία στην ίδια. Σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, οι γυναίκες αποτελούν παράδειγμα κοινωνικής υποκατηγορίας που καθορίζεται από εγγενή και ανεπίδεκτα αλλαγών χαρακτηριστικά και σε σύγκριση με τους άνδρες απολαμβάνουν συχνά διακριτική μεταχείριση. Η αιτούσα που έχει υποστεί ή κινδυνεύει να υποστεί ΑΓΓΟ απειλείται με σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής της στη χώρα καταγωγής της λόγω συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, ήτοι γυναίκα που υπέστη σε νεαρή ηλικία ΑΓΓΟ και ενδεχομένως πρόκειται να υποστεί και στο μέλλον ή κινδυνεύει να υποστεί, όντας γυναίκα μόνη και μην έχοντας υποστηρικτικό περιβάλλον. Συνεπώς, η δίωξη λόγω ΑΓΓΟ εμπίπτει σε ένα από τους πέντε λόγους, που περιοριστικά αναφέρονται στο άρθρο 1^Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951. Τέλος, δεδομένου ότι η δίωξη της αιτούσας προέρχεται από μη κρατικούς φορείς, η δυνατότητα της εσωτερικής μετεγκατάστασης δεν θεωρείται ασφαλής και εύλογη, καθώς από τη δυνατότητα αυτή πρακτικά αποκλείονται οι περιπτώσεις όπου η αιτούσα άσυλο φοβάται τη δίωξη που το κράτος ανέχεται ή δεν αποτρέπει, καθώς τεκμαίρεται ότι η κρατική εξουσία ασκεί έλεγχο σε όλη την επικράτεια της χώρας.

Υπολογίζετε ότι 200 εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια που ζουν σήμερα έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και εξ αυτών 4,1 εκατομμύρια μόνο το 2019. Υπολογίζεται ότι είναι πάνω από 600.000 επιζώντες ΑΓΓΟ ζουν στην Ευρώπη και γύρω στις 190.000 κινδυνεύουν μόνο σε 17 χώρες (. Στο σημείο αυτό ακολουθεί μία

ενδεικτική συγκριτική μελέτη Ευρωπαϊκών Χωρών σχετικά με το άσυλο , τα στοιχεία της οποίας αντλήθηκαν από αναφορές κυρίως ΜΚΟ που δρουν στις εν λόγω χώρες και ενισχύουν τη δράση και το όραμα της εκστρατείας End FGM in Europe (<https://www.endfgm.eu/female-genital-mutilation/fgm-in-europe/> 2021).

Βέλγιο

Το Βέλγιο αναγνωρίζει τον ΑΓΓΟ ως μία μορφή δίωξης με βάση το φύλο, η οποία μπορεί να αποτελέσει λόγο για την αναγνώριση του καθεστώτος πρόσφυγα (Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, 13-12-2011, άρθρο 9 παρ.2στ). Το 2007 το Βέλγιο ενσωμάτωσε επίσης στον εθνικό του νόμο τις Ευρωπαϊκές οδηγίες για τις διαδικασίες υποδοχής και ασύλου, βάσει των οποίων δίνεται μεγαλύτερη προσοχή στον εντοπισμό ευάλωτων ομάδων και στη συνεκτίμηση της έμφυλης βίας στο πλαίσιο της εξέτασης του ασύλου. Όπως αναφέρεται στο άρθρο 1 παρ.12 του νόμου περί αλλοδαπών του 1980 «τα ευάλωτα άτομα ορίζονται ως άτομα που έχουν πέσει θύματα βασανιστηρίων, βιασμού ή άλλης σοβαρής μορφής ψυχολογικής , σωματικής ή σεξουαλικής κακοποίησης». Ταυτόχρονα, ο νόμος για την υποδοχή στο άρθρο 36 περιλαμβάνει έναν μη εξαντλητικό κατάλογο ευάλωτων κατηγοριών αιτούντων, ο οποίος είναι ο ίδιος με αυτόν που χρησιμοποιείται στην οδηγία για τις συνθήκες υποδοχής, η οποία περιλαμβάνει τον ΑΓΓΟ .Επιπλέον, στην πράξη, το Γραφείο του Γενικού Επιτρόπου για τους πρόσφυγες και τους Απάτριδες (CGRS) δηλώνει ότι αν γονείς προέρχονται από χώρα όπου η επικράτηση του ακρωτηριασμού είναι πάνω του 85% και επικαλούνται προσωπικό φόβο χωρίς να επικαλούνται φόβο ΑΓΓΟ για την κόρη τους, η οποία είναι επίσης στη διαδικασία ασύλου, ο υπεύθυνος Προστασίας θέτει ξεκάθαρα και συστηματικά το ερώτημα κατά τη διάρκεια της συνέντευξης: έχει υποστεί η κόρη σας και αν όχι, φοβάστε ότι θα γίνει; Εάν κριθεί ότι υπάρχει κίνδυνος ακρωτηριασμού για το παιδί , αφού προηγηθεί μία σειρά ερωτήσεων στους γονείς και ζητηθεί πιστοποιητικό ΑΓΓΟ, προτείνεται να χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα με βάση τον φόβο του ακρωτηριασμού για το παιδί θα συμπεριληφθεί στην παρακολούθηση του ΑΓΓΟ. Στη συνέχεια, οι γονείς θα υπογράψουν μία δέσμευση προς τιμήν τους. Εάν οι γονείς προέρχονται από χώρα με ποσοστό επικράτησης του ΑΓΓΟ κάτω των 85% και δεν επικαλούνται αυθόρμητα αυτόν το φόβο στην κόρη τους, η/ο αρμόδιος υπάλληλος δεν είναι υποχρεωμένος να κάνει ερωτήσεις σχετικά με το φόβο διενέργειας ΑΓΓΟ στο παιδί ,αλλά θα ρωτήσει γενικά φοβάστε για το παιδί σας; Είναι φυσικά πάντα πιθανό κατά τη διάρκεια της συνέντευξης να διαπιστωθεί ότι ο ΑΓΓΟ αντιπροσωπεύει φόβο, όποτε θα αναλυθεί ο κίνδυνος για το παιδί κατά περίπτωση.

Στην πράξη στις 24 Ιουνίου 2010 (Nr. 45.395 In Council for Alien Litigation) η αιτούσα ισχυρίστηκε ότι ήταν υπήκοος Σομαλίας από το Μογκαντίσου, υπέβαλε αίτηση ασύλου μαζί με τα τρία ανήλικα παιδιά της. Η αίτηση απορρίφθηκε επειδή θεωρήθηκε μη αξιόπιστο ότι είχε σομαλική υπηκοότητα. Ένα χρόνο αργότερα κατέθεσε μια δεύτερη αίτηση και υποστήριξε για πρώτη φορά ότι φοβόταν ότι η κόρη της θα υπόκειτο σε αναγκαστικό ακρωτηριασμό / ακρωτηριασμό σε περίπτωση επιστροφής στη Σομαλία. Το Γραφείο του Γενικού Επιτρόπου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες (CGRS) απέρριψε την αίτηση, με το επιχείρημα ότι ο φόβος της περιτομής της κόρης της μπορούσε να γίνει αποδεκτός μόνο όταν αποδεικνύονταν η ταυτότητα και η εθνικότητα των αιτούντων, κάτι που δεν ίσχυε. Το CGRS δεν είχε καμία αμφιβολία ότι η προσφεύγουσα ήταν Σομαλικής καταγωγής, αλλά αμφισβήτησε την καταγωγή της από το Μογκαντίσου και τη σομαλική της ιθαγένεια.

Η αιτούσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Στην απόφασή του, το CALL έκρινε ότι ο ΑΓΓΟ είναι πράξη δίωξης σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία («πράξεις σωματικής ή ψυχικής βίας, συμπεριλαμβανομένης της σεξουαλικής βίας ή πράξεις ειδικής φύσης για το φύλο ή του παιδιού»). Η αντίθεση στα κοινωνικά έθιμα και στα πολιτιστικά έθιμα που κάνουν διακρίσεις λόγω φύλου, τα οποία μπορεί να οδηγήσουν σε πράξεις δίωξης, θεωρήθηκε από το CALL ως έκφραση πολιτικής άποψης. Το CALL δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε βάσιμο φόβο δίωξης με βάση την πολιτική της γνώμη. Επίσης, στις 29 Απριλίου 2011 (Nr. 60.622 In Council for Alien Litigation) η αιτούσα, ιθαγένειας Γουινέας, υπέβαλε αίτηση ασύλου με βάση δύο λόγους: (1) το γεγονός ότι η θεία της, με την οποία ζούσε, είχε κανονίσει γάμο γι' αυτήν και ότι η αιτούσα ήθελε να αποδράσει από αναγκαστικό γάμο, και (2) το γεγονός ότι η θεία της ήθελε να υποβληθεί σε άλλη πράξη ΑΓΓΟ λόγω αυτού του γάμου (η εκτομή που είχε υποβληθεί ως παιδί δεν έγινε «σωστά» και, ενόψει του γάμου, έπρεπε να ανανεωθεί). Στην προκειμένη περίπτωση, το CALL πίστευε ότι η πραγματικότητα τόσο του αναγκαστικού γάμου όσο και της δεύτερης εκτομής από την οποία η προσφεύγουσα προσπαθούσε να αποδράσει αποδεικνύονταν επαρκώς βάσει των δηλώσεών της και των στοιχείων του φακέλου. Οι εικαζόμενες πράξεις συνιστούσαν απειλές δίωξης, με βάση το ότι η προσφεύγουσα ανήκει σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα, δηλαδή στην ομάδα των γυναικών. Το καθεστώς του πρόσφυγα χορηγήθηκε στην αιτούσα. Από τα στοιχεία για τον αριθμό των γυναικών και των κοριτσιών που ζητούν άσυλο για λόγους ΑΓΓΟ είναι σαφές ότι η αναγνώριση ασύλου στο Βέλγιο αφορά κυρίως κορίτσια που κινδυνεύουν να ακρωτηριαστούν, ενώ εκείνα που έχουν ήδη ακρωτηριαστεί πρέπει να δείχνουν φόβο δίωξης, αλλιώς η αίτηση τους θα απορριφθεί. Αυτό είναι πιο δύσκολο να αποδειχθεί, παρόλο που ο νόμος προβλέπει τεκμήριο δίωξης στην περίπτωση των ήδη διωκόμενων. Σε περιπτώσεις όπου υπάρχει κίνδυνος περαιτέρω εκτομής ή επανεκτομής επειδή η προηγούμενη κοπή είναι «ατελής», οι αρχές ασύλου αναγνωρίζουν ότι λόγω της φρικτής φύσης της δίωξης που υπέστη (έχει προηγηθεί ΑΓΓΟ) ο φόβος επιδεινώνεται σε βαθμό που η επιστροφή στη χώρα καταγωγής είναι αδιανόητη. Η γυναίκα ή το κορίτσι που υπέστη ή κινδυνεύει να υποστεί ΑΓΓΟ και αναγνωρίζεται ως πρόσφυγας έχει δικαίωμα προσωρινής διαμονής 5 ετών. Μετά την πενταετία αδιάλειπτης διαμονής στο Βέλγιο, λαμβάνουν απεριόριστο/ μόνιμο δικαίωμα διαμονής μακράς διαρκείας, εκτός αν το γραφείο του Γενικού επιτρόπου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες (CGRS) διαπιστώνει ότι ο πρόσφυγας εμπίπτει στο άρθρο 1γ της Σύμβασης της Γενεύης περί αποκλεισμού πρόσφυγα (άρθρο 55/1 νόμος περί αλλοδαπών). Σύμφωνα με το Βασιλικό Διάταγμα της 9^{ης} Ιουνίου 1999 για την εφαρμογή του νόμου της 30^{ης} Απριλίου 1999 για την απασχόληση αλλοδαπών υπηκόων οι πρόσφυγες είναι ελεύθεροι ως και οι Βέλγοι πολίτες να έχουν πρόσβαση στην αγορά εργασίας μετά την αναγνώριση χωρίς να απαιτείται άδεια εργασίας. Επίσης, στους αναγνωρισμένους πρόσφυγες παρέχεται υγειονομική περίθαλψη και ασφάλιση υγείας.

Όσον αφορά τις συνθήκες υποδοχής αιτούντων άσυλο στο Βέλγιο υπάρχουν αρκετά ζητήματα. Μεγάλος αριθμός κέντρων υποδοχής κλείνουν και έτσι υπάρχει έλλειψη καταλυμάτων που δυσκολεύει ακόμη περισσότερο την ιεράρχηση των αναγκών βάσει φύλου. Το ιατρικό προσωπικό της Fedasil διενεργεί ιατρικό έλεγχο σε κάθε νεοαφιχθέντα αιτούντα άσυλο προκειμένου να βρεθεί το πιο προσαρμοσμένο κέντρο υποδοχής. Ωστόσο, οι γυναίκες συχνά δεν αισθάνονται ασφαλείς, καθώς τα κέντρα είναι ως επί το πλείστον μεικτά και απομακρυσμένα, οι τουαλέτες ανοιχτές και οι συνθήκες υγιεινής δύσκολες. όσον αφορά τα μαθήματα επαγγελματικής ένταξης, οι γυναίκες συχνά ωθούνται σε «γυναικείες θέσεις εργασίας» στους τομείς

της περιθάλψης και της καθριότητας, οι οποίες διαιωνίζουν τα στερεότυπα των φύλων.

Το Βέλγιο είναι μια από τις λίγες ευρωπαϊκές χώρες που συγκεντρώνει δεδομένα σχετικά με τον αριθμό των υποθέσεων ασύλου που αναλύθηκαν και χορηγήθηκαν ειδικά για λόγους ακρωτηριασμού. Τα δεδομένα συλλέγονται από το Γραφείο του Γενικού Επιτρόπου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες (CGRS), αλλά δεν είναι δημόσια προσβάσιμα και είναι διαθέσιμα μόνο κατόπιν αιτήματος. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 8.342.

Γαλλία

Το δικαίωμα στο άσυλο διέπεται από τον Κώδικα Εισόδου και διαμονής Αλλοδαπών και τα Δικαιώματα στο Άσυλο (CESEDA) που αναθεωρήθηκε το 2015 βάσει του νόμου 925/2015. Ένα περαιτέρω διάταγμα της 23^{ης} Αυγούστου 2017 πρόσθεσε απαιτήσεις για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα των ατόμων που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με τη γαλλική νομολογία «σε έναν πληθυσμό όπου ο ΑΓΓΟ αποτελεί κοινωνικό κανόνα, τα μη ακρωτηριασμένα παιδιά και έφηβοι αποτελούν μία κοινωνική ομάδα κατά την έννοια της Σύμβασης της Γενεύης» (CE, 21 December 2012 n0 332491, Darbo-Fofana). Ως εκ τούτου, τα άτομα αυτά θα πρέπει να έχουν καθεστώς πρόσφυγα, κατόπιν προηγούμενης αξιολόγησης των οικογενειακών, γεωγραφικών και κοινωνιολογικών στοιχείων. Εάν οι γονείς τους διατρέχουν κίνδυνο δίωξης ή κακοποίησης λόγω της αντίθεσης τους στον ΑΓΓΟ, μπορούν επίσης να διεκδικήσουν το καθεστώς του πρόσφυγα, άλλως επικουρική προστασία όταν υπάρχει κίνδυνος «απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης» κατά την επιστροφή στη χώρα καταγωγής (άρθρο L712-1 CESEDA).

Στην πράξη το 2009 στην υπόθεση Miss K and Miss D (FGC) κατά Γαλλίας (CNDA – Εθνικό Δικαστήριο Ασύλου) η αιτούσα (Miss K) που ήταν ανήλικη και η μητέρα της (Miss D) ζήτησαν άσυλο στη Γαλλία με βάση τον ισχυρισμό ότι η Miss K θα υπόκειτο σε ΑΓΓΟ εάν επέστρεφε στη χώρα καταγωγής, το Μάλι, και ότι η μητέρα της δεν θα μπορούσε να την προστατεύσει από αυτόν τον ακρωτηριασμό. Το δικαστήριο αναγνώρισε ότι εάν η προσφεύγουσα επέστρεφε στο Μάλι, λόγω του νεαρού της ηλικίας της θα υπόκειτο σε ΑΓΓΟ χωρίς να μπορεί να επωφεληθεί από την προστασία των αρχών στη χώρα καταγωγής της, και αποδέχθηκε την αξίωσή της. Η μητέρα της έλαβε επίσης άσυλο, με τη βάση ότι το παιδί δεν μπορούσε να χωριστεί από τη μητέρα της. Στις 29 Ιουλίου 2011, στην υπόθεση της αιτούσα Miss O από το Wali, στο Delta State της Νιγηρίας. Η αιτούσα αντιτάχθηκε σε έναν αναγκαστικό γάμο και στον ΑΓΓΟ που η πεθερά της ήθελε να υποβληθεί. Δραπέτευσε από το σπίτι της οικογένειας και γνώρισε μια γυναίκα που της πρόσφερε δουλειά στην Ευρώπη ως κομμώτρια. Κατέληξε στην Ισπανία όπου αναγκάστηκε να εκπορευτεί για αρκετούς μήνες πριν καταφύγει στη Γαλλία. Το Γαλλικό Γραφείο για την Προστασία των Προσφύγων και των Απατρίδων (Ofpra) απέρριψε την αίτησή της για άσυλο. Η αιτούσα αμφισβήτησε την απόφαση αυτή ενώπιον του Εθνικού Δικαστηρίου Ασύλου (Cour nationale du droit d'asile, CNDA). Η CNDA έκρινε ότι τα γεγονότα που αφορούσαν τον φόβο ότι θα υποβληθούν σε αναγκαστικό γάμο και τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν είχαν τεκμηριωθεί. Ωστόσο, η αιτούσα έλαβε επικουρική προστασία επειδή θα αντιμετώπιζε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής της. Στις 21 Δεκεμβρίου 2012 το Συμβούλιο της Επικρατείας (αρ. 332491) ασχολήθηκε με την υπόθεση μιας αιτούσας που ζήτησε από το Συμβούλιο της Επικρατείας να ακυρώσει την απόφαση

του Εθνικού Δικαστηρίου Ασύλου (CNDA) με την οποία αρνήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα για την ανήλικη κόρη της που γεννήθηκε στη Γαλλία, και να αναγνωρίσει το καθεστώς πρόσφυγα της τελευταίας λόγω του κινδύνου ΑΓΓΟ σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής της. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι, καθιστώντας την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα ως μέλους μιας κοινωνικής ομάδας εξαρτώμενης από το άτομο που εκφράζει τη συμμετοχή του σε αυτήν την ομάδα, το CNDA είχε λάβει μια απόφαση που ήταν άκυρη λόγω νομικής πλάνης σε σχέση τόσο ως προς τον ορισμό της κοινωνικής ομάδας όσο στη δημιουργία αποδεδειγμένης σχέσης μεταξύ αυτού του ατόμου και της ομάδας. Η υπόθεση παραπέμφθηκε στο CNDA. Η μεταρρύθμιση του 2015 για το άσυλο προβλέπει ειδική διάταξη για τον ΑΓΓΟ (L744-6) ως «σοβαρή μορφή ψυχολογικής, σωματικής ή σεξουαλικής βίας», η οποία πρέπει να εντοπίζεται κατά τις αξιολογήσεις της ευαλωτότητας των αιτούντων και να λαμβάνεται υπόψη κατά την εφαρμογή των δικαιωμάτων τους, ιδίως όσον αφορά το ζήτημα της στέγασης. Το διάταγμα του 2017 για την είσοδο και διαμονή αλλοδαπών και το δικαίωμα ασύλου (L 732-5, L752-3) απαιτεί τα παιδιά που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ να περνούν από ιατροδικαστική εξέταση για το αίτημα τους. Ωστόσο, υπάρχει έλλειψη ιατροδικαστικού προσωπικού σε όλη τη χώρα πόσο μάλλον εξειδικευμένου στον ΑΓΓΟ. Ως δικαιούχοι διεθνούς προστασίας είναι μόνο τα ανήλικα κορίτσια και όχι οι γυναίκες που ήδη έχουν υποστεί ΑΓΓΟ.

Το καθεστώς του πρόσφυγα δίνει 10ετή άδεια παραμονής με δικαίωμα εργασίας στη χώρα και δυνατότητα ανανέωσης (L311-5-1, 314-1). Οι προαναφερόμενες 10ετής άδειες μπορούν να εκδοθούν και σε γονείς κοριτσιών που έχουν λάβει άσυλο λόγω ΑΓΓΟ (L314-11-8D). Όλοι οι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες έχουν πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη και δικαίωμα στην εργασία (μετά την πάροδο εξαμήνου). Όσον αφορά τις συνθήκες υποδοχής, εισόδου και διαμονής προς το παρόν δεν υπάρχει συγκεκριμένο σύστημα για την αντιμετώπιση αιτημάτων ειδικών αναγκών, παρόλο που παρέχεται στις αιτούσες άσυλο το δικαίωμα να ζητήσουν ορισμένες ευαίσθητες προς το φύλο συνθήκες προσωρινής διαμονής. Σύμφωνα με το Γαλλικό Γραφείο Μετανάστευσης και Ένταξης το προσωπικό τόσο λόγω έλλειψης εξειδίκευσης όσο όγκου αλλοδαπών αποτυγχάνει τις περισσότερες να αναγνωρίσει την ευαλωτότητα αυτών των περιπτώσεων, δεδομένου πως οι συνεντεύξεις γίνονται συχνά εξ αρχής κατά την εγγραφή τους στο Ενιαίο Γραφείο για τους αιτούντες άσυλο και προς το παρόν δεν υπάρχει συγκεκριμένο σύστημα για την αντιμετώπιση αιτημάτων ειδικών αναγκών, ως εκ τούτου δεν υπάρχει κάποιο σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ωστόσο, για τα ανήλικα κορίτσια τηρείται ειδικό μητρώο για την παρακολούθηση ειδικής προστασίας από την OFPRA, σύμφωνα με την οποία ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 44.106 (END FGM 2021).

Γερμανία

Η Γερμανία αναγνωρίζει τον ΑΓΓΟ ως μία μορφή δίωξης με βάση το φύλο, η οποία μπορεί να αποτελέσει λόγο για την απονομή του καθεστώτος του πρόσφυγα σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 3 του νόμου για το άσυλο (1992) ως πράξεις σωματικής, ψυχικής ή σεξουαλικής βίας. Το άρθρο 6 παράγραφος 3^α ορίζει πράξεις που έχουν χαρακτήρα ορισμένου φύλου ή στρέφονται κατά των παιδιών. Το AsylIG αναφέρει συγκεκριμένα ότι η δίωξη αποκλειστικά λόγω του φύλου ενός ατόμου

συνιστά επίσης δίωξη λόγω συμμετοχής σε μία συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα. Τα άτομα αυτά προστατεύονται από μη κυβερνητική δίωξη και δεν επιτρέπεται να απελαθούν σε χώρα όπου η ζωή ή η ελευθερία τους απειλείται λόγω της υπαγωγής τους σε συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα. Επομένως, η απειλή του ΑΓΓΟ αποτελεί λόγο δίωξης με βάση το φύλο και τη συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα. Γυναίκες ή κορίτσια που έχουν ήδη υποστεί ΑΓΓΟ μπορούν να διεκδικήσουν άσυλο όταν πχ υπάρχει κίνδυνος μίας πιο σοβαρής μορφής ακρωτηριασμού σε περίπτωση γάμου. Οι γυναίκες που γενικά έχουν υποστεί ΑΓΓΟ δύσκολα λαμβάνουν άσυλο εξ αυτού μόνο του λόγου. Παράλληλα, υπάρχει μία λίστα ασφαλών και μη χωρών προέλευσης. Στη δεύτερη ανήκουν η Γκάνα και η Σενεγάλη λόγω του εκτεταμένου ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ.2 Residence Act 2004, τόσο οι πρόσφυγες όσο οι δικαιούχοι επικουρικής προστασίας, δικαιούνται άδεια παραμονής τριών (3) ετών για τους αναγνωρισμένους πρόσφυγες και ενός έτους για τους δικαιούχους επικουρικής προστασίας η οποία μπορεί να ανανεωθεί για άλλα δύο (2) έτη. Μετά την 3ετία οι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες μπορούν να αποκτήσουν άδεια μόνιμης διαμονής σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 3 αν το άτομο που γνωρίζει πολύ καλά τη γερμανική γλώσσα, έχει επαρκή χώρο διαβίωσης για τον εαυτό του και τα μέλη της οικογένειάς του και η διαβίωση τους είναι ως επί τον πλείστον εξασφαλισμένη, αν δεν υπάρχει κάποιο λόγος ή δεν εκκρεμεί διαδικασία ανάκλησης από την Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων. Οι πρόσφυγες και οι δικαιούχοι επικουρικής προστασίας δικαιούνται στέγαση, και σε περίπτωση που δε μπορούν να καλύψουν το κόστος του ενοικίου ένα ποσοστό αυτού χορηγείται από το τοπικό γραφείο κοινωνική πρόνοιας ή το τοπικό κέντρο εργασίας. Παράλληλα, έχουν απεριόριστη πρόσβαση στην αγορά εργασίας υπό τους ίδιους όρους με τους Γερμανούς πολίτες. Η αίτηση για αρχική άδεια εργασίας υποβάλλεται τουλάχιστον μετά από τρεις (3) μήνες νόμιμης παραμονής. Οι προαναφερόμενοι έχουν ακόμη δικαίωμα στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και υγείας.

Αναφορικά με τις συνθήκες υποδοχής υπάρχει μεγάλη ποικιλία μεταξύ πολιτειών και δήμων, συνήθως κυμαίνονται από στέγαση σε διαμερίσματα ανά οικογένειες έως μαζική στέγαση. Σε γενικές γραμμές οι γυναίκες μαζί με τα παιδιά και οι άντρες διαμένουν χωριστά στα κοινά κέντρα υποδοχής, και υπάρχουν οι λεγόμενες προστατευόμενες περιοχές και συγκεκριμένες υπηρεσίες που παρέχονται αποκλειστικά για γυναίκες και παιδιά, όπως για παράδειγμα θεραπεία τραυμάτων, συμβουλευτική, ψυχαγωγικές δραστηριότητες για παιδιά. Ωστόσο, δεν υπάρχει κάποιο ενιαίο πρότυπο για τα καταλύματα και τις προσφερόμενες εγκαταστάσεις καθώς αυτά διαφέρουν μεταξύ των ομοσπονδιακών πολιτειών. Τέλος, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται λόγω ΑΓΓΟ. Τέλος, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων που έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 20182 (EIGE 2021).

Ελβετία

Ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται ρητά ως λόγος για το καθεστώς του πρόσφυγα, ωστόσο η Κρατική Γραμματεία Μετανάστευσης (SEM) έχει εντοπίσει ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να ληφθεί υπόψη ως μία μορφή δίωξης με βάση το φύλο για τη χορήγηση καθεστώτος πρόσφυγα. Για να τους χορηγηθεί άσυλο, οι ελβετικές αρχές αναλύουν

εάν η χώρα καταγωγής του 'θύματος παρέχει αποτελεσματική προστασία έναντι της απειλής του ΑΓΓΟ, όπως για παράδειγμα η ποινικοποίηση του, ένα εφαρμόζεται αποτελεσματικά για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από την επιβλαβή πρακτική ή εάν υπάρχει περιοχή στην χώρα που προσφέρει την απαραίτητη προστασία «εναλλακτική εσωτερική πτήση». Για να πληροί τις προϋποθέσεις, η χώρα προέλευσης δεν πρέπει να παρέχει αποτελεσματική προστασία έναντι του ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 84 του ομοσπονδιακού νόμου για τους αλλοδαπούς υπηκόους και την ένταξη (FNIA) ισχύει η αρχή της μη επαναπροώθησης, ακόμη και για όσους δεν έχουν λάβει το προσφυγικό καθεστώς. Οι τελευταίοι μπορούν να λάβουν άδεια για προσωρινή είσοδο. Η Ελβετία αναγνωρίζει τον ΑΓΓΟ ως λόγο για άσυλο μόνο για όσα κορίτσια κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ και όχι σε γυναίκες και κορίτσια που έχουν ήδη υποβληθεί σε ακρωτηριασμού, εκτός αν κινδυνεύουν να υποστούν εκ νέου εκτομή.

Σύμφωνα με το άρθρο 60 παράγραφος 1 του νόμου για το άσυλο (1998), όσοι έχουν λάβει άσυλο έχουν δικαίωμα σε άδεια διαμονής τύπου Β στην πολιτεία στην οποία διαμένουν νόμιμα για ένα (1) χρόνο η οποία συνήθως ανανεώνεται. Σύμφωνα με το άρθρο 34 παρ. 2 του FNIA χορηγείται η άδεια τύπου Γ σε άτομα που διαμένουν στην Ελβετία για τουλάχιστον δέκα (10) έτη συνολικά με βάση μία άδεια διαμονής χωρίς διακοπή τα τελευταία πέντε (5) χρόνια και δεν υπάρχουν λόγοι ανάκλησης σύμφωνα με το άρθρο 62 ή το άρθρο 63 παράγραφος 2 και γνωρίζουν καλά την εθνική γλώσσα που ομιλείτε στον τόπο διαμονής τους. Οι κατά τόπους φορείς κοινωνικής παροχής είναι υπεύθυνοι για την ανεύρεση στέγης των προσφύγων και παρέχεται ανάλογα κάποιο ποσό χρηματικής βοήθειας. Σύμφωνα με το άρθρο 61 οι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες και όσοι βρίσκονται με καθεστώς προσωρινής εισδοχής μπορούν αμέσως να εργαστούν οπουδήποτε στη χώρα. Παράλληλα έχουν πρόσβαση στην κοινωνική ασφάλιση και στις παροχές υγείας.

Όσον αφορά τις συνθήκες υποδοχής, όλοι οι αιτούντες άσυλο φιλοξενούνται σε ομοσπονδιακό κέντρο ασύλου με εγκαταστάσεις διεκπεραίωσης. Στην ταχεία διαδικασία δεν παρέχοντες ξεχωριστές εγκαταστάσεις στέγασης αποκλειστικά για ευάλωτους αιτούντες άσυλο, ωστόσο, υπάρχουν ξεχωριστά κτήρια, όροφοι, δωμάτια κλπ για οικογένειες, γυναίκες, ανήλικους ή άλλα ευάλωτα άτομα. Αρμόδια υπηρεσία για τη στέγαση και την επίβλεψη των αιτούντων άσυλο και την ασφάλεια τους είναι η Κρατική Γραμματεία Μετανάστευσης (SEM) ωστόσο τα καταλύματα τείνουν να έχουν τις δικές τους εσωτερικές πολιτικές. Από το Μάρτιο του 2019 εκδόθηκε διάταγμα για χρήση παρόμοιων ομοσπονδιακών κέντρων υποδοχής εντός των αεροδρομίων, όπου οι αιτούντες άσυλο θα φιλοξενούνται σε κοιτώνες ατόμων ιδίου φύλου, οι οικογένειες μαζί και οι ασυνόδευτοι ανήλικοι μακριά από ενήλικες. Ωστόσο, δεν υπάρχουν τυποποιημένες διαδικασίες για τον εντοπισμό, τη θεραπεία, την υποστήριξη ή την προστασία των προσβεβλημένων από ΑΓΓΟ αιτούντων άσυλο στα κέντρα υποδοχής. Το προσωπικό δεν έχει εξειδικευμένες γνώσεις σχετικά με τα ζητήματα της έμφυλης βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Η πρόσβαση σε εξειδικευμένες υπηρεσίες υποστήριξης είναι περιορισμένη και δυσχερής ενώ οι αιτούντες άσυλο δεν έχουν επαρκή ενημέρωση ότι ο ΑΓΓΟ είναι μία μορφή δίωξης με βάση το φύλο και ως εκ τούτου μπορεί να αποτελέσει λόγο ασύλου. Τέλος, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για καταγραφή υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 14700.

Ελλάδα

Παρόλο που δεν αναφέρεται ρητώς στο ελληνικό δίκαιο, ο ΑΓΓΟ θεωρείται ως πράξη δώξης που εμπίπτει στην κατηγορία «πράξεις σωματικής ή ψυχικής υγείας, συμπεριλαμβανομένων πράξεων σεξουαλικής βίας (άρθρο 8 παράγραφος 2 του νόμου 4939/2022). Οι γυναίκες και τα κορίτσια που κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ ή που είναι επιζήσασες από ΑΓΓΟ μπορούν να αναγνωριστούν ως πρόσφυγες βάσει φύλου και ειδικότερα λόγω της ένταξης τους σε συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα, αν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες για την χώρα προέλευσης ότι εκεί ασκείται ο ΑΓΓΟ και οι αρχές δε μπορούν να τις προστατεύσουν. Οι γονείς και τα αδέρφια που προστατεύουν τις κόρες και τις αδερφές τους από τον ΑΓΓΟ δύναται να αναγνωριστούν ως πρόσφυγες και μπορούν να αποδείξουν ότι κινδυνεύουν επίσης να διωχθούν επειδή αντιτίθενται στις παραδόσεις της περιοχής από όπου προέρχονται. Οι γυναίκες που έχουν ήδη υποστεί ΑΓΓΟ δεν είναι απόλυτα σίγουρο ότι θα αναγνωριστούν ως πρόσφυγες, αλλά θα πρέπει να αποδείξουν είτε ότι κινδυνεύουν να υποστούν εκ νέου ακρωτηριασμό είτε ότι υποφέρουν από σωματικές και ψυχολογικές συνέπειες. Ωστόσο, στο άρθρο 3 παράγραφος 4 του ν. 4939/2022 αναφέρει με σαφήνεια ότι για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας θα πρέπει να υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ότι θα επαναληφθούν οι διώξεις του παρελθόντος. Οι γυναίκες και τα κορίτσια που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ και αναγνωρίζονται ως προσφύγιες ή δικαιούχοι επικουρικής προστασίας έχουν δικαίωμα στην οικογενειακή επανένωση και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας του δικαιούνται να αποκτήσουν το ίδιο καθεστώς με την αιτούσα. Σε όλους τους προαναφερόμενους χορηγείται άδεια παραμονής τριών (3) ετών με δικαίωμα ανανέωσης μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου. Όσον αφορά τη στέγαση τους κατά καιρούς υλοποιούνται προγράμματα μέσω ευρωπαϊκών κυρίως προγραμμάτων και για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα είτε σε ξενοδοχεία είτε σε αυτόνομα διαμερίσματα. Επίσης, έχουν άμεση πρόσβαση σε εργασία (μισθωτή ή υποαπασχόληση), στην κοινωνική ασφάλιση συμπεριλαμβανομένων των υπηρεσιών κοινωνικής πρόνοιας, και στην ιατρική περίθαλψη συμπεριλαμβανομένης της θεραπείας για ψυχικές ασθένειες και ψυχολογικές διαταραχές. Ταυτόχρονα, μπορούν να συμμετέχουν σε εκπαιδευτικά προγράμματα, προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης, μαθήματα κατάρτισης για αναβάθμιση δεξιοτήτων, πρακτική άσκηση και παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών.

Αναφορικά με τις συνθήκες υποδοχής δεν υπάρχουν εξειδικευμένες ιατρικές και ψυχολογικές υπηρεσίες για τις γυναίκες και τα κορίτσια που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ, έχουν πρόσβαση μόνο στις γενικές υπηρεσίες. Δεν υπάρχει ειδικό κέντρο υποδοχής αλλά διαμένουν σε μεικτούς χώρους με άνδρες και οικογένειες και σε ορισμένες περιοχές σε πάρα πολύ δύσκολες συνθήκες, ακόμη και επικίνδυνες λόγω έλλειψης φωτισμού, απομακρυσμένων χώρων για την υγιεινή, βίας ιδίως εις βάρος των γυναικών που είναι μόνες τους και θεωρούνται «εύκολοι στόχοι». Επίσης, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου η/ και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 748.

Ηνωμένο Βασίλειο

Για να αναγνωριστεί κάποιος ως πρόσφυγας σύμφωνα με τη νομοθεσία του ΗΒ για το άσυλο, ο αιτών πρέπει να μην μπορεί να επιστρέψει στην χώρα του (ή αν

είναι ανιθαγενείς στη χώρα τελευταίας διαμονής του) επειδή φοβάται τη δίωξη, δε μπορεί να ζήσει με ασφάλεια σε οποιοδήποτε μέρος της χώρας του και οι αρχές της χώρας του αδυνατούν να τον προστατεύσουν. Η δίωξη συνήθως πρέπει να βασίζεται στη φυλή, τη θρησκεία, την εθνικότητα, τις πολιτικές πεποιθήσεις και τη συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα/ Η Υπηρεσία Συνόρων του ΗΒ, η οποία είναι υπεύθυνη για την αξιολόγηση των αιτημάτων ασύλου, δηλώνει ότι « αποδέχεται ότι πράξεις ειδικού φύλου, εκτός από τη σεξουαλική βία, μπορεί επίσης να συνιστούν δίωξη». Προκειμένου να διασφαλιστεί η ποιοτική λήψη αποφάσεων για τέτοιες ευαίσθητες περιπτώσεις όπως είναι ο ΑΓΓΟ, πρέπει να υποβληθούν σε υπηρεσία με εξειδικευμένο προσωπικό (SPoE) το οποίο εγκρίνει τη λήψη απόφασης για την πιστοποίηση υπαγωγής σε καθεστώς πρόσφυγα λόγω παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι συμφωνημένες αυτές αποφάσεις καταγράφονται στη βάση δεδομένων πληροφοριών υποθέσεων (CID). Οι γυναίκες που ήδη έχουν υποστεί ΑΓΓΟ δεν αναγνωρίζονται εξ αυτού μόνο του λόγου ως προσφύγισες. Σύμφωνα με τους ειδικούς σε θέματα φύλου επί του ασύλου, οι γυναίκες ή/και τα κορίτσια που έχουν που ενδέχεται να υποβληθούν σε ΑΓΓΟ και οι γονείς τους, υπό την προϋπόθεση ότι μπορούν να αποδειχθούν αντίθετοι στον ΑΓΓΟ, ως μέλη μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας, καθώς ενδέχεται να διατρέχουν κίνδυνο μετά την επιστροφή τους στην πατρίδα τους.

Στην πράξη όμως τα αίτημα ασύλου για ΑΓΓΟ συχνά απορρίπτονται με τους ισχυρισμούς ότι η γυναίκα μπορεί να αρνηθεί να υποβληθεί σε ΑΓΓΟ, η οικογένεια του κοριτσιού η/και της γυναίκας αναμένεται να της προστατεύσουν, η γυναίκα θα μπορούσε να μετακομίσει αλλού για να απομακρύνει τυχόν κινδύνους κλπ., αρκετές φορές όμως οι αιτούσες έχουν δικαιωθεί σε δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας. Δειγματοληπτικά αναφερόμαστε στις κάτωθι υποθέσεις: α) στην υπόθεση DI (IFA – FGM) Ακτή Ελεφαντοστού εναντίον Υπουργού Εσωτερικών [2002] μια 24χρονη γυναίκα από την Ακτή Ελεφαντοστού προσέφυγε στο Immigration Appeal Tribunal κατά της απόφασης να αρνηθεί το αίτημά της για άσυλο λόγω φόβου ΑΓΓΟ. Ισχυρίστηκε ότι η αδερφή της πέθανε από ακρωτηριασμό και ότι η μητέρα της, η επικεφαλής της ομάδας γυναικών του χωριού που εκτελούν ΑΓΓΟ, επιμένει να υποβληθεί στη διαδικασία. Η προσφεύγουσα είχε αποφύγει τον ΑΓΓΟ στο παρελθόν ζώντας σε άλλη περιοχή στην Ακτή του Ελεφαντοστού για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο εκτελείται παραδοσιακά ο ΑΓΓΟ. Θεωρήθηκε ότι ο ισχυρισμός της γυναίκας δεν ήταν πειστικός, μεταξύ άλλων, λόγω της ηλικίας της, ότι είχε μια εναλλακτική λύση εσωτερικής μετεγκατάστασης και ότι υπήρχε επαρκής προστασία στην Ακτή Ελεφαντοστού. Έτσι, η έφεση απορρίφθηκε, β) στην υπόθεση Johnson v Secretary Of State For The Home Department [2004] (παραπομπή υπόθεσης: 2005 S.L.T. 393) μια γυναίκα από τη Σιέρα Λεόνε υπέβαλε αίτηση για δικαστική αναθεώρηση της απόφασης του εφετείου μετανάστευσης που αρνήθηκε την άδεια να ασκήσει έφεση κατά της απόφασης του Υπουργού Εσωτερικών να αρνηθεί την αίτησή της για άσυλο. Η γυναίκα υποστήριξε ότι ο δικαστής δεν είχε εξετάσει εάν οι κόρες της ήταν μέλη μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας που διέτρεχε πραγματικό και ουσιαστικό κίνδυνο δίωξης λόγω της πρακτικής του ΑΓΓΟ, ούτε εάν οι κόρες της θα υφίσταντο απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση σύμφωνα με το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Η αίτηση της απορρίφθηκε, γ) στην υπόθεση Σιέρα Λεόνε κατά Υπουργού Εσωτερικών [2004] μια γυναίκα από τη Σιέρα Λεόνε προσέφυγε στο IAT κατά της απόφασης ενός δικαστή που απέρριψε το άσυλο για λόγους φόβου για ΑΓΓΟ. Η έφεση απορρίφθηκε καθώς η IAT διαπίστωσε ότι δεν ήταν μέλος κάποιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας, δ) στην υπόθεση NK (FGM – Cameroon) Cameroon v. Secretary of State for the Home Department [2004] μια

30χρονη Καμερουνέζα της οποίας το αίτημα ασύλου βασιζόταν, μεταξύ άλλων, στον φόβο του ΑΓΓΟ είχε απορριφθεί, προσέφυγε στο Εφετείο (IAT) κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης που δίνει οδηγίες για άρση του καθεστώτος μετά την άρνηση χορήγησης ασύλου. Η έφεση απορρίφθηκε και κρίθηκε ότι δεν υπήρχε σοβαρός κίνδυνος βλάβης εάν επέστρεφε, ότι ο ακρωτηριασμός δεν γινόταν συνήθως σε γυναίκες της ηλικίας της και ότι μπορούσε να μετακομίσει με ασφάλεια σε μια χριστιανική περιοχή του Καμερούν, ε) στην υπόθεση «P» και «M» εναντίον Secretary of State for the Home Department [2004] μια 18χρονη από την Κένυα προσέφυγε στο Εφετείο κατά της απόφασης του IAT να αρνηθεί το αίτημά της για άσυλο λόγω φόβου ΑΓΓΟ. Ο πατέρας της είχε ενταχθεί στην αίρεση Mungiki στην Κένυα και μέλη της τέλεσαν ΑΓΓΟ στη μητέρα της (η οποία πέθανε εξαιτίας του) και την αδερφή της. Κρίθηκε ότι η απόφαση του δικαστή να χορηγήσει άσυλο ήταν σωστή και ότι οι γυναίκες στην Κένυα αποτελούσαν μια κοινωνική ομάδα, δεν υπήρχε εναλλακτική λύση εσωτερικής μετεγκατάστασης και δεν υπήρχε επαρκής κρατική προστασία. Η έφεση έγινε δεκτή, στ) στο JM (Sufficiency of Protection – IFA – FGM) Kenya v. Secretary of State for the Home Department [2005] μια Κενυάτισσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης ενός δικαστή να απορρίψει την έφεσή της κατά της απόφασης του Secretary of State και να απορρίψει την αίτησή της για άσυλο. Η οικογένειά της, έχοντας ενταχθεί στους Mungiki, προσπάθησαν να την αναγκάσουν να αλλαξοπιστήσει, να παντρευτεί και να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Θεωρήθηκε ότι υπήρχε επαρκής προστασία από τη Mungiki και ότι μπορούσε να μετεγκατασταθεί στην Κένυα. Η έφεση απορρίφθηκε, ζ) στην υπόθεση VNM κατά Υπουργού Εσωτερικών [2006] μια γυναίκα από την Κένυα άσκησε έφεση κατά της απόφασης του IAT δηλώνοντας ότι είχε μια εναλλακτική λύση εσωτερικής μετεγκατάστασης και ως εκ τούτου μπορούσε να επιστραφεί. Η γυναίκα είχε ζητήσει άσυλο λόγω του φόβου ότι θα υποβληθεί σε ακρωτηριασμό από το αγόρι της και άλλα μέλη της αίρεσης Mungiki που την είχαν βιάσει στο παρελθόν, με αποτέλεσμα να μείνει έγκυος. Ανέφερε τον βιασμό στην αστυνομία καθώς και την εξαφάνιση της μητέρας και της αδερφής της που απέδωσε στους Mungiki, αλλά δεν έλαβε βοήθεια. Κατέφυγε στο Ηνωμένο Βασίλειο όπου γέννησε μια κόρη. Το Εφετείο ακύρωσε την απόφαση του δικαστηρίου και παρέπεμψε την υπόθεση για νέα ακρόαση από το IAT, η) στην υπόθεση Fornah κατά Υπουργού Εξωτερικών για το Υπουργείο Εσωτερικών [2006] UKHL 46, μια γυναίκα από τη Σιέρα Λεόνε άσκησε έφεση κατά της απόφασης άρνησης ασύλου που ζητήθηκε λόγω του φόβου του ΑΓΓΟ. Ζήτησε άσυλο ως μέλος μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας, δηλαδή νεαρών γυναικών από τη Σιέρα Λεόνε. Η Βουλή των Λόρδων έκρινε ότι ο ΑΓΓΟ «αποτελούσε μεταχείριση ικανή να ισοδυναμεί με δίωξη βάσει της Σύμβασης για τους Πρόσφυγες», δεδομένου ότι αυτή η πρακτική, αν και έγινε αποδεκτή στη Σιέρα Λεόνε ως ιεροτελεστία μύησης στην ενηλικίωση, ήταν μια ακραία έκφραση διακριτικής μεταχείρισης που βασίζεται σε θεσμική κατωτερότητα στην οποία υποβλήθηκαν οι γυναίκες σε αυτή τη χώρα». Έτσι, η γυναίκα «θα μπορούσε να αποδείξει ότι είναι μέλος μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας κατά την έννοια του άρθρου 1Α παράγραφος 2). Αυτή η ομάδα ορίστηκε σωστά, στενά, για να αποκλείονται εκείνα που μέσω της μύησης δεν κινδύνευαν πλέον να υποβληθούν στην πρακτική, ως μη μνητά αυτόχθονα θηλυκά στη Σιέρα Λεόνε, καθώς η ακέραη συμπεριφορά τους ήταν ένα κοινό χαρακτηριστικό, το οποίο αντιλαμβανόταν ως τέτοιο από την κοινωνία και δεν προσδιοριζόταν με αναφορά Η «ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ορίστηκε επίσης σωστά ευρύτερα ως οι γυναίκες στη Σιέρα Λεόνε, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που είχαν υποστεί μύηση, καθώς μια τέτοια ομάδα μοιραζόταν το κοινό, αμετάβλητο χαρακτηριστικό της κοινωνικής κατωτερότητας σε σύγκριση με τους άνδρες,

ανεξαρτήτως την πρακτική και δεν ορίζεται με αναφορά σε αυτήν», θ) στο SK (FGM – Ethnic Groups) Liberia v. Secretary of State for the Home Department [2007] μια Λιβεριανή που είχε ζητήσει άσυλο λόγω φόβου ότι η ίδια και η κόρη της έπρεπε να υποβληθούν σε ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή στη Λιβερία, προσέφυγε στο Δικαστήριο Ασύλου και Μετανάστευσης. Στην απόφαση κρίθηκε ότι «οι γυναίκες στη Λιβερία που ανήκουν σε εκείνες τις εθνοτικές ομάδες (ή υποομάδες) στις οποίες ασκείται ο ΑΓΓΟ αποτελούν συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα για τους σκοπούς της Σύμβασης της Γενεύης του 1951», αλλά η προσφεύγουσα δεν δύναται να αποδείξει ότι ανήκε σε μια τέτοια ομάδα ή ότι θα της ζητούσαν άτομα σε θέση εξουσίας και επιρροής πάνω της να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, ι) στην υπόθεση CM (Κένυα) κατά Υπουργού Εσωτερικών [2007], μια γυναίκα από την Κένυα, της οποίας το αίτημα ασύλου είχε απορριφθεί λόγω φόβου ΑΓΓΟ άσκησε έφεση κατά της απόφασης να μετεγκατασταθεί στο Ναϊρόμπι. Η έφεση έγινε δεκτή καθώς το πρωτόδικο δικαστήριο δεν είχε εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία θεωρούν πιθανόν ότι ο πατέρας της θα μπορούσε να τη βρει στο Ναϊρόμπι και να την υποβάλει σε ΑΓΓΟ, και ως εκ τούτου ήταν επικίνδυνο για αυτήν να μετεγκατασταθεί στο Ναϊρόμπι, ια) στο FK (FGM – Risk and Relocation) Kenya v. Secretary of State for the Home Department [2007] μια Κενυάτισσα που είχε ζητήσει άσυλο λόγω φόβου θανάτου, δίωξης και βίαιου ΑΓΓΟ από την αίρεση Mungiki για τον εαυτό της και την κόρη της προσέφυγε στο Δικαστήριο Ασύλου και Μετανάστευσης. Η έφεση απορρίφθηκε και το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπήρχε βάσιμος φόβος δίωξης και ότι ήταν δυνατή η εσωτερική μετεγκατάσταση, ιβ) στην υπόθεση FM (FGM) Sudan v. Secretary of State for the Home Department [2007] μια Σουδανή και τα τέσσερα παιδιά της, της οποίας η αίτηση για άδεια παραμονής λόγω φόβου ότι οι δύο κόρες της υποβληθούν σε ΑΓΓΟ εάν επέστρεφε στο Σουδάν, απορρίφθηκε και προσέφυγε στο Δικαστήριο Ασύλου και Μετανάστευσης. Η προσφυγή έγινε δεκτή για λόγους ασύλου και για λόγους ανθρωπίνων δικαιωμάτων για τη γυναίκα και τις δύο κόρες της και για λόγους ανθρωπίνων δικαιωμάτων (άρθρο 8) για τους δύο γιους της, ιγ) στην υπόθεση FK (Κένυα) κατά Υπουργού Εσωτερικών [2008] μια Κενυάτισσα που είχε ζητήσει άσυλο λόγω φόβου θανάτου, δίωξης και βίαιου ακρωτηριασμού από τη αίρεση Mungiki για την ίδια και την κόρη της, κάτι που αρνήθηκε, άσκησε έφεση στο Εφετείο κατά της διαπίστωσης του Δικαστηρίου Ασύλου και Μετανάστευσης ([2007] UKAIT 00041) ότι μπορούσε να μετεγκατασταθεί με ασφάλεια στην Κένυα. Το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο ΑΙΤ ώστε να μπορέσει να καθορίσει το εύλογο της εσωτερικής μετεγκατάστασης, ιδ) στην υπόθεση CM (Κένυα) κατά Υπουργού Εσωτερικών για το Υπουργείο Εσωτερικών [2008] μια γυναίκα από την Κένυα, της οποίας το αίτημα ασύλου είχε απορριφθεί λόγω φόβου για ΑΓΓΟ, η υπόθεσή της παραπέμφθηκε στο ΑΙΤ από το Εφετείο. Το ΑΙΤ το 2007 απέρριψε και πάλι την έφεση της αιτούσας, τόσο για λόγους ασύλου όσο και για λόγους ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στη συνέχεια ζήτησε από το Εφετείο την άδεια να ασκήσει έφεση κατά της νέας απόφασης. Η άδεια απορρίφθηκε καθώς κρίθηκε ότι ο Δικαστής Μετανάστευσης δεν είχε κάνει λάθος κρίνοντας ότι δεν θα ήταν παράλογο ή αδικαιολόγητα σκληρό για τη γυναίκα να μετεγκατασταθεί στο Ναϊρόμπι, ιε) στο VM (FGM – Risks – Mungiki – Kikuyu/Gikuyu) Kenya v. Secretary of State for the Home Department [2008] μια Κενυάτισσα που είχε ασκήσει έφεση κατά της απόφασης του ΙΑΤ δηλώνοντας ότι είχε μια εναλλακτική εσωτερική μετεγκατάσταση και επομένως θα μπορούσε να επιστρέψει και έτσι της επιτράπη νέα ακρόαση στο ΙΑΤ, και της χορηγήθηκε άσυλο. Η γυναίκα είχε ζητήσει άσυλο λόγω του φόβου ότι θα υποβληθεί σε ακρωτηριασμό από το αγόρι της και άλλα μέλη της αίρεσης Mungiki που την είχαν βιάσει στο παρελθόν, με αποτέλεσμα να μείνει έγκυος. Ανέφερε τον βιασμό

στην αστυνομία καθώς και την εξαφάνιση της μητέρας και της αδερφής της που απέδωσε στους Mungiki, αλλά δεν έλαβε βοήθεια. Κατέφυγε στο Ηνωμένο Βασίλειο όπου γέννησε μια κόρη. Μετά από επανάληψη, το ΑΙΤ διαπίστωσε ότι αυτή και η κόρη της δεν μπορούσαν να μετεγκατασταθούν πουθενά στην Κένυα, καθώς δεν υπάρχει επαρκής προστασία διαθέσιμη σε αυτήν πουθενά στην Κένυα, ιστ) στο FB (Μοναχικές γυναίκες – PSG – εσωτερική μετεγκατάσταση – AA (Ουγκάντα)) η Σιέρα Λεόνε [2008] μια γυναίκα από τη Σιέρα Λεόνε απευθύνθηκε στο ΑΙΤ για την επανεξέταση της προσφυγής κατά της απόφασης να αρνηθεί το αίτημα ασύλου της. Είχε υποβληθεί σε ακρωτηριασμό σε ηλικία 16 ετών και επρόκειτο να αντικαταστήσει τη μητέρα της ως *sowei*, καθώς και να παντρευτεί τον αρχηγό του χωριού. Παρόλο που κρίθηκε ότι ανήκε σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα «με την αντίστασή της στην αποδοχή των κυρίαρχων πολιτιστικών κανόνων στην ίδια της την αγροτική κοινωνία» και ότι «είχε αποδείξει κίνδυνο βλάβης στην περιοχή καταγωγής της», ο ισχυρισμός της απορρίφθηκε. επειδή θεωρήθηκε ότι μπορούσε να μετακομίσει με ασφάλεια στο Φρίταουν, ιστ) στην υπόθεση AD (Γουινέα) κατά Υπουργού Εσωτερικών [2009] μια γυναίκα από τη Γουινέα άσκησε έφεση κατά της απόφασης του ΑΙΤ ότι μπορούσε να μετεγκατασταθεί με ασφάλεια στη Γουινέα και ως εκ τούτου δεν είχε δικαίωμα ασύλου. Είχε ζητήσει άσυλο λόγω του φόβου ότι κατά την επιστροφή, η κόρη της θα εξαναγκαζόταν από τον σύζυγο του AD και την οικογένειά του να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Η πρώτη της κόρη είχε πεθάνει λόγω ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η έφεση απορρίφθηκε επειδή η προσφεύγουσα είχε ζητήσει άσυλο με ψευδή ταυτότητα, ιζ) στο AMM and other (σύγκρουση, ανθρωπιστική κρίση, επαναπατριζόμενοι, FGM) Somalia v. Secretary of State for the Home Department [2011] η προσφεύγουσα MW, μια Σομαλή, προσπάθησε να αποδείξει «ότι είναι πρόσφυγας με βάση τον πραγματικό κίνδυνο ότι η κόρη της κινδυνεύει από ΑΓΓΟ». Αυτός ο ισχυρισμός απορρίφθηκε καθώς «η προσφεύγουσα MW είναι πολύ πιθανό είτε να είναι ο δράστης τέτοιου ακρωτηριασμού είτε να προκαλέσει την πράξη από άλλους». Ωστόσο, της χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα για άλλους λόγους, ιη) στην υπόθεση LO (Κένυα) κατά Υπουργού Εσωτερικών [2011] μια Κενυάτισσα που ζήτησε άσυλο λόγω φόβου ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή υπέβαλε αίτηση για δικαστική αναθεώρηση της απόφασης του Υπουργού Εξωτερικών. Η γυναίκα είχε βιαστεί και ξυλοκοπηθεί από μέλη της αίρεσης Mungiki αφού ο φίλος της είχε ενταχθεί σε αυτή τη αίρεση. Η απόφαση του Υπουργού Εξωτερικών αναιρέθηκε, κ) στο R on the Application of Cham v Secretary of State για το Υπουργείο Εσωτερικών (EWCA Civ 1452) [2011] μια γυναίκα από την Γκάμπια προσέφυγε στο Εφετείο κατά της άρνησης του Διοικητικού Δικαστηρίου να δώσει οδηγίες αναστολής της απομάκρυνσης της. Ήταν μια «ώριμη κυρία» και παντρεμένη, αλλά φοβόταν ότι θα έπρεπε να υποβληθεί σε ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή. Οι οδηγίες απομάκρυνσης παρέμειναν επειδή δεν ήταν σαφές εάν ήταν δυνατή η μετεγκατάσταση και επειδή δεν είχαν ληφθεί υπόψη ζητήματα ειδικά για το φύλο, και τέλος κα) στην υπόθεση K and others (FGC) The Gambia CG v. Secretary of State for the Home Department [2013] δύο περιπτώσεις από την Γκάμπια, ένα κορίτσι και οι γονείς της (K, J και Miss K) και ένα ασυνόδευτο κορίτσι (AS) , ζήτησαν άσυλο λόγω του κινδύνου ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή στην Γκάμπια. Άσκησαν επιτυχώς έφεση κατά της απόφασης άρνησης χορήγησης ασύλου. Κρίθηκε ότι η ανήλικη K δεν θα είχε αποτελεσματική κρατική προστασία και ότι δεν θα μπορούσε να αποφύγει τον ΑΓΓΟ με μετεγκατάσταση και ότι η ασυνόδευτη ανήλικη AS δεν μπορούσε επίσης να επανεγκατασταθεί με ασφάλεια.

Τα δικαιώματα που χορηγούνται στη γυναίκα ή στο κορίτσι που αναγνωρίζεται ως προσφύγισα λόγω ΑΓΓΟ είναι στέγαση, χρηματική υποστήριξη, με

επιπλέον χρήματα για μητέρες και μικρά παιδιά, πληρωμή μητρότητας, δωρεάν υγειονομική περίθαλψη, υποχρεωτική και δωρεάν πρόσβαση στο σχολείο . Η πλειοψηφία των αιτούντων άσυλο δε έχει δικαίωμα να εργαστεί στο ΗΒ και για αυτό υποχρεωτικά βασίζεται στην κρατική υποστήριξη. Αναφορικά με τους χώρους υποδοχής δεν υπάρχουν επαρκής πληροφορίες ούτε υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου η/ και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 67300.

Ιρλανδία

Οι αιτήσεις ασύλου λόγω ΑΓΓΟ εμπίπτουν στο Νόμο περί Προσφύγων (1996) ο οποίος κάνει αναφορά ως «ανήκειν στο γυναικείο ή αρσενικό φύλο» στην ερμηνεία του για την προστασία «μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας» . Επίσης, έχει προταθεί η εισαγωγή για τις κατευθυντήριες οδηγίες για το φύλο στο Νομοσχέδιο για τη Μετανάστευση, τη Διαμονή και την Προστασία (2012) προκειμένου να προβλεφθούν περισσότερες διαδικασίες ασύλου και προστασίας ως προς την ισότητα και την ευαισθησία των φύλων. Δεν υπάρχει ρητή αναφορά για τα θύματα ΑΓΓΟ, αλλά διευκρινίζεται ότι η ιδιότητα μέλους μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας περιλαμβάνει τη συμμετοχή σε μία ομάδα ατόμων των οποίων το καθοριστικό χαρακτηριστικό είναι ότι ανήκουν στο γυναικείο ή στο αρσενικό φύλο 'έχουν συγκεκριμένο σεξουαλικό προσανατολισμό. Οι αναγνωρισμένες προσφύγισες λόγω ΑΓΓΟ έχουν δικαίωμα στην οικογενειακή επανένωση, στη νόμιμη διαμονή, στη στέγαση, στην υγειονομική περίθαλψη και στα επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας, στην εργασία, στην εκπαίδευση. Δεν υπάρχουν επαρκής αναφορές για τις συνθήκες υποδοχής ούτε σύστημα συλλογής δεδομένων για καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και λόγω ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 1632.

Ισπανία

Ο Νόμος 12/2009 που ρυθμίζει το Δικαίωμα Ασύλου και την Επικουρική Προστασία δεν αναφέρεται ρητά στον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, στο άρθρο 7 ως λόγοι δίωξης αναφέρονται και αυτοί που σχετίζονται με το φύλο και στο άρθρο 6 γίνεται λόγος για πράξεις δίωξης «πράξεις σωματικής ή ψυχολογικής βίας συμπεριλαμβανομένων πράξεων σεξουαλικής βίας». Σύμφωνα με τη νομολογία ιδιαίτερα σημαντική είναι η υπ' αρ. 4013/2011 του Ανώτατου Δικαστηρίου, η οποία αναγνωρίζει πως σε περίπτωση ανεπαρκών αποδεικτικών στοιχείων, ανάλογα με τις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης, όταν πρόκειται για δίωξη γυναίκας λόγω φύλου, που συνεπάγεται την επιβολή πρακτικών αντίθετων προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια π.χ. καταναγκαστικός γάμος ή ΑΓΓΟ και το νομικό καθεστώς της χώρας προέλευσης δεν προσφέρει αποτελεσματική προστασία, εφαρμόζεται ο νόμος 5/1984 ο οποίος ρυθμίζει το δικαίωμα τους ασύλου και του καθεστώτος του πρόσφυγα. Οι κατηγορίες των αιτούντων άσυλο με βάση τον ΑΓΓΟ είναι :α) γυναίκες και κορίτσια που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ, β) γονείς που προστατεύουν τις κόρες τους από ΑΓΓΟ , γ) άτομα που αντιτίθενται στην πρακτική, δ) κορίτσια που έχουν γεννηθεί στην Ισπανία, αλλά έχουν την ιθαγένεια των γονέων τους και προέρχονται από χώρες που ασκείται ο ΑΓΓΟ και αντιμετωπίζουν κίνδυνο επιστροφής στη χώρα καταγωγής. Στην πράξη,

στο Recurso 1342/2007, Merit's Courts, Juzgado de Instruccion núm 2 de Girona, 20/06/2007, μια υπήκοος της Γκάμπια ήθελε να ταξιδέψει στην Γκάμπια με την τρίχρονη κόρη της, ώστε να γίνει ΑΓΓΟ στο κορίτσι, ενάντια τη θέληση του συζύγου της γυναίκας. Το δικαστήριο απαγόρευσε στη μητέρα να φύγει από την Ισπανία με την κόρη της.

Οι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες και οι δικαιούχοι επικουρικής προστασίας λαμβάνουν άδεια μόνιμης διαμονής και εργασίας έξι (6) μήνες μετά τη χορήγηση του ασύλου. Η εκπαίδευση είναι υποχρεωτική για παιδιά ηλικίας έξι (6) έως δεκαέξι (16) ετών. Ως προς τη στέγαση οι επιζώντες ΑΓΓΟ ως θύματα έμφυλης βίας έχουν δικαίωμα προτεραιότητας πρόσβασης σε προγράμματα κοινωνικής στέγασης αλλά με περιορισμένη οικονομική στήριξη. Επίσης, έχουν πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη η οποία είναι δωρεάν για όλους.

Αναφορικά με τα κέντρα υποδοχής υπάρχουν γενικά ξεχωριστοί χώροι για γυναίκες και μάλιστα υπάρχουν και συγκεκριμένα κέντρα για μητέρες μονογονεϊκές με παιδιά. Ωστόσο, υπάρχει έλλειψη εξειδικευμένου προσωπικού και οι επιζώντες ΑΓΓΟ δεν γνωρίζουν ότι αυτό μπορεί να αποτελέσει λόγο για να διεκδικήσουν προστασία ούτε πως έχουν δικαίωμα να καταγγείλουν την έμφυλη βία. Συνήθως, η νομική συμβουλευτική που παρέχεται στη συνέντευξη είναι ολιγόλεπτη, η διερμηνεία στις υποσαχάριες γλώσσες σχεδόν ανύπαρκτη και οι συνεντευξιαστές δε ρωτούν ρητά τις γυναίκες για τον ΑΓΓΟ. Τέλος, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου η/ και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 3652.

Ιταλία

Παρόλο που ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται ρητώς ως λόγος ασύλου, μπορεί να θεωρεί μορφή δίωξης βάσει του Νόμου 251/2007. Στο άρθρο 7 γίνεται αναφορά σε «πράξεις σωματικής ή ψυχολογικής βίας, συμπεριλαμβανομένης της σεξουαλικής βίας» ενώ στο άρθρο 8 αναφέρεται σε «πράξεις που στρέφονται κατά συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας». Ταυτόχρονα το άρθρο 3 διασφαλίζει ότι ο νόμος καλύπτει την προηγούμενη και τη μελλοντική δίωξη ,δεδομένου πως η προηγούμενη δίωξη αποτελεί σοβαρή ένδειξη του βάσιμου φόβου του αιτούντος για δίωξη ή του πραγματικού κινδύνου να υποστεί σοβαρή βλάβη, εκτός αν υπάρχουν λόγοι ότι η δίωξη ή η σοβαρή βλάβη δε θα επαναληφθεί ή ότι δεν υπάρχουν σοβαροί ανθρωπιστικοί λόγοι για την επιστροφή στη χώρα καταγωγής. Βάσει των ανωτέρω ο ΑΓΓΟ αποτελεί μία μορφή ηθικής και σωματικής έμφυλης βίας. Στην πράξη, η Sentenza, στις 27 Νοεμβρίου 2012, πραγματεύτηκε την περίπτωση μιας Νιγηριανής γυναίκας, η οποία υπέβαλε αίτηση ασύλου στην Ιταλία, αφού γλίτωσε από απόπειρα ΑΓΓΟ. Η αίτησή της για άσυλο απορρίφθηκε όπως και η έφεση λόγω υποτιθέμενης έλλειψης αξιοπιστίας. Άσκησε ξανά έφεση και το Δικαστήριο της χορήγησε το καθεστώς του πρόσφυγα λόγω της δίωξης λόγω φύλου και για να προστατεύσει την οικογένειά της από την έκθεση στον ΑΓΓΟ. Επίσης, στις 3 Απριλίου 2013 το Δικαστήριο του Κάλιαρι, (Αρ. RG 8192/2012) ασχολήθηκε με την υπόθεση μιας Νιγηριανής γυναίκας που κατέφυγε στην Ιταλία για να αποφύγει τον ΑΓΓΟ πριν από έναν προκαθορισμένο γάμο. Το δικαστήριο έκρινε ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη δίωξης με βάση το φύλο. Επιπλέον, καθώς ο ΑΓΓΟ είναι ευρέως διαδεδομένος στη Νιγηρία παρά τις νομικές κυρώσεις κατά της πρακτικής, μπορεί εύλογα να υποθεθεί ότι δεν θα ήταν δυνατό για την αιτούσα να λάβει οποιαδήποτε προστασία στη χώρα καταγωγής της.

Ο Νόμος 142/2015 αναφέρει συγκεκριμένα στο άρθρο 17 ότι τα θύματα ΑΓΓΟ ανήκουν στην ομάδα των ευάλωτων ατόμων που δικαιούνται να λάβουν την κατάλληλη υγειονομική περίθαλψη κατά τη διάρκεια της αίτησης ασύλου . Οι αναγνωρισμένες προσφύγιες και όσες έχουν λάβει καθεστώς επικουρικής προστασίας δύνανται να λάβουν 5ετή άδεια διαμονής που τους επιτρέπει πρόσβαση σε εργασία, εκπαίδευση, κοινωνική ασφάλιση και υγειονομική περίθαλψη. Όσον αφορά τις συνθήκες υποδοχής από τον Οκτώβριο του 2015 ότε και τέθηκε σε εφαρμογή το «διάταγμα Salvini» υπήρξε σημαντική οπισθοδρόμηση στην προστασία των αιτούντων άσυλο γενικά και των γυναικών θυμάτων έμφυλης βίας ειδικότερα καθώς κατήγγησε την έκδοση άδειας διαμονής για ανθρωπιστικούς λόγους. Με αυτό τον τρόπο βλάπτονται σοβαρά τα ανθρώπινα δικαιώματα των αιτούντων διεθνή προστασία και δημιουργούν απόλυτη αβεβαιότητα σε όλους όσους είχαν λάβει αυτή την άδεια πριν από την έκδοση του διατάγματος και για την ανανέωση της οποίας θα κριθούν υπό νέους και περιοριστικούς όρους. Επίσης, καταργήθηκε το σύστημα SPRAR (Protection System for Asylum Seekers and Refugees) το οποίο ήταν το μόνο μέρος του συστήματος υποδοχής που παρείχε ποιοτικές και τυποποιημένες συνθήκες υποδοχής και δη για τις γυναίκες και τους ασυνόδευτους ανήλικους. Το προσωπικό στα κέντρα υποδοχής στερείται εξειδικευμένης εκπαίδευσης σε θέματα φύλου και έμφυλης βίας και δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου η/ και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 4900.

Κύπρος

Δεν υπάρχει ρητή αναφορά στο Νόμο 6/2000 περί Προσφύγων για τις γυναίκες η/και τα κορίτσια που έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν να από ΑΓΓΟ, όμως στο άρθρο 4 σχετικά με τη «μη επαναπροώθηση» ορίζεται ότι «πρόσφυγας ή αιτών άσυλο δεν απελαύνεται σε χώρα ή δεν αποστέλλεται στα σύνορα χώρας όπου, λόγω φύλου, φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, ιδιότητας μέλους συγκεκριμένου κοινωνικού συνόλου ή πολιτικών αντιλήψεων, η ζωή ή η ελευθερία του θα τεθεί σε κίνδυνο ή θα υποστεί βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή καταδίωξη». Ωστόσο, καμία κρατική αρχή δε διενεργεί συστηματικές εκτιμήσεις ευπάθειας μεταξύ των αιτουσών άσυλο στη χώρα πρώτης άφιξης προκειμένου να εντοπιστούν οι επιζήσασες από ΑΓΓΟ και να παραπεμφθούν σε εξειδικευμένες υπηρεσίες .Σύμφωνα με το άρθρο 18^A του ανωτέρω νόμου, στα άτομα που έχει αναγνωριστεί το καθεστώς του πρόσφυγα παρέχεται 3ετής άδεια διαμονής με δυνατότητα 3ετούς ανανέωσης και περιορίζονται στις περιοχές που εμπίπτουν στον έλεγχο της Κυπριακής Δημοκρατίας και υπάρχει πρόσβαση στην εργασία (σε περίπτωση ανέργου μπορεί να εγγραφεί στο εκάστοτε Επαρχιακό Γραφείο Εργασίας), στην εκπαίδευση, στην υγειονομική περίθαλψη, στην κοινωνική ασφάλιση και στις κοινωνικής παροχές πχ είναι δικαιούχοι του Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος. Η οικογενειακή επανένωση επιτρέπεται μόνο σε αναγνωρισμένους πρόσφυγες και σε εξαιρετικές περιπτώσεις στους δικαιούχους επικουρικής προστασίας. Επίσης, μπορεί να υποβληθεί αίτηση για μόνιμη διαμονή υπό τις κάτωθι υποχρεώσεις :α) η/ο αιτούσα/αιτών διαμένει νόμιμα και αδιάλειπτα σε περιοχές που ελέγχονται από την Κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, β) διαθέτει σταθερούς και τακτικούς πόρους οι οποίοι είναι επαρκείς για τη διαμονή του, χωρίς να χρειάζεται να καταφύγει στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Για την αξιολόγηση των ανωτέρω λαμβάνονται υπόψη παράγοντες όπως η αμοιβή από μισθωτή εργασία πλήρους

απασχόλησης, η αμοιβή από άλλες σταθερές και νόμιμες πηγές, το κόστος ζωής, συμπεριλαμβανομένου του κόστους ενοικίου, σύμβαση εργασία τουλάχιστον 18 μηνών ή αορίστου χρόνου, η διασφάλιση στέγης για τον ίδιο και τα εξαρτώμενα μέλη της οικογενείας του, η οικονομική βιωσιμότητα της επιχείρησης ή της δραστηριότητας σε περίπτωση αυτοαπασχόλησης, γ) διαθέτει επαρκή γνώση της ελληνικής γλώσσας και βασικών δεδομένων και πληροφοριών για την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα της Κύπρου, δ) διαθέτει επαρκή ασφάλεια υγείας, ε) δε συνιστά απειλή για τη δημόσια ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη και στ) η άδεια διαμονής του να μην αποτελεί προϊόν ψευδούς δήλωσης ή παραποίησης. Οι κρατικές αρχές δεν διενεργούν συστηματικές αξιολογήσεις ευαλωτότητας μεταξύ των αιτούντων άσυλο πρώτης άφιξης προκειμένου να ταυτοποιήσουν τους επιζώντες του ΑΓΓΟ προκειμένου να τους παραπέμψουν σε εξειδικευμένες υπηρεσίες. Επιπλέον, δεν υπάρχουν εξειδικευμένες υπηρεσίες για επιζώντες ΑΓΓΟ και δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου η/ και που χορηγούνται για λόγους ΑΓΓΟ. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 1301.

Ολλανδία

Στην Ολλανδία ο ΑΓΓΟ μπορεί να αποτελέσει λόγο για επικουρική προστασία. Τα άρθρα 28–32 του νόμου περί αλλοδαπών του 2000 παρέχουν τη νομική βάση για τα κορίτσια και τις γυναίκες σε υποθέσεις ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (ωστόσο δεν αναφέρεται ρητά ο ΑΓΓΟ). Η ενότητα Γ2 / 3.2 των κατευθυντήριων γραμμών εφαρμογής του νόμου περί αλλοδαπών 2000 είναι ειδικά αφιερωμένη στον ΑΓΓΟ. Εξηγεί ότι οι περιπτώσεις ακρωτηριασμού ΓΟΑ μπορούν να εμπίπτουν σε επικουρική προστασία (άρθρο 29 παράγραφος 1 στοιχείο β) του νόμου περί αλλοδαπών), όταν έχουν αποδείξει εύλογους λόγους να πιστεύουν ότι εάν απελαθούν, κινδυνεύουν από απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση (άρθρο 3 του την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ)). Για να είναι επιλέξιμο ένα κορίτσι ή μια γυναίκα για άδεια διαμονής, θα πρέπει να αποδείξει ότι κινδυνεύει από ακρωτηριασμό, ότι οι αρχές της χώρας προέλευσης δεν μπορούν, δεν θέλουν ή δεν προσφέρουν προστασία σε όσους αντιτίθενται στον ΑΓΓΟ, και ότι δεν θα μπορέσει να ξεφύγει από τον κίνδυνο του ακρωτηριασμού στη χώρα καταγωγής της. Σύμφωνα με το s.C2 / 3.2.2 των κατευθυντήριων γραμμών εφαρμογής του νόμου περί αλλοδαπών, 2000 γονείς που φοβούνται τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων για την ανήλικη κόρη τους μπορεί επίσης να είναι επιλέξιμοι για άδεια διαμονής βάσει του άρθρου 29 παράγραφος 1 στοιχείο β). Ωστόσο, δεν χορηγείται άσυλο σε γυναίκες και κορίτσια εάν έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (είναι ένα υποθετικό δικαίωμα για τραυματικούς λόγους, αλλά δεν εφαρμόζεται ποτέ), όμως ο κίνδυνος επανακοπής αναγνωρίζεται στη νομολογία. Οι αποφάσεις για το άσυλο βασίζονται σε εκθέσεις πληροφοριών για τη χώρα προέλευσης (οι οποίες συχνά αναφέρουν ανώνυμες πηγές σε ανοιχτή αντίθεση με έγκυρες επίσημες πηγές του ΟΗΕ). Όσον αφορά την κοινωνικοοικονομική κατάσταση, οι δικαστικές υποθέσεις δείχνουν ότι στην εκτίμηση του κινδύνου περιλαμβάνονται περιστάσεις όπως η οικονομική ανεξαρτησία, το επίπεδο εκπαίδευσης της μητέρας ή η διαμονή σε αστική περιοχή. Η γυναίκα ή το κορίτσι που πλήττεται από ΑΓΓΟ και απέκτησε καθεστώς διεθνούς προστασίας έχει δικαίωμα στη διαμονή σύμφωνα με το άρθρο 29 παράγραφος 1 στοιχείο β) του νόμου περί αλλοδαπών 2000. Η προσωρινή διαμονή παρέχεται για 5 χρόνια, για την οποία είναι υπεύθυνη η Υπηρεσία Μετανάστευσης και Πολιτογράφησης (IND). Σύμφωνα με το

άρθρο 34 του νόμου περί αλλοδαπών του 2000, ο δικαιούχος μπορεί να λάβει άδεια παραμονής μακράς διάρκειας μετά από 5 χρόνια προσωρινής διαμονής εάν έμεινε νόμιμα στην Ολλανδία για πέντε συνεχόμενα χρόνια πριν από την αίτηση. Δεν πρέπει να έχουν παράσχει λανθασμένες ή αποκρύψεις πληροφορίες που επηρεάζουν την εφαρμογή τους, να έχουν καταδικαστεί για αδίκημα που απειλείται με φυλάκιση τριών ετών, ούτε να αποτελεί απειλή για τη δημόσια ή την εθνική ασφάλεια. Η ισχύς της άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου δεν πρέπει να έχει λήξει και χρειάζεται να έχει περάσει το τεστ ένταξης. Από το 2001, οι ανήλικοι έχουν τη δυνατότητα να προσφύγουν για άδεια διαμονής που ονομάζεται «Asiel voor bepaalde tijd» (άσυλο περιορισμένης διάρκειας) όταν υπάρχει αποδεδειγμένη απειλή ακρωτηριασμού. Η Κεντρική Υπηρεσία Υποδοχής Αιτούντων Άσυλο/Centraal Orgaan orvang asielzoekers (COA) είναι υπεύθυνη για τη διευθέτηση των εγκαταστάσεων στέγασης με τον αρμόδιο δήμο (που καθορίζεται από την κυβέρνηση). Μέχρι να παρασχεθεί στέγαση, οι πρόσφυγες μπορούν να παραμείνουν στο κέντρο υποδοχής. Οι πρόσφυγες και οι δικαιούχοι επικουρικής προστασίας μπορούν να έχουν πρόσβαση στην ολλανδική αγορά εργασίας μόλις λάβουν την άδεια διαμονής τους και να έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους Ολλανδούς πολίτες, σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 4 Regeling eigen bijdrage asielzoekers met inkomen en vermogen 2008. Για όσους ζουν κάτω από ευθύνη COA, υποχρεούνται να συνεισφέρουν ένα ορισμένο ποσοστό των κερδών τους στο COA και μπορούν να κρατήσουν το 25%, με μέγιστο ποσό 196,00 € το μήνα. Το κράτος χρηματοδοτεί μαθήματα γλώσσας και κοινωνικής ένταξης για την υποστήριξη των προσφύγων στην προσαρμογή τους στο εργασιακό περιβάλλον. Εάν δεν βρεθεί εργασία, οι δικαιούχοι δικαιούνται να υποβάλουν αίτηση για επίδομα κοινωνικής πρόνοιας στο δήμο. Η ολλανδική νομοθεσία παρέχει πρόσβαση στην κοινωνική πρόνοια για τους δικαιούχους διεθνούς προστασίας υπό τους ίδιους όρους με τους ημεδαπούς, επίσης, όλοι από την ηλικία των 18 ετών πρέπει να ασφαλιστούν έναντι ιατρικών δαπανών, ωστόσο όσοι έχουν χαμηλό εισόδημα δικαιούνται επίδομα υγειονομικής περίθαλψης από την κυβέρνηση. Οι δικαιούχοι διεθνούς προστασίας δικαιούνται την ίδια υγειονομική περίθαλψη με έναν Ολλανδό υπήκοο.

Οι επιζώντες του ΑΓΓΟ και οι αιτούντες άσυλο που διατρέχουν κίνδυνο τοποθετούνται στα τυπικά κέντρα υποδοχής. Τα Ειδικά κέντρα υποδοχής ή εγκαταστάσεις ευάλωτων ατόμων προορίζονται κυρίως για ασυνόδευτους ανηλίκους, ενώ άλλες ομάδες έχουν τυπική υποδοχή ενώ διενεργούνται αξιολογήσεις που επιτρέπουν στις γυναίκες και τα κορίτσια που πλήττονται από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων να έχουν ειδικές εγκαταστάσεις υποδοχής. Η Κεντρική Υπηρεσία Υποδοχής Αιτούντων Άσυλο (COA) δεν παρέχει χωριστά κέντρα υποδοχής για γυναίκες, αν και έχουν υπάρξει εκκλήσεις για τη δημιουργία τους. Η Υπηρεσία Μετανάστευσης και Πολιτογράφησης (IND) επίσης δεν διαθέτει εξειδικευμένες μονάδες που ασχολούνται με ευάλωτες ομάδες. Υπάρχουν ειδικές δραστηριότητες για γυναίκες και κορίτσια σε κάθε χώρο υποδοχής. Αυτά επικεντρώνονται στην ευχαρίστηση, τη συνάντηση και τη χαλάρωση. Παραδείγματα αυτού είναι το γυναικείο καφέ, διάφορες αθλητικές δραστηριότητες για γυναίκες όπως γιόγκα και πιλάτες και βραδιές κοριτσιών. Αυτές πραγματοποιούνται υπό την καθοδήγηση του προσωπικού της COA από εθελοντές από τοπικές ΜΚΟ. Σε κάθε κέντρο υποδοχής (COA) υπάρχει ένα κέντρο υγειονομικής περίθαλψης που συνδέεται με την υπηρεσία Υγείας για Αιτούντες Άσυλο (GZA). Εκεί, το προσωπικό έχει σύμβαση με την GGD GHOR NL, η οποία παρέχει ομαδικές πληροφορίες για διάφορα θέματα στο πλαίσιο της προαγωγής της υγείας, συμπεριλαμβανομένης της πρόληψης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων μεταξύ των αιτούντων άσυλο. Αυτές οι πληροφορίες είναι ανοιχτές μόνο σε κατοίκους τοποθεσιών COA και δεν υπάρχει

κόστος για τους κατοίκους. Οι γυναίκες που αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας μετά τον ΑΓΓΟ μπορούν να πάνε στις ώρες διαβούλευσης για τον ΑΓΓΟ στην περιοχή. Επιπλέον, διατίθεται κατάλληλη φροντίδα 2ης γραμμής / ψυχικής υγείας για όλους τους ενοίκους των κέντρων υποδοχής, κατόπιν παραπομπής από τον γενικό ιατρό. Αυτή η περίθαλψη εμπίπτει στους Κανονισμούς Ιατρικής Περίθαλψης Αιτούντων Άσυλο (RMA) και δεν υπάρχει κόστος για τους κατοίκους. Οι συμβεβλημένοι πάροχοι φροντίδας βρίσκονται στις γειτονιές των τοποθεσιών COA.

Η Ολλανδία συλλέγει πολλά δεδομένα σχετικά με τη βία κατά των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, μέσω πολλών μητρώων σε διαφορετικούς επαγγελματικούς τομείς. Ωστόσο, κανένα από τα συστήματα μητρώων δεν παρέχει επί του παρόντος συγκεντρωτικά, αντιπροσωπευτικά δεδομένα. Υπάρχει ένα Central Bureau of Statistics for VAW και FGM που συγκεντρώνει όλα τα δεδομένα που προέρχονται από επαγγελματίες υγείας, αστυνομία και Veilig Thuis) για θύματα βίας. Ωστόσο, η αστυνομία δεν συλλέγει συγκεκριμένα στοιχεία, καθώς δεν καταγράφει την ακριβή μορφή βίας κατά των γυναικών, ενώ οι 26 οργανώσεις Veilig Thuis καταγράφουν τον αριθμό των ειδοποιήσεων για τον ακρωτηριασμό που λαμβάνουν, αλλά έχουν διαφορετικές μεθόδους καταγραφής, γεγονός που το καθιστά πολύ δύσκολο να συγκρίνουν δεδομένα και να αντλούν εθνικές τάσεις και στατιστικές. Επιπλέον, οι επαγγελματίες υγείας των νέων μπορούν να καταχωρήσουν τα αποτελέσματα κινδύνου στο σύστημά τους. Παρόλαυτά δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων που έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 4200.

Πορτογαλία

Ο νόμος για το άσυλο ν.27/2008 όπως τροποποιήθηκε, αναγνωρίζει ως πρόσφυγες τα άτομα που αντιμετωπίζουν πράξεις δίωξης ή σοβαρή απειλή δίωξης. Το άρθρο 5 παρ.2 παρέχει έναν μη εξαντλητικό κατάλογο των μορφών τέτοιων πράξεων και περιλαμβάνει πράξεις σωματικής ή ψυχικής βίας, συμπεριλαμβανομένων των σεξουαλικών και εκείνων που διαπράττονται λόγω φύλου ή εις βάρος των παιδιών. Γυναίκες και κορίτσια που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ πληρούν επίσης τις προϋποθέσεις για άσυλο επειδή ανήκουν σε μία συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα Όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 παρ.2 το φύλο μπορεί να θεωρηθεί ως σχετικό χαρακτηριστικό για τον ορισμό μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας. Επιπλέον σύμφωνα με το άρθρο 7 οι γυναίκες και τα κορίτσια που διατρέχουν κίνδυνο ΑΓΓΟ δύναται να πληρούν τις προϋποθέσεις για επικουρική προστασία σε περίπτωση αδυναμίας επιστροφής στη χώρα καταγωγής, λόγω των συστηματικών παραβιάσεων που συμβαίνουν εκεί ή επειδή διατρέχουν τον κίνδυνο να υποστούν σοβαρά αδικήματα. Οι γονείς των κοριτσιών αυτών δεν λαμβάνουν άσυλο μόνο εξ αυτού του λόγου, αλλά μία έκτακτη άδεια διαμονής για τη διατήρηση της οικογένειας. Οι δικαιούχοι διεθνούς προστασίας λαμβάνουν 5ετή άδεια παραμονής και οι δικαιούχοι επικουρικής προστασίας 3ετή, με άμεση πρόσβαση στην εργασία, στην εκπαίδευση, στην κοινωνική και υγειονομική ασφάλιση και στη στέγαση. Μάλιστα στο άρθρο 73 αναφέρεται παροχή εξατομικευμένης υγειονομικής περίθαλψης σε πρόσφυγες και δικαιούχους επικουρικής προστασίας που ανήκουν σε ιδιαίτερα ευάλωτες ομάδες, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Μετά την 5ετία μπορούν να αιτηθούν άδεια διαμονής μακροχρόνια

διαμένοντος υπό τις προϋποθέσεις νόμιμης και συνεχούς διαμονής στην χώρα για πέντε (5) έτη μετά υπό την αρχική αίτηση, σταθερούς και τακτικούς πόρους για τη διασφάλιση της επιβίωσης του/της και των μελών της οικογενείας του/της χωρίς να χρειάζεται να καταφύγει στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, ασφάλεια υγείας, κατάλυμα και γνώση βασικών πορτογαλικών. Όσον αφορά την οικογενειακή επανένωση ο δικαιούχος διεθνούς προστασίας μπορεί να επανενωθεί με σύζυγο ή άγαμο σύντροφο, ανήλικα τέκνα, ενήλικα τέκνα που στερούνται δικαιοπρακτικής ικανότητας (πχ υγείας) ενώ τα ασυνόδευτα ανήλικα παιδιά μπορούν να υποβάλουν αίτηση για τους γονείς και τα αδέρφια τους. Αναφορικά με τις συνθήκες υποδοχής στο άρθρο 2 παράγραφος 1 προβλέπεται ένας μη εξαντλητικός κατάλογος αιτούντων με αυξημένο προφίλ κινδύνου ευπάθειας που θα μπορούσε να παρουσιάσει ανάγκη για ειδικές συνθήκες υποδοχής, ωστόσο δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι μηχανισμοί, τυπικές διαδικασίες λειτουργίας ή μονάδες για τη συστηματική αναγνώριση των αιτούντων άσυλο που χρειάζονται ειδικές συνθήκες υποδοχής πλην των περιπτώσεων των ασυνόδευτων ανηλίκων. Οι αιτούντες άσυλο που παρουσιάζουν φαινομενικά τρωτά σημεία πρέπει να εντοπίζονται από το Πορτογαλικό Συμβούλιο Προσφύγων μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα από την αρχική καταγραφή. Οι ειδικοί όροι υποδοχής περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων παραπομπή στην Εθνική Υπηρεσία Υγείας για αξιολογήσεις υγείας και περίθαλψη και μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την αποφυγή της σεξουαλικής βίας και της παρενόχλησης με βάση το φύλο σε κέντρα υποδοχής και άλλες κατοικίες που παρέχονται στους αιτούντες άσυλο. Τέλος, το Παρατηρητήριο για τη Μετανάστευση (OM) της Ύπατης Αρμοστείας για τη Μετανάστευση (ACM) πραγματοποιεί ετήσια συλλογή δεδομένων, με αποτέλεσμα την ετήσια στατιστική έκθεση «Μετανάστευση σε αριθμούς: Είσοδος, υποδοχή και ένταξη αιτούντων και δικαιούχων διεθνούς προστασίας στην Πορτογαλία – Στατιστική για το άσυλο Έκθεση» που δρομολογείται στις 18 Δεκεμβρίου κάθε έτους. Σε αυτήν την έκθεση, η οποία είναι δημόσια διαθέσιμη στο διαδίκτυο, καταγράφονται τα αιτήματα ασύλου που βασίζονται σε συγκεκριμένες ανάγκες προστασίας. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 1365.

Σουηδία

Ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται επίσημα στον κανονισμό ασύλου της Σουηδίας. Ωστόσο, στο Νόμο 716/2005 περί αλλοδαπών υπάρχει ο ορισμός του πρόσφυγα σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951, κατά την εφαρμογή του οποίου όσοι διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού, μπορούν να εμπίπτουν σε αυτόν συμπεριλαμβανομένων εκείνων που έχουν κοπέι και κινδυνεύουν να υποβληθούν ξανά σε ΑΓΓΟ. Στην πράξη, το Εφετείο Μετανάστευσης, στις 12 Οκτωβρίου 2012, (UM 1173-12) ασχολήθηκε με την υπόθεση τριών ανήλικων κοριτσιών που ζητούσαν άσυλο στη Σουηδία και ισχυρίζονταν ότι κινδύνευαν με ΑΓΓΟ αν επέστρεφαν στην πατρίδα τους, τη Σομαλία. Το Εφετείο Μετανάστευσης έκρινε πιθανό ότι οι γονείς δεν μπορούσαν να προστατεύσουν τα κορίτσια από τον ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή τους στη Σομαλία, επομένως έκρινε ότι ο φόβος τους να εκτεθούν σε δίωξη λόγω φύλου ήταν βάσιμος και τους χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα.

Παλαιότερα στους πρόσφυγες και στους δικαιούχους επικουρικής προστασίας χορηγούνταν αυτόματα μόνιμη διαμονή. Το 2016 εισήχθη ο Νόμος

752/2016 ως προσωρινός, σύμφωνα με τον οποίο η αρχική άδεια παραμονής είναι 3ετής με δυνατότητα 2ετούς παράτασης, μετά την οποία μπορεί να ζητηθεί άδεια μόνιμης διαμονής. Από το 2019 είναι πλέον εφικτή η οικογενειακή επανένωση (είχε ανασταλεί από το 2016). Μετά τη μόνιμη και συνεχή διαμονή στη χώρα για 5 έτη μπορεί να κατατεθεί αίτηση για άδεια μόνιμης διαμονής δεδομένου πως υπάρχει σταθερή εργασία και ο αιτών φορολογείται όπως οι Σουηδοί πολίτες. Σύμφωνα με το άρθρο 17 σε άτομα κάτω των 25 ετών μπορούν να χορηγηθεί μόνιμη διαμονή εάν έχουν συμπληρώσει τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση ή ισοδύναμη επαγγελματική εκπαίδευση που αποσκοπεί στη διευκόλυνση της εύρεσης εργασίας ή έχουν ολοκληρώσει ειδική εκπαίδευση ενηλίκων. Κατ' εξαίρεση σε παιδιά μπορεί να χορηγηθεί άδεια μόνιμης διαμονής αν υπάρχουν εξαιρετικά επώδυνες συνθήκες. Όσον αφορά τη στέγαση αρμόδια είναι η Υπηρεσία Μετανάστευσης. Οι δήμοι της Σουηδίας υποχρεούνται να παρέχουν δωρεάν στέγαση για δύο χρόνια. Επίσης, υπάρχει πρόσβαση στην εργασία, στην υγειονομική περίθαλψη και την κοινωνική ασφάλιση.

Η μόνη υπεύθυνη αρχή για όλες τις εγκαταστάσεις υποδοχής είναι η Σουηδική Υπηρεσία Μετανάστευσης, με εξαίρεση τους ασυνόδευτους ανήλικους. Η Υπηρεσία έχει θεσπίσει πρότυπα για την υποδοχή ευάλωτων αιτούντων άσυλο οι οποίοι πριν τοποθετηθούν σε κάποιο κατάλυμα ερωτώνται εάν χρειάζονται ειδικές ανάγκες αν είναι απαραίτητο μπορούν να τοποθετηθούν σε ειδικές κατοικίες στη Στοκχόλμη, το Γκέτεμποργκ και το Μάλμε. Τέλος, δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων που έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 14700.

Φινλανδία

Σύμφωνα με το Νόμο περί αλλοδαπών 301/2004 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει στο 6^ο κεφάλαιο στην παράγραφο 87 ι περιπτώσεις που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ οι πράξεις δίωξης συνήθως θεωρούνται πράξεις σωματικής βίας και πράξεις που αναφέρονται στο φύλο και στα παιδιά. Λόγω της σοβαρότητας των συνεπειών του συνιστά παραβίαση των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το καθεστώς του πρόσφυγα δε μπορεί να αποδοθεί σε γονείς που δεν αντιτίθενται στον ΑΓΓΟ ή που έχουν ήδη υποβάλει τις κόρες τους σε αυτό. Στους αναγνωρισμένους πρόσφυγες παρέχεται 4ετής άδεια διαμονής, άδεια εργασίας, πρόσβαση στην εκπαίδευση, την υγεία και την κοινωνική ασφάλιση. Άδεια διαμονής ορισμένου χρόνου χορηγείται και στους δικαιούχους επικουρικής προστασίας και σε όσους η άρνηση άδειας διαμονής θα ήταν προδήλως παράλογη όσον αφορά την υγεία τους, τους δεσμούς τους με τη Φινλανδία ή για λόγους συμπόνιας, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες που θα αντιμετώπιζαν στη χώρα καταγωγής τους ή την ευάλωτη θέση τους.

Τα κέντρα πρώτης υποδοχής δεν διαθέτουν εγκαταστάσεις μόνο για γυναίκες. Ορισμένα συνήθως αποκεντρωμένα κέντρα προσφύγων διαθέτουν ξεχωριστό τμήμα για ασυνόδευτες γυναίκες ή ανύπαντρες μητέρες και παιδιά. Κατά τη διάρκεια της υποχρεωτικής βασικής υγειονομικής εξέτασης στην οποία υποβάλλονται όλοι οι αιτούντες άσυλο, τίθενται ερωτήσεις σχετικά με το αν οι γυναίκες και τα κορίτσια έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ. Οι ενήλικες γυναίκες που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ δύνανται να βοηθηθούν από επαγγελματίες υγείας, χαρακτηριστικό είναι ότι η Υπηρεσία Ασύλου της Φινλανδίας σε συνεργασία με τις υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης των κέντρων προσφύγων δημοσίευσε σε 7 γλώσσες

φυλλάδιο για τον ΑΓΓΟ στο οποίο εξηγεί ότι ο ΑΓΓΟ είναι παράνομος στη Φινλανδία, ο κίνδυνος να υποστεί κάποιο κορίτσι ΑΓΓΟ είναι λόγος για αίτηση ασύλου, οι αιτούντες άσυλο θα πρέπει να ζητούν ιατρικό πιστοποιητικό και θα πρέπει να αναφέρουν στη συνέντευξη εάν φοβούνται ότι κινδυνεύουν ή αν υποφέρουν από σοβαρές επιπλοκές σωματικής ή ψυχικής υγείας ως αποτέλεσμα του ΑΓΓΟ που έχουν υποστεί. Τέλος, δεν υπάρχουν αρχεία για τους λόγους για τους οποίους ζητήθηκε, αρνήθηκε ή έγινε δεκτό το άσυλο. Ο αριθμός κοριτσιών σε κίνδυνο ΑΓΓΟ το 2020 εκτιμάται σε 3075.

7. Κρίσιμες πτυχές της ποινικής απαγόρευσης του ΑΓΓΟ

Η ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ ως μηχανισμός πρόληψης και αντιμετώπισης του εξαρτάται από τα διαφορετικά πολιτικά, νομικά και κοινωνικά πλαίσια τόσο των χωρών καταγωγής όσο των χωρών υποδοχής. Παρά το γεγονός ότι σε αρκετές από τις χώρες που εκτελείται ο ΑΓΓΟ υπήρξε διεθνής πίεση, στην πράξη δε διενεργείται ποινική δίωξη για διάφορους λόγους. Σε ορισμένες περιπτώσεις είναι η έλλειψη πόρων για την εφαρμογή των πολιτικών πρόληψης οι οποίες είναι απαραίτητες για την ποινικοποίηση. Σε άλλες χώρες, είναι η κρατική αδυναμία και η διαφθορά που δεν θεωρούν τον ΑΓΓΟ προτεραιότητα. Επιπλέον είναι η κοινωνικοπολιτισμική πρόκληση της αλλαγής βαθιά ριζωμένων μακροχρόνιων παραδόσεων σε κάποιες φυλές όπου το άτομο και δη η γυναίκα έχει σχετικά χαμηλή αξία σε σύγκριση με αυτή της κοινωνίας (Karlan 2003). Η αναποτελεσματικότητα του ποινικού δικαίου στις χώρες καταγωγής συμβάλλουν στη συνέχιση της πρακτικής, αφού ενισχύει την πεποίθηση ότι εκτός από όσα ορίζει ο νόμος συνεχίζουν να έχουν ισχύ τα ηθικά, κοινωνικά και πολιτισμικά πρότυπα τα οποία μπορεί να επικρατήσουν έναντι του (Ropero Carrasco 2001). Στις χώρες υποδοχής οι μετανάστες παρουσιάζουν αυτή την πεποίθηση ως δικαίωμα στην πολιτισμική ταυτότητα για τη διατήρηση του ΑΓΓΟ ως παράδοση. Το αίσθημα ξεριζωμού και η ευαλατότητα των μεταναστών δικαιολογούν την ανάγκη επιβεβαίωσης της ταυτότητας τους μέσω των παραδοσιακών ή θρησκευτικών τους πρακτικών, όπως πχ η νηστεία κατά τη διάρκεια του Ραμαζανιού ή οι παραδοσιακές φορεσιές, για να προστατεύσουν την αξιοπρέπεια τους. Ωστόσο, η πρακτική του ΑΓΓΟ στις χώρες υποδοχής λόγω της βαρβαρότητας της προκαλεί αποστροφή και αίσθημα αποδοκιμασίας το οποίο εντείνεται με το χαρακτηρισμό της ως έγκλημα και αφορά τόσο την προστασία από τη θυματοποίηση των γυναικών και των κοριτσιών που τον έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν όσο την καταδίκη των γονέων και των συγγενών που τη προωθούν και την εκτελούν (Sanz Mulas 2014).

Όσον αφορά το Δυτικό κόσμο η ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ κρίνεται αναγκαία για την καταπολέμηση του. Ο ΑΓΓΟ αναγνωρίζεται ότι αποτελεί σοβαρή παραβίαση θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως είναι η σωματική ακεραιότητα και γενικότερα η προστασία της υγείας (σωματικής, ψυχικής και σεξουαλικής) καθώς και το δικαίωμα στη μητρότητα. Η απειλή ποινής είναι απαραίτητη για τη διάδοση της ιδέας, ειδικά στις κοινότητες που ασκείται ο ΑΓΓΟ, ότι αποτελεί ένα σοβαρό τραυματισμό που μπορεί να προκαλέσει ακόμη και θάνατο, και δε γίνεται να υποκρύπτεται πίσω από παραδόσεις και έθιμα (Ropero Carrasco 2003). Ως εκ τούτου ο ΑΓΓΟ έχει χαρακτηριστεί ως αδίκημα έμφυλης βίας και η προστασία και πρόληψη από την πρακτική έχει θεσμοθετηθεί σε διεθνή και περιφερειακό επίπεδο, όπως για

παράδειγμα, έχει προαναφερθεί στη Διακήρυξη του ΟΗΕ για την εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών (1993) όπου στο αρ.4 αναφέρεται ότι η το κράτος δεν πρέπει να επικαλεστεί οποιοδήποτε έθιμο, παράδοση ή θρησκεία για να αποφύγει την υποχρέωση για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών.

Βασικός στόχος της ποινικοποίησης του ΑΓΓΟ όπως προαναφέρθηκε είναι η πρόληψη μέσω του αποτρεπτικού της αποτελέσματος. Ωστόσο, φαίνεται να υπάρχουν και κάποιες αρνητικές συνέπειες. Για παράδειγμα, η προσφυγή στη δικαιοσύνη έχει κόστος οικονομικό και κοινωνικό. Τα κορίτσια που έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ φοβούνται να το καταγγείλουν από φόβο ότι θα περιθωριοποιηθούν σε μία ξένη χώρα και επίσης φοβούνται πως δε μπορούν να ανταποκριθούν στην ποινική διαδικασία να έρθουν αντιμέτωπες με τους γονείς και τους συγγενείς τους. Οι γονείς από την άλλη υπό το φόβο της ποινικής δίωξης μπορεί να αποφύγουν να ζητήσουν την οικογενειακή επανένωση με τις κόρες τους που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ ή με άλλους συγγενείς τους που έχουν διαπράξει τον ΑΓΓΟ στη χώρα καταγωγής τους και κινδυνεύουν να διωχθούν αν έρθουν εκεί που βρίσκονται και αυτοί (Llabres Fuster 2006). Ορισμένες φορές ο κίνδυνος της ποινικής δίωξης μπορεί να ευνοήσει την παγίωση της πρακτικής από τις κοινότητες ως επιβεβαίωση της εθνικής τους ταυτότητας (Foblets 2006), ενώ ο στιγματισμός μίας ποινικής καταδίκης μπορεί να οδηγήσει σε γενικότερη κοινωνική περιθωριοποίηση (Herrera Moreno).

Ως εκ τούτου η ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ δεν μπορεί να είναι ο μοναδικός τρόπος καταπολέμησης του ΑΓΓΟ. Εκπαιδευτικά προγράμματα και δράσεις πρόληψης και προστασίας των γυναικών και των κοριτσιών δύνανται να αλλάξουν τις πεποιθήσεις και τις συμπεριφορές των μεταναστών αλλά και όσων συναναστρέφονται μαζί τους. Διαφορετικά ελοχεύει ο κίνδυνος παρά την ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ ως μέσο αποτροπής εκτέλεσης της πρακτικής να εμμένουν οι αρνητικές συνέπειες της και τα ενδιαφερόμενα μέλη να συνεχίσουν να αποφεύγουν τις καταγγελίες (Kaplan 2003).

8. Μία συνολική προσέγγιση για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ

Η πολυπλοκότητα του ΑΓΓΟ μας οδηγεί σε διαφορετικά ερευνητικά πεδία τα οποία επικεντρώνονται σε αυτά της επικράτησης ή επιπολασμού, της πρόληψης, της προστασίας, της δίωξης και της παροχής υπηρεσιών. Πρόκειται για τη μέθοδο αναγνώρισης αδικημάτων έμφυλης βίας και αντιμετώπισης αυτών, η οποία βασίζεται στα 5p (prevalence, prevention, protection, prosecution, provision of services) (EIGE 2013). Οι δράσεις για την πρόληψη του ΑΓΓΟ πρέπει να στοχεύουν σε βαθιά ριζωμένα εγγενή πρότυπα συμπεριφοράς, τα οποία χρειάζεται να αντιμετωπιστούν τόσο στην Ευρώπη όσο στις χώρες όπου τελείται ο ΑΓΓΟ. Το Συμβούλιο της Ευρώπης το 2010 με τη Σύμβαση για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας, γνωστή ως Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, ορίζει την πρόληψη ως «ανάπτυξη μέτρων για την προώθηση αλλαγών στα κοινωνικά και πολιτισμικά πρότυπα συμπεριφοράς γυναικών και αντρών με στόχο την εξάλειψη των στερεοτύπων και των προκαταλήψεων, των εθίμων, των παραδόσεων και όλων των άλλων πρακτικών που βασίζονται στην ιδέα της κατωτερότητας των γυναικών ή τα στερεότυπα για τους ρόλους γυναικών και ανδρών», με αυτό τον τρόπο υποστηρίζεται η δημιουργία ενός ευνοϊκού περιβάλλοντος για τις γυναίκες και τα κορίτσια με στόχο την ενθάρρυνση και

την ενδυνάμωση τους και η ενίσχυση των θεσμών απέναντι στη βία κατά των γυναικών. Ορισμένες από τις πιο συνήθειες δράσεις είναι η πρόκληση ευαισθητοποίησης στις ομάδες στόχου (συμπεριλαμβανομένων των ανδρών και των αγοριών), η εκπαίδευση του προσωπικού και δη του ιατρικού, η σύσταση παρεμβάσεων προς τα μέλη των κοινοτήτων, δημόσιες δηλώσεις κατά του ΑΓΓΟ, μηνύματα μέσω των ΜΜΕ (Johansen 2013). Ωστόσο, στην πράξη οι ουσιαστικά εμπλεκόμενοι οργανισμοί είναι πολλοί λίγοι, οι πόροι περιορισμένοι και οι εφαρμοζόμενες δράσεις περιορισμένες και μακροπρόθεσμες (EIGE 2013).

Όσον αφορά το ζήτημα της προστασία αφορά τόσο τις γυναίκες και τα κορίτσια που δεν έχουν υποστεί ΑΓΓΟ, όσο και αυτές που «έχουν κοπεί» από περαιτέρω βλάβη. Σύμφωνα με διεθνή κείμενα για την προστασία των παιδιών τα κορίτσια που κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ θα πρέπει να προστατεύονται επαρκώς. Μεταξύ των επαγγελματιών που χρειάζεται να στηρίζουν αυτές τις γυναίκες και τα κορίτσια είναι οι εκπαιδευτικοί, το ιατρικό προσωπικό, η αστυνομία, οι κοινωνικοί λειτουργοί και οι υπάλληλοι φορέων παιδικής προστασίας. Πολλές χώρες έχουν θεσπίσει πολιτικές προστασίας αυτών των κοριτσιών από τον κίνδυνο να υποστούν ΑΓΓΟ. Όλοι οι προαναφερόμενοι επαγγελματίες οφείλουν να είναι επαρκώς καταρτισμένοι και ενημερωμένοι για τους παράγοντες κινδύνου, τους νομοθετικούς και προστατευτικούς θεσμούς όπως η διαδικασία καταγγελίας, η παροχή νομικών και ψυχολογικών συμβουλών, οι παροχές υπηρεσιών υγείας κλπ. Τα θύματα ή τα εν δυνάμει θύματα ΑΓΓΟ θεωρούνται μέλη μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας βάσει της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 για την αναγνώριση των προσφύγων. Ο ΑΓΓΟ αναγνωρίζεται ως μορφή βίας κατά των γυναικών, που αποτελεί λόγο δίωξης τόσο λόγω φύλου όσο λόγω ανηλικότητας και ως εκ τούτου μπορούν να καταθέσουν αίτημα αναγνώρισης πρόσφυγα (UNHCR 2009).

Όπως έχει ήδη προαναφερθεί σε πολλές χώρες ο ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί. Ωστόσο, ο αριθμός των ποινικών καταδικαστικών αποφάσεων παραμένει περιορισμένος (Leye 2007) λόγω των δυσκολιών να βρεθούν επαρκή στοιχεία για να ασκηθεί ποινική δίωξη και λόγω των εμποδίων στην ανεύρεση υποθέσεων ΑΓΓΟ αν δεν προηγηθεί καταγγελία. Η δίωξη του ΑΓΓΟ αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της καταπολέμησης της βίας κατά των γυναικών. Σύμφωνα με τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης «τα κράτη υποχρεούνται να θεσπίσουν την απαραίτητη νομοθεσία και άλλα μέτρα για να διασφαλιστεί ότι οι έρευνες και οι δικαστικές διαδικασίες σε σχέση με τη βία κατά των γυναικών (συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ) πρέπει να διεξάγονται χωρίς καθυστέρηση. Τέλος, αναφορικά με τις παροχές υπηρεσιών ως μέσο υποστήριξης των γυναικών που έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ μπορεί να είναι γενικές, όπως πχ νομικές συμβουλές που απευθύνονται στο ευρύτερο κοινό ή ειδικές, όπως πχ εξειδικευμένες παροχές υγείας σε συγκεκριμένες κλινικές, και κυμαίνονται από συμβουλευτική (νομική, ψυχολογική, σεξουαλική), μέχρι υγειονομικές και κοινωνικές. Αρμόδιοι φορείς ανάλογα με την πολιτική κάθε χώρας είναι οι υπηρεσίες προστασίας ανηλίκων, οι εισαγγελικές αρχές, η αστυνομία, οι υπηρεσίες υγείας, τα σχολεία και οι ΜΚΟ.

Β' Μέρος. Έρευνα

Κεφάλαιο 3^ο

1 Ερευνητική στρατηγική

Η διερεύνηση της επικράτησης της πρακτικής του ΑΓΓΟ σε γυναίκες και κορίτσια τόσο στις χώρες της Αφρικής όσο στις χώρες της Ευρώπης όπου ζουν ως μετανάστριες ή προσφύγισσες, παρά τα προβλήματα που προκαλεί και την διεθνή αναγνώριση του ως μορφή έμφυλης βίας και καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελεί τον ερευνητικό στόχο της παρούσας. Τα ερευνητικά ερωτήματα που τέθηκαν είναι τα εξής: με ποιον τρόπο η ποινικοποίηση μπορεί να αποτελέσει μέτρο αποτροπής και ποιες χώρες έχουν ποινικοποιήσει τις ενέργειες ή παραλείψεις που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ (συμπεριλαμβανομένης της αρχής της εξωεδαφικότητας και του ιατροποιημένου ΑΓΓΟ) και πόσο αποτελεσματική είναι τελικά βάσει νομολογίας; σε ποιο βαθμό τα ανήλικα κορίτσια προστατεύονται από τους εν ισχύ αστικούς νόμους από αφορούν τα παιδιά και την επιμέλεια των γονέων και σε ποιες χώρες υπάρχουν ειδικές διάταξεις; ποιες είναι οι ενέργειες των κυβερνήσεων των εν λόγω κρατών για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ και πόσο αποτελεσματικές είναι στην πράξη; ποιες είναι οι ενέργειες των φορέων της Κοινωνίας των Πολιτών των εν λόγω κρατών για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ και πόσο αποτελεσματικές είναι στην πράξη; Προκειμένου για την εξυπηρέτηση του παραπάνω στόχου και των αντίστοιχων ερευνητικών ερωτημάτων επιλέχθηκε να ακολουθηθεί η διαδικασία της βιβλιογραφικής ανασκόπησης. Πιο συγκεκριμένα, προκειμένου να διερευνηθεί για ποιο λόγο η πρακτική του ΑΓΓΟ, η οποία αποτελεί κατάφωρη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δη των γυναικών και των κοριτσιών, εξακολουθεί να τελείται τόσο σε χώρες της Αφρικής όσο της Ευρώπης από τις μετανάστριες και τις προσφύγισσες προχωρήσαμε στη συστηματική ανασκόπηση των διαθέσιμων βιβλιογραφικών δεδομένων, όπως αυτά προκύπτουν από εμπειρικές και βιβλιογραφικές μελέτες, εγχειρίδια, άρθρα, ιστοσελίδες και βιβλία σχετικά με το θέμα του ΑΓΓΟ.

Η μέθοδος της βιβλιογραφικής ανασκόπησης επιλέχθηκε για πολλαπλούς λόγους. Εν πρώτοις, η εν λόγω μέθοδος αξιοποιείται σε εκείνες τις περιπτώσεις που ο ερευνητής επιθυμεί να παρουσιάσει με έναν συνεκτικό και οργανωμένο τρόπο την ερευνητική δουλειά που έχει πραγματοποιηθεί σε ένα επιστημονικό πεδίο (Hart, 1998). Δεύτερον, η ανασκόπηση αυτή της ερευνητικής δουλειάς που έχει πραγματοποιηθεί σε ένα συγκεκριμένο πεδίο βοηθά στην ενίσχυση της γνώσης μας για το υπό διερεύνηση ζήτημα, καθώς θέτει τις βάσεις για την ανάδυση θεωριών, ενώ παράλληλα εντοπίζει τομείς ενός συγκεκριμένου ερευνητικού θέματος που χρήζουν περαιτέρω διερεύνησης (Webster & Watson, 2002). Τέλος, η βιβλιογραφική ανασκόπηση θέτει τις βάσεις για τη διενέργεια περαιτέρω ερευνών σε ένα συγκεκριμένο επιστημονικό πεδίο, καθώς, προκειμένου να προχωρήσει κανείς στη διεξαγωγή μιας έρευνας, χρειάζεται πρώτα να έχει κατανοήσει την ερευνητική δουλειά που έχει ήδη πραγματοποιηθεί σε αυτό το πεδίο, να έχει ερμηνεύσει τα αποτελέσματα της δουλειάς αυτής και να εντοπίσει τα κενά ή τις ασάφειες, προκειμένου η έρευνά του να είναι όσο το δυνατόν πιο στοχευμένη (Boote & Beile, 2005).

Η βιβλιογραφική έρευνα αποτελεί έναν τρόπο ανάλυσης ενός θέματος, που επιδιώκει να δώσει απάντηση σε ερωτήματα χωρίς τη συλλογή ερευνητικών-εμπειρικών δεδομένων, στα οποία θα στηριχθεί για να τεκμηριώσει την απάντηση, αλλά σε βιβλιογραφικά δεδομένα, όπως εμπειρικές, θεωρητικές μελέτες ή άλλες βιβλιογραφικές έρευνες και συγγράμματα. Η μεθοδολογία συγγραφής της βιβλιογραφικής έρευνας έγκειται σε: συνοπτική απόδοση των νοημάτων των υπό εξέταση βιβλιογραφικών δεδομένων, την κατηγοριοποίησή τους, τη συγκριτική παρουσίαση των δεδομένων, την κριτική αποτίμηση των δεδομένων και τη συγκρότησή τους σε ένα νέο ενιαίο κείμενο. Με τη βιβλιογραφική έρευνα προσπαθούμε να δώσουμε απαντήσεις σε ερωτήματα στηριζόμενοι όχι σε εμπειρικά δεδομένα ερευνών αλλά μέσα από την κριτική ανάλυση άλλων, σχετικών με το θέμα μας, δημοσιευμένων εργασιών (εμπειρικών μελετών, θεωρητικών μελετών ή, ακόμα, και άλλων βιβλιογραφικών ερευνών), δηλαδή συνοψίζοντας, ταξινομώντας, συγκρίνοντας και συνθέτοντας υλικό που έχει ήδη δημοσιευθεί. Μια βιβλιογραφική έρευνα αποτελείται από τέσσερα διακριτά μέρη ως εξής: την εισαγωγή, όπου περιγράφεται ο σκοπός και το πλάνο της εργασίας, την αποσαφήνιση όρων, όπου γίνεται συνοπτική αποσαφήνιση συγκεκριμένων βασικών όρων που αποτελούν τα βασικά εννοιολογικά εργαλεία της εργασίας, την ανασκόπηση των βασικών θεωριών και της ευρύτερης υπάρχουσας βιβλιογραφίας, καθώς και τον αξιολογικό σχολιασμό τους και τα συμπεράσματα που προκύπτουν από την βιβλιογραφική ανασκόπηση καθώς και προτάσεις για την περαιτέρω αντιμετώπιση του θέματος (Ινστιτούτο Πολιτισμού, Δημοκρατίας και Εκπαίδευσης 2020)

Στη βάση των παραπάνω πληροφοριών, η μέθοδος της βιβλιογραφικής ανασκόπησης κρίθηκε ως η πλέον κατάλληλη για την εξυπηρέτηση του σκοπού της έρευνάς μας, ενώ παράλληλα υποστηρίζεται και η σημαντικότητα της έρευνάς μας, που αναμένεται να ενισχύσει τις γνώσεις μας αναφορικά με την έννοια του ΑΓΓΟ τις αιτίες και τις συνέπειες του, τις συνθήκες επικράτησης του, τις αντιδράσεις των εμπλεκομένων, τους τρόπους εξάλειψής του και τις προτάσεις μας για αλλαγή αυτής της κατάστασης.

1. Δείγμα της έρευνας

Τα κριτήρια για να συμπεριληφθεί κάποια έρευνα στην παρούσα εργασία ήταν τα εξής:

Η έρευνα ή το άρθρο έπρεπε να έχει ως αντικείμενο την επικράτηση του ΑΓΓΟ σε χώρες της Αφρικής και της Ευρώπης.

Η έρευνα έπρεπε να είναι είτε εμπειρική – πειραματική, είτε βιβλιογραφική.

Η έρευνα ή το άρθρο έπρεπε να έχει δημοσιευθεί σε κάποιο επιστημονικό περιοδικό

Η δημοσίευση της έρευνας ή του άρθρου έπρεπε να έχει πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων 10 ετών, ήτοι από το 2013 και έπειτα.

2. Διαδικασία και εργαλεία συλλογής δεδομένων

Η αναζήτηση των άρθρων και των βιβλίων πραγματοποιήθηκε σε διαδικτυακούς τόπους όπου υπάρχουν διαθέσιμες επιστημονικές έρευνες, όπως το google scholar, wiley online κ.ά. και σε διαδικτυακούς τόπους βιβλιοθηκών Πανεπιστημίων, καθώς και σε κατά τόπο επίσκεψη κάποιων εξ αυτών για προσωπική μελέτη. Επίσης, λόγω της απασχόλησής μου με το μεταναστευτικό – προσφυγικό

δίκαιο είχα τη δυνατότητα να συναντήσω κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ στις χώρες καταγωγής τους και έτσι να λάβω έγκυρες πληροφορίες μέσω των περιγραφών τους για την πρακτική του ΑΓΓΟ και τον τρόπο επιρροής αυτού στην υπόλοιπη ζωή τους. Από την αρχική αναζήτηση στις διαδικτυακές αυτές πλατφόρμες προέκυψαν αρχικά περίπου 300 άρθρα, 50 εκ των οποίων απορρίφθηκαν, επειδή είχαν δημοσιευθεί πριν από το 2013. Επίσης, αφαιρέθηκαν άλλα 30 διπλότυπα άρθρα που ανευρέθηκαν και στις 2 προαναφερόμενες διαδικτυακές πηγές. Επίσης, από τα 45 που είχαν καθαρά ιατρικό περιεχόμενο επιλέχθηκαν μόνο 5 από την περίληψη τους που χρησιμοποιούν κατανοητή ορολογία ως προς τις συνέπειες του ΑΓΓΟ.

3. Αποτύπωση των συλλεχθέντων στοιχείων

Μέρος 1^ο Συγκριτική μελέτη χωρών της Ευρώπης αναφορικά με το ζήτημα της επικράτησης του ΑΓΓΟ και τους τρόπους αντιμετώπισης του

Στο συγκεκριμένο μέρος παρουσιάζεται η ποινική κατά κύριο λόγο νομοθεσία 32 χωρών της Ευρώπης η οποία συσχετίζεται με τον ΑΓΓΟ (αδικήματα και κυρώσεις), η αστική νομοθεσία περί προστασίας των ανηλίκων, οι τυχόν υπάρχουσες δικαστικές αποφάσεις και η ύπαρξη καλών πρακτικών και εθνικών σχεδίων δράσεων. Η σειρά αναφοράς των χωρών βασίζεται στο καταγεγραμμένο από τις αρμόδιες στατιστικές αρχές ποσοστό ΑΓΓΟ, από το υψηλότερο στο χαμηλότερο, λαμβάνοντας υπόψη ωστόσο την απόκλιση του ποσοστού «σκοτεινού αριθμού» δεδομένης της δυσκολίας αναφοράς ΑΓΓΟ των θυμάτων για προσωπικούς τους λόγους και της απουσίας επίσημων συστημάτων καταγραφής αποκλειστικά αυτών των περιπτώσεων από το κρατικό σύστημα των εν λόγω χωρών.

1. Γαλλία

Η Γαλλία είναι μια χώρα στη Δυτική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 67,5 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Γαλλία έχει πολίτευμα ενιαίο, ημιπροεδρική με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2007 που ανατέθηκε από το Υπουργείο Υγείας της Γαλλίας υπολόγισε ότι ζούσαν στη Γαλλία περίπου 61.000 γυναίκες που είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (EIGE 2013). Μια μελέτη του 2019 που δημοσιεύθηκε στο Bulletin d'épidémiologie hebdomadaire υπολόγισε ότι, στις αρχές της δεκαετίας του 2010, περίπου 125.000 γυναίκες που είχαν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ζούσαν στη Γαλλία. Το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων εκτίμησε το 2016 ότι, από 205.683 κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των φύλων, το 12–21% κινδυνεύει να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό (EIGE 2016).

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Γαλλία. Ωστόσο, υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα της Γαλλικής Δημοκρατίας που ποινικοποιεί την υποκίνηση ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό ή τη διάπραξη ακρωτηριασμού σε ανήλικο. Ο ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί στη Γαλλία (από την πρώτη καταδίκη για ΑΓΓΟ το 1983) μέσω του γενικού ποινικού δικαίου ως «πρόκληση βίας που οδηγεί σε μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία» σύμφωνα με το άρθρο 222-9 του Ποινικού Κώδικα. Αυτό επιβεβαιώνεται από το Εθνικό Σχέδιο Δράσης της Κυβέρνησης 2019 για την Εξάλειψη του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων. Η υποκίνηση

ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό ή κάποιον να διαπράξει ακρωτηριασμό σε ανήλικο ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 227-24-1 του Ποινικού Κώδικα. Η γαλλική νομοθεσία δεν περιλαμβάνει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, η Γαλλική Εθνική Συμβουλευτική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, στις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 7 μιας συμβουλευτικής γνωμοδότησης του 2013, διατήρησε τον ορισμό του ΑΓΓΟ από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας και είναι κατανοητό ότι αυτός ο ορισμός ισχύει. Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Γαλλία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιλαμβάνει ενδείξεις ότι η ηλικία του θύματος επηρεάζει το αξιόποινο των πράξεων των άρθρων 222-9. Ωστόσο, η ηλικία του θύματος μπορεί να είναι επιβαρυντική περίπτωση σύμφωνα με τα άρθρα 222-3 παράγραφοι 1 και 2 και 222-10 παράγραφοι 1 και 2. Η προμήθεια, η υποβολή και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Γαλλία τόσο βάσει του γενικού ποινικού δικαίου όσο και βάσει μιας ειδικής διάταξης του Ποινικού Κώδικα για τον ΑΓΓΟ. Κάποιος που προμηθεύεται τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι πολύ πιθανό να πληροί τις προϋποθέσεις ως συνεργός σύμφωνα με το άρθρο 121-7 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 121-7 ορίζει ότι, μεταξύ άλλων, πρόσωπο που δίνει οδηγίες για τη διάπραξη αδικήματος είναι συνεργός. Κάποιος που βοηθά ή υποκινεί τον ΑΓΓΟ είναι επίσης πολύ πιθανό να πληροί τις προϋποθέσεις ως συνεργός. Το άρθρο 121-7 ορίζει ότι «συνένοχος» είναι κάθε πρόσωπο που εν γνώσει του, με βοήθεια ή βοήθεια, διευκόλυνε την προετοιμασία ή τη διάπραξη εγκλήματος. Το άρθρο 121-6 ορίζει ότι ο συνεργός σε αδίκημα τιμωρείται ως δράστης. Όπως προαναφέρθηκε, εγκληματική είναι επίσης η υποκίνηση ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό και η παρακίνηση άλλου ατόμου να διαπράξει ακρωτηριασμό ανηλίκου. Το άρθρο 227-24-1 περιγράφει αυτό ως να κάνετε προσφορές ή υποσχέσεις, προσφορά δώρων ή πλεονεκτημάτων κάθε είδους ή χρήση πίεσης ή εξαναγκασμού οποιουδήποτε είδους προτού διεξαχθεί ο ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων για να υποταχθεί ένας ανήλικος να τον υποβάλει ή να κάνει κάποιον άλλο να τον διαπράξει σε ανήλικο. Αυτό σημαίνει ότι καθαρά η πράξη της υποκίνησης, από μόνη της, είναι εγκληματική. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Γαλλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Κάποιος που επιτρέπει τη χρήση χώρων για ΑΓΓΟ διευκολύνει εν γνώσει του την προετοιμασία και τη διάπραξη του εγκλήματος βοηθώντας και, ως εκ τούτου, τιμωρείται ως συνεργός σύμφωνα με τα άρθρα 121-6 και 121-7 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν φαίνεται να έχει ποινικοποιηθεί στη Γαλλία. Η κατοχή απλώς εργαλείων δεν φαίνεται να εμπίπτει στην έννοια της «απόπειρας», την οποία το άρθρο 121-5 του Ποινικού Κώδικα περιγράφει ως έναρξη της εκτέλεσης εγκλήματος που ανεστάλη ή απέτυχε λόγω συνθηκών άσχετων με τη βούληση του δράστη. Ομοίως, η προετοιμασία για ένα έγκλημα δεν φαίνεται να ποινικοποιείται γενικά από το γαλλικό ποινικό δίκαιο. Η παροχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Γαλλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Κάποιος που παρέχει εργαλεία για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ διευκολύνει εν γνώσει του την προετοιμασία και τη διάπραξη του εγκλήματος βοηθώντας και βοηθώντας και, ως εκ τούτου, τιμωρείται ως συνεργός σύμφωνα με τα άρθρα 121-6 και 121-7. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Γαλλία μέσω του γενικού δικαίου. Το άρθρο 434-1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η παράλειψη αναφοράς εγκλήματος που μπορεί να αποτραπεί ακόμη στις δικαστικές ή διοικητικές αρχές τιμωρείται, εκτός από τα άμεσα μέλη της οικογένειας και τους συζύγους των δραστών και συνεργών και για άτομα που δεσμεύονται από το επαγγελματικό

απόρρητο Άρθρο 226-13. Ωστόσο, το άρθρο 226-14 παράγραφος 1 ορίζει ότι, σε περίπτωση ακρωτηριασμού ανηλίκου ή ατόμων που δεν μπορούν να προστατευτούν λόγω ηλικίας ή σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας, δεν ισχύει το επαγγελματικό απόρρητο. Σε περίπτωση προγραμματισμένου ΑΓΓΟ, ένα άτομο δεν δεσμεύεται από το άρθρο 226-13. Αυτό σημαίνει ότι οποιοσδήποτε, συμπεριλαμβανομένων των άμεσων μελών της οικογένειας και των συζύγων των δραστών και συνεργών, είναι υποχρεωμένος από το άρθρο 434-1 να αναφέρει έναν προγραμματισμένο ΑΓΓΟ. Το ίδιο καθήκον υπάρχει σε περιπτώσεις όπου έχει ήδη λάβει χώρα ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 434-3 ορίζει ότι οποιοσδήποτε γνωρίζει, μεταξύ άλλων, κακομεταχείριση ή κακοποίηση που επιβλήθηκε σε ανήλικο ή σε άτομα που δεν μπορούν να αμυνθούν, πρέπει να ενημερώσει τις δικαστικές ή διοικητικές αρχές. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Γαλλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου.

Ο Γαλλικός Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή σε εγκλήματα που διαπράττονται εκτός της επικράτειας. Το άρθρο 113-6 ορίζει ότι το γαλλικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε κάθε έγκλημα που διαπράττεται από Γάλλο υπήκοο εκτός του εδάφους της Δημοκρατίας, ακόμη και αν οι κατηγορούμενοι αποκτούν τη γαλλική ιθαγένεια μετά την πράξη για την οποία κατηγορούνται. Αυτό σημαίνει ότι οι Γάλλοι γονείς που πηγαίνουν τις κόρες τους στο εξωτερικό για να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τιμωρούνται σύμφωνα με τη γαλλική νομοθεσία. Το άρθρο 113-7 ορίζει ότι το γαλλικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε κάθε έγκλημα, καθώς και σε κάθε παράβαση που τιμωρείται με φυλάκιση, που διαπράττεται από οποιονδήποτε εκτός του εδάφους της Δημοκρατίας σε θύμα που έχει γαλλική ιθαγένεια τη στιγμή της πράξης. Αυτό θα ισχύει για γονείς χωρίς γαλλική ιθαγένεια που μεταφέρουν τις κόρες τους, οι οποίες είναι Γαλλίδες υπήκοοι, στο εξωτερικό για να υποβληθούν σε ΑΓΓΟ, καθώς και σε οποιονδήποτε άλλον εμπλέκεται με αυτόν τον ακρωτηριασμό, όπως ο κόφτης. Το άρθρο 113-8 ορίζει ότι αυτές οι υποθέσεις μπορούν να διωχθούν μόνο κατόπιν αιτήματος του εισαγγελέα μετά από καταγγελία του θύματος ή επίσημη καταγγελία από τις αρχές της χώρας όπου έλαβε χώρα η πράξη. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 222-16-2, η απαίτηση υποβολής καταγγελίας από το θύμα ή επίσημης καταγγελίας σύμφωνα με το άρθρο 113-8 και η απαίτηση για γαλλική ιθαγένεια σύμφωνα με το άρθρο 113-7 δεν ισχύει εάν το θύμα είναι ανήλικο που διαμένει συνήθως στη Γαλλία, το έγκλημα προκαλεί βία σύμφωνα με το άρθρο 222-9 και υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 222-10.

Στη Γαλλία επιβάλλονται κυρώσεις για τον ακρωτηριασμό και άλλα εγκλήματα που σχετίζονται με αυτόν. Για τη διάπραξη ΑΓΓΟ, που χαρακτηρίζεται ως «πρόκληση βίας που οδηγεί σε μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία» (άρθρο 222-9 του Ποινικού Κώδικα), προβλέπεται μέγιστη ποινή φυλάκισης 10 ετών ή χρηματική ποινή 150.000 ευρώ. Σε περιπτώσεις ΑΓΓΟ είναι πιθανό να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με τα άρθρα 222-3 και 222-10. Και τα δύο άρθρα υποστηρίζουν ότι αποτελεί επιβαρυντική περίπτωση εάν το θύμα είναι, μεταξύ άλλων: ανήλικος 15 ετών ή μικρότερος (άρθρα 222-3 παράγραφος 1 και 222-10 παράγραφος 1), άτομο με ιδιαίτερη ευπάθεια λόγω, μεταξύ άλλων, ηλικίας ή κατάστασης εγκυμοσύνης (άρθρα 222-3 παράγραφος 2 και 222-10 παράγραφος 2) ή απόγονος στην ευθεία γραμμή (άρθρα 222-3(4ter) και 222-10(4ter)). Εάν υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις, η ανώτατη ποινή είναι υψηλότερη: Το άρθρο 222-10 προβλέπει μέγιστη ποινή φυλάκισης 15 ετών για άσκηση βίας που είχε ως αποτέλεσμα μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία σε επιβαρυντικές περιστάσεις. Αυτό σημαίνει ότι η μέγιστη ποινή που θα μπορούσε να επιβληθεί για τη διάπραξη του

ακρωτηριασμού είναι 15 χρόνια φυλάκιση βάσει του άρθρου 222-10. Το άρθρο 121-6 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ένας συνεργός (αυτός που προμηθεύεται, βοηθά και υποκινεί τον ΑΓΓΟ) σε ένα αδίκημα τιμωρείται ως δράστης, αλλά εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή να εκτιμήσει τον ρόλο που έπαιξε ένας συνεργός. ένα αδίκημα και ποια θα ήταν η κατάλληλη ποινή. Το άρθρο 227-24-1 ορίζει μέγιστη ποινή φυλάκισης πέντε ετών ή πρόστιμο 75.000 ευρώ για υποκίνηση ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό ή σε κάποιον άλλο να διαπράξει ακρωτηριασμό ανηλίκου. Υπάρχουν επίσης κυρώσεις για την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ στη Γαλλία. Εάν κάποιος δεν αναφέρει έναν προγραμματισμένο ακρωτηριασμό που μπορεί να αποτραπεί, το άρθρο 434-1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει μέγιστη ποινή φυλάκισης τριών ετών ή πρόστιμο 45.000 ευρώ. Εάν κάποιος δεν αναφέρει ακρωτηριασμό που έχει ήδη λάβει χώρα, το άρθρο 434-3 προβλέπει επίσης ποινή φυλάκισης τριών ετών ή πρόστιμο 45.000 ευρώ, εκτός εάν το θύμα είναι ανήλικο. Στην περίπτωση αυτή, η μέγιστη ποινή είναι φυλάκιση πέντε ετών ή πρόστιμο 75.000 ευρώ.

Όταν πρόκειται για ανήλικα κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό, οι νόμοι για την προστασία των παιδιών στον γαλλικό Αστικό Κώδικα μπορεί να ισχύει. Ένα παιδί και η οικογένειά του μπορούν να τεθούν υπό εξωτερική επίβλεψη όσο το παιδί παραμένει στο σπίτι. Αυτό αναφέρεται στον Αστικό Κώδικα ως «εκπαιδευτική βοήθεια». Το άρθρο 375 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι όταν, μεταξύ άλλων, κινδυνεύει η υγεία ή η ασφάλεια ενός ανηλίκου, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει εκπαιδευτική βοήθεια κατόπιν αιτήματος: και οι δύο ή ένας από τους γονείς, πρόσωπο ή υπηρεσία στην οποία έχει ανατεθεί το παιδί, ο ανήλικος ή ο εισαγγελέας. Με την απόφαση του δικαστή ορίζεται η διάρκεια του μέτρου, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τα δύο έτη, αλλά το μέτρο μπορεί να ανανεωθεί με αιτιολογημένη απόφαση. Το άρθρο 375-2 ορίζει ότι ο δικαστής θα διορίσει ένα ειδικευμένο άτομο ή υπηρεσία με καθήκον να βοηθά και να συμβουλεύει την οικογένεια και με την ευθύνη να παρακολουθεί την ανάπτυξη του παιδιού. Ο δικαστής μπορεί επίσης να εξουσιοδοτήσει αυτό το άτομο ή την υπηρεσία να παρέχει έκτακτη ή περιοδική διαμονή στο παιδί, όταν αυτό είναι απαραίτητο, εάν το άτομο ή η υπηρεσία είναι επίσης ειδικά εξουσιοδοτημένο να το πράξει από το νόμο. Το άρθρο 375-2 ορίζει επίσης ότι ο δικαστής μπορεί να διατάξει ορισμένες προϋποθέσεις για την παραμονή του παιδιού στο σπίτι, όπως η τακτική φοίτηση σε συνηθισμένο ή εξειδικευμένο υγειονομικό ή εκπαιδευτικό ίδρυμα, εάν είναι απαραίτητο βάσει συστήματος οικοτροφείου ή άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας. Το άρθρο 375-3 ορίζει ότι το παιδί μπορεί να ληφθεί από το σπίτι όπου συνήθως διαμένει υπό φροντίδα από άλλο γονέα ή μέλος της οικογένειας ή ίδρυμα, εάν το απαιτεί η προστασία του παιδιού. Το άρθρο 375-7 ορίζει ότι, για να διατάξει τα προαναφερθέντα μέτρα, ο δικαστής μπορεί να διατάξει και την απαγόρευση εξόδου του παιδιού από τη χώρα. Αυτό είναι ιδιαίτερα χρήσιμο αφού, σε πολλές περιπτώσεις, τα κορίτσια οδηγούνται στο εξωτερικό για να κοπούν στη χώρα καταγωγής του ενός ή και των δύο γονέων. Εκτός από τους γενικούς ποινικούς νόμους, υπάρχουν γενικοί αστικοί νόμοι που θα μπορούσαν να προστατεύσουν τις άκοπες γυναίκες. Το άρθρο 16-2 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι ένας δικαστής μπορεί να ορίσει όλα τα κατάλληλα μέτρα για την πρόληψη ή τον τερματισμό της παράνομης επέμβασης στο ανθρώπινο σώμα. Αυτό θα ισχύει για γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού.

Επί του παρόντος δεν υπάρχουν συγκεκριμένες κρατικές υποχρεώσεις στο γαλλικό δίκαιο σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, η βία κατά των γυναικών καλύπτεται από το Νόμο για την Πραγματική Ισότητα

Ανδρών και Γυναικών. Το άρθρο 1 αυτού του νόμου ορίζει ότι η Εθνική Κυβέρνηση και οι τοπικές αρχές, καθώς και οι δημόσιοι θεσμοί τους, πρέπει να εφαρμόζουν πολιτικές, βασισμένες σε μια ολοκληρωμένη προσέγγιση, για τη βελτίωση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, και ότι αυτοί οι φορείς πρέπει να αξιολογούν αυτές τις πολιτικές ετησίως. Οι πολιτικές αυτές θα πρέπει να περιλαμβάνουν, ειδικότερα, δράσεις πρόληψης και προστασίας για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και των προσβολών στην αξιοπρέπειά τους. Η εθνική κυβέρνηση και οι τοπικές αρχές πρέπει επίσης να παράσχουν χρηματοδότηση για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών, μεταξύ άλλων, για την εφαρμογή του Πέμπτου Διυπουργικού Σχεδίου για την Πρόληψη της Βίας κατά των Γυναικών 2017–2019. Το Πέμπτο Διυπουργικό Σχέδιο περιλαμβάνει ένα κεφάλαιο για τον ΑΓΓΟ, που σημαίνει ότι η πολιτεία και οι τοπικές αρχές θα πρέπει επίσης να διαθέσουν κονδύλια για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η Γαλλία δεν έχει επί του παρόντος συγκεκριμένο νόμο για τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, εκκρεμεί πρόταση νόμου που θα καλύπτει ειδικά τον ΑΓΓΟ. Ο προτεινόμενος νόμος αριθ. 1808 για την ενίσχυση της προστασίας των θυμάτων και της πρόληψης και τιμωρίας της σωματικής και σεξουαλικής βίας περιλαμβάνει την υποχρέωση του κράτους να παρακολουθεί περιπτώσεις υποθέσεων ακρωτηριασμού και ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 16 αυτού του νόμου ορίζει ότι, κάθε χρόνο, η κυβέρνηση θα υποβάλλει έκθεση για τον ΑΓΓΟ στο κοινοβούλιο περιλαμβάνει: πόσες γυναίκες που έχουν γαλλική υπηκοότητα ή ζουν στη Γαλλία είναι θύματα ακρωτηριασμού στη Γαλλία ή στο εξωτερικό, όλες οι δικαστικές υποθέσεις και η δικαστική δραστηριότητα που αφορούν τα αδικήματα που προβλέπονται στα άρθρα 222-9, 222-10 και 227-24-1 του Ποινικού Κώδικα (αριθμός υποθέσεων που καταχωρίστηκαν και διώκονται, ποσοστό διώξεων και ποσοστό ποινικής απάντησης, αριθμός των καταδικαστικών αποφάσεων και του ύψους των ποινών που επιβλήθηκαν, καθώς και της εθνικότητας των δραστών αυτών των αδικημάτων, τα μέσα και το κόστος για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ και ενέργειες που αναλήφθηκαν με χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ για την εφαρμογή μιας σταθερής πολιτικής ενάντια σε τέτοιες πρακτικές. Ο προτεινόμενος νόμος αριθ. 1808 περιέχει στην πραγματικότητα ένα ολόκληρο κεφάλαιο για τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, δεδομένου ότι εξακολουθεί να εκκρεμεί και δεν είναι σαφές εάν ή πότε θα εγκριθεί (και θα εφαρμοστεί), δεν έχει συζητηθεί λεπτομερέστερα στην παρούσα έκθεση. Δεν υπάρχει εθνική συντονιστική επιτροπή για τον ΑΓΓΟ στη Γαλλία. ούτε υπάρχει (ακόμη) νόμος που να το υποχρεώνει.

Η πρώτη δικαστική υπόθεση για τον ΑΓΓΟ στη Γαλλία έλαβε χώρα το 1983. Η υπόθεση αφορούσε μια μητέρα που είχε κάνει ακρωτηριασμό στην κόρη της, η οποία ήταν κάτω των 15 ετών. μικρά κόπηκαν. Η μητέρα δικάστηκε βάσει του άρθρου 222-9 του Ποινικού Κώδικα, «πρόκληση βίας με αποτέλεσμα μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία» (τότε άρθρο 312-3). Η υπεράσπιση επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορούσε να γίνει γνωστό μέχρι την εφηβεία εάν ο ακρωτηριασμός θα οδηγούσε σε αναπηρία ή όχι. Αυτός ο λόγος ακυρώσεως και οι άλλοι λόγοι ακυρώσεως που βασίζονται στο ποινικό δικονομικό δίκαιο απορρίφθηκαν όλοι από το Ακυρωτικό Δικαστήριο και η καταδίκη της μητέρας επικυρώθηκε. Από αυτήν την υπόθεση, υπήρξαν περίπου 40 υποθέσεις ακρωτηριασμού στη Γαλλία, οι περισσότερες με καταδίκες. Σε άλλη υπόθεση το 2012, δύο γονείς καταδικάστηκαν ως συνεργοί. Αν και οι γονείς αρνήθηκαν ότι έκαναν ακρωτηριασμό στην κόρη τους, ένα κομμάτι ρολό κουζίνας που κρατούσε κομμάτια σάρκας των γεννητικών οργάνων βρέθηκε στο σπίτι τους. Το δικαστήριο

κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, παρά την άρνησή τους, πρέπει να γνώριζαν την πράξη και να είχαν δώσει τη συγκατάθεσή τους (28toomanyorg 2021).

Τον Ιούνιο του 2019 παρουσιάστηκε το πρώτο Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Εξάλειψη του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων 2018-2022. Οι βασικές προτεραιότητές του είναι η βελτίωση της υγείας των θυμάτων του ΑΓΓΟ, η ανάπτυξη ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης επαγγελματιών για καλύτερη πρόληψη, η ανάπτυξη πιο κατάλληλων εργαλείων πρόληψης, η εμπάθυνση των γνώσεων γύρω από τον ΑΓΓΟ και η διερεύνηση της εκάστοτε τρέχουσας κατάστασης και η δημιουργία της Γαλλίας ως υποδειγματικής χώρας σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Δεν έχει δημιουργηθεί ανεξάρτητο σύστημα Παρακολούθησης και Αξιολόγησης ούτε διατίθεται προϋπολογισμός ειδικά για αυτό το ΕΣΔ. Σύμφωνα με πιο γενικές πολιτικές σχετικά με τη βία κατά των γυναικών, ορισμένες οργανώσεις χρηματοδοτούνται από την κυβέρνηση, αλλά η χρηματοδότηση δεν καλύπτει πάντα τις ανάγκες τους. Ορισμένες οργανώσεις που εργάζονται για την πρόληψη του ΑΓΓΟ ή τη φροντίδα των επιζώντων δεν έχουν χρηματοδότηση από την κυβέρνηση. Ταυτόχρονα ο ΑΓΓΟ δεν αποτελεί το επίκεντρο ενός συγκεκριμένου μηχανισμού συντονισμού πολλών υπηρεσιών, αλλά περιλαμβάνεται από το 2013 στο πεδίο εφαρμογής της Διυπουργικής Αποστολής για την Προστασία των Γυναικών Θυμάτων Βίας και την Καταπολέμηση της Εμπορίας Ανθρώπων MIPROF, η οποία είναι μια διυπουργική μονάδα του γαλλικού υπουργείου που είναι αρμόδιο για τα δικαιώματα των γυναικών. Επιπλέον, η Διυπουργική Αντιπροσωπεία για την Υποστήριξη Θυμάτων (DIAV) (δημιουργήθηκε το 2017) και ο Υπουργός Δικαιοσύνης είναι υπεύθυνοι για το συντονισμό των διαφορετικών πολιτικών για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και για την παρακολούθηση της υποστήριξης στα θύματα, διασφαλίζοντας την αποτελεσματικότητα και βελτιωμένες συσκευές και παρέχει έλεγχο, συντονισμό και παρακολούθηση των τοπικών επιτροπών για την παροχή βοήθειας στα θύματα. Σύμφωνα με το άρθρο L226-3 του Κώδικα Κοινωνικής Εργασίας και Οικογένειας, η Τμηματική μονάδα συλλογής και αξιολόγησης «πληροφοριών ανησυχίας» (CRIP) λαμβάνει δεδομένα από υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας για παιδιά, υπηρεσίες προστασίας μητέρας και παιδιού και υπηρεσίες κοινωνικής εργασίας σχετικά με κινδύνους ή κινδύνους κινδύνου για την υγεία, την ασφάλεια ή την ηθική των ανηλίκων. Ως πιθανά μέτρα πρόληψης/προστασίας προτείνονται οι υποχρεωτικές εξετάσεις πριν και μετά το ταξίδι. Τα προληπτικά μέτρα στα Κέντρα Πρόνοιας Μητέρων και Παιδιού είναι πολύ αποτελεσματικά για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε παιδιά έως 6 ετών. Αυτά περιλαμβάνουν τακτικούς ελέγχους στα παιδιά, ιατρική παρακολούθηση ιδιαίτερα πριν και μετά τις διακοπές, ευαισθητοποίηση και ενημερωτικές ομιλίες σχετικά με τον ΑΓΓΟ που δίνονται στους γονείς από εκπαιδευμένους επαγγελματίες. Σε περίπτωση υψηλού κινδύνου που εκτιμάται με τη συμμετοχή κοινωνικών υπηρεσιών εφαρμόζεται το μέτρο της προσωρινής αναστολής της επιμέλειας γονέα. Εάν ένα άτομο θεωρείται ότι διατρέχει υψηλό κίνδυνο να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, μπορεί να του απαγορευτεί να εγκαταλείψει την εθνική επικράτεια. Μια σειρά από υπηρεσίες, όπως συμβουλευτική, ομαδική θεραπεία, γυναικολογική φροντίδα, είναι διαθέσιμες σε κλινικές/νοσοκομεία. Όλες οι υπηρεσίες καλύπτονται από τη γαλλική κοινωνική ασφάλιση (ασφάλιση δημόσιας υγείας), συμπεριλαμβανομένων των μεταναστών (χωρίς έγγραφα) με κρατική ιατρική βοήθεια που πηγαίνουν σε δημόσια νοσοκομεία, το Aide Médicale d'Etat το λαμβάνουν μετά από 3 μήνες παραμονής στη χώρα. Στα δημόσια νοσοκομεία, δεν υπάρχουν αποκλειστικές διεπιστημονικές ομάδες (σεξολόγοι, γυναικολόγοι, ψυχολόγοι, εθνολόγοι) που να εργάζονται πλήρως εντός των μονάδων ΑΓΓΟ, οι

οποίες θα ήταν βασικές σε αυτές τις εξειδικευμένες μονάδες. Μεταξύ των πρωτοπόρων το Saint-Germain-en-Laye: Women Safe – Institute Health Génésique διαθέτει μια διεπιστημονική ομάδα (νοσοκόμων, ψυχολόγων, γιατρών και δικηγόρων) για τη φροντίδα των θυμάτων βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, το Maison des Femmes διαθέτει μια ομάδα γιατρών, μαιών, ψυχολόγων και σεξολόγων ειδικευμένων στον ΑΓΓΟ, οι οποίοι μπορούν να συζητήσουν με τους ασθενείς για την εμπειρία τους, να απαντήσουν σε ερωτήσεις και να εξετάσουν το ενδεχόμενο χειρουργικής επέμβασης, εάν το επιθυμούν. Προσφέρουν επίσης μια ομάδα υποστήριξης μία φορά το μήνα, ώστε οι γυναίκες να μπορούν να μιλήσουν με άλλες γυναίκες σε παρόμοιες καταστάσεις, το Centre Hospitalier Universitaire CHU Rennes διαθέτει Γυναικολογικό Τμήμα που παρέχει ιατρική περίθαλψη σε επιζώντες ΑΓΓΟ. Παρά το άνοιγμα ολοένα και περισσότερων πολυεπιστημονικών κέντρων, οι υπηρεσίες αυτές δεν εξαπλώνονται σε ολόκληρη τη γαλλική επικράτεια αλλά σε περιορισμένες περιοχές που υπονομεύουν την προσβασιμότητά τους στην πλειονότητα του πληθυσμού. Οι επαγγελματίες που παρέχουν τις υπηρεσίες τους στις μονάδες ΑΓΓΟ είναι στην πραγματικότητα υπάλληλοι δημοσίων ή μαιευτηρίων και εργάζονται στις μονάδες ΑΓΓΟ μόνο εν μέρει εντός των ωρών εργασίας τους και για τους υπόλοιπους ως εθελοντές στον ελεύθερο χρόνο τους. Δεν διατίθεται προϋπολογισμός για γραμματείς, ψυχολόγους ή κοινωνικούς λειτουργούς σε τέτοιες μονάδες, γεγονός που αναπόφευκτα επηρεάζει την ποιότητα της παρεχόμενης υπηρεσίας. Επιπλέον τα θύματα του ΑΓΓΟ είναι δυνατόν να υποβληθούν σε επανορθωτική επέμβαση. Η επανορθωτική χειρουργική καλύπτεται από τη γαλλική κοινωνική ασφάλιση (Public Health Insurance) από το 2003. Διατίθεται σε 15 νοσοκομεία και κλινικές. Ωστόσο, βρίσκονται κυρίως στην περιοχή του Παρισιού και σε ελάχιστες άλλες επαρχίες. Επίσης, ο ΑΓΓΟ περιλαμβάνεται στο υποχρεωτικό πρόγραμμα σπουδών αρχικής και/ή συνεχούς εκπαίδευσης/κατάρτισης για επαγγελματίες υγείας. Από το 2006, η αρχική κατάρτιση για επαγγελματίες υγείας (π.χ. προγράμματα σπουδών πανεπιστημίου) περιλαμβάνει μια υποχρεωτική ενότητα για τον ΑΓΓΟ, ωστόσο είναι γενικά σε χαμηλά πρότυπα. Τον Νοέμβριο του 2016, το MIPROF σε συνεργασία με μια διεπιστημονική ομάδα εμπειρογνομόνων και επαγγελματιών δημοσίευσε ένα εκπαιδευτικό σετ για τον ΑΓΓΟ και τον καταναγκαστικό γάμο για επαγγελματίες της εκπαίδευσης (συμπεριλαμβανομένων δασκάλων, εκπαιδευτικών συμβούλων, σχολικών ψυχολόγων, νοσοκόμων και γιατρών και εργαζομένων σε περιπτώσεις ασύλου) και κοινωνικών λειτουργών που καλούνται “Μπιλακόρο”. Σύμφωνα με το άρθρο L226-3 του Κώδικα Κοινωνικής Εργασίας και Οικογένειας, η Τμηματική μονάδα συλλογής και αξιολόγησης «πληροφοριών ανησυχίας» (CRIP) λαμβάνει δεδομένα από υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας για παιδιά, υπηρεσίες προστασίας μητέρας και παιδιού και υπηρεσίες κοινωνικής εργασίας σχετικά με κινδύνους ή κινδύνους κινδύνου για την υγεία, την ασφάλεια ή την ηθική των ανηλίκων. Το MIPROF δημιούργησε μια ομάδα εργασίας για τα στατιστικά στοιχεία της VAW το 2013, η οποία συνεδριάζει κάθε 3 μήνες. Τέλος, αναλυτικά στατιστικά στοιχεία για τις αιτήσεις ασύλου και τις πρωτόδικες αποφάσεις δημοσιεύονται ετησίως από το Γραφείο Προστασίας Προσφύγων και Απάτριδων (OFPRA) στις εκθέσεις δραστηριοτήτων του. Ωστόσο, αυτά δεν παρουσιάζουν συγκεκριμένα συγκεντρωτικά στοιχεία με βάση τον λόγο αναγνώρισης / απόρριψης του καθεστώτος του πρόσφυγα (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, το αξιόποιο του ακρωτηριασμού στη Γαλλία επιβεβαιώθηκε από την πρώτη καταδίκη για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη χώρα, το 1983, χαρακτηρίζοντας τον ακρωτηριασμό ως «πρόκληση βίας που οδηγεί σε μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία». Αυτό επιβεβαιώθηκε περαιτέρω

στο Εθνικό Σχέδιο Δράσης του 2019 για τον ΑΓΓΟ. Ο νόμος δεν περιλαμβάνει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, τα σχετικά κυβερνητικά έγγραφα διατηρούν τις ταξινομήσεις που δίνει ο ΠΟΥ, καλύπτοντας όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Γαλλία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Η υποκίνηση ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό και η παρακίνηση άλλου ατόμου να διαπράξει ακρωτηριασμό σε ανήλικο ποινικοποιούνται ειδικά σύμφωνα με το άρθρο 227-24-1 του Ποινικού Κώδικα. Η παράλειψη αναφοράς της απόδοσης του ΑΓΓΟ ή μιας προγραμματισμένης εκτέλεσης του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Γαλλία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή των γαλλικών νόμων στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν είτε ο δράστης είτε το θύμα έχουν γαλλική ιθαγένεια. Οι καλές πρακτικές που ακολουθούνται είναι υψηλού επιπέδου ιδίως όσον αφορά τις υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας και υγείας. Ωστόσο, η εξειδίκευση του εργατικού προσωπικού και η ενημέρωση και κινητοποίηση της κοινής γνώμης χωρούν βελτίωσης.

2. Ηνωμένο Βασίλειο

Το Ηνωμένο Βασίλειο (ΗΒ) είναι μια χώρα στη βορειοδυτική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 66,8 εκατομμυρίων κατοίκων. Το πολίτευμα της χώρας είναι συνταγματική μοναρχία με ενιαία κοινοβουλευτική δημοκρατία και έχει ένα νομικό σύστημα κοινού δικαίου. Μια μελέτη από το City University London and Equality Now υπολόγισε ότι, το 2011, 137.000 γυναίκες και κορίτσια που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) ζούσαν στην Αγγλία και την Ουαλία, αν και γεννήθηκαν σε χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Υπολογίστηκε επίσης ότι έως και 60.000 γυναίκες και κορίτσια που ζουν στο Ηνωμένο Βασίλειο ενδέχεται να κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ο υψηλότερος επιπολασμός είναι σε πέντε πόλεις: London, Manchester, Slough, Leicester και Birmingham. Σχεδόν οι μισές (49,9%) του εκτιμώμενου αριθμού γυναικών και κοριτσιών που ζουν με ΑΓΓΟ προέρχονται από το Κέρας της Αφρικής (Τζιμπουτί, Ερυθραία, Σομαλία και Σουδάν), όπου ο Τύπος III ασκείται πιο συχνά. Μια άλλη μεγάλη κοινότητα της διασποράς, που αντιπροσωπεύει το 19,5% του εκτιμώμενου αριθμού γυναικών και κοριτσιών που ζουν με ακρωτηριασμό στο Ηνωμένο Βασίλειο, είναι από τη Νιγηρία, όπου ο Τύπος II ασκείται πιο συχνά.

Το Ηνωμένο Βασίλειο έχει δύο ειδικούς νόμους που ποινικοποιούν τον ΑΓΓΟ: ο νόμος περί ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων του 2003 (ο νόμος του 2003), που ισχύει στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία. και Ο νόμος περί Απαγόρευσης του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (Σκωτία) του 2005 (ο νόμος του 2005), που ισχύει στη Σκωτία. Ο νόμος του 2003 ορίζει τον «ΑΓΓΟ» στην Ενότητα 1(1) ως εκτομή, εμφύσηση ή με άλλο τρόπο ακρωτηριασμό ολόκληρου ή οποιουδήποτε μέρους των μεγάλων χειλέων, των μικρών χειλέων ή της κλειτορίδας ενός κοριτσιού. Ο νόμος του 2005 ορίζει τον «ΑΓΓΟ» σύμφωνα με την Ενότητα 1(1) σε συνδυασμό με την Ενότητα 1(2) ως εκτομή, εμφύσηση ή άλλως ακρωτηριασμό ολόκληρου ή οποιουδήποτε μέρους των μεγάλων χειλέων, των μικρών χειλέων, της πρόποδας της κλειτορίδας, της κλειτορίδας ή του

κόλλο άλλου ατόμου. Η «εκτομή» καλύπτει τον ΑΓΓΟ τύπου ΙΙ (σύμφωνα με τις ταξινομήσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας), η «εμφύσηση» καλύπτει τον ΑΓΓΟ Τύπου ΙΙΙ και η «αλλιώς ακρωτηριαστική» μπορεί να ερμηνευθεί ότι καλύπτει τους τύπους Ι και ΙV ΑΓΓΟ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο νόμος του 2003 δεν αναφέρει συγκεκριμένα την κλειτορίδα. Ωστόσο, είναι πιθανό αυτό να αναγνωρίζεται/ερμηνεύεται ως μέρος της κλειτορίδας. Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αν και ο νόμος του 2003 αναφέρεται σε «ένα κορίτσι» στην Ενότητα 1(1), το Τμήμα 6(1) αναφέρει συγκεκριμένα ότι ο ορισμός του «κοριτσιού» περιλαμβάνει τις γυναίκες. Ο νόμος του 2005, χρησιμοποιώντας τη λέξη «πρόσωπο» στην Ενότητα 1(1), ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών. Η προμήθεια, η βοήθεια και η συνέργεια στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχουν ποινικοποιηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το άρθρο 2 του νόμου του 2003 χαρακτηρίζει το αδίκημα της παροχής βοήθειας σε ένα κορίτσι να ακρωτηριάσει τα γεννητικά του όργανα ως βοήθεια, παρότρυνση, παροχή συμβουλών ή παροχή συμβουλών σε ένα κορίτσι να αφαιρέσει, να ακρωτηριάσει ή με άλλον τρόπο να ακρωτηριάσει ολόκληρο ή οποιοδήποτε μέρος των δικών της μεγάλων χειλέων, μικρών χειλέων ή κλειτορίδας. Ο νόμος του 2003 δεν ποινικοποιεί ρητά την προμήθεια, τη βοήθεια ή την υποκίνηση άλλου ατόμου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε κάποιον άλλο στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία. Ωστόσο, το Τμήμα 3 του Νόμου του 2003 ποινικοποιεί ρητά την παροχή βοήθειας σε άτομο που δεν ανήκει στο Ηνωμένο Βασίλειο να ακρωτηριάσει τα γεννητικά όργανα ενός κοριτσιού στο εξωτερικό. Οι ενότητες 3 παράγραφοι 1 και 2 ορίζουν αυτό ως βοήθεια, συνέργεια, παροχή συμβουλών ή παροχή συμβουλών σε ένα άτομο που δεν είναι υπήκοος ή κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου να εκτελέσει μια πράξη σύμφωνα με την Ενότητα 1 σε κορίτσι ή γυναίκα που είναι υπήκοος ή κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου, εκτός του ΗΒ. Για παράδειγμα, αυτό θα ισχύει όταν οι γονείς προμηθεύονται έναν αλλοδαπό επαγγελματία για να κάνει ακρωτηριασμό στην κόρη τους ενώ βρίσκονται σε διακοπές εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι η (δυσνητικά) προμήθεια, βοήθεια και υποκίνηση ΑΓΓΟ αποτελούν λόγους για να γίνει ένα άτομο υπόδικο σε ένταλμα προστασίας ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGMPO), σύμφωνα με τις Ενότητες 1(5) και 18(5) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003. Ο νόμος του 2005 ποινικοποιεί την παροχή βοήθειας, συνέργειας, παροχής συμβουλών, προμήθειας ή υποκίνησης άλλου ατόμου να εκτελέσει ΑΓΓΟ σε κάποιον άλλο σύμφωνα με την Ενότητα 3(1)(α). Η Ενότητα 3(1)(β) ποινικοποιεί την παροχή βοήθειας, συνέργειας, παροχής συμβουλών, προμήθειας ή υποκίνησης μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού να κάνει ακρωτηριασμό στον εαυτό της. Η Ενότητα 3(1)(γ) ποινικοποιεί την παροχή βοήθειας, συνέργειας, παροχής συμβουλών, προμήθειας ή υποκίνησης άλλου ατόμου που δεν είναι υπήκοος ή κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου να κάνει ακρωτηριασμό εκτός του ΗΒ. Η ιθαγένεια ή το καθεστώς διαμονής του θύματος δεν έχει σημασία για το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του νόμου του 2005. Σύμφωνα με την Ενότητα 5B(7)(β), σε συνδυασμό με την Ενότητα 5B(2)(γ), (δυσνητικά) η βοήθεια, η παρότρυνση, η παροχή συμβουλών, η προμήθεια ή η υποκίνηση άλλου ατόμου να διαπράξει ΑΓΓΟ μπορεί επίσης να καταστήσει κάποιον εναγόμενο ή υποκείμενο ΑΓΓΟ. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού δεν ποινικοποιείται ρητά στο ΗΒ. Ωστόσο, πιθανότατα η επιτρεπόμενη χρήση χώρων θα χαρακτηρίζεται ως «βοήθεια». Η παροχή ή η κατοχή εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ωστόσο, όπως και με την άδεια χρήσης χώρων, είναι

πιθανό η παροχή εργαλείων να χαρακτηρίζεται ως «βοήθεια». Αν και το Τμήμα 5B του Νόμου του 2003 εισήγαγε ένα υποχρεωτικό καθήκον αναφοράς, το οποίο απαιτεί από τους επαγγελματίες που υπόκεινται σε νομοθετική ρύθμιση να αναφέρουν «γνωστές» περιπτώσεις ΑΓΓΟ στην αστυνομία, η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στο ΗΒ. Σύμφωνα με την Ενότητα 5B(2)(α) του νόμου του 2003, οι ακόλουθοι επαγγελματίες έχουν καθήκον αναφοράς: οι επαγγελματίες υγείας, οι καθηγητές και οι εργαζόμενοι κοινωνικής μέριμνας στην Ουαλία. Η ενότητα 5B(1) ορίζει ότι αυτοί οι επαγγελματίες πρέπει να κάνουν μια «ειδοποίηση ΑΓΓΟ» εάν, κατά τη διάρκεια της δουλειάς τους, ανακαλύπτουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων φαίνεται να έχει γίνει σε ένα κορίτσι κάτω των 18 ετών. Η ενότητα 5B(2)(β), σε συνδυασμό με τις Ενότητες 5B(3) και (4), περιγράφει ότι η «ανακάλυψη» του ΑΓΓΟ μπορεί να είναι η περίπτωση όταν ένα κορίτσι λέει στον επαγγελματία ότι του έχει γίνει ΑΓΓΟ με οποιονδήποτε τρόπο περιγράφεται, ή όταν ο επαγγελματίας παρατηρεί σωματικά σημάδια της εκτέλεσης ΑΓΓΟ σε ένα κορίτσι και δεν έχει κανένα λόγο να πιστεύει ότι η πράξη ήταν ή ήταν μέρος μιας χειρουργικής επέμβασης που ήταν νόμιμη και διενεργήθηκε από αδειούχο ή εγγεγραμμένο επαγγελματία. Η ενότητα 5B παράγραφος 5 ορίζει ότι η κοινοποίηση πρέπει να γίνει εντός ενός μηνός από την ανακάλυψη και μπορεί να γίνει προφορικά ή γραπτά. Η ενότητα 5B(7) ορίζει ρητά ότι μια κοινοποίηση ΑΓΓΟ δεν παραβιάζει καμία μορφή επαγγελματικού απορρήτου. Οι κυρώσεις για τη μη αναφορά καθορίζονται από τις ρυθμιστικές αρχές για τους σχετικούς επαγγελματίες.

Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στο ΗΒ, αλλά εμπίπτει στις γενικές απαγορεύσεις των Ενοτήτων 1 των Νόμων του 2003 και του 2005. Υπάρχουν, ωστόσο, ιατρικές εξαιρέσεις βάσει των οποίων η προσβολή των γεννητικών οργάνων δεν θεωρείται ΑΓΓΟ. Το άρθρο 1 παράγραφος 2 στοιχείο α), σε συνδυασμό με το άρθρο 1 παράγραφος 3 στοιχείο α) του νόμου του 2003, ορίζει ότι μια χειρουργική επέμβαση που είναι απαραίτητη για τη σωματική ή ψυχική υγεία μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού, που πραγματοποιείται από εγγεγραμμένο επαγγελματία ιατρό, δεν πληροί τις προϋποθέσεις ως FGM. Το τμήμα 1 παράγραφος 5 του νόμου του 2003 υπογραμμίζει ότι, όταν προσδιορίζεται εάν μια επέμβαση ήταν απαραίτητη για την ψυχική υγεία μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού, η πεποίθηση της ίδιας ή οποιουδήποτε άλλου ατόμου ότι είναι μια συνήθης ή τελετουργική (θρησκευτική) απαίτηση είναι άσχετη. Το άρθρο 1 παράγραφος 2 β, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 παράγραφος 3 στοιχείο β) του νόμου του 2003, ορίζει ότι μια χειρουργική επέμβαση σε κορίτσι ή γυναίκα που γεννά ή μόλις έχει γεννήσει, για σκοπούς που σχετίζονται με τον τοκετό ή τη γέννηση, που πραγματοποιείται από εγγεγραμμένο ιατρό, μαία ή άτομο που παρακολουθεί πρόγραμμα εκπαίδευσης με σκοπό να γίνει τέτοιος ιατρός ή μαία, δεν πληροί τις προϋποθέσεις ως ΑΓΓΟ. Αυτές οι ίδιες ιατρικές εξαιρέσεις περιλαμβάνονται στον Νόμο του 2005 σύμφωνα με την Ενότητα 1(3) σε συνδυασμό με τα Τμήματα 1(4), 1(5) και 1(6).

Τόσο οι νόμοι του 2003 όσο και του 2005 έχουν εξωεδαφική εφαρμογή όσον αφορά τον ΑΓΓΟ. Οι Ενότητες 4 και των δύο Πράξεων επεκτείνουν την εφαρμογή των Πράξεων στα αδικήματα των άρθρων 1 έως 3 του νόμου του 2003 και των τμημάτων 1 και 3 του νόμου του 2005 σε κάθε πράξη που πραγματοποιείται εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου από υπήκοο ΗΒ ή μόνιμο κάτοικο του Ηνωμένου Βασιλείου. Τα FGMPO έχουν επίσης εξωεδαφική εφαρμογή.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ στο Ηνωμένο Βασίλειο. Για την Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία, η Ενότητα 5(1) του νόμου του 2003 ορίζει ότι για τα αδικήματα σύμφωνα με τις Ενότητες 1, 2 και 3 (εκτέλεση ΑΓΓΟ, βοήθεια σε κορίτσι στο να κάνει ακρωτηριασμό στον εαυτό της και βοήθεια σε

κάποιον να κάνει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό), υπάρχει μέγιστη ποινή η φυλάκιση δεκαεσσάρων ετών ή χρηματική ποινή (ή και τα δύο) για καταδίκη σε κατηγορητήριο (βαρύτερα αδικήματα) και φυλάκιση έξι μηνών ή χρηματική ποινή (ή και τα δύο) για συνοπτική καταδίκη (λιγότερο σοβαρά αδικήματα, για παράδειγμα, λιγότερο βαριά μορφή ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων).

Η Σκωτία εφαρμόζει τους ίδιους όρους. Το άρθρο 5 του νόμου του 2005 ορίζει ότι για τα αδικήματα του νόμου υπάρχει μέγιστη ποινή φυλάκισης δεκαεσσάρων ετών ή χρηματική ποινή για καταδίκη σε κατηγορητήριο και φυλάκιση έξι μηνών ή πρόστιμο για συνοπτική καταδίκη. Σύμφωνα με τον νόμο του 2003, Ενότητα 3Α, είναι επίσης αδίκημα για άτομα που είναι υπεύθυνα για ένα κορίτσι (για παράδειγμα, γονείς) να μην προστατεύουν ένα κορίτσι από τον ΑΓΓΟ. Οι κυρώσεις για την αποτυχία προστασίας ενός κοριτσιού από τον ΑΓΓΟ προβλέπονται στο Άρθρο 5(2) του νόμου του 2003. Η μέγιστη ποινή για την αποτυχία να προστατεύσει ένα κορίτσι από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι επτά χρόνια φυλάκιση ή πρόστιμο για καταδίκη σε κατηγορητήριο. Περιληπτικά για τις καταδίκες οι ανώτατες ποινές διαφέρουν, στην Αγγλία και την Ουαλία, προβλέπεται φυλάκιση δώδεκα μηνών ή πρόστιμο ενώ στη Βόρεια Ιρλανδία, είναι έξι μήνες φυλάκιση ή πρόστιμο.

Στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία, το τμήμα 3Α του νόμου του 2003 ποινικοποιεί την αποτυχία προστασίας ενός κοριτσιού κάτω των 16 ετών από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων από κάθε άτομο που είναι υπεύθυνο για το κορίτσι τη σχετική στιγμή. Η ενότητα 3Α(2) ορίζει ότι υπάρχουν δύο τρόποι με τους οποίους ένα άτομο μπορεί να είναι υπεύθυνο για ένα κορίτσι. Εάν ένα άτομο έχει τη γονική μέριμνα για το κορίτσι και έχει συχνή επαφή μαζί του, εφαρμόζεται το άρθρο 3Α παράγραφος 3, ή εάν ένα άτομο είναι ηλικίας 18 ετών και άνω και είχε αναλάβει (και δεν έχει παραιτηθεί) την ευθύνη για τη φροντίδα του κοριτσιού με τον τρόπο γονέα, ισχύει η Ενότητα 3Α(4). Το τμήμα 3Α(5) ορίζει δύο άμυνες για αυτό το αδίκημα, πρώτον, ότι ένα άτομο μπορεί να αποδείξει ότι δεν γνώριζε ότι υπήρχε σημαντικός κίνδυνος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων εκείνη τη στιγμή και ότι δεν θα μπορούσε εύλογα να αναμένεται να γνωρίζει ότι υπήρχε τέτοιος κίνδυνος ή δεύτερον, ότι το άτομο έκανε όλα τα μέτρα που θα μπορούσαν εύλογα να αναμενόταν από αυτόν για να προστατεύσει το κορίτσι από τον ΑΓΓΟ. Το τμήμα 4(1Α) του νόμου του 2003 ορίζει ότι το τμήμα 3Α έχει επίσης εξωεδαφική εφαρμογή. Ο νόμος του 2005 δεν περιέχει τμήμα όπως το τμήμα 3Α. Εκτός από αυτό το τμήμα, τόσο οι νόμοι του 2003 όσο και του 2005 έχουν διατάξεις για τους FGMPO: οι άκοπες γυναίκες μπορούν επίσης να προστατεύονται από τους FGMPO, αλλά δεν υπάρχουν άλλες ειδικές διατάξεις που να τους παρέχουν προστασία. Επίσης, υπάρχει κάποια προστασία για τα θύματα σε ποινικές υποθέσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το τμήμα 4Α του νόμου του 2003 προβλέπει την ανωνυμία των θυμάτων σε ποινικές υποθέσεις, όπως ορίζεται στο Παράρτημα 1 του νόμου του 2003. Το τμήμα 1(2) του Παραρτήματος 1 του νόμου του 2003 ορίζει ότι τίποτα που θα μπορούσε να οδηγήσει το κοινό να αναγνωρίσει το θύμα σε μια υπόθεση όπου έχει υποστηριχθεί ότι έχει υποτεθεί ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων δεν μπορεί να συμπεριληφθεί σε οποιαδήποτε δημοσίευση κατά τη διάρκεια ζωής του θύματος. Η Ενότητα 1(3) του Παραρτήματος 1 διευκρινίζει ότι οποιαδήποτε υποτιθέμενη συγκατάθεση που δόθηκε από το θύμα δεν επηρεάζει την απαγόρευση της Ενότητας 1(2) του Παραρτήματος 1. Η Ενότητα 2(2) του Παραρτήματος 1 ορίζει ότι μπορεί να επιβληθεί πρόστιμο εάν κάποιος παραβιάσει την απαγόρευση. Ο νόμος του 2005 δεν έχει παρόμοια διάταξη. Δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις σε κανέναν νόμο για την προστασία των μαρτύρων.

Υπάρχει ένα σύστημα εντολών προστασίας ΑΓΓΟ στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τόσο ο νόμος του 2003 όσο και ο νόμος του 2005 περιέχουν ένα εκτεταμένο σύστημα FGMPOs. Το FGMPO είναι ένα μέτρο αστικού δικαίου που προσφέρει τα μέσα για την προστασία και την προστασία των θυμάτων ή εκείνων που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ. Τα οικογενειακά δικαστήρια συχνά εκδίδουν τέτοιες εντολές για να αποτρέψουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. για παράδειγμα, η αποτροπή ενός κοριτσιού να φύγει από τη χώρα ή η εντολή ενός κοριτσιού να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση για να εξακριβωθεί εάν έχει πραγματοποιηθεί ΑΓΓΟ. Είναι ασφαλιστικά μέτρα με τη μορφή πολιτικής διαταγής. Το FGMPO διαφέρει από τις «διαδικασίες φροντίδας», κατά τις οποίες ένα παιδί μπορεί να απομακρυνθεί από το σπίτι του και να τεθεί σε ανάδοχη φροντίδα λόγω σωματικής ή σεξουαλικής κακοποίησης. Η Ενότητα 1(1) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 ορίζει ότι ένα αγγλικό ή ουαλικό δικαστήριο μπορεί να εκδώσει FGMPO για την προστασία ενός κοριτσιού από τον FGM ή για την προστασία ενός κοριτσιού που έχει υποβληθεί σε FGM. Το άρθρο 18(1) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 περιέχει την ίδια διάταξη για τα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας. Το τμήμα 5A παράγραφος 2 του νόμου του 2005 ορίζει ότι ένα δικαστήριο της Σκωτίας μπορεί να εκδώσει FGMPO για να προστατεύσει από τον FGM ένα άτομο που προσδιορίζεται στην παραγγελία ή οποιοδήποτε άλλο άτομο εμπίπτει στην περιγραφή που καθορίζεται στην εντολή. για την προστασία ενός ατόμου που προσδιορίζεται στην παραγγελία που έχει υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων· ή για να μειώσει με άλλον τρόπο την πιθανότητα διάπραξης αδικήματος που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ. Τα κείμενα των Πράξεων δεν απαιτούν ένα συγκεκριμένο όριο για την έκδοση FGMPO. δεν υπάρχει απαίτηση για συγκεκριμένο συγκεκριμένο κίνδυνο. Το πεδίο εφαρμογής των FGMPO είναι πολύ ευρύ. Οι ενότητες 1(3) και 18(3) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 και το τμήμα 5B(1) του νόμου του 2005 ορίζουν ότι ένα FGMPO μπορεί να περιέχει οποιεσδήποτε απαγορεύσεις, περιορισμούς, απαιτήσεις και άλλες διατάξεις που το δικαστήριο κρίνει κατάλληλες για τους σκοπούς της τάξεως. Αυτό μπορεί να συνεπάγεται απαγόρευση ταξιδιού για μια συγκεκριμένη χώρα όπου το κορίτσι μπορεί να κοπεί ή μπορεί να περιλαμβάνει μια απαιτούμενη ιατρική εξέταση μετά από διακοπές σε μια τέτοια χώρα, για να βεβαιωθείτε ότι το κορίτσι δεν έχει υποβληθεί σε ακρωτηριασμό ενώ βρίσκεται εκεί. Το FGMPO έχει επίσης εξωεδαφική εφαρμογή. Οι ενότητες 1(4)(α) και 18(4)(α) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 και το τμήμα 5B(2)(α) του νόμου του 2005 ορίζουν ότι οι διατάξεις ενός FGMPO μπορεί να σχετίζονται με συμπεριφορά εντός και εκτός του ΗΒ. Ένα FGMPO μπορεί να τεθεί σε ισχύ για μια συγκεκριμένη περίοδο ή έως ότου τροποποιηθεί ή απαλειφθεί σύμφωνα με τις Ενότητες 1(6) και 18(6) του Παραρτήματος 2 του Νόμου του 2003 και της Ενότητας 5L(1) του Νόμου του 2005.

Οι ερωτηθέντες ενός FGMPO θα είναι συχνά οι γονείς ή οι φροντιστές ενός κοριτσιού. Ωστόσο, εκτός από τον εναγόμενο, μπορεί επίσης να απευθυνθούν και άλλα πρόσωπα από ένα FGMPO. Οι Ενότητες 1(4)(γ) και 18(4)(γ) του Παραρτήματος 2 του Νόμου του 2003 ορίζουν ότι οι όροι ενός FGMPO μπορεί να σχετίζονται με άλλα πρόσωπα που εμπλέκονται ή ενδέχεται να εμπλακούν από άλλες απόψεις με την (απόπειρα) επιτροπή του ΑΓΓΟ. Οι ενότητες 5B(2)(β) και 5B(2)(γ) του νόμου του 2005 είναι ακόμη ευρύτερες και ορίζουν ότι οι όροι ενός FGMPO μπορεί να αφορούν άτομα που διαπράττουν ή ενδέχεται να επιχειρήσουν να διαπράξουν ΑΓΓΟ ή σχετικό αδίκημα και πρόσωπα που εμπλέκονται ή ενδέχεται να εμπλέκονται στη διάπραξη αυτών των αδικημάτων από άλλες απόψεις. Οι FGMPO μπορούν να γίνουν κατόπιν αίτησης σύμφωνα με τις Ενότητες 2(1)(α) και 19(1)(α) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 και το Τμήμα 5Γ(1) του νόμου του 2005. Βάσει των άρθρων 2(2),

2(3), 19(2) και 19(3) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 και του άρθρου 5Γ(2) του νόμου του 2005, μπορεί να υποβληθεί αίτηση για FGMPO από ένα κορίτσι που κινδυνεύει η ίδια, σχετικά τρίτα μέρη (για παράδειγμα, οι αρχές) ή οποιοδήποτε άλλο άτομο με άδεια από το δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη τη σύνδεση αυτού του ατόμου με το κορίτσι και τη γνώση για τις συνθήκες του κοριτσιού (για παράδειγμα, ένας γονέας που αντιτίθεται στον ΑΓΓΟ αλλά αισθάνεται ανίσχυρος ενάντια στην κοινωνική πίεση). Τα δικαστήρια μπορούν επίσης να εκδώσουν FGMPO κατά τη διακριτική τους ευχέρεια κατά τη διάρκεια άλλων διαδικασιών σύμφωνα με τις Ενότητες 2(1)(β) και 19(1)(β) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 και τις Ενότητες 5Ε και 5J του νόμου του 2005. Οι ενότητες 2(6) και 19(6) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 ορίζουν ότι τα αγγλικά, ουαλικά και βορειοϊρλανδικά δικαστήρια μπορούν να το κάνουν κατά τη διάρκεια οποιασδήποτε άλλης οικογενειακής διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου, όπου το δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να γίνει FGMPO για την προστασία ένα κορίτσι, είτε είναι διάδικος είτε όχι, και ένα πρόσωπο που θα ήταν εναγόμενο σε οποιαδήποτε διαδικασία για FGMPO είναι διάδικος στην τρέχουσα οικογενειακή διαδικασία. Οι ίδιοι όροι ισχύουν για τις ποινικές διαδικασίες όπως ορίζονται στις Ενότητες 3 και 20 του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003.

Το τμήμα 5Ε παράγραφος 1 του νόμου του 2005 ορίζει ότι ένα δικαστήριο της Σκωτίας μπορεί να προβεί σε FGMPO κατά τη διακριτική του ευχέρεια κατά τη διάρκεια οποιασδήποτε άλλης πολιτικής διαδικασίας ενώπιόν του, εάν το δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να γίνει FGMPO και ένα πρόσωπο που θα θιγόταν από την απόφαση, εκτός από πρόσωπο που θα προστατευόταν από τη διάταξη, είναι διάδικος στην τρέχουσα πολιτική δίκη. Σύμφωνα με την Ενότητα 5Ε παράγραφος 2, ένα δικαστήριο της Σκωτίας μπορεί επίσης να εκδώσει FGMPO κατά τη διάρκεια αστικών διαδικασιών χωρίς κανένα πρόσωπο που θα επηρεαζόταν από τη διάταξη να είναι διάδικος σε αυτήν την τρέχουσα διαδικασία. Σε αυτές τις περιπτώσεις, το Τμήμα 5Ε(4) ορίζει ότι το δικαστήριο πρέπει να δώσει στο άτομο που θίγεται από το FGMPO την ευκαιρία να εκφράσει την υπόθεσή του το συντομότερο δυνατό σε μια ακρόαση για την οποία έχει δοθεί ειδοποίηση σε όλα τα μέρη. Τα άρθρα 5J(1) και 5J(2) του νόμου του 2005 ορίζουν ότι, όταν ένα άτομο έχει καταδικαστεί για ΑΓΓΟ ή αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ σύμφωνα με τα Τμήματα 1 και 3 του Νόμου του 2005, το δικαστήριο μπορεί επίσης να εκδώσει ΑΓΓΟ εναντίον αυτού του ατόμου, αντ'αυτού ή επιπρόσθετα σε άλλες προτάσεις.

Αν και ένα FGMPO είναι μια πολιτική τάξη, η παραβίαση ενός FGMPO είναι αδίκημα. Οι ενότητες 4(1) και 4(5) του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 ορίζουν ότι ένα άτομο που, χωρίς εύλογη δικαιολογία, κάνει κάτι που απαγορεύεται στο άτομο αυτό από FGMPO μπορεί να τιμωρηθεί με μέγιστη ποινή φυλάκισης πέντε ετών και/ή πρόστιμο για καταδίκη σε κατηγορητήριο ή φυλάκιση δώδεκα μηνών ή/και πρόστιμο για καταδίκη με συνοπτική καταδίκη στην Αγγλία και την Ουαλία. Το τμήμα 21 του Παραρτήματος 2 του νόμου του 2003 εφαρμόζει αυτούς τους ίδιους όρους για τη Βόρεια Ιρλανδία, με τη διαφορά ότι η μέγιστη ποινή για μια συνοπτική καταδίκη είναι φυλάκιση έξι μηνών ή/και πρόστιμο.

Σύμφωνα με την Ενότητα 5Q(1) του Νόμου του 2005, είναι αδίκημα για ένα άτομο να κάνει εν γνώσει του και χωρίς εύλογη δικαιολογία κάτι που το άτομο αυτό του απαγόρευσε να κάνει από έναν FGMPO ή να αποτύχει να κάνει κάτι που έπρεπε να κάνει αυτό το άτομο από έναν FGMPO. Σύμφωνα με την Ενότητα 5Q(2) είναι επίσης αδίκημα η βοήθεια, η συνέργεια, η παροχή συμβουλών, η προμήθεια ή η υποκίνηση άλλου ατόμου να κάνει οτιδήποτε απαγορευόταν στο άλλο άτομο από ένα FGMPO ή η παράλειψη να κάνει κάτι που το άλλο άτομο έπρεπε να κάνει FGMPO.

Σύμφωνα με την Ενότητα 5Q(3) είναι επίσης αδίκημα εάν κάποιος γνωρίζει ότι σε άλλο άτομο απαγορεύεται να κάνει κάτι από ένα FGMPO και το κάνει αυτό χωρίς εύλογη δικαιολογία, και σύμφωνα με το Άρθρο 5Q(4) εάν κάποιος γνωρίζει άλλο άτομο απαιτείται από έναν FGMPO να το κάνει κάτι και εμποδίζει ή εμποδίζει αυτό το άτομο να το κάνει αυτό χωρίς εύλογη δικαιολογία. Σύμφωνα με το Άρθρο 5Q(7), τα άτομα που διαπράττουν τέτοια αδικήματα μπορούν να τιμωρηθούν με μέγιστη ποινή φυλάκισης πέντε ετών ή/και χρηματική ποινή για καταδίκη σε κατηγορητήριο ή φυλάκιση δώδεκα μηνών ή/και πρόστιμο για συνοπτική καταδίκη.

Η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου δεν περιέχει περαιτέρω υποχρεώσεις για την κυβέρνηση ή τις κυβερνητικές υπηρεσίες σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχει εθνική συντονιστική επιτροπή για τον ΑΓΓΟ στο Ηνωμένο Βασίλειο, ούτε υπάρχει νόμος που να το υποχρεώνει. Ωστόσο, υπάρχει ένα Εθνικό Κέντρο ΑΓΓΟ, το οποίο είναι μια συνεργασία μεταξύ της φιλανθρωπικής οργάνωσης για παιδιά Barnardo's και της Ένωσης Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Ιδρύθηκε το 2015 με στόχο την επίτευξη αλλαγής σε όλο το σύστημα στην παροχή υπηρεσιών για παιδιά και οικογένειες που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ. Το Εθνικό Κέντρο ΑΓΓΟ χρηματοδοτείται από το Υπουργείο Παιδείας ως μέρος του Προγράμματος Καινοτομίας για την Κοινωνική Φροντίδα για τα Παιδιά.

Υπήρξε μία καταδίκη για ακρωτηριασμό στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Φεβρουάριο του 2019 στην υπόθεση R v N, σχετικά με ένα τρίχρονο κορίτσι (R) στο οποίο είχε γίνει ακρωτηριασμός και η μητέρα της από την Ουγκάντα (N). Η υπόθεση αφορούσε τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τύπου II. Τα δεξιά μικρά χείλη του R αφαιρέθηκαν, το αριστερό κόπηκε σοβαρά και αφαιρέθηκαν σχεδόν όλα. Υπήρχε μια γραμμή τομής στην κλειτορίδα της και σχηματίστηκε θρόμβος κάτω από αυτήν. Η R άρχισε να αιμορραγεί υπερβολικά και ο N την πήγε στο νοσοκομείο. Κατά την άφιξη στο νοσοκομείο, η N δήλωσε ότι η R έπεσε σε αιχμηρό αντικείμενο και το υποστήριξε στη δίκη, αλλά αυτό απορρίφθηκε ομόφωνα από την κριτική επιτροπή. Τρεις ξεχωριστοί επαγγελματίες υγείας, ένας γυναικολόγος, ένας παιδίατρος και ένας παιδοπαθολόγος κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα κοψίματα είχαν προκληθεί επίτηδες και δεν θα μπορούσαν να ήταν αποτέλεσμα πτώσης σε αιχμηρό αντικείμενο. Παραμένει άγνωστο αν η N είχε κόψει η ίδια την R ή αν την κρατούσε μόνο όταν ένας κόφτης, ή μια «κυρία μάγισσα», όπως θυμάται η R στη συνέντευξή της στην αστυνομία, εκτελούσε τον ΑΓΓΟ. Στην καταδίκη του, ο δικαστής παρατήρησε ότι ο N δεν προερχόταν από μια κουλτούρα στην οποία επικρατεί ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων και αναφέρθηκε σε διασυνδέσεις με «μαγεία» που έγιναν κατά τη διάρκεια της δίκης. Όποιος κι αν ήταν ο ρόλος της N στην απόδοση του ΑΓΓΟ, καταδικάστηκε σε έντεκα χρόνια φυλάκιση με κατηγορητήριο για τον ΑΓΓΟ του R (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Ηνωμένο Βασίλειο βάσει του νόμου περί ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων του 2003, (που ισχύει στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία) και τον νόμο περί Απαγόρευσης του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (Σκωτία) του 2005 (ισχύει στη Σκωτία). Οι ορισμοί που διατηρούνται στις Πράξεις ανταποκρίνονται πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και καλύπτουν όλους τους τύπους ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές της δίκης, δεν είναι όλες οι μορφές ακρωτηριασμού τύπου IV στην Αγγλία, τη Βόρεια Ιρλανδία και την Ουαλία. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων

εναντίον κάποιου στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία δεν ποινικοποιούνται ρητά από τον νόμο του 2003. Ο νόμος του 2003 ποινικοποιεί την υποκίνηση και την παροχή βοήθειας σε κάποιον να αυτοακρωτηριαστεί και την υποκίνηση ή τη βοήθεια ενός αλλοδαπού να κάνει ακρωτηριασμό εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου. Ο νόμος του 2005 ποινικοποιεί την προμήθεια, την υποβοήθηση και την υποκίνηση ΑΓΓΟ. Στην Αγγλία, τη Βόρεια Ιρλανδία και την Ουαλία, υπάρχει υποχρέωση για τους σχετικούς επαγγελματίες αναφορά FGM. Και οι δύο Πράξεις επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των διατάξεων που περιέχονται σε αυτούς στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης έχει βρετανική υπηκοότητα ή είναι μόνιμος κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου.

3. Γερμανία

Η Γερμανία είναι μια χώρα στη δυτική Ευρώπη με πληθυσμό 83,1 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Γερμανία έχει ως πολίτευμα δημοκρατία ομοσπονδιακή και κοινοβουλευτική και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2017 που παραγγέλθηκε από το Γερμανικό Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικογένειας, Ηλικιωμένων, Γυναικών και Νέων εκτιμά ότι τουλάχιστον 47.359 γυναίκες και κορίτσια που ζουν στη Γερμανία έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Οι περισσότερες από αυτές είναι από την Αίγυπτο, την Ερυθραία, την Αιθιοπία, την Ινδονησία και τη Σομαλία. Η έκθεση εκτιμά επίσης ότι (από το 2015) μεταξύ 1.558 και 5.684 κορίτσια που ζουν στη Γερμανία κινδυνεύουν να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια κατάγονται από την Αίγυπτο, την Ερυθραία, την Αιθιοπία, το Ιράκ, τη Νιγηρία και τη Σομαλία.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Γερμανία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (1971, τροποποιήθηκε το 2019) (ο Ποινικός Κώδικας) ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα δεν αναφέρει εάν η συναίνεση του θύματος έχει κάποιο ρόλο στην εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 228 ορίζει ότι ένα άτομο που προκαλεί σωματική βλάβη με τη συγκατάθεση του θύματος θεωρείται ότι ενεργεί παράνομα μόνο εάν, παρά τη συγκατάθεση αυτή, η πράξη προσβάλλει την κοινή ευπρέπεια. Το άρθρο 228 δεν προσδιορίζει περιπτώσεις για το πότε ή πώς μια πράξη «προσβάλλει την κοινή ευπρέπεια». Ωστόσο, μια «διεκρινιστική πράξη» (Sachstand) που εγκρίθηκε από το ομοσπονδιακό κοινοβούλιο διευκρινίζει το θέμα σε σχέση με τον ΑΓΓΟ (ως εξής): Στην περίπτωση ανηλίκου, η συναίνεση θεωρείται πάντα άκυρη επειδή δεν έχει ακόμη την ικανότητα «κατανόησης» που απαιτείται για να δώσει τη συγκατάθεσή της. Επιπλέον, οι γονείς δεν μπορούν να συναινέσουν στον ΑΓΓΟ για λογαριασμό της κόρης τους. Στην περίπτωση μιας ενήλικης γυναίκας, η συναίνεση γίνεται πιο δύσκολος παράγοντας, καθώς οι ενήλικες γυναίκες που κατέχουν πλήρως τις πνευματικές τους ικανότητες είναι, καταρχήν, ικανές να συναινέσουν στον ΑΓΓΟ χωρίς καμία έλλειψη βούλησης. Ωστόσο, ο ΑΓΓΟ εξακολουθεί να θεωρείται γενικά ότι προσβάλλει την κοινή ευπρέπεια. Η «ηθική» της συναίνεσης λέγεται ότι εξαρτάται από τον κίνδυνο βλάβης στη ζωή ή την υγεία και από τους λόγους της συγκατάθεσης. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, ο κίνδυνος για τη ζωή ή την υγεία είναι συνήθως υψηλός. Ωστόσο, η «διεκρινιστική πράξη» (Sachstand) δηλώνει ότι υπάρχουν περιπτώσεις που μπορούν να δημιουργηθούν όπου η συναίνεση μιας γυναίκας στον ΑΓΓΟ μπορεί να θεωρηθεί έγκυρη.

Ο ΑΓΓΟ ορίζεται από το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα . Ο ορισμός είναι μάλλον διφορούμενος και μπορεί κανείς να τον θεωρήσει ελλιπή. Ο ορισμός δεν συνάδει με τον ευρέως αποδεκτό ορισμό του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ), ο οποίος ορίζει τον ΑΓΓΟ ως τη μερική ή ολική αφαίρεση εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη ιατρικούς λόγους. Η «διευκρινιστική πράξη» διατηρεί τον ορισμό της ΠΟΥ. Το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει περιορισμό ηλικίας.

Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Γερμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η προμήθεια ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα χαρακτηρίζεται ως «συνέργεια» (Anstiftung) σύμφωνα με την Ενότητα 26 του Ποινικού Κώδικα, όπως και η παρότρυνση για ακρωτηριασμό. Το άρθρο 26 ορίζει ότι ένα άτομο που σκόπιμα παρακινεί άλλον να διαπράξει εκ προθέσεως μια παράνομη πράξη τιμωρείται με την ίδια ποινή με τον δράστη. Η υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται σύμφωνα με την Ενότητα 27. Η Ενότητα 27 περιγράφει τη «βοήθεια» ως σκόπιμη βοήθεια σε άλλον στη σκόπιμη διάπραξη μιας παράνομης πράξης. Μετριάζονται οι ποινές για όσους βοηθούν. Η άδεια χρήσης χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στη Γερμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων μπορεί να χαρακτηριστεί ως σκόπιμη βοήθεια σε άλλον στη σκόπιμη διάπραξη παράνομης πράξης, χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που επιτρέπει τη χρήση των χώρων ως «βοηθός» σύμφωνα με το άρθρο 27 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στη Γερμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων μπορεί να χαρακτηριστεί ως σκόπιμη βοήθεια σε άλλον στην εκ προθέσεως διάπραξη παράνομης πράξης, χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία ως «βοηθός» σύμφωνα με το Άρθρο 27 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στη Γερμανία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη για την προετοιμασία ενός αδικήματος. ποινικοποιείται μόνο για ορισμένα αδικήματα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων δεν φαίνεται επίσης να συνιστά αδίκημα σύμφωνα με το γερμανικό ποινικό δίκαιο. Το άρθρο 22 του Ποινικού Κώδικα περιγράφει την «απόπειρα» ως ένα άμεσο και άμεσο βήμα προς την πραγματοποίηση του αδικήματος όπως το σχεδίασε ο δράστης. Η απλή κατοχή εργαλείων δεν φαίνεται να αποτελεί ένα άμεσο βήμα, καθώς κάποιος μπορεί ακόμα να αποφασίσει να μην προχωρήσει στην εκτέλεση ΑΓΓΟ. Το άρθρο 23 ορίζει ότι η απόπειρα διάπραξης σοβαρού ποινικού αδικήματος συνεπάγεται ποινική ευθύνη, αλλά η απόπειρα διάπραξης λιγότερο σοβαρού ποινικού αδικήματος είναι αδίκημα μόνο εάν προβλέπεται ρητά από το νόμο. Ως εκ τούτου, η απόπειρα ΑΓΓΟ ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 226α. Η παράλειψη αναφοράς τόσο της εκτέλεσης του ακρωτηριασμού όσο και μιας προγραμματισμένης εκτέλεσης του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Γερμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 138 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος αλόγιστα παραλείπει να κάνει αναφορά όταν έχει αξιόπιστες πληροφορίες σχετικά με τον σχεδιασμό ή την ανάθεση μιας παράνομης πράξης τιμωρείται. Αν και ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει συγκεκριμένη διάταξη για τον ιατρικό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ποινικοποιείται στη Γερμανία σύμφωνα με το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα. Επιπλέον, η «διευκρινιστική πράξη» (Sachstand) όντως ορίζει ότι η αφαίρεση ή η αλλοίωση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων, με συναίνεση, δεν

ποινικοποιείται όταν υπάρχει ιατρική ανάγκη για κάτι τέτοιο ή όταν γίνεται για σκοπούς αισθητικής χειρουργικής .

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του γερμανικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Σε ορισμένες περιπτώσεις η εξωεδαφική εφαρμογή περιορίζεται από την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Στο άρθρο 5 παράγραφοι 9α και 9β του Ποινικού Κώδικα ορίζεται ότι το γερμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται στον ΑΓΓΟ που διαπράττεται από Γερμανό υπήκοο ή εναντίον γυναίκας ή κοριτσιού που είναι συνήθης κάτοικος Γερμανίας, ανεξάρτητα από τη νομοθεσία της χώρας όπου έλαβε χώρα ο ΑΓΓΟ. Το άρθρο 7 παράγραφος 1 ορίζει ότι το γερμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράττονται κατά Γερμανού υπηκόου εκτός Γερμανίας εάν το αδίκημα είναι επίσης ποινικό αδίκημα σύμφωνα με τους νόμους της χώρας όπου έλαβε χώρα ή η χώρα δεν υπόκειται σε ποινική δικαιοδοσία . Το άρθρο 7 παράγραφος 2 ορίζει ότι το γερμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράχθηκαν στο εξωτερικό εάν το αδίκημα ποινικοποιείται σύμφωνα με τους νόμους της χώρας όπου έλαβε χώρα ή η χώρα δεν υπόκειται σε ποινική δικαιοδοσία και το αδίκημα διαπράττεται από κάποιον που είναι γερμανός υπήκοος κατά τη στιγμή ή γίνεται Γερμανός υπήκοος μετά το αδίκημα ή διαπράττεται από αλλοδαπό που βρέθηκε στη Γερμανία αλλά δεν εκδόθηκε, εάν το αδίκημα ποινικοποιείται επίσης σύμφωνα με τους νόμους της χώρας όπου έλαβε χώρα (απαίτηση διπλού εγκλήματος). Ο Ποινικός Κώδικας δηλώνει στο άρθρο 78(3) νούμερο 2 ότι η παραγραφή είναι 20 έτη, αλλά, σύμφωνα με το άρθρο 78β(1), ο περιορισμός διακόπτεται έως ότου το θύμα του ακρωτηριασμού είναι 30 ετών. Αυτό δίνει στα θύματα, ως επί το πλείστον νεαρά κορίτσια δεμένα με τις οικογενειές τους, ευκαιρίες να υποβάλουν κατηγορίες στην ενήλικη ζωή.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές στη Γερμανία για τη διάπραξη του ακρωτηριασμού και των εγκλημάτων που σχετίζονται με αυτόν, ανάλογα με τις ενέργειες του ατόμου σε σχέση με τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 226α του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει ανώτατη ποινή. Ωστόσο, το Άρθρο 38(1) ορίζει ότι η φυλάκιση είναι ορισμένου χρόνου, εκτός εάν ο νόμος προβλέπει ισόβια κάθειρξη, κάτι που δεν προβλέπει το άρθρο 226α. Το άρθρο 38 παράγραφος 2 ορίζει ότι η μέγιστη ποινή φυλάκισης ορισμένου χρόνου είναι 15 έτη. Ως εκ τούτου, το άρθρο 226α, σε συνδυασμό με το άρθρο 38 παράγραφος 2, ορίζει ποινή φυλάκισης από ένα έως δεκαπέντε χρόνια για τη διάπραξη ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 26, όσοι υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ μπορούν να τιμωρηθούν με την ίδια ποινή με τον κύριο δράστη - φυλάκιση από ένα έως δεκαπέντε χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 2, η ποινή για κάποιον που βοηθά στον ΑΓΓΟ πρέπει να μειώνεται σύμφωνα με το άρθρο 49 παράγραφος 1 σε ποινή φυλάκισης για περίοδο τουλάχιστον τριών μηνών.

Τα κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 1666 παράγραφος 1 του γερμανικού Αστικού Κώδικα ορίζει ότι το οικογενειακό δικαστήριο πρέπει να λάβει μέτρα εάν τίθεται σε κίνδυνο το άμεσο συμφέρον του παιδιού και οι γονείς δεν αποτρέπουν τον κίνδυνο. Αυτό περιλαμβάνει τον κίνδυνο ΑΓΓΟ κατά την επιστροφή των γονέων στην πατρίδα τους. Το άρθρο 1666 παράγραφος 3 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι τα δικαστικά μέτρα περιλαμβάνουν όχι μόνο το αποτέλεσμα της άρσης της γονικής επιμέλειας, αλλά και αρκετές άλλες παρεμβάσεις κάτω από το όριο της άρσης. Το άρθρο 1684 παράγραφος 4 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι το οικογενειακό δικαστήριο μπορεί να περιορίσει ή να αποκλείσει το δικαίωμα επαφής με έναν γονέα, εάν η ευημερία του παιδιού τίθεται σε κίνδυνο. Το Τμήμα 8α παράγραφος 1 του Βιβλίου VIII του Κοινωνικού Κώδικα ορίζει ότι, εάν το Γραφείο Ευημερίας Νέων

αντιληφθεί σοβαρές ενδείξεις ότι η ευημερία ενός παιδιού κινδυνεύει, θα αξιολογήσει τον κίνδυνο σε συνεργασία με πολλούς ειδικούς. Εάν, μετά την αξιολόγηση αυτή, η παροχή βοήθειας κριθεί κατάλληλη και αναγκαία, θα προσφέρεται στους γονείς. Εάν οι γονείς δεν είναι πρόθυμοι ή σε θέση να συνεργαστούν στην αξιολόγηση ή εάν το γραφείο Ευημερίας Νέων κρίνει ότι η παρέμβαση του οικογενειακού δικαστηρίου είναι διαφορετικά αναγκαία, φέρνει την υπόθεση ενώπιον του δικαστηρίου σύμφωνα με την Ενότητα 8α παράγραφος 2 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII. Εάν ο κίνδυνος είναι επείγων και δεν μπορεί να αναμένει κανείς απόφαση, το Γραφείο Ευημερίας Νέων θα αναλάβει την επιμέλεια του παιδιού. Το άρθρο 27 παράγραφος 1 του Βιβλίου VIII του Κοινωνικού Κώδικα ορίζει ότι οι γονείς δικαιούνται βοήθεια για την ανατροφή ενός παιδιού εάν η ευημερία του παιδιού δεν μπορεί να εξασφαλιστεί και η βοήθεια κρίνεται κατάλληλη και απαραίτητη. Το άρθρο 27 παράγραφος 2 του Βιβλίου VIII του Κοινωνικού Κώδικα ορίζει ότι το είδος και το εύρος της βοήθειας καθορίζονται από τις εκπαιδευτικές ανάγκες της συγκεκριμένης περίπτωσης, αλλά μπορεί ιδίως να περιλαμβάνει: εκπαιδευτική συμβουλευτική (Τμήμα 28 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), κοινωνική ομαδική εργασία (Ενότητα 29 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), εκπαιδευτική βοήθεια από βοηθούς φροντίδας (Ενότητα 30 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), κοινωνική-παιδαγωγική οικογενειακή βοήθεια (Τμήμα 31 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), εκπαίδευση σε μια ημερήσια ομάδα (Τμήμα 32 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), φροντίδα πλήρους απασχόλησης (Τμήμα 33 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII), εκπαίδευση στο σπίτι και άλλες μορφές υποβοηθούμενης διαβίωσης (Τμήμα 34 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII) και εντατική, ατομική κοινωνικο-εκπαιδευτική υποστήριξη (Ενότητα 35 του Βιβλίου Κοινωνικού Κώδικα VIII). Οι γονείς μπορούν επίσης να διαταχθούν να κάνουν χρήση αυτών των υπηρεσιών από δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 1666(3) αριθμός 1 του Αστικού Κώδικα. Σύμφωνα με το Άρθρο 42(1) του Βιβλίου VIII του Κοινωνικού Κώδικα, το Γραφείο Ευημερίας Νέων δικαιούται και υποχρεούται να λάβει ένα παιδί υπό τη φροντίδα του, εάν το παιδί ζητήσει φροντίδα ή εάν ένας επείγων κίνδυνος για την ευημερία του παιδιού απαιτεί τη φροντίδα του και οι νόμιμοι κηδεμόνες δεν έχουν αντίρρηση ή δεν μπορεί να ληφθεί έγκαιρα απόφαση οικογενειακού δικαστηρίου ή ένα αλλοδαπό παιδί έρχεται στη Γερμανία ασυνόδευτο και δεν υπάρχουν στη Γερμανία ούτε κηδεμόνες ούτε νόμιμοι κηδεμόνες. Σύμφωνα με το άρθρο 1666(3) αριθμός 6 του Αστικού Κώδικα, η γονική επιμέλεια μπορεί να ανακληθεί εν μέρει ή πλήρως. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο.

Δεν υπάρχουν νόμοι που να περιέχουν υποχρεώσεις για την ομοσπονδιακή κυβέρνηση της Γερμανίας σε σχέση με τον ΑΓΓΟ. Υπήρξαν εθνικά σχέδια δράσης που αναφέρουν τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, αυτά δεν είναι πρόσφατα. Το πιο πρόσφατο ήταν το Δεύτερο Σχέδιο Δράσης της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης της Γερμανίας για την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών του 2007. Αυτό το σχέδιο δεν περιείχε καμία ρητή υποχρέωση για την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση της Γερμανίας ή την Κυβέρνηση των Ομόσπονδων Πολιτειών της Γερμανίας. Το 2021 η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση της Γερμανίας δημοσίευσε μια Επιστολή προστασίας κατά του ΑΓΓΟ, η οποία παρέχει πληροφορίες σχετικά με την ποινική ευθύνη του ΑΓΓΟ στη Γερμανία, ακόμη και όταν πραγματοποιείται στο εξωτερικό, δημοσιεύεται στις γλώσσες των χωρών με υψηλά ποσοστά ακρωτηριασμού και κινδύνους και μπορεί να ταξιδέψουν επί τούτου τα κορίτσια κατά την περίοδο των διακοπών για να ευαισθητοποιήσει και να βοηθήσει κορίτσια, γυναίκες και οικογένειες υπό κοινωνική πίεση. Γυναίκες και κορίτσια που κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ μπορούν να λάβουν βοήθεια και υποστήριξη μέσω της πανελλαδικής, δωρεάν τηλεφωνικής γραμμής υποστήριξης για

τη βία κατά των γυναικών. Όχι μόνο επηρεάζονται γυναίκες και κορίτσια, αλλά και οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γνωστοί και οι επαγγελματίες επικοινωνήστε με την τηλεφωνική γραμμή για να βοηθήσετε γυναίκες και κορίτσια το συντομότερο δυνατό (28toomany.org 2021).

Η Ομάδα Εργασίας για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων αν και δεν είναι συντονιστική επιτροπή, ούτε είναι κωδικοποιημένη ή υποχρεωτική από το νόμο, συστάθηκε από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση της Γερμανίας το 2009 μετά από απόφαση του Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου της Γερμανίας. Τα μέλη της Ομάδας Εργασίας είναι εκπρόσωποι του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Προστασίας των Καταναλωτών, το Υπουργείο Οικογενειακών Υποθέσεων, Ηλικιωμένων, Γυναικών και Νεολαίας, το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Υγείας και το Υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης, καθώς και προσωπικό από τον Επίτροπο Μετανάστευσης, Προσφύγων και Ένταξης της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης της Γερμανίας, των Ομόσπονδων Πολιτειών της Γερμανίας ο Γερμανικός Ιατρικός Σύλλογος και αντιπροσωπεία ΜΚΟ. Καθήκον της ομάδας εργασίας είναι να αναπτύξει στρατηγικές για την εφαρμογή μέτρων που ορίζονται στην ΕΕ. Η ανακοίνωση της Επιτροπής για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ, προτείνει μέτρα όπως: η απόκτηση καλύτερης κατανόησης των πτυχών του προβλήματος του ΑΓΓΟ στην ΕΕ συνολικά, η προώθηση της μακροπρόθεσμης κοινωνικής αλλαγής, ώστε να αποτραπεί αυτός ο ακρωτηριασμός και η υποστήριξη των κρατών μελών στην αποτελεσματική δίωξη του ακρωτηριασμού και παροχής προστασίας για τις γυναίκες που κινδυνεύουν στην επικράτεια της ΕΕ. Το 2015, η Ομάδα Εργασίας επικεντρώθηκε κυρίως στη συλλογή αξιόπιστων στατιστικών δεδομένων και στη διεξαγωγή μετα-ανάλυσης του τοπίου υποστήριξης για γυναίκες και κορίτσια που επηρεάζονται ή κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ.

Όσον αφορά τη ψυχολογική, σεξολογική και γυναικολογική φροντίδα στους επιζώντες ΑΓΓΟ αυτή καλύπτεται εν μέρει ή δεν καλύπτεται καθόλου. Η επανορθωτική επέμβαση είναι πλήρως καλυμμένη αλλά δεν είναι ευρέως προσβάσιμη σε όλη την εθνική επικράτεια. Υπάρχουν πολύ λίγες εξειδικευμένες υπηρεσίες για τους επιζώντες ΑΓΓΟ στη Γερμανία. Το πιο ολοκληρωμένο παράδειγμα που προσπαθεί να συμπεριλάβει όλες τις υπηρεσίες είναι το Berliner Koordinierungsstelle gegen FGM/C, που άνοιξε την 1η Αυγούστου 2020, το οποίο στοχεύει να συνδέσει διαφορετικές προσεγγίσεις, όπως επανορθωτική χειρουργική, ψυχοκοινωνική υποστήριξη και εργασίες πρόληψης του ΑΓΓΟ σε στενή συνεργασία με τις κοινότητες. Από το 2013 ο ΑΓΓΟ κατατάσσεται και αναγράφεται στους κωδικούς N N90.8 και Z91.70-74 im ICD-10-DE, ώστε η θεραπεία να καλύπτεται από την ασφάλιση υγείας, εφόσον οι γυναίκες/κορίτσια είναι ασφαλισμένες. Σε περίπτωση που δεν μπορούν να καλυφθούν όλα τα έξοδα για μια κατάλληλη και συγκεκριμένη θεραπεία, οι γυναίκες και τα κορίτσια μπορεί να θέλουν να ζητήσουν συμβουλές και βοήθεια από ειδικούς οργανισμούς για την πιθανή κάλυψη του υπόλοιπου κόστους. Οι σχετικοί επαγγελματίες δεν υποχρεούνται να καταγράφουν τις περιπτώσεις ΑΓΓΟ που υποπίπτουν στην αντίληψη τους κατά την παροχή των υπηρεσιών τους αλλά έχουν υποχρέωση αναφοράς αυτών. Σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία, όλα τα άτομα που ζουν στη Γερμανία είναι υποχρεωμένα να αναφέρουν οποιαδήποτε γνώση για ένα σοβαρό έγκλημα, όπως ορίζεται στην § 138 StGB, στην ενότητα «Αδυναμία αναφοράς προγραμματισμένων εγκληματικών αδικημάτων». Η υποχρέωση του απορρήτου για τους επαγγελματίες ιατρούς διέπεται από το § 203 StGB. Ωστόσο, καθώς ο ΑΓΓΟ θεωρείται παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η αποκάλυψη για την προστασία «ένα σημαντικότερο έννομο συμφέρον» ισχύει όταν ένα κορίτσι/γυναίκα βρίσκεται σε κίνδυνο, όπως ορίζεται στην § 4 (3) Νόμος για τη

συνεργασία και την ενημέρωση στην προστασία του παιδιού (KKG) 2011. Ταυτόχρονα, επαγγελματίες με εντολή προστασίας, όπως δάσκαλοι, προσωπικό καταφυγίων κοριτσιών, υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης για παιδιά/νεανικούς και κοινωνικές υπηρεσίες, η αστυνομία και η εισαγγελία πρέπει να αναλάβουν δράση εάν έχουν ισχυρές υποψίες ότι ένα κορίτσι κινδυνεύει από ακρωτηριασμό, § 8, § 8a και § 8b του SGB VIII και § 4 του KKG. Όπου υπάρχει υποψία ακρωτηριασμού, αυτοί οι επαγγελματίες έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν από τις υπηρεσίες ευημερίας των νέων για να αξιολογήσουν την ευημερία ενός παιδιού, για τους σκοπούς του οποίου είναι εξουσιοδοτημένοι να διαθέτουν σχετικές πληροφορίες σε ανώνυμη μορφή. Ως μέτρα πρόληψης/προστασίας των κοριτσιών που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό προβάλλεται η προσωρινή αναστολή της επιμέλειας του γονέα. Το § 1666 του BGB υπογραμμίζει τα δικαστικά μέτρα σε περίπτωση διακύβευσης του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού. Αυτό περιλαμβάνει τον περιορισμό ή την άρση της γονικής επιμέλειας. Επιπλέον, όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί ή επιχειρηθεί να πραγματοποιηθεί, η κόρη μπορεί να βρίσκεται σε ασφαλές καταφύγιο από τις δημόσιες υπηρεσίες για βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα και οι γονείς μπορεί να χάσουν την επιμέλεια του παιδιού. Αναφέρεται επίσης ότι οι γονείς που καταδικάζονται για ακρωτηριασμό και δεν έχουν γερμανική υπηκοότητα, θα μπορούσαν να χάσουν το δικαίωμά τους να ζουν προσωρινά ή μόνιμα στη Γερμανία (SGB VIII σε περίπτωση «Kindeswohlgefährdung»). Ένας άλλος τρόπος είναι η ανάκληση διαβατηρίου. Το 2017, ο νόμος περί γερμανικών διαβατηρίων (§ 7(1) αρ. 11 PassG) τροποποιήθηκε με τέτοιο τρόπο ώστε το διαβατήριό να μπορεί να ανακληθεί εάν υπάρχει υποψία παραβίασης του άρθρου 226a του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα (StGB): " Το διαβατήριό απορρίπτεται εάν ορισμένα γεγονότα δίνουν λόγους να πιστεύουμε ότι ο αιτών το διαβατήριό θα εκτελέσει μια πράξη που περιγράφεται στο άρθρο 226a του γερμανικού Ποινικού Κώδικα ή θα αναγκάσει τρίτο να εκτελέσει μια τέτοια πράξη». Εξαιρετικής σημασίας είναι η υπογραφή της Ομοσπονδιακής επιστολής προστασίας κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων: Στις 5 Φεβρουαρίου 2021 δημοσιεύτηκε η Ομοσπονδιακή Επιστολή Προστασίας κατά του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων, υπογεγραμμένη από τον Ομοσπονδιακό Υπουργό Οικογενειών, τον Υπουργό Εσωτερικών, τον Υπουργό Εξωτερικών, τον Υπουργό Δικαιοσύνης και τον Υπουργό Υγείας. Η επιστολή προστασίας χρησιμεύει για την προστασία των κοριτσιών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό, καθώς και των προσβεβλημένων κοριτσιών και γυναικών. Με την επιστολή προστασίας, το θέμα ταμπού του ΑΓΓΟ μπορεί να σπάσει. Η πανελλαδική επιστολή προστασίας κατά του ΑΓΓΟ ενημερώνει ότι ο ακρωτηριασμός είναι ένα σοβαρό έγκλημα που παραβιάζει το γερμανικό και το διεθνές δίκαιο. Με την ενημέρωση για τις συνέπειες βάσει του ποινικού δικαίου, η επιστολή προστασίας στοχεύει στην καλύτερη προστασία των κοριτσιών και των γυναικών ενώ βρίσκονται στο εξωτερικό. Το επίσημο έγγραφο παρέχει στις γυναίκες, τα κορίτσια και τις οικογένειες ισχυρά και πειστικά επιχειρήματα κατά της κοινωνικής και οικογενειακής πίεσης στις χώρες καταγωγής. Η επιστολή προστασίας ενημερώνει επίσης για τις σοβαρές ψυχολογικές και σωματικές συνέπειες της πρακτικής (END FGM 2021).

Δεν υπάρχουν δικαστικές υποθέσεις σχετικά με το Άρθρο 226a του Ποινικού Κώδικα που είναι γνωστές . Η λειτουργία του είναι απλώς να συμπεριλάβει τον ΑΓΓΟ στον Ποινικό Κώδικα. Ωστόσο, ο ΑΓΓΟ μπορεί να είναι σχετικός σε υποθέσεις ασύλου και κράτησης. Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες το οικογενειακό δικαστήριο αποφάσισε να περιορίσει το γονικό δικαίωμα πρόσβασης όταν ο γονέας ή η οικογένεια του γονέα έθετε τον κίνδυνο ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων

για το παιδί. Στη νομοθεσία περί ασύλου, ο κίνδυνος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μπορεί να αποτελέσει εμπόδιο στην απέλαση. Ωστόσο, ελάχιστες είναι οι περιπτώσεις στις οποίες το δικαστήριο αποφαινεται υπέρ του αιτούντος άσυλο. Το δικαστήριο υποστηρίζει ότι μπορεί να αναμένεται από την (συνήθως ενήλικη) γυναίκα να αντέξει την πίεση.

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Γερμανία μέσω ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 226α του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός που διατηρεί ο νόμος είναι μάλλον διφορούμενος και δεν είναι σαφές εάν καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ωστόσο, ένα σχετικό κυβερνητικό έγγραφο διατηρεί τον ορισμό του ΠΟΥ. Αυτό το κυβερνητικό έγγραφο διευκρινίζει επίσης ότι οι «ελαφρύτερες μορφές» ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στις οποίες γίνεται ελεύθερη και πλήρης συναίνεση από ενήλικες γυναίκες δεν είναι εγκληματικές. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Γερμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η αδυναμία αναφοράς της εκτέλεσης του ΑΓΓΟ ή η προγραμματισμένη εκτέλεση του ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Γερμανία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του γερμανικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν το θύμα έχει γερμανική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Γερμανίας. Εάν ο δράστης έχει γερμανική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Γερμανίας, απαιτείται διπλό αξιόποινο. Η Ομοσπονδιακή Επιστολή Προστασίας κατά του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων φέρνει τη νομοθεσία πιο κοντά στις κοινότητες, εμπλέκοντας επαγγελματίες (συμπεριλαμβανομένων των μαιών) στην παροχή τέτοιων πληροφοριών και προωθώντας έναν διάλογο για θέματα ταμπού χωρίς να στιγματίζει τις κοινότητες. Η Γερμανία δεν διαθέτει εκπαίδευση επαγγελματιών για τη βία λόγω φύλου, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, υπό την καθοδήγηση και χορηγία της κυβέρνησης, με συστηματικό τρόπο ως μέρος συνεχών μελετών και κατάρτισης για σχετικές επαγγελματικές ομάδες. Τέλος δεν υπάρχει εθνικό μητρώο που να συγκεντρώνει όλες τις περιπτώσεις ΑΓΓΟ ούτε σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού.

4. Ιταλία

Η Ιταλία είναι μια χώρα της νοτιοκεντρικής Ευρώπης με πληθυσμό 60,32 εκατομμύρια κατοίκους. Η Ιταλία έχει ως πολίτευμα ενιαία δημοκρατία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και έχει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2018 που βασίζεται σε δεδομένα έρευνας του 2016 εκτιμά ότι 60.000 έως 80.000 γεννημένες στο εξωτερικό γυναίκες ηλικίας 15 ετών και άνω που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) ζουν στην Ιταλία. Έρευνα του 2017 που διεξήχθη από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Ισότητας των Φύλων για τον ακρωτηριασμό των φύλων στην Ευρωπαϊκή Ένωση εκτιμά ότι το 15–24% των 76.040 κοριτσιών ηλικίας έως 18 ετών που προέρχονται από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των φύλων κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό στην Ιταλία. Η πλειοψηφία αυτών των κοριτσιών κατάγονται από την Αίγυπτο. μικρότερες ομάδες προέρχονται από τη Σενεγάλη, τη Μπουρκίνα Φάσο, τη Νιγηρία, την Ακτή

Ελεφαντοστού, την Αιθιοπία και τη Γουινέα. Το ποσοστό των κοριτσιών με υψηλό κίνδυνο ακρωτηριασμού μειώθηκε από 27% σε 24% το 2016, αλλά ο απόλυτος αριθμός των κοριτσιών σε κίνδυνο έχει αυξηθεί (αν και η έκθεση δεν προσδιορίζει αυτούς τους απόλυτους αριθμούς) (EIGE 2017).

Ο νόμος 7/2006 (ο νόμος για τον ΑΓΓΟ) είναι ένας ιταλικός νόμος που ποινικοποιεί ειδικά τον ΑΓΓΟ. Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ έχει ενσωματωθεί ως τροποποίηση του Ιταλικού Ποινικού Κώδικα για να ποινικοποιήσει και να προβλέπει κυρώσεις για την πρακτική του ΑΓΓΟ σύμφωνα με τα άρθρα 583-bis και 583-ter του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 6 παράγραφος 1 του νόμου για τον ΑΓΓΟ, το οποίο οδήγησε στην εισαγωγή των άρθρων 583-bis και 583-ter στον Ποινικό Κώδικα, παρέχει έναν ορισμό του «ΑΓΓΟ» που περιλαμβάνει όλα τα είδη που ασκούνται. Το άρθρο 583-bis(1) του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον ΑΓΓΟ ως ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων που δεν βασίζεται σε θεραπευτικές ανάγκες, συμπεριλαμβανομένης της κλειτοριδεκτομής, της εκτομής, της εμφύσησης και κάθε άλλης πρακτικής που μπορεί να προκαλέσει αποτελέσματα του ίδιου τύπου. Το άρθρο 583-α, παράγραφος 2, ποινικοποιεί επίσης κάθε άλλη πρακτική που δεν βασίζεται σε θεραπευτικές ανάγκες, η οποία, με σκοπό την εξασθένιση της σεξουαλικής λειτουργίας, προκαλεί τραυματισμούς στα γυναικεία γεννητικά όργανα, εκτός από αυτές που αναφέρονται στο άρθρο 583-α παράγραφος 1. Λάβετε υπόψη ότι η έννοια των «θεραπευτικών αναγκών» δεν διευκρινίζεται περαιτέρω από το νόμο. Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Ιταλία. Ωστόσο, η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε ανήλικο είναι μια επιβαρυντική περίπτωση με αυξημένη ποινή (άρθρο 583-α(3) του Ποινικού Κώδικα). Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Ιταλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 110 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όλα τα πρόσωπα που συμμετέχουν στο ίδιο έγκλημα υπόκεινται στην ποινή που έχει καθοριστεί για το έγκλημα. Αυτό είναι πιθανό να ισχύει για όσους προμηθεύονται, βοηθούν ή υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ, αλλά δεν προβλέπονται ειδικές κυρώσεις από το νόμο. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού δεν ποινικοποιείται ρητά στο ιταλικό δίκαιο. Το άρθρο 110 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όλα τα πρόσωπα που εμπλέκονται στο έγκλημα υπόκεινται σε ποινική ευθύνη. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για την άσκηση του ΑΓΓΟ θα μπορούσε να θεωρηθεί υλική συμμετοχή στο έγκλημα, αν και δεν υπάρχουν διακριτικές περιστάσεις μεταξύ «ηθικής» και «υλικής» συμμετοχής που αναφέρονται στον Ποινικό Κώδικα. Η παροχή συγκεκριμένων εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στο ιταλικό δίκαιο. Ωστόσο, το άρθρο 110 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι στο έγκλημα υπόκεινται σε ποινική ευθύνη. Επομένως, η παροχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να θεωρηθεί «υλική συμμετοχή» στο έγκλημα. Η κατοχή συγκεκριμένων εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Ιταλία καθώς δεν προβλέπονται ποινές για την προετοιμασία ενός εγκλήματος. Το άρθρο 114 ορίζει ότι, εάν η συμμετοχή ενός ατόμου στο έγκλημα φαίνεται να έχει ελάχιστη σημασία στο προπαρασκευαστικό ή εκτελεστικό στάδιο του εγκλήματος, η ποινή μπορεί να μειωθεί. Αυτό εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στην Ιταλία για συγκεκριμένα άτομα, συμπεριλαμβανομένων των δημοσίων υπαλλήλων και των παρόχων δημόσιων υπηρεσιών. Το άρθρο 361 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η παράλειψη καταγγελίας εγκλήματος από δημόσιο υπάλληλο που γνωρίζει το αδίκημα τιμωρείται με πρόστιμο. Το άρθρο 362, σε συνδυασμό με το άρθρο 361, ορίζει ότι τα υποκείμενα που δεν

έχουν την ιδιότητα του δημόσιου λειτουργού, αλλά εξακολουθούν να είναι καθ' οιονδήποτε τρόπο υπεύθυνα για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας (π.χ. υπεύθυνοι υγειονομικού επαγγέλματος) τιμωρούνται από το νόμο. Το άρθρο 583-ter του Ποινικού Κώδικα ορίζει παρεπόμενη ποινή για τον ασκούμενο επαγγέλματος υγείας για την άσκηση ή την παροχή βοήθειας σε ιατροποιημένο ΑΓΓΟ (δηλαδή απαγόρευση άσκησης του σχετικού επαγγέλματος), εκτός από την προαναφερθείσα εξαίρεση σε περίπτωση ακρωτηριασμού για θεραπευτικές ανάγκες.

Ο Ιταλικός Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην επιτροπή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 583-bis(4) ορίζει ότι επιβάλλεται κύρωση σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο εάν ο ΑΓΓΟ διαπράχθηκε στο εξωτερικό από Ιταλό υπήκοο ή αλλοδαπό που διαμένει στην Ιταλία. Εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διαπράττεται στο εξωτερικό εις βάρος Ιταλού πολίτη ή αλλοδαπού που διαμένει στην Ιταλία, ο δράστης τιμωρείται κατόπιν αιτήματος του ιταλικού Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι έχει προκαλέσει ένα περιστατικό ακρωτηριασμού και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 583-bis(1) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δώδεκα ετών για πρόκληση ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένης της κλειτοριδεκτομής, της εκτομής, της εμφύσησης και κάθε άλλης πρακτικής που προκαλεί αποτελέσματα του ίδιου τύπου. Το άρθρο 583-α, παράγραφος 2, προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και επτά ετών για πρόκληση βλάβης των σεξουαλικών λειτουργιών και τραυματισμούς στα γυναικεία γεννητικά όργανα, εκτός αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 583-α παράγραφος 1. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, είναι πολύ πιθανό να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 583-α παράγραφος 3, δεδομένου ότι τα θύματα είναι συχνά ανήλικοι. Εάν συντρέχει επιβαρυντική περίσταση, το άρθρο 583-α παράγραφος 3 προβλέπει αύξηση της ποινής κατά ένα τρίτο. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ιταλία είναι 16 χρόνια φυλάκιση. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που γνωρίζουν το έγκλημα, αλλά δεν το αναφέρουν υπόκεινται σε πρόστιμο μεταξύ 30 και 516 € βάσει του άρθρου 361 του Ποινικού Κώδικα. Σε περίπτωση που ο δημόσιος λειτουργός είναι αξιωματικός ή μέλος της δικαστικής αστυνομίας, επιβάλλεται ποινή φυλάκισης μέχρι ενός έτους, καθώς αυτό θεωρείται επιβαρυντική περίσταση. Οι υπεύθυνοι δημόσιας υπηρεσίας, συμπεριλαμβανομένων των φορέων εκμετάλλευσης επαγγελμάτων υγείας, υπόκεινται σε πρόστιμο έως 100 ευρώ βάσει του άρθρου 362. Επιβάλλεται πρόσθετη ποινή αποκλεισμού από το επάγγελμα για έως και δέκα χρόνια για εκτέλεση ή βοήθεια σε ιατροποιημένο ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 583-ter.

Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας ορίζει την απομάκρυνση του παιδιού από το σπίτι της οικογένειας (άρθρο 282-α(1)) ή την απαγόρευση των μελών της οικογένειας και των συμβιόντων να πλησιάζουν συγκεκριμένα μέρη όπου συχνάζει η γυναίκα που κινδυνεύει (άρθρο 282-α(2)). Το άρθρο 330 του ιταλικού Αστικού Κώδικα προβλέπει επίσης την προστασία του παιδιού από τη γονική συμπεριφορά που απειλεί την ευημερία του παιδιού με την απομάκρυνση του παιδιού από την οικογένεια και την αναστολή της επιμέλειας του ή των γονέων. Το άρθρο 2 του νόμου για τον ΑΓΓΟ προβλέπει ότι η Προεδρία του Υπουργικού Συμβουλίου, μαζί με το Υπουργείο Ίσων Ευκαιριών, στο πλαίσιο των τακτικών κονδυλίων του προϋπολογισμού, προωθεί και υποστηρίζει δραστηριότητες που στοχεύουν στην πρόληψη και την εξάλειψη των πρακτικών ΑΓΓΟ και την παροχή βοήθειας στα θύματα. Το άρθρο 9 του νόμου για τον ΑΓΓΟ θεσπίζει την υποχρέωση για την κυβέρνηση να καλύπτει οικονομικά τους σκοπούς και τις δραστηριότητες που ορίζονται στα άρθρα 3-5, συμπεριλαμβανομένης

της προώθησης εκστρατειών ενημέρωσης του ΑΓΓΟ, της εκπαίδευσης του υγειονομικού προσωπικού και της δημιουργίας ενός αριθμού χωρίς χρέωση (28toomany.org 2021).

Μέχρι σήμερα, υπάρχουν δύο γνωστές ποινικές υποθέσεις στην Ιταλία. Μία από αυτές έλαβε χώρα στη Βερόνα της Ιταλίας το 2006 και κατέληξε σε αθώωση στην έφεση. Σε αυτή την περίπτωση, μια μαία από τη Νιγηρία πιάστηκε λίγο πριν τον ακρωτηριασμό έναντι 300 ευρώ έναντι ενός κοριτσιού είκοσι ημερών. Κατά τη σύλληψη, διαπιστώθηκε ότι η μαία ήταν εξοπλισμένη με τα χειρουργικά εργαλεία που απαιτούνται για το χειρουργείο, όπως ψαλίδι, γάζα, Lycodine, χειρουργικό απόσταγμα και σύριγγες. Και οι τρεις κατηγορούμενοι αθώωθηκαν στην έφεση επειδή δεν διαπιστώθηκε πρόθεση να βλάψει τη σεξουαλική λειτουργία του κοριτσιού. Μια άλλη υπόθεση έλαβε χώρα στο Τορίνο της Ιταλίας το 2018. Σε αυτήν την περίπτωση, γονείς κατηγορήθηκαν ότι υπέβαλαν τις ανήλικες κόρες τους, καταγωγής Αιγύπτου, σε ακρωτηριασμό (ελλείπει θεραπευτικών αναγκών). Η μεγαλύτερη κόρη υποβλήθηκε σε μερική αφαίρεση των μικρών χειλέων, ενώ η μικρότερη σε αφαίρεση της κλειτορίδας. Η μητέρα καταδικάστηκε σε φυλάκιση δύο ετών και δύο μηνών, αναστολή της γονικής μέριμνας για τέσσερα χρόνια και τέσσερις μήνες (που ισοδυναμεί με διπλάσια ποινή) και αποζημίωση για ηθική βλάβη. Εφαρμόστηκαν επιβαρυντικές περιστάσεις, αφού τα εγκλήματα διαπράχθηκαν σε βάρος ανηλίκων. Ωστόσο δεν έχουν δημιουργηθεί επίσημα συστήματα παρακολούθησης των διώξεων ή των δικαστικών ερευνών.

Τον Νοέμβριο του 2017 τέθηκε σε εφαρμογή το Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο για τη «Βία ανδρών κατά των γυναικών 2017-2020». Αυτό το ΕΣΔ αφορά: πρόληψη, προστασία και υποστήριξη, δίωξη και τιμωρία, βοήθεια και προώθηση. Τα σημεία που καλύπτονται είναι σύμφωνα με τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης και περιλαμβάνουν ειδική εστίαση στο θέμα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ιδίως στο πλαίσιο του ασύλου. Το ΕΣΔ υπογραμμίζει επίσης την ανάγκη να αυξηθεί η εκπαίδευση και η ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και να προσφερθεί υποστήριξη στους επιζώντες του ΑΓΓΟ και στα κορίτσια που κινδυνεύουν. Το τρέχον Εθνικό Σχέδιο Δράσης αποσκοπεί στην παροχή μηχανισμού παρακολούθησης και αξιολόγησης. Η παρακολούθηση της εφαρμογής συζητείται στο σημείο 5.2 του ΕΣΔ. Αναφέρει ότι υποτίθεται ότι υπάρχει ένας κοινός δρόμος εργασίας με στόχο τον καθορισμό με αναγνωρίσιμο και σαφή τρόπο, των δεσμεύσεων και των ενεργειών που πρέπει να υιοθετηθούν και υπεύθυνο φορέα. Αυτό θα περιλαμβάνει φάσεις, χρονοδιάγραμμα, συγκεκριμένους στόχους, πόρους και δείκτες επιτευγμάτων και βασίζεται στην τριετή διάρκεια του στρατηγικού σχεδίου. Μέχρι στιγμής, η αξιολόγηση των δράσεων που υλοποιήθηκαν από το Τμήμα Ίσων Ευκαιριών δεν έχει συγκεκριμένους δείκτες για τον ΑΓΓΟ. Έχουν διατεθεί κονδύλια 1,4 εκατομμυρίων για την εξάλειψη του STEM και του FGM, στο πλαίσιο του Εθνικού Σχεδίου Δράσης. Για τη διασφάλιση της εφαρμογής του Νόμου 7/2006, συστάθηκε Επιτροπή για την Πρόληψη και Καταπολέμηση του ΑΓΓΟ, υπό την προεδρία του Τμήματος Ίσων Ευκαιριών της Προεδρίας του Υπουργικού Συμβουλίου. Είναι υπεύθυνο για την προώθηση και υποστήριξη δράσεων για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Ιταλία σε συντονισμό με άλλες σχετικές δημόσιες αρχές όπως το Υπουργείο Υγείας, Παιδείας, Πανεπιστημίου και Έρευνας, Εργασίας και Κοινωνικών Πολιτικών, Εξωτερικών και Εσωτερικών, καθώς και με τη Μόνιμη Διάσκεψη για τις σχέσεις μεταξύ Πολιτείας και Περιφερειών και των αυτόνομων επαρχιών του Τρέντο και του Μπολτσάνο. Η Επιτροπή για την πρόληψη και την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού που αναφέρεται παραπάνω έχει διαλυθεί και κανένα συγκεκριμένο

ΕΣΔ που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ δεν βρίσκεται πλέον σε λειτουργία ούτε σχεδιάζεται. Ωστόσο, τα περιφερειακά στρογγυλά τραπέζια πραγματοποιούνται σε ακανόνιστα διαστήματα, όπως το πολυεπιστημονικό Tavolo Tecnico Regionale Regione Toscana.

Οι κατευθυντήριες γραμμές που εκπόνησε το Υπουργείο Υγείας δεν αναφέρουν την υποχρέωση καταγραφής των κρουσμάτων. Οι κατευθυντήριες οδηγίες από την Regione Toscana προτείνουν να αναφέρεται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων στο κλινικό αρχείο, αλλά δεν είναι υποχρεωτικό. Οι οδηγίες για τους δασκάλους προτείνουν την επικοινωνία με τους γονείς μόνο εάν το κορίτσι κρίνεται σε κίνδυνο. Τα άρθρα 361 και 362 του Ποινικού Κώδικα απαιτούν από όλους τους δημόσιους λειτουργούς ή οποιονδήποτε υπεύθυνο για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας να έχουν το καθήκον να αναφέρουν ποινικό αδίκημα για το οποίο αντιλήφθηκαν κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους καθηκόντων ή ως αποτέλεσμα των επάγγελμα. Η παράλειψη αναφοράς μπορεί να επιφέρει πρόστιμο ή φυλάκιση έως και ενός έτους. Σύμφωνα με το άρθρο 365 του Ποινικού Κώδικα, οι επαγγελματίες υγείας επιβάλλονται σε πρόστιμο εάν δεν αναφέρουν πληροφορίες για έγκλημα που αποκτήθηκαν κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους καθηκόντων, εκτός εάν κάτι τέτοιο θα εκθέσει τον ασθενή/πελάτη σε ποινική δίωξη. Εάν οι επαγγελματίες υγείας θεωρούν ότι η αναφορά ΑΓΓΟ θα οδηγούσε σε ποινική δίωξη για τον ασθενή τους, η υποχρέωση αναφοράς αίρεται (ισχύει μόνο για επαγγελματίες υγείας). Η απροθυμία των επαγγελματιών του κοινωνικού τομέα και της υγείας να αναφέρουν ή/και να καταγγείλουν περιπτώσεις κινδύνου ΑΓΓΟ επειδή θεωρούν τις ποινικές κυρώσεις που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν οι γονείς ιδιαίτερα σοβαρές και δεν συνάδουν με το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού, ιδίως όσον αφορά την πιθανή αναστολή της γονικής μέριμνας. Υπάρχουν ανησυχίες για τη λήψη μέτρων κατά των γονέων, διότι η αναφορά θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ του γιατρού και των γονέων, μια κατάσταση που αποτελεί από μόνη της τη βάση της διαδρομής της ενημέρωσης, της ευαισθητοποίησης και συνεπώς της πρόληψης της πρακτικής στις κόρες.

Αναφορικά με τα μέτρα πρόληψης/προστασίας η παρέμβαση είναι δυνατή σε περιπτώσεις όπου ένα παιδί κινδυνεύει από ΑΓΓΟ και όπου έχει διαπραχθεί ένα έγκλημα (ή μια απόπειρα εγκλήματος) (π.χ. απόπειρα ακρωτηριασμού σε κορίτσι). Η οριστική αναστολή της επιμέλειας γονέα αναφέρεται στο Άρθρο 330 Αστικού Κώδικα « Το δικαστήριο μπορεί να αφαιρέσει τις γονικές ευθύνες, όταν οι γονείς παραμελούν τις υποχρεώσεις τους ή καταχρώνται τις εξουσίες τους. Σε σοβαρές περιπτώσεις, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την απομάκρυνση του παιδιού» και στο Άρθρο 333 Αστικού Κώδικα «Το δικαστήριο μπορεί να λάβει κάθε μέτρο που ενδείκνυται για τις περιστάσεις, όπως η απομάκρυνση του παιδιού από την οικογενειακή εστία». Στο Ν. 172/2012 (μέσω του οποίου η Ιταλία επικύρωσε τη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Προστασία των Παιδιών από την Εκμετάλλευση και τη Σεξουαλική Κακοποίηση, ή Σύμβαση του Λανζάρτε) αναφέρεται η απώλεια της γονικής εξουσίας και η μόνιμη απαγόρευση από κάθε ρόλο που σχετίζεται με την προστασία, τη νόμιμη κηδεμονία και τη φροντίδα του παιδιού. Ένα κορίτσι του οποίου η σωματική ακεραιότητα μπορεί να αποτελεί κίνδυνο λόγω απόπειρας ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μπορεί να απομακρυνθεί από την οικογενειακή μονάδα ενώ το διαβατήριο μπορεί να αφαιρεθεί για να αποτραπεί το ταξίδι του δράστη στο εξωτερικό. Επίσης, υπό τη διαχείριση της Κεντρικής Επιχειρησιακής Υπηρεσίας, υπάρχει από το 2009 γραμμή βοήθειας για την πρόληψη, την καταπολέμηση και την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων.

Το 2012, υπογράφηκε η «Συμφωνία μεταξύ της κυβέρνησης, των περιφερειών και των αυτόνομων επαρχιών του Τρέντο και του Μπολτσάνο για την πρόληψη και την καταπολέμηση των γυναικείων γεννητικών οργάνων». Αυτή η συμφωνία εγκρίθηκε με σκοπό τον προσδιορισμό των κριτηρίων για την κατανομή των κονδυλίων, τους σκοπούς, την υλοποίηση και την παρακολούθηση των δραστηριοτήτων που θα αναπτυχθούν στην Ιταλία για την πρόληψη και την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ. Η χρηματοδότηση χορηγήθηκε κυρίως για περιφερειακά έργα και έρευνα από τοπικές και περιφερειακές αρχές, διοικήσεις της Εθνικής Υπηρεσίας Υγείας και ΜΚΟ. Σε εθνικό επίπεδο, ο ΥΠΔ είχε την ευθύνη του γενικού συντονισμού και, κυρίως, της δημιουργίας μιας σειράς επαγγελματικών πρωτοκόλλων για το υγειονομικό, δικαστικό και αστυνομικό προσωπικό. Ωστόσο, μόνο οι εδραιωμένοι οργανισμοί έχουν πρόσβαση στη χρηματοδότηση. Για να λάβουν σημαντική, βραχυπρόθεσμη, μακροπρόθεσμη ή βασική χρηματοδότηση, οι οργανισμοί πρέπει να παρέχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για την οικονομική τους υποχρέωση και ότι μπορούν να διαχειριστούν τη χρηματοδότηση αυτή. Η έλλειψη λογοδοσίας (μέχρι σήμερα δεν έχει δημοσιευθεί καμία οικονομική ή αφηγηματική αναφορά σε εθνικό επίπεδο) και ο δύσκολος συντονισμός μεταξύ εθνικού και περιφερειακού επιπέδου σχετικά με το θέμα καθιστούν δύσκολη την παρακολούθηση των πόρων και τη συνολική εικόνα των δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται στην επικράτεια.

Οι διαθέσιμες υπηρεσίες για τις γυναίκες και τα κορίτσια που έχουν επιζήσει του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων περιλαμβάνουν: συμβουλευτική, γυναικολογική φροντίδα, απινίδωση. Δεν παρέχεται σεξολογική φροντίδα ή μόνο σε πολύ περιορισμένες περιπτώσεις. Οι υπηρεσίες για επιζώντες ΑΓΓΟ είναι διαθέσιμες μόνο σε 8 από τις 20 περιοχές (Emilia Romagna, Friuli Venezia Giulia, Piemonte, Lombardia, Toscana, Umbria, Lazio, Sicilia) και κυρίως στα βόρεια και κεντρικά τμήματα της χώρας, ενώ το νότιο μισό είναι πολύ υποεξυπηρετούμενο. Επιπλέον, δεν υπάρχει συντονισμός και επικοινωνία μεταξύ των τοπικών αρχών που είναι αρμόδιες για την παροχή πολυτομεακών υπηρεσιών. Οι αιτούντες άσυλο και οι δικαιούχοι διεθνούς προστασίας μπορούν να έχουν πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, όπως και οι Ιταλοί πολίτες μόλις εγγραφούν στην εθνική υπηρεσία υγιεινής στα γραφεία του Τοπικού Συμβουλίου Υγείας (Azienda sanitaria locale, ASL). Ωστόσο, αυτό το δικαίωμα συχνά καθυστερεί, καθώς η εγγραφή για υγειονομική περίθαλψη επηρεάζεται άμεσα από την καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης ασύλου. Σύμφωνα με το άρθρο 35 του ενοποιημένου νόμου για τη μετανάστευση (TUI), μέχρι την επιτυχή εγγραφή, μπορεί να παρέχεται μόνο επείγουσα περίθαλψη. Οι μετανάστες χωρίς έγγραφα μπορούν να έχουν πρόσβαση σε επείγουσες και βασικές υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης, χωρίς κίνδυνο να καταγγεληθούν, ακόμη και σε συνεχή βάση, στο δημόσιο σύστημα υγείας. Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του Υπουργείου Υγείας για τη φροντίδα των μεταναστών, οι βασικές υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης ορίζονται είτε επειδή είναι επείγουσες είτε κρίσιμες (ακόμα και χωρίς άμεσο κίνδυνο, θα μπορούσαν να προκαλέσουν σοβαρές συνέπειες μεσομακροπρόθεσμα). Αυτές οι προϋποθέσεις πρέπει να αξιολογηθούν από ιατρό. επομένως, υπάρχουν πολλές αυθαιρεσίες ανάλογα με το επίπεδο γνώσης του γιατρού σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η επανορθωτική χειρουργική καλύπτεται εν μέρει ή δεν καλύπτεται καθόλου ενώ υπάρχουν μόνο λίγα κέντρα που παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες. Οι μετανάστες χωρίς έγγραφα δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση σε επανορθωτική χειρουργική επέμβαση ακόμη και όταν αυτή καλύπτεται από το εθνικό σύστημα υγείας.

Μολονότι ο νόμος 7/2006 περιλαμβάνει ως βασικές δράσεις που πρέπει να πραγματοποιηθούν την εκπαίδευση για τον ΑΓΓΟ σε επαγγελματίες της εκπαίδευσης και της υγείας (άρθρα 3 και 4), η εθνική χρηματοδότηση για τέτοιες δραστηριότητες χορηγήθηκε μόνο για την περίοδο 2005-2007. Το τρέχον ΕΣΔ καλύπτει επίσης την ανάγκη για κατάρτιση. Ωστόσο, οι υπάλληλοι ασύλου, οι εργαζόμενοι σε καταφύγια για θύματα βίας, ο εκπαιδευτικός τομέας και οι τοπικές οντότητες που παρέχουν υπηρεσίες ένταξης στερούνται εξειδικευμένης εκπαίδευσης για τις διακρίσεις λόγω φύλου και όλες τις μορφές βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Επιπλέον, το προσωπικό υγειονομικής περίθαλψης στερείται εξειδικευμένης εκπαίδευσης για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ιδιαίτερα για την ψυχοκοινωνική και σεξολογική συμβολή και για την κλινική θεραπεία των γυναικών που επηρεάζονται από τον ΑΓΓΟ. Η εκπαίδευση για τη βία συχνά επαφίεται σε πρωτοβουλίες των περιφερειακών αρχών ή/και των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών και οι πρωτοβουλίες κατάρτισης είναι περιστασιακές και όχι συνεχείς. Η εκπαίδευση συχνά περιορίζεται σε ορισμένες περιοχές και είναι διάσπαρτη σε όλη την εθνική επικράτεια. Δεν υπάρχει εθνικό μητρώο που να συγκεντρώνει όλες τις περιπτώσεις ΑΓΓΟ ούτε σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ιταλία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, των άρθρων 583-bis και 583-ter του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία αντιστοιχεί πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ιταλία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ιταλία για συγκεκριμένα άτομα, συμπεριλαμβανομένων των δημοσίων υπαλλήλων και των παρόχων δημόσιων υπηρεσιών. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ιταλικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξαρτήτως διπλού αξιοποιήσιμου, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει ιταλική ιθαγένεια ή είναι κάτοικος Ιταλίας.

5. Ολλανδία

Η Ολλανδία είναι μια μικρή, αλλά πυκνοκατοικημένη χώρα με εκτιμώμενο πληθυσμό 17,5 εκατομμυρίων κατοίκων. Το πολίτευμα της είναι συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Το κέντρο υγειονομικής εμπειρογνωμοσύνης της Ολλανδίας, Pharos, υπολόγισε ότι, από την 1η Ιανουαρίου 2018, 41.000 γυναίκες που είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) ζούσαν στην Ολλανδία, 15.000 από τις οποίες είχαν υποβληθεί σε Τύπο III (infibulation). Η πλειοψηφία αυτών των γυναικών (82%) κατάγεται από έξι χώρες: το Ιράκ (1.600 γυναίκες), Σουδάν (1.900), Ερυθραία (4.000), Αιθιοπία (5.900), Αίγυπτος (6.000), και η πλειοψηφία από τη Σομαλία (14.000). Ο Φάρος υπολόγισε επίσης ότι 4.200 κορίτσια κάτω των 19 ετών που ζουν σήμερα στην Ολλανδία κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό στα επόμενα 20 χρόνια.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος για τον ΑΓΓΟ στην Ολλανδία. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται μέσω επίσημης δήλωσης της κυβέρνησης σύμφωνα με τους γενικούς νόμους που ποινικοποιούν την απλή επίθεση και τη βαριά επίθεση, τα άρθρα 300–303 του Ποινικού Κώδικα του

Βασιλείου των Κάτω Χωρών (1881, τροποποιημένο 2012) (ο Ποινικός Κώδικας). Ως έγκλημα ορίζεται η «επιβαρυντική επίθεση» (άρθρα 302 και 303) εάν υπάρχει πρόθεση πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης. Η «πρόθεση» υποδηλώνει ότι ένα άτομο γνωρίζει το γεγονός ότι το αδίκημα θα μπορούσε να προκαλέσει σοβαρή σωματική βλάβη και αποδέχεται εν γνώσει του αυτή την ευκαιρία. Ενώ μπορεί επίσης να οδηγήσει σε σοβαρή σωματική βλάβη, η «απλή επίθεση» αναφέρεται σε περιπτώσεις όπου ο δράστης δεν είχε την πρόθεση να προκαλέσει τέτοια βλάβη. Ο δράστης μπορεί να είχε σκοπό να προκαλέσει σωματική βλάβη, αλλά λιγότερο σοβαρή. Το 2018, το Ανώτατο Δικαστήριο της Ολλανδίας δήλωσε σε μια αποκαλούμενη «υπόθεση επισκόπησης» ότι, για να εφαρμοστεί σοβαρή σωματική βλάβη, πρέπει να ληφθεί υπόψη (α) η φύση των τραυματισμών· (β) την αναγκαιότητα και τη φύση της απαιτούμενης ιατρικής παρέμβασης· και (γ) η προσδοκία (πλήρης) ανάκαμψης. Με βάση τη δήλωση του δικαστηρίου, μπορεί κανείς να αποδείξει ότι ο ΑΓΓΟ συνιστά σοβαρή σωματική βλάβη με τον ακόλουθο τρόπο. Όσον αφορά τη φύση των τραυματισμών, το δικαστήριο δήλωσε ρητά ότι η απώλεια των αισθήσεων, ο ακρωτηριασμός ή/και η παράλυση θεωρούνται «βαριά σωματική βλάβη». Σαφώς, αυτός ο ορισμός της φύσης του τραυματισμού υποδηλώνει ότι ο ΑΓΓΟ συνιστά σοβαρή σωματική βλάβη. Δεδομένου ότι οι επιπλοκές που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ συχνά απαιτούν επίσης ιατρική παρέμβαση, αυτό υποδηλώνει επίσης ότι ο ΑΓΓΟ συνιστά σοβαρή σωματική βλάβη. Τέλος, δεδομένου ότι η ανάρρωση από τον ΑΓΓΟ είναι δυνατή μόνο σε κάποιο βαθμό μέσω πλαστικής χειρουργικής, αυτό εντάσσει επίσης τον ακρωτηριασμό στο πεδίο της σοβαρής σωματικής βλάβης. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει δηλώσει ότι η παρατεταμένη περίοδος ανάκτησης και η αβεβαιότητα ως προς τη δυνατότητα και την έκταση της ανάκτησης είναι παράγοντας για το αν μια πράξη συνιστά σοβαρή σωματική βλάβη. Και τα δύο αυτά μπορεί να ισχύουν σε περίπτωση ΑΓΓΟ. Στη μοναδική ποινική υπόθεση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις Κάτω Χώρες, η Εισαγγελία χαρακτήρισε τους τραυματισμούς ως βαριά σωματική βλάβη και ούτε το δικαστήριο ούτε η υπεράσπιση αντιτάχθηκαν σε αυτήν την ταξινόμηση. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ως επιβαρυντική επίθεση ισχύει εφόσον κάποιος δεν διαπράττει ΑΓΓΟ χωρίς να γνωρίζει τι συνεπάγεται η διαδικασία, είναι απίθανο να μην υπάρχει πρόθεση. Ως εκ τούτου, το πιθανότερο είναι ότι η διάπραξη ΑΓΓΟ ή η διάπραξη ΑΓΓΟ θα χαρακτηριστεί ως «προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση» σύμφωνα με το άρθρο 303.

Η ολλανδική νομοθεσία δεν περιλαμβάνει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, η ολλανδική κυβέρνηση τηρεί τον όρο «ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων» όπως χρησιμοποιείται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), αλλά χρησιμοποιεί έναν ορισμό που διαφέρει ελαφρώς από αυτόν του ΠΟΥ. Στην Ολλανδία, ο ΑΓΓΟ εννοείται ότι περιλαμβάνει: εμφύσηση – η μερική ή ολική αφαίρεση της κλειτορίδας και των μικρών χειλέων, πάνω στα οποία συρράπτονται τα μεγάλα χείλη μεταξύ τους, εκτομή – αφαίρεση της κλειτορίδας και μερική ή ολική αφαίρεση των μικρών χειλέων περιτομή – αφαίρεση της κλειτορικής κουκούλας και τομή – διάτρηση ή κοπή της κλειτορικής κουκούλας με στόχο την εξαγωγή αρκετών σταγόνων αίματος. Τα τρία πρώτα (εμφύσηση, εκτομή και περιτομή) ισοδυναμούν με «ακρωτηριασμό» και θεωρούνται τιμωρούμενα ως (προμελετημένη) επιβαρυντική επίθεση σύμφωνα με τα άρθρα 300-303. Ο τέταρτος τύπος μπορεί να ισοδυναμεί με ακρωτηριασμό. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Ολλανδία. Η ηλικία του θύματος δεν επηρεάζει σε τίποτα την εγκληματικότητα είτε της επίθεσης είτε της βαριάς επίθεσης. Ωστόσο, η ηλικία παίζει ρόλο στην εξωεδαφική εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα. Ένα άτομο

που υποκινεί τον ΑΓΓΟ είναι πιθανό να κριθεί ένοχο για «από κοινού διάπραξη του αδικήματος» και να είναι ποινικά υπεύθυνο ως δράστης σύμφωνα με το άρθρο 47 παράγραφος 1 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Για να ισχύει η «από κοινού διάπραξη του αδικήματος», πρέπει να αποδειχθεί ότι η πρόθεση ενός ατόμου ήταν να συνεργαστεί με άλλους για να διαπράξει το αδίκημα και ότι τα άτομα ενεργούσαν σε συνειδητή και στενή συνεργασία μεταξύ τους. Πρέπει να αποδείξει κανείς, λοιπόν, τη διπλή πρόθεση του παραβάτη (dubbel opzet). Για παράδειγμα, οι γονείς που συνάπτουν σύμβαση και πληρώνουν έναν κόφτη συνεργάζονται για να κάνουν ένα κορίτσι να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, παρόλο που οι γονείς μπορεί να μην αγγίζουν το κορίτσι ή να μην είναι παρόντες στην πράξη. Ένα άτομο που δεν ενεργεί ο ίδιος για τον ΑΓΓΟ, αλλά που, με δώρα, υποσχέσεις, κατάχρηση εξουσίας, βία, απειλές ή εξαπάτηση, ή παρέχοντας μια ευκαιρία, μέσα ή πληροφορίες, προκαλεί σκόπιμα το αδίκημα, μπορεί να θεωρηθεί ποινικά υπεύθυνο ως παραβάτη βάσει του άρθρου 47 παράγραφος 1 παράγραφος 2. Εκείνοι που βοηθούν και υποκινούν τη διάπραξη του ΑΓΓΟ, αλλά δεν εμπλέκονται τόσο στενά στον σχεδιασμό ή τη συνεργασία για τη διάπραξη του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, είναι ποινικά υπεύθυνοι ως «συνένοχοι» σύμφωνα με το άρθρο 48 παράγραφος 1. Η άδεια χρήσης χώρων για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στις Κάτω Χώρες μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως «σκόπιμη βοήθεια και συνέργεια στη διάπραξη αδικήματος» σύμφωνα με το άρθρο 48 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ή ως «εκ προθέσεως παροχή ευκαιρίας για τη διάπραξη αδικήματος» σύμφωνα με το άρθρο 48 παράγραφος 2. Είτε έτσι είτε αλλιώς, ένα άτομο που επιτρέπει τη χρήση χώρων για ΑΓΓΟ είναι ποινικά υπεύθυνο ως συνεργός. Τόσο η παροχή όσο και η κατοχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων έχουν ποινικοποιηθεί στις Κάτω Χώρες. Η παροχή εργαλείων χωρίς περαιτέρω ανάμειξη στον σχεδιασμό ή την εκτέλεση του ΑΓΓΟ τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 48 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Κάθε άτομο που παρέχει εργαλεία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι ποινικά υπεύθυνο ως συνεργός στο αδίκημα. Η κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να χαρακτηριστεί ως «προετοιμασία για διάπραξη αδικήματος», η οποία τιμωρείται σε περίπτωση (προμελετημένης) βαριάς επίθεσης σύμφωνα με το άρθρο 46 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Αυτό το άρθρο ορίζει ότι η εκ προθέσεως απόκτηση ή κατοχή αντικειμένων που προορίζονται για τη διάπραξη ενός αδικήματος τιμωρείται με το ήμισυ της μέγιστης ποινής του προβλεπόμενου αδικήματος. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί στις Κάτω Χώρες. Ωστόσο, οι οργανώσεις και οι αυτοαπασχολούμενοι επαγγελματίες υποχρεούνται από το Νόμο για την Υποχρεωτική Καταγγελία Ενδοοικογενειακής Βίας και Παιδικής Κακοποίησης να διαθέτουν «κωδικό αναφοράς» σε περίπτωση υποψιών για βία και κακοποίηση παιδιών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Ο κωδικός αναφοράς πρέπει να περιέχει οδηγίες για να αξιολογηθεί εάν μια υποψία είναι βάσιμη και ποια μέτρα θα λάβει ο επαγγελματίας σε αυτήν την περίπτωση : – Veilig Thuis («Ασφαλές στο σπίτι») – εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του επαγγελματία. Εάν ένας επαγγελματίας αναφέρει επίσημα μια υπόθεση, εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της Veilig Thuis εάν θα αναφέρει την υπόθεση στις αρχές ή στο Ολλανδικό Συμβούλιο για το Παιδί. Στην πράξη, αυτό συμβαίνει σπάνια, γεγονός που έχει προκαλέσει μια συνεχιζόμενη κυβερνητική έρευνα.

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στην Ολλανδία. Είναι πιθανό ότι, εάν ένας χειρουργός έκανε ακρωτηριασμό, ο χειρουργός θα δικάζονταν σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις για επίθεση ή επιδείνωση, άρθρα

300-303. Επιπλέον, ο ιατρικός ΑΓΓΟ απαγορεύεται επίσης στις Κάτω Χώρες βάσει ενός ειδικού γενικού νόμου, του άρθρου 436 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα, ο οποίος ορίζει ότι κάθε άτομο που έχει άδεια να ασκεί ένα επάγγελμα για το οποίο απαιτείται άδεια από το νόμο και, χωρίς ανάγκη, υπερβαίνει τα όρια της άδειας του υπόκειται σε πρόστιμο. Αυτό ισχύει επίσης για επαγγελματίες ιατρούς που εκτελούν ΑΓΓΟ. Το άρθρο 436 παράγραφος 1 ορίζει ότι όποιος, χωρίς να έχει άδεια άσκησης επαγγέλματος για το οποίο απαιτείται από το νόμο άδεια, ασκεί το επάγγελμα αυτό χωρίς αυτή, υπόκειται επίσης σε πρόστιμο. Είναι λιγότερο σαφές εάν αυτό, για παράδειγμα, θα μπορούσε να ισχύει για κάποιον χωρίς ιατρική άδεια που ανοίγει μια κλινική για τον ΑΓΓΟ, καθώς ο ΑΓΓΟ δεν αναγνωρίζεται ως ιατρική διαδικασία. Ωστόσο, ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να εμφανίζεται στην Ολλανδία, ούτε υπάρχουν δείκτες γι' αυτό.

Όσον αφορά την εξωεδαφικότητα είναι αξιοσημείωτο ότι το άρθρο 7 του Ποινικού Κώδικα, είναι μία από τις δύο μόνο διατάξεις που αναφέρουν συγκεκριμένα τον ΑΓΓΟ. Τα άρθρα 7 παράγραφος 2 στοιχία δ) και (3) επεκτείνουν την εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα σε οποιοδήποτε πρόσωπο με ολλανδική ιθαγένεια, οποιοδήποτε πρόσωπο που θα αποκτήσει αργότερα την ολλανδική ιθαγένεια ή οποιοδήποτε πρόσωπο που έχει μόνιμη κατοικία στην Ολλανδία και διαπράττει επίθεση ή επιδείνωση ισοδυναμεί με ακρωτηριασμό σε γυναίκα κάτω των 18 ετών, όπου και αν διαπράττεται το αδίκημα. Το άρθρο 5 του Ποινικού Κώδικα επεκτείνει την εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα σε οποιοδήποτε διαπράττει αδίκημα κατά ατόμου ολλανδικής υπηκοότητας ή που έχει μόνιμη κατοικία στην Ολλανδία, εάν ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει μέγιστη ποινή φυλάκισης τουλάχιστον οκτώ ετών και η πράξη είναι επίσης ποινικό αδίκημα στη χώρα όπου έλαβε χώρα (η απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου). Επομένως, εάν ο ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως (προμελετημένη) επιβαρυντική επίθεση, το θύμα είναι Ολλανδός ή ζει στην Ολλανδία και ο ΑΓΓΟ είναι εγκληματικό στη χώρα όπου λαμβάνει χώρα, οι δράστες τιμωρούνται επίσης από το ολλανδικό δίκαιο. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η ηλικία του θύματος δεν παίζει ρόλο.

Τρεις παράγοντες επηρεάζουν τις κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ. Η ποινή εξαρτάται πρώτα από τη μορφή επίθεσης, η συγκεκριμένη περίπτωση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται στα άρθρα 300-303 έχουν όλα τις δικές τους ανώτατες ποινές και επιβαρυντικές περιστάσεις. Δεύτερον, η ποινή εξαρτάται από τη σχέση μεταξύ του θύματος και του δράστη. Σύμφωνα με το άρθρο 304 παράγραφος 1, οι όροι φυλάκισης σύμφωνα με τα άρθρα 300-303 μπορούν να αυξηθούν κατά το ένα τρίτο εάν το θύμα της επίθεσης είναι το παιδί, η μητέρα, η σύζυγος ή ο σύντροφος του δράστη. Τρίτον, η ποινή εξαρτάται από τον ρόλο του δράστη. Η μέγιστη ποινή για τον ΑΓΓΟ που χαρακτηρίζεται ως «απλή επίθεση χωρίς σοβαρή σωματική βλάβη» είναι φυλάκιση τριών ετών, η οποία αυξάνεται σε τέσσερα χρόνια εάν το θύμα είναι το ίδιο το παιδί του δράστη ή πρόστιμο έως 21.750 €. Η μέγιστη ποινή για τον ΑΓΓΟ που χαρακτηρίζεται ως «προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση» είναι δώδεκα χρόνια φυλάκιση, που αυξάνεται σε δεκαέξι χρόνια εάν το θύμα είναι το ίδιο το παιδί του δράστη ή πρόστιμο μέχρι 87.000 €. Εάν κάποιος έχει προετοιμαστεί για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κατέχοντας εργαλεία ή αναθέτοντας έναν κόφτη, για παράδειγμα, το άρθρο 46 παράγραφος 2 ορίζει ότι η μέγιστη ποινή είναι το ήμισυ της μέγιστης ποινής του προβλεπόμενου αδικήματος. Αυτό σημαίνει ότι, σε περίπτωση προετοιμασίας για προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση στο ίδιο του το παιδί, η μέγιστη ποινή θα είναι οκτώ χρόνια. Εάν κάποιος είναι συνεργός σε ένα αδίκημα, το άρθρο 49 παράγραφος 1 ορίζει ότι η μέγιστη ποινή που μπορεί να λάβει αυτό το άτομο είναι τα δύο τρίτα της μέγιστης ποινής του αδικήματος. Εάν κάποιος, για παράδειγμα, επιτρέπει τη χρήση των εγκαταστάσεων του για ΑΓΓΟ και ο ΑΓΓΟ

χαρακτηρίζεται ως «προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση», η μέγιστη ποινή για τον συνεργό θα είναι οκτώ χρόνια.

Οι διαφορετικοί όροι φυλάκισης επηρεάζουν την παραγραφή της ποινής. Η προβλεπόμενη περίοδος είναι το καθορισμένο χρονικό διάστημα μετά από ένα γεγονός ή έγκλημα κατά το οποίο μπορούν να ληφθούν νομικά μέτρα. Τα άρθρα 70(1)(2) έως 70(1)(4) του Ποινικού Κώδικα καθορίζουν τις παραγραφικές προθεσμίες ως εξής: έξι χρόνια για εγκλήματα για τα οποία η μέγιστη ποινή δεν υπερβαίνει τα τρία χρόνια φυλάκιση, δώδεκα χρόνια για εγκλήματα για τα οποία η μέγιστη ποινή είναι μεταξύ τριών και οκτώ ετών φυλάκιση, είκοσι χρόνια για εγκλήματα για τα οποία η μέγιστη ποινή είναι από οκτώ έως δώδεκα χρόνια φυλάκιση, και δεν υπάρχει προβλεπόμενη περίοδος για εγκλήματα για τα οποία η μέγιστη ποινή είναι φυλάκιση δώδεκα ετών και άνω. Είναι αξιοσημείωτο ότι μια εξαίρεση στον ολλανδικό Ποινικό Κώδικα έχει γίνει ειδικά για τον ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 71 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα, η προβλεπόμενη περίοδος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αρχίζει την επομένη της ημέρας που το θύμα συμπληρώσει τα 18, εάν ήταν κάτω των 18 ετών όταν τελέστηκε ακρωτηριασμός. Με βάση αυτό το πλαίσιο και υποθέτοντας ότι ο ΑΓΓΟ έλαβε χώρα πριν από την ηλικία των 18 ετών: Η συντομότερη προβλεπόμενη περίοδος σε μια περίπτωση ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων θα ήταν έξι χρόνια, για μια περίπτωση όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων χαρακτηρίζεται ως «απλή επίθεση χωρίς σοβαρή σωματική βλάβη» και το θύμα δεν είναι το παιδί των δραστών. Σε αυτή την περίπτωση, το θύμα θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει δίωξη μέχρι την επομένη της συμπλήρωσης των 24 ετών. Αυτό το σενάριο είναι πολύ απίθανο, καθώς είναι πιο πιθανό ο ΑΓΓΟ να χαρακτηριστεί ως «βαριά σωματική βλάβη». Ακόμη και αν η πρόθεση αυτής της βλάβης δεν μπορεί να αποδειχθεί, η ανώτατη ποινή για «απλή επίθεση με αποτέλεσμα βαριά σωματική βλάβη» είναι φυλάκιση τεσσάρων ετών, παρατείνοντας την περίοδο παραγραφής σε δώδεκα χρόνια. Σε αυτό το σενάριο, το θύμα θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει δίωξη μέχρι την επόμενη μέρα που θα κλείσει τα 30. Ωστόσο, δεδομένου ότι ο ΑΓΓΟ πιθανότατα θα χαρακτηριζόταν ως «προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση», για την οποία η μέγιστη ποινή είναι φυλάκιση δώδεκα ετών, η περίοδος παραγραφής θα επεκταθεί στα είκοσι χρόνια. Σε αυτή την περίπτωση, το θύμα θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει δίωξη μέχρι την επόμενη μέρα που θα κλείσει τα 38. Τέλος, εάν το θύμα είναι το ίδιο το παιδί του δράστη και ο ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως «προμελετημένη επιβαρυντική επίθεση», για την οποία η μέγιστη ποινή είναι δεκαέξι χρόνια φυλάκιση, δεν θα υπάρχει παραγραφική περίοδος. Σε αυτή την περίπτωση, το θύμα θα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει κατηγορίες σε οποιοδήποτε σημείο της ζωής του.

Το αστικό οικογενειακό δίκαιο στην Ολλανδία παρέχει προστασία σε «άκοπα» κορίτσια κάτω των 18 ετών που διατρέχουν σημαντικό κίνδυνο να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό. Αυτά τα κορίτσια μπορούν να τεθούν υπό την επίβλεψη πιστοποιημένου ιδρύματος φύλαξης με εντολή δικαστηρίου ανηλίκων, βάσει του άρθρου 255 παράγραφος 1 του βιβλίου 1 του ολλανδικού Αστικού Κώδικα. Όταν ένα κορίτσι τίθεται υπό επίβλεψη, συνεχίζει να μένει στο σπίτι με τους γονείς του, αλλά δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στην προσωπικότητα και την κατάστασή του. Ένα κορίτσι μπορεί να τεθεί υπό επίβλεψη κατόπιν αιτήματος του Ολλανδικού Συμβουλίου Παιδικής Προστασίας, της Εισαγγελίας ή ενός γονέα ή νόμιμου κηδεμόνα. Επιπλέον, βάσει του άρθρου 265β παράγραφος 1 του Βιβλίου 1 του Ολλανδικού Αστικού Κώδικα, ένα δικαστήριο ανηλίκων μπορεί, με διάταγμα, να εξουσιοδοτήσει ένα πιστοποιημένο ίδρυμα επιμέλειας που έχει την επίβλεψη ενός παιδιού να αναλάβει αυτό το παιδί υπό τη φροντίδα του. Ένα παιδί μπορεί τίθεται υπό

μέριμνα εάν κρίνεται απαραίτητο για το συμφέρον της φροντίδας και ανατροφής του παιδιού ή για την εξέταση της ψυχικής και σωματικής ευεξίας του παιδιού, κατόπιν αιτήματος του πιστοποιημένου φορέα επιμέλειας.

Δεν υπάρχουν ειδικά προστατευτικά μέτρα ή νόμοι για άκοπες γυναίκες άνω των 18 ετών. Δεν υπάρχουν εθνικοί νόμοι στην Ολλανδία που να περιέχουν ειδικές υποχρεώσεις σχετικά με τον ΑΓΓΟ για τις κυβερνήσεις. Ωστόσο, η Ολλανδία έχει ένα σύστημα όσον αφορά το διεθνές δίκαιο, που βασίζεται στο άρθρο 93 του Συντάγματος. Εφόσον οι Κάτω Χώρες έχουν υπογράψει και επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, οι υποχρεώσεις που περιέχονται σε αυτήν αποτελούν άμεσο μέρος του εθνικού δικαίου. Σύμφωνα με το άρθρο 8 της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, η κυβέρνηση υποχρεούται να διαθέσει τα κατάλληλα κονδύλια για την καταπολέμηση και την πρόληψη όλων των μορφών βίας που καλύπτονται από τη Σύμβαση, η οποία περιλαμβάνει τον ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 11 της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, η κυβέρνηση υποχρεούται να συλλέγει δεδομένα για όλες τις μορφές βίας που καλύπτονται από τη Σύμβαση. Σύμφωνα με το άρθρο 24 της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, η κυβέρνηση πρέπει να λάβει τα απαραίτητα μέτρα για τη δημιουργία δωρεάν τηλεφωνικών γραμμών βοήθειας σε όλη την πολιτεία, όλο το εικοσιτετράωρο (24/7), για την παροχή συμβουλών στους καλούντες εμπιστευτικά ή με τη δέουσα προσοχή για την ανωνυμία τους, σε σχέση με όλες τις μορφές βίας που καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης. Επί του παρόντος δεν υπάρχει εθνική συντονιστική επιτροπή για τον ΑΓΓΟ στην Ολλανδία. ούτε υπάρχει νόμος που να περιέχει υποχρέωση θέσπισης. Ωστόσο, η ολλανδική κυβέρνηση έχει την πρόθεση να ιδρύσει ένα Εθνικό Κέντρο Εμπειρογνωμοσύνης προκειμένου να ενθαρρύνει την αναφορά του ΑΓΓΟ.

Υπήρξε μόνο μία ποινική υπόθεση σχετικά με τον ΑΓΓΟ στην Ολλανδία. Σε εκείνη την υπόθεση, ένας Μαροκινός πατέρας συνελήφθη και κατηγορήθηκε για βαριά επίθεση (βάσει των άρθρων 303 και 304 του Ποινικού Κώδικα) επειδή φέρεται να ακρωτηρίασε τα γεννητικά όργανα της πεντάχρονης κόρης του. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σε αυτή την περίπτωση περιελάμβανε την αφαίρεση του μεγαλύτερου μέρους των αριστερών μικρών χειλέων και της κλειτορικής κουκούλας της νεαρής κοπέλας. Αν και διαπιστώθηκε ότι τα γεννητικά όργανα του θύματος ήταν ακρωτηριασμένα, ο κατηγορούμενος δεν κρίθηκε ένοχος για διάπραξη ακρωτηριασμού (αν και καταδικάστηκε για άλλους λόγους). Ο λόγος για την αθώωση ήταν η έλλειψη στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι ο πατέρας ήταν το άτομο που έκανε τον ακρωτηριασμό. Επιπλέον, το δικαστήριο είχε επίσης αμφιβολίες για την αξιοπιστία και τη γνησιότητα των δηλώσεων του θύματος. Υπάρχουν δύο αξιοσημείωτα ζητήματα σε αυτή την περίπτωση: ένας εξειδικευμένος γυναικολόγος δήλωσε ότι τα τραύματα δεν έμοιαζαν με τον παραδοσιακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, αλλά με τυχαίο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (επίσης λόγω της ασύμμετρης κοπής) και ο πατέρας και το παιδί ήταν μαροκινής καταγωγής. Ωστόσο, ο ΑΓΓΟ δεν είναι διαδεδομένος ούτε στο ίδιο το Μαρόκο ούτε στη μαροκινή διασπορά αλλού στον κόσμο (28toomany.org 2021).

Η εξάλειψη του ΑΓΓΟ ενσωματώνεται ρητά στην 3η προτεραιότητα στο πλαίσιο της «Προσοχής για συγκεκριμένες ομάδες» του ΕΣΔ για την ενδοοικογενειακή βία και την κακοποίηση των παιδιών (2018-2022), η οποία αποτελείται από 3 τομείς εστίασης. Το ΕΣΔ αναφέρει την ανάγκη εκπαίδευσης επαγγελματιών όσον αφορά την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση, οργανώσεις υπό την ηγεσία της κοινότητας, καθώς και τη διεξαγωγή περαιτέρω έρευνας σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι επαγγελματίες αντιμετωπίζουν τον ΑΓΓΟ στον τομέα της

υγείας. Επιπλέον, παρουσιάστηκε ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τις Επιβλαβείς Πρακτικές με συγκεκριμένα πρόσθετα μέτρα για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ, μεταξύ άλλων. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου δράσης είχε προγραμματιστεί για το 2020, αλλά είχε αναβληθεί για το 2021 λόγω του COVID-19. Η ολλανδική κυβέρνηση έχει θέσει σε εφαρμογή ένα ειδικό ΕΣΔ για τις Παραδοσιακές Επιβλαβείς Πρακτικές, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, συνοδευόμενο από ένα πλαίσιο παρακολούθησης, το οποίο υποστηρίζεται από ειδικό προϋπολογισμό, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. «Η ολλανδική «αλυσιδωτή προσέγγιση», που ιδρύθηκε το 2006, συνεπάγεται τη συνεργασία μιας σειράς ενδιαφερομένων σε εθνικό και τοπικό επίπεδο για την πρόληψη, την προστασία, τη δίωξη και την παροχή υπηρεσιών γύρω από τον ΑΓΓΟ, με γνώμονα τα πρωτόκολλα, τις εκπαιδεύσεις και τις τακτικές συναντήσεις. Είναι ένας ολοκληρωμένος και συντονισμένος τρόπος αντιμετώπισης του ΑΓΓΟ που συνδέει πολλούς φορείς από διαφορετικούς τομείς και εμπλέκει τις πληγείσες κοινότητες. Όταν κάθε κρίκος στην αλυσίδα γνωρίζει τον ρόλο του και τον έναν από τους άλλους κρίκους, αυτό αυξάνει την πιθανότητα αποτελεσματικής απόκρισης. Διοικείται από το Υπουργείο Υγείας, Πρόνοιας και Αθλητισμού και προβλέπει μια αλυσίδα πρόληψης, περίθαλψης, επιβολής του νόμου και εκπαίδευσης –ειδικά μέσω της δέσμευσης των απαραίτητων «προσώπων-κλειδιά» που ανήκουν στις πληγείσες κοινότητες –. Οι συμμετέχοντες φορείς περιλαμβάνουν οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών όπως το FSAN και το Pharos, υπηρεσίες δημόσιας υγείας και υγείας νέων (GGD'en και CJG'en), επαγγελματίες υγείας (μαίες, μαιευτική φροντίδα, γενικοί ιατροί, γυναικολόγοι, παιδίατροι), ιδρύματα προστασίας παιδιών, συμβουλές για κακοποίηση παιδιών και σημεία αναφοράς – Veilig Thuis, σχολεία, αστυνομία και βασικά μέλη κοινοτήτων που επηρεάζονται από τον ΑΓΓΟ και οργανισμών που βασίζονται στην κοινότητα. Το 2015, η ευθύνη για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ ανατέθηκε σε δήμους, οι οποίοι διαδραματίζουν θεμελιώδη ρόλο στην αλυσίδα». Ο ολλανδικός μηχανισμός συντονισμού πολλαπλών υπηρεσιών διασφαλίζει έναν κάθετο συντονισμό μεταξύ των επιπέδων διακυβέρνησης (από τα υπουργεία στους δήμους), καθώς και έναν οριζόντιο συντονισμό μεταξύ διαφόρων ενδιαφερομένων, όπως η κυβέρνηση, οι επαγγελματίες σε πολλούς τομείς, η κοινωνία των πολιτών και οργανώσεις υπό την ηγεσία της κοινότητας και βασικούς εκπροσώπους.

Οι επαγγελματίες υγείας των νέων μπορούν να καταχωρήσουν τα αποτελέσματα της πιθανότητας κινδύνου στο σύστημά τους. Το Veilig Thuis (κέντρο παροχής συμβουλών και αναφοράς για την παιδική κακοποίηση και την ενδοοικογενειακή βία) μπορεί να καταγράψει αναφερόμενες περιπτώσεις ΑΓΓΟ. Ωστόσο, κανένα από τα συστήματα μητρώων δεν παρέχει επί του παρόντος συγκεντρωτικά, αντιπροσωπευτικά δεδομένα. Από την 1η Ιουλίου 2013, οι οργανισμοί και οι ελεύθεροι επαγγελματίες πρέπει να διαθέτουν κωδικό αναφοράς. Αυτό ορίζεται στο νόμο «Υποχρεωτική αναφορά ενδοοικογενειακής βίας και κακοποίησης παιδιών». Το πρωτόκολλο είναι υποχρεωτικό για τους επαγγελματίες που εργάζονται στους τομείς της υγειονομικής περίθαλψης, της εκπαίδευσης, της παιδικής μέριμνας, της κοινωνικής εργασίας, της φροντίδας των νέων και της δικαιοσύνης και τους υποστηρίζει να ανταποκρίνονται κατάλληλα σε σημεία βίας. Ο νόμος ισχύει επίσης για το προσωπικό που εργάζεται εντός των δήμων και για το προσωπικό που εφαρμόζει ο νόμος περί υποχρεωτικής εκπαίδευσης του 1969 και ο νόμος για τη δημόσια υγεία. Από την 1η Ιανουαρίου 2019, οι επαγγελματίες είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται με ένα πλαίσιο αξιολόγησης στον κώδικα αναφοράς, χρησιμοποιώντας το παρεχόμενο έγγραφο που ονομάζεται «Το πλαίσιο αξιολόγησης στον Κώδικα Αναφοράς για την ενδοοικογενειακή βία και την κακοποίηση παιδιών».

Εδώ, κάθε οργανισμός και ανεξάρτητος επαγγελματίας αναπτύσσει τον δικό του κώδικα αναφοράς ενώ εφαρμόζει τα ίδια πέντε βήματα. Εάν αυτοί οι επαγγελματίες εντοπίσουν ή πιστεύουν ότι ένα παιδί κινδυνεύει από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, πρέπει να αναφέρουν στο «Veilig Thuis» ή στο «Safe Home» που είναι το κέντρο συμβουλών και αναφοράς για την ενδοοικογενειακή βία και την παιδική κακοποίηση. Κάθε περιοχή έχει τη δική της οργάνωση Safe Home (ασφαλές σπίτι). Το «ασφαλές σπίτι» έχει τα ακόλουθα καθήκοντα: να δέχεται άτομα (ανώνυμα) για να λαμβάνει ειδοποιήσεις, να διερευνά εάν υπάρχει πράγματι ενδοοικογενειακή βία ή κακοποίηση παιδιών, να ξεκινήσει βήματα παρακολούθησης με τη μορφή μεταφοράς σε εθελοντική βοήθεια (όπου χρειάζεται), να ενημερώσει το Συμβούλιο Προστασίας του Παιδιού ή/και το αναφέρει στην αστυνομία, να παρέχει σχόλια στο τέλος της έρευνας σε άτομα ή επαγγελματίες που τους ανέφεραν.

Μεταξύ των μέτρων πρόληψης/προστασίας για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό είναι η προσωρινή αναστολή της επιμέλειας γονέα. Η ολλανδική νομοθεσία παρέχει ευκαιρίες για έγκαιρη παρέμβαση για την αποφυγή βλάβης σε ένα παιδί, όπως το άρθρο 1.1 του Jeugdwet. Ένα δικαστήριο ανηλίκων θα μπορούσε να θέσει ένα παιδί υπό επίβλεψη όταν υπάρχει κίνδυνος ακρωτηριασμού. Σύμφωνα με το άρθρο 1 παράγραφος 255 παράγραφος 1 του Αστικού Κώδικα: Σε περίπτωση επικείμενης απειλής ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, το δικαστήριο ανηλίκων μπορεί, υπό ακραίες συνθήκες, να επιβάλει βαρύτερο μέτρο προστασίας παιδιών, όπως «αποκατάσταση στο σπίτι». Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 265β παράγραφοι 1 και 3 του Αστικού Κώδικα το δικαστήριο ανηλίκων μπορεί να απομακρύνει ανήλικο από το σπίτι ενώ υπάρχουν ειδικοί υπάλληλοι για ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων στο Veilig Thuis οι οποίοι δίνουν συμβουλές και λαμβάνουν αναφορές. Η ανάκληση διαβατηρίου είναι ένα μέτρο που μπορεί να τεθεί σε ισχύ όταν το Συμβούλιο για την Προστασία του Παιδιού (Raad voor de Kinderbescherming) το ζητήσει από το δικαστήριο ανηλίκων. Υπάρχουν μερικές περιπτώσεις όπου έγινε ανάκληση διαβατηρίων. Η δυνατότητα εξέτασης ενός κοριτσιού πριν και μετά το ταξίδι για την πρόληψη του ΑΓΓΟ είναι ένα μέτρο που μπορεί να τεθεί σε ισχύ όταν το Συμβούλιο για την Προστασία του Παιδιού (Raad voor de Kinderbescherming) το ζητήσει στο δικαστήριο ανηλίκων. Ωστόσο, δεν είναι γνωστό ότι συνέβη τέτοια περίπτωση. Το 2009, το Υπουργείο Υγείας, Πρόνοιας και Αθλητισμού και το Υπουργείο Ασφάλειας και Δικαιοσύνης, μαζί με άλλους οργανισμούς και ιδρύματα, υπέγραψαν μια «Δήλωση κατά της Γυναικείας Περιτομής» που αναπτύχθηκε από τη δημοτική αρχή υγειονομικής περίθαλψης (GGD GHOR Nederland), προκειμένου να υποστηρίξτε τους γονείς που αντιτίθενται στον ΑΓΓΟ όταν επιστρέφουν στις χώρες καταγωγής τους κατά τη διάρκεια των σχολικών διακοπών. Οι γιατροί, οι νοσοκόμες, το προσωπικό της Veilig Thuis, αλλά και οι δάσκαλοι, μπορούν να υποβάλουν δήλωση κατά του ακρωτηριασμού σε γονείς κοριτσιών από χώρες υψηλού κινδύνου. Οι γονείς μπορούν να χρησιμοποιήσουν αυτή τη δήλωση για να εξηγήσουν στις οικογένειές τους στο εξωτερικό ότι ο ΑΓΓΟ είναι επιβλαβής για την υγεία και ότι αποτελεί ποινικό αδίκημα στην Ολλανδία. Πραγματοποιούνται υγειονομικοί έλεγχοι για παιδιά κάτω των 18 ετών στο γραφείο συμβούλων και στα σχολεία. Οι επαγγελματίες υγείας των νέων εκπαιδεύονται για τη διενέργεια ελέγχων υγείας και ανάπτυξης, αξιολογήσεις κινδύνου ΑΓΓΟ και συζητούν για τον ακρωτηριασμό με τους γονείς και τους εκπαιδεύουν σχετικά με τους ιατρικούς κινδύνους και νόμους, μεταξύ άλλων μέσω της διάδοσης του εγγράφου «Δήλωση κατά του ΑΓΓΟ». Η δήλωση αυτή είναι ένα έγγραφο που επικυρώθηκε επίσημα από πολλά υπουργεία, το οποίο χρησιμοποιείται από επαγγελματίες (συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματιών υγείας νέων, γενικών

ιατρών, μαιών και βοηθών μητρότητας) για την έναρξη ενός μη στιγμιστικού διαλόγου με τους γονείς και τις κοινότητες και την ευαισθητοποίηση σχετικά με αυτό. θέμα ταμπού. Παράλληλα, μια βασική πτυχή του μηχανισμού συντονισμού πολλών φορέων που υπάρχει στην Ολλανδία, της «Ολλανδικής Αλυσιδωτής Προσέγγισης για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ», είναι η πλήρης συμμετοχή σε αυτόν των μελών των κοινοτήτων που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ. Η συστηματική, συντονισμένη και θεσμικά υποστηριζόμενη δέσμευση της κοινότητας μέσω της εμπλοκής των βασικών προσώπων στην Ολλανδική Αλυσιδωτή Προσέγγιση είναι ένας από τους λόγους επιτυχίας της. Τα 110 αποκαλούμενα «πρόσωπα-κλειδιά» που διασκορπίζονται στην εθνική επικράτεια είναι καταγωγής Ερυθραίας, Αιθιοπίας, Αιγύπτου, Σομαλίας, Σουδάν, Νιγηρίας, Σιέρα Λεόνε, Γουινέας, Τόγκο, Γκάνας, Μπουρκινάμπε και Μάλι, και μιλούν, εκτός από τα ολλανδικά, Σουαχίλι, Τιγκρίνια, Αμχαρικά, Αραβικά, Σομαλικά, Αγγλικά και Γαλλικά. Εργάζονται σε κοινοτικό επίπεδο, μοιράζονται πληροφορίες σχετικά με τον ΑΓΓΟ σε συναντήσεις και επισκέψεις στο σπίτι και λειτουργούν ως σύνδεσμος μεταξύ των κοινοτήτων που ασκούν το επάγγελμα, των επαγγελματιών και των αρχών (κυρίως σε τοπικό επίπεδο). Ειδικότερα, τα βασικά πρόσωπα φέρνουν τις κοινότητές τους σε στενή σύνδεση με τις ολλανδικές κοινοτικές υπηρεσίες υγείας (GDD), οι οποίες συνεργάζονται με κοινότητες για τη διάδοση πληροφοριών και υπηρεσιών υγείας. Αρχισαν να εκπαιδεύονται από το FSAN και το Pharos το 2003, και από τότε που ξεκίνησε το Chain Approach το 2005, έχουν ενσωματωθεί πλήρως σε ένα τέτοιο σύστημα πολλαπλών υπηρεσιών. Τα άτομα-κλειδιά εκπαιδεύονται να εργάζονται ως διαμεσολαβητές για να συζητήσουν τον ΑΓΓΟ εντός κοινοτήτων κινδύνου και οργανώνονται σε ένα εθνικό δίκτυο που έχει εστιακά σημεία περιφέρειας/δήμου. Μεταξύ 2003 - 2009, η συμμετοχή ιατρών, δασκάλων κορανικών σχολείων και νέων ενθαρρύνθηκε επίσης. Επιπλέον, τον Νοέμβριο του 2009, το ολλανδικό Υπουργείο Υγείας, Πρόνοιας και Αθλητισμού όρισε τέσσερις Εθνικούς Πρεσβευτές ΑΓΓΟ από πληγείσες κοινότητες της Αιθιοπίας, της Νιγηρίας, του Σουδάν και της Σομαλίας με σκοπό την ενίσχυση της κοινοτικής δέσμευσης στην προώθηση της εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ και τη θεσμοθέτησή τους. καθοριστικό ρόλο στον τερματισμό της πρακτικής. Αυτοί οι Πρέσβεις αντιπροσωπεύουν την καλή θέληση της ολλανδικής κυβέρνησης να τερματίσει τον ΑΓΓΟ τόσο στη χώρα, συμμετέχοντας ενεργά σε συναντήσεις βάσης όσο και στο εξωτερικό, μεταξύ άλλων πραγματοποιώντας εκπαιδευτικές περιηγήσεις στην Αιθιοπία και τη Σιέρα Λεόνε για την προώθηση καλύτερης επικοινωνίας και μεταφοράς γνώσεων γύρω από την εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ. Η Ολλανδική Αλυσιδωτή Προσέγγιση για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ διασφαλίζει μια συστηματική, συντονισμένη και θεσμικά υποστηριζόμενη δέσμευση της κοινότητας μέσω της συμμετοχής των «προσώπων-κλειδιά» σε πολλούς τομείς και σε πολλά επίπεδα διακυβέρνησης. Θα ήταν ζωτικής σημασίας να εξασφαλιστεί βιώσιμη οικονομική στήριξη στα «πρόσωπα-κλειδιά» για να τους επιτραπεί να εκτελούν σωστά την εργασία τους. Η κυβέρνηση και ορισμένοι δήμοι χρηματοδοτούν συνεχώς το έργο των βασικών προσώπων και τον ρόλο της FSAN ως εθνικής συντονιστικής ΜΚΟ για τη συμμετοχή και την κατάρτιση της κοινότητας. Το Pharos ως κέντρο τεχνογνωσίας στον ΑΓΓΟ επωφελείται επίσης από τη χρηματοδότηση της ολλανδικής κυβέρνησης για την εκτέλεση των δραστηριοτήτων του. Τα καταφύγια που ασχολούνται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων χρηματοδοτούνται από την κυβέρνηση για την υποστήριξη ομάδων που πλήττονται από τη βία. Ωστόσο, η χρηματοδότηση, η οποία δεν είναι ομοιογενής μεταξύ όλων των δήμων σε όλη την εθνική επικράτεια, υπόκειται σε ετήσιες προτάσεις έργων και δεν αποτελεί διαρθρωτική μακροπρόθεσμη υποστήριξη. Κανονικά, τα βασικά πρόσωπα λαμβάνουν μόνο μικρές εθελοντικές

αποζημιώσεις για την κτήση τους και όχι πραγματικούς μισθούς για την εργασία τους. Αυτό δεν διασφαλίζει τη βιωσιμότητα και την αποτελεσματικότητα της δέσμευσης της κοινότητας, η οποία είναι ζωτικής σημασίας για την προσέγγιση της Αλυσιδωτής Προσέγγισης στον πληττόμενο πληθυσμό.

Επίσης, είναι δυνατή η πρόσβαση σε ψυχολογική, σεξολογική και γυναικολογική περίθαλψη, κατόπιν παραπομπής από γιατρό ή μέσω του συστήματος που ονομάζεται «Ωρες διαβούλευσης για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων» για γυναίκες (που εφαρμόζεται σε 14 πόλεις σε όλη την εθνική επικράτεια). Στο πλαίσιο της Αλυσιδωτής Προσέγγισης, τα βασικά πρόσωπα εκπαιδεύονται να παραπέμπουν και να καθοδηγούν τις γυναίκες (και ενδεχομένως) και τους συντρόφους τους στις ώρες διαβούλευσης, όπου εκπαιδευμένοι επαγγελματίες μιλούν μαζί τους, παρέχουν όλες τις απαραίτητες πληροφορίες και, εάν χρειάζεται, τις παραπέμπουν σε άλλους εξειδικευμένους επαγγελματίες υγείας. Στο πλαίσιο του ολλανδικού συστήματος υγειονομικής περίθαλψης, οι επισκέψεις σε γενικούς ιατρούς είναι δωρεάν, ενώ όλες οι εξειδικευμένες υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης επιστρέφονται βάσει ασφάλισης που πληρώνει και όχι βάσει βασικής ασφάλισης. Παιδιά έως 18 ετών περιλαμβάνονται στο ασφαλιστήριο συμβόλαιο οποιουδήποτε από τους γονείς χωρίς χρέωση. Άτομα χωρίς άδεια/καθεστώς έχουν πρόσβαση σε ιατρικά απαραίτητα φροντίδα. Ωστόσο, δεν θεωρούνται πάντα αυτές οι υπηρεσίες ως ιατρικά απαραίτητες. Το γεγονός ότι όλες οι εξειδικευμένες υπηρεσίες δεν καλύπτονται από τη βασική υγειονομική περίθαλψη, αλλά αποζημιώνονται μόνο στο πλαίσιο ενός ασφαλιστικού συστήματος με πληρωμή, θέτει σε κίνδυνο την οικονομική προσιτότητα και την προσβασιμότητά τους από ευάλωτες ομάδες με λιγότερους οικονομικούς πόρους. Στην Ολλανδία, υπάρχει δυνατότητα επανορθωτικής χειρουργικής επέμβασης για επιζώντες ΑΓΓΟ. Αυτή η επέμβαση είναι δυνατή μόνο μετά από μια διεπιστημονική λήψη, όπου αυτή είναι η σωστή λύση για το αίτημα της γυναίκας για βοήθεια και άλλες δυνατότητες φροντίδας δεν είναι ή δεν είναι επαρκώς κατάλληλες. Η ολλανδική κυβέρνηση συμφώνησε να αποζημιώσει την επανορθωτική χειρουργική επέμβαση για επιζώντες ακρωτηριασμού από το 2021 (για δοκιμαστική περίοδο 1 έτους) αλλά δεν θεωρείται ιατρικά απαραίτητη.

Οι επαγγελματίες υγείας των νέων (που επισκέπτονται παιδιά 0-18 ετών) θα πρέπει να εκπαιδεύονται να κάνουν αξιολογήσεις κινδύνου για ΑΓΓΟ και να συζητούν με τους γονείς για τον ΑΓΓΟ και να τους εκπαιδεύουν σχετικά με τους ιατρικούς κινδύνους και τους νόμους, μεταξύ άλλων μέσω της διάδοσης του εγγράφου «Δήλωση ενάντια στην περιτομή των γυναικών». Ωστόσο, μια πρόσφατη μελέτη έδειξε ότι αυτή η εργασία δεν εκτελείται από όλους τους επαγγελματίες υγείας των νέων. Οι μαιές διαδραματίζουν επίσης κρίσιμο ρόλο στην πρόληψη και την ανίχνευση του ΑΓΓΟ σε έγκυες γυναίκες και έχουν εκπαιδεύσει εστιακά σημεία για τον ΑΓΓΟ καθώς και μια υποχρεωτική ενότητα για τον ΑΓΓΟ στα πανεπιστημιακά προγράμματα σπουδών τους. Μόνο προαιρετικές ενότητες ενσωματώνονται στα πανεπιστημιακά προγράμματα σπουδών για όλους τους άλλους φοιτητές ιατρικής, και αυτό υπονομεύει το ρόλο των γενικών ιατρών ως σημείου εισόδου του συστήματος υγειονομικής περίθαλψης για την υποστήριξη των γυναικών και κοριτσιών που επηρεάζονται από ακρωτηριασμό με πιο συστηματικό και διαδεδомένο τρόπο κατά τη διάρκεια των ελέγχων ρουτίνας. Η υποχρεωτική αρχική και συνεχής εκπαίδευση στον ΑΓΓΟ δεν επεκτείνεται σε όλα τα σχετικά ιατρικά επαγγέλματα (εκτός από τις μαιές και τους επαγγελματίες υγείας νέων) ενώ για τους περισσότερους επαγγελματίες, η εκπαίδευση στον ΑΓΓΟ δεν είναι υποχρεωτική.

Η Ολλανδία συλλέγει πολλά δεδομένα σχετικά με τη βία κατά των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, μέσω πολλών μητρώων σε διαφορετικούς

επαγγελματικούς τομείς. Ωστόσο, κανένα από τα συστήματα μητρώων δεν παρέχει επί του παρόντος συγκεντρωτικά, αντιπροσωπευτικά δεδομένα. Υπάρχει ένα Central Bureau of Statistics for VAW και FGM που συγκεντρώνει όλα τα δεδομένα που προέρχονται από επαγγελματίες υγείας, αστυνομία και Veilig Thuis) για θύματα βίας. Ωστόσο, η αστυνομία δεν συλλέγει συγκεκριμένα δεδομένα, καθώς δεν καταγράφει την ακριβή μορφή βίας κατά των γυναικών, ενώ οι 26 οργανώσεις Veilig Thuis καταγράφουν τον αριθμό των ειδοποιήσεων για τον ακρωτηριασμό που λαμβάνουν, αλλά έχουν διαφορετικές μεθόδους καταγραφής, γεγονός που το καθιστά πολύ δύσκολο να συγκρίνουν δεδομένα και να αντλούν εθνικές τάσεις και στατιστικές. Επιπλέον, οι επαγγελματίες υγείας των νέων μπορούν να καταχωρήσουν τα αποτελέσματα της ύπαρξης κινδύνου στο σύστημά τους αλλά δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων που να έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, η εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ και η εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα στον ΑΓΓΟ επιβεβαιώθηκε από την ολλανδική κυβέρνηση μέσω κυβερνητικής εντολής. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στην κυβερνητική εντολή καλύπτει τουλάχιστον τους τύπους I έως III, αλλά αποκλείει παραλλαγές του Τύπου IV και παραλείπει το κριτήριο της έλλειψης ιατρικής αναγκαιότητας. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ολλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ΑΓΓΟ ή τον προγραμματισμένο ΑΓΓΟ στην Ολλανδία. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ολλανδικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν το θύμα είναι ανήλικο και εάν ο δράστης έχει ολλανδική ιθαγένεια, αποκτά αργότερα την ολλανδική ιθαγένεια ή είναι συνήθης κάτοικος Κάτω Χωρών. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποίνου, εάν το θύμα έχει ολλανδική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Ολλανδίας.

6. Ισπανία

Η Ισπανία είναι μια χώρα της νοτιοδυτικής Ευρώπης με εκτιμώμενο πληθυσμό 47,36 εκατομμύρια κατοίκους. Τα πολίτευμα της Ισπανίας είναι συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και το νομικό της σύστημα είναι αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2017 που χαρτογραφεί τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Ισπανία εκτιμά ότι 242.664 κορίτσια και γυναίκες που ζουν στην Ισπανία κατάγονται από χώρες που ασκούν τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων. Υπολογίζει επίσης ότι 69.086 κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ζουν στην Ισπανία. Από αυτά, τα 18.396 είναι κορίτσια ηλικίας έως 14 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες και τα κορίτσια κατάγονται από τη Νιγηρία, τη Σενεγάλη, τη Γκάμπια, τη Γουινέα και τη Γκάνα. Μια μελέτη του 2018 από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Ισότητας των Φύλων εκτιμά ότι μεταξύ 3.435 (σενάριο χαμηλού κινδύνου) και 6.025 (σενάριο υψηλού κινδύνου) κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών κινδυνεύουν να υποβληθούν σε ΑΓΓΟ από τα 39.734 κορίτσια που προέρχονται από χώρες που ασκούν πρακτικές ΑΓΓΟ και ζουν στην Ισπανία. Τα κορίτσια που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού στην Ισπανία κατάγονται κυρίως από τη Γουινέα, το Μάλι και την Γκάμπια, αλλά

μικρότεροι αριθμοί προέρχονται από την Αίγυπτο, τη Μαυριτανία, τη Νιγηρία και τη Σενεγάλη.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ισπανία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 149 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα του Βασιλείου της Ισπανίας (1995, τροποποιημένο το 2013) ποινικοποιεί τη διενέργεια ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε οποιαδήποτε μορφή. Εάν το θύμα είναι ανήλικο ή ανίκανο άτομο, επιβάλλεται πρόσθετη ποινή ειδικής απαγόρευσης άσκησης των γονικών δικαιωμάτων, μέριμνας, κηδεμονίας, φύλαξης ή ανάδοχης μέριμνας, εφόσον είναι προς το συμφέρον του ανηλίκου ή του ανίκανου ατόμου. Το άρθρο 155 ορίζει ότι, εάν η συγκατάθεση γίνεται με έγκυρο, ελεύθερο και αυθόρμητο τρόπο, η ποινή που ορίζει ο νόμος για το αδίκημα που συνεπάγεται σωματική βλάβη μπορεί να μειωθεί κατά έναν ή δύο βαθμούς. Ωστόσο, η συγκατάθεση που εκφράζεται από ανήλικο ή ανίκανο άτομο δεν θεωρείται έγκυρη σύμφωνα με το άρθρο 155. Επιπλέον, κάθε Αυτόνομη Κοινότητα έχει αναπτύξει ειδική νομοθεσία, σχέδια δράσης, προγράμματα-πλαίσια ή ακόμη και ειδικά πρωτόκολλα για την αντιμετώπιση της κακοποίησης παιδιών και της βίας κατά των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν ορίζεται στον Ποινικό Κώδικα, αν και το άρθρο 149 παράγραφος 2 του Κώδικα ποινικοποιεί τον «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε οποιαδήποτε μορφή», ο οποίος περιλαμβάνει όλους τους τύπους ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που εφαρμόζονται παγκοσμίως. Ως εκ τούτου, μπορεί να υποστηριχθεί ότι αυτή η διάταξη είναι σύμφωνη με τον ορισμό του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας, παρόλο που δεν παρέχεται ρητά ορισμός. Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Ισπανία. Το άρθρο 149 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει κανένα περιορισμό ηλικίας. Ωστόσο, επιβάλλονται πρόσθετες ποινές εάν το θύμα είναι ανήλικο ή ανάπηρο άτομο που χρήζει ειδικής προστασίας. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Ισπανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 29 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ένα άτομο που συνεργάζεται για τη διενέργεια εγκλήματος με προηγούμενες ή ταυτόχρονες πράξεις χαρακτηρίζεται ως συνεργός. Η προώθηση του ΑΓΓΟ – όταν δηλαδή κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό σε ένα θύμα – πιθανότατα ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 28(α), όπως και ο ακρωτηριασμός. Το άρθρο 28(α) ορίζει ότι ένα πρόσωπο που παρακινεί άμεσα άλλον να διαπράξει μια παράνομη πράξη (συνεργάτης) χαρακτηρίζεται ως «συνεργός» σε έγκλημα όπως ορίζεται στο άρθρο 29 και, ως εκ τούτου, τιμωρείται με την ίδια ποινή με τον δράστη. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 28(β). Το άρθρο 28 στοιχείο β) ορίζει ότι ένα πρόσωπο που συνεργάζεται για τη διάπραξη εγκλήματος εκτελώντας μια πράξη χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να έχει διαπραχθεί έγκλημα, χαρακτηρίζεται ως «συνεργός» σε έγκλημα όπως ορίζεται στο άρθρο 29 και, ως εκ τούτου, υπόκεινται στην ίδια ποινή με τον δράστη. Το άρθρο 151 ορίζει ότι η πρόκληση, η συνωμοσία και η παρότρυνση για διάπραξη εγκλήματος συμπεριλαμβανομένης της σωματικής βλάβης τιμωρούνται με ποινή κατά έναν ή δύο βαθμούς χαμηλότερη από την ποινή που έχει καθοριστεί για τον δράστη. Η προμήθεια και η παρότρυνση για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να εμπίπτει στον ορισμό της «συνωμοσίας και παρότρυνσης για διάπραξη εγκλήματος», όπως ορίζεται στο άρθρο 151. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στην Ισπανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το να επιτρέπεται η χρήση των χώρων είναι μια απαραίτητη (προπαρασκευαστική) πράξη για τον ΑΓΓΟ, χωρίς την οποία

δεν θα μπορούσε να διαπραχθεί ο ΑΓΓΟ. Το άτομο που επιτρέπει τη χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να χαρακτηριστεί ως απαραίτητος συνεργάτης και, ως εκ τούτου, ως «συνεργός σε έγκλημα» σύμφωνα με τα άρθρα 28 στοιχείο β) και 29 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στην Ισπανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων είναι μια απαραίτητη πράξη για τον ΑΓΓΟ, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί ο ΑΓΓΟ. Το πρόσωπο που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να χαρακτηριστεί ως απαραίτητος συνεργάτης και, ως εκ τούτου, ως «βοηθός σε έγκλημα» σύμφωνα με τα άρθρα 28 στοιχείο β) και 29 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Ισπανία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη για την προετοιμασία ενός αδικήματος. Το άρθρο 15 παράγραφος 1 ορίζει ότι η απόπειρα αξιόποινης πράξης τιμωρείται από το νόμο, ιδίως όταν στρέφεται εναντίον άλλων προσώπων (άρθρο 15 παράγραφος 2). Το άρθρο 16 παράγραφος 1 ορίζει ότι υπάρχει «απόπειρα» όταν ένας δράστης αρχίζει την εκτέλεση ενός αδικήματος μέσω εξωτερικών πράξεων που θα έπρεπε να είχαν παράγει τα αποτελέσματα του επιδιωκόμενου αδικήματος, αλλά, λόγω περιστάσεων εκτός της βούλησης και του ελέγχου του δράστη, να μην παράγει τα αποτελέσματα του επιδιωκόμενου αδικήματος. Το άρθρο 63 ορίζει ότι τα συνοδευτικά του εγκλήματος που διαπράχθηκε ή απόπειρας υπόκεινται σε χαμηλότερο βαθμό ποινής από τον καθορισμένο για τους δράστες του εγκλήματος. Η απλή κατοχή εργαλείων δεν φαίνεται να αποτελεί την έναρξη της εκτέλεσης ενός αδικήματος, καθώς κάποιος μπορεί ακόμα να αποφασίσει να μην προχωρήσει στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ ή στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Ισπανία, αλλά ο νόμος προβλέπει πρόστιμο για πρόσωπα που είναι μάρτυρες της διάπραξης εγκλήματος και τα οποία, λόγω της θέσης, των επαγγελμάτων ή των επαγγελμάτων τους, γνωρίζουν ένα έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 262 του Ποινικού Νόμου περί Διαδικασίας του Βασιλείου της Ισπανίας (1882, τροποποιήθηκε το 2016) (ο νόμος περί ποινικής δικονομίας). Το άρθρο 260 του νόμου περί ποινικής δικονομίας ορίζει ότι οι ανήλικοι και τα άτομα που δεν απολαμβάνουν την πλήρη χρήση της λογικής τους (όπως τα άτομα με ανικανότητα) εξαιρούνται από την τιμωρία που έχει καθοριστεί για παράλειψη αναφοράς εγκλήματος. Από την ποινή που καθορίζεται για παράλειψη απαλλάσσονται επίσης σύζυγος ή συγκάτοικος (άρθρο 261 παράγραφος 1 ΠΚ), επίγονοι ή απόγονοι του δράστη και παράπλευροι συγγενείς μέχρι και δεύτερου βαθμού (άρθρο 261 παράγραφος 2) να αναφέρουν τη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 149 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Το προοίμιο του Οργανικού Νόμου 1/1996 για τη Νομική Προστασία των Παιδιών και των Νέων (Νόμος για την Προστασία του Παιδιού) ορίζει την υποχρέωση οποιουδήποτε προσώπου να παρέχει άμεση βοήθεια σε ανήλικο που κινδυνεύει και να ενημερώνει τις αρχές ή τους πλησιέστερους αξιωματούχους τους για το περιστατικό. Ενώ ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει συγκεκριμένη διάταξη για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ποινικοποιείται στην Ισπανία σύμφωνα με το άρθρο 149 παράγραφος 2. Το άρθρο 149 παράγραφος 2 ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε οποιαδήποτε μορφή. Η εκτέλεση ακρωτηριασμού από οποιοδήποτε άτομο, συμπεριλαμβανομένου επαγγελματία ιατρού, τιμωρείται επομένως από το νόμο.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εφαρμογή του ισπανικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε εγκλήματα που διαπράχθηκαν εκτός Ισπανίας, εάν ο δράστης είναι Ισπανός ή αλλοδαπός που έχει αποκτήσει ισπανική ιθαγένεια και εάν η πράξη ποινικοποιείται στον τόπο που διαπράχθηκε (απαίτηση διπλού αξιόποινου). Ωστόσο, μια τέτοια απαίτηση μπορεί να αγνοηθεί δυνάμει μιας διεθνούς συνθήκης στην οποία είναι μέλος η Ισπανία (άρθρο 23 παράγραφος 2 στοιχείο α) του δικαστικού δικαίου), συμπεριλαμβανομένης της σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης).

Το άρθρο 23 παράγραφος 4 στοιχείο β) ορίζει ότι το ισπανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε πράξεις που ρυθμίζονται στη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης όταν διαπράττονται από Ισπανούς ή αλλοδαπούς εκτός Ισπανίας και όταν το θύμα είναι Ισπανός (άρθρο 23 παράγραφος 4 στοιχείο 1)(1) , το θύμα είναι αλλοδαπός που διαμένει συνήθως στην Ισπανία (άρθρο 23 παράγραφος 4 στοιχείο β) σημείο 2) ή το θύμα είχε Ισπανική ιθαγένεια ή συνήθως διαμονή στην Ισπανία τη στιγμή της διάπραξης του εγκλήματος, υπό την προϋπόθεση ότι ο δράστης βρίσκεται στην Ισπανία (άρθρο 23 παράγραφος 4 στοιχείο 1) παράγραφος 3). Η εξωεδαφική εφαρμογή του ισπανικού ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ βάσει αυτού του επιχειρήματος επιβεβαιώθηκε και δηλώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο της Ισπανίας.

Υπάρχουν κυρώσεις για τη διάπραξη ακρωτηριασμού και εγκλημάτων που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ισπανία. Το άρθρο 149 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δώδεκα ετών για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων με οποιαδήποτε μορφή. Εάν το θύμα είναι ανήλικο ή ανίκανο άτομο, επιβάλλεται από το νόμο ποινή ειδικής απαγόρευσης άσκησης γονικών δικαιωμάτων, μέριμνας, κηδεμονίας, φύλαξης ή ανάδοχης μέριμνας, εφόσον είναι προς το συμφέρον του ανηλίκου ή του ανίκανου ατόμου. Το άρθρο 155 ορίζει ότι, εάν το θύμα συναινέσει στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων με έγκυρο, ελεύθερο και αυθόρμητο τρόπο, η ποινή μπορεί να μειωθεί κατά έναν ή δύο βαθμούς (αυτό δεν ισχύει όταν το θύμα είναι ανήλικο ή ανίκανο άτομο). Το άρθρο 70 παράγραφος 1 ορίζει ότι ο υψηλότερος βαθμός ποινής καθορίζεται με βάση το μέγιστο ποσό που ορίζει ο νόμος για το αδίκημα, αυξάνοντας κατά το ήμισυ τη διάρκειά του – η ποινή που προκύπτει είναι το ανώτατο όριο. Το άρθρο 70 παράγραφος 2 ορίζει ότι ο χαμηλότερος βαθμός ποινής καθορίζεται με βάση το ελάχιστο ποσό που έχει καθοριστεί για το αδίκημα, αφαιρώντας αυτό το μισό από τη διάρκειά του - η ποινή που προκύπτει είναι το ελάχιστο όριο. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι δώδεκα χρόνια φυλάκιση. Τα άρθρα 28(α) και 28(β) ορίζουν ότι τα πρόσωπα που χαρακτηρίζονται ως «συμμέτοχοι σε έγκλημα» όπως ορίζεται στο άρθρο 29 επισύρει την ίδια ποινή με τον δράστη. Το άρθρο 151 ορίζει ότι η πρόκληση, η συνωμοσία και η παρότρυνση για διάπραξη εγκλήματος συμπεριλαμβανομένης της σωματικής βλάβης τιμωρούνται με ποινή κατά έναν ή δύο βαθμούς χαμηλότερη από την ποινή που έχει καθοριστεί για τον δράστη. Το άρθρο 262 του νόμου περί ποινικής δικονομίας ορίζει ότι τα άτομα που είναι μάρτυρες της διάπραξης εγκλήματος και τα οποία, λόγω της θέσης, των επαγγελμάτων ή των επαγγελμάτων τους, γνωρίζουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, αλλά δεν το αναφέρουν τιμωρούνται με πρόστιμο.

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 158 παράγραφος 1 του ισπανικού Αστικού Κώδικα ορίζει ότι ο δικαστής μπορεί να διατάξει τα κατάλληλα

μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει τη στήριξη και να καλύψει τις μελλοντικές ανάγκες μιας ανήλικης από τους γονείς της, σε περίπτωση παράβασης αυτού του καθήκοντος. Το άρθρο 158 παράγραφος 3 ορίζει τα απαραίτητα μέτρα για την πρόληψη της απαγωγής ανηλικού από έναν από τους γονείς ή τρίτους, συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευσης εξόδου από το εθνικό έδαφος της Ισπανίας χωρίς προηγούμενη δικαστική άδεια (άρθρο 158 παράγραφος 3 (α)), την απαγόρευση έκδοσης διαβατηρίου σε ανήλικο ή αφαίρεσης διαβατηρίου εάν έχει ήδη εκδοθεί (άρθρο 158 παράγραφος 3 στοιχείο β) ή υποβολής σε προηγούμενη δικαστική εξουσιοδότηση εάν πραγματοποιηθεί προσαρμογή της κατοικίας ανηλικού (άρθρο 158 παράγραφος 3 στοιχείο γ)). Το άρθρο 158 παράγραφος 4 ορίζει ότι ο δικαστής μπορεί να εκδώσει οποιαδήποτε άλλα κατάλληλα και αναλογικά μέτρα, όπως η απομάκρυνση ανηλικού από οποιονδήποτε κίνδυνο ή η πρόληψη τυχόν ζημιών σε αυτήν. Το άρθρο 17 παράγραφος 1 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού θεσπίζει μια κατάσταση κινδύνου κατά την οποία ένα ανήλικο βλάπτεται στην προσωπική του ανάπτυξη ή ευημερία. Το άρθρο 17 παράγραφος 2 στοιχείο ζ) ορίζει ότι ο κίνδυνος κοπής, ακρωτηριασμού ή οποιασδήποτε άλλης μορφής βίας στην περίπτωση των κοριτσιών και των εφήβων με βάση το φύλο θεωρείται δείκτης κινδύνου. Σε τέτοιες περιπτώσεις απαιτείται η παρέμβαση της αρμόδιας δημόσιας διοίκησης να εξαλείψει, να μετριάσει ή να αντισταθμίσει τις δυσκολίες ή την κακή προσαρμογή που την επηρεάζει, χωρίς να αποχωριστεί από το οικογενειακό της περιβάλλον (άρθρο 17 παράγραφος 1). Το άρθρο 17 παράγραφος 8 ορίζει ότι εάν συμβεί μια κατάσταση ευπάθειας που απαιτεί την απομάκρυνση ανηλικού από το οικογενειακό της περιβάλλον ή όταν δεν έχουν επιτευχθεί αλλαγές από τους κηδεμόνες που θα εγγυώνται ότι ο ανήλικος έχει την απαραίτητη ηθική ή υλική βοήθεια, η αρμόδια δημόσια διοίκηση έχει υποχρέωση να ζητήσει από τον Δημόσιο Φορέα να αξιολογήσει εάν είναι αποδεκτή η δήλωση της κατάστασης ανικανότητας. Η Εισαγγελία πρέπει να ενημερώνεται εάν διαπιστωθεί κατάσταση ανικανότητας (20toomany.org 2021).

Το 2015, το Υπουργείο Υγείας, Κοινωνικής Πολιτικής και Ισότητας ανέπτυξε το Κοινό Πρωτόκολλο για την Αντίδραση της Υγειονομικής Περίθαλψης στον ΑΓΓΟ., το πρώτο πρωτόκολλο που στοχεύει στην καθοδήγηση της ενιαίας δράσης σε σχέση με τον ΑΓΓΟ στο ισπανικό σύστημα υγείας. Από τις 17 αυτόνομες κοινότητες στην Ισπανία, οι 12 έχουν τα δικά τους πρωτόκολλα ή καθοδήγηση σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Το πρωτόκολλο της Καταλονίας ήταν το πρώτο πρωτόκολλο που καθιερώθηκε επειδή η Καταλονία είχε το υψηλότερο ποσοστό μεταναστών που προέρχονταν από περιοχές όπου ασκείται ο ΑΓΓΟ. Έγινε εργαλείο και επικεντρώθηκε στην προστασία παρά στην πρόληψη. Καθιερώθηκε ένα σχέδιο για την περίοδο 2020–2022 για την εκπαίδευση όλων των δημόσιων υπηρεσιών, ιδιαίτερα των υπηρεσιών πρωτοβάθμιας φροντίδας και των σχολείων, σχετικά με την ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Παρόμοια πρωτόκολλα εφαρμόστηκαν και σε άλλες Αυτόνομες Κοινότητες στην Ισπανία. Το 2017, το Κρατικό Σύμφωνο κατά της Βίας με βάση το Φύλο για την περίοδο 2018-2022, μαζί με έναν ειδικό προϋπολογισμό, εγκρίθηκαν για την εξάλειψη όλων των μορφών βίας με βάση το φύλο, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Το Κρατικό Σύμφωνο υπογραμμίζει τρία μέτρα – εκστρατείες ενημέρωσης, έρευνα και κοινά πρωτόκολλα για την αντιμετώπιση της υγειονομικής περίθαλψης – ως μέσα για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ. Πολλές Αυτόνομες Κοινότητες, ειδικά τα τμήματα υγείας και κοινωνικών υπηρεσιών, εκπαίδευσης και μετανάστευσης, καλούνται να θεσπίσουν προγράμματα σε σχέση με την πρόληψη και την ευαισθητοποίηση του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, υπάρχει έλλειψη ομοιογένειας πολιτικών και υπηρεσιών μεταξύ διαφορετικών Αυτόνομων

Κοινοτήτων σε σχέση με τον ΑΓΓΟ, λόγω της πολιτικής δομής της Ισπανίας. Το άρθρο 11 παράγραφος 3 του νόμου για την προστασία του παιδιού ορίζει ότι οι δημόσιες αρχές έχουν την ευθύνη να αναπτύσσουν δράσεις για την ευαισθητοποίηση, την πρόληψη, τον εντοπισμό, την κοινοποίηση, τη βοήθεια και την προστασία κατά κάθε μορφής βίας κατά παιδιών και εφήβων με διαδικασίες που διασφαλίζουν τον συντονισμό και τη συνεργασία μεταξύ διαφορετικών διοικήσεων, συνεργαζόμενων φορέων και αρμόδιων υπηρεσιών. Η προστασία από κάθε μορφή βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, αποτελεί κατευθυντήρια αρχή για τις δημόσιες αρχές σε σχέση με ανηλίκους σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 1 και το άρθρο 11 παράγραφος 2 του νόμου για την προστασία των παιδιών. Το άρθρο 22 του Νόμου για την Προστασία των Παιδιών ορίζει ότι οι Αυτόνομες Κοινότητες και η Γενική Διοίκηση του Κράτους έχουν την ευθύνη να δημιουργήσουν ένα κοινό σύστημα πληροφοριών που επιτρέπει την ενιαία γνώση σχετικά με την προστασία των παιδιών και των εφήβων στην Ισπανία. Για το σκοπό αυτό πρόκειται να αναπτυχθεί το Ενιαίο Μητρώο Παιδικής Κακοποίησης.

Υπάρχουν 18 υποθέσεις που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ που παραπέμφθηκαν στο δικαστήριο στην Ισπανία, εκ των οποίων σχεδόν όλες εκδικάστηκαν στην Καταλονία. Ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις οι κατηγορούμενοι γονείς αθώωθηκαν, οι χρονοβόρες δίκες οδήγησαν σε σοβαρή αναστάτωση στην οικογένεια. Σε μία από αυτές τις υποθέσεις, το Ανώτατο Δικαστήριο της Ισπανίας δήλωσε ότι η Ισπανία είχε δικαιοδοσία για τον ΑΓΓΟ, μαζί με τη διεθνή ευθύνη να διώξει τον ΑΓΓΟ, ανεξάρτητα από τον νόμο του 2014, ο οποίος περιόριζε το πεδίο της εξωεδαφικής δικαιοδοσίας της Ισπανίας. Αυτή η απόφαση βασίστηκε στο γεγονός ότι η Ισπανία είχε υπογράψει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, η οποία απαιτεί από τα κράτη μέλη να διώκουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ανεξάρτητα από τον τόπο που διαπράχθηκε. Σε δύο περιπτώσεις που κατέληξαν με καταδίκες, το δικαστήριο έκρινε ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διενεργήθηκε στο διάστημα μεταξύ δύο ιατρικών ελέγχων, κατά τις οποίες τα κορίτσια δεν έφυγαν από την Ισπανία. Μια υπόθεση που έλαβε χώρα στην Καταλονία το 2013 αφορούσε δύο κορίτσια. Το ένα προέρχεται από την Γκάμπια, ενώ το άλλο γεννήθηκε στην Ισπανία, αλλά έζησε στη Γκάμπια από το 2007 έως το 2009. Οι γονείς τους παρέμειναν στην Ισπανία. Το 2008, ξεκίνησε μια δικαστική έρευνα, που διέταξε τη μητέρα να ενημερώσει τις αρχές όταν τα κορίτσια επέστρεφαν στην Ισπανία. Το 2010, μια γυναικολογική εξέταση δεν έδειξε ανωμαλίες στα γεννητικά όργανα. Ωστόσο, μια αλλαγή στα εξωτερικά γεννητικά όργανα των κοριτσιών που φαινόταν να υποδηλώνει ακρωτηριασμό εντοπίστηκε από ειδικούς έξι μήνες μετά τον πρώτο ιατρικό έλεγχο. Υπολογίστηκε ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιήθηκε στο διάστημα μεταξύ των δύο ιατρικών ελέγχων. Και οι δύο γονείς καταδικάστηκαν σε φυλάκιση έξι ετών. Η άλλη περίπτωση έλαβε χώρα στο Teruel το 2011. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διενεργήθηκε μεταξύ δύο ιατρικών ελέγχων και το κορίτσι δεν έφυγε από την Ισπανία κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Θεωρήθηκε ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διεξήχθη στην Ισπανία επειδή δεν υπήρχαν αρχεία για την έξοδο του κοριτσιού από τη χώρα. Ο πατέρας, ο οποίος ήταν κάτοικος Ισπανίας για δέκα χρόνια, καταδικάστηκε σε φυλάκιση έξι ετών. Η μητέρα καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης δύο ετών. Οι υπόλοιπες δικαστικές υποθέσεις αφορούσαν την απόδοση του ακρωτηριασμού σε αφρικανικές χώρες, καθιερώνοντας τη σημασία της αρχής της εξωεδαφικότητας για τη δίωξη του ακρωτηριασμού. Αυτή η αρχή επεκτείνει τη δικαιοδοσία της Ισπανίας σε παράνομες πράξεις που διαπράττονται στο εξωτερικό υπό ορισμένες συνθήκες.

Το 2017, εγκρίθηκε το Κρατικό Σύμφωνο κατά της Βίας με βάση το Φύλο (2018-2022), μαζί με ειδικό προϋπολογισμό, για την εξάλειψη όλων των μορφών βίας με βάση το φύλο, στο οποίο συμμετέχουν εθνικές και περιφερειακές κυβερνήσεις, καθώς και το εθνικό Παρατηρητήριο κατά της Βίας κατά των Γυναικών. Αποτελείται από 10 πυλώνες και ο δος συμπεριλαμβάνει τον ΑΓΓΟ και έχει τίτλο «Δώσε έμφαση και προσοχή σε άλλες μορφές βίας κατά των γυναικών». Σκοπεύει να αντιμετωπίσει τον ΑΓΓΟ μέσω τριών μέτρων: ενημερωτικές εκστρατείες, έρευνα και κοινό πρωτόκολλο για την αντιμετώπιση της υγειονομικής περίθαλψης. Σε ορισμένες Αυτόνομες Κοινότητες, τα τμήματα υγείας, κοινωνικών υπηρεσιών, φύλου, εκπαίδευσης και/ή μετανάστευσης συμπεριλαμβάνουν ολοένα και περισσότερο την πρόληψη και την ευαισθητοποίηση του ΑΓΓΟ σε ολοκληρωμένα προγράμματα και σχέδια. Σε ορισμένες Αυτόνομες Κοινότητες, τα τμήματα υγείας, κοινωνικών υπηρεσιών, φύλου, εκπαίδευσης και/ή μετανάστευσης συμπεριλαμβάνουν ολοένα και περισσότερο την πρόληψη και την ευαισθητοποίηση του ΑΓΓΟ σε ολοκληρωμένα προγράμματα και σχέδια. Δεδομένης της πολιτικής δομής της Ισπανίας, υπάρχει κρίσιμη έλλειψη ομοιογένειας των πολιτικών και των υπηρεσιών σε όλη τη χώρα μεταξύ των Αυτόνομων Κοινοτήτων σχετικά με την πρόληψη, την προστασία και τη δίωξη περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Παράγοντες που οδηγούν σε τέτοια ποικιλομορφία περιλαμβάνουν τα εξής: εάν η Αυτόνομη Κοινότητα έχει συμπεριλάβει τον ΑΓΓΟ στο ειδικό νομικό της πλαίσιο για τη βία με βάση το φύλο κατά των γυναικών, εάν έχει αναπτύξει συγκεκριμένο σχέδιο δράσης ή πρωτόκολλο, και εάν αυτό το τελευταίο επικεντρώνεται στην υγειονομική περίθαλψη ή είναι πιο ολοκληρωμένο. Η Γενική Υποδιεύθυνση Ευαισθητοποίησης, Πρόληψης και Μελετών για τη Βία με βάση το Φύλο είναι υπεύθυνη για τη συλλογή δεδομένων σχετικά με την έμφυλη βία και την παρακολούθηση και αξιολόγηση των μέτρων που λαμβάνονται μετά το ΕΣΔ. Έχει αρκετά περιορισμένο πεδίο εφαρμογής και οι εκθέσεις του δεν παρέχουν πρωτότυπα δεδομένα σχετικά με την πραγματική εφαρμογή των μέτρων που έχουν ληφθεί. Επίσης, υπάρχει ειδικός προϋπολογισμός που διατίθεται στο ΕΣΔ, ο οποίος περιλαμβάνει πρόσθετη οικονομική δέσμευση 1.000 εκατομμυρίων ευρώ. Το ποσό αυτό περιλαμβάνει ετήσιες δημοσιονομικές αυξήσεις κατά τη διάρκεια πέντε ετών για τα εμπλεκόμενα υπουργεία, τις περιφερειακές κυβερνήσεις και τις δημοτικές διοικήσεις. Στην Ισπανία δεν υπάρχει συνεκτικός μηχανισμός που να διασφαλίζει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αντιμετωπίζεται μέσω μιας συνολικής προσέγγισης σε όλα τα επίπεδα διακυβέρνησης της χώρας. Ωστόσο, η Γενική Υποδιεύθυνση Διοργανικού Συντονισμού για τη Βία με βάση το Φύλο είναι υπεύθυνη για τον συντονισμό των προσπάθειών μεταξύ των υπουργείων και άλλων δημόσιων φορέων για την πρόληψη και την αντιμετώπιση όλων των μορφών έμφυλης βίας. Επιπλέον, ορισμένες περιφερειακές κυβερνήσεις και δήμοι έχουν εφαρμόσει με δική τους πρωτοβουλία τα λεγόμενα συμβούλια πρόληψης ΑΓΓΟ. Σκοπός τους είναι να συντονίσουν τις προσπάθειες των αρχών, των επαγγελματιών και των πληττόμενων κοινοτήτων για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ. Στην πράξη, αυτά τα συμβούλια δεν έχουν δεσμευτεί σωστά με τις κοινότητες, αλλά εξακολουθούν να είναι αποτελεσματικοί μηχανισμοί διοργανικής συνεργασίας. Παρόλο που το Εθνικό Πρωτόκολλο ενθαρρύνει την καταχώριση περιστατικών στο κλινικό ιστορικό, κάθε αυτόνομη κοινότητα εγγράφεται διαφορετικά και δεν υπάρχει παρακολούθηση των περιπτώσεων μεταξύ τους, ενώ οι περισσότεροι επαγγελματίες υγείας αγνοούν την ύπαρξη του εθνικού πρωτοκόλλου και έτσι πολλά κρούσματα δεν καταγράφονται.

Επίσης, οι επαγγελματίες που είναι μάρτυρες της διάπραξης εγκλήματος πρέπει να το αναφέρουν στις αρμόδιες και αρμόδιες δημόσιες αρχές. Το άρθρο 450

Ποινικού Κώδικα ισχύει για όποιον είναι σε θέση και παραλείπει να επέμβει άμεσα (χωρίς κίνδυνο για τον εαυτό του ή τον άλλον) και δεν εμποδίζει τη διάπραξη κακουργήματος που επηρεάζει τη ζωή, την ακεραιότητα ή την υγεία, την ελευθερία ή τη σεξουαλική ελευθερία των προσώπων. Οι ίδιες κυρώσεις ισχύουν και για όποιον δεν προσέρχεται στις δημόσιες αρχές, όταν είναι σε θέση να το κάνει. Ο Ποινικός Δικονομικός Νόμος περιλαμβάνει δύο άρθρα που ισχύουν για την υπόθεση ΑΓΓΟ: Σύμφωνα με το άρθρο 262: «Όποιος λόγω της θέσης ή του επαγγέλματός του είχε ειδοποιηθεί για οποιοδήποτε δημόσιο έγκλημα, υποχρεούται να το καταγγείλει αμέσως στον Εισαγγελέα, το αρμόδιο δικαστήριο, που εξετάζει. δικαστής ή, εναλλακτικά, του δημοτικού αστυνομικού πλησιέστερα στον χώρο, αν επρόκειτο για κατάφωρο» και σύμφωνα με το άρθρο 355: «Αν το αξιόποινο γεγονός οδήγησε στη δημιουργία οποιασδήποτε αιτίας που είχε ως αποτέλεσμα τραυματισμούς, οι ιατροί που βοήθησαν το θύμα υποχρεούνται να αναφέρουν την κατάστασή του». Στον Οργανικό Νόμο 1/1996 για τη Νομική Προστασία Ανηλίκων αναφέρεται πως εάν ένας επαγγελματίας έχει γνώσεις για ανήλικο σε κίνδυνο ή εγκαταλελειμμένο, έχει καθήκον να αναφέρεται στις δημόσιες αρχές καθώς και να συνδράμει τον ανήλικο για οποιοδήποτε άτομο, και ιδιαίτερα οποιονδήποτε λόγω του καθεστώτος ή του επαγγέλματός τους ενδέχεται να έχουν γνώση για ανήλικο σε κίνδυνο ή εγκαταλελειμμένο. Εάν όμως ένα κορίτσι που έχει υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έρθει στην Ισπανία ως μέρος μιας διαδικασίας οικογενειακής επανένωσης, οι επαγγελματίες δεν είναι υποχρεωμένοι να αναφέρουν την περίπτωση.

Οι κύριοι μηχανισμοί πρόληψης/προστασίας που ισχύουν για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό είναι η προληπτική δέσμευση όπου το Κοινό Πρωτόκολλο Υγείας για την Αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ περιλαμβάνει ένα πρότυπο της Προληπτικής Δέσμευσης που θα χρησιμοποιηθεί από επαγγελματίες υγείας. Αυτό το προληπτικό εργαλείο αναπτύχθηκε το 1998 από την Dr. Adriana Kaplan σε συνεργασία με επαγγελματίες υγείας. Αποτελείται από μια γραπτή «Δέσμευση» από τους γονείς να μην εκτελούν ακρωτηριασμό των κορών τους όταν ταξιδεύουν στη χώρα καταγωγής τους. Το έγγραφο εξηγεί επίσης τις νομικές συνέπειες για τους γονείς εάν ασκούν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην κόρη τους και υπογράφεται επίσημα από τις ισπανικές αρχές. Στόχος του είναι να βοηθήσει μια οικογένεια που αντιτίθεται στον ΑΓΓΟ να αντισταθεί στην κοινωνική πίεση της κοινότητάς της να κάνει την πρακτική στην κόρη της. Ταυτόχρονα προβλέπονται υποχρεωτικές εξετάσεις πριν και μετά το ταξίδι όπου το Κοινό Πρωτόκολλο Υγείας για την Αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ προβλέπει παιδιατρική αναθεώρηση των κοριτσιών που εκτιμάται ότι διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού πριν και μετά το ταξίδι στη χώρα καταγωγής της οικογένειας και η ανάκληση διαβατηρίου που αναφέρει μόνο ο καταλανικός νόμος για την προστασία των παιδιών και προβλέπει την προληπτική αφαίρεση διαβατηρίου για κορίτσι που διατρέχει υψηλό κίνδυνο ακρωτηριασμού.

Τα συμβούλια πρόληψης ΑΓΓΟ οργανώνονται από ορισμένες περιφερειακές και δημοτικές κυβερνήσεις. Προορίζονται να συντονίσουν τις προσπάθειες των αρχών, των επαγγελματιών και των πληττόμενων κοινοτήτων. Στην πράξη, αυτά τα συμβούλια δεν ασχολήθηκαν σωστά με τις κοινότητες και επομένως η αποτελεσματικότητά τους είναι αμφίβολη. Δεν υπάρχει δομημένος μηχανισμός χρηματοδότησης, αν και υπάρχουν συγκεκριμένα κονδύλια για την αντιμετώπιση ορισμένων ζητημάτων που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ. Υπάρχουν ορισμένες δημόσιες προσκλήσεις για έργα για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας σε εθνικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο και οι πρωτοβουλίες που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ ενδέχεται να εμπίπτουν σε αυτήν την κατηγορία. Οι δράσεις για την πρόληψη, την

προστασία και τον τερματισμό του ΑΓΓΟ περιλαμβάνονται επίσης στην Εθνική Κρατική Συμφωνία κατά της ενδοοικογενειακής βίας, η οποία έχει έναν συνολικό γενικό προϋπολογισμό που θα διατεθεί μέσω των περιφερειακών και τοπικών κυβερνήσεων. Ωστόσο, δεν υπάρχει συγκεκριμένο ποσό για ενέργειες που σχετίζονται με τον τερματισμό του ΑΓΓΟ .

Στους επιζώντες ΑΓΓΟ διατίθεται ψυχολογική, σεξολογική και γυναικολογική φροντίδα. Η θεραπεία των ψυχοσεξουαλικών επιπλοκών του ΑΓΓΟ δεν παρέχεται επαρκώς σε όλη τη χώρα, επειδή στις περισσότερες Αυτόνομες Κοινότητες δεν υπάρχουν εξειδικευμένες μονάδες που να παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες. Επί του παρόντος νεοαφιχθέντες μετανάστες χωρίς έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων γυναικών και κοριτσιών που μπορεί να έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και βρίσκονται σε παράτυπη διοικητική κατάσταση, δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, ούτε σύμφωνα με το Νόμο 16/2012 ούτε σύμφωνα με το Βασιλικό Διάταγμα 7/2018 , η οποία απαιτεί τουλάχιστον τρεις μήνες διαμονής στην Ισπανία. Η επανορθωτική χειρουργική είναι διαθέσιμη σε νοσοκομεία/κλινικές αλλά δεν είναι παρούσα με ομοιογενή τρόπο σε όλη την εθνική επικράτεια, δεν περιλαμβάνεται στο δημόσιο σύστημα υγείας, αλλά παρέχεται κυρίως ιδιωτικά. Ως εκ τούτου τα έξοδα δεν καλύπτονται πλήρως, υπονομεύοντας την προσβασιμότητά του.

Παρά το γεγονός ότι τα πρωτόκολλα τόσο των εθνικών όσο και των Αυτόνομων Κοινοτήτων αναγνωρίζουν ότι η κατάρτιση των επαγγελματιών είναι μία από τις προτεραιότητες στις οποίες πρέπει να γίνουν περισσότερες επενδύσεις, ο ΑΓΓΟ δεν αποτελεί μέρος του προγράμματος σπουδών στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση των σχετικών επαγγελματιών, συμπεριλαμβανομένων των σχολών ιατρικής και νοσηλευτικής, ούτε προβλέπεται στη συνεχή εκπαίδευση που πρέπει να περάσουν οι επαγγελματίες σε όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους. Τα λίγα υπάρχοντα προγράμματα κατάρτισης διαχειρίζονται οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών. Δεν υπάρχει εθνικό μητρώο που να συγκεντρώνει όλες τις περιπτώσεις ΑΓΓΟ ούτε σύστημα συλλογής δεδομένων που έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ισπανία σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 149 παράγραφος 2 του ισπανικού ποινικού κώδικα. Ο νόμος διευκρινίζει ότι καλύπτονται όλοι οι τύποι ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, ο «ΑΓΓΟ» δεν ορίζεται περαιτέρω. Προφανώς ο ορισμός του ΠΟΥ διατηρείται. Ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Ισπανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Στην Ισπανία υπάρχει υποχρέωση για οποιονδήποτε να αναφέρει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές και να αναφέρει ότι ένα παιδί κινδυνεύει. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ισπανικού ποινικού δικαίου στη διεξαγωγή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης έχει ισπανική υπηκοότητα ή το θύμα έχει ισπανική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Ισπανίας.

7. Σουηδία

Η Σουηδία είναι μια χώρα στη βόρεια Ευρώπη με πληθυσμό που υπολογίζεται στα 10,4 εκατομμύρια. Η Σουηδία έχει πολίτευμα συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου που επηρεάστηκε

από το κοινό δίκαιο. Το 2012, το Εθνικό Συμβούλιο Υγείας και Πρόνοιας υπολόγισε ότι 38.000 κορίτσια και γυναίκες είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Σουηδία. Περίπου 7.400 από αυτά τα κορίτσια και γυναίκες ήταν ανήλικα μέχρι την ηλικία των 18 ετών. Το 2011, μια μελέτη του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου για την Ισότητα των Φύλων υπολόγισε ότι μεταξύ 2.016 (σενάριο χαμηλού κινδύνου) και 11.145 κορίτσια (σενάριο υψηλού κινδύνου) από τα 59.409 κορίτσια που διαμένουν στη Σουηδία των οποίων οι οικογένειες προέρχονταν από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ ήταν πιθανό να κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Η ίδια μελέτη έδειξε ότι 34.910 από τα 59.409 κορίτσια ήταν ηλικίας κάτω των 9 ετών και τα υπόλοιπα 24.599 κορίτσια ήταν ηλικίας 10 έως 18 ετών, κυρίως από Γκάμπια και Αίγυπτο. Ωστόσο, τα περισσότερα κορίτσια γεννήθηκαν στη Σουηδία.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Σουηδία βάσει ειδικού νόμου και γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 1 του νόμου 1982:316 που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων (νόμος ΑΓΓΟ) ποινικοποιεί οποιαδήποτε επέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα των γυναικών με σκοπό τον ακρωτηριασμό τους ή την πρόκληση οποιασδήποτε άλλης μόνιμης αλλαγής στα εξωτερικά όργανα των γυναικών. Το τμήμα 1 του νόμου για τον FGM ορίζει ότι η συγκατάθεση δεν δημιουργεί εξαίρεση από την ποινή. Το άρθρο 2 παράγραφος 2 ορίζει μικρότερη ποινή για την εκτέλεση «λιγότερο σοβαρού ΑΓΓΟ» και στην παράγραφο 3 ορίζει μια αυστηρότερη ποινή για την εκτέλεση «πιο σοβαρού ΑΓΓΟ» καθώς αναφέρει ότι η εκτίμηση του κατά πόσον το αδίκημα ήταν σοβαρό ή όχι εξαρτάται από το εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ήταν ιδιαίτερα εκτεταμένος, εάν προκάλεσε κίνδυνο ή σοβαρή ασθένεια στη ζωή ενός θύματος ή εάν ο δράστης ενήργησε σε έναν εξαιρετικά απερίσκεπτο τρόπο. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 ορίζει ότι οι ενέργειες απόπειρας, προετοιμασίας, υποκίνησης και παράλειψης αποκάλυψης ή παρεμπόδισης της εκτέλεσης του ΑΓΓΟ τιμωρούνται σύμφωνα με το Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα του Βασιλείου της Σουηδίας (1962, τροποποιημένο 2021) (το Ποινικό Κώδικας). Το άρθρο 1 του νόμου σχετικά με τον Ειδικό Εκπρόσωπο για το Παιδί ορίζει ότι εάν υπάρχει λόγος να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διενεργήθηκε εναντίον κάποιου κάτω των 18 ετών και υπάρχει φόβος ότι ο κηδεμόνας δεν θα διαφυλάξει τα δικαιώματα του παιδιού, πρέπει να οριστεί εκπρόσωπος. Ο νόμος αυτός επιτρέπει την εξέταση των γεννητικών οργάνων από ιατρό, ακόμη και αν οι γονείς του παιδιού αντιτίθενται σε αυτό. Ο «ΑΓΓΟ» ορίζεται από το άρθρο 1 του νόμου για τον ακρωτηριασμό ως παρέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα των γυναικών με σκοπό τον ακρωτηριασμό του ή την πρόκληση οποιωνδήποτε άλλων μόνιμων αλλαγών στα εξωτερικά όργανα της γυναίκας. Ο ορισμός του νόμου για τον ΑΓΓΟ είναι σύμφωνος με τον ορισμό που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), ο οποίος ορίζει αυτόν ως τη μερική ή ολική αφαίρεση εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη ιατρικούς λόγους. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Σουηδία. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Σουηδία βάσει του νόμου για τον ακρωτηριασμό και της γενικής ποινικής νομοθεσίας. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιεί την απόπειρα, την προετοιμασία ή την υποκίνηση ακρωτηριασμού σύμφωνα με το Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα.

Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα - ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφοι 1,2 Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα, όπως

και η συνέργεια ΑΓΓΟ. Το άρθρο 2 παράγραφος 1, Κεφάλαιο 23 ορίζει ότι ένα άτομο που προσλαμβάνει άλλο άτομο για να διαπράξει ένα ποινικό αδίκημα τιμωρείται για συμμετοχή για διάπραξη εγκλήματος. Το άρθρο 2 παράγραφος 2, Κεφάλαιο 23 ορίζει ότι ένα άτομο που υποκινεί τον ΑΓΓΟ τιμωρείται για την προετοιμασία ενός εγκλήματος, εκτός εάν το άτομο αυτό είναι ο δράστης σε ένα ολοκληρωμένο ή απόπειρα εγκλήματος. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος, Κεφάλαιο 23, το οποίο ορίζει ότι η βοήθεια σε έγκλημα με οποιονδήποτε τρόπο τιμωρείται από το νόμο. Το άρθρο 4 παράγραφος 3, Κεφάλαιο 23 ορίζει ότι τα άτομα αυτά είναι «συνένοχοι σε έγκλημα» και τιμωρούνται με βάση την ατομικά καταλογιζόμενη πρόθεση. Το άρθρο 4 παράγραφος 1, Κεφάλαιο 23 προβλέπει ποινή για όποιον προωθεί ένα ποινικό αδίκημα με συμβουλές ή πράξεις. Τα άρθρα 4 παράγραφοι 2 και 3, Κεφάλαιο 23 ορίζουν ότι τα άτομα που υποκινούν ή βοηθούν με οποιονδήποτε τρόπο ένα έγκλημα είναι «συνένοχοι σε έγκλημα» και, ως εκ τούτου, τιμωρούνται από το νόμο με βάση την ατομικά καταλογιζόμενη πρόθεση. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 του νόμου για τον ΑΓΓΟ ορίζει ότι η προετοιμασία για ένα έγκλημα τιμωρείται σύμφωνα με το Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 2 παράγραφοι 1,2, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί κάθε είδους διευκόλυνση των υπηρεσιών ΑΓΓΟ. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «διευκόλυνση» του ΑΓΓΟ παρέχοντας τα μέσα και την ευκαιρία για τον ΑΓΓΟ και, ως εκ τούτου, ποινικοποιείται σύμφωνα με το προαναφερόμενο άρθρο. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σουηδία βάσει του νόμου για τον ΑΓΓΟ και του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 του νόμου για τον ΑΓΓΟ ορίζει ότι η προετοιμασία για ένα έγκλημα τιμωρείται σύμφωνα με το Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 2 παράγραφοι 1, 2, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παραγωγή ή την παροχή οποιουδήποτε μέσου που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως εργαλείο εγκλήματος. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «παροχή των μέσων για αδίκημα» και, ως εκ τούτου, ποινικοποιείται. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα έχει ποινικοποιηθεί στη Σουηδία. Το άρθρο 2 παράγραφοι 1, 2 του νόμου για τον ΑΓΓΟ ορίζει ότι η προετοιμασία για έγκλημα, συμπεριλαμβανομένης της παροχής, φύλαξης, μεταφοράς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο χειρισμού οτιδήποτε που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως όργανο ενός αδικήματος, τιμωρείται ως «προπαρασκευαστική πράξη για αδίκημα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να εμπίπτει στον ορισμό της «προπαρασκευαστικής πράξης». Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ΑΓΓΟ πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σουηδία βάσει του νόμου για τον ακρωτηριασμό και του γενικού ποινικού δικαίου όπως και η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ορίζει ότι η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τιμωρείται σύμφωνα με το Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 6, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παράλειψη αναφοράς εγκλήματος, λαμβάνοντας υπόψη τον ρόλο που διαδραματίζει ένα άτομο σε ένα αδίκημα – μεταξύ άλλων, εάν ένα άτομο είναι συνεργός σε ένα αδίκημα σε μικρό βαθμό και ορίζει ότι η ακούσια παράλειψη αποκάλυψης της απόδοσης του ΑΓΓΟ, όταν το άτομο θα έπρεπε να είχε συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο για το αδίκημα, τιμωρείται με την ίδια ποινή που ορίζεται για την εκ προθέσεως παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ. Το άρθρο 1, Κεφάλαιο 14 του νόμου περί κοινωνικών υπηρεσιών ορίζει ότι οι επαγγελματίες που εργάζονται σε ιδιωτικές υπηρεσίες που επηρεάζουν παιδιά και νέους, συμπεριλαμβανομένης της

ιατρικής περίθαλψης ή των κοινωνικών υπηρεσιών, έχουν υποχρέωση να ενημερώσουν την επιτροπή κοινωνικής πρόνοιας εάν γνωρίζουν ότι υπάρχει παιδί ή νέο άτομο σε κίνδυνο. Όλοι οι πολίτες που γνωρίζουν ότι έχει διεξαχθεί ΑΓΓΟ ή την πιθανότητα μελλοντικού ΑΓΓΟ, έχουν την υποχρέωση να αναφέρουν τέτοιες περιπτώσεις στις κοινωνικές αρχές, οι οποίες μπορούν στη συνέχεια να υποβάλουν αναφορά στην αστυνομία. Ενώ ο Νόμος για τον ΑΓΓΟ και ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχουν ειδικές διατάξεις για τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο ιατρό, ο ιατρικός ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Σουηδία σύμφωνα με το άρθρο 1 του Νόμου για τον ΑΓΓΟ, το οποίο ποινικοποιεί οποιαδήποτε επέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα της γυναίκας με σκοπό τον ακρωτηριασμό τους ή την πρόκληση οποιασδήποτε άλλης μόνιμης αλλαγής στα εξωτερικά γυναικεία γεννητικά όργανα.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εφαρμογή του σουηδικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο. Το άρθρο 3 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ορίζει ότι ένα άτομο που κάνει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό τιμωρείται σύμφωνα με το σουηδικό γενικό ποινικό δίκαιο, ακόμη και σε περιπτώσεις όπου το άρθρο 2, Κεφάλαιο 2 του Ποινικού Κώδικα δεν εφαρμόζεται. Το άρθρο 2 παράγραφος 1, Κεφάλαιο 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι το σουηδικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το αδίκημα διαπράχθηκε από Σουηδό υπήκοο ή συνήθη κάτοικο Σουηδίας (άρθρο 2 παράγραφος 1 παράγραφος 1, Κεφάλαιο 2), πρόσωπο που έγινε σουηδός πολίτης ή συνήθης κάτοικος Σουηδίας μετά τη διάπραξη του αδικήματος, πρόσωπο που έχει δανική, φινλανδική, ισλανδική ή νορβηγική υπηκοότητα και βρίσκεται στη Σουηδία (άρθρο 2 παράγραφοι 1,2, Κεφάλαιο 2) ή οποιοδήποτε άτομο που βρίσκεται στη Σουηδία. Το αδίκημα τιμωρείται σύμφωνα με τη σουηδική νομοθεσία με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών (άρθρο 2 παράγραφοι 1,3, Κεφάλαιο 2). Το άρθρο 2 παράγραφος 2, Κεφάλαιο 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι οι προαναφερθείσες προϋποθέσεις δεν ισχύουν εάν η πράξη δεν έχει ποινικοποιηθεί στον τόπο που διαπράχθηκε (η απαίτηση του διπλού αξιόποινου). Ωστόσο, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, το τμήμα 3 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ορίζει ότι η σουηδική ποινική νομοθεσία ισχύει πάντα για τη διενέργεια ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ακόμη και αν δεν πληρούνται κάποια από τις απαιτήσεις του άρθρου 2, Κεφάλαιο 2 του Ποινικού Κώδικα.

Στη Σουηδία επιβάλλονται κυρώσεις για τη διάπραξη ακρωτηριασμού και εγκλημάτων που σχετίζονται με αυτόν. Το άρθρο 2 παράγραφος 1 του νόμου για τον ΑΓΓΟ προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και έξι (6) ετών για κάθε είδους επέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα της γυναίκας ή πρόκληση οποιασδήποτε άλλης μόνιμης αλλαγής. Το άρθρο 2 παράγραφος 2 του νόμου για τον ΑΓΓΟ προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τεσσάρων (4) ετών για λιγότερο σοβαρή επέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα της γυναίκας ή πρόκληση οποιασδήποτε άλλης μόνιμης αλλαγής στα εξωτερικά όργανα της γυναίκας. Το άρθρο 2 παράγραφος 3 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα (10) ετών για αυστηρότερη επέμβαση στα εξωτερικά γεννητικά όργανα της γυναίκας ή πρόκληση οποιασδήποτε άλλης μόνιμης αλλαγής. Η ποινή για προετοιμασία ή συνωμοσία για τη διάπραξη ενός εγκλήματος μπορεί να είναι μικρότερη από τη μέγιστη ποινή για το ολοκληρωμένο έγκλημα και μπορεί επίσης να είναι χαμηλότερη από τη χαμηλότερη ποινή που προβλέπεται για το ολοκληρωμένο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 2 παράγραφος 3, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι μπορεί να επιβληθεί αυστηρότερη ποινή από τη φυλάκιση για δύο χρόνια,

εάν το αδίκημα που έχει ολοκληρωθεί τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι (6) ετών. Ωστόσο, το άρθρο 2 παράγραφος 4, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι εάν το αδίκημα προκάλεσε μόνο μικρό κίνδυνο ή η πράξη δεν είχε σοβαρές συνέπειες, το άτομο που προετοιμάζει ή συνωμοτεί να διαπράξει ένα έγκλημα δεν τιμωρείται. Το άρθρο 6, Κεφάλαιο 23 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών για παράλειψη καταγγελίας εγκλήματος.

Μέχρι σήμερα, υπάρχουν δύο γνωστές περιπτώσεις που σχετίζονται με ΑΓΓΟ στη Σουηδία. Και οι δύο περιπτώσεις συνέβησαν το 2006. Σε μία από αυτές τις περιπτώσεις, ο πατέρας καταδικάστηκε στη Σουηδία αφού υπέβαλε την κόρη του σε ακρωτηριασμό τύπου II στη Σομαλία. Ωστόσο, έχουν σημειωθεί ελαττώματα στον τρόπο με τον οποίο το σουηδικό ποινικό δικαστήριο αξιολόγησε τα στοιχεία αυτής της υπόθεσης. Ο πατέρας καταδικάστηκε παρά τα ανεπαρκή και αντιφατικά περιστασιακά στοιχεία. Μια άλλη περίπτωση αφορούσε ένα 16χρονο κορίτσι που ανέφερε στον υπάλληλο της σχολικής πρόνοιας ότι είχε κακοποιηθεί σωματικά από τη μητέρα της που γεννήθηκε στη Σομαλία. Η κοπέλα ανέφερε ότι, για μερικά χρόνια, η μητέρα της την χτυπούσε με διαφορετικά αντικείμενα, ακόμη και σε στιγμές που κοιμόταν. Το κορίτσι ανέφερε επίσης ότι η μητέρα της την υπέβαλε σε ακρωτηριασμό όταν ήταν 11 ετών κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης στη Σομαλία και στη συνέχεια έκανε αρκετές εξετάσεις των γεννητικών οργάνων για να βεβαιωθεί ότι ήταν ακόμα παρθένα. Το περιστατικό αυτό αναφέρθηκε στις κοινωνικές αρχές, οι οποίες στη συνέχεια κατήγγειλαν την υπόθεση στην αστυνομία. Μια εξέταση από έναν επαγγελματία ιατρό κατά τη διάρκεια της έρευνας διαπίστωσε ότι ο ακρωτηριασμός του τύπου I είχε πραγματοποιηθεί στην κλειτορίδα του κοριτσιού. Η μητέρα καταδικάστηκε σε τριετή φυλάκιση για ακρωτηριασμό και σοβαρή παραβίαση της ακεραιότητας (28toomany.org 2021).

Το άρθρο 1α, Κεφάλαιο 5 του νόμου περί κοινωνικών υπηρεσιών ορίζει ότι η επιτροπή κοινωνικής πρόνοιας έχει υποχρέωση να διασφαλίζει τη συνεργασία με δημόσιους φορείς και οργανισμούς για την προστασία των παιδιών που υφίστανται κακοποίηση ή κινδυνεύουν να υποστούν κακοποίηση. Το άρθρο 1, Κεφάλαιο 3 του Νόμου περί Κοινωνικών Υπηρεσιών ορίζει ότι η δημοτική επιτροπή κοινωνικής πρόνοιας έχει υποχρέωση να παρέχει περίθαλψη και εξυπηρέτηση, ενημέρωση, υποστήριξη, συμβουλευτική, οικονομική βοήθεια ή οποιαδήποτε άλλη βοήθεια στα άτομα που έχουν ανάγκη. Το άρθρο 6 παράγραφος 2 του νόμου περί περίθαλψης νέων (ειδικών διατάξεων) ορίζει ότι η επιτροπή κοινωνικής πρόνοιας μπορεί να θέτει υπό κράτηση ένα άτομο ηλικίας κάτω των 20 ετών εάν διαπιστωθεί κίνδυνος για την υγεία ή την ανάπτυξή του. Το Σουηδικό Συμβούλιο Υγείας και Πρόνοιας διευκρίνισε ότι ο νόμος για τα νεαρά άτομα μπορεί να εφαρμοστεί εάν ένα κορίτσι κινδυνεύει από ακρωτηριασμό και δεν υπάρχει άλλος τρόπος προστασίας του. Τον Ιούνιο του 2018, η σουηδική κυβέρνηση ενέκρινε ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Αυτό το ΕΣΔ ευθυγραμμίζεται με τη 10ετή Εθνική Στρατηγική της Σουηδίας για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Ανδρικής Βίας κατά των Γυναικών (2017-2026) και στοχεύει στην περαιτέρω ενίσχυση και συμπλήρωση του έργου που ξεκίνησε μέσω της στρατηγικής, με ιδιαίτερη έμφαση στα μέτρα κατά του ΑΓΓΟ. Τα μέτρα στο ΕΣΔ και οι συνεχιζόμενες εργασίες σε κυβερνητικούς φορείς παρουσιάζονται κάτω από τέσσερις στόχους που ορίζονται στην εθνική στρατηγική για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας των ανδρών κατά των γυναικών (Ανακοίνωση της Κυβέρνησης 2016/17:10): αυξημένες και αποτελεσματικές προσπάθειες πρόληψης, βελτιωμένη ανίχνευση και ισχυρότερη προστασία και υποστήριξη για ευάλωτα κορίτσια και γυναίκες, πιο αποτελεσματική επιβολή του νόμου και βελτιωμένη γνώση και μεθοδολογική ανάπτυξη. Το ΕΣΔ περιέχει μέτρα σε

διάφορα επίπεδα πρόληψης που πραγματοποιούνται από φορείς που αλληλοσυμπληρώνονται. Ορισμένα μέτρα αποσκοπούν ειδικά στην πρόληψη και την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, ενώ άλλα μέτρα αποτελούν μέρος ευρύτερων προσπαθειών για την καταπολέμηση της βίας των ανδρών κατά των γυναικών. Όλες οι αποστολές θα αναφέρονται στο Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων. Το χρονοδιάγραμμα για την υποβολή αναφορών κυμαίνεται μεταξύ Ιουνίου 2019 και Νοεμβρίου 2021. Η Σουηδική Κυβέρνηση ανέθεσε στο διοικητικό συμβούλιο της κομητείας Östergötland το 2014, να αναπτύξει μια εξειδικευμένη ομάδα με στόχο την προώθηση εργασιών για την καταπολέμηση της βίας και της καταπίεσης που σχετίζεται με την τιμή, συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και των παιδικών και αναγκαστικών γάμων. Η ομάδα αυτή αποτελείται από αστυνομικούς, ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς, ερευνητές και προσωπικό της Επιθεώρησης Υγείας και Κοινωνικής Φροντίδας. Το Διοικητικό Συμβούλιο, συνεργάζεται με την κοινωνία των πολιτών και συνεχίζει να ενισχύει την ικανότητα των κρατικών και δημοτικών δραστηριοτήτων για την πρόληψη και την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Τον Μάιο του 2021, η σουηδική κυβέρνηση παρουσίασε μια κοινή κυβερνητική αποστολή, όπου ορισμένες αρχές θα εφαρμόσουν μέτρα για την πρόληψη και την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Αυτή η πρωτοβουλία αποτελεί εντατικοποίηση προηγούμενων εργασιών με το εθνικό σχέδιο δράσης και στοχεύει στη βελτίωση του διαλόγου και της συνεργασίας μεταξύ των αρμόδιων αρχών και στην αύξηση της γνώσης μεταξύ των σχετικών επαγγελματικών ομάδων. Οι αρχές που περιλαμβάνονται στην εργασία είναι: Η Αρχή για την Ισότητα των Φύλων, το Διοικητικό Συμβούλιο της Κομητείας της κομητείας Östergötland (Εθνική Ομάδα Αρμοδιοτήτων κατά της Βίας και της Καταπίεσης που σχετίζεται με την Τιμή), το Εθνικό Συμβούλιο Υγείας και Πρόνοιας, το Σουηδικό Συμβούλιο Μετανάστευσης, το Εθνικό Συμβούλιο Ιατροδικαστικής, το σουηδικό κοινό, η σουηδική εισαγγελία και η σουηδική δημόσια εισαγγελία.

Παρά το γεγονός ότι από το 2015, οι σουηδικές αρχές εισήγαγαν ένα Εθνικό Μητρώο Ασθενών που καταγράφει τον ετήσιο αριθμό των επαφών με την υγειονομική περίθαλψη που πραγματοποιούν οι γυναίκες στη Σουηδία σε σχέση με τον ΑΓΓΟ, δεν υπάρχει γενικό καθήκον καταγραφής του ΑΓΓΟ. Ορισμένες κλινικές που ασχολούνται περισσότερο με επιζώντες ΑΓΓΟ, ωστόσο, καταγράφουν τον ακρωτηριασμό, όπως η κλινική Amelmtagningen. Σύμφωνα με το Σουηδικό Νόμο για τις Κοινωνικές Υπηρεσίες (2001), οποιοσδήποτε εργάζεται στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης ή της εκπαίδευσης είναι υποχρεωμένος να αναφέρει μια υποψία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές (Socialstyrelsen, 2016). Επιπλέον, βάσει του νόμου περί ειδικού αντιπροσώπου για το παιδί (1999), ο γιατρός έχει την εξουσία να διεξάγει την εξέταση των γεννητικών οργάνων ενός παιδιού, ακόμη και αν οι γονείς του παιδιού αντιτίθενται. Σύμφωνα με τον νόμο για την πρόσβαση στις πληροφορίες και το απόρρητο του κοινού (2009), η συνήθης υποχρέωση εχεμύθειας καταργείται στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, ο οποίος μπορεί να αναφερθεί στην αστυνομία και τον εισαγγελέα και, στην περίπτωση των επαγγελματιών υγείας, πρέπει να αναφέρεται στις κοινωνικές υπηρεσίες. Οι κοινωνικές υπηρεσίες μπορούν να αναφέρουν περιπτώσεις ακρωτηριασμού στην αστυνομία. Στην περίπτωση των παιδιών, οι κατευθυντήριες οδηγίες αναφέρουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πρέπει να αναφέρεται στην αστυνομία, εκτός εάν αυτό θα ήταν επιβλαβές για το παιδί. Ως μέτρα πρόληψης/προστασίας για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό προβάλλεται η προσωρινή αναστολή της επιμέλειας του γονέα. Σύμφωνα με τον νόμο περί φροντίδας νέων (ειδικές διατάξεις) (1990), ένα κορίτσι μπορεί να τεθεί υπό κράτηση εάν υπάρχει

υποψία ότι κινδυνεύει να κοπεί. Στο άρθρο 6 αναφέρεται ότι η επιτροπή κοινωνικής πρόνοιας μπορεί να αποφασίσει να πάρει αμέσως υπό κράτηση άτομο κάτω των 20 ετών, εάν είναι πιθανό ότι το νεαρό άτομο χρειάζεται φροντίδα βάσει του παρόντος νόμου και η απόφαση του δικαστηρίου σχετικά με την περίθαλψη δεν μπορεί να αναμένει όσον αφορά τον κίνδυνο για την υγεία ή την ανάπτυξη των νέων ή ότι η περαιτέρω έρευνα μπορεί να παρεμποδιστεί σοβαρά ή να αποτραπούν περαιτέρω μέτρα. Το άρθρο 31α του ίδιου νόμου, τονίζει ότι εάν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος να μεταφερθεί στο εξωτερικό κάποιος κάτω των 18 ετών ή να εγκαταλείψει τη Σουηδία με σκοπό να συνάψει γάμο ή σχέση γάμου ή ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, θα πρέπει να απαγόρευση εξόδου από τη Σουηδία (ταξιδιωτική απαγόρευση). Σε τέτοιες περιπτώσεις, το Συμβούλιο Κοινωνικής Πρόνοιας μπορεί, για ένα συγκεκριμένο ταξίδι, να αποφασίσει την προσωρινή εξαίρεση από την ταξιδιωτική απαγόρευση. Η απόφαση μπορεί να ληφθεί μόνο εάν δεν υπάρχει κίνδυνος ο νεαρός να μεταφερθεί στο εξωτερικό ή να φύγει από τη Σουηδία ή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού να μεταφερθεί ή να μεταβεί σε άλλη χώρα με σκοπό τη σύναψη γάμου ή μια σχέση γάμου ή ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Τέλος, υπάρχουν βοηθητικές γραμμές για κορίτσια και γυναίκες που ενδέχεται να υποστούν βία, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ.

Υπάρχει ειδικός προϋπολογισμός που διατίθεται για τους επιζώντες ΑΓΓΟ στο πλαίσιο του σχεδίου προϋπολογισμού για τη σεξουαλική αναπαραγωγική υγεία. Το Södersjukhuset (Amelmottagningen-Clinic) λαμβάνει ετήσιο προϋπολογισμό βάσει έργου, ο οποίος προορίζεται για εκπαίδευση/κατάρτιση για επαγγελματίες, συμπεριλαμβανομένων των ιατρών, των κοινωνικών λειτουργών, των δασκάλων και των υπηρεσιών επιβολής του νόμου. Τον Μάιο του 2021, παρουσιάστηκε ένας νέος προϋπολογισμός για την πρόληψη και τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων στη Σουηδία, όπου πολλές αρχές περιλαμβάνονται με χωριστούς προϋπολογισμούς. Η χρηματοδότηση εξαρτάται από την αίτηση του έργου, η οποία εκτελείται σε ετήσια βάση.

Οι ολιστικές υπηρεσίες υγείας καλύπτονται πλήρως και υπάρχουν μόνο δύο κλινικές υγείας στη Σουηδία που παρέχουν ιατρική υποστήριξη σε επιζώντες ΑΓΓΟ. Οι δύο κλινικές διοικούνται από επαγγελματίες γιατρούς που είναι εκπαιδευμένοι να εργάζονται με γυναίκες και κορίτσια που υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό. Όλες οι αναφερόμενες υπηρεσίες είναι διαθέσιμες σε αυτές τις δύο κλινικές. Οι υπηρεσίες για επιζώντες ΑΓΓΟ διατίθενται μόνο σε δύο κλινικές σε ολόκληρη τη χώρα και επομένως δεν είναι προσβάσιμες σε όλες τις γυναίκες στις χώρες. Το σύστημα υγείας στη Σουηδία είναι οργανωμένο σε περιφερειακή βάση, επομένως είναι πολύ περίπλοκη η πρόσβαση σε εγκαταστάσεις υγείας σε περιοχές διαφορετικές από τις κατοικημένες. Οι αιτούντες άσυλο με έγγραφα και οι μετανάστες χωρίς έγγραφα έχουν πολύ περιορισμένη πρόσβαση σε ιατρικές υπηρεσίες. Έχουν κυρίως πρόσβαση σε βασικές ιατρικές υπηρεσίες, επομένως, τόσο οι εγγεγραμμένοι αιτούντες άσυλο όσο και οι μετανάστες χωρίς έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων των επιζώντων του ΑΓΓΟ, δεν έχουν δικαίωμα για πλήρη ιατρική υποστήριξη κατά τη διαδικασία ασύλου τους. Η επανορθωτική χειρουργική κλειτορίδας είναι διαθέσιμη στη Σουηδία από το 2015 και καλύπτεται από ασφάλιση υγείας. Ο τόπος που το επιμελείται είναι το Τμήμα Πλαστικής και Επανορθωτικής Χειρουργικής Karolinska Hospital, Στοκχόλμη. Η ομάδα που είναι υπεύθυνη για την ομάδα ασθενών αποφασίζει εάν η χειρουργική επέμβαση πρέπει να πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο διεπιστημονικής συνεργασίας και οι γυναίκες που επιλέγουν τη χειρουργική επέμβαση θα πρέπει να συναντηθούν με ψυχοθεραπευτή και σεξολόγο τόσο πριν όσο και μετεγχειρητικά.

Δεν υπάρχει γενική υποχρεωτική εκπαίδευση για τον επαγγελματία, ωστόσο, είναι σημαντικό να τονιστεί ότι το Ινστιτούτο Karolinska προσφέρει εκπαιδευτικές ενότητες για τον ΑΓΓΟ. Επιπλέον, δεν είναι όλοι οι επαγγελματίες επαρκώς εκπαιδευμένοι στον ΑΓΓΟ, γι' αυτό και η ανάγκη για εκπαίδευση ενσωματώνεται σε μεγάλο βαθμό στο εθνικό σχέδιο δράσης. Στο σχέδιο που παρουσίασε η σουηδική κυβέρνηση τον Μάιο του 2021, η ανάγκη για αυξημένες δεξιότητες και γνώσεις μεταξύ των επαγγελματιών επισημαίνεται ως ειδικό μέτρο βελτίωσης και δράσης. Η Υπηρεσία Νεολαίας και Υποθέσεων της Κοινωνίας των Πολιτών, οι Κοινωνικές Υπηρεσίες και το Πανεπιστήμιο Linköping (Barnafrid - Εθνικό Κέντρο Γνώσης) είναι μεταξύ των φορέων που είναι υπεύθυνοι για την ενίσχυση της γνώσης μεταξύ των επαγγελματιών που έρχονται με διάφορους τρόπους σε επαφή με κορίτσια και γυναίκες που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ. Η προσφερόμενη εκπαίδευση απευθύνεται κυρίως σε φοιτητές/επαγγελματίες ιατρικής.

Το 2015, οι σουηδικές αρχές εισήγαγαν ένα Εθνικό Μητρώο Ασθενών που καταγράφει τον ετήσιο αριθμό των επαφών με την υγειονομική περίθαλψη που πραγματοποιούν οι γυναίκες στη Σουηδία σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο δεν υπάρχει σύστημα συλλογής δεδομένων που έχει τεθεί σε εφαρμογή για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Σουηδία μέσω ενός συγκεκριμένου νόμου, του νόμου 1982:316 που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΠΟΥ. Ωστόσο, παραλείπει το κριτήριο του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Σουηδία βάσει του νόμου για τον ακρωτηριασμό και της γενικής ποινικής νομοθεσίας. Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Σουηδία βάσει του νόμου για τον ακρωτηριασμό και του γενικού ποινικού δικαίου. Υπάρχει υποχρέωση οποιουδήποτε προσώπου να αναφέρει στις αρχές την πιθανότητα ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο μέλλον. Ο Ποινικός Κώδικας, σε συνδυασμό με τον νόμο για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του σουηδικού ποινικού δικαίου στη διεξαγωγή του ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποιο και ανεξάρτητα από την εθνικότητα ή το καθεστώς διαμονής του δράστη ή του θύματος.

8. Αυστρία

Η Αυστρία είναι μια χώρα της κεντρικής Ευρώπης με πληθυσμό που υπολογίζεται στα εννέα εκατομμύρια. Η Αυστρία έχει πολίτευμα ομοσπονδιακή και κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν αντιπροσωπευτικά ή πρόσφατα διαθέσιμα δεδομένα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) στην Αυστρία. Το 2000, μια ποιοτική μελέτη διεξήχθη από την Αφρικανική Οργάνωση Γυναικών με 252 μετανάστριες (από Μπουρκίνα Φάσο, Σομαλία, Σουδάν, Αιθιοπία, Αίγυπτο, Κένυα, Νιγηρία, Μάλι, Σενεγάλη, Γκάνα και Σιέρα Λεόνε). Η μελέτη

κατέληξε στο συμπέρασμα ότι 88 (35%) από τις γυναίκες είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό και υπολόγισε ότι περίπου 8.000 γυναίκες και κορίτσια με ΑΓΓΟ ζούσαν στην Αυστρία εκείνη την εποχή. Το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων έχει υπολογίσει ότι, επί του παρόντος, 735 έως 1.083 κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό. Τα κορίτσια κατάγονται κυρίως από την Αίγυπτο και τη Σομαλία, αλλά μικρότερες ομάδες κατάγονται από την Αιθιοπία, τη Γουινέα, το Ιράκ, τη Νιγηρία και το Σουδάν.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος για τον ΑΓΓΟ στην Αυστρία. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί μέσω του γενικού νόμου ως «σωματική βλάβη ή βλάβη της υγείας κάποιου», σύμφωνα με το άρθρο 83 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα της Δημοκρατίας της Αυστρίας (1974, τροποποιήθηκε το 2019). Περαιτέρω, όποιος «κακομεταχειρίζεται άλλον σωματικά και ως εκ τούτου προκαλεί από αμέλεια σωματική βλάβη ή βλάβη της υγείας κάποιου» τιμωρείται βάσει του άρθρου 83 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Και τα δύο άρθρα 83 παράγραφοι 1 και 2 ποινικοποιούν τον σωματικό τραυματισμό άλλου ατόμου (i) με τρόπο που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή του, (ii) ενεργώντας σε συνωμοσία με τουλάχιστον ένα άλλο άτομο, ή (iii) με την πρόκληση «ειδικών βασανιστηρίων» (άρθρο 84 παράγραφος 5). Τα άρθρα 84 παράγραφοι 1 και 4 ποινικοποιούν την πρόκληση (ή την πρόκληση εξ αμελείας μέσω σωματικής κακοποίησης) σοβαρού τραυματισμού που οδηγεί, έστω και εξ αμελείας, σε βλάβη της υγείας του τραυματία που διαρκεί περισσότερο από 24 ημέρες ή που είναι από μόνη της σοβαρή. Το άρθρο 85 ποινικοποιεί την πρόκληση (ή την πρόκληση εξ αμελείας μέσω σωματικής κακοποίησης) τραυματισμού σε κάποιον και ως εκ τούτου, ακόμη και από αμέλεια, την πρόκληση μόνιμης ή μακροχρόνιας βλάβης σε αυτό το άτομο όπως (i) απώλεια ή σοβαρή βλάβη της αναπαραγωγικής του ικανότητας, (ii) έναν σημαντικό ακρωτηριασμό ή μια εντυπωσιακή παραμόρφωση, (iii) ακρωτηριασμό ή άλλος τραυματισμός των γεννητικών οργάνων που είναι πιθανό να προκαλέσει διαρκή βλάβη της σεξουαλικής αίσθησης (άρθρο 85 παράγραφος 1 σημείο 2α), ή (iv) σοβαρή ασθένεια, αναπηρία ή επαγγελματική αναπηρία. Το άρθρο 85 προορίζεται να εφαρμόζεται σε όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Αν και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν μειώνει πάντα τη σεξουαλική αίσθηση, είναι μια πιθανή έκβαση. Τα άρθρα 86 παράγραφοι 1 και 2 ποινικοποιούν την πρόκληση (ή την πρόκληση εξ αμελείας μέσω σωματικής κακοποίησης) τραυματισμού ή βλάβη της υγείας κάποιου που οδηγεί στο θάνατό του. Το άρθρο 5 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει την «πρόθεση» ως πρόθεση πραγματοποίησης μιας συνέπειας ή μιας κατάστασης πραγμάτων που αντιστοιχεί σε νόμιμη παράβαση. Σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, ένα άτομο θεωρείται ότι δρα με αμέλεια εάν δεν λάβει την απαιτούμενη φροντίδα. Η «αμέλεια» μπορεί να ειπωθεί ότι ισχύει όταν, για παράδειγμα, οι γονείς αφήνουν τις κόρες τους μόνες με μέλη της οικογένειας που γνωρίζουν ότι είναι υπέρμαχοι του ακρωτηριασμού. Το άρθρο 85 παράγραφος 1 αποτελεί παράδειγμα διάταξης ποινικού δικαίου βάσει της οποίας δεν προϋποτίθεται η βούληση του δράστη για τη συγκεκριμένη συνέπεια. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η αμέλεια συνεπάγεται ότι ο δράστης δεν γνωρίζει τις συνέπειες που μπορεί να έχει μια πράξη ή πιστεύει ότι αυτές οι συνέπειες δεν θα προκύψουν στην πραγματικότητα από την πράξη. Το άρθρο 90 παράγραφος 3 ορίζει ότι δεν μπορεί να δοθεί συγκατάθεση για ακρωτηριασμό ή άλλο τραυματισμό των γεννητικών οργάνων που μπορεί να προκαλέσει διαρκή βλάβη της σεξουαλικής ευαισθησίας. Αυτό θα περιελάμβανε όλες τις μορφές ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων όπως ταξινομούνται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Αυτό σημαίνει ότι η συγκατάθεση του κοριτσιού ή

της γυναίκας δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως ισχυρισμός σε περίπτωση ακρωτηριασμού.

Η αυστριακή νομοθεσία δεν ορίζει ρητά τον «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων», αλλά, σύμφωνα με το άρθρο 85 παράγραφος 1 σημείο 2α του Ποινικού Κώδικα, χαρακτηρίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό των γεννητικών οργάνων που είναι πιθανό να οδηγήσει σε διαρκή βλάβη της σεξουαλικής αίσθησης ως «σοβαρή σωματική βλάβη». Ωστόσο, το προσόν δεν ισχύει μόνο για τον ΑΓΓΟ ή τις γυναίκες/κορίτσια αλλά είναι ουδέτερο ως προς το φύλο. Το άρθρο 85 παράγραφος 1 σημείο 2α), το άρθρο 83–87 και το άρθρο 90 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχουν κανέναν περιορισμό στην ηλικία του θύματος. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται γενικά στην Αυστρία μέσω του ποινικού δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα σχετικά με τη μεταχείριση όλων των συμμετεχόντων ως δραστών. Το άρθρο 12 ορίζει ως «συμμετέχοντα» κάθε άτομο που καθοδηγεί άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα ή που συμβάλλει με άλλο τρόπο στην εκτέλεσή του. Το άρθρο 13 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι κάθε άτομο που εμπλέκεται σε ένα αδίκημα τιμωρείται ανάλογα με την υπαιτιότητά του. Η άδεια χρήσης χώρων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Αυστρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συμβολή στη διάπραξη εγκλήματος (ανάλογα με την πρόθεση του δράστη). Επομένως, οποιοσδήποτε επιτρέπει τη χρήση χώρων για σκοπούς ΑΓΓΟ θα μπορούσε, ανάλογα με τις ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης, να τιμωρηθεί ως συμμετέχων σύμφωνα με το άρθρο 12. Αυτό δεν θα περιλαμβάνει οποιαδήποτε νόμιμη μίσθωση ή μίσθωση χώρων χωρίς τη συγκεκριμένη πρόθεση. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων εκτελείται σε αυτό. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Αυστρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή αυτών των εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συνεισφορά στην εκτέλεση ενός εγκλήματος (ανάλογα με την πρόθεση του δράστη). Επομένως, οποιοσδήποτε παρέχει εργαλεία ειδικά για τον σκοπό του ΑΓΓΟ θα μπορούσε, ανάλογα με τις ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης, να τιμωρηθεί ως συμμετέχων σύμφωνα με το άρθρο 12 καθώς και η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συνεισφορά στην εκτέλεση εγκλήματος γενικά (με την επιφύλαξη του πρόθεσης του δράστη) όταν προτίθεται να διαπράξει ένα έγκλημα με αυτά τα συγκεκριμένα εργαλεία. Η απόπειρα εγκλήματος αποτελεί επίσης αδίκημα στην Αυστρία, το οποίο έχει σημασία σε σχέση με την κατοχή συγκεκριμένων εργαλείων. Το άρθρο 15 περιγράφει μια «απόπειρα» ως «έκφραση πρόθεσης μέσω πράξης που προηγείται αμέσως της εκτέλεσης ενός εγκλήματος». Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί για κάθε άτομο στην Αυστρία. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 37 του Federal Child and Youth Welfare Act, ορισμένα ιδρύματα και επαγγελματίες έχουν καθήκον να ενημερώσουν την τοπική υπηρεσία πρόνοιας για παιδιά και νέους σε περίπτωση που υπάρχει εύλογη υποψία ότι η ευημερία ενός παιδιού τίθεται σε σημαντικό κίνδυνο. Αυτά τα ιδρύματα και οι επαγγελματίες περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων: ιδρύματα για τη φροντίδα ή την εκπαίδευση παιδιών και ανηλίκων, νοσοκομεία και αναρρωτήρια και άτομα που αναλαμβάνουν τη φροντίδα ή τη διδασκαλία παιδιών και εφήβων σε ανεξάρτητη βάση. Σύμφωνα με το άρθρο 54 παράγραφος 4 του αυστριακού νόμου για το ιατρικό επάγγελμα, οι ιατροί έχουν καθήκον να αναφέρουν στην αστυνομία ή στον

εισαγγελέα εάν έχουν εύλογη υποψία ότι, μέσω εγκληματικής πράξης (i) έχει προκληθεί θάνατος κάποιου, σοβαρή σωματική βλάβη ή παράβαση, (ii) παιδιά ή νέοι έχουν κακοποιηθεί, βασανιστεί, παραμεληθεί ή κακοποιηθεί σεξουαλικά, ή (iii) ένα άτομο που δεν είναι ικανό για δράση έχει κακοποιηθεί, βασανιστεί, παραμεληθεί ή κακοποιηθεί σεξουαλικά. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν έχει ποινικοποιηθεί ειδικά στην Αυστρία. Ωστόσο, πιθανότατα καλύπτεται από το γενικό ποινικό δίκαιο. Ο Αυστριακός Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην επιτροπή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 64 παράγραφος 1 σημείο 4α του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η αυστριακή ποινική νομοθεσία εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττεται στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από τους ποινικούς νόμους του τόπου του αδικήματος, εάν ο δράστης ή το θύμα είναι Αυστριακός ή έχει τη συνήθη διαμονή του στην Αυστρία, ή ο δράστης ήταν αλλοδαπός τη στιγμή του αδικήματος, αλλά βρίσκεται στην Αυστρία και δεν μπορεί να εκδοθεί. Αυτό σημαίνει ότι οποιοσδήποτε Αυστριακός ή κάτοικος της Αυστρίας που διαπράττει ή συμμετέχει σε ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό τιμωρείται σύμφωνα με την αυστριακή νομοθεσία. Επιπλέον, οποιοσδήποτε, ανεξαρτήτως εθνικότητας ή τόπου διαμονής, που διαπράττει ή συμμετέχει σε ΑΓΓΟ στο εξωτερικό σε θύμα που είναι Αυστριακός ή κάτοικος Αυστρίας τιμωρείται σύμφωνα με την αυστριακή νομοθεσία.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ, ανάλογα με το αν προκλήθηκε από αμέλεια ή τελέστηκε με πρόθεση. Το άρθρο 5 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει την «πρόθεση» ως πρόθεση πραγματοποίησης μιας συνέπειας ή μιας κατάστασης πραγμάτων που αντιστοιχεί σε νόμιμη παράβαση. Σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, ένα άτομο θεωρείται αμελές εάν δεν λάβει την απαιτούμενη φροντίδα. Η «αμέλεια» μπορεί να ειπωθεί ότι ισχύει όταν, για παράδειγμα, οι γονείς αφήνουν τις κόρες τους μόνες με μέλη της οικογένειας που γνωρίζουν ότι είναι υπέρμαχοι του ακρωτηριασμού. Το άρθρο 85 παράγραφος 1 αποτελεί παράδειγμα διάταξης ποινικού δικαίου βάσει της οποίας δεν προϋποτίθεται η βούληση του δράστη για τη συγκεκριμένη πράξη. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η αμέλεια συνεπάγεται ότι ο δράστης δεν γνωρίζει τις συνέπειες που μπορεί να έχει μια πράξη ή πιστεύει ότι αυτές οι συνέπειες δεν θα προκύψουν στην πραγματικότητα. Σύμφωνα με το άρθρο 83 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, ο τραυματισμός στο σώμα άλλου ατόμου ή η βλάβη της υγείας του, που θα περιλάμβανε τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους. Σύμφωνα με το άρθρο 83 παράγραφος 2, η σωματική κακοποίηση άλλου ατόμου και ως εκ τούτου η πρόκληση σωματικής βλάβης ή βλάβης της υγείας του άλλου ατόμου τιμωρείται με φυλάκιση ενός έτους. Σύμφωνα με το άρθρο 84, παράγραφος 1, η σωματική κακοποίηση ατόμου και με αυτόν τον τρόπο πρόκληση τραυματισμού ή βλάβης της υγείας του τραυματία που διαρκεί περισσότερο από 24 ημέρες ή είναι από μόνη της σοβαρή τιμωρείται με φυλάκιση έως τριών ετών. Σύμφωνα με το άρθρο 84, παράγραφος 4, ο τραυματισμός του σώματος ή της υγείας ενός ατόμου και η πρόκληση, έστω από αμέλεια, τραυματισμού ή βλάβης της υγείας του ατόμου που διαρκεί περισσότερο από 24 ημέρες ή είναι από μόνος του σοβαρός τιμωρείται με φυλάκιση από έξι μήνες έως πέντε χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 87, η εκ προθέσεως πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης όπως ορίζεται στο άρθρο 84 παράγραφος 1 τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως δέκα χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 85 παράγραφος 1, η σωματική κακοποίηση ενός ατόμου και, ως εκ τούτου, η πρόκληση μόνιμης ή μακροχρόνιας βλάβης στο άτομο αυτό, όπως ορίζεται στο άρθρο αυτό τιμωρείται με φυλάκιση από έξι μήνες έως πέντε χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 85 παράγραφος 2, ο τραυματισμός ενός ατόμου και η πρόκληση, έστω και εξ αμελείας,

μόνιμη ή μακροχρόνια βλάβη του ατόμου όπως ορίζεται στο άρθρο 85 παράγραφος 1 τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως δεκαπέντε έτη. Σύμφωνα με το άρθρο 86 παράγραφος 1, η σωματική κακοποίηση ενός ατόμου και ως εκ τούτου η πρόκληση του θανάτου του από αμέλεια τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως δέκα χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 86 παράγραφος 2, ο τραυματισμός του σώματος ή της υγείας ενός ατόμου και ως εκ τούτου η πρόκληση του θανάτου του από αμέλεια είναι τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως δεκαπέντε χρόνια. Τα άτομα που προμηθεύονται, βοηθούν και υποκινούν τον ΑΓΓΟ αντιμετωπίζονται ισότιμα με τους άμεσους δράστες (άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα) και καταδικάζονται όλα ανάλογα με την ενοχή τους στο αδίκημα (άρθρο 13 του Ποινικού Κώδικα). Αυτό επαφίεται στην κρίση του δικαστηρίου.

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατευτούν μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο αστικό δίκαιο. Υπάρχουν εννέα διαφορετικοί νόμοι που ρυθμίζουν την ευημερία των παιδιών στην Αυστρία, σύμφωνα με τα εννέα ομοσπονδιακά κράτη. Στον πυρήνα τους, και οι εννέα έχουν το ίδιο σύστημα και πρόθεση. Ενώ ο στόχος είναι η προστασία των βέλτιστων συμφερόντων του παιδιού, θα παρέχεται υποστήριξη και θα διορίζονται έμπιστα άτομα για τη φροντίδα και την ανατροφή του. Εάν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ότι ένα παιδί κινδυνεύει, θα γίνει αξιολόγηση κινδύνου. Με βάση την εκτίμηση κινδύνου και τα αποτελέσματά της, θα τεθεί σε εφαρμογή σχέδιο για την παροχή υποστήριξης. Ανάλογα με το πόσο απειλείται η ευημερία του παιδιού, το παιδί που κινδυνεύει παραμένει στο σπίτι και οι υπηρεσίες πρόνοιας παιδιών και νέων παρέχουν υποστήριξη. Αυτή η υποστήριξη μπορεί να περιλαμβάνει, στο μέτρο του δυνατού, τη σύναψη συμφωνίας μεταξύ των γονέων και της οικείας υπηρεσίας πρόνοιας για παιδιά και νέους. Η σύναψη, η τροποποίηση και η καταγγελία της παρούσας συμφωνίας πρέπει να είναι γραπτή. Εάν δεν μπορεί να επιτευχθεί συμφωνία μεταξύ των γονέων και της υπηρεσίας πρόνοιας για παιδιά και νέους, η ενδιαφερόμενη υπηρεσία υποβάλλει αίτηση στο δικαστήριο για τις απαραίτητες δικαστικές αποφάσεις, όπως η ανάκληση της επιμέλειας ή μέρους της επιμέλειας σύμφωνα με το άρθρο 181 του Αυστριακού Αστικού Κώδικα Κώδικας . Σε περίπτωση επικείμενου κινδύνου, η αρμόδια υπηρεσία μπορεί να λάβει τα απαραίτητα μέτρα φροντίδας σύμφωνα με το άρθρο 211 του Αστικού Κώδικα. Τα μέτρα αυτά θα ισχύουν μέχρι να εκδοθεί δικαστική απόφαση. Ο ενδιαφερόμενος οργανισμός υποβάλλει αίτηση για την απόφαση αυτή χωρίς καθυστέρηση και σε κάθε περίπτωση εντός οκτώ ημερών. Σύμφωνα με το άρθρο 181 παράγραφος 2 του Αστικού Κώδικα, όχι μόνο οι υπηρεσίες πρόνοιας παιδιών και νέων, αλλά και ο γονέας ή οι ανήλικες μπορούν να υποβάλουν αίτηση για εντολές απαραίτητες για τη διασφάλιση της ευημερίας του παιδιού. Δεν υπάρχουν ειδικοί νόμοι στην Αυστρία που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες από τον ακρωτηριασμό. Επί του παρόντος, δεν υπάρχουν αυστριακές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Αυστρία ως «σωματική βλάβη ή βλάβη της υγείας κάποιου» σύμφωνα με το άρθρο 83 παράγραφος 1 του Αυστριακού Ποινικού Κώδικα. Ο νόμος θεωρεί επίσης έγκλημα τον τραυματισμό ή την βλάβη από αμέλεια ως αποτέλεσμα σωματικής κακοποίησης. Το άρθρο 85 παράγραφος 1 εδάφιο 2α ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό ή άλλο τραυματισμό των γεννητικών οργάνων που είναι πιθανό να προκαλέσει διαρκή βλάβη της σεξουαλικής αίσθησης. Το άρθρο 85 προορίζεται να εφαρμόζεται σε όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Αν και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν μειώνει πάντα τη σεξουαλική αίσθηση, είναι μια πιθανή έκβαση. Ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση

ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται μέσω του γενικού ποινικού δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο χαρακτηρίζει κάθε άτομο που συμμετέχει, διευθύνει ή συμβάλλει σε ένα έγκλημα ως δράστη. Τα αρμόδια ιδρύματα και οι επαγγελματίες έχουν καθήκον να ενημερώνουν την τοπική υπηρεσία πρόνοιας για παιδιά και νέους όταν υπάρχει εύλογη υποψία ότι η ευημερία ενός παιδιού τίθεται σε σημαντικό κίνδυνο. Εάν ο δράστης έχει αυστριακή υπηκοότητα, είναι συνήθης κάτοικος Αυστρίας ή είναι αλλοδαπός που δεν μπορεί να εκδοθεί, ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο.

9. Βέλγιο

Το Βέλγιο είναι μια χώρα στη βορειοδυτική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 11,5 εκατομμυρίων κατοίκων. Το Βέλγιο έχει πολίτευμα ομοσπονδιακή συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Το 2018 δημοσιεύθηκε μια μελέτη επιπολασμού από το Groupe pour l'Abolition de Mutilations Sexuelles- Belgique (GAMS Belgium) για το Βελγικό Ινστιτούτο για την Ισότητα Γυναικών και Ανδρών και την Ομοσπονδιακή Κυβερνητική Υπηρεσία για τη Δημόσια Υγεία. Η μελέτη υπολόγισε ότι, το 2016, περίπου 17.273 γυναίκες και κορίτσια που είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) ζούσαν στο Βέλγιο και ότι επιπλέον 8.644 γυναίκες και κορίτσια που ζούσαν στο Βέλγιο κινδύνευαν να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τα επόμενα χρόνια, εάν δεν ληφθούν προληπτικά μέτρα. Η πλειοψηφία αυτών των γυναικών και κοριτσιών είναι από την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, τη Γουινέα, την Ακτή Ελεφαντοστού και τη Σομαλία, οι οποίες διαμένουν σε ολόκληρη τη χώρα, αλλά το μεγαλύτερο ποσοστό είναι στη Φλάνδρα. Οι περισσότερες ζουν στις Βρυξέλλες, την Αμβέρσα και τη Λιέγη.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος για τον ΑΓΓΟ στο Βέλγιο, αν και ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται βάσει ειδικής διάταξης στο γενικό ποινικό δίκαιο. Το άρθρο 409 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα του Βασιλείου του Βελγίου (1867, όπως τροποποιήθηκε το 2021) ποινικοποιεί οποιονδήποτε εκτελεί, διευκολύνει ή προωθεί οποιαδήποτε μορφή ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ανεξάρτητα από τη συγκατάθεση του θύματος. Το άρθρο 409 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει λεπτομερή ορισμό του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, διευκρινίζει ρητά ότι απαγορεύεται οποιαδήποτε μορφή ΑΓΓΟ. Είναι, επομένως, πιθανό να τηρηθεί ο ορισμός του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ). Ο ορισμός του ΠΟΥ διατηρείται επίσης στη μελέτη επιπολασμού που έγινε για την υπηρεσία της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης για τη δημόσια υγεία. Το άρθρο 409 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα δεν διαφοροποιεί ως προς την ηλικία όταν πρόκειται για την απαγόρευση του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η ηλικία του θύματος μπορεί να είναι επιβαρυντική περίπτωση. Το άρθρο 409 παράγραφος 2 ορίζει υψηλότερη ποινή όταν το θύμα είναι ανήλικο. Επιπλέον, η παραγραφή εξαρτάται από την ηλικία του θύματος. Το άρθρο 21bis(2) του Προκαταρκτικού Τίτλου του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι η ποινική διαδικασία δεν μπορεί να παραγραφεί όταν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί σε ανήλικο. Σε άλλες περιπτώσεις η παραγραφή είναι δεκαετής. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ έχουν ποινικοποιηθεί στο Βέλγιο (άρθρο 409 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα). Κάποιος που υποκινεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι πιθανό να θεωρείται «συνεργός» σύμφωνα με το άρθρο 66 του Ποινικού Κώδικα. Στο Βέλγιο δεν χρειάζεται να

διαπράξει κανείς απευθείας το έγκλημα για να θεωρηθεί ποινικά υπεύθυνος ως δράστης. Το άρθρο 66 ορίζει ότι δράστης είναι επίσης όποιος συνέβαλε άμεσα στη διάπραξη εγκλήματος και όποιος, με δώρα, υποσχέσεις, απειλές, κατάχρηση εξουσίας, εγκληματική δόλο ή εξαπάτηση, υποκίνησε τη διάπραξη εγκλήματος. Όταν οι γονείς πληρώνουν έναν κόφτη για να τελέσει ακρωτηριασμό στην κόρη τους, θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι υποκινούν τη διάπραξη του εγκλήματος μέσω δώρων και, ανάλογα με τη μετέπειτα εμπλοκή τους, συνεισφέρουν άμεσα στη διάπραξη. Μολονότι υπάρχει μια γενική διάταξη (άρθρο 67) για τους συμμετοχούς στον Ποινικό Κώδικα, το άρθρο 409 παράγραφος 1 ποινικοποιεί επίσης ρητά την υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και μάλιστα το θέτει σε ίση βάση με την άμεση διάπραξη. Προβλέπει τις ίδιες ποινές για τη διάπραξη, τη διευκόλυνση και την προώθηση του ΑΓΓΟ. Η άδεια χρήσης χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Βέλγιο σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 409 παράγραφος 1 ποινικοποιεί ρητά τη διευκόλυνση και την προώθηση του ΑΓΓΟ. Ένα άτομο διευκολύνει ξεκάθαρα τη διενέργεια του ΑΓΓΟ επιτρέποντας τη χρήση των χώρων. Ομοίως, η παροχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στο Βέλγιο βάσει του άρθρου 409, δεδομένου ότι διευκολύνει και προωθεί τη διάπραξη του ακρωτηριασμού. Αυτό επιβεβαιώνεται επίσης από τη γενική διάταξη για τα συνοδευτικά του εγκλήματος, το άρθρο 67 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο ορίζει ότι όποιος παρείχε οποιοδήποτε εργαλείο που εξυπηρέτησε το έγκλημα, γνωρίζοντας ότι ήταν για αυτόν τον σκοπό, είναι βοηθός στο έγκλημα. Η κατοχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στο Βέλγιο. Το άρθρο 409 δεν αναφέρει την προετοιμασία του ΑΓΓΟ και ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη που ποινικοποιεί την προετοιμασία για έγκλημα. Η απλή κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων επίσης δεν πληροί τις προϋποθέσεις ως αξιόποινη απόπειρα σύμφωνα με το βελγικό ποινικό δίκαιο. Το άρθρο 51 περιγράφει την «απόπειρα» ως την έναρξη της εκτέλεσης ενός εγκλήματος που σταμάτησε ή είναι αναποτελεσματικό, παρά την πρόθεση του δράστη. Όταν κάποιος κατέχει μόνο εργαλεία, η εκτέλεση του εγκλήματος δεν έχει ακόμη ξεκινήσει. Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί ρητά. Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας περιέχει εξαιρέσεις από το επαγγελματικό απόρρητο για τον ΑΓΓΟ σύμφωνα με τα άρθρα 458 και 458α, και εμπίπτει στη γενική διάταξη περί υπαίτιας παράλειψης του άρθρου 422α. Το άρθρο 458 απαλλάσσει από το επαγγελματικό απόρρητο όποιον, λόγω ιδιότητας ή επαγγέλματος, γνωρίζει ορισμένα απόρρητα, εάν καλείται ως μάρτυρας σε δικαστικές υποθέσεις ή από ανακριτικές επιτροπές της Βουλής και εάν νόμος, διάταγμα ή διάταγμα απαιτεί ή τους επιτρέπει να αποκαλύψουν τέτοια μυστικά. Το άρθρο 458α εξαιρεί από το επαγγελματικό απόρρητο οποιονδήποτε, λόγω ιδιότητας ή επαγγέλματος, γνωρίζει, μεταξύ άλλων, ένα έγκλημα όπως περιγράφεται στο άρθρο 409 (όπως ο ΑΓΓΟ) που διαπράχθηκε κατά ανηλικού ή άλλου ευάλωτου ατόμου, όταν αναφέρει το έγκλημα σε αρμόδιο εισαγγελέα εάν υπάρχει σοβαρός και άμεσος κίνδυνος για τη σωματική ή ψυχική ακεραιότητα του ενδιαφερομένου ανηλικού ή ευάλωτου ατόμου και δεν είναι σε θέση, μόνος του ή με τη βοήθεια τρίτων, να προστατεύσει αυτή την ακεραιότητα, ή υπάρχουν ενδείξεις σοβαρού και πραγματικού κινδύνου ότι άλλα ενδιαφερόμενα ανήλικα ή ευάλωτα άτομα μπορεί να είναι θύματα των αδικημάτων που προβλέπονται στα προαναφερθέντα άρθρα και ότι δεν είναι σε θέση, μόνος ή με τη βοήθεια τρίτων, να το προστατεύσει. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ εμπίπτει επίσης στο άρθρο 422α, που αφορά υπαίτια παράλειψη. Όποιος αποτυγχάνει να βοηθήσει ή να παράσχει βοήθεια σε κάποιον που βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο εάν (1) είτε ο ίδιος έχει

διαπιστώσει την κατάσταση του είτε αυτή η κατάσταση του έχει περιγραφεί από εκείνους που του ζητούν τη βοήθειά του, και (2) αυτό το άτομο θα μπορούσε να βοηθήσει χωρίς σοβαρό κίνδυνο για τον εαυτό του ή τους άλλους, μπορεί να τιμωρηθεί με φυλάκιση από οκτώ ημέρες έως ένα έτος ή/και με χρηματική ποινή από πενήντα έως πεντακόσια ευρώ. Η ποινή αυτή αυξάνεται σε δύο χρόνια εάν το άτομο που κινδυνεύει είναι ανήλικο ή ευάλωτο. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα που να ποινικοποιεί τη διενέργεια ή την παροχή βοήθειας σε ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Ωστόσο, ο ιατρικός ΑΓΓΟ θα εμπίπτει επίσης στη γενική απαγόρευση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 409 του Ποινικού Κώδικα.

Η βελγική νομοθεσία επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα στο εξωτερικό. Το άρθρο 10ter(2) του Προκαταρκτικού Τίτλου του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι οποιοσδήποτε μπορεί να διωχθεί στο Βέλγιο εάν, μεταξύ άλλων, έχει διαπράξει ακρωτηριασμό σε ανήλικο εκτός της επικράτειας του Βελγίου. Ωστόσο, εάν ο ύποπτος είναι αλλοδαπός και το θύμα Βέλγος υπήκοος εκείνη τη στιγμή, και ο ύποπτος δεν βρεθεί στο Βέλγιο, η δίωξη, συμπεριλαμβανομένης της έρευνας, μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο εάν διαταχθεί από τον ομοσπονδιακό εισαγγελέα ή από ένα επικεφαλής αρμόδιο εισαγγελέα (άρθρο 10β.4 του Προκαταρκτικού Τίτλου του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας). Είναι αξιοσημείωτο ότι, προφανώς, οποιοσδήποτε βρεθεί στο βελγικό έδαφος μπορεί να διωχθεί για ΑΓΓΟ που διαπράχθηκε στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από την εθνικότητα του ή του θύματος.

Οι κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ στο Βέλγιο εξαρτώνται από την ηλικία του θύματος, την πρόθεση του δράστη, τις συνέπειες του ΑΓΓΟ και τη σχέση μεταξύ θύματος και θύτη. Εάν κάποιος διαπράττει, διευκολύνει ή προωθεί τη διάπραξη ακρωτηριασμού σε μια ενήλικη γυναίκα, η ποινή είναι φυλάκιση τριών έως πέντε ετών σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 1. Εάν ο ΑΓΓΟ διαπράττεται σε ανήλικο ή για κέρδος, η ποινή είναι φυλάκιση πέντε έως επτά ετών σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 2. Εάν ο ΑΓΓΟ προκαλεί μια φαινομενικά ανίατη ασθένεια ή ανικανότητα προς εργασία για περισσότερο από τέσσερις μήνες, η ποινή είναι φυλάκιση πέντε έως δέκα ετών σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 3. Εάν το θύμα είναι ανήλικο ή εξαρτώμενο από τη φροντίδα άλλου και ο δράστης είναι γονέας ή άλλος συγγενής εξ αίματος, κατά αύξουσα σειρά, ή άτομο που έχει τον ανήλικο ή εξαρτώμενο υπό φροντίδα ή επιμέλεια, ή πρόσωπο που περιστασιακά ή ζει συνήθως με το θύμα, το άρθρο 409 παράγραφος 5 ορίζει ότι η ελάχιστη ποινή σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 1 διπλασιάζεται, με αποτέλεσμα την ελάχιστη ποινή φυλάκισης έξι ετών. Δύο έτη προστίθενται στην ελάχιστη ποινή σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 2, με αποτέλεσμα την ελάχιστη ποινή φυλάκισης επτά ετών και δύο έτη προστίθενται στην ελάχιστη ποινή σύμφωνα με το άρθρο 409 παράγραφος 3, με αποτέλεσμα την ελάχιστη ποινή των επτά χρόνων φυλάκισης.

Επίσης, υπάρχουν γενικοί νόμοι για την προστασία των παιδιών που προστατεύουν τα άκοπα κορίτσια. Το άρθρο 30 του Νόμου για την Προστασία των Νέων ορίζει ότι, όταν η υγεία και η ασφάλεια ενός ανηλίκου βρίσκονται σε κίνδυνο, το δικαστήριο ανηλίκων μπορεί να διατάξει μέτρο συνδρομής, εάν το ζητήσει η εισαγγελία. Το άρθρο 31 του ίδιου νόμου ορίζει ότι το μέτρο πρέπει να εξασφαλίζει τη βοήθεια της επιτροπής προστασίας του παιδιού ή του αναπληρωτή σε όποιον έχει το παιδί υπό τη φροντίδα, συνήθως τους γονείς, και μπορεί να διατάξει ο ανήλικος να υποβληθεί στην εποπτεία της επιτροπής προστασίας του παιδιού ή σε έναν αναπληρωτή ή σε εξαιρετικές περιπτώσεις, ο ανήλικος τίθεται εκτός σπιτιού υπό τη φροντίδα ενός αξιόπιστου ατόμου ή ενός κατάλληλου ιδρύματος. Το άρθρο 36 ορίζει

ότι το δικαστήριο ανηλίκων μπορεί να λάβει υπόψη αξιώσεις της εισαγγελίας σχετικά με ανηλίκους των οποίων η υγεία ή η ασφάλεια είναι σε κίνδυνο. Αυτοί οι γενικοί πυλώνες επεξεργάζονται με μεγάλη λεπτομέρεια σε χωριστούς νόμους για κάθε γλωσσική κοινότητα στο Βέλγιο: τα φλαμανδικά (/ολλανδόφωνα) μέρη, το γαλλόφωνο μέρος, το γερμανόφωνο μέρος και την περιφέρεια της πρωτεύουσας των Βρυξελλών. Επιπλέον, οι νόμοι για την προστασία των παιδιών φαίνεται να επικεντρώνονται συγκεκριμένα στο τι μπορούν να κάνουν οι ανήλικοι στον εαυτό τους και να προβλέπουν μέτρα για αυτό ούτε υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν βελγικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (28toomany.org 2021).

Ο ΑΓΓΟ περιλαμβάνεται ως μέρος ενός ευρύτερου Εθνικού Σχεδίου Δράσης για την καταπολέμηση όλων των μορφών βίας με βάση το φύλο 2015-2019, το οποίο αποτελείται από έξι βασικές προτεραιότητες: βία μεταξύ συντρόφων, σεξουαλική βία, ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων, καταναγκαστικός γάμος, βία που σχετίζεται με την τιμή και πορνεία. Ταυτόχρονα λαμβάνει χώρα και το Σχέδιο Δράσης της Ομοσπονδίας Wallonie-Bruxelles για τα Δικαιώματα των Γυναικών (2020-2024) με ως 4 βασικούς πυλώνες για την καταπολέμηση της έμφυλης βίας (συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ), την αποδόμηση των στερεότυπων, τη διασφάλιση καλύτερης εκπροσώπησης των γυναικών σε όλους τους τομείς και τα επίπεδα, και την εξασφάλιση ισορροπίας μεταξύ επαγγελματικής και προσωπικής ζωής. Το ΕΣΔ 2015-2019 παρακολουθείται, συντονίζεται και αξιολογείται από το Ινστιτούτο για την Ισότητα Γυναικών και Ανδρών (IEFH), με την υποστήριξη εξωτερικών εμπειρογνομόνων και μιας διυπηρεσιακής ομάδας (GID) που προέρχεται από τις ομοσπονδιακές, περιφερειακές και κοινοτικές αρχές του Βελγίου. Εργάζονται για να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των μέτρων του ΕΣΔ 2015-2019. Το GID συνεδριάζει για να εξασφαλίσει την παρακολούθηση και την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ διαφορετικών ενδιαφερομένων, υπό τον συντονισμό της IEFH. Οι επαγγελματίες που εργάζονται στο επιτόπιο προσωπικό προσκαλούνται τακτικά να συμμετάσχουν σε ομάδες εργασίας ομοσπονδιακών ή γαλλόφωνων κοινοτήτων για την εφαρμογή ή την αξιολόγηση των ΕΣΔ. Ωστόσο, η χρηματοδότηση για την υποστήριξη δράσεων εντός του ΕΣΔ δεν είναι επαρκής, ιδίως όσον αφορά το ομοσπονδιακό επίπεδο και τη φλαμανδική κοινότητα. Στη Φλάνδρα δεν υπάρχει επίσημος μηχανισμός συντονισμού για τον ΑΓΓΟ. Στην περιοχή των Βρυξελλών, το Δίκτυο ΑΓΓΟ εγκαινιάστηκε επίσημα και χρηματοδοτήθηκε από δύο Υπουργεία (Υγεία και Κοινωνικά) και συντονίζεται από το GAMS. Στο γαλλόφωνο Βέλγιο (Βαλλονία), η GAMS ηγείται μιας συντονισμένης προσπάθειας για τη διασφάλιση της αμοιβαίας δέσμευσης των ιδρυμάτων, της κοινωνίας των πολιτών και των επαγγελματιών για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ: το Δίκτυο Συντονισμένων Στρατηγικών για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ.

Βάσει των ανωτέρω τον Σεπτέμβριο 2018 δημοσιεύθηκε ο νόμος «Van Hoof» που καθιστά υποχρεωτική για τους γιατρούς την καταγραφή των περιπτώσεων ακρωτηριασμού (ή εκ νέου εμφύσησης) στον ιατρικό φάκελο, ανεξάρτητα από την ηλικία του ασθενούς. Οι καταγεγραμμένες πληροφορίες πρέπει να είναι τεκμηριωμένες και να περιλαμβάνουν τον τύπο του ΑΓΓΟ και τη χώρα και την περιοχή καταγωγής της ασθενούς και της οικογένειάς της. Ο νόμος τέθηκε σε ισχύ την 1η Σεπτεμβρίου 2019, καθώς το Υπουργείο Υγείας (ΥΕ) και το Ινστιτούτο Ισότητας μεταξύ Γυναικών και Ανδρών (IEFH) έπρεπε να συντάξουν οδηγίες λειτουργίας για τα νοσοκομεία για τη διασφάλιση της σωστής καταγραφής τέτοιων περιπτώσεων. Ωστόσο μέχρι αυτή τη στιγμή, βάσει των στοιχείων αυτές οι

κατευθυντήριες γραμμές δεν φέρονται να έχουν αναπτυχθεί και ο νόμος δεν εφαρμόζεται ακόμη επί του παρόντος. Η βελγική νομοθεσία επιτρέπει, αλλά δεν απαιτεί την άρση του επαγγελματικού απορρήτου, όταν ένα παιδί ή ένα ευάλωτο άτομο έχει υποβληθεί σε ΑΓΓΟ (άρθρο 458α του Ποινικού Κώδικα). Αυτό το άρθρο παρέχει έναν κατάλογο προϋποθέσεων υπό τις οποίες οι θεματοφύλακες ενός επαγγελματικού απορρήτου μπορούν να αποφασίσουν να χρησιμοποιήσουν το «δικαίωμά τους να μιλούν», το οποίο δεν συνεπάγεται υποχρέωση και θεωρείται ως έσχατη λύση σε περίπτωση που άλλα ένδικα μέσα δεν λειτουργήσουν. Από την άλλη πλευρά, σε περίπτωση κινδύνου ακρωτηριασμού, οποιοσδήποτε αντιμετωπίζει αυτόν τον άμεσο κίνδυνο σοβαρής βλάβης έχει «υποχρέωση βοήθειας» (άρθρο 422β του Ποινικού Κώδικα - η παράλειψή του θα μπορούσε να οδηγήσει σε φυλάκιση από 8 ημέρες έως 1 έτος), το οποίο δεν είναι το ίδιο με το «καθήκον αναφοράς», αλλά μπορεί επίσης να εκπληρωθεί με άλλα μέσα, για παράδειγμα παραπομπή του (δυννητικού) θύματος σε εξειδικευμένες υπηρεσίες ή ενθάρρυνση του να αναφέρει η ίδια. Μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις το άρθρο 422β δημιουργεί «υποχρέωση αναφοράς». Αυτό συμβαίνει όταν το θύμα βρίσκεται σε κατάσταση άμεσου κινδύνου για τη σωματική του ακεραιότητα και η υποχρέωση βοήθειας μπορεί να είναι αποτελεσματική μόνο με την έκθεση των γεγονότων σε τρίτους, όπως εξειδικευμένες υπηρεσίες ή ακόμη και στην αστυνομία και τον εισαγγελέα. Η αναφορά είναι απαραίτητη όταν δεν υπάρχουν άλλα διαθέσιμα μέσα προστασίας, ακόμη και όταν το θύμα δεν θέλει να αναφέρει το ίδιο. Το αδίκημα συμβαίνει όταν το άτομο που δεν παρείχε βοήθεια θα μπορούσε να έχει παρέμβει χωρίς σοβαρό κίνδυνο για τον εαυτό του ή για άλλους (άρθρα 422α και 422β). Σε αντίθετη περίπτωση ενδέχεται να επιβληθεί ποινή φυλάκισης μεταξύ οκτώ ημερών και ενός έτους, επιπλέον του προστίμου. Η ποινή αυξάνεται εάν το θύμα είναι ανήλικο ή ευάλωτο άτομο. Η κατάσταση ανάγκης μπορεί να οδηγήσει στην άρση του επαγγελματικού απορρήτου για την αποφυγή εμφάνισης ΑΓΓΟ. Επίσης, υπάρχει υποχρέωση των δημοσίων υπαλλήλων να ενημερώνουν την Εισαγγελία για το αδίκημα: «Κάθε συσταθείσα αρχή, δημόσιος υπάλληλος ή δημόσιος λειτουργός, [...] που κατά την άσκηση των καθηκόντων του αποκτά γνώση εγκλήματος ή αδικήματος, απαιτείται να ειδοποιήσει αμέσως σχετικά τον εισαγγελέα του δικαστηρίου στη δικαιοδοσία του οποίου έχει διαπραχθεί το έγκλημα ή το αδίκημα ή στο οποίο μπορεί να βρεθεί [ο κατηγορούμενος] και να διαβιβάσει στον δικαστή αυτόν όλες τις πληροφορίες, αναφορές και πράξεις.»

Ήδη από τον Ιούνιο του 2017 υπάρχει η εγκύκλιος COL 6/2017, η οποία περιέχει δεσμευτική οδηγία του Υπουργού Δικαιοσύνης και του Σώματος των Γενικών Εισαγγελέων για την αστυνομία και τη Δικαιοσύνη σχετικά με τον χειρισμό υποθέσεων που σχετίζονται με τη βία λόγω τιμής, τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, τον εξαναγκασμό γάμου (COL 6/2017). Καλύπτουν και τις δύο περιπτώσεις όπου έχει λάβει χώρα ΑΓΓΟ και όπου υπάρχει κίνδυνος ακρωτηριασμού. Η ενότητα 6.2 αναφέρεται στην προστασία των παιδιών και αναφέρει ότι πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή σε περιπτώσεις όπου ένα παιδί μπορεί να οδηγηθεί στο εξωτερικό για να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Τα προστατευτικά/προληπτικά μέτρα που μπορούν να εφαρμοστούν σε μια τέτοια περίπτωση είναι τα ακόλουθα: Δήλωση κατά του Α.Γ.Γ.Ο. του άρθρου 409 του Ποινικού Κώδικα και την αρχή της εξωεδαφικότητάς του, και ότι δεν θα εκτελούν ή θα βοηθήσουν στον ΑΓΓΟ, και ότι θα πραγματοποιείται ιατρική εξέταση για την πιστοποίηση της ακεραιότητας των εξωτερικών γεννητικών οργάνων πριν και μετά την αναχώρηση. Πρόκειται για μια καλή πρακτική που διδάσκεται κατά την επαγγελματική κατάρτιση αλλά δεν έχει γίνει υποχρεωτική με υπουργική απόφαση. Η διάταξη 234 του τρέχοντος ΕΣΔ

αναθέτει επίσης την ευθύνη για τη διάδοση του διαβατηρίου «Stop FGM» σε βελγικές πρεσβείες στο εξωτερικό και σε ταξιδιωτικές κλινικές. Όσον αφορά την επιμέλεια, σε επείγουσες περιπτώσεις, ο εισαγγελέας μπορεί να ζητήσει να τεθεί υπό κράτηση ο ανήλικος, σύμφωνα με τις ισχύουσες διαδικασίες συνδρομής νέων. Επιπλέον, εάν ένα παιδί που κινδυνεύει από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αγνοείται, μπορεί να δηλωθεί ως αγνοούμενο στο σύστημα Interpol και SIS και, εάν βρεθεί, να υπαχθεί στις βελγικές αρχές. Το ίδιο ισχύει και σε περίπτωση απαγωγής από γονέα. Σε αυτήν την περίπτωση, ο γονέας που απήγαγε θα ειδοποιηθεί επίσης το σύστημα Interpol και SIS. Επίσης, ο εισαγγελέας μπορεί να ζητήσει από το Οικογενειακό Δικαστήριο ή τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου να λάβει τα ακόλουθα προληπτικά μέτρα για ορισμένο χρονικό διάστημα: (1) την απαγόρευση για τους γονείς ή τρίτους να εγκαταλείψουν τον χώρο Σένγκεν με παιδί, και (2) την αποστολή του διαβατηρίου ή/και της ταυτότητας του παιδιού που είναι κάτω των 15 ετών. Ο εισαγγελέας παρακολουθεί την εκτέλεση των προληπτικών μέτρων που αποφάσισε το δικαστήριο: (1) σε περίπτωση απαγόρευσης εξόδου από τη ζώνη Σένγκεν, ο εισαγγελέας θα ενημερώσει τις αρμόδιες αρχές, και (2) σε περίπτωση αποστολής του διαβατηρίου, ο εισαγγελέας θα καλέσει τους εμπλεκόμενους να καταθέσουν το διαβατήριο. Εάν αρνηθούν, ο εισαγγελέας θα καλέσει και θα ανακρίνει τους εμπλεκόμενους και θα τους δηλώσει στο σύστημα Interpol και SIS. Οι κατευθυντήριες γραμμές καλύπτουν επίσης την ανάγκη προστασίας για τα ενήλικα θύματα. Επιπλέον, ορίζει έναν δικαστή σε κάθε εισαγγελική αρχή για τη βία που σχετίζεται με την τιμή. Ένας αστυνομικός αναφοράς ορίζεται επίσης σε κάθε αστυνομική ζώνη και περιγράφονται όλα τα βήματα για την αναφορά περιπτώσεων βίας που σχετίζονται με τα ζητήματα της γυναικείας τιμής. Σαν υποσχόμενη πρακτική των ανωτέρω προβάλλεται η δημιουργία και η κυκλοφορία διαβατηρίου με Δήλωση Εναντίον του FGM/"Stop FGM" και η διενέργεια ιατρικών εξετάσεων πριν και μετά το ταξίδι. Παράλληλα, η βελγική κυβέρνηση δεν διαθέτει επίσημο σύστημα για τη συμμετοχή των κοινοτήτων των μεταναστών που βρίσκονται στο Βέλγιο. Το Δίκτυο Συντονισμένων Στρατηγικών για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, με επικεφαλής την GAMS Belgium, εμπλέκει άμεσα τις κοινότητες που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ και διαδραματίζει ηγετικό ρόλο στο συντονισμό των ενεργειών σε περιφερειακό και ομοσπονδιακό επίπεδο. Ωστόσο, διοικείται από την κοινωνία των πολιτών και δεν είναι σε θέση να εκτελέσει το έργο της στη Φλάνδρα λόγω έλλειψης πολιτικής βούλησης και, στη συνέχεια, χορήγησης χρηματοδότησης. Από το 2020, η Βαλλωνία παρέχει διαρθρωτική οικονομική υποστήριξη για υπηρεσίες υποστήριξης πρώτης γραμμής (συμβουλευτική, ψυχολογική, κοινωνική, νομική υποστήριξη, κ.λπ.) σε επιζώντες έμφυλης βίας (συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ και του καταναγκαστικού γάμου) που παρέχονται από κοινοτικούς οργανισμούς στις 5 επαρχίες της. Ωστόσο, η χρηματοδότηση που διατίθεται για την υποστήριξη της αποτελεσματικής εφαρμογής των δράσεων για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ στο πλαίσιο του ΕΣΔ 2015-2019 δεν επαρκεί, ιδίως από τη Φλάνδρα και την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Αυτό υπονομεύει το έργο που μπορούν να επιτελέσουν οι πρωτοβουλίες της κοινωνίας των πολιτών, όπως η GAMS Belgium, σε φλαμανδικό περιφερειακό και σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Οι περιφερειακές και ομοσπονδιακές κυβερνήσεις χρηματοδοτούν έναν αριθμό ΜΚΟ που εργάζονται για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Παρέχεται κυβερνητική υποστήριξη σε πολλές ΜΚΟ που εργάζονται για την πρόληψη, την ευαισθητοποίηση και την κατάρτιση των ομάδων που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ. Ως υποσχόμενη πρακτική προβάλλεται η παροχή διαρθρωτικής χρηματοδότησης για (βασικές) οργανώσεις που παρέχουν υπηρεσίες σε επιζώντες βίας λόγω φύλου, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, τέτοια που να διασφαλίζει τη βιωσιμότητα τέτοιων υπηρεσιών υποστήριξης

και των παρόχων τους, καθώς οι οργανισμοί για να εργάζονται σωστά και να προγραμματίζουν σε πολυετές επίπεδο χρειάζονται βασική διαρθρωτική χρηματοδότηση.

Όσον αφορά τα ζητήματα υγείας, στο Βέλγιο, δύο εξειδικευμένες πολυεπιστημονικές υπηρεσίες υγείας παρέχουν υποστήριξη σε επιζώντες ΑΓΓΟ στις Βρυξέλλες (CeMAViE - Centre Médical d'Aide aux Victimes de l'Excision) και στη Γάνδη (Multidisciplinair Centrum Genitale Mutilatie, Vrouwenklinik UZent). Τα κέντρα υιοθετούν μια διεπιστημονική προσέγγιση για τη φροντίδα των επιζώντων χάρη σε μια διεπιστημονική ομάδα που περιλαμβάνει έναν ψυχοθεραπευτή, έναν σεξολόγο, έναν γυναικολόγο και μια μαία. Τα πολυεπιστημονικά κέντρα παρέχουν μακροπρόθεσμη ολιστική υποστήριξη και το κόστος για τους επιζώντες καλύπτεται πλήρως. Θα ήταν σημαντικό να διασφαλιστεί ότι οι μετανάστες χωρίς έγγραφα μπορούν επίσης να έχουν πρόσβαση σε αυτά δωρεάν και ότι καλύπτονται επίσης τα έξοδα μεταφοράς για την πρόσβαση σε αυτά. Πολλές γυναίκες δεν έχουν τα μέσα να πληρώσουν τη μεταφορά σε αυτά τα νοσοκομεία εάν μένουν μακριά (δεν επιστρέφονται τα έξοδα μεταφοράς). Αυτό είναι ειδικά ένα εμπόδιο για υπηρεσίες που συνεπάγονται μακροχρόνια υποστήριξη και πολλαπλές συνεδρίες. Επίσης, η ψυχοκοινωνική και σεξολογική φροντίδα που παρέχεται από άλλα ενδιαφερόμενα μέρη εκτός από τα δύο κέντρα ΑΓΓΟ (όπως οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών) δεν καλύπτεται από το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Στα ανωτέρω κέντρα είναι διαθέσιμη και η επανορθωτική χειρουργική. Το Ανώτερο Συμβούλιο Υγείας του Βελγίου, το 2014, καθόρισε ότι η επανορθωτική χειρουργική αποζημιώνεται πλήρως μόνο όταν κρίνεται απαραίτητη μετά από διεπιστημονική υποστήριξη. Η επανορθωτική χειρουργική αποζημιώνεται πλήρως μόνο εάν ενσωματωθεί σε πολυεπιστημονικό πρόγραμμα και κριθεί απαραίτητη μετά από τέτοια διεπιστημονική συνοδεία και όχι ως αυτόνομη λύση, ωστόσο δεν είναι διαθέσιμη σε αιτούντες άσυλο ή σε μετανάστες χωρίς έγγραφα. Το τρέχον πρόγραμμα σπουδών του ιατρικού πανεπιστημίου του Βελγίου δεν καλύπτει τον ΑΓΓΟ, αλλά το Υπουργείο Υγείας έχει εκδώσει κατευθυντήριες γραμμές για επαγγελματίες του ιατρικού κλάδου και πληροφορίες σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η χρηματοδότηση που διατίθεται σε ομοσπονδιακό επίπεδο για την κατάρτιση κατά της βίας κατά των γυναικών επαγγελματιών ιατρικών, κοινωνικών και δικαστικών επαγγελματιών δεν είναι επαρκής, γεγονός που τους καθιστά απλώς ημέρες ευαισθητοποίησης και όχι εις βάθος εκπαίδευση. Επιπλέον, πολύ λίγοι ειδικοί είναι διαθέσιμοι για τον αριθμό των επαγγελματιών που θα χρειάζονταν αυτού του είδους την εκπαίδευση. Οποιαδήποτε εκπαίδευση λαμβάνεται από επαγγελματίες δεν είναι υποχρεωτική και όταν οι επαγγελματίες παρακολουθούν μαθήματα, είναι συχνά χάρη σε προσωπικό ενδιαφέρον ή επειδή έχουν αντιμετωπίσει καταστάσεις κινδύνου. Επιπλέον, η Ομοσπονδία Wallonie-Bruxelles έχει αναλάβει μια πρωτοβουλία για την ενσωμάτωση της GBV, συμπεριλαμβανομένου του FGM, στο βασικό πρόγραμμα σπουδών στους τομείς της ιατρικής και παραϊατρικής, ψυχοκοινωνικής, νομικής, μέσων ενημέρωσης και επικοινωνίας, και δημιουργία πιστοποιητικού σε αυτό το θέμα για τους μαθητές. Αυτή η πρωτοβουλία συντονίζεται από την Direction of Equality και την Agence de la Recherche et l'Enseignement Supérieur (ARES). Αυτό περιλαμβάνεται επίσης στο νέο Σχέδιο για τα Δικαιώματα των Γυναικών που εγκρίθηκε από την Ομοσπονδία Wallonie-Bruxelles το 2020. Τα νοσοκομεία στο Βέλγιο θα πρέπει να καταχωρούν τις ιατρικές πράξεις σε ένα υποχρεωτικό σύστημα εγγραφής. Ωστόσο, τέτοια δεδομένα για ασθενείς καταγράφονται μόνο για νοσηλευόμενους ασθενείς και δεν ισχύουν για εξωτερικούς ασθενείς. Αυτά τα δεδομένα εισάγονται από τους γιατρούς στο φάκελο ασθενών που είναι

τυποποιημένοι χρησιμοποιώντας το σύστημα Διεθνούς Ταξινόμησης Νοσημάτων (ICD) του ΠΟΥ. Στην πράξη, το ποσοστό καταχώρισης του τύπου ΑΓΓΟ είναι πολύ χαμηλό και υποτιμά την πραγματικότητα. Επίσης, δεδομένου ότι ο νόμος Van Hoof δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί αυτή η υποχρέωση δεν εφαρμόζεται ακόμη. Σε υποεθνικό επίπεδο, υπάρχουν διάφοροι οργανισμοί, όπως η Kind&Gezin στη Φλάνδρα, το Γραφείο Γέννησης και Παιδικής ηλικίας (ONE) στη Βαλονία, σχολικοί γιατροί κ.λπ., που έρχονται σε επαφή με κορίτσια που πιθανώς διατρέχουν κίνδυνο. Ωστόσο, δεν υπάρχει ενιαίο προληπτικό ιατρικό μητρώο για παιδιά ή ενήλικες στο Βέλγιο που επηρεάζονται ή κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ. Θα ήταν ζωτικής σημασίας να δημιουργηθεί ένα ενιαίο προληπτικό ιατρικό μητρώο για παιδιά μεταξύ 0 και 18 ετών, ώστε να αποφευχθεί η απώλεια πληροφοριών μεταξύ των διαφορετικών επισκέψεων.

Το Βέλγιο είναι μια από τις λίγες ευρωπαϊκές χώρες που συγκεντρώνει δεδομένα σχετικά με τον αριθμό των υποθέσεων ασύλου που αναλύθηκαν και χορηγήθηκαν ειδικά για λόγους ακρωτηριασμού. Τα δεδομένα συλλέγονται από το Γραφείο του Γενικού Επιτρόπου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες (CGRS), αλλά δεν είναι δημόσια προσβάσιμα και είναι διαθέσιμα μόνο κατόπιν αιτήματος. Σαν υποσχόμενη πρακτική των βελγικών αρχών που συλλέγουν δεδομένα για τις περιπτώσεις ασύλου/χορήγησης καθεστώτος πρόσφυγα για λόγους ακρωτηριασμού, θα ήταν σημαντικό αυτά τα δεδομένα να γίνουν δημόσια προσβάσιμα (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στο Βέλγιο σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 409 του Ποινικού Κώδικα. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Ο νόμος ποινικοποιεί συγκεκριμένα όλους τους τύπους ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, ο «ΑΓΓΟ» δεν ορίζεται περαιτέρω. Προφανώς, ο ορισμός του ΠΟΥ διατηρείται. Η συμμετοχή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ο οποίος περιλαμβάνει την προμήθεια, συνδρομή και συνέργεια σε αυτόν, ποινικοποιείται βάσει του άρθρου 409 του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς ΑΓΓΟ στο Βέλγιο, αλλά η αναφορά ΑΓΓΟ δεν θεωρείται παραβίαση της νομοθεσίας περί επαγγελματικού απορρήτου. Η βελγική νομοθεσία επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε οποιονδήποτε έχει κάνει ακρωτηριασμό σε ανήλικο και βρίσκεται στο Βέλγιο.

10. Φινλανδία

Η Φινλανδία είναι μια χώρα στη βόρεια Ευρώπη με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 5,5 εκατομμύρια. Το πολιτευμα της Φινλανδίας είναι ενιαία και κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Το 2019, το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας δημοσίευσε το σχέδιο δράσης για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (το Σχέδιο Δράσης). Σε αυτό το Σχέδιο Δράσης, υπολογίζεται ότι περίπου 10.000 γυναίκες και κορίτσια που ζουν στη Φινλανδία έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM). Επιπλέον, υπολογίζεται ότι μεταξύ 645 και 3.075 κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό. Επιπλέον, το Σύνταγμα της Φινλανδίας παρέχει κάποια προστασία έναντι του ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχει ειδικός νόμος ή διάταξη που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Φινλανδία. Ωστόσο, στο Σχέδιο Δράσης, η Φινλανδική Κυβέρνηση αναφέρει ρητά ότι ο ΑΓΓΟ παραβιάζει τον Ποινικό Κώδικα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας (1889,

τροποποιημένος το 2015) επιβεβαιώνοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Φινλανδία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «επίθεση», «επιβαρυντική επίθεση» ή «μικρή επίθεση», ανάλογα με τις συνέπειες και τη φύση της επίθεσης, σύμφωνα με τα άρθρα 21:5, 21:6 και 21:7 του Ποινικού Κώδικα, αντίστοιχα. Το άρθρο 21:5 παράγραφος 1 περιγράφει την «επίθεση» ως άσκηση σωματικής βίας σε άλλον ή, χωρίς τέτοια βία, τραυματισμό της υγείας άλλου, πρόκληση πόνου σε άλλον ή αναισθητο ή ανάλογη κατάσταση. Αυτή η περιγραφή θα μπορούσε να ισχύει για όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Το άρθρο 21:6 παράγραφος 1 ορίζει ότι, για να είναι «επιβαρυντική επίθεση», η επίθεση πρέπει να έχει, μεταξύ άλλων προκαλέσει σοβαρή σωματική βλάβη ή σοβαρή ασθένεια ή να έθεσε άλλον σε θανάσιμο κίνδυνο, ή να διαπράχθηκε με ιδιαίτερα βάνουσο ή σκληρό τρόπο. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει διάταξη που να ορίζει τη «βαριά σωματική βλάβη». Ωστόσο, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα των τραυματισμών που προκαλούνται από τον ΑΓΓΟ, ιδιαίτερα τους Τύπους II και III, και τον έντονο πόνο που προκαλούν πολλές μορφές ΑΓΓΟ χωρίς αναισθησία, αυτό το άρθρο θα μπορούσε επίσης πολύ πιθανό να ισχύει για τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 21:7 ορίζει ότι μια επίθεση θα θεωρείται «μικρή» εάν η επίθεση, όταν αξιολογηθεί ως σύνολο και λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τη δευτερεύουσα σημασία της βίας, την παραβίαση της σωματικής ακεραιότητας, τη βλάβη στην υγεία ή τις άλλες συνθήκες που συνδέονται με το αδίκημα είναι ήσσονος σημασίας. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει μόνο για τις ελαφρύτερες μορφές ΑΓΓΟ Τύπου IV, αλλά θα ήταν (μάλλον) ακατάλληλο, δεδομένου ότι αυτές οι μορφές εξακολουθούν να παραβιάζουν τη σωματική ακεραιότητα. Εκτός από την επίθεση, όπου τεκμαίρεται ότι υπάρχει πρόθεση, τα άρθρα 21:10 και 21:11 ποινικοποιούν επίσης την πρόκληση σωματικής βλάβης από αμέλεια και βαριά αμέλεια. Αυτό θα μπορούσε ενδεχομένως να ισχύει σε περιπτώσεις όπου οι γονείς δεν παρείχαν επαρκή φροντίδα για να αποτρέψουν άλλους από το να κάνουν ΑΓΓΟ στις κόρες τους, όπως τα μέλη της οικογένειας που είναι υπέρ του ΑΓΓΟ. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, το Σχέδιο Δράσης χρησιμοποιεί τον ορισμό και τις ταξινομήσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας και ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων της γυναίκας ή άλλο τραυματισμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη ιατρικούς λόγους». Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Φινλανδία. Ο νόμος δεν περιέχει περιορισμό ηλικίας για τα αδικήματα σύμφωνα με τα άρθρα 21:5, 21:6, 21:7, 21:10 ή 21:11 του Ποινικού Κώδικα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Φινλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η προμήθεια ακρωτηριασμού, όταν κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα, πιθανότατα χαρακτηρίζεται ως «υποκίνηση» σύμφωνα με το άρθρο 5:5 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 5:5 ορίζει ότι όποιος πείθει άλλο άτομο να διαπράξει εκ προθέσεως αδίκημα ή να κάνει μια αξιόποινη απόπειρα να τιμωρηθεί ως δράστης. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ μπορεί να κατηγοριοποιηθεί κάποιον ως «συμμέτοχο» σε ένα αδίκημα σύμφωνα με το Άρθρο 5:6. Το άρθρο 5:6 παράγραφος 1 ορίζει ότι οποιοσδήποτε, πριν ή κατά τη διάπραξη ενός αδικήματος, υποκινεί σκόπιμα τη διάπραξη ή την αξιόποινη απόπειρα από άλλον μέσω συμβουλών, ενέργειας ή άλλου είδους, θα τιμωρείται ως συνεργός με βάση την ίδια νομική διάταξη ως δράστης. Ωστόσο, η ποινή ενός συνεργού υπόκειται στο άρθρο 6:8, το οποίο μετριάξει την ποινή. Η άδεια χρήσης χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων δυνητικά ποινικοποιείται στη Φινλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων μπορεί να χαρακτηριστεί ως εκ

προθέσεως προώθηση της διάπραξης αδικήματος ή απόπειρας αυτού μέσω δράσης, άρα ισχύει για κάποιον που επιτρέπει τη χρήση των χώρων ως «συμμέτοχος» σύμφωνα με το άρθρο 5:6 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι δυνητικά ποινικοποιημένη στη Φινλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων μπορεί να χαρακτηριστεί ως σκόπιμη προώθηση της διάπραξης ενός αδικήματος ή απόπειρας αυτού μέσω δράσης, κατηγοριοποιώντας έτσι κάποιον που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία ως «συμμέτοχο» σύμφωνα με το άρθρο 5:6 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να είναι ποινικό αδίκημα στη Φινλανδία, αλλά μόνο εάν η συγκεκριμένη περίπτωση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως επιβαρυντική επίθεση σύμφωνα με το άρθρο 21: 6. Το άρθρο 21:6α παράγραφος 1(1) ποινικοποιεί άτομα που έχουν, μεταξύ άλλων, ένα όργανο που είναι ιδιαίτερα κατάλληλο να χρησιμοποιηθεί ως όργανο στο αδίκημα. Αυτή η περιγραφή θα ισχύει για άτομα που διαθέτουν (συγκεκριμένα) εργαλεία για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ, λαμβάνοντας υπόψη την πιθανότητα ο ΑΓΓΟ να εμπίπτει στο άρθρο 21:6 σε σχέση με τη σκληρότητα και τον επώδυνο χαρακτήρα της διαδικασίας. Ωστόσο, το άρθρο 21:6α παράγραφος 2 ορίζει ότι η προετοιμασία πράξεων δεν τιμωρείται εάν ο κίνδυνος διάπραξης του αδικήματος, για άλλους εκτός από τυχαίους λόγους, ήταν μικρός ή εάν το άτομο εγκατέλειψε οικειοθελώς την προετοιμασία του αδικήματος, τη συνέχισή του ή με άλλο τρόπο αναιρεί τη σημασία της δραστηριότητάς του στην προετοιμασία του αδικήματος. Το εάν η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο χαρακτηρίζεται η συγκεκριμένη περίπτωση ΑΓΓΟ. Σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων χαρακτηρίζεται ως επίθεση ή ασήμαντη επίθεση, η παράλειψη αναφοράς δεν είναι εγκληματική. Σε περιπτώσεις όπου ο ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως επιβαρυντική επίθεση, η παράλειψη αναφοράς είναι εγκληματική. Το άρθρο 15:10 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παράλειψη αναφοράς σοβαρών αδικημάτων και ορίζει ότι οποιοσδήποτε γνωρίζει, μεταξύ άλλων, για βαριά επίθεση και δεν το αναφέρει στις αρχές ή στο άτομο που κινδυνεύει ή στις αρχές όταν υπάρχει ακόμη χρόνος για την αποτροπή του αδικήματος, τιμωρείται εάν διαπραχθεί το αδίκημα ή η αξιόποινη απόπειρά του. Αν και η παράλειψη αναφοράς δεν ποινικοποιείται για την επίθεση και την κακή επίθεση κατά ανηλίκου, υπάρχει υποχρέωση ειδοποίησης βάσει του γενικού αστικού δικαίου για ορισμένους επαγγελματίες. Το άρθρο 25 παράγραφος 1 του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι όλα τα άτομα που απασχολούνται σε κοινωνικές, υγειονομικές, παιδικές, εκπαιδευτικές, αστυνομικές, πυροσβεστικές και θρησκευτικές υπηρεσίες έχουν καθήκον να ενημερώνουν το δημοτικό όργανο που είναι αρμόδιο για τις κοινωνικές υπηρεσίες, χωρίς καθυστέρηση και ανεξάρτητα από τις διατάξεις περί εμπιστευτικότητας, εάν, κατά τη διάρκεια της εργασίας τους, ανακαλύψουν ότι είναι απαραίτητο να διερευνηθεί η ανάγκη ενός παιδιού για ευημερία του παιδιού λόγω της ανάγκης του παιδιού για φροντίδα ή των περιστάσεων που θέτουν σε κίνδυνο την ανάπτυξη του παιδιού. Τόσο η υποχρέωση αναφοράς βάσει του άρθρου 25 παράγραφος 1 του νόμου περί παιδικής ευημερίας όσο και η προαναφερθείσα υποχρέωση αναφοράς σύμφωνα με το άρθρο 15:10 του Ποινικού Κώδικα υπερισχύουν της υποχρέωσης επαγγελματικού απορρήτου των αρχών. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Φινλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Μολονότι υπάρχουν διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα σχετικά με ιατρικό λάθος από αδειούχο επαγγελματία (άρθρο 44:2) αυτές δεν φαίνονται κατάλληλες στο πλαίσιο του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 44:2 ορίζει συγκεκριμένα ότι δεν εφαρμόζεται σε περίπτωση που ισχύει και διάταξη που ορίζει υψηλότερη

ποινή. Το πιθανότερο είναι ότι ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα διωκόταν επίσης στη Φινλανδία σύμφωνα με τα άρθρα 21:5 και 21:6 του Ποινικού Κώδικα. Ο ακρωτηριασμός ενός κοριτσιού από γιατρό θα μπορούσε επίσης να οδηγήσει στην απώλεια της ιατρικής άδειας αυτού του γιατρού.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του φινλανδικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό σε ορισμένες περιπτώσεις, υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Το άρθρο 1:5 ορίζει ότι η φινλανδική νομοθεσία εφαρμόζεται σε αδίκημα που διαπράχθηκε εκτός Φινλανδίας και έχει ως θύμα Φινλανδό υπήκοο ή αλλοδαπό που διαμένει μόνιμα στη Φινλανδία, εάν, σύμφωνα με τη φινλανδική νομοθεσία, η πράξη μπορεί να τιμωρηθεί με φυλάκιση άνω των έξι μηνών. Ωστόσο, το άρθρο 1:11 παράγραφος 1 ορίζει ότι το άρθρο 1:5 υπόκειται στην απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου, πράγμα που σημαίνει ότι η πράξη πρέπει επίσης να αποτελεί ποινικό αδίκημα στη χώρα όπου έλαβε χώρα. Έτσι, εάν το θύμα ακρωτηριασμού στο εξωτερικό έχει φινλανδική ιθαγένεια ή είναι μόνιμος κάτοικος Φινλανδίας, η φινλανδική νομοθεσία εφαρμόζεται μόνο υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου. Το άρθρο 1:6 παράγραφος 1 ορίζει ότι η φινλανδική νομοθεσία εφαρμόζεται σε αδίκημα που διαπράχθηκε εκτός Φινλανδίας από Φινλανδό υπήκοο. Το άρθρο 1:6 παράγραφος 2 ορίζει ότι ένα πρόσωπο που ήταν Φινλανδός υπήκοος κατά τη στιγμή της παράβασης ή είναι Φινλανδός υπήκοος κατά την έναρξη της δικαστικής διαδικασίας θεωρείται ότι είναι Φινλανδός υπήκοος. Το άρθρο 1:6 παράγραφος 3 παράγραφος 1 προσθέτει ότι ένα πρόσωπο που διέμενε μόνιμα στη Φινλανδία κατά τη στιγμή της παράβασης ή διαμένει μόνιμα στη Φινλανδία κατά την έναρξη της δικαστικής διαδικασίας θεωρείται ισοδύναμο με Φινλανδό υπήκοο για τους σκοπούς της διάταξης αυτής. Το άρθρο 1:11 ορίζει επίσης ότι το άρθρο 1:6 υπόκειται στην απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 1:11 παράγραφος 2 παράγραφος 8, μεταξύ άλλων, οι πράξεις που ισοδυναμούν με ΑΓΓΟ σύμφωνα με τα άρθρα 21:5 και 21:6 αποτελούν εξαίρεση από την απαίτηση του διπλού εγκλήματος στην περίπτωση του δράστη. Έτσι, εάν ο δράστης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων (που χαρακτηρίζεται βάσει των άρθρων 21:5 και 21:6) στο εξωτερικό είναι Φινλανδός υπήκοος ή μόνιμος κάτοικος Φινλανδίας, είναι έτσι κατά την έναρξη της δικαστικής διαδικασίας ή κατά τον χρόνο του αδικήματος, δεν ισχύει η απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου.

Υπάρχουν κυρώσεις για τη διάπραξη ΑΓΓΟ και εγκλήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ στη Φινλανδία, ανάλογα με το ποια διάταξη του Ποινικού Κώδικα μπορεί να διωχθεί σε συγκεκριμένη περίπτωση. Το άρθρο 21:5 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών ή χρηματική ποινή για επίθεση. Το άρθρο 21:6 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως δέκα χρόνια για βαριά επίθεση. Το άρθρο 21:7 προβλέπει ποινή προστίμου για ασήμαντη επίθεση. Το άρθρο 21:10 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως έξι μηνών ή χρηματική ποινή για πρόκληση σωματικής βλάβης από αμέλεια. Το άρθρο 21:11 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο μηνών ή χρηματική ποινή για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης από βαριά αμέλεια. Σύμφωνα με το άρθρο 5:5, όσοι προμηθεύονται τον ΑΓΓΟ τιμωρούνται σαν να ήταν ο δράστης και να διέπραξαν οι ίδιοι το αδίκημα. Όσοι βοηθούν και υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ μπορούν να τιμωρηθούν με το πολύ τα τρία τέταρτα της μέγιστης ποινής φυλάκισης ή πρόστιμο και τουλάχιστον την ελάχιστη ποινή (εάν υπάρχει) που προβλέπεται για το αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 5:6 σε συνδυασμό με τα άρθρα 6: 8(1)(3) και 6:8(2). Για όσους κατέχουν (συγκεκριμένα) εργαλεία ή προετοιμάζουν με άλλον τρόπο τον ΑΓΓΟ (εάν χαρακτηρίζονται σύμφωνα με το

άρθρο 21:6 ως βαριά επίθεση), το άρθρο 21:6α παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τεσσάρων ετών.

Σύμφωνα με το άρθρο 2:7 του Συντάγματος της Φινλανδίας, ο καθένας έχει δικαίωμα στη ζωή, την προσωπική ελευθερία, την ακεραιότητα και την ασφάλεια. Κανείς δεν μπορεί να καταδικαστεί σε θάνατο, να βασανιστεί ή να τύχει άλλης μεταχείρισης κατά τρόπο που παραβιάζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η προσωπική ακεραιότητα του ατόμου δεν πρέπει να παραβιάζεται, ούτε να στερείται κανείς την ελευθερία αυθαίρετα ή χωρίς λόγο που προβλέπεται από Νόμο. Η ποινή που συνεπάγεται στέρηση της ελευθερίας μπορεί να επιβληθεί μόνο από δικαστήριο. Η νομιμότητα άλλων περιπτώσεων στέρησης της ελευθερίας μπορεί να υποβληθεί για έλεγχο από δικαστήριο. Τα δικαιώματα των ατόμων που στερούνται την ελευθερία τους διασφαλίζονται με νόμο. Τα άκοπα κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Εάν οι συνθήκες υπό τις οποίες ανατρέφεται ένα παιδί θέτουν σε κίνδυνο την υγεία και την ανάπτυξη του παιδιού, το άρθρο 34 του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι το δημοτικό όργανο που είναι αρμόδιο για τις κοινωνικές υπηρεσίες πρέπει να παρέχει υποστήριξη σε «ανοιχτή φροντίδα» σύμφωνα με αυτό το κεφάλαιο χωρίς καθυστέρηση. Η «ανοιχτή φροντίδα» συνεπάγεται ότι οι γονείς και το παιδί, εάν είναι άνω των 12 ετών, πρέπει να συναινέσουν στα προτεινόμενα μέτρα υποστήριξης και ότι το παιδί παραμένει στο σπίτι. Σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 1 παράγραφος 9, η υποστήριξη στην ανοιχτή φροντίδα μπορεί να περιλαμβάνει οποιαδήποτε τέτοια υπηρεσία ή μέτρο υποστήριξης που είναι χρήσιμο για το παιδί και την οικογένεια. Το άρθρο 40 παράγραφος 1 παράγραφος 1 του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι τα παιδιά πρέπει να φροντίζονται για αυτά από το δημοτικό όργανο που είναι αρμόδιο για τις κοινωνικές υπηρεσίες, εάν η υγεία ή η ανάπτυξη τους τίθεται σε σοβαρό κίνδυνο από την έλλειψη φροντίδας ή άλλες συνθήκες υπό τις οποίες ανατρέφονται. Το άρθρο 40 παράγραφος 2 παράγραφος 1 ορίζει ότι ένα παιδί μπορεί να ληφθεί υπό τη φροντίδα του μόνο εάν τα εναλλακτικά μέτρα δεν είναι κατάλληλα ή δυνατά για την παροχή φροντίδας προς το συμφέρον του παιδιού ή εάν αυτά τα μέτρα έχουν αποδειχθεί ανεπαρκή. Ο ακρωτηριασμός των κοριτσιών αποτελεί παραβίαση των σεξουαλικών δικαιωμάτων, βάσει του Χάρτη της Διεθνούς Ομοσπονδίας Προγραμματισμένης Γονείας (IPPF) του 1995 για τα Σεξουαλικά και Αναπαραγωγικά Δικαιώματα (28toomany.org 2021).

Το 2019, το Σχέδιο Δράσης δημοσιεύτηκε από το Φινλανδικό Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας. Το σχέδιο δράσης περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα σημεία: Σχετικά με την πρόληψη, οι κομητείες/περιφέρειες των νοσοκομείων θα εξασφαλίσουν επαρκείς πόρους για προληπτική υγειονομική περίθαλψη, διευκολύνοντας τις συνεχείς σχέσεις με τους πολίτες, τις κατ' οίκον επισκέψεις και τις τακτικές υγειονομικές εξετάσεις σε μαιευτικές κλινικές και ιατρεία παιδικής υγείας και ενδοσχολική υγειονομική περίθαλψη. Οι υπηρεσίες υγείας του δήμου θα διασφαλίσουν ότι οι υπηρεσίες πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας ολοκληρώνουν τις ενέργειες που αναφέρονται παραπάνω. Οι φορείς λήψης αποφάσεων στους δήμους θα διαθέσουν επαρκείς πόρους στις δημοτικές κοινωνικές υπηρεσίες, καθιστώντας δυνατή την ενημέρωση του ΑΓΓΟ τουλάχιστον μία φορά με πολίτες που προέρχονται από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων και να προχωρήσουν στις ενέργειες για την ευημερία των παιδιών που αναφέρονται στις κατευθυντήριες γραμμές, εάν είναι απαραίτητο. Οι δήμοι με μεγάλο αριθμό κατοίκων που προέρχονται από χώρες όπου ασκείται ο ΑΓΓΟ θα διασφαλίσουν ότι κάθε μονάδα έχει τουλάχιστον έναν επαγγελματία υπεύθυνο για την πρόληψη του ακρωτηριασμού με επαρκή κατάρτιση για τη διαχείριση αυτού του

ρόλου. Οι υπεύθυνοι λήψης αποφάσεων θα διασφαλίσουν ότι οι ΜΚΟ και τα έργα λαμβάνουν επαρκή υποστήριξη, επιτρέποντάς τους να συνεχίσουν το προληπτικό τους έργο. Σχετικά με την εκπαίδευση τα Πανεπιστήμια των εφαρμοσμένων επιστημών και άλλοι πάροχοι επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης θα διασφαλίσουν ότι το θέμα του ΑΓΓΟ θα ενσωματωθεί στα προγράμματα σπουδών στους τομείς της κοινωνικής πρόνοιας και της υγειονομικής περίθαλψης, της εκπαίδευσης και του αστυνομικού έργου. Η διαδικτυακή εκπαίδευση που παράγεται από το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας θα χρησιμοποιηθεί στη διδασκαλία και ένα ειδικό πακέτο διδασκαλίας που αναπτύχθηκε για το σκοπό αυτό θα χρησιμοποιηθεί για την εκπαίδευση ιατρών. Τα μέρη που είναι υπεύθυνα για τη διδασκαλία θα ενθαρρυνθούν να ενσωματώσουν το θέμα στα προγράμματα σπουδών της αγωγής υγείας για τη βασική εκπαίδευση και τα γενικά σχολεία ανώτερης δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, και μεγαλύτερα πακέτα για το θέμα θα προσφερθούν για εγχειρίδια εκπαίδευσης υγείας. Οι επόπτες και οι κορυφαίοι αξιωματούχοι θα επιτρέψουν τη συμμετοχή των επαγγελματιών σε συνεχή, πρόσθετη και/ή ενδοϋπηρεσιακή εκπαίδευση που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ. Το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας θα συμμετέχει ενεργά σε δραστηριότητες πληροφόρησης για τον ΑΓΓΟ σε εθνικές εκδηλώσεις κατάρτισης και σε επαγγελματικά περιοδικά. Η ηλεκτρονική εκπαίδευση για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που παράγεται από το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας θα χρησιμοποιηθεί ως βάση για την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση και τη συνεχή κατάρτιση. Το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας θα εξασφαλίσει επαρκείς πόρους για το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας, καθιστώντας δυνατή την εκτέλεση των δράσεων που αναφέρονται παραπάνω. Σχετικά με τις ικανότητες των σχετικών επαγγελματιών στον τομέα της υγείας, της κοινωνικής εργασίας κ.λπ. Τα διάφορα υπουργεία που συνεργάζονται, οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι και οι υπεύθυνοι λήψης πολιτικών αποφάσεων θα εξασφαλίσουν επαρκείς πόρους για την οργάνωση της κατάρτισης και τη δυνατότητα συμμετοχής επαγγελματιών σε αυτήν και θα διασφαλίσουν ότι οι δήμοι και οι πόλεις της Φινλανδίας διαθέτουν ενημερωμένες κατευθυντήριες γραμμές για την πρόληψη του ΑΓΓΟ, οι οποίες έχουν επίσης συμπεριληφθεί στα περιφερειακά μοντέλα αντιμετώπισης κρίσεων και λειτουργίας. Οι επαγγελματίες που συναντούν στην εργασία τους κορίτσια και γυναίκες που κινδυνεύουν ή έχουν υποστεί ΑΓΓΟ θα ξέρουν πώς, όπως υποδεικνύεται από τους ρόλους τους, να μιλήσουν για τον ακρωτηριασμό και να αποτρέψουν τον ακρωτηριασμό, να ενεργήσουν όταν συναντήσουν ένα κορίτσι που κινδυνεύει από ακρωτηριασμό και να παραπέμψουν έναν πελάτη που έχει υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε θεραπεία και απο-ινιδισμό, εάν είναι απαραίτητο. Οι επόπτες στον τομέα της κοινωνικής πρόνοιας και της υγειονομικής περίθαλψης, της προσχολικής εκπαίδευσης και φροντίδας, των σχολείων, του συστήματος υποδοχής και της αστυνομίας θα διασφαλίσουν ότι όλοι οι επαγγελματίες σε αυτούς τους χώρους εργασίας έχουν πρόσβαση σε ενημερωμένες οδηγίες σχετικά με το τι πρέπει να κάνουν όταν συναντήσουν κορίτσι σε κίνδυνο του ΑΓΓΟ και πού να βρουν βοήθεια και υποστήριξη για αυτήν την κατάσταση. Οι επόπτες θα επιτρέψουν στους επαγγελματίες να παρακολουθήσουν εκπαίδευση σχετικά με το θέμα και να διαθέσουν χρόνο για εξοικείωση με αυτό. Όλοι οι επαγγελματίες που αντιμετωπίζουν το θέμα του ΑΓΓΟ στην εργασία τους θα πρέπει να ολοκληρώσουν την ηλεκτρονική εκπαίδευση που παράγεται από το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας ως ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης για τον ΑΓΓΟ. Οι επόπτες θα διασφαλίσουν ότι οι επαγγελματίες έχουν τη δυνατότητα να συμβουλευόμαστε άλλους επαγγελματίες πέρα από τομεακά όρια και ευκαιρίες για περιφερειακή δικτύωση. Η

ικανότητα των ΜΚΟ ως παρόχων οδηγιών θα χρησιμοποιηθεί επίσης για τη διατήρηση της ικανότητας των επαγγελματιών. Σχετικά με τη συνεργασία και τον συντονισμό: Οι κορυφαίοι αξιωματούχοι, οι αιρετοί αξιωματούχοι και οι υπεύθυνοι λήψης πολιτικών αποφάσεων θα διασφαλίσουν ότι οι δήμοι και οι περιφέρειες με μεγάλο αριθμό κατοίκων που προέρχονται από χώρες όπου εφαρμόζεται ο ΑΓΓΟ διαθέτουν μοντέλα λειτουργίας και δίκτυα συνεργασίας για την πρόληψη του ακρωτηριασμού σε δημοτικό και περιφερειακό επίπεδο. Μία φορά το χρόνο, το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας, μαζί με το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας, θα συγκαλούν συνάντηση εργασίας για τον ΑΓΓΟ, στην οποία θα προσκαλούνται βασικά πρόσωπα επικοινωνίας διαφορετικών παραγόντων για ανταλλαγή πληροφοριών και συνεργασία (το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας, το Υπουργείο Εσωτερικών, το Υπουργείο Οικονομικών Υποθέσεων και Απασχόλησης, το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού, το Υπουργείο Δικαιοσύνης και το Υπουργείο Εξωτερικών, καθώς και η Φινλανδική Υπηρεσία Μετανάστευσης, το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας, την Εθνική Φινλανδική Υπηρεσία για την Εκπαίδευση, υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας και υγειονομικής περίθαλψης, υπηρεσίες εκπαίδευσης και νεολαίας, κέντρα υποδοχής, αστυνομία, πανεπιστήμια εφαρμοσμένων επιστημών και πανεπιστήμια, ΜΚΟ και κοινότητες μεταναστών και θρησκευτικών κοινοτήτων). Η εφαρμογή του Σχεδίου Δράσης είναι ευθύνη των αρμόδιων υπουργείων. Το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας είναι επιφορτισμένο με την τακτική παρακολούθηση της εφαρμογής του Σχεδίου Δράσης. Δεν είναι ακόμη διαθέσιμη αξιολόγηση του σχεδίου δράσης. Το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας και το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων και Υγείας θα υποβάλουν μια ενδιάμεση αξιολόγηση το 2023 για να εξετάσουν την πρόοδο που έχει σημειωθεί. Υπήρξε μια δικαστική υπόθεση στη Φινλανδία σχετικά με τον ΑΓΓΟ, τον Νοέμβριο του 2019. Ωστόσο, ο κατηγορούμενος δεν κρίθηκε ένοχος λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Στους επιζώντες ΑΓΓΟ διατίθεται πλήρης ψυχολογική, σεξολογική και γυναικολογική φροντίδα σε νοσοκομεία του Helsinki και της Uusimaa, δυνατότητα συνάντησης με σεξουαλικό θεραπευτή και επανορθωτική χειρουργική επέμβαση (η τελευταία διατίθεται μόνο για Φινλανδούς πολίτες, δεν διατίθεται για αιτούντες άσυλο ούτε για μετανάστες χωρίς έγγραφα, επειδή δεν ταξινομείται ως άμεση φροντίδα). Η αποινιδοποίηση μπορεί να πραγματοποιηθεί ακόμη και χωρίς άδεια μόνιμης παραμονής στη Φινλανδία. Σύμφωνα με τον νόμο περί υγειονομικής περίθαλψης, οι μετανάστες χωρίς έγγραφα έχουν το δικαίωμα σε θεραπεία που αξιολογείται ως επείγουσα από επαγγελματία υγείας. Με βάση μια ατομική αξιολόγηση, η αποινιδοποίηση μπορεί να θεωρηθεί επείγουσα θεραπεία. Ορισμένοι δήμοι και πόλεις προσφέρουν υπηρεσίες υγείας που υπερβαίνουν την επείγουσα περίθαλψη σε μετανάστες χωρίς έγγραφα, και η αποινιδοποίηση μπορεί να περιλαμβάνεται σε αυτές τις υπηρεσίες. (Πράξη 1062/1989, Πράξη 559/1994, Πράξη 1326/1326, Πράξη 746/2011), και με συνδρομή ψυχολογικής υποστήριξης όταν χρειάζεται. Βάσει του ΕΣΔ του 2019 θα δημιουργηθεί από το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας μια κλινική διαδικασία σε συνεργασία με τις υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης, τις υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας και την αστυνομία για να βοηθήσει κορίτσια και γυναίκες που κινδυνεύουν ή έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Το ΕΣΔ του 2019 υπογραμμίζει ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια που αντιμετωπίζουν προβλήματα λόγω ακρωτηριασμού στα κέντρα υποδοχής μπορούν να παραπεμφθούν σε εξειδικευμένη ιατρική περίθαλψη για απινίδωση, εάν είναι απαραίτητο.

Στη Φινλανδία υπάρχουν πολλά εθνικά μητρώα από διαφορετικά ιδρύματα, τα οποία συλλέγουν δεδομένα που στοχεύουν διαφορετικά τμήματα του πληθυσμού. Δεν

υπάρχει ένα κεντρικό μητρώο που να συγκεντρώνει όλες τις περιπτώσεις που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ από όλους τους τομείς. Από το 2017, το Φινλανδικό Ινστιτούτο Υγείας και Πρόνοιας έχει προσθέσει μια ερώτηση σχετικά με τον ΑΓΓΟ στο σύστημα συλλογής δεδομένων που ονομάζεται Ιατρικό Μητρώο Γέννησης, το οποίο περιέχει δεδομένα για τη μητέρα και το παιδί, για τις πρώτες 7 ημέρες μετά τη γέννηση (ή μέχρι το εξιτήριο). Από το 2016, το Μητρώο Φροντίδας για την Υγειονομική Περίθαλψη περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με την απο-ινιδοποίηση και τα παράπονα υγείας ή τις επιπλοκές που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχουν αρχεία για τους λόγους για τους οποίους ζητήθηκε, αρνήθηκε ή έγινε δεκτό το άσυλο (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, η εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ και η εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα στον ΑΓΓΟ επιβεβαιώθηκε από τη φινλανδική κυβέρνηση σε ένα σχέδιο δράσης για τον ακρωτηριασμό. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι πολύ πιθανό να εμπίπτει στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, το Σχέδιο Δράσης χρησιμοποιεί τον ορισμό και τις ταξινομήσεις που δίνονται από τον ΠΟΥ, καλύπτοντας όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Φινλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί σε περιπτώσεις όπου η περίπτωση ακρωτηριασμού θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως επιβαρυντική επίθεση. Σε άλλες περιπτώσεις, υπάρχει υποχρέωση βάσει του γενικού αστικού δικαίου για τους σχετικούς επαγγελματίες να αναφέρουν περιπτώσεις όπου ο ΑΓΓΟ έχει διεξαχθεί ή μπορεί να πραγματοποιηθεί επίκειται. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, εάν ο δράστης έχει φινλανδική ιθαγένεια ή είναι κάτοικος Φινλανδίας. Εάν μόνο το θύμα έχει φινλανδική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Φινλανδίας, απαιτείται διπλό αξιόποινο.

11. Νορβηγία

Η Νορβηγία είναι μια χώρα στη βόρεια Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 5,39 εκατομμύρια κατοίκους. Η Νορβηγία έχει ως πολίτευμα συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη που δημοσιεύθηκε το 2016 εκτίμησε τον επιπολασμό του ΑΓΓΟ στη Νορβηγία από δεδομένα που αφορούν μετανάστες που προέρχονται από 29 χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ. Από το 2013, περίπου 17.300 κορίτσια και γυναίκες υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό προτού φτάσουν στη Νορβηγία (που αποτελεί επικράτηση περίπου 40% σε αυτήν την ομάδα). Περίπου 9.100 (σε σύνολο 17.300) κορίτσια και γυναίκες εκτιμάται ότι έχουν «κοπεί» με ΑΓΓΟ Τύπου III. Η πλειονότητα των κοριτσιών και γυναικών αυτών κατάγονται από τη Σομαλία (περίπου 4.300 κορίτσια και γυναίκες). Μικρότερες ομάδες προέρχονται από την Ερυθραία, το Σουδάν και την Αιθιοπία. Η προαναφερθείσα μελέτη εκτιμά επίσης ότι μεταξύ 3.000 και 15.500 κορίτσια διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού στη Νορβηγία από το 2013. Από τον συνολικό αριθμό των κοριτσιών που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού, μεταξύ 1.800 και 4.800 υποδεικνύεται ότι διατρέχουν κίνδυνο εμφύσησης (FGM Τύπος III). Η έλλειψη στοιχείων σχετικά με την περιφερειακή καταγωγή των μεταναστών και τις εθνότητες τους εμποδίζει την περαιτέρω εξέταση και εμπέδωση των στατιστικών για την επικράτηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Νορβηγία.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Νορβηγία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου. Ο «σοβαρός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων» διακρίνεται από τον «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων» σύμφωνα με τα άρθρα 284 και 285 του Νορβηγικού Ποινικού Κώδικα (2005, όπως τροποποιήθηκε το 2021). Το άρθρο 284 παράγραφος 1 ορίζει ότι η βλάβη των γεννητικών οργάνων μιας γυναίκας ή η πρόκληση μόνιμων αλλαγών σε αυτά συνιστά «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων». Το άρθρο 285 ορίζει ότι, προκειμένου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων να εμπίπτει σε «σοβαρό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων», πρέπει να καταλήγει μία από τις τρεις συνέπειες: ασθένεια ή ανικανότητα προς εργασία για οποιαδήποτε διάρκεια (άρθρο 285(α)), μη θεραπεύσιμο ελάττωμα, γενικό ελάττωμα ή τραυματισμό (άρθρο 285(β)), ή θάνατο ή σημαντική βλάβη στο σώμα ή την υγεία μιας γυναίκας (άρθρο 285(γ)). Το άρθρο 284 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η εκ νέου εμφύσηση του ΑΓΓΟ τιμωρείται με την ίδια ποινή όπως η εκτέλεση του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 284 παράγραφος 2 ορίζει ότι η συγκατάθεση δεν δικαιολογεί την απαλλαγή από ποινή. Ο ΑΓΓΟ ορίζεται από το άρθρο 284 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ως βλάβη των γεννητικών οργάνων μιας γυναίκας ή πρόκληση μόνιμων αλλαγών σε αυτά. Ο ορισμός είναι μάλλον διφορούμενος, αλλά περιλαμβάνει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ που εφαρμόζονται. Μπορεί να υποστηριχθεί ότι ο ορισμός του Ποινικού Κώδικα είναι σύμφωνος με τον ορισμό που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), ο οποίος ορίζει τον ΑΓΓΟ ως τη μερική ή ολική αφαίρεση εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλη βλάβη στα γυναικεία γεννητικά όργανα. για μη ιατρικούς λόγους. Η επίδοση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Νορβηγία. Τα άρθρα 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχουν περιορισμούς ηλικίας. Ωστόσο, το Άρθρο 77(ζ) ορίζει ότι τα αδικήματα που διαπράττονται σε νεαρά άτομα, πιθανώς κάτω των 18 ετών, και σε άτομα που έχουν σχέσεις εξάρτησης με τον δράστη είναι επιβαρυντικές περιστάσεις. Η προμήθεια, η υποβοήθηση και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Νορβηγία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 15 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί πράξεις που συμβάλλουν στην πρόκληση βίας. Το άρθρο 1 παράγραφος 1 του νόμου για την απαγόρευση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (νόμος για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων), ο οποίος έχει καταργηθεί και δεν ισχύει πλέον, προέβλεπε ότι οι συνεργοί του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων υπόκεινται στην ποινή που έχει καθοριστεί για τον δράστη του ακρωτηριασμού. Ωστόσο, οι κυρώσεις για τους συνεργούς στον ΑΓΓΟ δεν αναφέρονται στις Ενότητες 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα ποινικοποιείται σύμφωνα με το Άρθρο 15 του Ποινικού Κώδικα, όπως και ο ακρωτηριασμός. Το άρθρο 15 ορίζει ότι οι πράξεις που συμβάλλουν στην πρόκληση βίας τιμωρούνται από το νόμο. Η πρόσληψη ή η παρακίνηση κάποιου να κάνει ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συμβολή σε βίαιο αδίκημα» και ως εκ τούτου θα τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 15. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ πιθανότατα ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 15. Ένα άτομο που με οποιονδήποτε τρόπο βοηθά στη διάπραξη του ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συνεισφέρων» στην πρόκληση ακρωτηριασμού και ως εκ τούτου θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το άρθρο 15. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται επίσης μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το να επιτρέπεται η χρήση των χώρων είναι μια απαραίτητη (προπαρασκευαστική) πράξη για τον ΑΓΓΟ, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να διαπραχθεί ο ΑΓΓΟ. Το άτομο που επιτρέπει τη χρήση χώρων για

ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συνεισφέρων» στον ακρωτηριασμό και ως εκ τούτου θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το άρθρο 15 του Ποινικού Κώδικα. Ένα άτομο που επιτρέπει τη χρήση χώρων για την εκτέλεση του ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συνεισφέρων» και, επομένως, συνεργός σε έγκλημα. Ωστόσο, οι κυρώσεις για τους συνεργούς στον ΑΓΓΟ δεν αναφέρονται στις Ενότητες 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στη Νορβηγία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων είναι μια απαραίτητη (προπαρασκευαστική) πράξη για τον ΑΓΓΟ, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να τελεστεί ο ΑΓΓΟ. Το άτομο που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία για τον ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συνεισφέρων» στον ΑΓΓΟ και ως εκ τούτου θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το άρθρο 15 του Ποινικού Κώδικα. Ένα άτομο που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία για την εκτέλεση του ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συνεισφέρων» και επομένως συνεργός σε ένα έγκλημα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη για την προετοιμασία ενός αδικήματος. Το άρθρο 16 παράγραφος 1 ορίζει ότι μια απόπειρα αξιόποινης πράξης τιμωρείται από το νόμο όταν η διάπραξη ενός αδικήματος οδηγεί σε φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και όταν οι ενέργειες σε μια απόπειρα αδικήματος θα μπορούσαν να οδηγήσουν άμεσα στη διάπραξη αδικήματος. Η απλή κατοχή εργαλείων δεν φαίνεται να αποτελεί την έναρξη της εκτέλεσης ενός αδικήματος και κάποιος μπορεί ακόμα να αποφασίσει να μην προχωρήσει στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Νορβηγία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 196(α) του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παράλειψη αναφοράς ενός εγκλήματος ή των συνεπειών του, συμπεριλαμβανομένης της εκτέλεσης του ΑΓΓΟ, όπως εμπίπτει στο άρθρο 284 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 1 παράγραφος 1 του νόμου για τον FGM, ο οποίος έχει καταργηθεί και δεν ισχύει πλέον, ορίζει ότι κάθε επαγγελματίας και άτομο που εργάζεται σε παιδικούς σταθμούς, υπηρεσίες παιδικής μέριμνας, υπηρεσίες υγείας και κοινωνικής πρόνοιας, σχολεία, εγκαταστάσεις ημερήσιας φροντίδας και οι θρησκευτικές κοινότητες έχουν την υποχρέωση να επιδιώξουν την αποτροπή του ΑΓΓΟ με επίσημη καταγγελία ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ανεξάρτητα από κάθε υποχρέωση εμπιστευτικότητας. Το τμήμα 2 του νόμου για τον FGM προέβλεπε ότι η παράλειψη να το πράξει μπορεί να οδηγήσει σε πρόστιμα ή φυλάκιση. Ωστόσο, οι κυρώσεις για την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ δεν αναφέρονται στις Ενότητες 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα. Ενώ ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει συγκεκριμένη διάταξη, ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Νορβηγία σύμφωνα με το άρθρο 284 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 284 ορίζει ότι κάθε άτομο που βλάπτει τα γεννητικά όργανα μιας γυναίκας ή προκαλεί μόνιμες αλλαγές σε αυτά είναι υπεύθυνο για το αδίκημα του ΑΓΓΟ. Συνεπώς, η εκτέλεση ακρωτηριασμού από οποιοδήποτε άτομο, συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματιών υγείας, τιμωρείται από το νόμο.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του νορβηγικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα. Οι παράγραφοι 5(α) και 5(β) ορίζουν ότι κάθε πρόσωπο που είναι πολίτης ή κάτοικος Νορβηγίας που έχει διαπράξει ένα από τα αδικήματα που περιγράφονται στις Ενότητες 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα μπορεί να διωχθεί και να δικαστεί στη Νορβηγία, ακόμη και αν το αδίκημα διαπράχθηκε στο εξωτερικό.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι έχει προκαλέσει ένα συγκεκριμένο περιστατικό ΑΓΓΟ και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 284 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως έξι ετών για πρόκληση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 285 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δεκαπέντε ετών για πρόκληση σοβαρού ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σε περιπτώσεις ακρωτηριασμού, είναι πολύ πιθανό να υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις, καθώς τα θύματα είναι συχνά ανήλικοι και έχουν σχέσεις εξαρτημένης με δράστες ή συνεργούς του εγκλήματος (άρθρο 77(ζ) του Ποινικού Κώδικα). Ο ΑΓΓΟ συχνά εκτελείται με μέσα ή μεθόδους που είναι επικίνδυνα ή επιβλαβή για ένα θύμα (Ενότητα 77(α)) και μπορεί να εκτελείται με ιδιαίτερα απερίσκεπτο τρόπο (Ενότητα 77(δ)). Ωστόσο, ο νόμος δεν προβλέπει οριστικές ποινές. Το άρθρο 284 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η εκ νέου εμφύσηση τιμωρείται με την ίδια ποινή όπως η εκτέλεση του ΑΓΓΟ. Οι επαγγελματίες και τα άτομα που παραλείπουν να αναφέρουν ακρωτηριασμό υπόκεινται σε πρόστιμα ή φυλάκιση έως και ενός έτους σύμφωνα με το άρθρο 196 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα (28toomany.org 2021).

Το άρθρο 30 παράγραφος 3 του νόμου σχετικά με τα παιδιά και τους γονείς ποινικοποιεί ενέργειες που θα μπορούσαν να υποβάλουν ένα παιδί σε βία ή να προκαλέσουν βλάβη ή κίνδυνο για την ψυχική ή σωματική του υγεία. Η αστυνομική μονάδα μετανάστευσης έχει την υποχρέωση να διανέμει εκτενείς πληροφορίες σχετικά με την απαγόρευση του ακρωτηριασμού σε κορίτσια και γυναίκες που προέρχονται από περιοχές όπου παραδοσιακά πραγματοποιείται ο ακρωτηριασμός. Η αστυνομία επιτρέπεται αν εντοπίσει μια ύποπτη οικογένεια, να κατασχέσει διαβατήρια ή οποιοδήποτε άλλο ταξιδιωτικό έγγραφο και να αρνηθεί να εκδώσει διαβατήρια προκειμένου να αποτρέψει ένα κορίτσι ή μια γυναίκα να φύγει από τη Νορβηγία. Μια ύποπτη οικογένεια μπορεί να εξακολουθήσει να επιτρέπεται να ταξιδέψει αφού ενημερωθεί για τη νορβηγική νομοθεσία σχετικά με τον ΑΓΓΟ, αλλά υπό τον όρο του ιατρικού ελέγχου από τις νορβηγικές αρχές μόλις η οικογένεια επιστρέψει στη Νορβηγία. Το άρθρο 4-6 του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι ο επικεφαλής της υπηρεσίας παιδικής μέριμνας ή η εισαγγελική αρχή έχει την ευθύνη να εκδώσει εντολή προσωρινής φροντίδας έκτακτης ανάγκης, χωρίς τη γονική συναίνεση, εάν ένα παιδί κινδυνεύει να υποστεί βλάβη με την παραμονή του στο σπίτι, σύμφωνα με το άρθρο 4-12. Το άρθρο 4-3 ορίζει ότι η υπηρεσία παιδικής μέριμνας έχει την υποχρέωση να διερευνήσει την περίπτωση το συντομότερο δυνατό για να ελαχιστοποιήσει τη βλάβη σε ένα παιδί και σε οποιαδήποτε άλλα άτομα που επηρεάζονται. Το άρθρο 3-1 ορίζει ότι οι δήμοι έχουν υποχρέωση να παρακολουθούν στενά τις συνθήκες στις οποίες ζουν τα παιδιά και να δημιουργούν προστατευτικά μέτρα. Προβλέπει επίσης ότι η υπηρεσία παιδικής μέριμνας έχει την υποχρέωση να επισημαίνει τα ελαφρά προβλήματα παραμέλησης και συμπεριφοράς σε πρώιμο στάδιο. Το άρθρο 2-3(2)(α) προβλέπει ότι το Γραφείο Παιδιών, Νέων και Οικογενειακών Υποθέσεων έχει την υποχρέωση να συνδράμει τη δημοτική υπηρεσία παιδικής μέριμνας όσον αφορά τη φροντίδα ενός παιδιού. Δεν υπάρχουν νορβηγικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Νορβηγία σύμφωνα με δύο ειδικές διατάξεις του γενικού ποινικού δικαίου, τα άρθρα 284 και 285 του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία είναι μάλλον διφορούμενος και δεν είναι σαφές εάν καλύπτει όλους τους τύπους ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ

ποινικοποιείται στη Νορβηγία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παράλειψη αναφοράς του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Νορβηγία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του νορβηγικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης έχει νορβηγική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Νορβηγίας.

12. Πορτογαλία

Η Πορτογαλία είναι μια χώρα της νοτιοδυτικής Ευρώπης με εκτιμώμενο πληθυσμό 10,3 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Πορτογαλία έχει ως πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2016 που δημοσιεύτηκε στο Public Health (επίσημο περιοδικό της Βασιλικής Εταιρείας Δημόσιας Υγείας) εκτιμά ότι 6.576 γυναίκες και κορίτσια ηλικίας 15 ετών και άνω που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) ζουν στην Πορτογαλία. Επιπλέον, η μελέτη υπολογίζει ότι 1.830 κορίτσια ηλικίας 14 ετών ή μικρότερα που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ή κινδυνεύουν να υποβληθούν ζουν στην Πορτογαλία.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Πορτογαλία σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 144-A του πορτογαλικού Ποινικού Κώδικα . Το άρθρο 149 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η συναίνεση δεν επηρεάζει το αξιόποινο του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 144-A παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ως «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων», εν όλω ή εν μέρει, ενός γυναικείου ατόμου μέσω κλειτοριδεκτομής, εμφύσησης, εκτομής ή οποιασδήποτε άλλης πρακτικής επιβλαβούς για τα γυναικεία γεννητικά όργανα για μη ιατρικούς λόγους. Αυτός ο ορισμός αντιστοιχεί στον ορισμό του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ). Η τέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Πορτογαλία. Το άρθρο 144-A του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει όριο ηλικίας για το θύμα. Ωστόσο, το άρθρο 145 παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 132, παράγραφος 2, στοιχείο γ), ορίζει ότι είναι επιβαρυντική περίπτωση η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε άτομο που είναι ιδιαίτερα ευάλωτο λόγω, μεταξύ άλλων, ηλικίας. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Πορτογαλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος έχει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό σε ένα θύμα - πιθανότατα πληροί τις προϋποθέσεις είτε ως «διάπραξη αδικήματος μέσω μεσάζοντα», «σκόπιμα αναγκάζοντας κάποιον άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα» ή «συμμετοχή στην εκτέλεση του γεγονότος, παράλληλα με άλλους», όπως ορίζεται στο άρθρο 26 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 26 ορίζει ότι όλες οι επιλογές χαρακτηρίζουν κάποιον ως «δράστη». Δεν είναι σαφές εάν η παρότρυνση για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να οριστεί ως «εκ προθέσεως αναγκάζοντας άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 26 ή ως «βοήθεια άλλου να διαπράξει ένα αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 1. Το τελευταίο θα χαρακτηρίζει έναν συμμετέχοντα ως «συνεργό», όπως ορίζεται στο άρθρο 27. Η απάντηση πιθανότατα εξαρτάται από την ένταση της εμπλοκής του ατόμου και τις ιδιαιτερότητες της υπόθεσης. Η υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ορίζεται ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα», κάτι που χαρακτηρίζει κάποιον ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 1. Σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 2, η ποινή όπως προβλέπεται για τον δράστη μετριάζεται για τους συνεργούς σύμφωνα με το άρθρο 73. Το να

επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Πορτογαλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων θα μπορούσε να κατηγοριοποιηθεί ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα», χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που επιτρέπει τη χρήση των χώρων ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Πορτογαλία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να κατηγοριοποιηθεί ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα», χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία και ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Πορτογαλία μέσω του άρθρου 144-A του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 144-A παράγραφος 2 ορίζει ότι οι προπαρασκευαστικές πράξεις για τον ΑΓΓΟ τιμωρούνται επίσης (κατά του γενικού κανόνα που ορίζει ότι αυτές οι πράξεις δεν τιμωρούνται – άρθρο 21). Δεν παρέχεται περαιτέρω ορισμός των «προπαρασκευαστικών πράξεων» στον Ποινικό Κώδικα, αλλά η κατοχή (ειδικών) εργαλείων φαίνεται να είναι σαφές παράδειγμα προπαρασκευαστικής πράξης. Κάθε μέλος της πορτογαλικής αστυνομίας είναι υποχρεωμένο να αναφέρει οποιοδήποτε έγκλημα γνωρίζει. Οι υπάλληλοι μιας δημόσιας οντότητας που αντιλαμβάνονται τη διάπραξη εγκλήματος κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους καθηκόντων και λόγω αυτών των καθηκόντων υπόκεινται επίσης στην υποχρέωση να το αναφέρουν στις αρμόδιες ποινικές αρχές (άρθρο 242 του πορτογαλικού κώδικα ποινικής δικονομίας). Τα μέλη των εποπτικών συμβουλίων και οι πρόεδροι των επιτροπών ελέγχου σε εμπορικές εταιρείες υποχρεούνται επίσης να αναφέρουν τυχόν δημόσια εγκλήματα (αυτά που δεν υπόκεινται σε υποχρεωτική καταγγελία του θύματος) (άρθρα 422 παράγραφος 3 και 423-Z παράγραφος 3). του πορτογαλικού νόμου περί εταιρειών). Η Πορτογαλία έχει ιδιαίτερα αυστηρούς νόμους περί επαγγελματικού απορρήτου. Το άρθρο 195 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου χωρίς να αναφέρει καμία εξαίρεση. Το άρθρο 32 του Κανονισμού Ιατρικής Δεοντολογίας ορίζει ότι το επαγγελματικό απόρρητο για τους γιατρούς μπορεί να αρθεί χωρίς τη συγκατάθεση του ασθενούς μόνο σε περίπτωση (i) γέννησης, θανάτου ή ασθένειας που πρέπει να αναφερθεί ή (ii) για την προστασία της αξιοπρέπειας, της τιμής ή έννομο συμφέρον του ασθενούς ή τρίτου, αλλά μόνο με προηγούμενη εξουσιοδότηση του προέδρου του Συλλόγου. Το άρθρο 4 παράγραφος 2 του κανονισμού για την παραίτηση από το επαγγελματικό απόρρητο το επαναλαμβάνει όσον αφορά την επιλογή του προέδρου του Συλλόγου και δεν ορίζει τότε ή σε ποιες περιπτώσεις είναι θεμιτό να επιτρέπεται η άρση του επαγγελματικού απορρήτου για προστασία της τιμής, της αξιοπρέπειας ή του έννομο συμφέροντος ασθενούς ή τρίτου. Ο κανονισμός επίσης δεν αναφέρει τίποτα για την αναφορά αδικημάτων. Ωστόσο, θα μπορούσε κανείς να φανταστεί ότι εάν ένας γιατρός παρατηρήσει ότι ένα κορίτσι έχει υποβληθεί σε ακρωτηριασμό και γνωρίζει ότι έχει μικρότερες αδερφές, θα προστατεύει τα νόμιμα συμφέροντά της και τρίτων με το να το αναφέρει.

Το άρθρο 13-A του Νόμου για την Προστασία των Παιδιών και των Εφήβων σε Κίνδυνο (Νόμος για την Προστασία του Παιδιού) ορίζει ότι ακόμη και η Επιτροπή Προστασίας χρειάζεται τη συγκατάθεση ενός υποκειμένου, του νόμιμου εκπροσώπου ή οποιουδήποτε άλλου έχει την *de facto* επιμέλεια του υποκειμένου για πρόσβαση σε «ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα», όπως «κλινικά δεδομένα». Ο Νόμος για την Προστασία του Παιδιού ορίζει επίσης ότι, όταν μια κατάσταση που αναφέρεται για

τους σκοπούς του νόμου συνιστά έγκλημα, οι εμπλεκόμενες οντότητες και ιδρύματα υποχρεούνται να το αναφέρουν στην Εισαγγελία ή στην αστυνομία. Αναφέρει επίσης ότι οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές είναι υποχρεωμένες να γνωστοποιούν στις Επιτροπές Προστασίας κάθε επικίνδυνη κατάσταση που γνωρίζουν, όπως και κάθε φορέας που εργάζεται σε θέματα που σχετίζονται με τα παιδιά, εάν πιστεύουν ότι η δική τους παρέμβαση δεν είναι επαρκής. Τέλος, κάθε άτομο μπορεί να αναφέρει μια επικίνδυνη κατάσταση, αλλά η αναφορά οποιασδήποτε κατάστασης που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή ενός παιδιού ή νέου ή τη σωματική ή ψυχολογική ακεραιότητα ή ελευθερία του είναι υποχρεωτική για όλους.

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Πορτογαλία σύμφωνα με το άρθρο 144-A του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα αλλά εμπίπτει στη γενική απαγόρευση. Υπάρχει μια γενική διάταξη για την ιατρική αμέλεια, το άρθρο 150 παράγραφος 2, η οποία ποινικοποιεί τους γιατρούς που προκαλούν κίνδυνο ή σοβαρή βλάβη στο σώμα ή την υγεία λόγω μη συμμόρφωσης με το *leges artis* (χρησιμοποιώντας σωστή πρακτική για τη διαδικασία), αλλά αυτό δεν φαίνεται να ισχύουν κατάλληλα για ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Το άρθρο 150 παράγραφος 1 περιέχει όντως ιατρική εξαίρεση από την παραβίαση της σωματικής ακεραιότητας, ορίζοντας ότι, μεταξύ άλλων, επεμβάσεις που, σύμφωνα με την κατάσταση των ιατρικών γνώσεων και πείρας, αποδεικνύονται ότι ενδείκνυνται και εκτελούνται σύμφωνα με τα απαιτούμενα *leges artis* από ένα γιατρό ή άλλο νόμιμα εξουσιοδοτημένο πρόσωπο, με σκοπό την πρόληψη, τη διάγνωση, την ανακούφιση ή τον μετριασμό ασθένειας, ταλαιπωρίας, τραυματισμού, σωματικής κόπωσης ή ψυχικής διαταραχής δεν αποτελούν αδικήματα.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του πορτογαλικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα. Το άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχείο γ) ορίζει ότι το πορτογαλικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων, σε αδικήματα βάσει του άρθρου 144-A που διαπράττονται εκτός της εθνικής επικράτειας εάν ο δράστης βρεθεί στην Πορτογαλία και δεν μπορεί να εκδοθεί ή να παραδοθεί ως αποτέλεσμα της εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ή άλλου μέσου διεθνούς συνεργασίας. Δεν υπάρχει απαίτηση σχετικά με την εθνικότητα, το καθεστώς ή τον τόπο διαμονής είτε του θύματος είτε του δράστη.

Στην Πορτογαλία επιβάλλονται κυρώσεις για τον ακρωτηριασμό και τα εγκλήματα που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 144-A παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από δύο έως δέκα χρόνια για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, και πιθανότατα επίσης για την άσκηση του ακρωτηριασμού. Το άρθρο 145 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρία έως δώδεκα χρόνια εάν συντρέχουν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 144-A παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για προετοιμασία ακρωτηριασμού, η οποία μπορεί να περιλαμβάνει κατοχή εργαλείων. Το άρθρο 27 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι οι «συνένοχοι» (πιθανότατα αυτοί που βοηθούν και συνδράμουν στον ΑΓΓΟ) τιμωρούνται με ειδικά ελαφρυντικά ποινή. Το άρθρο 73 παράγραφος 1 ορίζει ότι, σε περίπτωση ειδικά μετριασμένης ποινής, η μέγιστη ποινή φυλάκισης μειώνεται κατά το ένα τρίτο, η ελάχιστη ποινή φυλάκισης μειώνεται στο ένα πέμπτο εάν η ελάχιστη περίοδος είναι τρία έτη ή περισσότερο, και στο ελάχιστο εάν είναι κατώτερη των τριών ετών, και ότι εάν η μέγιστη θητεία είναι τρία έτη ή μικρότερη, μπορεί να αντικατασταθεί με πρόστιμο. Επομένως, το άρθρο 144-A παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 73 παράγραφος 1 ορίζει ποινή φυλάκισης από ένα μήνα έως εξήμισι χρόνια για συνέργεια σε ΑΓΓΟ. Το άρθρο 145

παράγραφος 1 στοιχείο γ) σε συνδυασμό με το άρθρο 73 παράγραφος 1 ορίζει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως οκτώ χρόνια για συνέργεια σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων όταν συντρέχουν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 144-A παράγραφος 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 73 παράγραφος 1 ορίζει ποινή φυλάκισης από ένα μήνα έως δύο χρόνια ή χρηματική ποινή για συνέργεια στην προετοιμασία του ΑΓΓΟ.

Δεν φαίνεται να υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τα «άκοπα» κορίτσια, πέρα από το γενικό ποινικό δίκαιο. Το άρθρο 3 παράγραφος 1 του νόμου για την προστασία του παιδιού ορίζει ότι οι αρχές μπορούν νόμιμα να επέμβουν για την προστασία ενός «παιδιού σε κίνδυνο» εάν το παιδί τεθεί σε κίνδυνο λόγω πράξεων ή παραλείψεων των γονέων, των νόμιμων εκπροσώπων ή οποιουδήποτε έχει την de facto επιμέλεια, ή από οποιονδήποτε τρίτο, εάν τα άτομα αυτά δεν ενεργήσουν για την άρση του κινδύνου. Το άρθρο 3 παράγραφος 2 παρέχει έναν κατάλογο περιπτώσεων όπου ένα παιδί θεωρείται ότι βρίσκεται «σε κίνδυνο», ο οποίος δεν περιλαμβάνει ούτε ρητά ούτε σιωπηρά άκοπα κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Ωστόσο, αυτά τα παραδείγματα είναι μόνο ενδεικτικά. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2 στοιχείο β), ένα παιδί πρέπει να έχει υποστεί σωματική κακοποίηση για να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε κίνδυνο. Δεν αναφέρεται εάν αυτό περιλαμβάνει επίσης τον κίνδυνο σωματικής κακοποίησης ή τον κίνδυνο να γίνετε θύμα αδικήματος. Ωστόσο, το άρθρο 3 παράγραφος 2 στοιχείο β) περιλαμβάνει επίσης ψυχολογική κακοποίηση και το άρθρο 3 παράγραφος 2 στοιχείο στ) ορίζει επίσης ότι ένα παιδί που υπόκειται, άμεσα ή έμμεσα, σε συμπεριφορές που επηρεάζουν σοβαρά την ασφάλεια ή τη συναισθηματική του ισορροπία θεωρείται σε κίνδυνο. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι ο κίνδυνος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα συνιστούσε ψυχολογική κακοποίηση ή βλάβη στην ασφάλεια και τη συναισθηματική ισορροπία του παιδιού. Εάν ένα τέτοιο επιχείρημα γινόταν δεκτό, το άρθρο 35 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού παρέχει τη δυνατότητα υποστηρικτικών μέτρων και τοποθέτησης εκτός σπιτιού. Το πιο πρόσφατο σχέδιο δράσης της Πορτογαλίας για τον ΑΓΓΟ είναι το Σχέδιο Δράσης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας (το Σχέδιο Δράσης), το οποίο αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της Εθνικής Στρατηγικής για την Ισότητα και τη Μη Διακρίσεις 2018–2030. Η Επιτροπή για την Ιθαγένεια και την Ισότητα των Φύλων είναι υπεύθυνη για τον συντονισμό του Σχεδίου Δράσης. Αν και το Σχέδιο Δράσης καλύπτει μάλλον εκτενώς σχετικούς στόχους σε σχέση με την πρόληψη, την κατάρτιση και τη συνεργασία, περιορίζεται σε δεσμεύσεις, αντί να περιλαμβάνει σκληρές υποχρεώσεις για την κυβέρνηση ή τους αξιωματούχους.

Υπάρχει μια δικαστική υπόθεση στην Πορτογαλία σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η υπόθεση αφορά μια 21χρονη μητέρα από τη Γουινέα Μπισάου η οποία, το 2019, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού στη χώρα καταγωγής, υποχρέωσε την ενάμιση ετών τότε κόρη της να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Η μητέρα ήταν 19 ετών τότε. Στις 8 Ιανουαρίου 2021 καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών ετών από δικαστήριο στη Σίντρα. Η κατηγορούμενη και ο δικηγόρος της άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής. Τον Ιούλιο, το Εφετείο της Λισαβόνας ανέστειλε την ποινή φυλάκισης για τέσσερα χρόνια. Το Δικαστήριο υποστήριξε ότι η ποινή θα αποτελούσε μια «νέα τιμωρία» για το παιδί, το οποίο είναι ευάλωτο και χρειάζεται τη μητέρα του. Το Δικαστήριο σημείωσε επίσης τις συνθήκες της υπόθεσης και ιδιαίτερα την κατάσταση της κατηγορουμένης καθώς είναι μια πολύ νεαρή μητέρα και μετανάστρια που ζει στην Πορτογαλία και, ως νεαρή γυναίκα που ζούσε με την οικογένειά της, δεν

μπόρεσε να αντισταθεί την πίεση της ή την επιβεβλημένη κοινωνική νόρμα του ΑΓΓΟ που της ασκήθηκε. (28toomany.org 2021).

Ο ΑΓΓΟ περιλαμβάνεται ως μέρος ενός ευρύτερου ΕΣΔ. Η Εθνική Στρατηγική για την Ισότητα και τη Μη Διάκριση (Estratégia Nacional para a Igualdade e Não Discriminação – Πορτογαλία + Igual – Πρόγραμμα ENIND) 2018-2021. Ο ΑΓΓΟ είναι μέρος ενός ευρύτερου ΕΣΔ που εξετάζει συγκεκριμένα τρεις ενότητες: 1. Ισότητα μεταξύ γυναικών και ανδρών, 2. Βία κατά των γυναικών, ειδικότερα ενδοοικογενειακή βία. (Ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων αντιμετωπίζεται σε αυτόν τον δεύτερο πυλώνα) και 3. LGBTI . Προηγουμένως, μεταξύ 2007-2017 υπήρξαν 3 ΕΣΔ (I, II και III PAPEMGF) ειδικά για τον ΑΓΓΟ. Αυτά τα προηγούμενα ΕΣΔ δημιούργησαν κατευθυντήριες γραμμές και πρωτόκολλα ανά τομέα, που αναπτύχθηκαν από συμμετέχοντες επαγγελματίες. Δεν υπάρχει σύστημα συνεχούς παρακολούθησης και αξιολόγησης. Ωστόσο, το Σχέδιο Δράσης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας 2018 – 2021 θα υπαχθεί σε εξωτερική αξιολόγηση στο τέλος της εκτέλεσής του. Η Εθνική Στρατηγική και τα Σχέδια Δράσης της δεν έχουν δικό τους προϋπολογισμό. Η εφαρμογή των μέτρων που κατοχυρώνονται στην Εθνική Στρατηγική διασφαλίζεται από τους συγκεκριμένους προϋπολογισμούς των οργανισμών (κυρίως δημόσιων φορέων) που είναι υπεύθυνοι για την εκτέλεσή της. Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που εμπλέκονται στην εφαρμογή της υποστηρίζονται από το συντονιστικό όργανο της Εθνικής Στρατηγικής (Επιτροπή Ιθαγένειας και Ισότητας - CIG) μέσω επιχορηγήσεων, βραβείων, διαγωνισμών κ.λπ Η Θεματική Ομάδα Εργασίας για τον FGM για την υποστήριξη του PAPEMGF έχει αποκατασταθεί μετά από συνηγορία από εθνικές ΜΚΟ, η οποία περιλαμβάνει 40 εκπροσώπους: Κυβέρνηση (Κρατική Γραμματεία Ιθαγένειας και Ισότητας των Φύλων, Υπ. Υγείας, Παιδείας, Μετανάστευσης, Δικαιοσύνης, Εσωτερικών, Συνοριακός έλεγχος, Κοινωνική ασφάλιση , Παιδική Προστασία, Διεθνής Συνεργασία), 13 δήμοι, Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης (ΔΟΜ), ΜΚΟ για τα δικαιώματα των γυναικών (Οικογενειακός προγραμματισμός, γυναίκες μετανάστριες, PopDev, φεμινίστριες) και 5 κοινοτικοί οργανισμοί (CBOs) και η φοιτητική οργάνωση της Γουινέας Μπισάου. Ο πορτογαλικός μηχανισμός συντονισμού πολλών υπηρεσιών διασφαλίζει έναν κάθετο συντονισμό μεταξύ των επιπέδων διακυβέρνησης (από τα υπουργεία στους δήμους), καθώς και έναν οριζόντιο συντονισμό μεταξύ διαφόρων ενδιαφερομένων, όπως η κυβέρνηση, ο ΟΗΕ, η κοινωνία των πολιτών, οργανώσεις υπό την ηγεσία της κοινότητας και τη νεολαία .

Παράλληλα, οι επαγγελματίες υγείας που υπηρετούν σε δημόσιους φορείς έχουν υποχρέωση καταχώρισης περιστατικών ακρωτηριασμού στο κλινικό αρχείο και σε μια εθνική βάση δεδομένων που ονομάζεται Ηλεκτρονικός Φάκελος Υγείας. Το 2012, το Υπουργείο Υγείας δημιούργησε την Πλατφόρμα Δεδομένων Υγείας (PDS), που μετονομάστηκε πλέον σε Ηλεκτρονικό Μητρώο Υγείας - Πύλη για Επαγγελματίες (RSE-PP), όπου οι επαγγελματίες μπορούν να καταγράφουν παρατηρήσεις. Αυτή η βάση δεδομένων χρησιμοποιείται από όλους τους επαγγελματίες υγείας του NHS και είναι διαθέσιμη στο Ηλεκτρονικό Μητρώο Υγείας – Πύλη για Επαγγελματίες (RSE-PP). Στο RSE-PP, υπάρχει μια ειδική καρτέλα για τα κλινικά δεδομένα του FGM. Τα ακόλουθα δεδομένα που μπορούν να καταγραφούν για γυναίκες που υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό περιλαμβάνουν: τρέχουσα ηλικία, ημερομηνία εγγραφής, ίδρυμα όπου εισάγεται η εγγραφή, τύπος ακρωτηριασμού (τύπος 1, 2, 3, 4), ηλικία και χώρα όπου έγινε ο ακρωτηριασμός, εάν πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της παραμονής της στην Πορτογαλία, όπου η γυναίκα παρακολούθηθηκε (ιατρικός έλεγχος, νοσηλεία, εγκυμοσύνη, λοχεία), εάν

υπήρχαν σχετικές επιπλοκές. Οι γιατροί πρέπει να ειδοποιούν τις αρμόδιες αρχές σε περίπτωση πραγματικού ή προγραμματισμένου ΑΓΓΟ σε ανήλικο άτομο. Υπάρχουν ειδικοί μηχανισμοί αναφοράς για εγκλήματα που διαπράττονται κατά παιδιών, οι οποίοι περιγράφονται στον νόμο αριθ. 147/99 (Νόμος περί προστασίας παιδιών και νέων σε κίνδυνο). Σύμφωνα με το άρθρο 242 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, οι επαγγελματίες υγείας, οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι δάσκαλοι, οι αστυνομικοί και οι δημόσιοι υπάλληλοι υποχρεούνται να αναφέρουν στοιχεία εγκλήματος που συναντούν κατά την εργασία τους. Η αναφορά είναι υποχρεωτική, για αστυνομικούς για όλα τα εγκλήματα για τα οποία έλαβαν γνώση ακόμη και αν οι εγκληματίες δεν είναι γνωστοί και για υπαλλήλους κατά την έννοια του άρθρου 386 του Ποινικού Κώδικα (δημόσιοι υπάλληλοι, διοικητικοί υπάλληλοι, διαιτητές ένορκοι και πραγματογνώμονες, διευθυντές, και γενικά όποιος ασκεί διοικητικό λειτουργήμα κοινωφελώς), για εγκλήματα τα οποία αντιλαμβάνονται στην άσκηση των λειτουργιών τους και εξαιτίας αυτών.

Αναφορικά με τα μέτρα πρόληψης/προστασίας για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό υπάρχουν επίσημες οδηγίες με διαδικασίες που έχουν θεσπιστεί για επαγγελματίες υγείας, αστυνομικούς και τεχνικούς παιδικής προστασίας για διαφορετικές καταστάσεις. Οι «Ομάδες Πρόληψης της Βίας Ενηλίκων (ΕΠΒΑ) αποτελούν μέρος ενός σχεδίου δράσης για την υγεία για την υγεία των φύλων, τη βία και τους κύκλους ζωής από το Υπουργείο Υγείας. Αυτό είναι ένα ολοκληρωμένο μοντέλο παρέμβασης για τη διαπροσωπική βία καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής με τίτλο Δράση για την υγεία για το φύλο, τη βία και τη διάρκεια ζωής (ASGVCV), που συντονίζεται από τη Γενική Διεύθυνση Υγείας. Μεταξύ άλλων στόχων, το HAGVLS στοχεύει στην πρόληψη (...) του γυναικείου σεξουαλικού ακρωτηριασμού (...) Για την εφαρμογή του ASGVCV, συγκροτήθηκαν πολυεπιστημονικές Ομάδες Πρόληψης της Βίας Ενηλίκων (ΕΠΒΑ) σε Κέντρα Υγείας και Νοσοκομεία». Πριν από το εξιτήριο από το νοσοκομείο, οι επαγγελματίες υγείας πρέπει να επικοινωνήσουν με τα Κέντρα Νοσοκομειακής Υποστήριξης για Παιδιά και Νέους σε Κίνδυνο (NHACJR) προκειμένου να τους ζητηθεί η συνεχής παρακολούθηση αυτής της οικογένειας. Η σηματοδότηση θα πρέπει να γίνεται μέσω της φόρμας που βρίσκεται στον Πρακτικό Οδηγό Προσέγγισης, Διάγνωσης και Παρέμβασης - Κακομεταχείριση σε παιδιά και νέους. Στον πίνακα Γ του αναφερόμενου εντύπου, για λόγους παραπομπής, οι αρμόδιοι επιλέγουν στο Άλλα και αναφέρουν «Κίνδυνος ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων». Αυτή η σηματοδότηση θα πρέπει επίσης να χρησιμοποιείται σε παιδιά και νέους οποιασδήποτε ηλικίας, όποτε εντοπίζεται ο κίνδυνος ΑΓΓΟ. Υπάρχει στο πληροφοριακό σύστημα «SClinico» της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, στη ενότητα Child Health, στο διαχωριστικό οικογενειακού κινδύνου, μια φόρμα που πρέπει να συμπληρωθεί και να αποσταλεί στο αντίστοιχο Κέντρο Υποστήριξης για Παιδιά και Νέους σε Κίνδυνο (NACJR). Η οικογενειακή παρέμβαση και το σχέδιο υποστήριξης πρέπει να γίνεται από τους επαγγελματίες υγείας της μονάδας υγείας όπου πραγματοποιείται η επίβλεψη της υγείας του παιδιού με ή χωρίς υποστήριξη από το Κέντρο Υποστήριξης Παιδιών και Εφήβων σε Κίνδυνο.. Παράλληλα ο Νόμος 147/99 (Νόμος για την προστασία των παιδιών και των νέων σε κίνδυνο) στο Άρθρο 91 παράγραφος 1 αναφέρει πως όταν υπάρχει πραγματικός ή άμεσος κίνδυνος για τη ζωή ή τη σωματική ακεραιότητα του παιδιού ή του νέου και υπάρχει αντίρρηση από τους δικαιούχους γονικής μέριμνας ή που έχει μάλιστα την επιμέλεια, οποιοσδήποτε από τους φορείς του άρθρου 7 ή οι επιτροπές προστασίας λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα για την άμεση προστασία τους και ζητούν την παρέμβαση του δικαστηρίου ή των αστυνομικών αρχών, παράγραφο 2 αναφέρει πως οι αστυνομικές αρχές ενημερώνουν αμέσως, τις καταστάσεις της

προηγούμενης παραγράφου στον εισαγγελέα ή, όπου αυτό δεν είναι δυνατό, μόλις παύσει λόγω αδυναμίας. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 αν δεν μπορεί να γίνει προσφυγή στο δικαστήριο, η αστυνομία απομακρύνει το παιδί ή το νεαρό άτομο από τον κίνδυνο που διατρέχει και διασφαλίζει την προστασία τους στο σπίτι προσωρινής φιλοξενίας έκτακτης ανάγκης, στις εγκαταστάσεις των φορέων που αναφέρονται στο άρθρο 7 ή σε άλλη κατάλληλη τοποθεσία. Τέλος, στην παράγραφο 4 αναφέρεται πως άπαξ το Δημόσιο Υπουργείο, έλαβε την ανακοίνωση που έγινε από οποιονδήποτε από τους προαναφερθέντες φορείς, ζητά αμέσως την αρμόδια κατεπείγουσα δικαστική διαδικασία στο δικαστήριο κατά το ακόλουθο άρθρο. (Το άρθρο 92 αναφέρεται σε «επείγουσα δικαστική διαδικασία»). Τέλος, προτείνεται ο έλεγχος των συνόρων. Οι διαδικασίες που θα υιοθετήσει η Υπηρεσία Αλλοδαπών και Συνόρων (SEF) παρουσιάστηκαν στις 5 Φεβρουαρίου 2020. Όσον αφορά την παρέμβαση του SEF, παρουσιάστηκαν τα ακόλουθα μέτρα: έξοδος από τον χώρο Σένγκεν μέσω της Εθνικής Επικράτειας (NT), άρνηση αναχώρησης παιδιού ή νεαρού ατόμου που έχει απαγόρευση αναχώρησης παιδιού που καθορίζεται από την αρμόδια δικαστική αρχή ή/ και σε περίπτωση που ένας από τους γονείς ή που ασκεί τις γονικές ευθύνες αντιτίθεται ρητά στην αποχώρηση του παιδιού/του νέου ατόμου από τη χώρα και ενεργοποίηση επείγουσας διαδικασίας στο Δικαστήριο Οικογένειας και Ανηλίκων (ή αν δεν υπάρχει στο Επαρχιακό Δικαστήριο) σε περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμες υποψίες ότι ένα παιδί ή νέο άτομο θα ταξιδέψει σε τρίτη χώρα για να υποβληθεί στην πρακτική ΑΓΓΟ ή αναγκαστικό γάμο. Για περιπτώσεις στις οποίες δεν είναι δυνατό να αποτραπεί η αποχώρηση από πιθανά θύματα, μπορούν επίσης να θεσπιστούν Πρωτόκολλα Συνεργασίας με χώρες με αναγνωρισμένη επικράτηση της πρακτικής του ΑΓΓΟ ή πρώιμου και αναγκαστικού γάμου παιδιών, ώστε να μπορούν να συνοδεύονται από τοπικές αρχές (στη χώρα προορισμού) προκειμένου να αποφευχθεί η υπαγωγή σε αυτές τις πρακτικές.

Η Θεματική Ομάδα Εργασίας για τον FGM για την υποστήριξη του PAPEMGF έχει ενισχυθεί μετά από τη συνδρομή εθνικών φορέων, η οποία περιλαμβάνει 40 εκπροσώπους: Κυβέρνηση (Κρατική Γραμματεία Ιθαγένειας και Ισότητας των Φύλων, Υπ. Υγείας, Παιδείας, Μετανάστευσης, Δικαιοσύνης, Εσωτερικών, Συνοριακός έλεγχος, Κοινωνική ασφάλιση, Παιδική Προστασία, Διεθνής Συνεργασία), 13 δήμοι, Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης (ΔΟΜ), ΜΚΟ για τα δικαιώματα των γυναικών (Οικογενειακός προγραμματισμός, γυναίκες μετανάστριες, PopDev, φεμινίστριες) και 5 κοινοτικοί οργανισμοί (CBOs) και η φοιτητική οργάνωση της Γουινέας Μπισάου. Εκτός από τη χρηματοδότηση για την ισότητα των φύλων και την καταπολέμηση της βίας, οι ΜΚΟ μπορούν να υποβάλουν αίτηση στο πλαίσιο της «Υποστήριξης των Έργων Καταπολέμησης και Πρόληψης του ΑΓΓΟ» με περιοδικότητα ανά διετία για έργα μεταξύ 12 και 18 μηνών συνολικού ύψους 50.000 €. Επιπλέον, στο πλαίσιο των προγραμμάτων για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, οι αρχές έχουν καθιερώσει μια εξαμηνιαία προσφορά βραβείων, ως κίνητρο για τις ΜΚΟ και τις κοινοτικές οργανώσεις (ΟΚΟ) να προβαίνουν σε προληπτικές ενέργειες σε κοινότητες που διατρέχουν κίνδυνο.

Διατίθενται γυναικολογικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένης της απινίδωσης που είναι διαθέσιμη κυρίως για την εγκυμοσύνη και τον τοκετό. Ως αποτέλεσμα, οι γυναίκες και τα κορίτσια που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι πιθανό να παραπέμπονται μόνο σε γενικές υπηρεσίες. Στο Εθνικό Σύστημα Υγείας, τα άτομα που θα εξυπηρετηθούν πρέπει να είναι εγγεγραμμένα με κάποιο είδος τεκμηρίωσης, ακόμη και αν είναι μόνο με τον αριθμό κοινωνικής ασφάλισης ή τον τίτλο/άδεια διαμονής κ.λπ. Ωστόσο, οι εξαιρέσεις περιλαμβάνουν

παιδιά και έγκυες γυναίκες και θύματα που έχουν αναγνωριστεί επίσημα από ορισμένους είδος βίας (οικογενειακή βία, εμπορία ανθρώπων, ΑΓΓΟ). Η ψυχολογική συμβουλευτική, η σεξουαλική συμβουλευτική και η αναδόμηση της κλειτορίδας δεν είναι διαθέσιμες (ή στην Εθνική Υπηρεσία Υγείας ενδέχεται να υπάρχουν μεγάλες λίστες αναμονής).

Σε συνεργασία με την το Υπουργείο Υγείας, το APF και την Πανεπιστημιούπολη στο τέλος του έτους, οι επαγγελματίες πρέπει να υλοποιήσουν ένα έργο στις πληγείσες κοινότητες για να πάρουν το πτυχίο τους. Αυτοί οι επαγγελματίες γίνονται πάροχοι εκπαίδευσης, ιδιαίτερα σε άλλους επαγγελματίες υγείας, στις περιοχές όπου εργάζονται. Το Κέντρο Δικαστικών Μελετών (CEJ) πραγματοποίησε εκπαίδευση για μέλη του δικαστικού σώματος. Οι τεχνικοί για την προστασία των παιδιών και των νέων που διατρέχουν κίνδυνο έχουν επίσης επωφεληθεί από την εκπαίδευση. Σε όλες τις αρχικές εκπαιδύσεις EPVA και NACJR, εξετάζεται η παρέμβαση στον FGM (Πρωτόκολλα συνεργασίας μεταξύ DGS / APF / CIG και Ανώτατων Σχολών Υγείας (Λισσαβόνα και Setúbal)). Κανένας επαγγελματίας δεν είναι υποχρεωμένος να λάβει εκπαίδευση για τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, έχει γίνει πολλή εκπαίδευση επαγγελματιών υγείας, ειδικά στη μητροπολιτική περιοχή της Λισαβόνας (υψηλότερος επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων).

Το 2014, το Υπουργείο Υγείας δημιούργησε την Πορτογαλική Πλατφόρμα Δεδομένων Υγείας (PDS), που μετονομάστηκε πλέον σε Ηλεκτρονικό Μητρώο Υγείας - Portal do Profissional (RSE-PP), όπου οι επαγγελματίες μπορούν να καταγράφουν παρατηρήσεις. Αυτή η βάση δεδομένων χρησιμοποιείται από όλους τους επαγγελματίες υγείας του NHS και είναι διαθέσιμη στην Πλατφόρμα Δεδομένων Υγείας (PDS) . Στο RSE-PP, τα ακόλουθα δεδομένα που μπορούν να καταγραφούν για γυναίκες που υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό περιλαμβάνουν: τρέχουσα ηλικία, ημερομηνία εγγραφής, ίδρυμα όπου εισάγεται η εγγραφή, τύπος ακρωτηριασμού, ηλικία και χώρα όπου έγινε ο ακρωτηριασμός, εάν έγινε κατά τη διάρκεια της παραμονής της στην Πορτογαλία, όπου παρατηρήθηκε η γυναίκα (ιατρικός έλεγχος, νοσηλεία, εγκυμοσύνη, λοχεία), εάν υπήρχαν σχετικές επιπλοκές. Το εθνικό Ηλεκτρονικό Μητρώο Υγείας είναι μια κεντρική πηγή πληροφοριών που περιέχει συγκεντρωτικές δημογραφικές και υγειονομικές πληροφορίες σχετικά με όλους τους ασθενείς που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό και είναι δημόσια διαθέσιμο.

Το Παρατηρητήριο για τη Μετανάστευση της Ύπατης Αρμοστείας για τη Μετανάστευση (ACM) πραγματοποιεί ετήσια συλλογή δεδομένων, με αποτέλεσμα την ετήσια στατιστική έκθεση «Μετανάστευση σε αριθμούς: Είσοδος, υποδοχή και ένταξη αιτούντων και δικαιούχων διεθνούς προστασίας στην Πορτογαλία – Στατιστική για το άσυλο Έκθεση» που δρομολογείται στις 18 Δεκεμβρίου κάθε έτους. Σε αυτήν την έκθεση, η οποία είναι δημόσια διαθέσιμη στο διαδίκτυο, καταγράφονται τα αιτήματα ασύλου που βασίζονται σε συγκεκριμένες ανάγκες προστασίας. Τα δεδομένα σχετικά με αιτήματα ασύλου που βασίζονται στον ΑΓΓΟ συλλέγονται ετησίως, είναι διαθέσιμα στο κοινό στο διαδίκτυο και κυκλοφορούν κάθε χρόνο την Παγκόσμια Ημέρα Μεταναστών, διασφαλίζοντας τη διαφάνεια και την προσβασιμότητα στη συλλογή δεδομένων σχετικά με αυτό το θέμα. (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Πορτογαλία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 144-A του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία αντιστοιχεί πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική

εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Πορτογαλία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Υπάρχουν ορισμένες γενικές υποχρεώσεις αναφοράς στην Πορτογαλία και ειδικές που σχετίζονται με την προστασία των παιδιών (σχετικά με σχετικούς επαγγελματίες και ιδρύματα), οι οποίες μπορεί να θεωρηθεί ότι περιλαμβάνουν τον ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του πορτογαλικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα. Δεν υπάρχει απαίτηση σχετικά με την εθνικότητα, το καθεστώς ή τον τόπο διαμονής είτε του θύματος είτε του δράστη.

13. Ελβετία

Η Ελβετία είναι μια χώρα στη δυτική Ευρώπη με πληθυσμό που υπολογίζεται στα 8,7 εκατομμύρια. Η Ελβετία έχει πολίτευμα ομοσπονδιακή με ημίαιμη δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια μελέτη του 2021 που δημοσιεύτηκε στο BMC Public Health εκτιμά ότι, το 2018, 21.706 γυναίκες και κορίτσια που ζούσαν στην Ελβετία προέρχονταν από χώρες στις οποίες ασκούνταν συχνά ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) και είχαν υποβληθεί οι ίδιες σε ακρωτηριασμό. Οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες και τα κορίτσια κατάγονταν από την Ερυθραία και τη Σομαλία. Επιπλέον, η μελέτη εκτιμά ότι 3.512 κορίτσια ηλικίας έως 14 ετών προέρχονταν από χώρες υψηλού επιπολασμού και διέτρεχαν κίνδυνο ακρωτηριασμού ή είχαν ήδη υποβληθεί σε αυτόν. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια κατάγονταν επίσης από την Ερυθραία και τη Σομαλία.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ελβετία σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 124 του Ποινικού Κώδικα της Ελβετικής Συνομοσπονδίας (1937, τροποποιήθηκε το 2020). Το άρθρο 124 δεν αναφέρει τον ρόλο της συναίνεσης του θύματος, ούτε ο Ποινικός Κώδικας περιέχει γενική διάταξη για αυτή. Αυτό έγινε σκόπιμα από το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο, ειδικά επειδή άλλες διατάξεις για τη σωματική επίθεση δεν ρυθμίζουν τη συναίνεση και επειδή το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο θεώρησε ότι οι αισθητικές ή ιατρικές επεμβάσεις και η τοποθέτηση τρυπημάτων και τατουάζ, που θα μπορούσαν να εμπίπτουν στον ορισμό του άρθρου 124, θα πρέπει να επιτρέπεται εάν η γυναίκα δώσει τη νομικά έγκυρη συγκατάθεσή της. Το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ζήτημα της συναίνεσης στον ΑΓΓΟ θα αφηθεί στη νομολογία. Πιθανώς, ένας ανήλικος σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσε να δώσει νομικά έγκυρη συγκατάθεση στον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 124 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον «ΑΓΓΟ» ως τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ενός γυναικείου ατόμου, που βλάπτει σοβαρά και μόνιμα τη φυσική του λειτουργία ή τα βλάπτει με άλλο τρόπο. Αυτός ο ορισμός καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΑΓΓΟ που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Ωστόσο, παραλείπει τον προσδιορισμό «για μη ιατρικούς λόγους». Το άρθρο 124 δεν περιέχει περιορισμό ηλικίας. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ελβετία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βάζει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό σε ένα θύμα - πιθανότατα χαρακτηρίζεται ως «σκόπιμη υποκίνηση άλλου να διαπράξει ένα αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, χαρακτηρίζοντας κάποιον ως «συμμετέχοντα». Δεν είναι απολύτως σαφές εάν η παρότρυνση για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι πιο πιθανό να χαρακτηριστεί ως «σκόπιμη υποκίνηση άλλου σε διάπραξη

αδικήματος» σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 ή ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 25. Το τελευταίο θα κατατάσσει έναν συνεργάτη ως «συνένοχος». Η απάντηση πιθανότατα εξαρτάται από την ένταση της εμπλοκής του ατόμου και τις ιδιαιτερότητες της υπόθεσης. Η υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα χαρακτηριζόταν ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 25 και θα κατατάσσει κάποιον ως «συνένοχο». Το άρθρο 24 παράγραφος 1 ορίζει ότι οι συμμετέχοντες υπόκεινται στην ίδια ποινή με τον άμεσο αυτουργό και το άρθρο 25 ορίζει ότι οι συνεργοί υπόκεινται σε μειωμένη ποινή. Ο βαθμός μείωσης της ποινής εναπόκειται στην κρίση του δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 48α. Η άδεια χρήσης χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Ελβετία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό η άδεια χρήσης χώρων να χαρακτηρίζεται ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα», κατατάσσοντας έτσι κάποιον που επιτρέπει τη χρήση του χώρου ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 25 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Ελβετία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων να χαρακτηρίζεται ως «σκόπιμη βοήθεια σε άλλον να διαπράξει ένα αδίκημα», ταξινομώντας έτσι κάποιον που παρείχε (συγκεκριμένα) εργαλεία ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 25 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να ποινικοποιηθεί στην Ελβετία σύμφωνα με το άρθρο 260bis(1)(cbis) του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 260bis(1) ποινικοποιεί τη διενέργεια συγκεκριμένων τεχνικών ή οργανωτικών μέτρων σύμφωνα με σχέδιο, η φύση και η έκταση του οποίου υποδηλώνει ότι ο δράστης προτίθεται να διαπράξει ορισμένα αδικήματα, μεταξύ άλλων (cbis) ΑΓΓΟ όπως ορίζεται στο άρθρο 124. Η άμεση κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε κάλλιστα να χαρακτηριστεί ως οργανωτικό μέτρο που δείχνει την πρόθεση κάποιου να διαπράξει ΑΓΓΟ ή να τον έχει ήδη τελέσει.

Δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές της Ελβετίας, αλλά υπάρχει υποχρέωση βάσει του γενικού αστικού δικαίου να αναφέρεται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σε ανωτέρους για ορισμένους επαγγελματίες. Το άρθρο 314δ παράγραφος 1 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα ορίζει ότι ορισμένοι επαγγελματίες είναι υποχρεωμένοι να αναφέρονται σε ανώτερο αν υπάρχουν σαφείς ενδείξεις ότι η σωματική, ψυχολογική ή σεξουαλική ακεραιότητα ενός παιδιού κινδυνεύει και ότι δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την απειλή ως μέρος τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες. Το άρθρο 314δ παράγραφος 1 παράγραφος 1 διευκρινίζει ότι αυτοί οι επαγγελματίες θα είναι ειδικοί από τους τομείς της ιατρικής, της ψυχολογίας, των υπηρεσιών φροντίδας, της παιδικής μέριμνας, της εκπαίδευσης, της συμβουλευτικής, της θρησκείας και του αθλητισμού που έχουν τακτική επαφή με παιδιά. Το άρθρο 314δ παράγραφος 1 διευκρινίζει ότι η υποχρέωση αυτή υπόκειται στο επαγγελματικό απόρρητο. Σύμφωνα με το άρθρο 321 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, οι επαγγελματίες υγείας και οι ψυχολόγοι υπόκεινται σε τιμωρία εάν παραβιάζουν το επαγγελματικό τους απόρρητο. Ωστόσο, το άρθρο 321 παράγραφος 2 ορίζει ότι δεν θα επιβληθεί τιμωρία εάν οι επαγγελματίες αποκαλύψουν πληροφορίες βάσει γραπτής εξουσιοδότησης από ανώτερη αρχή ή εποπτική αρχή. Επιπλέον, το άρθρο 314γ παράγραφος 2 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι εάν μια αναφορά είναι προς το συμφέρον του παιδιού, τα άτομα που υπόκεινται σε επαγγελματικό απόρρητο σύμφωνα με τον Ελβετικό Ποινικό Κώδικα έχουν επίσης δικαίωμα να ενημερώσουν

τις αρχές. Τόσο το άρθρο 314δ παράγραφος 3 του Αστικού Κώδικα όσο και το άρθρο 321 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα διευκρινίζουν ότι τα καντόνια έχουν εντολή να παρέχουν περαιτέρω υποχρεώσεις αναφοράς και κατάθεσης.

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ελβετία σύμφωνα με το άρθρο 124 του Ποινικού Κώδικα. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει διάταξη ειδικά για τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ, ούτε για ιατρικές αμέλειες. Το άρθρο 67 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι, όταν οι επαγγελματίες διαπράττουν αδικήματα κατά τη διάρκεια της εργασίας τους, μπορεί να τους απαγορεύσει να ασκούν το επάγγελμα.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ελβετικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο. Το άρθρο 124 παράγραφος 2 ορίζει ότι κάθε πρόσωπο που έχει διαπράξει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό, αλλά βρίσκεται τώρα στην Ελβετία και δεν εκδίδεται υπόκειται στις κυρώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 124 παράγραφος 1. Το άρθρο 124 παράγραφος 2 διευκρινίζει ρητά ότι εφαρμόζονται μόνο το τέταρτο και το πέμπτο εδάφιο της γενικής διάταξης για την εξωεδαφικότητα, το άρθρο 7. Το άρθρο 7 παράγραφος 4 και το άρθρο 7 παράγραφος 5 αφορούν την αρχή του *ne bis in idem*: ένα άτομο δεν μπορεί να δικαστεί εκ νέου στην Ελβετία εάν το πρόσωπο αυτό έχει ήδη δικαστεί για το ίδιο αδίκημα στο εξωτερικό. Επομένως, το άρθρο 7 παράγραφος 1, που απαιτεί διπλό αξιόποινο, δεν εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό.

Το άρθρο 124 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για ακρωτηριασμό. Όσοι προμηθεύονται τον ΑΓΓΟ υπόκεινται στην ίδια ποινή σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1. Όσοι συνηγορούν στον ΑΓΓΟ ενδέχεται να υπόκεινται στην ίδια ποινή ή μειωμένη ποινή κατά την κρίση του δικαστηρίου, ανάλογα με το εάν πληρούν τις προϋποθέσεις ως «συμμετέχοντες» ή «συνεργοί» σύμφωνα, αντίστοιχα, του άρθρου 24 παράγραφος 1 ή του άρθρου 25 του σε συνδυασμό με το άρθρο 48α.

Όσοι βοηθούν τον ΑΓΓΟ υπόκεινται σε μειωμένη ποινή κατά την κρίση του δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 25 σε συνδυασμό με το άρθρο 48α. Οι επαγγελματίες υγείας που εκτελούν ΑΓΓΟ υπόκεινται στην ποινή που ορίζεται στο άρθρο 124 παράγραφος 1 και σε απαγόρευση άσκησης από έξι μήνες έως πέντε χρόνια εάν τους επιβληθεί ποινή φυλάκισης άνω των έξι μηνών και εάν υπάρχει κίνδυνος να κατάχρηση της δραστηριότητάς τους προκειμένου να διαπράξουν περαιτέρω αδίκημα όπως ορίζεται στο άρθρο 67 παράγραφος 1. Εάν το θύμα ήταν ανήλικο και υπάρχει κίνδυνος ο επαγγελματίας να διαπράξει περαιτέρω αδικήματα κατά ανηλικών, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει απαγόρευση άσκησης από ένα έως δέκα έτη όπως ορίζεται στο άρθρο 67 παράγραφος 2 ή, εάν αναμένεται ότι ο δράστης θα εξακολουθεί να αποτελεί κίνδυνο μετά από δέκα χρόνια, επ'άοριστο, όπως ορίζεται στο άρθρο 67 παράγραφος 2α (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 307 παράγραφος 1 του Αστικού Κώδικα ορίζει ότι, εάν απειλείται το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού και οι γονείς δεν επιθυμούν ή δεν μπορούν να διορθώσουν την κατάσταση, η αρχή προστασίας του παιδιού πρέπει να λάβει όλα τα κατάλληλα μέτρα για την προστασία του παιδιού. Το άρθρο 307 παράγραφος 3 ορίζει ότι τέτοια μέτρα περιλαμβάνουν ιδίως την υπενθύμιση των καθηκόντων τους στους γονείς, την έκδοση ειδικών οδηγιών σχετικά με τη φροντίδα, την ανατροφή ή την εκπαίδευση και τον διορισμό κατάλληλου ατόμου ή οργανισμού με εξουσίες για τη διερεύνηση και την

παρακολούθηση της κατάστασης. Σύμφωνα με το άρθρο 308, η αρχή προστασίας του παιδιού μπορεί, εάν το απαιτούν οι περιστάσεις, να διορίσει έναν «βοηθό παιδιού» για να παρέχει συμβουλές και πρακτική υποστήριξη στους γονείς και να του αναθέσει ειδικές εξουσίες, μεταξύ άλλων, για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων του παιδιού και την επίβλεψη των επαφών. Το άρθρο 310 παράγραφος 1 ορίζει ότι, εάν δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να αποτραπεί η απειλή για το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού, η αρχή προστασίας του παιδιού πρέπει να απομακρύνει αυτό από τους γονείς ή από τρίτους με τους οποίους διαμένει και να το τοποθετήσει σε κατάλληλο χώρο. Το άρθρο 313 παράγραφος 1 ορίζει ότι, εάν οι συνθήκες έχουν αλλάξει, τα ισχύοντα μέτρα προστασίας των παιδιών πρέπει να προσαρμοστούν ώστε να ανταποκρίνονται στη νέα κατάσταση. Το άρθρο 314γ παράγραφος 1 ορίζει ότι οποιοδήποτε πρόσωπο μπορεί να ενημερώσει τις αρχές προστασίας των παιδιών εάν ένα παιδί φαίνεται να κινδυνεύει ως προς τη διανοητική ή τη σεξουαλική του ακεραιότητα. Το άρθρο 314ε παράγραφος 1 ορίζει ότι τα πρόσωπα και οι τρίτοι που εμπλέκονται στη διαδικασία υποχρεούνται να συνεργάζονται για τη διαπίστωση των γεγονότων της υπόθεσης. Εξουσιοδοτεί την αρχή προστασίας των παιδιών να εκδώσει τις απαραίτητες εντολές για την προστασία τυχόν συμφερόντων. Εάν χρειαστεί, μπορεί να εκδώσει διαταγή για την αναγκαστική εκτέλεση του καθήκοντος συνεργασίας. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο.

Σύμφωνα με την ισχύουσα ομοσπονδιακή νομοθεσία (άρθρο 314δ Ελβετικό Αστικό Κώδικα (CC)) υπάρχει υποχρέωση αναφοράς στις αρχές προστασίας παιδιών για τα ακόλουθα άτομα, εφόσον δεν υπόκεινται σε επαγγελματικό απόρρητο σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα και εφόσον υπάρχουν συγκεκριμένες ενδείξεις ότι η σωματική, ψυχολογική ή σεξουαλική ακεραιότητα ενός παιδιού βρίσκεται σε κίνδυνο και ο κίνδυνος δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί στο πλαίσιο της εργασίας του και αφορά ιδίως, επαγγελματίες από τους τομείς της ιατρικής, της ψυχολογίας, των υπηρεσιών φροντίδας, της παιδικής μέριμνας, της εκπαίδευσης, της συμβουλευτικής, της θρησκείας και του αθλητισμού που έχουν τακτική επαφή με παιδιά και υπαλλήλους/άτομα που μαθαίνουν για τέτοια περίπτωση υπό την υπηρεσιακή τους ιδιότητα. Ορισμένα καντόνια έχουν επιπλέον νόμους για την υποχρέωση να αναφέρουν στις αρχές προστασίας των παιδιών για επαγγελματίες υγείας, εάν ένα παιδί έχει ανάγκη. Σύμφωνα με την ισχύουσα ομοσπονδιακή νομοθεσία, υπάρχει υποχρέωση αναφοράς στις αρχές επιβολής του νόμου για τις αρχές ποινικής δικαιοσύνης. Τα καντόνια μπορούν να παρέχουν περαιτέρω καθήκοντα αναφοράς στις αρχές επιβολής του νόμου για άλλες αρχές (Άρθρο 302 Ελβετικό Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (CrimPC) 2007). Τα ανωτέρω ισχύουν μόνο για την προστασία των παιδιών. Εξ αυτού του λόγου ως μέτρα πρόληψης/προστασίας για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό προτείνεται ο σταδιακός περιορισμός των δικαιωμάτων γονικής επιμέλειας. Η προστασία των παιδιών βάσει του αστικού δικαίου στον ελβετικό Αστικό Κώδικα (CC), σύμφωνα με το άρθρο 307-315β, προβλέπει κλιμακωτές παρεμβάσεις που περιορίζουν τα δικαιώματα γονικής επιμέλειας σε βαθμό που καθορίζεται από τη σοβαρότητα του κινδύνου. Αυτά κυμαίνονται από την παροχή συμβουλών, την έκδοση επίσημων υπενθυμίσεων γονέων (άρθρο 307 παράγραφος 3) ή τον διορισμό αναπληρωτή για παροχή συμβουλών και υποστήριξη (άρθρο 308 παράγραφος 1), μέχρι την ανάκληση του δικαιώματος των γονέων να αποφασίζουν όπου πρέπει να ζει ένα παιδί (άρθρο 310 παράγραφος 1) και, σε ορισμένες περιπτώσεις, στην πλήρη ανάκληση της γονικής επιμέλειας (άρθρο 311 παράγραφος 1). Σε γυναίκες που έχουν επιβιώσει από τον ΑΓΓΟ Υπάρχει ψυχολογική, σεξολογική, γυναικολογική φροντίδα

(συμπεριλαμβανομένης της απινίδωσης) διαθέσιμη σε διάφορες περιοχές της Ελβετίας. Ως «καλή πρακτική» μιας περιφερειακής υπηρεσίας υποστήριξης μπορεί να αναφερθεί η διεπιστημονική ομάδα που λειτουργεί στο Τμήμα Μαιευτικής και Γυναικολογίας στα Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία της Γενεύης (HUG). Παρέχεται ολιστική φροντίδα, μέσω εξειδικευμένης ομάδας. Αυτό περιλαμβάνει συμβουλευτική, πληροφορίες για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και διαθέσιμη υποστήριξη (π.χ. απινιδισμό/επαναδομητική χειρουργική, κοινωνική φροντίδα, ψυχοσεξουαλική φροντίδα και πρόληψη, ειδικούς που εργάζονται με παιδιά (όλα ενώ χρησιμοποιούν μια πολιτισμικά ευαίσθητη προσέγγιση). Η πρόσβαση σε εξειδικευμένες υπηρεσίες υποστήριξης είναι περιορισμένη και δυσχερέστερη για τους αιτούντες άσυλο και τους μετανάστες χωρίς έγγραφα. Η βοήθεια στο θύμα (π.χ. εξειδικευμένες ολιστικές υπηρεσίες, οικονομική υποστήριξη, μεταφραστής) δεν είναι διαθέσιμη εάν ο ΑΓΓΟ έγινε στη γυναίκα/κορίτσι τη στιγμή που δεν είχε την κατοικία της στην Ελβετία. Αν και στην Ελβετία η ασφάλιση υγείας είναι υποχρεωτική για όλα τα άτομα ανεξάρτητα από το καθεστώς διαμονής ή μετανάστευσης, υπάρχουν άτομα που δεν έχουν ασφάλιση υγείας (π.χ. ορισμένοι μετανάστες χωρίς έγγραφα). Επιπλέον, η ασφάλιση υγείας δεν καλύπτει όλα τα έξοδα και οι ασθενείς πρέπει να πληρώσουν πλήρως ή εν μέρει για τη θεραπεία, ανάλογα με το είδος της ασφάλισης υγείας και το ύψος του κόστους θεραπείας. Όσον αφορά την επανορθωτική χειρουργική μέχρι το 2015, ο γυναικολόγος έπρεπε να γράψει μια επιστολή για να εξηγήσει ότι η χειρουργική επέμβαση/φροντίδα δεν είναι αισθητική για να πάρει ασφαλιστική κάλυψη υγείας. Πλέον υπάρχει διαγνωστικός κωδικός και το γράμμα δεν είναι απαραίτητο. Η επανορθωτική χειρουργική είναι διαθέσιμη μόνο στο Τμήμα Μαιευτικής και Γυναικολογίας των Πανεπιστημιακών Νοσοκομείων της Γενεύης (HUG). Η ασφάλιση υγείας δεν καλύπτει όλα τα έξοδα, ανάλογα με το είδος της ασφάλισης υγείας και το ύψος του κόστους θεραπείας.

Παράλληλα, η κυβέρνηση παρέχει ένα ειδικό πρόγραμμα χρηματοδότησης αφιερωμένο σε δραστηριότητες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Το Ομοσπονδιακό Γραφείο Δημόσιας Υγείας (FOPH) έχει χρηματοδοτήσει μέτρα ευαισθητοποίησης και πρόληψης με στόχο την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ μέσω του εθνικού προγράμματος Μετανάστευση και Υγεία από το 2003. Η Κρατική Γραμματεία Μετανάστευσης (SEM) συμμετέχει επίσης σε αυτές τις δραστηριότητες από το 2010. Το 2015, η κυβέρνηση αποφάσισε να υποστηρίξει δομικά το Δίκτυο κατά της FGC Switzerland για την περίοδο 2016–2019. Έκτοτε, η κρατική υποστήριξη έχει επεκταθεί πολλές φορές, επί του παρόντος μέχρι το 2023. Επιπλέον, η ελβετική κυβέρνηση έχει χρηματοδοτήσει σε μεγάλο βαθμό το έργο πρόληψης με βάση την κοινότητα που υλοποιεί η κοινωνία των πολιτών. Ο ΑΓΓΟ δεν περιλαμβάνεται στα περισσότερα προγράμματα σπουδών αρχικής και συνεχούς κατάρτισης των σχετικών επαγγελματιών. Κάθε πανεπιστήμιο και τεχνικό κολέγιο έχει το δικό του πρόγραμμα σπουδών, επομένως το αν και πώς περιλαμβάνεται ο ΑΓΓΟ στο πρόγραμμα σπουδών διαφέρει πολύ. Η Ελβετική Κυβέρνηση χρηματοδοτεί το Ελβετικό Δίκτυο κατά του ΑΓΓΟ ειδικά για να πραγματοποιήσει εργασίες ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης επαγγελματιών μέσω των ακόλουθων δραστηριοτήτων: του Coaching μέσω του οποίου το δίκτυο εκπαιδεύει και συμβουλεύει επαγγελματίες, εκπαιδευτές ομοτίμων, ομάδες και ιδρύματα, μέσω της εκπαίδευσης όπου το δίκτυο οργανώνει επαγγελματική κατάρτιση σε βάθος, προσανατολισμένη στην πράξη, προσαρμοσμένη στις ανάγκες των συμμετεχόντων, σε συνεργασία με έμπειρους επαγγελματίες και εκπαιδευτές ομοτίμων, μέσω συνεχούς εκπαίδευσης εκπαιδευτών συνομηλίκων όπου βασικά μέλη της κοινότητας, διαπολιτισμικοί μεταφραστές και άλλα ενδιαφερόμενα μέλη των κοινοτήτων εκπαιδεύονται ώστε να είναι ευαίσθητα σε θέματα ΑΓΓΟ και

μέσω οδηγιών όπου το δίκτυο υποστηρίζει τους επαγγελματίες με τη δημοσίευση Οδηγιών (π.χ. Κατευθυντήριες γραμμές για τον ΑΓΓΟ και την προστασία των παιδιών). Ωστόσο, δεν υπάρχει εθνικό μητρώο που να συγκεντρώνει όλες τις περιπτώσεις ούτε σύστημα συλλογής δεδομένων για την καταγραφή των υποθέσεων ασύλου ή/και που χορηγούνται για λόγους ακρωτηριασμού.

Αν και δεν προβλέπονται συγκεκριμένες υποχρεώσεις στη νομοθεσία για την κυβέρνηση, υπήρξαν δύο εκτενείς εθνικά σχέδια δράσης που περιέχουν διάφορα μέτρα βάσει των οποίων ενεργεί σοβαρά η ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Αν και δεν υπάρχει εθνική συντονιστική επιτροπή, υπάρχει το Δίκτυο κατά της κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων της Ελβετίας (the NFGCS), μια συνεργασία πολλών ελβετικών μη κυβερνητικών οργανώσεων που υποστηρίζονται, τόσο οικονομικά όσο και ηθικά, από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση (συγκεκριμένα το Ομοσπονδιακό Γραφείο Δημόσιας Υγείας).

Το δεύτερο εθνικό σχέδιο δράσης εγκρίθηκε από το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο μόλις το 2020. Αξιολογεί το πρώτο σχέδιο δράσης από το 2015 και παρέχει συστάσεις στα καντόνια και μέτρα που πρέπει να ληφθούν από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Το πρώτο σχέδιο δράσης οδήγησε στη δημιουργία του NFGCS. Το NFGCS έχει δημιουργήσει ένα εθνικό σημείο επαφής (δημιουργούνται περιφερειακά σημεία επαφής), παρέχει πληροφορίες σε κορίτσια, γυναίκες και επαγγελματίες που έχουν πληγεί, παρέχει κατάρτιση και εκπαίδευση σε επαγγελματίες, και λειτουργεί ως πρόληψη με βάση την κοινότητα μέσω «κατασκευαστών γεφυρών» σε κοινότητες μεταναστών. Όσον αφορά τα καντόνια, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση έκανε διάφορες συστάσεις στο δεύτερο σχέδιο δράσης: να καθοριστούν οι ευθύνες και να παρέχονται οικονομικοί πόροι για μια μακροπρόθεσμη και βιώσιμη δέσμευση και να ενσωματωθεί ο ΑΓΓΟ με γενικές στρατηγικές και μέτρα στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους. Οι αρμόδιες καντονιακές ρυθμιστικές δομές, μαζί με το NFGCS, θα προωθήσουν περαιτέρω τον συντονισμό, τη δικτύωση και τη διεπιστημονική συνεργασία στους τομείς της υγείας, της ένταξης, του ασύλου, της ισότητας των φύλων, της κοινωνικής πρόνοιας, της προστασίας των παιδιών και της αστυνομίας/δικαιοσύνης. Ειδικότερα, στις αντίστοιχες δραστηριότητες θα συμμετέχουν η Αρχή Προστασίας Παιδιού και Ενηλίκων και το αστυνομικό σώμα. Πρέπει να ενταθούν οι προηγούμενες δραστηριότητες ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης, ιδίως όσον αφορά την Αρχή Προστασίας Παιδιού και Ενηλίκων. Η εργασία με τις κοινότητες μεταναστών πρέπει να υποστηριχθεί και να ενισχυθεί, σε συνεργασία με το NFGCS εάν είναι απαραίτητο.

Το δεύτερο σχέδιο δράσης περιλαμβάνει επίσης μέτρα σε ομοσπονδιακό επίπεδο: η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Δημόσιας Υγείας και η Κρατική Γραμματεία Μετανάστευσης θα συνεχίσουν να υποστηρίζουν το NFGCS στους τομείς της ενημέρωσης, της παροχής συμβουλών, της πρόληψης και της περίθαλψης στο πλαίσιο των νομικών και οικονομικών τους δυνατοτήτων, με επίκεντρο την προσάρτηση του δικτύου σε υπάρχουσες δομές και Υπηρεσίες. Το Ομοσπονδιακό Γραφείο Αστυνομίας εργάζεται, και θα συνεχίσει να εργάζεται, για να διασφαλίσει ότι η Διάσκεψη των Διοικητών της Καντονιακής Αστυνομίας και το Ελβετικό Αστυνομικό Ινστιτούτο θα συμπεριλάβουν το θέμα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην εκπαίδευση και την περαιτέρω εκπαίδευση των καντονιακών και δημοτικών αστυνομικών σωμάτων. Η Συνομοσπονδία, υπό την ηγεσία του Ομοσπονδιακού Γραφείου Δημόσιας Υγείας, εξετάζει λύσεις για τη βελτίωση της συλλογής δεδομένων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, προκειμένου να αποκτήσει μια ολοκληρωμένη εικόνα των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν ή επηρεάζονται από τον ακρωτηριασμό σε όλη την Ελβετία και να

αξιολογήσει την αποτελεσματικότητα των μέτρων που έχουν ληφθεί. Η ανταλλαγή και η διεπιστημονική συνεργασία όλων των φορέων που επηρεάζονται από το θέμα σε ομοσπονδιακό και καντονικό επίπεδο πρέπει να συνεχιστεί και να επεκταθεί, και πρέπει να αναπτυχθεί μια δομή έργου. (END FGM 2021).

Υπήρξε μία δικαστική υπόθεση σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ελβετία. Το 2018, μια Σομαλή, που ζούσε τότε στο Neuchatel, καταδικάστηκε από το Περιφερειακό Δικαστήριο του Neuchatel επειδή υποχρέωσε τις δύο κόρες της να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό στη Σομαλία και την Αιθιοπία μεταξύ 2013 και 2015. Τα κορίτσια ήταν τότε έξι και επτά ετών. Η γυναίκα δεν αμφισβήτησε ότι έβαλε τις κόρες της να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό. Ωστόσο, η υπεράσπιση της αμφισβήτησε την εφαρμογή του ελβετικού δικαίου στην υπόθεσή της, επειδή η γυναίκα δεν ήταν κάτοικος Ελβετίας εκείνη την εποχή. Υποστήριξε ότι η εξωεδαφική εφαρμογή του άρθρου 124 παράγραφος 2 είχε σκοπό να ποινικοποιήσει τον «τουρισμό ΑΓΓΟ» και να εμποδίσει τους κατοίκους της Ελβετίας να στείλουν τις κόρες τους στο εξωτερικό για να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό, αλλά η κατηγορούμενη είχε ήρθε στην Ελβετία αφού οι κόρες της υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό. Η ερμηνεία αυτή απορρίφθηκε από τον προεδρεύοντα δικαστή. Η γυναίκα καταδικάστηκε σε σχετικά ελαφριά ποινή φυλάκισης οκτώ μηνών υπό αναστολή, λόγω ελαφρυντικών παραγόντων επειδή ήταν αναλφάβητη και δεχόταν μεγάλη κοινωνική πίεση να υποβληθούν οι κόρες σε ακρωτηριασμό, ενώ δεν βρισκόταν σε κοινωνικο-οικονομική θέση για να αντισταθεί σε αυτήν την πίεση.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ελβετία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 124 του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΠΟΥ. Ωστόσο, παραλείπει το κριτήριο του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από το γενικότερη εγκληματικότητα περί του ΑΓΓΟ. Ο Ελβετός νομοθέτης αποφάσισε να αφήσει το ζήτημα της συναίνεσης στη νομολογία, καθώς ήταν της γνώμης ότι οι γυναίκες θα πρέπει να μπορούν να συναινέσουν σε άλλες παρεμβάσεις που θα μπορούσαν να εμπίπτουν στην περιγραφή του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη νομοθεσία, όπως η χειλεοπλαστική και τα τρυπήματα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ελβετία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές της Ελβετίας, αλλά υπάρχει υποχρέωση βάσει του γενικού αστικού δικαίου για ορισμένους επαγγελματίες να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό στους ανωτέρους τους. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ελβετικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο και ανεξάρτητα από την εθνικότητα ή το καθεστώς διαμονής του δράστη ή του θύματος.

14. Κύπρος

Η Κύπρος είναι μια χώρα στην ανατολική Μεσόγειο Θάλασσα με εκτιμώμενο πληθυσμό 890.000. Η Κύπρος έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα κοινού δικαίου. Μια μελέτη του 2016 που δημοσιεύτηκε στο *European Journal of Contraception and Reproductive Health Care* εκτιμά ότι υπάρχουν 1.301 γυναίκες και κορίτσια που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) που ζουν στην Κύπρο. Το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων έχει εκτιμήσει ότι, επί του παρόντος, 91 129

κορίτσια έως 18 ετών κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό. Τα κορίτσια κατάγονται κυρίως από την Αίγυπτο, το Σουδάν, το Ιράκ και την Αιθιοπία.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Κύπρο βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου που τέθηκε σε ισχύ το 2003. Το άρθρο 233Α παράγραφος 1 του Κυπριακού Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 ποινικοποιεί τη διάπραξη ακρωτηριασμού καθώς και τη βοήθεια, συνέργεια, συμβουλή ή υποκίνηση ενός άλλου ατόμου να διαπράξει ακρωτηριασμό σε μια γυναίκα. Το άρθρο 233Α παράγραφος 3 διευκρινίζει ότι η συγκατάθεση του θύματος δεν αποτελεί άμυνα ή ελαφρυντικό. Το άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο α) ορίζει τον ΑΓΓΟ ως κόψιμο ή με οποιοδήποτε τρόπο ακρωτηριασμό όλων ή μέρους των μεγάλων ή μικρών χειλέων του αιδοίου ή της κλειτορίδας. Το άρθρο 233Α παράγραφος 2 ορίζει ότι αυτές οι πράξεις δεν θεωρούνται ΑΓΓΟ (αδίκημα) όταν μια τέτοια διαδικασία είναι απαραίτητη, είτε διεξάγεται για την υγεία μιας γυναίκας είτε διεξάγεται σε γυναίκα που βρίσκεται σε οποιοδήποτε στάδιο του τοκετού ή μετά τον τοκετό, είτε σχετίζεται με τον τοκετό, υπό τον όρο ότι η διαδικασία αυτή διεξάγεται μετά από γνώμη δύο άλλων ιατρών. Το άρθρο 233Α δεν περιέχει περιορισμό στην ηλικία του θύματος. Ως εκ τούτου, υπονοείται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στην Κύπρο για γυναίκες όλων των ηλικιών. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Κύπρο σύμφωνα με το άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο β) του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο β) ορίζει ότι είναι αδίκημα η βοήθεια, η συνέργεια, η παροχή συμβουλών ή η πρόκληση οποιασδήποτε από τις πράξεις που περιγράφονται στο άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο α) σε ένα τρίτο πρόσωπο στο σώμα μιας γυναίκας. Η άδεια χρήσης χώρων για τη διάπραξη ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται συγκεκριμένα ή/και ρητά στην Κύπρο βάσει του Ποινικού Κώδικα. Ωστόσο, η άδεια χρήσης χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ενίσχυση» σύμφωνα με το άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο β). Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται συγκεκριμένα ή/και ρητά στην Κύπρο βάσει του Ποινικού Κώδικα. Ωστόσο, είναι πολύ πιθανό η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ να πληροί τις προϋποθέσεις ως παροχή βοήθειας σε τρίτο άτομο να πραγματοποιήσει ακρωτηριασμό στο σώμα μιας γυναίκας σύμφωνα με το άρθρο 233Α παράγραφος 1 στοιχείο β). Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Κύπρο. Το άρθρο 233Α δεν αναφέρει την κατοχή εργαλείων (συγκεκριμένα) για τον ΑΓΓΟ ως αδίκημα, ούτε ποινικοποιεί την προετοιμασία ή την απόπειρα ακρωτηριασμού. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενικές διατάξεις για απόπειρα αδικήματος ή προετοιμασία αδικήματος. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Κύπρο. Δεν υπάρχει γενική διάταξη για την παράλειψη αναφοράς αδικήματος στο κυπριακό ποινικό δίκαιο. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Κύπρο σύμφωνα με το άρθρο 233Α παράγραφος 1, καθώς απαγορεύει σε οποιοδήποτε άτομο να προβεί σε ακρωτηριασμό. Ωστόσο, δεν υπάρχουν πρόσθετες διατάξεις ειδικά για τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το άρθρο 233Α παράγραφος 2 προβλέπει ιατρική εξαίρεση στον ΑΓΓΟ. Για να ισχύει αυτή η ιατρική εξαίρεση, μια τέτοια διαδικασία θα πρέπει να είναι απαραίτητη, είτε διεξάγεται για την υγεία μιας γυναίκας είτε σε γυναίκα που βρίσκεται σε οποιοδήποτε στάδιο του τοκετού ή μετά τον τοκετό ή σχετίζεται με τον τοκετό, υπό τον όρο ότι η διαδικασία αυτή διεξάγεται μετά από τη γνώμη δύο άλλων ιατρών. Δεν είναι σαφές ποιες περιστάσεις θα πρέπει να καθιστούν τον ακρωτηριασμό απαραίτητο για την υγεία μιας γυναίκας. Ο Κυπριακός Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή και στην εκτέλεση του

ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 233Α παράγραφος 4 ορίζει ότι τα κυπριακά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία για αδίκημα που διαπράττεται από πολίτη ή μη υπήκοο της Κυπριακής Δημοκρατίας, εντός ή εκτός της επικράτειας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Υπάρχουν κυρώσεις είτε για τη διάπραξη ΑΓΓΟ είτε για υποβοήθηση, παρακίνηση, συμβουλή ή αναγκαστική εκτέλεση τρίτου ατόμου στην Κύπρο. Το άρθρο 233Α παράγραφος 5 ορίζει ότι τα αδικήματα που περιγράφονται στο άρθρο 233 παράγραφος 1 τιμωρούνται με μέγιστη ποινή φυλάκισης πέντε ετών (28toomanyorg 2021).

Υπάρχουν γενικοί νόμοι για την προστασία των παιδιών που καλύπτουν τα «άκοπα» κορίτσια. Το άρθρο 63 παράγραφος 1 στοιχείο α) του νόμου για τα παιδιά Κεφ. 32 ορίζει ως παιδί που χρήζει φροντίδας και προστασίας ως, μεταξύ άλλων, ένα παιδί που, έχοντας έναν γονέα ή κηδεμόνα που δεν ασκεί την κατάλληλη φροντίδα, υφίσταται κακομεταχείριση με τρόπο που μπορεί να προκαλέσει περιττό πόνο ή τραυματισμό. Το άρθρο 63 παράγραφος 1 στοιχείο β) περιλαμβάνει επίσης ένα παιδί στο οποίο υφίστανται κάποιο από τα αδικήματα που αναφέρονται στο Παράρτημα του νόμου (που περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, οποιοδήποτε άλλο αδίκημα που περιλαμβάνει σωματική βλάβη παιδιού). Ως εκ τούτου, θα μπορούσε να είναι η περίπτωση που ο ΑΓΓΟ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του σωματικού τραυματισμού ενός παιδιού. Το άρθρο 64 παράγραφος 1 του νόμου για τα παιδιά ορίζει ότι ένα Δικαστήριο Ανηλίκων, εάν βεβαιωθεί ότι το παιδί χρειάζεται πράγματι φροντίδα και προστασία, μπορεί να διατάξει διάφορα μέτρα για να το εξασφαλίσει αυτό. Στην περίπτωση ενός άκοπου κοριτσιού που κινδυνεύει από ακρωτηριασμό, τα πιο σχετικά είναι η τοποθέτηση του κοριτσιού σε χώρο έξω από το σπίτι με την ανάθεση της φροντίδας του κοριτσιού σε κάποιο κατάλληλο άτομο, συγγενή ή όχι, που είναι πρόθυμο να το φροντίσει (άρθρο 64 παράγραφος 1 στοιχείο β), και η τοποθέτηση του κοριτσιού, για καθορισμένη περίοδο που δεν υπερβαίνει τα τρία χρόνια, υπό την επίβλεψη υπαλλήλου πρόνοιας ή υπαλλήλου δόκιμου (άρθρο 64 παράγραφος 1 στοιχείο δ)). Το άρθρο 64 παράγραφος 2 του νόμου για τα παιδιά ορίζει ότι ο προϊστάμενος κοινωνικής πρόνοιας ή οποιοσδήποτε άλλος αξιωματικός κοινωνικής πρόνοιας ή οποιοσδήποτε αστυνομικός, έχοντας βάσιμους λόγους να πιστεύει ότι ένα παιδί χρειάζεται φροντίδα ή προστασία, μπορεί να προσάγει το παιδί ενώπιον Δικαστηρίου Ανηλίκων. Ο προϊστάμενος κοινωνικής πρόνοιας πρέπει να φέρει ενώπιον ενός Δικαστηρίου Ανηλίκων οποιοδήποτε παιδί του φαίνεται ότι χρειάζεται φροντίδα και προστασία, εκτός εάν πιστεύει ότι αυτό μπορεί να είναι ακόμη πιο επιζήμιο για τα συμφέροντα ενός παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 68 παράγραφος 1 του νόμου για τα παιδιά, ένα παιδί που πρόκειται να προσαχθεί ενώπιον Δικαστηρίου Ανηλίκων μπορεί να απομακρυνθεί από το σπίτι και να μεταφερθεί σε ασφαλές μέρος από υπάλληλο πρόνοιας, αστυνομικό ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο δεόντως εξουσιοδοτημένο από το Δικαστήριο ανήλικων. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο ούτε κυπριακές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει Εθνικό Σχέδιο Δράσης που να αναφέρει ρητώς τον ΑΓΓΟ ούτε διυπηρεσιακός μηχανισμός συντονισμού ούτε υποχρέωση τήρησης αρχείων από τις εμπλεκόμενες επαγγελματίες. Το γενικό δίκαιο της Κύπρου για το επαγγελματικό απόρρητο και τη γνωστοποίηση πληροφοριών δεν περιλαμβάνει ειδική μνεία της αναφοράς πραγματικών ή προγραμματισμένων υποθέσεων ΑΓΓΟ. Το άρθρο 135 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι, συμπεριλαμβανομένων των ιατρών, των αστυνομικών και των νομικών υπαλλήλων, είναι υποχρεωμένοι να μην γνωστοποιούν κρατικές ή επίσημες πληροφορίες. Σε ακραίες περιπτώσεις, όπου κρίνεται σκόπιμο και αναγκαίο, επιτρέπεται η

γνωστοποίηση πληροφοριών, όταν εξουσιοδοτείται. Ωστόσο, στην Εθνική Έκθεση της Κύπρου για το Πεκίνο +25 του 2019, επισημάνθηκε ότι τα τελευταία χρόνια και λόγω της υψηλής εισροής μεταναστών, πραγματοποιείται μια προσπάθεια καταγραφής περιστατικών ΑΓΓΟ σε διάφορες υπηρεσίες υγείας, μια πρακτική που μπορεί να εξελιχθεί σε εργαλείο το οποίο θα βοηθήσει την κυβέρνηση να εκτιμήσει την έκταση του προβλήματος. Παρόλα αυτά, η εν λόγω καταγραφή περιστατικών δεν πραγματοποιείται συστηματικά και δεν έχουν γίνει προσπάθειες για την ανάπτυξη της πρακτικής. Ταυτόχρονα δεν υπάρχουν μέτρα πρόληψης/προστασίας για άτομα που διατρέχουν κίνδυνο να υποστούν ΑΓΓΟ ούτε η κυβέρνηση διαθέτει ένα επίσημο σύστημα για να συνεργάζεται με τις κοινότητες που επηρεάζονται από τον ΑΓΓΟ ούτε ένα πρόγραμμα χρηματοδότησης για δραστηριότητες που αποσκοπούν στον τερματισμό του ΑΓΓΟ.

Όσον αφορά τις υπηρεσίες ψυχολογικής, σεξουαλικής και γυναικολογικής φροντίδας στις επιζήσασες από ΑΓΓΟ δεν είναι όλες διαθέσιμες. Συγκεκριμένα, από το 2016, έχει δημιουργηθεί ένας μηχανισμός σε συνεργασία με το Υπουργείο Εργασίας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ώστε οι επιζήσασες από ΑΓΓΟ να μπορούν να λάβουν άμεση ιατρική (γυναικολογική εξέταση) και ψυχοκοινωνική (Υπηρεσίες Ψυχικής Υγείας, Γραφείο Πρόνοιας) υποστήριξη. Από το 2016, όλες οι επιζήσασες από ΑΓΓΟ μετανάστριες γυναίκες εξετάζονται από ειδικό γυναικολόγο στο Δημόσιο Νοσοκομείο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, το οποίο είναι εξειδικευμένο σε γυναίκες και παιδιά, ενώ δεν είναι δυνατόν κάποιο άτομο να υποβληθεί σε επέμβαση επανορθωτικής χειρουργικής.

Ο ΑΓΓΟ δεν περιλαμβάνεται στο υποχρεωτικό πρόγραμμα αρχικής και συνεχιζόμενης εκπαίδευσης/κατάρτισης για όλους τους σχετικούς επαγγελματίες. Ωστόσο, στην Εθνική Έκθεση της Κύπρου για το Πεκίνο +25 του 2019, επισημάνθηκε ότι τα τελευταία χρόνια, και λόγω της υψηλής εισροής μεταναστών, έχουν ληφθεί ορισμένα μέτρα για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων μεταξύ των επαγγελματιών του τομέα υγειονομικής περίθαλψης. Αυτό περιελάμβανε μια διημερίδα για το θέμα που διοργανώθηκε από το Υπουργείο Υγείας, η οποία απευθύνονταν σε διάφορες ομάδες επαγγελματιών υγείας, και εμπειρογνώμονες διαμεσολαβητές του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ) για τις συζητήσεις σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων, τονίζοντας τα πολιτιστικά, θρησκευτικά και ψυχοκοινωνικά χαρακτηριστικά των επιζήσασων. Επιπλέον, σε συνεργασία με τον Παγκύπριο Ιατρικό Σύλλογο, το Υπουργείο Υγείας διοργάνωσε διαλέξεις για να καταρτίσει τους ιατρούς σχετικά με τον τρόπο αναγνώρισης και αντιμετώπισης των επιζήσασων του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων με σεβασμό και ευαισθησία. Ωστόσο, η ανωτέρω εκπαίδευση δεν πραγματοποιείται συστηματικά (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Κύπρο βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 233Α του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία φαίνεται να καλύπτει όλους τους τύπους ακρωτηριασμού και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΠΟΥ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική αξιόποινη πράξη του ΑΓΓΟ, εκτός εάν εκτελείται υπό ειδικές συνθήκες όπως ορίζονται στο άρθρο 233Α παράγραφος 2. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Κύπρο σύμφωνα με το άρθρο 233Α. Δεν υπάρχει διάταξη που να περιέχει υποχρέωση αναφοράς ΑΓΓΟ, ούτε η παράλειψη αναφοράς είναι εγκληματική στην Κύπρο. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του κυπριακού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ΑΓΓΟ στο εξωτερικό,

ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα και ανεξάρτητα από την εθνικότητα ή την κατοικία του δράστη ή του θύματος.

15. Δανία

Η Δανία είναι μια χώρα στη βόρεια Ευρώπη με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 5,8 εκατομμύρια. Η Δανία έχει πολίτευμα συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα επίκαιρα ή αντιπροσωπευτικά δεδομένα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) μεταξύ των γυναικών και των κοριτσιών που ζουν στη Δανία. Είναι γνωστό ότι 15.116 γυναίκες μετανάστριες και οι κόρες τους ζούσαν στη Δανία το 2011, περισσότερες από τις μισές (8.220) κατάγονταν από τη Σομαλία, μια χώρα με πολύ υψηλό επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, δεν είναι γνωστό πόσες από αυτές τις μετανάστριες και τις κόρες τους είχαν υποστεί ακρωτηριασμό. Το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων εκτίμησε το 2021 ότι μεταξύ 1.408 και 2.568 κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών που ζουν στη Δανία κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των φύλων. Τα κορίτσια κατάγονται κυρίως από το Ιράκ και τη Σομαλία, με μικρότερες ομάδες να προέρχονται από την Αίγυπτο, την Ερυθραία, την Αιθιοπία, τη Σιέρα Λεόνε και το Σουδάν.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Δανία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 245α του Δανικού Ποινικού Κώδικα (2005) ποινικοποιεί την αφαίρεση, εν όλω ή εν μέρει, των εξωτερικών γεννητικών οργάνων των γυναικών με τη διάπραξη πράξης βίας, με ή χωρίς συγκατάθεση. Το άρθρο 245α ορίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ως εκτομή ή με άλλο τρόπο αφαίρεση, εν όλω ή εν μέρει, των εξωτερικών γεννητικών οργάνων της γυναίκας. Αυτό είναι σύμφωνο με τον ορισμό του ΑΓΓΟ που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ). Ωστόσο, παραλείπει άλλους τύπους τραυματισμών για μη ιατρικούς λόγους, όπως τρύπημα, ξύσιμο και καυτηριασμό της γεννητικής περιοχής (η οποία ταξινομείται ως Τύπος IV). Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Δανία. Το άρθρο 245α δεν περιέχει περιορισμό ηλικίας.

Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Δανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου, το οποίο αντιμετωπίζει οποιονδήποτε συνεργό ισότιμα με τον δράστη. Το άρθρο 23 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η ποινή που προβλέπει ο νόμος για ένα αδίκημα εφαρμόζεται σε όποιον συνέβαλε στη διάπραξη αδικήματος με υποκίνηση, συμβουλή ή ενέργεια. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στη Δανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό η επιτρεπόμενη χρήση χώρων να πληροί τις προϋποθέσεις ως συμβολή στη διάπραξη αδικήματος με ενέργεια σύμφωνα με το άρθρο 23 παράγραφος 1. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται (πιθανότατα) στη Δανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό η παροχή (ειδικών) εργαλείων να πληροί τις προϋποθέσεις ως συμβολή στη διάπραξη αδικήματος με ενέργεια σύμφωνα με το άρθρο 23 παράγραφος 1. Δεν είναι σαφές εάν η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Δανία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη για την προετοιμασία, αλλά διατηρεί έναν ευρύ ορισμό της «απόπειρας». Το άρθρο 21 παράγραφος 1 περιγράφει μια «απόπειρα» ως μια πράξη που προορίζεται να προωθήσει ή να επιφέρει τη διάπραξη

ενός αδικήματος όταν το αδίκημα δεν έχει ακόμη διαπραχθεί. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να ειπωθεί ότι πληροί τις προϋποθέσεις ως προώθηση του αδικήματος. Το άρθρο 21 παράγραφος 2 ορίζει ότι οι ποινές μπορούν να μειωθούν σε περίπτωση απόπειρας, ιδίως όταν η πράξη δείχνει «λίγη δύναμη ή επιμονή στην εγκληματική πρόθεση». Ωστόσο, το άρθρο 23 ορίζει ότι η απόπειρα δεν τιμωρείται εάν ο δράστης οικειοθελώς, και όχι λόγω εξωτερικών συνθηκών, εμποδίζει τη διάπραξη του αδικήματος, απέχει ή την παρεμποδίζει. Όταν κάποιος διαθέτει μόνο (συγκεκριμένα) εργαλεία, αυτό το άτομο μπορεί να αλλάξει γνώμη. Ωστόσο, δεν είναι ξεκάθαρο σε ποιο σημείο πρέπει να έχει ένα άτομο αυτό για να μην τιμωρηθεί η πράξη. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στη Δανία. Ωστόσο, υπάρχει υποχρέωση βάσει του γενικού αστικού δικαίου να ειδοποιούνται οι αρχές σε περιπτώσεις κοριτσιών κάτω των 18 ετών. Το άρθρο 153 του νόμου περί ενοποίησης για τις κοινωνικές υπηρεσίες (ο νόμος περί ενοποίησης) ορίζει ότι τα πρόσωπα που παρέχουν δημόσιες υπηρεσίες ή έχουν δημόσια καθήκοντα πρέπει να ειδοποιούν τις δημοτικές αρχές εάν, κατά τη διάρκεια της εργασίας τους, αντιληφθούν οποιοδήποτε περιστασία που υποδηλώνουν ότι: (i) ένα παιδί ή ένα άτομο κάτω των 18 ετών μπορεί να χρειαστεί ειδική υποστήριξη, ή (iv) ένα παιδί ή ένα άτομο κάτω των 18 ετών έχει εκτεθεί σε κακοποίηση. Το άρθρο 154 του νόμου περί ενοποίησης ορίζει ότι όλα τα άτομα πρέπει να ενημερώνουν τις δημοτικές αρχές εάν αντιληφθούν ότι ένα παιδί ή ένα άτομο κάτω των 18 ετών κακοποιείται ή παραμελείται ή ζει σε συνθήκες που θέτουν σε κίνδυνο την υγεία ή/και την ανάπτυξη του παιδιού. Αυτές οι υποχρεώσεις ειδοποίησης των αρχών πιθανότατα θα ισχύουν τόσο σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διαπραχθεί κατά κοριτσιού κάτω των 18 ετών όσο και όταν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σχεδιάζεται να διαπραχθεί εναντίον κοριτσιού κάτω των 18 ετών. Το άρθρο 49α παράγραφος 1 του νόμου περί ενοποίησης ορίζει ότι, μεταξύ άλλων, τα σχολεία, οι σχολικές υπηρεσίες αναψυχής, οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας, οι γιατροί, τα κέντρα ημερήσιας φροντίδας και αναψυχής, το Οικογενειακό Δικαστήριο και οι αρχές μπορούν να ανταλλάσσουν ιδιωτικές πληροφορίες σχετικά με προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες ενός παιδιού μεταξύ τους εάν κριθεί απαραίτητο στο πλαίσιο πρόωμης ή προληπτικής συνεργασίας για ευάλωτα παιδιά. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Δανία σύμφωνα με το άρθρο 245α του Ποινικού Κώδικα, καθώς δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο ιατρό. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Δανίας στη διάπραξη ακρωτηριασμών στο εξωτερικό. Σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1 παράγραφος 2 στοιχείο α) του Ποινικού Κώδικα, το ποινικό δίκαιο της Δανίας εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, εάν ο δράστης είναι Δανός υπήκοος, κάτοικος Δανίας ή έχει παρόμοια μόνιμη κατοικία στη Δανία και έχει επίσης από αυτές τις συνδέσεις με τη Δανία τη στιγμή του αδικήματος. Σύμφωνα με το άρθρο 7α παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 7α παράγραφος 2 παράγραφος 5 του Ποινικού Κώδικα, το ποινικό δίκαιο της Δανίας εφαρμόζεται σε οποιονδήποτε διαπράττει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό εναντίον μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού που είναι υπήκοος Δανίας, κάτοικος Δανίας ή έχει παρόμοια μόνιμη κατοικία στη Δανία, εφόσον ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί και στη χώρα όπου διαπράχθηκε (διπλό αξιόποινο).

Υπάρχουν κυρώσεις για τη διάπραξη ακρωτηριασμού και εγκλημάτων που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Δανία. Το άρθρο

245α του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως έξι ετών για διάπραξη ακρωτηριασμού. Το άρθρο 246 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι, εάν η επίθεση ήταν σοβαρής φύσης ή είχε ως αποτέλεσμα ιδιαίτερα σοβαρούς τραυματισμούς ή θάνατο, η ποινή μπορεί να αυξηθεί έως και δέκα χρόνια φυλάκισης. Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας δεν ορίζει τι θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ιδιαίτερα σοβαροί τραυματισμοί». Σύμφωνα με το άρθρο 23 παράγραφος 1, όσοι προμηθεύονται, βοηθούν και υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ μπορούν να λάβουν την ίδια μέγιστη ποινή σύμφωνα με το άρθρο 245α ή το άρθρο 246. Ωστόσο, το άρθρο 23 παράγραφος 1 ορίζει επίσης ότι η ποινή μπορεί να μειωθεί εάν ο συνεργός είχε την πρόθεση να παράσχει ήσσοнос σημασίας βοήθεια ή ενίσχυση εγκληματικής πρόθεσης. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει διάταξη που να θέτει όριο στην ποινή που μπορεί να λάβει κάποιος για απόπειρα. Ωστόσο, το άρθρο 21 παράγραφος 2 ορίζει ότι η ποινή που προβλέπεται για ένα αδίκημα μπορεί να μειωθεί για απόπειρα που δείχνει ιδιαίτερα «λίγη δύναμη ή επιμονή στην εγκληματική πρόθεση» (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Σύμφωνα με τον νόμο περί ενοποίησης, παρέχεται στήριξη και μέτρα σε παιδιά με ειδικές ανάγκες. Το άρθρο 46 παράγραφος 1 ορίζει ότι σκοπός του είναι η διασφάλιση του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού και αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην προαγωγή της υγείας και της ευημερίας του παιδιού (άρθρο 46 παράγραφος 1 παράγραφος 4). Το άρθρο 50 παράγραφος 1 ορίζει ότι, όταν ένα παιδί θεωρείται ότι χρειάζεται ειδική υποστήριξη, η τοπική αρχή ερευνά τις συνθήκες του παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 50 παράγραφος 2, η έρευνα θα επικεντρωθεί, μεταξύ άλλων, στα εξής: ανάπτυξη και συμπεριφορά (άρθρο 50 παράγραφος 2 παράγραφος 1), υγεία (άρθρο 50 παράγραφος 2 παράγραφος 4), και άλλα σχετικά θέματα (άρθρο 50 παράγραφος 2 παράγραφος 6). Το άρθρο 50 παράγραφος 6 ορίζει ότι η έρευνα καταλήγει σε αιτιολογημένη απόφαση ως προς το εάν υπάρχουν λόγοι για μέτρα εφαρμογής και τη φύση των μέτρων αυτών. Σύμφωνα με το άρθρο 52 παράγραφος 2, τα μέτρα μπορούν να εφαρμοστούν μόνο μετά την ολοκλήρωση της έρευνας. Ωστόσο, εάν κριθεί απαραίτητο λόγω ειδικών περιστάσεων, μπορούν να εφαρμοστούν προσωρινά ή άμεσα μέτρα παράλληλα με την έρευνα. Το άρθρο 52 παράγραφος 1 ορίζει ότι η τοπική αρχή αποφασίζει για τα μέτρα όταν κρίνεται απαραίτητο για τις ειδικές ανάγκες υποστήριξης ενός παιδιού. Τέτοια μέτρα μπορεί να συνεπάγονται, μεταξύ άλλων: πρακτική, εκπαιδευτική ή άλλη υποστήριξη στο σπίτι (άρθρο 52 παράγραφος 3 παράγραφος 2), τοποθέτηση του παιδιού εκτός σπιτιού (άρθρο 52 παράγραφος 3 παράγραφος 7) και άλλη βοήθεια που αποσκοπεί στην παροχή συμβουλευτικής, θεραπείας και πρακτικής και εκπαιδευτικής υποστήριξης (άρθρο 52 παράγραφος 3 παράγραφος 9). Τα μέτρα βάσει του άρθρου 52 παράγραφος 3 υπόκεινται στη συναίνεση του γονέα και του παιδιού άνω των 14 ετών, όπως ορίζεται στο άρθρο 52 παράγραφος 1. Σύμφωνα με τα άρθρα 57α και 58, είναι επίσης δυνατή η λήψη μέτρων χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων ή του παιδιού άνω των 14 ετών. Το άρθρο 57α παράγραφος 1 ορίζει ότι η τοπική αρχή μπορεί να επιβάλει γονική εντολή σε έναν γονέα όταν υπάρχει κίνδυνος να κινδυνεύσει η ανάπτυξη ενός παιδιού λόγω αδυναμίας του γονέα να εκπληρώσει τις γονικές υποχρεώσεις, μεταξύ άλλων, εάν σύμφωνα με το άρθρο 57α παράγραφος 2 παράγραφος 4 υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με την άρνηση του γονέα να συνεργαστεί με τις αρμόδιες αρχές για την επίλυση προβλημάτων του παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 57α παράγραφος 3, μια εντολή μπορεί, μεταξύ άλλων, να προβλέπει ότι ο αποδέκτης θα συμμετέχει σε συναντήσεις με τις αρμόδιες αρχές για την επίλυση των προβλημάτων του παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 58, ένα παιδί

μπορεί να μείνει εκτός σπιτιού χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων. Το άρθρο 58 παράγραφος 1 ορίζει ότι η Επιτροπή Παιδιών και Νέων μπορεί χωρίς τη συγκατάθεση του γονέα ή των γονέων να αποφασίσει ότι το παιδί θα τεθεί εκτός σπιτιού: όπου υπάρχει πρόδηλος κίνδυνος σοβαρής βλάβης της υγείας ή της ανάπτυξης του παιδιού από μεταξύ άλλων, ανεπαρκής φροντίδα ή μεταχείριση του παιδιού· και υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύουμε ότι τα προβλήματα δεν μπορούν να επιλυθούν κατά τη διάρκεια της παραμονής στο σπίτι. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Η Δανία έχει ένα αρκετά πρόσφατο Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την πρόληψη συγκρούσεων που σχετίζονται με την τιμή και τον αρνητικό κοινωνικό έλεγχο, το οποίο καλύπτει επίσης τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το Εθνικό Σχέδιο Δράσης θέτει την ευθύνη για την πολιτική καταχώρισης και πρόληψης του ΑΓΓΟ κυρίως σε επίπεδο τοπικής αρχής. Σύμφωνα με μια μελέτη των Christoffersen et al., αυτό είναι ανεπαρκώς συντονισμένο και οι τοπικές αρχές ποικίλλουν ως προς τη δέσμευσή τους για την πρόληψη του ΑΓΓΟ. Από τους 98 δήμους, οι 67 απάντησαν σε ερωτηματολόγιο, εκ των οποίων οι 46 δήμοι (68,7%) απάντησαν ότι δεν έχουν εφαρμόσει σχέδιο δράσης για τον ΑΓΓΟ, δεν έχουν συμπεριλάβει τον ΑΓΓΟ σε άλλα σχέδια δράσης, ούτε ή αναπτύσσουν σχέδιο δράσης για τον ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχουν δικαστικές υποθέσεις της Δανίας σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Δανία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 245α του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία θα καλύπτει τουλάχιστον τους τύπους Ι έως ΙΙΙ, αλλά παραλείπει άλλους τύπους τραυματισμών για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Δανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Όλοι οι συμμετέχοντες σε ένα τέτοιο αδίκημα είναι εξίσου υπεύθυνοι. Σύμφωνα με το γενικό αστικό δίκαιο, τα πρόσωπα που παρέχουν δημόσιες υπηρεσίες ή έχουν δημόσια καθήκοντα έχουν υποχρέωση να αναφέρουν σε περιπτώσεις που έχει διεξαχθεί ή επίκειται ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης έχει δανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Δανίας. Εάν μόνο το θύμα έχει δανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Δανίας, απαιτείται διπλό αξιόποινο.

16. Ελλάδα

Η Ελλάδα είναι μια χώρα της νοτιοανατολικής Ευρώπης με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 10,7 εκατομμύρια. Η Ελλάδα έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα αντιπροσωπευτικά, επίσημα στοιχεία για τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Ελλάδα. Μια μελέτη του 2006 έδειξε ότι περίπου 1.200 γυναίκες που είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ζούσαν τότε στην Ελλάδα. Το 2018, το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων υπολόγισε ότι 447 έως 751 από τα 1.787 κορίτσια ηλικίας έως 18 ετών που ζουν στην Ελλάδα και προέρχονται από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των φύλων κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια κατάγονται από την Αίγυπτο, την Αιθιοπία και τη Νιγηρία.

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος στην Ελλάδα που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε υπάρχει ειδική διάταξη στο γενικό δίκαιο που τον

ποινικοποιεί. Υπάρχει, ωστόσο, μια ειδική διάταξη στο γενικό δίκαιο που ποινικοποιεί το να πειστεί μια γυναίκα να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό Σύμφωνα με τον Ελληνικό Ποινικό Κώδικα (2019) στο άρθρο 315 αναφέρεται «όποιος καταπειθεί γυναίκα να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων τιμωρείται με φυλάκιση . Αυτό δεν προϋποθέτει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιήθηκε πραγματικά, αλλά, μάλλον, ότι μια γυναίκα πείστηκε να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Η ποινή φυλάκισης δε μπορεί να είναι μικρότερη των δέκα (10) ημερών ούτε μεγαλύτερη των πέντε (5) ετών. Πιο συγκεκριμένα το άρθρο 315 ΠΚ δεν καλύπτει περιπτώσεις όπου λαμβάνει χώρα εξαναγκασμός. Έτσι και λαμβάνοντας υπόψη ότι ο ΑΓΓΟ προκαλεί επικίνδυνη και βαριά σωματική βλάβη στο θύμα, θα πρέπει να εφαρμόζεται και το άρθρο 309 ΠΚ (επικίνδυνη σωματική βλάβη) , το άρθρο 310 ΠΚ (βαριά σωματική βλάβη), το άρθρο 311 ΠΚ (θανατηφόρα σωματική βλάβη), ή το άρθρο 312 ΠΚ (σωματικές βλάβες σε αδύναμα άτομα), ανάλογα με την περίπτωση ώστε να τιμωρούνται οι δράστες που διαπράττουν το έγκλημα. /σύμφωνα με το άρθρο 308 ΠΚ (απλή σωματική βλάβη) παρ.1. Όποιος προξενεί σε άλλον σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας του τιμωρείται με φυλάκιση έως δύο (2) έτη ή χρηματική ποινή. Αν η κάκωση ή βλάβη της υγείας που του προξένησε είναι εντελώς ελαφρά, τιμωρείται με χρηματική ποινή ή παροχή κοινωφελούς εργασίας, παρ. 2. Για τη δίωξη της πράξης της προηγούμενης παραγράφου απαιτείται έγκληση, εκτός αν ο παθών είναι υπάλληλος και η πράξη τελέστηκε κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του ή για λόγους σχετικούς με την εκτέλεσή της . Η σωματική βλάβη της παρ. 1 δεν είναι άδικη, όταν επιχειρείται με τη συναίνεση του παθόντος και δεν προσκρούει στα χρηστά ήθη και παρ. 4. Ο υπαίτιος της πράξης της παρ. 1 είναι δυνατό να απαλλαγεί από κάθε ποινή αν παρασύρθηκε στην πράξη από δικαιολογημένη αγανάκτηση, εξαιτίας μιας αμέσως προηγούμενης πράξης που τέλεσε ο παθών εναντίον του ή ενώπιόν του και που ήταν ιδιαίτερα σκληρή ή βάνανυση. Σύμφωνα με το άρθρο 309 ΠΚ (επικίνδυνη σωματική βλάβη) αν η πράξη του προηγούμενου άρθρου τελέστηκε με τρόπο που μπορούσε να προκαλέσει στον παθόντα κίνδυνο ζωής ή βαριά σωματική βλάβη, επιβάλλεται φυλάκιση έως τρία (3) έτη. Σύμφωνα με το άρθρο 310 ΠΚ (βαριά σωματική βλάβη) παρ. 1. Αν η πράξη του άρθρου 308 είχε ως επακόλουθο τη βαριά σωματική βλάβη επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους, παρ. 2. Όποιος προκαλεί σε άλλον βαριά σωματική βλάβη τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο (2) ετών. Αν επιδίωκε την πρόκληση της βαριάς σωματικής βλάβης, τιμωρείται με κάθειρξη, και παρ.3. Βαριά σωματική βλάβη υπάρχει ιδίως αν η πράξη προξένησε στον παθόντα κίνδυνο ζωής ή βαριά και μακροχρόνια αρρώστια ή σοβαρό ακρωτηριασμό ή αναπηρία ή μόνιμη παραμόρφωση ή αν τον εμπόδισε σημαντικά και για πολύ χρόνο να χρησιμοποιεί το σώμα ή τη διάνοιά του. Σύμφωνα με το άρθρο 311 ΠΚ (θανατηφόρα σωματική βλάβη) Αν η σωματική βλάβη είχε επακόλουθο το θάνατο του παθόντος, επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα έτη. Αν ο υπαίτιος επιδίωκε τη βαριά σωματική βλάβη του παθόντος επιβάλλεται κάθειρξη. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 312 ΠΚ (σωματικές βλάβες σε αδύναμα άτομα) παρ. 1. Όποιος προκαλεί σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας σε ανήλικο ή σε πρόσωπο που δεν μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό του, εφόσον τα πρόσωπα αυτά βρίσκονται υπό την επιμέλεια ή την προστασία του δράστη βάσει νόμου, δικαστικής απόφασης ή πραγματικής κατάστασης, συνοικούν με τον δράστη ή έχουν μαζί του σχέση εργασίας ή υπηρεσίας, τιμωρείται: α) για την πράξη του άρθρου 308 παρ. 1 εδάφιο α΄, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους, β) για την πράξη του άρθρου 309, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών, γ) για την πράξη του άρθρου 310 παρ. 1 εδ. α΄, με φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών και αν επεδίωκε την πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης, με κάθειρξη

και δ) για την πράξη του άρθρου 311, με κάθειρξη, παρ.2. Οι ίδιες ποινές επιβάλλονται όταν η πράξη τελείται σε βάρος συζύγου κατά τη διάρκεια του γάμου ή σε βάρος συντρόφου κατά τη διάρκεια της συμβίωσης. Η τέλεση της πράξης σε βάρος εγκύου συνιστά επιβαρυντική περίπτωση, παρ.3. Με την πρόκληση σωματικής βλάβης σε βάρος ανηλίκου κατά την παράγραφο 1 στοιχείο α' εξομοιώνεται και η τέλεση των πράξεων των προηγούμενων παραγράφων ενώπιον ανηλίκου και παρ.4. Με την πρόκληση σωματικής βλάβης κατά την παράγραφο 1 στοιχείο γ' εξομοιώνεται και η μεθοδευμένη πρόκληση έντονου σωματικού πόνου ή σωματικής εξάντλησης επικίνδυνης για την υγεία, ή ψυχικού πόνου ικανού να επιφέρει σοβαρή ψυχική βλάβη, ιδίως με την παρατεταμένη απομόνωση σε βάρος των προσώπων της πρώτης παραγράφου. Όταν ο ΑΓΓΟ λαμβάνει χώρα σε οικογενειακό περιβάλλον, η πράξη συνιστά ενδοοικογενειακή βία και επιβάλλεται φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή αν η πράξη τελείται σε βάρος ανηλίκου ή προσώπου που δεν μπορεί να υπερασπίσει τον εαυτό του, εφόσον τα πρόσωπα αυτά βρίσκονται υπό την επιμέλεια ή την προστασία του δράστη βάσει νόμου, δικαστικής απόφασης ή πραγματικής κατάστασης, συνοικούν με αυτόν ή έχουν με αυτόν σχέση εργασίας ή υπηρεσίας. Η ίδια ποινή επιβάλλεται όταν η πράξη τελείται σε βάρος συζύγου κατά τη διάρκεια του γάμου ή σε βάρος συντρόφου κατά τη διάρκεια της συμβίωσης (άρθρο 333 παρ. 2 ΠΚ). Κάποιος που υποκίνησε τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα τιμωρούνταν ως δράστης όπως ορίζεται στο άρθρο 46 παράγραφος 1. Το άρθρο 47 ορίζει ότι, για άμεση συνδρομή, ένας συνεργός μπορεί να τιμωρηθεί ως δράστης, αλλά για οποιοδήποτε άλλο είδος συνδρομής ο συνεργός θα τιμωρηθεί με μειωμένη ποινή σύμφωνα με το άρθρο 83. Το άρθρο 83 στοιχείο β) ορίζει ότι οι ποινές τουλάχιστον δέκα ετών» η φυλάκιση θα μειωθεί σε φυλάκιση δύο έως οκτώ ετών. Το άρθρο 83(γ) ορίζει ότι οι ποινές φυλάκισης πέντε έως δεκαπέντε ετών θα μειωθούν σε φυλάκιση ενός έως οκτώ ετών. Το άρθρο 83(δ) ορίζει ότι οι ποινές φυλάκισης μέχρι δέκα ετών θα μειωθούν σε φυλάκιση από ένα έως έξι χρόνια. Το άρθρο 83(ε) ορίζει ότι τυχόν άλλες ποινές μειώνονται ελεύθερα τουλάχιστον στο ελάχιστο που ορίζει ο νόμος. Επίσης, εάν ο νόμος προβλέπει και ποινή φυλάκισης και χρηματική ποινή για έγκλημα, ο δικαστής μπορεί να επιβάλει μόνο την ποινή του προστίμου στον συνεργό. Εάν ένας επαγγελματίας ιατρός εκτελεί ή βοηθά στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ, μπορεί επιπλέον να του απαγορευτεί να ασκήσει το επάγγελμά του για περίοδο από ένα μήνα έως δύο χρόνια, εάν καταδικαστεί σε φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών, όπως ορίζεται στο άρθρο 65 παράγραφος 1. Βάσει του άρθρου 111 ΠΚ παρ.1. το αξιόποιο εξαιρείται με την παραγραφή, παρ.2. Τα κακουργήματα παραγράφονται μετά είκοσι έτη αν ο νόμος προβλέπει γι' αυτά την ποινή της ισόβιας κάθειρξης και μετά δέκα πέντε έτη σε κάθε άλλη περίπτωση, εκτός αν ο νόμος προβλέπει διαφορετικά, παρ/3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη, παρ.4. Οι πιο πάνω προθεσμίες υπολογίζονται κατά το ισχύον ημερολόγιο και παρ.5. Αν ο νόμος ορίζει διαζευκτικά περισσότερες από μία ποινές, οι πιο πάνω προθεσμίες υπολογίζονται σύμφωνα με τη βαρύτερη απ' αυτές. Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά. Σε περίπτωση συμμετοχής η προθεσμία αρχίζει από το χρόνο τέλεσης της πράξης του φυσικού αυτουργού (άρθρο 112 ΠΚ). Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρόνο, σύμφωνα με διάταξη νόμου, δεν μπορεί να αρχίσει ή να εξακολουθήσει η ποινική δίωξη, καθώς και για όσο χρόνο διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση. Η κατά την προηγούμενη παράγραφο αναστολή δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από πέντε (5) έτη για τα κακουργήματα και τρία (3) έτη για τα πλημμελήματα. Ο χρονικός περιορισμός της αναστολής δεν ισχύει όταν η αναβολή ή αναστολή της ποινικής

δίωξης, ή η αναβολή της δίκης, λαμβάνει χώρα κατ' εφαρμογή των άρθρων 29, 59 και 61 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ή της παρ. 4Α του άρθρου 7 του ν. 3226/2004 (Α' 24). Αν για την ποινική δίωξη απαιτείται έγκληση, η έλλειψή της δεν αναστέλλει την παραγραφή. Η προθεσμία της παραγραφής των κακουργημάτων που στρέφονται κατά ανηλίκου αρχίζει από την ενηλικίωση του θύματος. Η προθεσμία της παραγραφής των εγκλημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 323Α, 324 και στο 19ο Κεφάλαιο του Ειδικού Μέρους του παρόντος Κώδικα, όταν αυτά στρέφονται κατά ανηλίκου, αρχίζει ένα (1) έτος μετά από την ενηλικίωση του θύματος, εφόσον πρόκειται για πλημμέλημα, και τρία (3) έτη μετά την ενηλικίωση, εφόσον πρόκειται για κακούργημα (άρθρο 113). Όταν ο νόμος απαιτεί έγκληση για την ποινική δίωξη κάποιας αξιόποινης πράξης, το αξιόποιο εξαλείφεται αν ο δικαιούχος δεν υποβάλει την έγκληση μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα που έμαθε για την τέλεση της πράξης και για τον δράστη της ή για έναν από τους συμμετόχους. Το ίδιο αποτέλεσμα συνεπάγεται και η ρητή δήλωση του δικαιούχου της έγκλησης ενώπιον της αρμόδιας αρχής, ότι παραιτείται από το δικαίωμα της έγκλησης (άρθρο 114ΠΚ). Έγκληση δικαιούται να υποβάλει ο αμέσως παθών από την αξιόποινη πράξη, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά. Αν ο παθών δεν έχει συμπληρώσει το δέκατο τρίτο έτος της ηλικίας του ή τελεί υπό δικαστική συμπαράσταση, το δικαίωμα της έγκλησης έχει ο νόμιμος αντιπρόσωπός του. Αν ο παθών έχει συμπληρώσει το δέκατο τρίτο έτος της ηλικίας του, το δικαίωμα της έγκλησης έχουν τόσο ο παθών όσο και ο νόμιμος αντιπρόσωπός του, και μετά τη συμπλήρωση του δέκατου όγδοου έτους της ηλικίας του το δικαίωμα αυτό το έχει μόνο ο παθών (άρθρο 115 ΠΚ). Η ποινική δίωξη ασκείται εναντίον όλων των συμμετόχων του εγκλήματος ακόμη και αν η έγκληση που υποβλήθηκε στρέφεται εναντίον ενός από αυτούς (άρθρο 116 ΠΚ).

Ο νόμος δεν περιέχει κανένα ορισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Ελλάδα. Ο νόμος δεν προβλέπει περιορισμό ηλικίας για τα αδικήματα των άρθρων 308, 309 και 310 του Ποινικού Κώδικα. Η διάπραξη οποιουδήποτε από αυτά τα αδικήματα σε βάρος ανηλίκου συνιστά χωριστό επιβαρυντικό αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 312. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στην Ελλάδα μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων μπορεί να κατηγοριοποιηθεί ως παροχή βοήθειας πριν και κατά τη διάπραξη ενός αδικήματος, χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που επιτρέπει τη χρήση των χώρων ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 47 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στην Ελλάδα μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων μπορεί να κατηγοριοποιηθεί ως προσφορά βοήθειας πριν από τη διάπραξη αδικήματος, χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που παρέχει τα εργαλεία ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 47 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα στην Ελλάδα. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη που ποινικοποιεί τις προπαρασκευαστικές πράξεις για αδικήματα. Οι προπαρασκευαστικές πράξεις φαίνεται να ποινικοποιούνται μόνο για ορισμένα συγκεκριμένα αδικήματα, τα οποία δεν περιλαμβάνουν κανένα από τα αδικήματα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ο ΑΓΓΟ. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων επίσης δεν εμπίπτει στον ορισμό της «απόπειρας». Το άρθρο 42 παράγραφος 1 ορίζει την «απόπειρα» ως έναρξη διάπραξης αδικήματος και το άρθρο 44 παράγραφος 1 διευκρινίζει ότι μια απόπειρα τιμωρείται μόνο εάν αποτύχει λόγω εξωτερικών εμποδίων. Εάν κάποιος κατέχει μόνο (συγκεκριμένα) εργαλεία, δεν

μπορεί να ειπωθεί ότι αυτό το άτομο έχει αρχίσει να διαπράττει το αδίκημα, και αυτό το άτομο μπορεί ακόμα να αποφασίσει αν θα αρχίσει να διαπράττει την παράβαση ή όχι. Δεν υπάρχει ειδική υποχρέωση αναφοράς για τον ΑΓΓΟ στις αρχές στην Ελλάδα. Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει μια γενική υποχρέωση αναφοράς κακουργημάτων (σε αντίθεση με πλημμελήματα) που σχεδιάζονται ή συμβαίνουν επί του παρόντος. Αυτή η υποχρέωση είναι ενεργή μόνο εφόσον το έγκλημα ή οι συνέπειές του μπορούν ακόμη να αποτραπούν. Η παράλειψη καταγγελίας τέτοιων κακουργημάτων τιμωρείται, σύμφωνα με το άρθρο 232 και μόνο εάν το έγκλημα τελέστηκε ή έγινε πράγματι απόπειρα, με ποινή φυλάκισης από δέκα ημέρες έως τρία χρόνια ή χρηματική ποινή. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 231, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, εάν κάποιος έχει νομική υποχρέωση να καταγγείλει έγκλημα ΑΓΓΟ (ή εγκλήματα γενικότερα), ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για κακούργημα ή πλημμέλημα, και δεν το πράξει, μπορεί να τιμωρηθεί με ποινή φυλάκισης από δέκα ημέρες έως τρία χρόνια ή χρηματική ποινή. Τα άτομα που έχουν μια τέτοια υποχρέωση είναι, για παράδειγμα, ένας αστυνομικός που γνωρίζει το έγκλημα ή ένας γονέας ή νόμιμος κηδεμόνας ενός παιδιού που έχει υποστεί ακρωτηριασμό. Επιπλέον, σε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ της προαναφερθείσας νομικής υποχρέωσης αναφοράς εγκλήματος ΑΓΓΟ και του επαγγελματικού απορρήτου (δηλαδή για γιατρό ή δικηγόρο), το άρθρο 371 παράγραφος 4 ορίζει ότι η πρόθεση εκπλήρωσης καθήκοντος ή διαφύλαξης δικαιολογημένης ουσιώδους σημασίας συμφέρον, δημόσιο ή άλλου, το οποίο δεν θα μπορούσε να διασφαλιστεί διαφορετικά, αποτελεί δικαιολογία για την παραβίαση του εν λόγω επαγγελματικού απορρήτου. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι η αναφορά ΑΓΓΟ θα προστατεύει ένα δημόσιο συμφέρον και η αναφορά ενός προγραμματισμένου ακρωτηριασμού θα διασφάλιζε σίγουρα το συμφέρον ενός άλλου. Ως εκ τούτου, τέτοιοι επαγγελματίες δεν θα αποκλείονται από την καταγγελία του εγκλήματος λόγω της υποχρέωσής τους για το επαγγελματικό απόρρητο.

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ελλάδα σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο μέσω των άρθρων 308, 309, 310, 311 και 312 του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο επαγγελματία ιατρό. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ελληνικού ποινικού δικαίου στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, αλλά πάντα υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποίνου. Το άρθρο 6 παράγραφος 1 ορίζει ότι το ελληνικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράττονται στο εξωτερικό από άτομα ελληνικής ιθαγένειας, εάν το αδίκημα αυτό τιμωρείται επίσης σύμφωνα με τους νόμους της χώρας στην οποία διαπράχθηκε. Το άρθρο 7 παράγραφος 1 ορίζει ότι το ελληνικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράττονται στο εξωτερικό από οποιονδήποτε κατά προσώπου ελληνικής ιθαγένειας, εάν το αδίκημα αυτό τιμωρείται επίσης σύμφωνα με τους νόμους της χώρας στην οποία διαπράχθηκε. Το άρθρο 8 απαριθμεί μια σειρά από αδικήματα στα οποία εφαρμόζεται το ελληνικό ποινικό δίκαιο ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποιο. Ο ΑΓΓΟ δεν περιλαμβάνεται (28toomany.org 2021) .

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 1532 του Ελληνικού Αστικού Κώδικα ορίζει ότι, εάν οι γονείς κάνουν κατάχρηση της γονικής τους μέριμνας ή δεν ασκούν σωστά τη γονική τους μέριμνα, το δικαστήριο μπορεί, μετά από αίτηση του άλλου γονέα ή του πλησιέστερου συγγενούς του παιδιού ή του εισαγγελέα, να διατάξει κάθε πρόσφορο μέτρο. . Το άρθρο 1532(στ) ορίζει ότι

κατάχρηση γονικής μέριμνας υφίσταται ιδίως εάν ο γονέας καταδικαστεί, με τελεσίδικη δικαστική απόφαση, για ενδοοικογενειακή βία ή εγκλήματα κατά της σεξουαλικής ελευθερίας. Ωστόσο, αυτός δεν είναι εξαντλητικός ορισμός και είναι πιθανό ότι ο άμεσος κίνδυνος ενός τέτοιου εγκλήματος θα μπορούσε επίσης να χαρακτηριστεί ως κατάχρηση της γονικής μέριμνας.

Το Ελληνικό Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Πρόληψη και Εξάλειψη του ΑΓΓΟ αναπτύχθηκε το 2009 και περιελάμβανε την ευαισθητοποίηση της κοινότητας, την εκπαίδευση και την ενδυνάμωση των θρησκευτικών και κοινοτικών ενδιαφερομένων, την παροχή εκπαίδευσης για επαγγελματίες υγείας, τη διερεύνηση νομικών ενεργειών και τη δημιουργία συμβουλευτικών υπηρεσιών στην Ελλάδα σχετικά με τον ακρωτηριασμό, αλλά έληξε. , αφού δεν υιοθετήθηκε από καμία ελληνική αρχή. Ωστόσο, το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Αναπαραγωγική & Σεξουαλική Υγεία για την περίοδο 2008–2012 περιλαμβάνει το δικαίωμα προστασίας από τον ΑΓΓΟ ως ένα από τα «12 σεξουαλικά και αναπαραγωγικά δικαιώματα» στην Ελλάδα. Στο Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων 2016-2020 ((isotita.gr) περιλαμβάνονταν δράσεις και στόχοι πολιτικής για την καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού των γυναικών που υφίστανται πολλαπλές διακρίσεις με έμφαση τις γυναίκες πρόσφυγες και τα παιδιά τους. Νωρίτερα είχε συγκροτηθεί Επιτροπή για το συντονισμό με κύριο έργο την υπογραφή του Πρωτοκόλλου Συνεργασίας (Πρωτόκολλο-Συνεργασίας-για-τις-Γυναίκες-Πρόσφυγες.pdf (isotita.gr) για την υιοθέτηση ενός κοινού πλαισίου διαδικασιών εντοπισμού, παραπομπής και φιλοξενίας, αλλά και παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών στο δίκτυο των 62 δομών της ΓΓΙΦ για την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών. Στο πλαίσιο αυτό, οι στόχοι που τίθενται είναι αφενός η παροχή καταλύματος εντός των 21 Ξενώνων Φιλοξενίας στο πλαίσιο του έργου της ΓΓΙΦ και του ΚΕΘΙ, του ΕΚΚΑ και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, σε γυναίκες πρόσφυγες θύματα ή εν δυνάμει θύματα βίας ή αρχηγούς μονογονεϊκών οικογενειών και στα παιδιά τους (μέχρι την ηλικία των δεκαοκτώ ετών εφόσον πρόκειται 3 για κορίτσια, και των δώδεκα εφόσον πρόκειται για αγόρια), με σκοπό την ασφαλή διαμονή και σίτισή τους, και αφετέρου η παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών (κοινωνικής και ψυχολογικής υποστήριξης ή/και εργασιακής συμβουλευτικής καθώς και νομικής υποστήριξης μέσω των Συμβουλευτικών Κέντρων του Δικτύου), υπό την αίρεση της εξασφάλισης διερμηνείας ή διαπολιτισμικής μεσολάβησης. Την παραπομπή εισηγούνται είτε στελέχη των αρμόδιων κρατικών αρχών ή/και πιστοποιημένες Μ.Κ.Ο. που δραστηριοποιούνται στις παραπάνω δομές, και ενημερώνουν το Συμβουλευτικό Κέντρο στο οποίο γίνεται η παραπομπή. Η φιλοξενία των γυναικών της ομάδας-στόχου έχει προσωρινό χαρακτήρα (μέχρι τρεις μήνες με δυνατότητα παράτασης υπό προϋποθέσεις) και παρέχεται, παράλληλα, με τις υπηρεσίες προς άλλες φιλοξενούμενες γυναίκες και τα παιδιά τους.

Συνέχεια του ανωτέρω αποτελεί το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων 2021-2025 (Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων 2021-2025 - Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων (isotita.gr) σελ. 94 επ.). Ως Άξονα Προτεραιότητας έχει την πρόληψη και καταπολέμηση έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας μέσω μέτρων για την προστασία των γυναικών από την άσκηση κάθε μορφής βίας, την επιμόρφωση και κατάρτιση των στελεχών των αρμόδιων αρχών, την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση των εμπλεκόμενων μερών και του κοινού και διέπεται από τις αρχές και τις κατευθύνσεις της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης. Ο πρωταρχικός στόχος είναι η Εφαρμογή προβλέψεων σύμβασης της Κωνσταντινούπολης (Ν. 4531/2018) με εισαγωγή νομοθετικών μέτρων για την επίτευξη των σκοπών της Σύμβασης και άλλων μέτρων

όπως προγραμμάτων θυτών έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας με στόχο την πρόληψη κρουσμάτων βίας, επίτευξη διασύνδεσης των πληροφοριακών συστημάτων της Ελληνικής Αστυνομίας και του ολοκληρωμένου συστήματος διαχείρισης των αστικών και ποινικών υποθέσεων των Ελληνικών Δικαστηρίων και δημιουργία οριζόντιου εργαλείου εκτίμησης κινδύνου ενδοοικογενειακής βίας (RiskAssessmentTool). Θα ληφθούν επίσης μέτρα παρακολούθησης της εφαρμογής της Σύμβασης με συντονισμός συναρμόδιων κρατικών φορέων, σύνταξη εκθέσεων προς την Επιτροπή GREVIO της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης , συλλογή στατιστικών στοιχείων και εκπόνηση της Ετήσιας Έκθεσης για τη βία κατά των Γυναικών . Σημαντική επίσης κρίνεται η επιμόρφωση επαγγελματιών και στελεχών δημοσίου τομέα και στελεχών στη θεματική της βίας κατά των γυναικών μέσω σεμιναρίων, ειδικής εκπαίδευσης και έκδοσης Οδηγού Εφαρμογής της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης και δράσεις ενημέρωσης – ευαισθητοποίησης του ευρύτερου πληθυσμού για την ισότητα των φύλων και την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών.

Έτερος στόχος στο σχέδιό είναι η ενίσχυση και αναβάθμιση Δικτύου δομών για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών μέσω της υποστήριξης συντονισμού και δικτύωσης δομών. Προτεινόμενοι τρόποι είναι η σύνταξη ενημερωτικών δελτίων σε περιοδική βάση για τις δράσεις που υλοποιούνται από την ΚΥ της ΓΓΔΟΠΠΦ και το Δίκτυο Δομών, η παροχή πληροφοριακού υλικού, η διοργάνωση συναντήσεων-εργαστηρίων, η δια βίου προγράμματος επιμόρφωση στελεχών του Δικτύου Δομών, της ΓΓΔΟΠΠΦ και του ΚΕΘΙ στο εργαλείο της βάσης δεδομένων, στην ποινική διαμεσολάβηση και στα προγράμματα για θύτες που υλοποιούνται στην Ελλάδα και πανευρωπαϊκά . Παράλληλα θα πρέπει να γίνει αναβάθμιση υποδομών με τεχνολογικό εξοπλισμό και επικαιροποιημένα προγράμματα για συλλογή στατιστικών δεδομένων και πληροφορίες στις ιστοσελίδες , ενίσχυση δωρεάν συμβουλευτικών και νομικών υπηρεσιών του Δικτύου Δομών , σχεδιασμό και εφαρμογή προγράμματος δημιουργικής απασχόλησης των παιδιών που φιλοξενούνται στους Ξενώνες Φιλοξενίας και πρόσληψη περισσότερων επιστημόνων. Τέλος, στο στόχο της καταπολέμησης άλλων μορφών βίας συμπεριλαμβάνεται ο ΑΓΓΟ και προτείνεται ετήσια εξειδικευμένη εκστρατεία ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης , συναντήσεις με ομάδες στόχου σχετικά με τον ΑΓΓΟ και τους πρόωρους γάμους με στόχο την εξάλειψη τους και ενημέρωση για τα σεξουαλικά και αναπαραγωγικά δικαιώματα γυναικών προσφύγων, μεταναστριών, αιτουσών ασύλου και των παιδιών τους.

Μεταξύ των παρατηρήσεων που κατατέθηκαν από το Κέντρο Διοτίμα στο ανωτέρω ΕΣΔ είναι πως κατατέθηκε με σημαντική καθυστέρηση με αποτέλεσμα να υπάρξει ένα σημαντικό κενό σε επίπεδο πολιτικών για την ισότητα των φύλων για διάστημα μεγαλύτερο του έτος (Ιούλιος 2019- Ιανουάριος 2021), δεν περιγράφονται με σαφήνεια οι στρατηγικές επιλογές για την ισότητα των φύλων και δεν αποτυπώνεται η πολιτική βούληση για την υπεράσπιση όσων έχουν ήδη κατοχυρωθεί και για τη διεύρυνση τους σε θεσμικό, διοικητικό, πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό επίπεδο, δεν περιλαμβάνεται καμία αναφορά στις έμφυλες ανισότητες και στην καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων των γυναικών, απουσιάζει η επιστημονική τεκμηρίωση, ενώ ελλιπής είναι η παράθεση στατιστικών και ερευνητικών δεδομένων, που είναι αναγκαία για το σχεδιασμό και υλοποίηση των πολιτικών ισότητας, οι άξονες προτεραιότητας (αγορά εργασίας, έμφυλη βία, κέντρα λήψης αποφάσεων, τομεακές πολιτικές) είναι οι minimum αυτονόητοι, ενώ δεν λαμβάνονται υπόψη τα νέα δεδομένα που ανέδειξε η πανδημία και δεν εκπληρώνεται η υποχρέωση της χώρας, με βάση την Σύμβαση της Κων/πολης , για την ανάγκη διατομεακής σύνδεσης

και συνεργασίας κρατικών φορέων και γυναικείων/ φεμινιστικών οργανώσεων για την πρόληψη και αντιμετώπιση της έμφυλης βίας ,άλλωστε σε κανένα σημείο του ΕΣΔΙΦ δεν υπάρχει αναφορά στους φορείς της κοινωνίας των πολιτών (Διοτίμα, 2021).

Το άρθρο 5 παράγραφος 1 του νόμου 3727/2008 για την προστασία των παιδιών από τη σεξουαλική εκμετάλλευση και κακοποίηση ορίζει ότι τα άτομα που εργάζονται σε τομείς στρατολόγησης, εκπαίδευσης ή ευαισθητοποίησης και έχουν τακτική επαφή με παιδιά πρέπει να ευαισθητοποιούν σχετικά με την προστασία και τα δικαιώματα των παιδιών μεταξύ ατόμων που εργάζονται με παιδιά στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας, του αθλητισμού, των πολιτιστικών και ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων, της κοινωνικής προστασίας και της δικαιοσύνης. Το άρθρο 9 παράγραφος 1 του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Παιδιού στον νόμο 3625/2007 ορίζει ότι η Ελλάδα έχει υποχρέωση να εφαρμόζει νόμους, διοικητικά μέτρα, κοινωνικές πολιτικές και προληπτικά προγράμματα για την προστασία των παιδιών που είναι ευάλωτα σε βίαιες πρακτικές.

Σύμφωνα με την υπ' αριθ. απόφαση 419/2014 του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το Δικαστήριο ανέστειλε προσωρινά την απόφαση επιστροφής Κενυάτισσας μαζί με τα τρία ανήλικα παιδιά της στην πατρίδα της, λόγω της μεγάλης πιθανότητας να υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη. «αποτελούνται από έκθεση σε κίνδυνο της σωματικής τους ακεραιότητας».

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ελλάδα μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, υπάρχει μια άλλη διάταξη σε σχέση με τον ΑΓΓΟ, που αφορά την πείθηση των γυναικών να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό, η οποία διώκεται αυτεπαγγέλτως. Η Ελλάδα έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης. και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική. Ο «ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων» δεν ορίζεται περαιτέρω στο νόμο. Ως εκ τούτου, δεν είναι σαφές εάν καλύπτονται όλοι οι τύποι ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Η προμήθεια, η υποβοήθηση και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ελλάδα μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές στην Ελλάδα. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ελληνικού ποινικού δικαίου στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, αλλά πάντα υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου. Τέλος, η ενίσχυση και αναβάθμιση Δικτύου δομών για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών μέσω της υποστήριξης συντονισμού και δικτύωσης δομών αποτελούν προτεραιότητα του κράτους πρόνοιας.

17. Ουγγαρία

Η Ουγγαρία είναι μια χώρα στην ανατολική Ευρώπη με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 9,7 εκατομμύρια. Η Ουγγαρία έχει ως πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν πρόσφατα ή αντιπροσωπευτικά διαθέσιμα στοιχεία για τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) μεταξύ των γυναικών και των κοριτσιών που ζουν στην Ουγγαρία, ούτε για τον αριθμό των κοριτσιών έως την ηλικία των 18 ετών που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων. Το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων αναφέρει μια μελέτη που συνέλεξε δεδομένα το 2008, η οποία υπολόγιζε ότι ο αριθμός των γυναικών και κοριτσιών που ζούσαν στην Ουγγαρία που είχαν υποστεί

ακρωτηριασμό των φύλων ήταν μεταξύ 170 και 350. Δεν υπάρχει ειδικός νόμος ή διάταξη που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ουγγαρία, ούτε έχουν δημοσιευθεί δηλώσεις της συγγραφικής κυβέρνησης που καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό ή επιβεβαιώνουν την εφαρμογή του γενικού ποινικού δικαίου σε αυτόν. Ωστόσο, η Ουγγαρία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά σε αυτόν. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «επίθεση» σύμφωνα με το άρθρο 164 του Ποινικού Κώδικα της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας (2012) ή ως «κακοποίηση ανηλίκου» σύμφωνα με το άρθρο 208, ανάλογα με την ηλικία του θύματος, τη σχέση μεταξύ θύματος και δράστη και των συνεπειών.

Το άρθρο 164 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει την «επίθεση» ως βλάβη της σωματικής ακεραιότητας ή της υγείας άλλου. Αυτός ο ορισμός θα καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Υπάρχουν δύο βασικές μορφές επίθεσης, ανάλογα με τις συνέπειες: επίθεση που προκαλεί ελαφρά σωματική βλάβη σύμφωνα με το άρθρο 164 παράγραφος 2, όταν ο τραυματισμός ή η ασθένεια που προκλήθηκε από την επίθεση θεραπεύεται εντός οκτώ ημερών και επίθεση που προκαλεί σοβαρή σωματική βλάβη σύμφωνα με το άρθρο 164 παράγραφος 3, όταν ο τραυματισμός ή η ασθένεια χρειάζονται περισσότερες από οκτώ ημέρες για να επουλωθεί ή να θεραπευτεί. Το πόσο γρήγορα επουλώνονται οι πληγές και ποιες περαιτέρω επιπλοκές μπορεί να αντιμετωπίσουν τα θύματα εξαρτάται από τον τύπο του ακρωτηριασμού και τις συνθήκες γύρω από την πράξη. Ωστόσο, οι επιπλοκές αυτές μπορούν επίσης να χαρακτηριστούν ως «σοβαρή βλάβη της υγείας», η οποία, όταν προκαλείται από πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης, αποτελεί επιβαρυντική κατάσταση σύμφωνα με το άρθρο 164 παράγραφος 6 στοιχείο δ). Όταν προκαλείται από πρόκληση ελαφρών σωματικών βλαβών, μια σοβαρή βλάβη της υγείας ταξινομείται ως χωριστή μορφή επίθεσης σύμφωνα με το άρθρο 164 παράγραφος 5. Θα μπορούσε επίσης να είναι δυνατή η δίωξη για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 208 ως «κακοποίηση ανηλίκου». Το άρθρο 208 περιγράφει την κακοποίηση ανηλίκου ως παραβίαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το καθήκον ανατροφής, επίβλεψης ή φροντίδας ανηλίκου από άτομο που είναι υποχρεωμένο σε αυτό και ως εκ τούτου θέτει σε κίνδυνο τη σωματική, πνευματική, ηθική ή ψυχική ανάπτυξη του ανηλίκου. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ο νόμος δεν προβλέπει περιορισμό ηλικίας για το θύμα επίθεσης σύμφωνα με το άρθρο 164 του Ποινικού Κώδικα, ενώ η ηλικία μπορεί να είναι επιβαρυντική κατάσταση σύμφωνα με τα άρθρα 164 παράγραφος 4 στοιχείο γ) και 164 παράγραφος 6 στοιχείο γ). Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ουγγαρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Δεν είναι σαφές εάν η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα - χαρακτηρίζει κάποιον ως «συνεργό» ή «υποκινητή». Το άρθρο 13 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα χαρακτηρίζει ως «συνεργό» πρόσωπο που εν γνώσει του και εκούσια συμμετέχει σε αδίκημα από κοινού με άλλους, έχοντας πλήρη γνώση των δραστηριοτήτων του άλλου. Αυτό θα μπορούσε να ειπωθεί για κάποιον που υποκινεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, παρόλο που αυτό το άτομο δεν εκτελεί απευθείας τη διαδικασία. Το άρθρο 14 παράγραφος 1 περιγράφει ως «υποκινητή» το πρόσωπο που σκόπιμα πείθει ένα άλλο άτομο να διαπράξει ένα αδίκημα. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ πιθανότατα θα χαρακτηρίζει κάποιον ως «συνεργό» σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2. Σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2, πρόσωπο που εν γνώσει του και εκούσια βοηθά ένα άλλο άτομο να διαπράξει ένα αδίκημα είναι συνεργός. Το άρθρο 14 παράγραφος 3 ορίζει ότι όλοι οι συνεισφέροντες σε ένα αδίκημα μπορούν να τιμωρηθούν με την ίδια ποινή με τον

δράστη. Η ποινή μπορεί να μετριαστεί βάσει του άρθρου 82, αλλά αυτό εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Ουγγαρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εν γνώσει και εκούσια βοήθεια ενός άλλου να διαπράξει ένα αδίκημα. Επομένως, κάποιος που επιτρέπει τη χρήση χώρων θα ήταν συνεργός σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Ουγγαρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εν γνώσει και εκούσια βοήθεια ενός άλλου να διαπράξει ένα αδίκημα. Έτσι, κάποιος που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία θα ήταν συνεργός σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να είναι ποινικό αδίκημα στην Ουγγαρία, αλλά μόνο εάν το συγκεκριμένο περιστατικό του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως επίθεση που προκαλεί σοβαρή σωματική βλάβη, όπως ορίζεται στο άρθρο 164 παράγραφος 3 ή στο άρθρο 164 παράγραφος 6. Το άρθρο 164 παράγραφος 7 ποινικοποιεί την προετοιμασία επίθεσης που προκαλεί σοβαρές σωματικές βλάβες και η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «προετοιμασία». Ωστόσο, δεν είναι πάντα σαφές εάν μια συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα χαρακτηριζόταν ως ήσσονος σημασίας ή ως επώδυνη σωματική βλάβη. Στην Ουγγαρία, υπάρχει γενική υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ανάλογα με τον χρόνο που απαιτείται για την επούλωση των τραυματισμών, σύμφωνα με τον νόμο για την προστασία των δεδομένων υγείας και των σχετικών προσωπικών δεδομένων (ο νόμος για τα ιατρικά δεδομένα). Το άρθρο 24 παράγραφος 1 του νόμου περί ιατρικών δεδομένων ορίζει ότι ένας γιατρός υποχρεούται να ενημερώσει αμέσως τις αρχές για την ταυτότητα ενός ατόμου εάν ο γιατρός θεραπεύει αυτό το άτομο για τραυματισμό του οποίου χρειάζονται περισσότερες από οκτώ ημέρες για να επουλωθεί και ο γιατρός θεωρεί ότι ο τραυματισμός είναι αποτέλεσμα ποινικού αδικήματος. Το άρθρο 24 παράγραφος 3 του νόμου περί ιατρικών δεδομένων ορίζει ότι ο γιατρός υποχρεούται επίσης να ειδοποιεί τις υπηρεσίες παιδικής μέριμνας χωρίς καθυστέρηση εάν ο τραυματισμός ενός παιδιού θεωρείται ότι είναι αποτέλεσμα κακοποίησης ή αμέλειας ή εάν ο γιατρός αντιληφθεί τις περιστάσεις που υποδεικνύουν κακοποίηση ή παραμέληση του παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφος 2 του νόμου για την προστασία των παιδιών και τη διαχείριση της κηδεμονίας (Νόμος για την προστασία του παιδιού), όλοι οι επαγγελματίες υποχρεούνται να ενημερώνουν τις υπηρεσίες παιδικής μέριμνας για την ευπάθεια του παιδιού. Αυτό μπορεί επίσης να ισχύει στην περίπτωση προγραμματισμένου ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ουγγαρία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πιθανότατα θα διωκόταν ως «επίθεση» σύμφωνα με το άρθρο 164 του Ποινικού Κώδικα.

Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ουγγρικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη του ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Τα άρθρα 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) και 3 παράγραφος 2 στοιχείο β) ορίζουν ότι το ουγγρικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν είτε ο δράστης είτε το θύμα είναι άτομο με ουγγρική υπηκοότητα. Το άρθρο 3 παράγραφος 2 στοιχείο α) σημείο αα) ορίζει ότι, εάν τόσο ο δράστης όσο και το θύμα δεν έχουν ουγγρική ιθαγένεια, το ουγγρικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται μόνο εάν το αδίκημα

τιμωρείται επίσης σύμφωνα με τους νόμους της χώρας στην οποία διαπράχθηκε (απαίτηση διπλού εγκλήματος). Αυτό μπορεί να είναι προβληματικό στην περίπτωση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, διότι, κατά πάσα πιθανότητα, αυτό ισχύει σε περιπτώσεις όπου τόσο ο θύτης όσο και το θύμα είναι κάτοικοι της Ουγγαρίας, αλλά δεν έχουν (ακόμη) την ουγγρική υπηκοότητα.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ στην Ουγγαρία, ανάλογα με τις συνέπειες της συγκεκριμένης περίπτωσης ακρωτηριασμού και τα χαρακτηριστικά του θύματος. Το άρθρο 164 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών για πρόκληση ελαφρών σωματικών βλαβών. Το άρθρο 164 παράγραφος 4 στοιχείο β) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για πρόκληση ελαφριάς σωματικής βλάβης εάν το θύμα ήταν ανίκανο να αποτρέψει το αδίκημα λόγω ηλικίας ή αναπηρίας. Το άρθρο 164 παράγραφος 5 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως πέντε χρόνια για την πρόκληση ελαφρών σωματικών βλαβών που προκάλεσαν μόνιμη αναπηρία ή σοβαρή βλάβη της υγείας. Το άρθρο 164 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως τριών ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 164 παράγραφος 6 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως πέντε χρόνια για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης εάν: το θύμα ήταν ανίκανο να αποτρέψει το αδίκημα λόγω ηλικίας ή αναπηρίας κάτω από το (γ), προκάλεσε μόνιμη αναπηρία ή σοβαρή βλάβη της υγείας σύμφωνα με το στοιχείο δ) διαπράχθηκε με ιδιαίτερη σκληρότητα σύμφωνα με το (ε). Το άρθρο 208 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως πέντε χρόνια για κακοποίηση ανήλικου που ο δράστης υποχρεούται να φροντίζει. Όσοι υποκινούν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων υπόκεινται στην ίδια τιμωρία με τον άμεσο δράστη, είτε ως «συμμέτοχος» σύμφωνα με το άρθρο 13 παράγραφος 3 ή ως «συνεργός» σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 3 . Όσοι βοηθούν και υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ υπόκεινται στην ίδια τιμωρία με τον δράστη, όπως οι «συμμετέχοντες» σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 3. Εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου εάν μετριάστουν οι ποινές των συντελεστών. Το άρθρο 164 παράγραφος 7 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και ενός έτους για προετοιμασία πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 5(ιδ) του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού ορίζει την «ευαλωτότητα» του παιδιού ως μια κατάσταση που προκύπτει από συμπεριφορά, παράλειψη ή περίσταση κατά την οποία παρεμποδίζεται η σωματική, διανοητική, συναισθηματική ή ηθική ανάπτυξη του παιδιού. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει για άκοπα κορίτσια που απειλούνται σοβαρά να υποστούν ακρωτηριασμό. Το άρθρο 14 παράγραφος 1 ορίζει ότι η προστασία των παιδιών αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην πρόληψη και την εξάλειψη της «ευαλωτότητας». Το άρθρο 15 παράγραφος 4 ορίζει ότι, για τον σκοπό αυτό, οι αρχές μπορούν να διατάξουν ορισμένα μέτρα για την προστασία της ευημερίας του παιδιού, όπως η προστασία του παιδιού, η προσωρινή τοποθέτηση εκτός σπιτιού ή η φροντίδα του παιδιού. Οι υπηρεσίες πρόνοιας μπορούν να παρέχουν υπηρεσίες υποστήριξης. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν ουγγρικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ουγγαρία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Ουγγαρία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ (όχι τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, ωστόσο) και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά

στην πρακτική αυτή. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές για τους γιατρούς, εάν οι πληγές χρειάζονται περισσότερες από οκτώ ημέρες για να επουλωθούν. Υπάρχει γενική υποχρέωση για οποιονδήποτε να αναφέρει την ευπάθεια ενός παιδιού στις αρχές. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει σε περιπτώσεις προγραμματισμένου ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή των συγγερικών νόμων στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, εάν είτε ο δράστης είτε το θύμα έχουν συγγερική υπηκοότητα.

18. Ιρλανδία

Η Δημοκρατία της Ιρλανδίας είναι μια χώρα που καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος του νησιού της Ιρλανδίας, το οποίο βρίσκεται στον Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό, στα δυτικά της Μεγάλης Βρετανίας. Η Δημοκρατία της Ιρλανδίας (Ιρλανδία) έχει κατ'εκτίμηση πληθυσμό 4,9 εκατομμύρια. Το πολίτευμα της είναι συνταγματική με κοινοβουλευτική δημοκρατία και έχει νομικό σύστημα κοινού δικαίου. Η πιο πρόσφατη εκτίμηση για τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) στην Ιρλανδία είναι από το 2017, από την ιρλανδική μη κυβερνητική οργάνωση AkiDwA. Η AkiDwA εκτιμά ότι, με βάση δεδομένα που συλλέγονται από την Ιρλανδική Κεντρική Στατιστική Υπηρεσία, περίπου 5.790 γυναίκες και κορίτσια που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ ζουν στην Ιρλανδία.

Η Ιρλανδία έχει έναν ειδικό νόμο που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, τον Νόμο περί Ποινικής Δικαιοσύνης (Female Genital Mutilation) του 2012, όπως τροποποιήθηκε (νόμος FGM). Το τμήμα 1 του νόμου για τον ΑΓΓΟ ορίζει ως «ΑΓΓΟ» κάθε πράξη της οποίας ο σκοπός ή το αποτέλεσμα της είναι η εκτομή, η εμφύσηση ή άλλος ακρωτηριασμός ολόκληρου ή οποιουδήποτε μέρους των μεγάλων χειλέων, των μικρών χειλέων, της προμήκης της κλειτορίδας, κλειτορίδα ή κόλπος κοριτσιού ή γυναίκας. Αυτός ο ορισμός θα κάλυπτε πιθανώς τα περισσότερα, αν όχι όλα, είδη ακρωτηριασμού. Ο ορισμός είναι σύμφωνος με αυτόν που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, αλλά διαφέρει ελαφρώς, παραλείποντας τη φράση «άλλους τύπους τραυματισμών για μη ιατρικούς λόγους». Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ δεν ορίζει περαιτέρω τους όρους «εκτομή», «εμφύσηση» ή «άλλως ακρωτηριασμός». Μέχρι σήμερα, υπάρχει ελάχιστη έως καθόλου δικαστική εξέταση αυτών των όρων. Το αν μια συγκεκριμένη διαδικασία ισοδυναμεί με εκτομή, εμφύσηση ή ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα ήταν ένα πραγματικό ζήτημα, το οποίο θα πρέπει να διαπιστωθεί από ιατρικά ή/και άλλα στοιχεία εμπειρογνομόνων. Στην Ιρλανδία έχει ποινικοποιηθεί η εκτέλεση ή η απόπειρα διεξαγωγής του ΑΓΓΟ σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών. Ωστόσο, το άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο δ) του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ορίζει ότι δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα η εκτέλεση ή η απόπειρα εκτέλεσης ακρωτηριασμού σε γυναίκα ηλικίας 18 ετών και άνω, εάν δεν υπάρχει μόνιμη σωματική βλάβη. Ωστόσο, ο νόμος για τον FGM δεν ορίζει τι θα συνιστούσε ή όχι «μόνιμη σωματική βλάβη», καθιστώντας αυτήν την εξαίρεση φαινομενικά ακατάλληλη και προσθέτοντας άσκοπα πολυπλοκότητα. Το άρθρο 2 παράγραφο 3 ορίζει ότι η πραγματοποίηση ή η απόπειρα ακρωτηριασμού είναι αδίκημα, ανεξάρτητα από τη συγκατάθεση του ενδιαφερόμενου κοριτσιού ή της γυναίκας, των γονιών ή του κηδεμόνα της. Επιπλέον, τυχόν αδικήματα που διαπράττονται σύμφωνα

με τις Ενότητες 2, 3 και 4 χαρακτηρίζονται συγκεκριμένα «αδικήματα κατά των παιδιών» σύμφωνα με τον Νόμο για τα παιδιά του 2001, όπως τροποποιήθηκε (Νόμος για τα παιδιά). Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ιρλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το τμήμα 7 παράγραφος 1 του νόμου περί ποινικού δικαίου του 1997 (ο νόμος περί ποινικού δικαίου) ορίζει ότι κάθε άτομο που βοηθά, συνηγορεί, συμβουλεύει ή προωθεί τη διάπραξη αδικήματος που μπορεί να κατηγορηθεί, υπόκειται σε τιμωρία ως κύριος δράστης. Η άδεια χρήσης χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ιρλανδία. Αν και δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στον νόμο για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, η άδεια χρήσης χώρων θα μπορούσε να είναι μια μορφή «βοήθειας» σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1 του νόμου περί ποινικού δικαίου. Η παροχή ή η κατοχή εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ιρλανδία. Αν και δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στον νόμο για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, η παροχή εργαλείων, ειδικών ή μη, που χρησιμοποιούνται για την πραγματοποίηση μιας πράξης ΑΓΓΟ θα μπορούσε να είναι μια μορφή «βοήθειας» σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1 του νόμου περί ποινικού δικαίου, αν και η απλή κατοχή εργαλείων είναι απίθανο να χαρακτηριστεί ως «απόπειρα». Η παράλειψη αναφοράς του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων αποτελεί παράβαση στην Ιρλανδία, αλλά μόνο εάν το θύμα είναι παιδί κάτω των ετών 18. Το άρθρο 2 παράγραφος 1 του νόμου του 2012 περί Ποινικής Δικαιοσύνης (Απόκρυψη πληροφοριών σχετικά με αδικήματα κατά παιδιών και ευάλωτων προσώπων) ορίζει ότι αποτελεί αδίκημα εάν: ένα άτομο γνωρίζει ή πιστεύει ότι ένα συγκεκριμένο αδίκημα, συμπεριλαμβανομένου (μεταξύ άλλων) του ΑΓΓΟ, έχει διαπραχθεί από άλλο άτομο σε βάρος ενός παιδιού, το άτομο έχει πληροφορίες που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στη σύλληψη, δίωξη ή καταδίκη αυτού του άλλου ατόμου και το άτομο αποτυγχάνει χωρίς εύλογη δικαιολογία να αποκαλύψει τις πληροφορίες στις αρχές το συντομότερο δυνατό.

Σύμφωνα με τους γενικούς νόμους για την προστασία των παιδιών, ορισμένοι επαγγελματίες έχουν καθήκον να αναφέρουν οποιοδήποτε πραγματικό ή ύποπτο κρούσμα ακρωτηριασμού. Το άρθρο 14(1) του Children First Act 2015 υποχρεώνει τα «εντεταλμένα πρόσωπα» να ειδοποιούν την Υπηρεσία Παιδιού και Οικογένειας εάν γνωρίζουν, πιστεύουν ή έχουν βάσιμους λόγους να υποψιάζονται ότι ένα παιδί υφίσταται βλάβη ή κινδυνεύει να υποστεί βλάβη, με βάση πληροφορίες που έχουν λάβει, αποκτήσει ή ενημερωθεί κατά τη διάρκεια των επαγγελματικών τους δραστηριοτήτων. Το άρθρο 2 του Παραρτήματος 2 του νόμου για τα παιδιά πρώτα ορίζει ότι στα «εντεταλμένα πρόσωπα» περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, επαγγελματίες υγείας (ιατροί, μαίες, νοσοκόμες, κ.λπ.), κοινωνικοί λειτουργοί και δάσκαλοι. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ιρλανδία, αλλά εμπίπτει στη γενική απαγόρευση του άρθρου 2 παράγραφος 1 του νόμου για τον FGM. Το άρθρο 2 παράγραφος 2 περιέχει δύο ιατρικές εξαιρέσεις σε πράξεις που διαφορετικά θα μπορούσαν να συνιστούν αδικήματα του ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2α, μια χειρουργική επέμβαση που εκτελείται από εγγεγραμμένο ιατρό που είναι απαραίτητη για την προστασία της σωματικής ή ψυχικής υγείας της γυναίκας ή του κοριτσιού δεν θεωρείται αδίκημα του ΑΓΓΟ. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2β, μια χειρουργική επέμβαση που εκτελείται από εγγεγραμμένο ιατρό ή μαία, ή άτομο που εκπαιδεύεται ως μαία, στο ενδιαφερόμενο κορίτσι ή γυναίκα όταν βρίσκεται σε οποιοδήποτε στάδιο τοκετού, για σκοπούς που σχετίζονται με τον τοκετό ή τη γέννα, δεν θεωρείται αδίκημα του ΑΓΓΟ. Ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει εξωεδαφική εφαρμογή και επεκτείνεται σε κάθε πράξη που συνιστά ΑΓΓΟ που διαπράττεται εκτός της επικράτειας της Ιρλανδίας υπό την

απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Ποινικοποιεί ρητά την απομάκρυνση οποιουδήποτε κοριτσιού ή γυναίκας εκτός Ιρλανδίας με σκοπό τη διάπραξη μιας πράξης ακρωτηριασμού σε βάρος της. Το άρθρο 4 παράγραφος 1 γ ορίζει ότι είναι αδίκημα η εκτέλεση ή η απόπειρα εκτέλεσης μιας πράξης ακρωτηριασμού εκτός της Ιρλανδίας, εάν γίνεται από άτομο που έχει ιρλανδική υπηκοότητα ή διαμένει κανονικά στην Ιρλανδία και εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι επίσης ποινικό αδίκημα στη χώρα όπου διαπράχθηκε ή επιχειρήθηκε. Σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 2δ, δεν αποτελεί αδίκημα εάν το θύμα είναι 18 ετών ή μεγαλύτερο και δεν έχει προκληθεί μόνιμη σωματική βλάβη. Το άρθρο 3 παράγραφος 1 ποινικοποιεί την απομάκρυνση οποιουδήποτε κοριτσιού ή γυναίκας εκτός των εθνικών συνόρων της Ιρλανδίας με σκοπό τη διεξαγωγή πράξης ακρωτηριασμού. Αυτό το άρθρο ορίζει ότι είναι αδίκημα να πάρεις ή να επιχειρήσεις να πάρεις μια γυναίκα ή ένα κορίτσι από την Ιρλανδία με σκοπό την εκτέλεση μιας πράξης ακρωτηριασμού σε βάρος της. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2γ, δεν αποτελεί αδίκημα εάν το θύμα είναι 18 ετών ή μεγαλύτερο και δεν έχει προκληθεί μόνιμη σωματική βλάβη. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 3, τεκμαίρεται ότι μια γυναίκα ή κορίτσι συνελήφθη ή αποπειράθηκε να μεταφερθεί από την Ιρλανδία με σκοπό να πραγματοποιηθεί σε βάρος της πράξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, εάν οι περιστάσεις της υπόθεσης οδηγούν στο εύλογο συμπέρασμα ότι ένας από τους σκοπούς αυτής της απομάκρυνσης ήταν να της πραγματοποιηθεί ακρωτηριασμός ή εάν ο ακρωτηριασμός της γίνονταν μετά την απομάκρυνσή της από την Ιρλανδία και πριν από την επακόλουθη επιστροφή της στην Ιρλανδία. Το άρθρο 3 παράγραφος διευκρινίζει ότι η «απομάκρυνση ενός κοριτσιού ή μιας γυναίκας από την Ιρλανδία» από τρίτο περιλαμβάνει τα εξής στάδια: να έχει κανονίσει οποιοδήποτε μέρος του ταξιδιού της εκτός Ιρλανδίας, να τη συνοδεύει σε οποιοδήποτε μέρος αυτού του ταξιδιού, να έχει κανονίσει να συναντηθεί μαζί του όταν τελειώσει το ταξίδι της έξω από την Ιρλανδία ή να κάνει οποιαδήποτε άλλη πράξη που θα μπορούσε να διευκολύνει το ταξίδι της έξω από την Ιρλανδία. Το άρθρο 5 του νόμου για τον FGM ορίζει ότι κάθε άτομο που είναι ένοχο για αδίκημα σύμφωνα με τα άρθρα 2, 3 και 4 του νόμου για τον FGM υπόκειται σε ποινή: φυλάκιση έως 14 ετών ή χρηματική ποινή, ή και τα δύο, για καταδίκη και φυλάκιση έως και ενός έτους ή χρηματική ποινή, ή και τα δύο, (λιγότερο σοβαρά αδικήματα, για παράδειγμα, λιγότερο βαριά μορφή ακρωτηριασμού). Σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 1 του νόμου περί Ποινικού Δικαίου, όσοι προμηθεύονται, συμβουλεύουν, βοηθούν και/ή συνηγορούν σε αδίκημα υπόκεινται στις ίδιες ποινές με τους βασικούς παραβάτες, επομένως κάθε πρόσωπο που προμηθεύεται, συμβουλεύει, βοηθά και/ή συνεργάζεται σε πράξη ή απόπειρα ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και οι οποίοι κρίνονται κατηγορούμενοι σε ποινική δίωξη θα υπόκεινται σε ποινή φυλάκισης έως και 14 ετών ή σε πρόστιμο, ή και στα δύο, σε περίπτωση καταδίκης (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια κάτω των 18 ετών μπορούν να προστατεύονται μέσω της νομοθεσίας για την προστασία των παιδιών. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις γυναίκες άνω των 18 ετών, εκτός από τις γενικές ποινικές νομοθετικές διατάξεις. Σύμφωνα με το Child Care Act 1991, όπως τροποποιήθηκε (the Child Care Act), ένα παιδί μπορεί να τεθεί υπό επίβλεψη ή να ληφθεί υπό τη φροντίδα του με δικαστική απόφαση. Το άρθρο 19 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι ένα δικαστήριο μπορεί να εκδώσει «εντολή εποπτείας», κατόπιν αίτησης της Υπηρεσίας για τα Παιδιά και την Οικογένεια, εάν υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι η υγεία, η ανάπτυξη ή η ευημερία είναι πιθανό να αποφευχθεί ή να παραμεληθεί και είναι επιθυμητό το παιδί να επισκέπτεται περιοδικά ή για λογαριασμό του υγειονομικού συμβουλίου. Το άρθρο 19 παράγραφος

2 ορίζει ότι μια εντολή εποπτείας εξουσιοδοτεί την Υπηρεσία Παιδιού και Οικογένειας να επισκέπτεται το παιδί σε τέτοιες περιοδικές περιπτώσεις που η υπηρεσία μπορεί να κρίνει αναγκαίες για να εγγυηθεί την ευημερία του παιδιού και να δώσει τις απαραίτητες συμβουλές στους γονείς. Κατά την έκδοση διαταγής επιτήρησης και καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της εντολής, το δικαστήριο μπορεί, κατόπιν αιτήματος της Υπηρεσίας Παιδιών και Οικογένειας, να δώσει οδηγίες σχετικά με τη φροντίδα του παιδιού, όπως να απαιτήσει από τους γονείς να εγγυηθούν ότι το παιδί παρακολουθεί ιατρική εξέταση ή αξιολόγηση (άρθρο 19 παράγραφος 4). Το άρθρο 19 παράγραφος 5 ορίζει ότι η μη συμμόρφωση με τους όρους και τις οδηγίες μιας εντολής επιτήρησης είναι αδίκημα, η ποινή για το οποίο είναι πρόστιμο ή, κατά την οδηγία του δικαστηρίου, φυλάκιση έως έξι μηνών, ή και τα δύο, σε περίπτωση συνοπτικής καταδίκης. Το δικαστήριο μπορεί επίσης να διατάξει τη φροντίδα ενός παιδιού. Η χορήγηση εντολής περίθαλψης είναι ανεξάρτητη από εντολή επιτήρησης και μπορεί να χορηγηθεί αμέσως μετά την αίτηση, εάν το δικαστήριο κρίνει ότι μια τέτοια εντολή είναι απαραίτητη. Το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του νόμου περί παιδικής μέριμνας ορίζει ότι το δικαστήριο μπορεί να εκδώσει «εντολή περίθαλψης», κατόπιν αιτήματος της Υπηρεσίας για το Παιδί και την Οικογένεια, εάν η υγεία, η ανάπτυξη ή η ευημερία του παιδιού είναι πιθανό να υπονομευθεί ή να παραμεληθεί κατά τρόπο που να αποφευχθεί. και το παιδί χρειάζεται φροντίδα ή προστασία που είναι απίθανο να λάβει εκτός εάν το δικαστήριο εκδώσει εντολή. Σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 2, η διάρκεια μιας εντολής φροντίδας εξαρτάται από τη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου και μπορεί να διαρκέσει μέχρι την ενηλικίωση του παιδιού. Το άρθρο 18 παράγραφος 6 ορίζει ότι, μεταξύ της αίτησης και της απόφασης για έκδοση διαταγής μέριμνας, το δικαστήριο μπορεί να δώσει οδηγίες σχετικά με τη φροντίδα και την επιμέλεια του παιδιού ή να εκδώσει διάταξη επιτήρησης. Σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφος 1 του νόμου περί φροντίδας παιδιών, εν αναμονή της απόφασης ή της αίτησης για εντολή περίθαλψης, ο δικαστής ενός περιφερειακού δικαστηρίου μπορεί επίσης να εκδώσει «εντολή προσωρινής φροντίδας» εάν κριθεί απαραίτητο για την προστασία του παιδιού. Εάν οι γονείς, ο κηδεμόνας που ενεργεί in loco parentis ή η Υπηρεσία Παιδιού και Οικογένειας που έχει την επιμέλεια του παιδιού δεν συναινέσουν σε μια τέτοια εντολή, η προσωρινή διαταγή φροντίδας δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από 29 ημέρες. Το άρθρο 13 παράγραφος 1 ορίζει ότι, σε περίπτωση άμεσου και σοβαρού κινδύνου για την υγεία ή την ευημερία ενός παιδιού ή την επικείμενη πιθανότητα ενός τέτοιου κινδύνου, η δικαιοσύνη μπορεί να εκδώσει «εντολή επείγουσας περίθαλψης», κατόπιν εφαρμογής της Child and Family Agency, για να ληφθεί το παιδί υπό τη φροντίδα του Child and Family Agency για μέγιστη περίοδο οκτώ ημερών (εντούτοις, μια δικαστική εντολή μπορεί να δοθεί ανά πάσα στιγμή κατά τη διάρκεια της παραγγελίας και μπορεί να ποικίλλει ή απαλλάσσεται κατόπιν αίτησης οποιουδήποτε προσώπου). Εάν δεν υπάρχει χρόνος για υποβολή αίτησης, η αστυνομία μπορεί να λάβει το παιδί υπό προστασία σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφος 1.

Τα θύματα και οι μάρτυρες απολαμβάνουν προστασίας από τη δημοσιότητα στην Ιρλανδία βάσει του νόμου για τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 8 παράγραφος 1 ορίζει ότι οι υποθέσεις δικαστηρίου για ΑΓΓΟ δεν πρέπει να διεξάγονται δημόσια, αποκλείοντας την παρουσία οποιωνδήποτε προσώπων άμεσα εμπλεκόμενων στη διαδικασία, όπως αξιωματούχοι του δικαστηρίου, εκπρόσωποι του Τύπου και τέτοια άλλα πρόσωπα (εάν υπάρχουν) όπως ο δικαστής ή το δικαστήριο, ανάλογα με την περίπτωση, μπορεί κατά την κρίση του να επιτρέψει να παραστεί. Το άρθρο 9 προστατεύει την ανωνυμία του θύματος. Το άρθρο 9 παράγραφος 1 ορίζει ότι δεν

επιτρέπεται να δημοσιεύεται ή να μεταδίδεται τίποτα που να οδηγεί το κοινό να αναγνωρίσει το κορίτσι ή τη γυναίκα εναντίον της οποίας έχει διαπραχθεί το φερόμενο αδίκημα, εκτός από περιπτώσεις όπου το δικαστήριο δίνει οδηγίες για να το κάνει. Το άρθρο 9 παράγραφος 6 ορίζει ότι η παραβίαση του άρθρου 9 παράγραφος 1 συνιστά αδίκημα.

Μέχρι σήμερα έχει υπάρξει μία καταδίκη για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ιρλανδία. Στις 27 Ιανουαρίου 2020, το Ποινικό Δικαστήριο του Δουβλίνου καταδίκασε έναν παντρεμένο άνδρα και μια γυναίκα, καταγωγής και οι δύο από την Ανατολική Αφρική, (αντίστοιχα) σε φυλάκιση πέντε ετών και έξι μηνών και φυλάκιση τεσσάρων ετών και εννέα μηνών για τον ακρωτηριασμό που έγινε στην κόρη τους το 2016, ο οποίος ήταν λίγο λιγότερο από δύο ετών τότε. Η εκτέλεση του ΑΓΓΟ στο κορίτσι πραγματοποιήθηκε στην Ιρλανδία. Το θύμα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο λόγω υπερβολικής αιμορραγίας, όπου οι γονείς είπαν στο προσωπικό του νοσοκομείου ότι υπέστη τα τραύματά της πέφτοντας προς τα πίσω σε ένα παιχνίδι χωρίς πάνα. Το κορίτσι χρειάστηκε να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση για να σταματήσει η υπερβολική αιμορραγία από τα τραύματα που υπέστη. Οι θεράποντες γιατροί και ο χειρουργός παρατήρησαν ότι η κλειτορίδα της είχε αφαιρεθεί μερικώς, ισοδυναμώντας με ΑΓΓΟ Τύπου I, και διατύπωσαν την άποψη ότι η εξήγηση που έδωσαν οι γονείς του κοριτσιού δεν ήταν αξιόπιστη και ότι οι τραυματισμοί δεν ήταν τυχαίοι, οπότε ειδοποίησαν δεόντως τις αρχές. Οι γονείς δήλωσαν αθώοι στο δικαστήριο και αρνήθηκαν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είχε πραγματοποιηθεί στην κόρη τους, αλλά αυτό δεν έγινε δεκτό από το δικαστήριο, το οποίο τους καταδίκασε με μια ομόφωνη ετυμηγορία ενοχής για όλες τις κατηγορίες.

Το 2016 το Εθνικό Γραφείο της Ιρλανδίας για την Πρόληψη της Οικογενειακής, Σεξουαλικής Βίας και Βίας με βάση το Φύλο (Cosc) ξεκίνησε τη δεύτερη Εθνική Στρατηγική για την Οικογενειακή, Σεξουαλική και Βία με βάση το Φύλο 2016-2021, βασικές στρατηγικές της οποίας είναι η αλλαγή της κοινωνικής στάσης, η υποστήριξη των θυμάτων και να λογοδοτήσουν οι δράστες. Ο FGM περιλαμβάνεται ως μέρος της Δράσης 1.910: Για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην An Garda Síochána (ιρλανδική αστυνομία) μέσω παράδοσης μιας εκπαιδευτικής ενότητας δύο φορές το χρόνο στο προσωπικό πρώτης γραμμής για τον ΑΓΓΟ και ανάπτυξης και διάδοσης Ενημερωτικού Οδηγού για τον ΑΓΓΟ για όλα τα μέλη της. Η Δεύτερη Εθνική Διαπολιτισμική Στρατηγική Υγείας 2018-2023 αναφέρεται συγκεκριμένα στη βία με βάση το φύλο, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, και άλλων επιβλαβών πρακτικών και περιλαμβάνει διάφορες Στρατηγικές Δράσεις για τον ΑΓΓΟ, που αφορούν κυρίως την ευαισθητοποίηση και την κατάρτιση των επαγγελματιών. Από το 2018 και μετά προβάλλεται ως απαραίτητη η παροχή εκπαίδευσης για την αύξηση της γνώσης και των ικανοτήτων των παρόχων υγειονομικής περίθαλψης και άλλων σχετικών επαγγελματιών πρώτης γραμμής, σε σχέση με την κατάλληλη φροντίδα και προστασία για τους επισκέπτες ΑΓΓΟ και τις γυναίκες και τα κορίτσια σε κίνδυνο σε εθνικό επίπεδο και η παροχή κατάλληλης υποστήριξης στους επισκέπτες ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της παροχής συμβουλών και της πρόσβασης σε εξειδικευμένες υπηρεσίες υγείας. Από το 2019 και μετά προτείνεται να συνεχίζονται, να αναπτύσσονται και να εφαρμόζονται εκστρατείες εκπαίδευσης και ευαισθητοποίησης του κοινού, μεταξύ όλων των επαγγελματιών υγείας και των κοινοτήτων που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ, να συνεργαστούν με σχετικούς εταίρους για να διασφαλιστεί ότι η εκπαίδευση στον ΑΓΓΟ ενσωματώνεται σε προπτυχιακή και μεταπτυχιακή εκπαίδευση για επαγγελματίες υγείας και κοινωνικής φροντίδας. Η οργάνωση βάσης AkiDwA μαζί με την An Garda Síochána αναφέρονται ρητά ως

φορείς υλοποίησης αυτών των δράσεων, στην Εθνική Στρατηγική για την Οικογενειακή, Σεξουαλική και Βία με βάση το Φύλο 2016-2021, συγκεκριμένα ACTION 1.910. Στις αρχές του 2019 πραγματοποιήθηκε μια ενδιάμεση αναθεώρηση αυτής. Επίσης, ο ΑΓΓΟ έχει προστεθεί ως «παράγοντας κινδύνου» στο νέο Ιρλανδικό Εθνικό Μητρώο Υγείας, το οποίο πρέπει να συμπληρώνουν μόνο οι μαίες και το προσωπικό των μαιευτηρίων κατά τις προγεννητικές επισκέψεις των ασθενών τους. Ωστόσο, δεν υπάρχει υποχρέωση για το προσωπικό των υπηρεσιών μητρότητας να καταγράφει τον ΑΓΓΟ. Υπάρχει όμως υποχρέωση αναφοράς (ειδοποίηση στις αρχές και παρέμβαση) σύμφωνα με το άρθρο 14 του Children First Act 2015. (1) Με την επιφύλαξη των εδαφίων (3), (4), (5), (6) και (7), όταν ένα εξουσιοδοτημένο άτομο γνωρίζει, πιστεύει ή έχει βάσιμους λόγους να υποπτεύεται, τη βάση των πληροφοριών που έχει λάβει, αποκτήσει ή έχει λάβει γνώση κατά τη διάρκεια της απασχόλησης ή του επαγγέλματός του ως εντεταλμένο άτομο, ότι ένα παιδί (α) έχει υποστεί βλάβη, (β) υφίσταται βλάβη, ή (γ) κινδυνεύει να υποστεί βλάβη, Ο επαγγελματίας πρέπει, το συντομότερο δυνατό, να αναφέρει αυτή τη γνώση, την πεποίθηση ή την υποψία, ανάλογα με την περίπτωση, στον Οργανισμό (Φορέας για το παιδί και την οικογένεια) και αποκαλύπτει αυτήν την πεποίθηση σε εντεταλμένο πρόσωπο κατά τη διάρκεια της απασχόλησης ή του επαγγέλματος του εντεταλμένου ως τέτοιου προσώπου, ο εντεταλμένος θα αναφέρει, με την επιφύλαξη των εδαφίων (5), (6) και (7), το συντομότερο δυνατό, στον Οργανισμό (Φορέας για το παιδί και την οικογένεια). Μέτρα πρόληψης/προστασίας για άτομα που κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό θεσμοθετούνται στο νόμο περί κηδεμονίας των βρεφών του 1964 (όπως τροποποιήθηκε το 2015) ο οποίος εξουσιοδοτεί τα δικαστήρια να προβούν σε ορισμένες ενέργειες για την προστασία του παιδιού από σωματική βλάβη εντός του νοικοκυριού. Μεταξύ αυτών είναι η αφαίρεση διαβατηρίου (Ενότητα 12Α) και οι περιορισμοί γονικής επιμέλειας ή ολική αφαίρεση (Ενότητα 18Γ).

Στο πλαίσιο της Διαπολιτισμικής στρατηγικής υπάρχουν κονδύλια για συγκεκριμένες υπηρεσίες που παρέχονται σε επιζώντες (υπηρεσίες θεραπείας IFPA FGM). Αυτό κατανέμεται μέσω του Στελέχους Υπηρεσιών Υγείας - Μονάδα Κοινωνικής Ένταξης χρηματοδοτεί τις υπηρεσίες θεραπείας του IFPA FGM. Αυτή η χρηματοδότηση βασίζεται σε ετήσιους κύκλους και αντιπροσωπεύει διαρθρωτική χρηματοδότηση για συγκεκριμένες υπηρεσίες. (Η δέσμευση της κοινότητας του AkIdWA + η εκπαίδευση της αστυνομίας θα πρέπει επίσης να χρηματοδοτηθεί μέσω αυτών των κεφαλαίων). Η ψυχολογική, σεξολογική και γυναικολογική φροντίδα που διατίθεται στους επιζώντες ΑΓΓΟ είναι πλήρως καλυμμένη από την Ιρλανδική Ένωση Οικογενειακού Προγραμματισμού (IFPA FGM Treatment Service). Από τον Μάιο του 2014, τα κορίτσια και οι γυναίκες που έχουν επιζήσει από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορούν να έχουν πρόσβαση σε μια δωρεάν εξειδικευμένη υπηρεσία πρωτοβάθμιας φροντίδας που παρέχεται μόνο στην κλινική της IFPA στο κέντρο της πόλης του Δουβλίνου. Η εξειδικευμένη υπηρεσία προσφέρει δωρεάν ιατρική και ψυχολογική φροντίδα σε γυναίκες και κορίτσια στην Ιρλανδία που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM). Η υπηρεσία προσφέρει επίσης δωρεάν ευρύτερες υπηρεσίες σεξουαλικής και αναπαραγωγικής υγείας. Η υπηρεσία περιλαμβάνει επίσης ένα μονοπάτι παραπομπής για απινίδωση που πραγματοποιείται σε Μαιευτήριο από ειδικό γυναικολόγο. Ωστόσο, δεν υπάρχει διαθέσιμη επανορθωτική χειρουργική.

Ο ΑΓΓΟ περιλαμβάνεται στο υποχρεωτικό πρόγραμμα σπουδών αρχικής και/ή συνεχούς εκπαίδευσης/κατάρτισης για τους σχετικούς επαγγελματίες (αστυνομία, επαγγελματίες υγείας και κοινωνικής πρόνοιας). Η εκπαίδευση για επαγγελματίες στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει επισημανθεί ως

προτεραιότητα για την ιρλανδική κυβέρνηση. Η Δεύτερη Εθνική Διαπολιτισμική Στρατηγική Υγείας 2018-2023 περιλαμβάνει μια σειρά από προτεραιότητες για την κατάρτιση. Για παράδειγμα, εκπαίδευση για την αύξηση της γνώσης και των ικανοτήτων των παρόχων υγειονομικής περίθαλψης και άλλων σχετικών επαγγελματιών πρώτης γραμμής, σε σχέση με την κατάλληλη φροντίδα και προστασία για τους επιζώντες του ΑΓΓΟ και τις γυναίκες και τα κορίτσια που διατρέχουν κίνδυνο σε εθνικό επίπεδο και η συνεργασία με σχετικούς εταίρους για να διασφαλιστεί ότι η εκπαίδευση στον ΑΓΓΟ ενσωματώνεται προπτυχιακή και μεταπτυχιακή εκπαίδευση για επαγγελματίες υγείας και κοινωνικής φροντίδας. Αναφέρεται επίσης η ανάγκη διάθεσης επαρκών πόρων για την εκπαίδευση των επαγγελματιών υγείας σχετικά με την κατάλληλη φροντίδα και προστασία των επιζώντων του ΑΓΓΟ, καθώς και των γυναικών και των κοριτσιών που κινδυνεύουν από ΑΓΓΟ. Στο πλαίσιο της δεύτερης εθνικής στρατηγικής για την ενδοοικογενειακή, τη σεξουαλική και τη βία με βάση το φύλο 2016-2021, η εκπαίδευση επισημαίνεται επίσης ως προτεραιότητα. Ειδικότερα, η εκπαίδευση για την Garda Síochána (εθνική αστυνομία) για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί προτεραιότητα στο πλαίσιο της δράσης 1.910. Αυτό περιλαμβάνει την παράδοση μιας εκπαιδευτικής ενότητας δύο φορές το χρόνο στο προσωπικό πρώτης γραμμής στο An Garda Síochána για τον ΑΓΓΟ και την ανάπτυξη και διάδοση Ενημερωτικού Οδηγού για τον ΑΓΓΟ για όλα τα μέλη του An Garda Síochána. Ωστόσο, όσον αφορά τους επαγγελματίες υγείας, η κατάρτιση δεν είναι τυποποιημένη ούτε συστηματική σε εθνικό επίπεδο σε όλα τα πανεπιστήμια. Τέλος, ο ΑΓΓΟ περιλαμβάνεται πλέον στο νέο Ιρλανδικό Εθνικό Αρχείο Υγείας Μητρότητας με τους «παράγοντες κινδύνου», γεγονός που καθιστά δυνατή τη συλλογή εθνικών δεδομένων για αυτό το ζήτημα. Το αρχείο μητρότητας είναι ένα ηλεκτρονικό εθνικό αρχείο που στοχεύει στην καλύτερη ενημέρωση της ατομικής φροντίδας του ασθενούς και έχει σχεδιαστεί για να χρησιμοποιείται για τη δημιουργία δεδομένων σχετικά με τον επιπολασμό του ΑΓΓΟ μεταξύ εγκύων γυναικών στην Ιρλανδία. Ωστόσο, αυτό το μητρώο καταγράφει μόνο τις έγκυες γυναίκες που επηρεάζονται από τον ΑΓΓΟ και οι πληροφορίες συλλέγονται κυρίως από μαίες και το προσωπικό των μαιευτηρίων. (END FGM 2021).

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ιρλανδία βάσει ενός συγκεκριμένου νόμου, του νόμου περί ποινικής δικαιοσύνης (ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων) του 2012, όπως τροποποιήθηκε (νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων). Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία φαίνεται να καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Ωστόσο, παραλείπει το κριτήριο του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική απαγόρευση του άρθρου 2 παράγραφος 1 του νόμου για τον ακρωτηριασμό. Η προμήθεια, η υποβοήθηση και η υποκίνηση ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Ιρλανδία, αλλά η παροχή εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «βοήθεια». Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ιρλανδία, αλλά μόνο εάν το θύμα είναι ανήλικο. Σύμφωνα με τους γενικούς νόμους για την προστασία των παιδιών, υπάρχει υποχρέωση των σχετικών επαγγελματιών να αναφέρουν περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και περιπτώσεις όπου ένα κορίτσι κινδυνεύει από αυτό. Ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στον ακρωτηριασμό που διαπράττεται στο εξωτερικό, σύμφωνα με την

απαίτηση του διπλού εγκλήματος, και ποινικοποιεί ρητά τη διασυνοριακή μετακίνηση για τους σκοπούς του ακρωτηριασμού.

19 Λουξεμβούργο

Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο) είναι μια μεσόγεια χώρα στη δυτική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 634.700 κατοίκους. Το Λουξεμβούργο έχει πολίτευμα συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Μια έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων (EIGE) ανέφερε ότι το 2012 δεν υπήρχαν τρέχοντα ή αντιπροσωπευτικά στοιχεία σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μεταξύ των γυναικών και των κοριτσιών που ζουν στο Λουξεμβούργο. Η EIGE εκτιμά ότι, από το 2021, μεταξύ 102 και 136 κοριτσιών ηλικίας έως 18 ετών στο Λουξεμβούργο κινδυνεύουν να υποστούν ακρωτηριασμό. Η πλειοψηφία αυτών κατάγονται από την Ερυθραία. Μικρότερες ομάδες προέρχονται από την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, τη Γουινέα, τη Σομαλία και το Σουδάν.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Λουξεμβούργο σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 409bis του Ποινικού Κώδικα του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (1879, τροποποιήθηκε το 2018). Το άρθρο 409α παράγραφος 1 περιέχει μια γενική απαγόρευση για τη διενέργεια, διευκόλυνση ή προώθηση του ΑΓΓΟ, ανεξάρτητα από την συγκατάθεση του θύματος. Το άρθρο 409α παράγραφος 4 ορίζει ότι θεωρείται επιβαρυντική περίσταση εάν διαπράχθηκε ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων: εναντίον ανηλίκου, εναντίον θύματος του οποίου η ιδιαίτερη ευπάθεια ήταν γνωστή ή εμφανής στον δράστη λόγω της παράνομης ή επισφαλούς διοικητικής κατάστασης του θύματος, της επισφαλούς κοινωνικής κατάστασης, της ηλικίας, της ασθένειας, της αναπηρίας, της σωματικής ή ψυχολογικής ανεπάρκειας ή της κατάστασης εγκυμοσύνης ή με την απειλή ή τη χρήση βίας ή άλλων μορφών εξαναγκασμού, απαγωγής, απάτης ή εξαπάτησης. Τα άρθρα 409bis(3) και 409bis(5) αντιστοίχως ορίζουν τα ακόλουθα ως επιβαρυντικές περιστάσεις για αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 409bis(1) και πρόσθετες επιβαρυντικές περιστάσεις για αδίκημα βάσει του άρθρου 409bis(4): εάν ο ΑΓΓΟ έχει ως αποτέλεσμα μια φαινομενικά ανίατη ασθένεια ή μόνιμη ανικανότητα για προσωπική εργασία, εάν ο ΑΓΓΟ διαπράχθηκε από φυσικό ή θετό γονέα ή (προ) παππού και γιαγιά ή γονέα ή (προ) παππού και γιαγιά σύμφωνα με το νόμο, εάν ο ΑΓΓΟ διαπράχθηκε από άτομο που είχε εξουσία πάνω στο θύμα ή έκανε κατάχρηση της εν λόγω εξουσίας που του/της εκχωρήθηκε από τη λειτουργία του/της και εάν ο ΑΓΓΟ προκαλεί το θάνατο του θύματος. Το άρθρο 409bis(1) του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον ΑΓΓΟ ως εκτομή, εμφύσηση ή οποιονδήποτε άλλο ακρωτηριασμό του συνόλου ή μέρους των μεγάλων χειλέων, των μικρών χειλέων ή της κλειτορίδας. Αυτό είναι σύμφωνο με τον ορισμό του FGM που δόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Η άσκηση ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στο Λουξεμβούργο και το άρθρο 409bis(4) του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι αποτελεί επιβαρυντικό αδίκημα η εκτέλεση, η προώθηση ή η διευκόλυνση του ακρωτηριασμού σε ανήλικο άτομο.

Το άρθρο 409bis(1) του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί τη διενέργεια, διευκόλυνση και προώθηση του ΑΓΓΟ. Ως εκ τούτου, για τους σκοπούς της διαπίστωσης του αδικήματος του ΑΓΓΟ, ο νόμος δεν κάνει διάκριση μεταξύ της απλής πράξης διευκόλυνσης ή προώθησης του ΑΓΓΟ και της πραγματικής τέλεσης του ΑΓΓΟ. Η συνέργεια σε εγκλήματα οποιασδήποτε φύσης τιμωρούνται σύμφωνα

με τα άρθρα 66-69 του Ποινικού Κώδικα. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «διευκολυντικός» ΑΓΓΟ και είναι ως εκ τούτου ποινικοποιήθηκε στο Λουξεμβούργο βάσει του άρθρου 409α του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «διευκολυντικός» ακρωτηριασμού, κάτι που απαγορεύεται σύμφωνα με το άρθρο 409α του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα δεν έχει ποινικοποιηθεί στο Λουξεμβούργο. Ο Ποινικός Κώδικας δεν έχει γενική διάταξη για την προετοιμασία για διάπραξη αδικημάτων. Η κατοχή έχει ποινικοποιηθεί μόνο σε σχέση με ορισμένα αδικήματα, στις ειδικές διατάξεις τους, και αυτό δεν ισχύει για το άρθρο 409α. Το άρθρο 409α παράγραφος 2 ποινικοποιεί την απόπειρα διενέργειας, διευκόλυνσης ή προώθησης του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το άρθρο 51 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ως «απόπειρα» μια πράξη που αποτελεί την αρχή της εκτέλεσης ενός αδικήματος που έχει ανασταλεί μόνο λόγω περιστάσεων πέρα από τον έλεγχο του δράστη. Κατά συνέπεια, η απλή πράξη κατοχής εργαλείων που μπορεί να προορίζονται να χρησιμοποιηθούν για τον ΑΓΓΟ είναι, κατά την άποψή μας, απίθανο να ισοδυναμεί με τη διευκόλυνση ή την προώθηση του ΑΓΓΟ. Κατ' αρχήν, η μη κοινοποίηση στις αρχές του Λουξεμβούργου μιας περίπτωσης ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, στο βαθμό που μπορεί να αποτραπεί, είναι ποινικό αδίκημα. Το άρθρο 140 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η εν γνώσει άρνηση ενημέρωσης των δικαστικών ή διοικητικών αρχών για ένα αδίκημα που μπορεί ακόμη να αποτραπεί ή του οποίου τα αποτελέσματα ενδέχεται να είναι ακόμη περιορισμένα ή του οποίου οι δράστες είναι επιρρεπείς στη διάπραξη άλλου αδικήματος που μπορεί να αποτραπεί, είναι, από μόνο του, έγκλημα. Τα ακόλουθα πρόσωπα δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 140 παράγραφος 1, εκτός εάν το θύμα του υποκείμενου αδικήματος είναι ανήλικο: οι γονείς, οι παππούδες, τα αδέρφια του δράστη και οι σύζυγοί τους, σύζυγος ή νόμιμος σύντροφος του δράστη και πρόσωπα που δεσμεύονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Λουξεμβούργο σύμφωνα με το άρθρο 409α του Ποινικού Κώδικα. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει ειδική διάταξη για τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ, ούτε για ιατρικό λάθος. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας του Λουξεμβούργου (ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας) επεκτείνει την τυπικά εδαφική εφαρμογή του λουξεμβουργιανού ποινικού δικαίου στη διάπραξη, προώθηση και διευκόλυνση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το εάν συντρέχει διπλό αξιόποινο. Το άρθρο 5-1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει ότι οποιοσδήποτε Λουξεμβούργος υπήκοος, άτομο που έχει τη συνήθη διαμονή του στο Λουξεμβούργο ή βρίσκεται στην επικράτεια του Λουξεμβούργου και έχει διαπράξει ένα από τα αδικήματα που περιγράφονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 409α του Ποινικού Κώδικα μπορεί να διωχθεί και δικαστεί στο Λουξεμβούργο, ακόμη κι αν το αδίκημα δεν ποινικοποιήθηκε στη χώρα όπου διαπράχθηκε, και αν οι αρχές του Λουξεμβούργου δεν έλαβαν ούτε καταγγελία από το θιγόμενο μέρος ούτε καταγγελία από την αρχή της χώρας όπου διαπράχθηκε το αδίκημα.

Υπάρχουν πολλές κυρώσεις για τη διενέργεια, τη διευκόλυνση ή την προώθηση του ΑΓΓΟ στο Λουξεμβούργο, ανάλογα με την παρουσία επιβαρυντικών περιστάσεων και πρόσθετων επιβαρυντικών περιστάσεων. Το άρθρο 409bis(1) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης τριών έως πέντε ετών και χρηματική ποινή από 500 έως 10.000 ευρώ για τη διενέργεια, προώθηση ή διευκόλυνση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ελλείψει επιβαρυντικών περιστάσεων. Το άρθρο 409bis(3) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης πέντε έως επτά

ετών και χρηματική ποινή από 1.000 ευρώ έως 25.000 ευρώ εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είχε ως αποτέλεσμα ανίατη ασθένεια ή μόνιμη ανικανότητα να εκτελέσει προσωπική εργασία. Το άρθρο 409bis(3) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από επτά έως δέκα χρόνια και πρόστιμο 2.500 € έως 30.000 € εάν ο ΑΓΓΟ: διαπράχθηκε από φυσικό ή θετό γονέα ή (προ) παππού και γιαγιά ή γονέα ή (προ) παππού ή γιαγιά σύμφωνα με το νόμο του θύματος, διαπράχθηκε από άτομο που είχε εξουσία πάνω στο θύμα ή έκανε κατάχρηση της εν λόγω εξουσίας που του/της εκχωρήθηκε λόγω της λειτουργίας του/της, ή προκάλεσε το θάνατο του θύματος. Το άρθρο 409bis(4) του Ποινικού Κώδικα ορίζει ποινή φυλάκισης από δέκα έως δεκαπέντε χρόνια και χρηματική ποινή από 1.000 έως 25.000 ευρώ εάν διαπράχθηκε ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων: εναντίον ανηλίκου, εναντίον θύματος του οποίου η ιδιαίτερη ευαλωτότητα ήταν γνωστή ή εμφανής στον δράστη λόγω της παράνομης ή επισφαλούς διοικητικής κατάστασης του θύματος, της επισφαλούς κοινωνικής κατάστασης, της ηλικίας, της ασθένειας, της αναπηρίας, της σωματικής ή ψυχολογικής ανεπάρκειας ή της κατάστασης εγκυμοσύνης ή με την απειλή ή τη χρήση βίας ή άλλες μορφές εξαναγκασμού, απαγωγής, απάτης ή εξαπάτησης. Το άρθρο 409α παράγραφος 5 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ποινή φυλάκισης δεκαπέντε έως είκοσι ετών και χρηματική ποινή 3.000 ευρώ και 50.000 ευρώ εάν, εκτός από τις επιβαρυντικές περιστάσεις του άρθρου 409α, παράγραφος 4, ο ΑΓΓΟ κατέληγε σε ανίατη ασθένεια ή μόνιμη ανικανότητα για προσωπική εργασία. Το άρθρο 409bis(5) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή μέχρι ισόβιας κάθειρξης και χρηματική ποινή 5.000 € έως 75.000 € εάν, εκτός από τις επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 409α παράγραφος 4, διαπράχθηκε ΑΓΓΟ: διαπράχθηκε από φυσικό ή θετό γονέα ή (προ) παππού και γιαγιά ή γονέα ή (προ) παππού ή γιαγιά σύμφωνα με το νόμο του θύματος, διαπράχθηκε από άτομο που είχε εξουσία πάνω στο θύμα ή έκανε κατάχρηση της εν λόγω εξουσίας που του/της εκχωρήθηκε λόγω της λειτουργίας του/της ή προκάλεσε το θάνατο του θύματος. Οι ποινές που περιγράφονται παραπάνω ισχύουν εξίσου για τους παραβάτες, ανεξάρτητα από το εάν διέπραξαν, διευκόλυναν ή προώθησαν τον ΑΓΓΟ. Οι συνεργάτες του εγκλήματος που περιγράφεται στο άρθρο 409α καταδικάζονται ως οι κύριοι δράστες του εγκλήματος, ενώ στους απλούς συνεργούς επιβάλλεται η ποινή αμέσως χαμηλότερη από την ποινή που θα είχαν λάβει αν ήταν οι κύριοι δράστες. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η αποτυχία αναφοράς του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων όταν ακόμη μπορεί να αποφευχθεί, τα αποτελέσματά του είναι περιορισμένα ή όταν είναι πιθανό ο δράστης να εκτελέσει, να προωθήσει ή να διευκολύνει τον ακρωτηριασμό και πάλι είναι από μόνο του έγκλημα και τιμωρείται δυνάμει του άρθρου 140(1) του Ποινικού Κώδικα, που προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως τρία χρόνια και χρηματική ποινή από 251 έως 45.000 ευρώ (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 387-9bis του Αστικού Κώδικα του Λουξεμβούργου ορίζει ότι η γονική εξουσία μπορεί να αφαιρεθεί πλήρως (ή εν μέρει) από ένα περιφερειακό δικαστήριο από γονείς που, μεταξύ άλλων, από έλλειψη φροντίδας ή καθοδήγησης θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια, την υγεία ή ηθική του παιδιού τους. Αυτό μπορεί να ισχύει στην περίπτωση όπου ένα κορίτσι διατρέχει συγκεκριμένο κίνδυνο ακρωτηριασμού, επειδή οι γονείς του, λόγω έλλειψης καθοδήγησης, θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια και την υγεία του. Σύμφωνα με το άρθρο 387-11, η κηδεμονία του παιδιού θα διευθετηθεί από το δικαστήριο εάν η γονική εξουσία αποσυρθεί μερικώς ή ολικώς. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι

που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν λουξεμβουργιανές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Λουξεμβούργο σύμφωνα με μια ειδική διάταξη του γενικού ποινικού δικαίου, το άρθρο 409α του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΠΟΥ· Ωστόσο, παραλείπει το κριτήριο του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 409α παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα δεν κάνει νομική διάκριση μεταξύ της διευκόλυνσης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και της διενέργειας του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων – η διενέργεια, η διευκόλυνση και η προώθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται όλα σύμφωνα με το άρθρο 409α παράγραφος 1. Υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές του Λουξεμβούργου, εάν εξακολουθεί να μπορεί να αποφευχθεί. Ο Ποινικός Δικονομικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου του Λουξεμβούργου στη διάπραξη, προώθηση και διευκόλυνση του ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης είναι υπήκοος Λουξεμβούργου, συνήθης κάτοικος Λουξεμβούργου ή βρίσκεται στο Λουξεμβούργο κατά τον χρόνο της τέλεσης.

20. Μάλτα

Η Μάλτα είναι μια νησιωτική χώρα στη νότια Ευρώπη με πληθυσμό 510.000 κατοίκους. Η Μάλτα έχει ως πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και το νομικό της σύστημα είναι ένας συνδυασμός κοινού και αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα επίκαιρα ή αντιπροσωπευτικά δεδομένα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Μάλτα. Αυτό οφείλεται ως επί το πλείστον στις απαιτήσεις εμπιστευτικότητας για τους επαγγελματίες υγείας και στον χαμηλό αριθμό μεταναστών. Έρευνα που διεξήχθη το 2016 από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων για τον ακρωτηριασμό των φύλων στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπολόγισε ότι 189 έως 277 κορίτσια κινδύνευαν από ακρωτηριασμό στη Μάλτα από 486 κορίτσια ηλικίας κάτω των 18 ετών. Η πλειονότητα των κοριτσιών που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού προέρχονται από Σομαλία, Αιθιοπία, Ερυθραία, Σουδάν, Αίγυπτος, Νιγηρία και Σιέρα Λεόνε.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Μάλτα από την άποψη μιας ειδικής διάταξης για τον ακρωτηριασμό, η οποία ορίζεται στον Ποινικό Κώδικα της Δημοκρατίας της Μάλτας (Κεφάλαιο 9 των νόμων της Μάλτας) (1854, τροποποιήθηκε το 2021) (ο Ποινικός Κώδικας), που εισήχθη στο 2014 και τροποποιήθηκε το 2018 και το 2019. Το άρθρο 251 Ε παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί κάθε πρόσωπο που για μη ιατρικούς λόγους πραγματοποιεί επέμβαση ή οποιοδήποτε είδος επέμβασης στα γεννητικά όργανα της γυναίκας, προκαλώντας βλάβη ή μόνιμες αλλαγές σε αυτά. Το άρθρο 251Ε παράγραφος 2 ορίζει ότι η συνέπεια του θανάτου είναι επιβαρυντική περίπτωση. Το άρθρο 251 Ε παράγραφος 3 ορίζει ότι η συγκατάθεση δεν δικαιολογεί την απαλλαγή από την τιμωρία. Το άρθρο 251 Ε παράγραφος 5 του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον «ΑΓΓΟ» ως επέμβαση ή επέμβαση στα γεννητικά όργανα μιας γυναίκας, συμπεριλαμβανομένης της εκτομής, της εμφύσησης ή του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Ο

νόμος δεν ορίζει τους όρους «εκτομή», «εμφύσηση» ή «ακρωτηριασμός» και, μέχρι σήμερα, δεν έχει υπάρξει δικαστική εξέταση που να σχετίζεται με κανέναν από αυτούς τους όρους. Τούτου λεχθέντος, είναι πιθανό ο όρος «εκτομή» να περιλαμβάνει τους τύπους I και II FGM όπως ορίζεται από τον ΠΟΥ. Η «infibulation» περιλαμβάνει FGM Τύπου III. και ο «ακρωτηριασμός» περιλαμβάνει και τους τέσσερις τύπους ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας ομοίως δεν ορίζει τον όρο «γεννητικά όργανα». Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Μάλτα. Το άρθρο 251Ε παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την άσκηση ακρωτηριασμού σε γυναίκα. Το άρθρο 251Η παράγραφος δ χαρακτηρίζει την εκτέλεση ΑΓΓΟ σε βάρους παιδιού ως επιβαρυντική περίπτωση με αυξημένη ποινή. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων έχουν ποινικοποιηθεί στη Μάλτα. Σύμφωνα με το άρθρο 251 Ε παράγραφος 6 του Ποινικού Κώδικα, οποιοσδήποτε προμηθεύεται, βοηθά, υποκινεί, συμβουλεύει, εξαναγκάζει ή προωθεί μια γυναίκα να αφαιρέσει ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο ακρωτηριάσει ολόκληρο ή μέρος των δικών της γεννητικών οργάνων, διώκεται ποινικά για το έγκλημα. Η άδεια χρήσης χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Μάλτα σύμφωνα με το άρθρο 251 Ε παράγραφος 6 του Ποινικού Κώδικα. Ως εκ τούτου, η επιτρεπόμενη χρήση χώρων για την άσκηση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να περιληφθεί στον ορισμό της «βοήθειας και συνέργειας» που ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 251Ε παράγραφος 6. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Μάλτα. Το άρθρο 42 παράγραφος γ του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι τα πρόσωπα που προμηθεύονται όργανα ή άλλα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν για τη διάπραξη ενός εγκλήματος θεωρούνται συνεργοί σε αυτό το έγκλημα και, σύμφωνα με το άρθρο 43, υπόκεινται στην ποινή που ορίζεται για την δράστη. Το άρθρο 251 Ε παράγραφος 6 ορίζει επίσης ότι όλα τα πρόσωπα που εμπλέκονται στο έγκλημα υπόκεινται σε ποινική ευθύνη. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ΑΓΓΟ εμπίπτει στον ορισμό της «προμήθειας μέσων για τη διάπραξη εγκλήματος» που ποινικοποιείται σύμφωνα με τα άρθρα 42 στοιχείο γ) και 43. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό θα μπορούσε επίσης να εμπίπτει στον ορισμό της «βοήθειας και συνέργεια σε αδίκημα που ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 251Ε παράγραφος 6. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν ποινικοποιείται στη Μάλτα ως προετοιμασία του εγκλήματος. Δεν υπάρχουν διατάξεις του γενικού ποινικού δικαίου που ποινικοποιούν την προετοιμασία για έγκλημα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται στη Μάλτα ως απόπειρα αδικήματος. Το άρθρο 41 ορίζει ότι όποιος εκδηλώνει πρόθεση διάπραξης εγκλήματος με απροκάλυπτες πράξεις που ακολουθούνται από την έναρξη της διάπραξης του εγκλήματος υπόκειται σε χαμηλότερες ποινές από αυτές που ορίζονται για τον δράστη, σε περίπτωση που το έγκλημα δεν ολοκληρώθηκε λόγω τυχαίας αιτίας, ανεξάρτητης από τη βούληση του δράστη (άρθρο 41 παράγραφος 1 στοιχείο α) ή λόγω της οικειοθελούς αποχώρησης του δράστη (άρθρο 41 παράγραφος 1 στοιχείο β)). Η απλή κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων δεν εμπίπτει στον ορισμό της «εκδήλωσης πρόθεσης διάπραξης εγκλήματος με απροκάλυπτες πράξεις» και, ως εκ τούτου, δεν τιμωρείται από το νόμο. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Μάλτα. Σύμφωνα με το άρθρο 251Ε παράγραφος 4 του Ποινικού Κώδικα, τιμωρείται η παράλειψη υποβολής επίσημης καταγγελίας ή οποιασδήποτε άλλης μορφής αναφοράς ΑΓΓΟ, ανεξάρτητα από κάθε υποχρέωση εμπιστευτικότητας. Το άρθρο 9 παράγραφος 1 του νόμου αριθ.

XXIII του 2019 (Νόμος για την Προστασία του Παιδιού) ορίζει ότι κάθε άτομο που έχει λόγους να πιστεύει ότι ένας ανήλικος κινδυνεύει ή υφίσταται ήδη σημαντική βλάβη έχει υποχρέωση να αναφέρει τέτοιες περιστάσεις στην αστυνομία ή σε άλλες αρχές, αλλά δεν προβλέπεται κύρωση για παράλειψη αναφοράς. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Μάλτα σύμφωνα με μια γενική διάταξη (άρθρο 251 Ε παράγραφος 1) του Ποινικού Κώδικα, η οποία περιλαμβάνει ιατρικές εξαιρέσεις από την απαγόρευση του ακρωτηριασμού. Οι χειρουργικές επεμβάσεις που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως ΑΓΓΟ, αλλά είναι ιατρικά απαραίτητες πληρούν τις προϋποθέσεις για ιατρικές εξαιρέσεις και, ως εκ τούτου, δεν ποινικοποιούνται σύμφωνα με το άρθρο 251Ε παράγραφος 1. Ο νομοθέτης της Μάλτας δεν παρέχει αυτό που πρέπει να θεωρείται «ιατρικός λόγος» για την εκτέλεση οποιουδήποτε είδους θεραπείας. Το άρθρο 251Ι του Ποινικού Κώδικα προβλέπει την αρχή της εξωεδαφικότητας, η οποία καθιστά δυνατή τη δίωξη αδικημάτων όταν διαπράττονται εκτός των συνόρων της Μάλτας από ή εναντίον υπηκόων ή κατοίκων της χώρας ή όταν μόνο μέρος του αδικήματος έλαβε χώρα στη Μάλτα. Σύμφωνα με το άρθρο 251Ι, τα δικαστήρια της Μάλτας έχουν επίσης δικαιοδοσία για τα εν λόγω αδικήματα όταν: μόνο μέρος της πράξης εκτέλεσης του αδικήματος έλαβε χώρα στη Μάλτα ή ο δράστης είναι υπήκοος Μάλτας ή μόνιμος ή συνήθης κάτοικος της Μάλτας ή το αδίκημα διαπράχθηκε σε βάρος υπηκόου Μάλτας ή μόνιμου ή συνήθους διαμονής στη Μάλτα.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τις ιδιαιτερότητες της σωματικής βλάβης που προκλήθηκε και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 251Ε παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από πέντε έως δέκα χρόνια για επέμβαση ή κάθε είδους επέμβαση στα γεννητικά όργανα γυναίκας, είτε βλάπτει είτε προκαλεί μόνιμες αλλαγές σε αυτό. Το άρθρο 251Ε παράγραφος 2 στοιχείο α) σημείο i) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από έξι έως είκοσι χρόνια εάν ο θάνατος του θύματος επέλθει ως άμεση συνέπεια βλάβης από τον ακρωτηριασμό, εντός 40 ημερών από την ημέρα που πραγματοποιήθηκε ο ΑΓΓΟ. Το άρθρο 251 Ε παράγραφος 2 στοιχείο α) σημείο ii) του Ποινικού Κώδικα ορίζει ποινή φυλάκισης από έξι έως δώδεκα χρόνια εάν ο θάνατος του θύματος επέλθει ως άμεση συνέπεια βλάβης από τον ακρωτηριασμό, μετά από 40 ημέρες αλλά εντός ένα έτος από την ημέρα που έγινε ο ΑΓΓΟ. Το άρθρο 251Ε(β) του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από έξι έως δώδεκα χρόνια εάν ο θάνατος του θύματος επέλθει ως αποτέλεσμα τυχαίας αιτίας και όχι άμεσα ως αποτέλεσμα της εκτέλεσης του ΑΓΓΟ. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, είναι πολύ πιθανό να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις, δεδομένου ότι τα θύματα είναι συχνά ανήλικοι (άρθρο 251Η(δ)), έχουν συγγενική σχέση με τον δράστη ή είναι συνεργός σε αδίκημα (άρθρο 251Η(α)), ή υποφέρουν από σοβαρή σωματική ή ψυχολογική βλάβη μετά από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (άρθρο 251Η(η)). Αν συντρέχει επιβαρυντική κατάσταση, το άρθρο 251Η ορίζει προσαύξηση της ποινής κατά ένα έως δύο βαθμούς. Η κατά ένα βαθμό αύξηση της ποινής είναι φυλάκιση έως και τριών μηνών, ενώ η αύξηση δύο βαθμών είναι φυλάκιση έως έξι μήνες σύμφωνα με τα άρθρα 31(β) και 31(δ). Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Μάλτα είναι πάνω από είκοσι χρόνια φυλάκιση (σε περίπτωση θανάτου θύματος). Η παράλειψη υποβολής επίσημης καταγγελίας ή οποιασδήποτε άλλης μορφής αναφοράς ΑΓΓΟ, ανεξαρτήτως υποχρέωσης εμπιστευτικότητας, τιμωρείται με πρόστιμο μεταξύ 1.000 και 5.000 ευρώ ή/και με φυλάκιση έως δύο ετών σύμφωνα με το άρθρο 251 Ε παράγραφος 4 (28toomany.org 2021).

Ο νόμος για την προστασία των ανηλίκων του 2020 (Κεφάλαιο 602 των νόμων της Μάλτας) εισάγει την έννοια της υποχρεωτικής αναφοράς σύμφωνα με την

οποία οι επαγγελματίες που εργάζονται με παιδιά ή εργάζονται σε περιβάλλον που μπορεί να επηρεάσει τα παιδιά πρέπει πάντα να ενεργούν προς το συμφέρον του παιδιού και υποχρεούνται να αναφέρει τυχόν ανησυχίες που μπορεί να θέσουν το παιδί σε κίνδυνο σημαντικής βλάβης. Ο νόμος ορίζει ότι οι επαγγελματίες που αναφέρουν το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού, καλή τη πίστη, προστατεύονται από κάθε μορφή νομικής ευθύνης. Ωστόσο, η αποτυχία αναφοράς ανησυχιών που ενδέχεται να θέσουν σε κίνδυνο την ευημερία του παιδιού θα έχει ως αποτέλεσμα ποινικό αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 4 του νόμου περί προστασίας ήσσονος σημασίας (Εναλλακτική Φροντίδα), εκτός από κάθε πειθαρχική ενέργεια που μπορεί να ληφθεί σύμφωνα με οποιονδήποτε ειδικό κανονισμό κάθε επάγγελματος. Ο νόμος του 2020 για την προστασία των ανηλίκων (Εναλλακτική Φροντίδα) έχει τροποποιηθεί για να περιλαμβάνει έναν ευρύτατο ορισμό της «σημαντικής βλάβης», έτσι ώστε να περιλαμβάνει συγκεκριμένα τον ΑΓΓΟ. «Σημαντική βλάβη» είναι το όριο στο οποίο οι υπηρεσίες κοινωνικής φροντίδας των παιδιών έχουν καθήκον να παρέμβουν στην οικογενειακή ζωή για να προστατεύσουν ένα παιδί.

Τα τοπικά μέσα ενημέρωσης ανέφεραν πρόσφατα (2021) μια δικαστική απόφαση να κάνει δεκτή αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε μια Σουδανή μητέρα που έκανε διακοπές στη Μάλτα με τις δύο κόρες της, τριών και πέντε ετών. Η μητέρα υπέβαλε αίτηση για διεθνή προστασία, δεδομένου ότι οι κόρες της διέτρεχαν υψηλό κίνδυνο να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό τύπου III στο Σουδάν. Η γυναίκα έχει λάβει καθεστώς πρόσφυγα στη Μάλτα εν αναμονή της έκβασης της αίτησης.

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Μάλτα βάσει ειδικής διάταξης για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων από την άποψη του Ποινικού Κώδικα, συγκεκριμένα το άρθρο 251Ε παράγραφος 1. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία αντιστοιχεί πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Μάλτα σύμφωνα με το άρθρο 251Ε παράγραφος 6 του Ποινικού Κώδικα. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί στη Μάλτα. Υπάρχει υποχρέωση για κάθε άτομο που έχει λόγους να πιστεύει ότι ένας ανήλικος κινδυνεύει ή υφίσταται ήδη σημαντική βλάβη να αναφέρει τέτοιες περιστάσεις στην αστυνομία ή άλλες αρχές. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή της νομοθεσίας της Μάλτας στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, εάν ο δράστης έχει μαλτέζικη ιθαγένεια ή είναι μόνιμος ή συνήθης κάτοικος της Μάλτας.

21. Βουλγαρία

Η Βουλγαρία είναι μια χώρα στη Νοτιοανατολική Ευρώπη με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 6,95 εκατομμύρια. Η χώρα έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες ενημερωμένες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Βουλγαρία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Μια μελέτη που διεξήχθη το 2005 από το Βουλγαρικό Ίδρυμα Έρευνας για το Φύλο έδειξε ότι ο ΑΓΓΟ ασκείται σε «μεμονωμένες περιπτώσεις» και αναγνωρίζεται ως «κρυφό φαινόμενο».

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Βουλγαρία, ούτε έχει συναντήσει δηλώσεις της βουλγαρικής κυβέρνησης που καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό ή επιβεβαιώνουν την εφαρμογή του γενικού ποινικού νόμου στον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η Βουλγαρία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Ο χαρακτηρισμός της «σωματικής βλάβης» εξαρτάται από τη φύση και τις συνέπειες της βλάβης, ως εξής: το άρθρο 128 παράγραφος 2 ορίζει ότι η σωματική βλάβη θα θεωρείται «σοβαρή», μεταξύ άλλων, εάν έχει προκαλέσει παραμόρφωση που προκαλεί μόνιμη διαταραχή ενός αισθητηρίου οργάνου. Σύμφωνα με την πρακτική του δικαστηρίου, η κατηγορία των «αισθητηριακών οργάνων» περιλαμβάνει κυρίως όργανα που συνδέονται με την όραση, την όσφρηση, την ακοή και τη γεύση. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η κατηγορία θα μπορούσε να ισχύει για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, καθώς η κλειτορίδα θα μπορούσε να περιγραφεί ως ένα «αισθητηριακό όργανο» που (σε ορισμένες περιπτώσεις) είναι «μόνιμα διαταραγμένο», αν και είναι πιο πιθανό ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων να εμπίπτει σε «μέτρια» σωματική βλάβη. Το άρθρο 129 παράγραφος 2 ορίζει ότι η σωματική βλάβη θεωρείται «μέτρια», μεταξύ άλλων, εάν έχει προκαλέσει διαταραχή στη λειτουργία των γεννητικών οργάνων χωρίς να προκαλέσει αναπαραγωγική ανικανότητα. παραμόρφωση τμημάτων του σώματος και μόνιμη βλάβη της υγείας μη επικίνδυνη για τη ζωή. Ο ΑΓΓΟ πιθανότατα θα εμπίπτει σε αυτόν τον δεύτερο ορισμό. Θα μπορούσε επίσης να εμπίπτει στον τρίτο ορισμό, ανάλογα με τις επιπλοκές που προκαλεί ο ΑΓΓΟ. Το άρθρο 130 περιγράφει την «ελαφριά» σωματική βλάβη είτε ως ασήμαντη σωματική βλάβη που βλάπτει την υγεία εκτός από τις περιπτώσεις που περιγράφονται στα άρθρα 128 και 129 είτε ως ασήμαντη σωματική βλάβη χωρίς βλάβη της υγείας. Μόνο η πιο ελαφριά μορφή ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει σε αυτό το άρθρο. Με βάση αυτούς τους ορισμούς, φαίνεται πολύ πιθανό ο ΑΓΓΟ να εμπίπτει στην πρόκληση «μέτριας» σωματικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 129. Το άρθρο 131 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα περιέχει πολλές επιβαρυντικές περιστάσεις για τις οποίες μπορούν να επιβληθούν υψηλότερες ποινές. Περιλαμβάνουν τον τρόπο πρόκλησης της σωματικής βλάβης: σε ανήλικο (άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 4), με τρόπο ιδιαίτερα επώδυνο για το θύμα (άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 5) ή χρησιμοποιώντας μέσα και τρόπους με ιδιαίτερη σκληρότητα (άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 9). Όλες αυτές οι επιβαρυντικές περιστάσεις θα μπορούσαν να ισχύουν στην περίπτωση του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 181 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την παραβίαση των υποχρεώσεων που έχει ένα άτομο να κατευθύνει μέλη της οικογένειας (που εκτείνονται στους παππούδες και τα εγγόνια) που εξαρτώνται από τη φροντίδα του ατόμου, όταν η παράβαση θέτει το θύμα σε κατάσταση σοβαρής δυσκολίας. Αν και αυτό θα μπορούσε να ισχύει και για τον ΑΓΓΟ, αυτό το άρθρο ισχύει μόνο εάν η πράξη δεν συνιστά σοβαρότερο έγκλημα και, δεδομένου ότι ο ΑΓΓΟ είναι πιο πιθανό να εμπίπτει στα άρθρα 128 και 129, το άρθρο 181 δεν θα εφαρμόζεται συχνά. Επιπλέον, αυτό το άρθρο προορίζεται για χρήση σε περιπτώσεις αμέλειας που σχετίζονται με τη βασική φροντίδα (όπως η παροχή στέγης, τροφής κ.λπ.) σε εξαρτώμενα μέλη της οικογένειας και επομένως μπορεί να μην ισχύει για τον ΑΓΓΟ. Η βουλγαρική νομοθεσία δεν περιέχει κανέναν ορισμό του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων. Η γενική απαγόρευση πρόκλησης σωματικής βλάβης δεν περιορίζεται από την ηλικία του θύματος. Ωστόσο, η πρόκληση σωματικής βλάβης σε ανήλικο είναι επιβαρυντική περίσταση βάσει του άρθρου 131 παράγραφος 4 του Ποινικού Κώδικα. Είναι επίσης μια ειδική επιβαρυντική περίσταση (άρθρο 131 παράγραφος 3) εάν προκληθεί σωματική βλάβη

σε μια μητέρα – αυτό ενδεχομένως ισχύει για την εκ νέου εμφύσηση μιας γυναίκας μετά τον τοκετό. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Βουλγαρία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Όταν κάποιος υποκινεί έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να κάνει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα θα χαρακτηρίζει το άτομο αυτό ως «συνεργάτη» σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα.. Το άρθρο 20 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι «δράστης» είναι το πρόσωπο που συμμετέχει στην πραγματική διάπραξη του εγκλήματος. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι, εάν κάποιος πληρώσει ένα άλλο άτομο για να εκτελέσει ΑΓΓΟ στο θύμα και ότι κάποιος εμπλέκεται στενά στον σχεδιασμό του ΑΓΓΟ, αυτό χαρακτηρίζεται ως «συμμετοχή». Ωστόσο, αυτό φαίνεται αρκετά απίθανο. Ο «συνεργός» περιγράφεται από το άρθρο 20 παράγραφος 3 ως άτομο που υποκίνησε σκόπιμα άλλον να διαπράξει ένα έγκλημα, κάτι που μπορεί επίσης να ειπωθεί ότι συμβαίνει όταν κάποιος πληρώνει έναν κόφτη για να εκτελέσει ΑΓΓΟ. Κάποιος που βοηθά στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως «συμμέτοχος» σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 4 και περιγράφεται ως άτομο που σκόπιμα διευκόλυνε τη διάπραξη εγκλήματος μέσω συμβουλών, εξηγήσεων, υποσχέσεων ότι θα παράσχει βοήθεια μετά την πράξη, προμήθεια μέσω ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1, οι δράστες, οι συνεργάτες και οι συνεργοί θεωρούνται όλοι ως συνεργοί στο έγκλημα και το άρθρο 21 παράγραφος 1 ορίζει ότι όλοι οι συνεργοί τιμωρούνται με την ποινή που προβλέπει ο νόμος για τον δράστη. Ωστόσο, το άρθρο 21 παράγραφος 1 αφήνει περιθώρια στο δικαστικό σώμα να λάβει δεόντως υπόψη τη φύση και τον βαθμό της συμμετοχής. Το άρθρο 21 παράγραφος 2 ορίζει ότι οι συνεργάτες και οι συνεργοί θεωρούνται υπεύθυνοι μόνο για όσα σκόπιμα υποστήριξαν ή βοήθησαν τον δράστη. Η άδεια χρήσης χώρων για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Βουλγαρία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη συνδρομή στο έγκλημα (άρθρο 20 παράγραφος 4). Δεδομένου ότι η άδεια χρήσης χώρων προσφέρει την ευκαιρία για το έγκλημα, ένα άτομο που το πράττει είναι βοηθός και επομένως συνεργός στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1. Η παροχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να θεωρηθεί αδίκημα στη Βουλγαρία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη συνδρομή στο έγκλημα (άρθρο 20 παράγραφος 4). Κάποιος που παρέχει εργαλεία για τον ΑΓΓΟ μπορεί να ειπωθεί ότι διευκόλυνε σκόπιμα τη διάπραξη του εγκλήματος μέσω της παροχής μέσων. Το πρόσωπο αυτό είναι συνεργάτης στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 4 του Ποινικού Κώδικα και, επομένως, συνεργός στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1. Ωστόσο, η απλή κατοχή εργαλείων για τον ΑΓΓΟ δεν μπορεί να θεωρηθεί αδίκημα στη Βουλγαρία σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες του ποινικού δικαίου. Το άρθρο 17 του Ποινικού Κώδικα καλύπτει τις προετοιμασίες για το έγκλημα και η κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να εμπίπτει στον ορισμό του άρθρου 17 παράγραφος 1. Ωστόσο, το άρθρο 17 παράγραφος 2 ορίζει ότι η προετοιμασία τιμωρείται μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει ο νόμος και σε αυτές δεν περιλαμβάνεται η πρόκληση σωματικής βλάβης σύμφωνα με τα άρθρα 128-130 του Ποινικού Κώδικα. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί ρητά στη Βουλγαρία, αλλά υπάρχει μια γενική υποχρέωση αστικού δικαίου βάσει προστίμου. Το άρθρο 7 παράγραφος 1 του βουλγαρικού νόμου για την προστασία του παιδιού (που εγκρίθηκε το 2000 και τροποποιήθηκε τελευταία το 2020) (ο νόμος περί προστασίας) ορίζει ότι κάθε άτομο που γνωρίζει παιδί που χρήζει προστασίας πρέπει να αναφέρει αμέσως την υπόθεση στη δημοτική υπηρεσία κοινωνικής πρόνοιας, την Κρατική Υπηρεσία για την Προστασία του Παιδιού ή το

Υπουργείο Εσωτερικών. Το άρθρο 7 παράγραφος 2 εφαρμόζει αυτήν την υποχρέωση σε επαγγελματίες που αντιλαμβάνονται ένα παιδί που χρήζει προστασίας, ανεξάρτητα από το επαγγελματικό απόρρητο. Το άρθρο 45 του Νόμου περί Προστασίας ορίζει ότι τα άτομα που παραλείπουν να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους σύμφωνα με τον Νόμο για την Προστασία των Παιδιών θα τιμωρούνται με πρόστιμο. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν ποινικοποιείται ρητά στη Βουλγαρία. Ωστόσο, το άρθρο 324 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί τις μη αδειοδοτημένες ιατρικές πρακτικές και πρακτικές από εξουσιοδοτημένους ιατρούς που παραβιάζουν τις καθιερωμένες διαδικασίες, οι οποίες πιθανότατα θα κάλυπταν τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, φαίνεται ότι οι γενικές διατάξεις που ποινικοποιούν την πρόκληση σοβαρής και μέτριας σωματικής βλάβης (άρθρα 128 και 129) είναι καταλληλότερες. Κατ' αρχήν, ο Βουλγαρικός Ποινικός Κώδικας δεν έχει εξωεδαφική εφαρμογή (δηλαδή ο Ποινικός Κώδικας εφαρμόζεται μόνο σε εγκλήματα που διαπράττονται στο έδαφος της Βουλγαρίας). Ωστόσο, σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις που προβλέπονται εξαντλητικά από τον Ποινικό Κώδικα, μπορεί να ισχύει για Βούλγαρους πολίτες ή αλλοδαπούς που έχουν διαπράξει εγκλήματα εκτός Βουλγαρίας. Ειδικότερα, το άρθρο 4 αναφέρει ότι οι διατάξεις του ισχύουν για τους Βούλγαρους πολίτες που έχουν διαπράξει εγκλήματα εκτός Βουλγαρίας. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 5, το τελευταίο ισχύει και για αλλοδαπούς που έχουν διαπράξει εγκλήματα γενικής φύσεως στο εξωτερικό που θίγουν τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας ή ενός Βούλγαρου πολίτη.

Οι ποινικές κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι προκαλείται από μια συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 128 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρία έως δέκα χρόνια για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 129 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως έξι ετών για πρόκληση μέτριας βλάβης. Το άρθρο 130 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών ή κοινωφελή εργασία για πρόκληση ασήμαντης σωματικής βλάβης που προκαλεί βλάβη στην υγεία που δεν περιγράφεται στα άρθρα 128 και 129. Το άρθρο 130 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης μέχρι ενός έτους, κοινωφελής εργασίες ή χρηματική ποινή για πρόκληση ασήμαντης σωματικής βλάβης χωρίς πρόκληση βλάβης στην υγεία. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ είναι πολύ πιθανό να υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 131 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, καθώς τα θύματα είναι συχνά ανήλικοι (άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 4) και η εκτέλεση του ακρωτηριασμού μπορεί να είναι βασανιστικά επώδυνη (Άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 5 και άρθρο 131 παράγραφος 1 παράγραφος 9). Εάν συντρέχει επιβαρυντική περίπτωση, το άρθρο 131 παράγραφος 1 ορίζει ως εξής: φυλάκιση τριών έως δεκαπέντε ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης και φυλάκιση από δύο έως δέκα χρόνια για πρόκληση μέτριας σωματικής βλάβης. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Βουλγαρία μπορεί να είναι 15 χρόνια φυλάκιση. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένες κατευθυντήριες γραμμές για τις κυρώσεις για βοηθούς και συνεργούς, οι οποίοι χαρακτηρίζονται ως συνεργοί σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 21 παράγραφος 1 αφήνει στη διακριτική ευχέρεια του δικαστικού σώματος να εξετάσει το βαθμό και τη φύση της συμμετοχής όλων των συνεργών και να αποφασίσει για τις τιμωρίες τους εντός των ορίων της ποινής που ορίζει ο νόμος για το διαπραχθέν έγκλημα (28toomany.org 2021).

Οι νόμοι για την προστασία των παιδιών παρέχουν γενική προστασία για «άκοπα» κορίτσια. Το άρθρο 11 παράγραφος 2 του νόμου περί προστασίας ορίζει ότι κάθε παιδί έχει δικαίωμα προστασίας έναντι, μεταξύ άλλων, όλων των μεθόδων

επιμέλειας που υπονομεύουν την αξιοπρέπειά του και έναντι της σωματικής, ψυχολογικής ή άλλης βίας. Το άρθρο 23 του νόμου περί προστασίας περιέχει ένα σύνολο προστατευτικών μέτρων που μπορούν να διαταχθούν εντός του οικογενειακού περιβάλλοντος, χωρίς το παιδί να τεθεί εκτός της φροντίδας των γονέων του. Δύο από αυτά τα μέτρα θα μπορούσαν να είναι κατάλληλα σε περιπτώσεις όπου υπάρχει μη επικείμενη απειλή ακρωτηριασμού για ένα «άκοπο» κορίτσι. Το άρθρο 23 παράγραφος 1 ορίζει την παροχή παιδαγωγικής, ψυχολογικής ή νομικής βοήθειας σε γονείς σχετικά με προβλήματα με την επιμέλεια, την ανατροφή και την εκπαίδευση των παιδιών. και το άρθρο 23 παράγραφος 6 ορίζει την κοινωνική εργασία για τη διευκόλυνση των σχέσεων παιδιού-γονέα και την επίλυση σχεσιακών συγκρούσεων και κρίσεων. Αυτά τα μέτρα θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να συνειδητοποιήσουν οι γονείς την εγκληματικότητα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Βουλγαρία και να τους πείσουν να εγκαταλείψουν την πρακτική. Ωστόσο, αυτό πρέπει να γίνει προσεκτικά, καθώς θα μπορούσε να είναι προσβλητικό για τους γονείς ή ακόμη και να τους παρακινήσει να υποβάλουν τις κόρες τους σε ακρωτηριασμό πιο γρήγορα. Το άρθρο 24 του νόμου περί προστασίας ορίζει ότι οι υπηρεσίες αυτές παρέχονται από τη δημοτική υπηρεσία κοινωνικής πρόνοιας κατόπιν αιτήματος των γονέων ή του παιδιού, καθώς και κατά την κρίση της ίδιας της δημοτικής υπηρεσίας κοινωνικής πρόνοιας. Το άρθρο 25 του νόμου περί προστασίας παρέχει τη δυνατότητα τοποθέτησης εκτός σπιτιού, αλλά όχι απαραίτητα ή ρητά για περιπτώσεις επικείμενης βίας. Το άρθρο 25 ορίζει ότι ένα παιδί μπορεί να μεταφερθεί εκτός σπιτιού εάν οι γονείς έχουν πεθάνει, είναι άγνωστοι ή τα δικαιώματα των γονιών του παιδιού εκποιούνται ή περιορίζονται (άρθρο 25 παράγραφος 1), χωρίς βάσιμο λόγο, παραλείπουν μόνιμα να παρέχουν φροντίδα στο παιδί τους (άρθρο 25 παράγραφος 2) ή βρίσκονται σε θέση μόνιμης ανικανότητας να αναθρέψουν το παιδί τους (άρθρο 25 παράγραφος 3). Κανένας από αυτούς τους λόγους δεν θα ισχύει σε περίπτωση παιδιού που απειλείται μόνο από ακρωτηριασμό. Επομένως, αυτό το άρθρο δεν φαίνεται να έχει μεγάλη αξία σε αυτές τις περιπτώσεις. Ωστόσο, το άρθρο 38 του νόμου περί προστασίας διευκολύνει την προστασία από την αστυνομία σε περίπτωση βίας ή επικείμενων απειλών βίας. Το άρθρο 38 παράγραφος 1 ορίζει ότι το μέτρο της αστυνομικής προστασίας εφαρμόζεται όταν, μεταξύ άλλων, υπάρχει άμεση απειλή για τη ζωή ή την υγεία ενός παιδιού. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει σε περιπτώσεις όπου ο ΑΓΓΟ θα λάβει χώρα σε εύθετο χρόνο. Το άρθρο 39 ορίζει ότι, βάσει αυτών των μέτρων, ένα παιδί μπορεί να φιλοξενηθεί σε ειδικούς χώρους (άρθρο 39 παράγραφος 1 παράγραφος 1) ή να τοποθετηθεί σε εξειδικευμένα ιδρύματα (άρθρο 39 παράγραφος 1 παράγραφος 2). Σύμφωνα με το άρθρο 40, η αστυνομία πρέπει να ειδοποιήσει τους γονείς του παιδιού, τις δημοτικές υπηρεσίες κοινωνικής αρωγής και την εισαγγελία. Ωστόσο, το άρθρο 41 ορίζει ότι το παιδί δεν μπορεί να παραμείνει υπό αστυνομική προστασία για περισσότερο από 24 ώρες, επομένως, παρόλο που αυτό παρέχει κάποια προστασία σε «άκοπα» κορίτσια υπό άμεση απειλή ακρωτηριασμού, δεν είναι μια μακροπρόθεσμη λύση και δεν είναι σαφές πόσο περαιτέρω η προστασία θα διευθετηθεί αφού απελευθερωθούν από την αστυνομική προστασία. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν βουλγαρικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στη Βουλγαρία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Βουλγαρία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (όχι τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, ωστόσο), και το γενικό ποινικό

δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Οποιοδήποτε άτομο γνωρίζει ότι ένα παιδί χρειάζεται προστασία πρέπει να το αναφέρει στις τοπικές αρχές (ανεξάρτητα από τις απαιτήσεις επαγγελματικού απορρήτου). Σε αντίθετη περίπτωση τιμωρείται με πρόστιμο βάσει του Νόμου για την Προστασία των Παιδιών. Ο Βουλγαρικός Ποινικός Κώδικας έχει δύο διατάξεις για την εξωεδαφική εφαρμογή, σύμφωνα με τις οποίες οι διατάξεις του εν λόγω Κώδικα ισχύουν και για (i) Βούλγαρους πολίτες που έχουν διαπράξει εγκλήματα εκτός Βουλγαρίας. Και για (ii) αλλοδαπούς που έχουν διαπράξει εγκλήματα γενικής φύσεως στο εξωτερικό που θίγουν τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας ή ενός Βούλγαρου πολίτη.

22. Κροατία

Η Κροατία είναι μια χώρα στο πολιτιστικό σύνορο μεταξύ της κεντρικής και της νοτιοανατολικής Ευρώπης με εκτιμώμενο πληθυσμό 4,05 εκατομμυρίων. Η Κροατία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Κροατία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Κροατία βάσει ειδικής διάταξης για τον ακρωτηριασμό στο γενικό ποινικό δίκαιο, η οποία τέθηκε σε ισχύ το 2011. Το άρθρο 116 του Ποινικού Κώδικα της Δημοκρατίας της Κροατίας (2011) ποινικοποιεί την εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με την παράγραφο 1 και την υποκίνηση μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με την παράγραφο 2. Η παράγραφος 3 απαριθμεί δύο επιβαρυντικές περιστάσεις: όταν κάποιος διαπράττει ακρωτηριασμό ή υποκινεί ή βοηθά μια γυναίκα ή κορίτσι να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό από μίσος και όταν κάποιος διαπράττει ΑΓΓΟ σε ένα παιδί ή μέλος της οικογένειας ή υποκινεί ή βοηθά ένα παιδί ή μέλος της οικογένειας να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Το άρθρο 116 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον ΑΓΓΟ ως μερική ή ολική αφαίρεση ή οριστική αλλοίωση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων. Αυτό είναι σύμφωνο με τον ορισμό του ΑΓΓΟ από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) και καλύπτει και τους τέσσερις τύπους ΑΓΓΟ. Το άρθρο 116 δεν περιέχει περιορισμό στην ηλικία του θύματος. Η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε παιδί αποτελεί επιβαρυντική κατάσταση σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 3. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Κροατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου και της ειδικής διάταξης (άρθρο 116). Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - για παράδειγμα, κάποιος που βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα θα χαρακτηριζόταν ως «συμμετοχή» σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 36 παράγραφος 2 περιγράφει τη «συμμετοχή» ως ένωση πολλών προσώπων που διαπράττουν ποινικό αδίκημα βάσει κοινής απόφασης, με το καθένα από αυτά να συμμετέχει ή να συμβάλλει σημαντικά στη διάπραξη του αδικήματος. Η παρότρυνση άλλου να διαπράξει ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε κάποιον άλλο πιθανότατα θα χαρακτηριζόταν ως ηθική αυτουργία

εγκλήματος σύμφωνα με το άρθρο 37 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 37 παράγραφος 1 ορίζει ότι κάποιος που με πρόθεση υποκινεί άλλον να διαπράξει ποινικό αδίκημα τιμωρείται σαν να το είχε διαπράξει ο ίδιος. Η υποκίνηση της ίδιας της γυναίκας ή του κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2. Η βοήθεια ενός άλλου για να διαπράξει ακρωτηριασμό σε κάποιον άλλο πιθανότατα εμπίπτει στο άρθρο 38 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 38 ορίζει ότι όποιος εσκεμμένα βοηθά έναν άλλον να διαπράξει ένα έγκλημα τιμωρείται σαν να το διέπραξε ο ίδιος ή μπορεί να τιμωρηθεί πιο ήπια. Δεν δίνεται περαιτέρω ορισμός της «βοήθειας». Ως εκ τούτου, εναπόκειται πιθανότατα στη διακριτική ευχέρεια ενός δικαστή να αποφασίσει τι θεωρείται «βοηθητικό» σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Η βοήθεια μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2. Το άρθρο 39 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι κάθε συν αυτουργός και συμμετέχων (υποκινητής και βοηθός) τιμωρείται ανάλογα με την ενοχή του. Σύμφωνα με τα άρθρα 37 και 38, ο υποκινητής και ο βοηθός τιμωρούνται σαν να διέπραξαν οι ίδιοι το έγκλημα δηλ. σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 1, η ποινή είναι φυλάκιση από ένα έως οκτώ έτη. Η υποκίνηση και η βοήθεια μιας γυναίκας να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων από κάποιον για να διαπράξει ακρωτηριασμό σε άλλο άτομο ποινικοποιείται στην Κροατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό η άδεια χρήσης χώρων να χαρακτηρίζεται ως «σκόπιμη βοήθεια» σύμφωνα με το άρθρο 38 του Ποινικού Κώδικα. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων από γυναίκα ή κορίτσι για τον εαυτό της να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2, καθώς είναι πολύ πιθανό αυτό να χαρακτηριστεί ως «βοήθεια». Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων σε κάποιον με σκοπό τη διάπραξη ακρωτηριασμού σε άλλο άτομο είναι πιθανό να ποινικοποιηθεί στην Κροατία σύμφωνα με το άρθρο 38 του Ποινικού Κώδικα. Ομοίως, η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε μια γυναίκα ή κορίτσι για να υποβληθεί η ίδια σε ΑΓΓΟ ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2, καθώς είναι πολύ πιθανό αυτό να χαρακτηριστεί ως «βοηθητικό». Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Κροατία. Το άρθρο 116 δεν αναφέρει την προετοιμασία του ΑΓΓΟ και ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη που ποινικοποιεί την προετοιμασία εγκλήματος. Επιπλέον, η απλή κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν χαρακτηρίζεται ως αξιόποινη απόπειρα σύμφωνα με το ποινικό δίκαιο της Κροατίας. Το άρθρο 34 του Ποινικού Κώδικα περιγράφει την «απόπειρα» ως πράξη που προηγείται αμέσως της διάπραξης του ποινικού αδικήματος, με πρόθεση όντως τη διάπραξη αυτού του εγκλήματος. Όταν κάποιος έχει απλώς εργαλεία για τον ΑΓΓΟ, αυτό το άτομο μπορεί ακόμα να αποφασίσει να μην το κάνει. Η παράλειψη αναφοράς ότι προετοιμάζεται ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Κροατία σύμφωνα με το άρθρο 301 του Ποινικού Κώδικα. Η παράλειψη αναφοράς ότι έχει διαπραχθεί ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται στην Κροατία σύμφωνα με το άρθρο 302 του Ποινικού Κώδικα. Η ιδιαιτερότητα αυτή οφείλεται στη διαφορά στην απαίτηση ελάχιστων ποινών στα άρθρα 301 και 302. Το άρθρο 301 παράγραφος 1 ορίζει ότι ένα άτομο τιμωρείται όταν γνωρίζει ότι προετοιμάζεται ένα έγκλημα για το οποίο προβλέπεται ποινή φυλάκισης πέντε ετών ή περισσότερο και δεν το αναφέρει ενώ είναι ακόμη δυνατό να σταματήσει το έγκλημα από το να συμβεί. Το άρθρο 302 παράγραφος 1 ορίζει ότι ένα άτομο τιμωρείται όταν γνωρίζει ότι έχει

διαπραχθεί έγκλημα για το οποίο έχει προβλεφθεί ποινή φυλάκισης δέκα ετών ή περισσότερο και δεν το αναφέρει, ενώ γνωρίζει ότι αυτό θα επέτρεπε ή θα διευκόλυνε σημαντικά στην ανακάλυψη του αδικήματος ή του δράστη. Οι ποινές που προβλέπονται από το άρθρο 116 παράγραφος 1 για τη διάπραξη ΑΓΓΟ και το άρθρο 116 παράγραφος 3 για επιβαρυντικές περιστάσεις πληρούν την απαίτηση του άρθρου 301, αλλά όχι την απαίτηση του άρθρου 302. Το άρθρο 301 παράγραφος 3 ορίζει ότι η παράλειψη καταγγελίας προετοιμασίας εγκλήματος δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα εάν ο δράστης είναι ο σύζυγος ή γονέας ή συγγενής εξ αίματος ευθύς, αδερφός, θετός γονέας ή θετό τέκνο του πρόσωπο με γνώση των προετοιμασιών του εγκλήματος, εκτός εάν το έγκλημα που ετοιμάζεται προορίζεται να διαπραχθεί σε παιδί. Για παράδειγμα, εάν ένας παππούς και γιαγιά ετοιμάζει τον ακρωτηριασμό ενός ανήλικου κοριτσιού, ο γονέας οφείλει να έχει να το αναφέρει αυτό. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Κροατία σύμφωνα με το άρθρο 116 του Ποινικού Κώδικα. Υπάρχουν διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα που ποινικοποιούν την κακή πρακτική από εξουσιοδοτημένους επαγγελματίες ιατρούς από άτομα χωρίς άδεια. Ωστόσο, πρόκειται για γενικές διατάξεις και, σε ένα σύστημα αστικού δικαίου, ο ειδικός νόμος, στην προκειμένη περίπτωση το άρθρο 116 που ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ, υπερισχύει έναντι των γενικών νόμων. Ο Ποινικός Κώδικας της Κροατίας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην επιτροπή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 14 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα επεκτείνει την εφαρμογή του κροατικού ποινικού δικαίου σε πρόσωπα κροατικής υπηκοότητας ή διαμένοντες στην Κροατία που διαπράττουν αδίκημα στο εξωτερικό, εάν το αδίκημα αυτό τιμωρείται επίσης σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους όπου διαπράχθηκε (το απαίτηση διπλού εγκλήματος). Ωστόσο, το άρθρο 14 παράγραφος 3 περιέχει εξαιρέσεις από την απαίτηση του διπλού αξιοποιίνου, συμπεριλαμβανομένων όλων των αδικημάτων που περιγράφονται στο άρθρο 116. Επομένως, το κροατικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση που ένα άτομο κροατικής υπηκοότητας ή που κατοικεί στην Κροατία διαπράττει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό ή υποκινεί ή βοηθά μια γυναίκα ή ένα κορίτσι να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό στο εξωτερικό. Το άρθρο 15 του Ποινικού Κώδικα επεκτείνει την εφαρμογή του κροατικού ποινικού δικαίου σε αλλοδαπούς που διαπράττουν αδικήματα στο εξωτερικό κατά προσώπων κροατικής υπηκοότητας ή διαμένουν στην Κροατία, υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποιίνου, εκτός εάν το αδίκημα καλύπτεται από το άρθρο 16 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 16 δεν ορίζει ρητά ότι το άρθρο 116 αποτελεί εξαίρεση από την απαίτηση του διπλού αξιοποιίνου, αλλά ορίζει ότι, εκτός από τα ρητά αναφερόμενα αδικήματα, ποινικά αδικήματα που η Δημοκρατία της Κροατίας υποχρεούται να τιμωρεί βάσει διεθνούς συμφωνίας, ακόμη και όταν που διαπράττονται εκτός του εδάφους της Δημοκρατίας της Κροατίας, αποτελούν επίσης εξαιρέσεις από την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Αυτό μπορεί να επεκταθεί στον ΑΓΓΟ.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τη διάπραξη ακρωτηριασμού και υποκίνησης ή υποβοήθησης μιας γυναίκας ή κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, ανάλογα με την ηλικία του θύματος, τη σχέση μεταξύ θύματος και δράστη και τα κίνητρα του δράστη. Η βασική ποινή για τη διάπραξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 1 είναι φυλάκιση από ένα έως οκτώ χρόνια. Η βασική ποινή για υποκίνηση ή υποβοήθηση γυναίκας ή κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 2 είναι φυλάκιση έως τρία χρόνια. Η ποινή εάν οι πράξεις του άρθρου 116 παράγραφος 1 και του άρθρου 116 παράγραφος 2 γίνονται από μίσος ή εναντίον παιδιού ή μέλους της οικογένειας σύμφωνα με το άρθρο 116 παράγραφος 3 είναι φυλάκιση τριών έως δέκα ετών. Το άρθρο 37 παράγραφος 1 ορίζει ότι ένας

συνεργός θα τιμωρηθεί σαν να είχε διαπράξει το έγκλημα αυτό και το άρθρο 38 παράγραφος 1 ορίζει ότι κάποιος που βοήθησε ένα έγκλημα μπορεί να τιμωρηθεί πιο ήπια. Τελικά, ο δικαστής έχει τη διακριτική ευχέρεια να προσδιορίσει την ενοχή οποιουδήποτε δράστη ή συμμετέχοντα σύμφωνα με το άρθρο 39 παράγραφος 1 και μπορεί να τους καταδικάσει εντός των ορίων που ορίζει ο νόμος (28toomany.org 2021).

Υπάρχουν γενικοί νόμοι για την προστασία των παιδιών που προστατεύουν τα «άκοπα» κορίτσια. Το άρθρο 92 παράγραφος 1 του κροατικού νόμου για την οικογένεια (ο οικογενειακός νόμος) ορίζει ότι η γονική μέριμνα συνίσταται, μεταξύ άλλων, στην υποχρέωση προστασίας του προσωπικού δικαιώματος του παιδιού στην υγεία, την ανάπτυξη, τη φροντίδα και την ασφάλεια. Το άρθρο 131 παράγραφος 1 του νόμου για την οικογένεια ορίζει ότι μπορούν να θεσπιστούν μέτρα για την προστασία των δικαιωμάτων και της ευημερίας του παιδιού εάν διαπιστωθεί ότι τα δικαιώματα και η ευημερία του παιδιού έχουν παραβιαστεί ή τίθενται σε κίνδυνο. Το άρθρο 131 παράγραφος 2 ορίζει ότι τα δικαιώματα του παιδιού θεωρούνται ότι διακυβεύονται εάν η φροντίδα του παιδιού είναι ανεπαρκής ή εάν το παιδί έχει ψυχοκοινωνικές δυσκολίες που εκδηλώνονται μέσω συμπεριφοράς και άλλων προβλημάτων στην ανάπτυξη του παιδιού ή εάν είναι πιθανό να εμφανιστούν. Εάν ένα παιδί βρίσκεται σε άμεσο ή σοβαρό κίνδυνο ακρωτηριασμού, μπορεί να υποστηριχθεί ότι η φροντίδα του παιδιού είναι ανεπαρκής, καθώς το άρθρο 92 παράγραφος 1 ορίζει ότι η φροντίδα ενός παιδιού περιλαμβάνει την προστασία της υγείας, της ανάπτυξης και της ασφάλειάς του, κάτι που θα παραβίαζε ο ακρωτηριασμός του παιδιού. Το άρθρο 134 του Οικογενειακού Νόμου ορίζει ότι το Κέντρο Κοινωνικής Πρόνοιας μπορεί, προκειμένου να προστατεύσει τα προσωπικά δικαιώματα και την ευημερία του παιδιού, να επιβάλλει τα εξής: επείγον μέτρο χωρισμού και τοποθέτησης του παιδιού εκτός οικογένειας, προειδοποίηση για λάθη και παραλείψεις στην εκτέλεση της φροντίδας των παιδιών, ένα μέτρο επαγγελματικής βοήθειας και υποστήριξης και μέτρο εντατικής επαγγελματικής βοήθειας και εποπτείας. Το άρθρο 135 παράγραφος 1 ορίζει ότι το επείγον μέτρο χωρισμού μπορεί να επιβληθεί μόνο εάν υπάρχει κίνδυνος για τη ζωή, την υγεία ή την ευημερία του παιδιού που μπορεί να αποφευχθεί μόνο με τον διαχωρισμό του παιδιού από το άμεσο περιβάλλον. Σύμφωνα με το άρθρο 136, το Κέντρο Κοινωνικής Πρόνοιας μπορεί να λάβει την απόφαση χωρισμού κατά την κρίση του ή κατόπιν αιτήματος του παιδιού ή ενός γονέα. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν κροατικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Κροατία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 116 του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται σε αυτό καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ και είναι σύμφωνος με τον ορισμό του ΠΟΥ. Ωστόσο, παραλείπει το κριτήριο του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Κροατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου και της ειδικής διάταξης για τον ακρωτηριασμό. Η παράλειψη αναφοράς ότι προετοιμάζεται ο ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί στην Κροατία. Το κροατικό ποινικό δίκαιο επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε κάθε περίπτωση όπου ένα άτομο κροατικής υπηκοότητας ή που κατοικεί στην Κροατία διαπράττει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό ή υποκινεί ή βοηθά μια γυναίκα ή ένα κορίτσι να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό στο εξωτερικό.

23. Τσεχία

Η Τσεχική Δημοκρατία είναι μια χώρα της κεντρικής Ευρώπης με κατ' εκτίμηση πληθυσμό 10,7 εκατομμύρια. Η Τσεχική Δημοκρατία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες ενημερωμένες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Τσεχική Δημοκρατία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που κινδυνεύουν του ΑΓΓΟ.

Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «βαριά σωματική βλάβη» στο τσεχικό ποινικό δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 122 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 122 παράγραφος 2 στοιχείο α) ορίζει ότι η «βαριά σωματική βλάβη» νοείται ως σοβαρή βλάβη της υγείας ή άλλη σοβαρή ασθένεια, μεταξύ άλλων, που συνίσταται σε ακρωτηριασμό. Η πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης (όπως ορίζεται στο άρθρο 122) ποινικοποιείται βάσει του άρθρου 145. Ο νόμος δεν περιέχει κανέναν ορισμό του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 145 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχει κανέναν περιορισμό στην ηλικία του θύματος. Επιπλέον, είναι επιβαρυντική περίσταση βάσει του άρθρου 145 παράγραφος 2 στοιχείο γ) η πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης σε παιδί κάτω των 15 ετών. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε επίσης να αντιπροσωπεύει το ποινικό αδίκημα της « ενδοοικογενειακής βίας και κακοποίησης » σύμφωνα με το άρθρο 199 του Ποινικού Κώδικα. Αυτή η παράγραφος ασχολείται κυρίως με τη βία κατά των γυναικών και θα μπορούσε να εφαρμοστεί στον ΑΓΓΟ ως μια μορφή σωματικής κακοποίησης ή κακομεταχείρισης μεταξύ των μελών της οικογένειας ή του νοικοκυριού. Η πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης ως αποτέλεσμα τέτοιας κακοποίησης αποτελεί επιβαρυντική περίσταση σύμφωνα με το άρθρο 199 παράγραφος 2 στοιχείο β). Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα θα χαρακτηρίζεται κάποιον ως συμμετέχοντα σε ένα έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο α) του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο α) περιγράφει ως συμμετέχοντα κάποιον που οργανώνει ή διευθύνει τη διάπραξη ενός αδικήματος. Η υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα χαρακτηρίζεται κάποιον ως συμμετέχοντα σε έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο γ). Το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο γ) περιγράφει έναν συμμετέχοντα ως άτομο που επέτρεψε ή διευκόλυνε τη διάπραξη αδικήματος από άλλον, ιδίως παρέχοντας τα μέσα, αφαιρώντας εμπόδια, παρασύροντας το θύμα στον τόπο του αδικήματος, παρακολουθώντας κατά τη διάρκεια του αδικήματος, δίνοντας συμβουλές, πείθοντας το θύμα να διαπράξει το αδίκημα ή να υποσχεθεί ότι θα συνεισφέρει μετά τη διάπραξη του αδικήματος (συμμέτοχος). Η παρότρυνση για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα χαρακτηρίζεται κάποιον ως συμμετέχοντα σε έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο β). Το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο β) περιγράφει έναν συμμετέχοντα ως κάποιον που παρακίνησε άλλο άτομο να διαπράξει το αδίκημα. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων με σκοπό τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου.

Κάποιος που επιτρέπει τη χρήση χώρων για ΑΓΓΟ επιτρέπει ή διευκολύνει τη διάπραξη ενός αδικήματος δημιουργώντας ευνοϊκές συνθήκες και, ως εκ τούτου, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συμμετέχων σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Κάποιος που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία για τον ΑΓΓΟ επιτρέπει ή διευκολύνει τη διάπραξη ενός αδικήματος παρέχοντας μέσα και, ως εκ τούτου, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συμμετέχων σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 1 στοιχείο γ) του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να ποινικοποιηθεί στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης, σύμφωνα με το άρθρο 145, χαρακτηρίζεται ως ιδιαίτερα σοβαρό κακούργημα σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 3. Το άρθρο 20 παράγραφος 1 ποινικοποιεί την προετοιμασία αδικήματος σε περιπτώσεις ιδιαίτερα σοβαρών κακούρηγμάτων όπου η ειδική διάταξη προβλέπει ότι οι προετοιμασίες αποτελούν ποινικό αδίκημα. Το άρθρο 145 παράγραφος 4 ποινικοποιεί την προετοιμασία για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 20 παράγραφος 1 περιγράφει την «προετοιμασία ενός αδικήματος» ως σκόπιμη δημιουργία των συνθηκών διάπραξης εγκλήματος, μεταξύ άλλων, απόκτησης των μέσων ή των οργάνων για τη διάπραξη ενός αδικήματος πριν από την απόπειρα ή τη διάπραξη του αδικήματος. Όταν κάποιος κατέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία, το άτομο αυτό έχει αποκτήσει τα μέσα ή τα μέσα για τη διάπραξη ενός αδικήματος. Το άρθρο 20 παράγραφος 3 ορίζει ότι η ποινική ευθύνη για την προετοιμασία του αδικήματος παύει όταν το άτομο δεν προβαίνει σε περαιτέρω ενέργειες με στόχο τη διάπραξη του αδικήματος και είτε έχει βεβαιωθεί ότι το αδίκημα δεν θα διαπραχθεί πλέον ή έχει αναφέρει τις προετοιμασίες που έγιναν στις αρχές. Η παράλειψη αναφοράς του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 368 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος έχει αξιόπιστη γνώση ότι άλλο πρόσωπο, μεταξύ άλλων, προκάλεσε βαριά σωματική βλάβη (άρθρο 145) και δεν το αναφέρει αμέσως στον εισαγγελέα ή την αστυνομία τιμωρείται με φυλάκιση. Αυτό ισχύει και για επαγγελματίες υγείας, δασκάλους, κοινωνικούς λειτουργούς κ.λπ. Το άρθρο 368 παράγραφος 3 κάνει εξαιρετικά μόνο τους νομικούς συμβούλους και τον κλήρο. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η εκτέλεση ιατρικού ακρωτηριασμού θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 145 του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις στο τσεχικό ποινικό δίκαιο σχετικά με την αθέμιτη πρακτική από εξουσιοδοτημένους επαγγελματίες ιατρούς. Ο τσεχικός Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό σε ορισμένες περιπτώσεις. Όσον αφορά τον δράστη, το άρθρο 6 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι οι τσεχικοί νόμοι εφαρμόζονται σε αδικήματα που διαπράττονται στο εξωτερικό από Τσέχους υπηκόους, άτομα χωρίς υπηκοότητα και άτομα στα οποία έχει χορηγηθεί μόνιμη διαμονή στην Τσεχική Δημοκρατία. Όσον αφορά το θύμα, το άρθρο 7 παράγραφος 2 ορίζει ότι η τσεχική νομοθεσία εφαρμόζεται εάν το θύμα είναι Τσέχος υπήκοος, δεν έχει ιθαγένεια ή έχει λάβει μόνιμη διαμονή στην Τσεχική Δημοκρατία, σύμφωνα με την απαίτηση του διπλού αξιολογίου, πράγμα που σημαίνει ότι το αδίκημα πρέπει επίσης να ποινικοποιηθεί στη χώρα όπου διαπράχθηκε ή το αδίκημα πρέπει να διαπραχθεί σε μέρος εκτός οποιασδήποτε ποινικής δικαιοδοσίας. Το άρθρο 9 ορίζει ότι η απαίτηση του διπλού αξιολογίου δεν ισχύει εάν μια διεθνής συνθήκη που

αποτελεί μέρος του τσεχικού νομικού συστήματος ορίζει ότι η τσεχική νομοθεσία πρέπει να εφαρμόζεται σε ένα αδίκημα.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για το έγκλημα του ακρωτηριασμού και των εγκλημάτων που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Τσεχική Δημοκρατία. Το άρθρο 145 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης τριών έως δέκα ετών για εκ προθέσεως πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Εάν ο ΑΓΓΟ διαπράττεται σε κορίτσι κάτω των 15 ετών, το άρθρο 145 παράγραφος 2 στοιχείο γ) προβλέπει ποινή φυλάκισης πέντε έως δώδεκα ετών. Εάν ο ΑΓΓΟ διαπράττεται σε θύμα που ζει στο ίδιο νοικοκυριό με τον δράστη, άρθρο 199 παράγραφος 2 στοιχείο β) ορίζει ποινή φυλάκισης από δύο έως οκτώ χρόνια για κακοποίηση που προκαλεί βαριά σωματική βλάβη. Δεν υπάρχει προβλεπόμενη χαμηλότερη ποινή για όσους προμηθεύονται, βοηθούν ή υποκινούν τον ΑΓΓΟ. Η ποινή για τους συμμετέχοντες επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή, ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 39 παράγραφος 7 στοιχείο β), λαμβάνει υπόψη τη σημασία και τη φύση της συμμετοχής του κατηγορουμένου στη διάπραξη του αδικήματος. Δεν υπάρχει επίσης προβλεπόμενη χαμηλότερη πρόταση για όσους προετοιμάζουν ΑΓΓΟ. για παράδειγμα, με την απόκτηση (συγκεκριμένων) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ. Η ποινή επαφίεται επίσης στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή, ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 39 παράγραφος 7 στοιχείο γ), λαμβάνει υπόψη τον βαθμό στον οποίο η συμπεριφορά πλησίασε την ολοκλήρωση του αδικήματος, καθώς και τις περιστάσεις και τους λόγους γιατί δεν ολοκληρώθηκε. Για παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ (δηλαδή πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 145), το άρθρο 368 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών (28toomany.org 2021).

Υπάρχουν γενικοί νόμοι για την προστασία των παιδιών που μπορούν να προστατεύσουν τα «άκοπα» κορίτσια. Το άρθρο 9α παράγραφος 2 του νόμου για την προστασία του παιδιού υπογραμμίζει ότι ευνοούνται μέτρα όπου το παιδί μπορεί να παραμείνει στο σπίτι, αλλά εάν αυτό δεν είναι δυνατό, το παιδί μπορεί να ληφθεί υπό φροντίδα. Σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β), οι δημοτικές αρχές ή το αρμόδιο δικαστήριο μπορούν να διατάξουν τη θέσπιση εποπτείας σε ένα παιδί, με τη βοήθεια του σχολείου του παιδιού και άλλων κατάλληλων ιδρυμάτων ή προσώπων. Σύμφωνα με αυτό το μέτρο, το παιδί παραμένει στο σπίτι με τον/τους γονέα. Σύμφωνα με το άρθρο 13α παράγραφος 1, ένα παιδί μπορεί να απομακρυνθεί (προσωρινά) από τη φροντίδα των γονέων με δικαστική απόφαση, εάν το επιβάλλει το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού και άλλα εκπαιδευτικά μέτρα δεν έχουν επιλύσει την κατάσταση. Δεν υπάρχουν όμως ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Υπάρχουν επίσης γενικοί νόμοι που προστατεύουν τα θύματα ποινικών αδικημάτων. Ένα θύμα ακρωτηριασμού θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ιδιαίτερα ευάλωτο θύμα σύμφωνα με τα άρθρα 2 παράγραφος 2 και 2 παράγραφος 4 στοιχεία γ) και δ) του νόμου αριθ. 45/2013 Coll.). Τα βασικά δικαιώματα των θυμάτων εγκληματικών πράξεων βάσει του νόμου για τα θύματα εγκλημάτων περιλαμβάνουν τα δικαιώματα σεβασμού της προσωπικότητας και της αξιοπρέπειας, μέσω μιας ευγενικής προσέγγισης, ενημέρωσης, επαγγελματικής βοήθειας, προστασίας από επικείμενο κίνδυνο, ιδιωτικότητας, οικονομικής βοήθειας και προστασίας από δευτερεύουσα βλάβη. Η αστυνομία, οι υπηρεσίες επιβολής του νόμου και οι οργανώσεις που είναι εγγεγραμμένες στο μητρώο παρόχων βοήθειας θυμάτων έχουν καθήκον να ενημερώνουν με σαφήνεια τα θύματα για τα δικαιώματά τους και να τους επιτρέπουν να τα ασκούν πλήρως. Δεν υπάρχουν ειδικοί νόμοι που να προστατεύουν τα θύματα του ΑΓΓΟ ούτε υπάρχουν τσεχικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Τσεχική Δημοκρατία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Τσεχική Δημοκρατία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ (όχι όμως τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης) και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να ποινικοποιηθεί μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Η παράλειψη αναφοράς του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται μέσω του γενικού ποινικού δικαίου για την παράλειψη αναφοράς, μεταξύ άλλων, της πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης. Η διάταξη αυτή ισχύει για οποιονδήποτε εκτός από τους νομικούς συμβούλους και τους κληρικούς. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του τσεχικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν ο δράστης έχει τσεχική υπηκοότητα, έχει λάβει μόνιμη διαμονή στην Τσεχική Δημοκρατία ή δεν έχει ιθαγένεια. Εάν το θύμα είναι Τσέχος υπήκοος ή έχει λάβει μόνιμη διαμονή στην Τσεχική Δημοκρατία, απαιτείται διπλό αξιόποινο.

24. Εσθονία

Η Εσθονία είναι μια χώρα στη βόρεια Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 1,3 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Εσθονία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Εσθονία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Είναι γνωστό ότι πολύ λίγες γυναίκες που προέρχονται από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ζουν στην Εσθονία.

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Εσθονία, ούτε έχουμε συναντήσει δηλώσεις της εσθονικής κυβέρνησης που καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό ή που επιβεβαιώνουν την εφαρμογή γενικού ποινικού νόμου σε αυτό. Ωστόσο, η Εσθονία έχει επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στον ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει στα άρθρα 118 και 121 του Ποινικού Κώδικα της Δημοκρατίας της Εσθονίας (2001, όπως τροποποιήθηκε) σχετικά με την πρόκληση σοβαρής βλάβης στην υγεία και τη σωματική κακοποίηση, αντίστοιχα. Σε ποιο αδίκημα θα εμπίπτει ο ΑΓΓΟ θα εξαρτηθεί από τις συνέπειες μιας συγκεκριμένης περίπτωσης. Το άρθρο 118 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η βλάβη στην υγεία θα θεωρείται «σοβαρή» εάν, μεταξύ άλλων, οδηγεί σε κίνδυνο για τη ζωή, σοβαρή ψυχική διαταραχή και απώλεια ή διακοπή της λειτουργίας ενός οργάνου. Το άρθρο 118 παράγραφος 1 θα μπορούσε να εφαρμοστεί, ανάλογα με τις συνέπειες του ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ μπορεί μερικές φορές να είναι απειλητικός για τη ζωή όταν υπάρχει υπερβολική αιμορραγία ή μόλυνση, μπορεί να προκαλέσει σοβαρή ψυχική διαταραχή όπως PTSD, και μπορεί επίσης να έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της αίσθησης ή τη (σωστή) λειτουργία της κλειτορίδας και άλλων σεξουαλικών οργάνων. Το άρθρο 121 παράγραφος 1 περιγράφει τη «σωματική κακοποίηση» ως πρόκληση βλάβης στην υγεία άλλου ατόμου ή σωματική κακοποίηση που προκαλεί πόνο. Αυτό ισχύει για όλες τις μορφές ΑΓΓΟ. Το άρθρο

121 παράγραφος 2 ορίζει ότι η πρόκληση βλάβης στην υγεία που επιμένει για τέσσερις εβδομάδες και η διάπραξη κακοποίησης σε στενή σχέση ή σχέση υποταγής αποτελούν επιβαρυντικές περιστάσεις. Μια άλλη (λιγότερο προφανής) δυνατότητα για δίωξη σε σχέση με τον ΑΓΓΟ είναι το άρθρο 134 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 134 ποινικοποιεί τη μεταφορά ενός ατόμου, με βία ή δόλο, σε χώρα όπου είναι δυνατό να διωχθεί ή να ταπεινωθεί για λόγους φυλής ή φύλου, όταν το άτομο στερείται νομικής προστασίας έναντι αυτής της μεταχείρισης και δεν έχει τη δυνατότητα να εγκαταλείψει το κράτος . Αυτό θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις όπου τα κορίτσια οδηγούνται στο εξωτερικό για να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό, συνήθως εν αγνοία τους, σε χώρες όπου ο ακρωτηριασμός δεν είναι εγκληματικός, καθώς δεν έχουν νομική προστασία έναντι της μεταχείρισης στην οποία υποβάλλονται και δεν μπορούν να φύγουν επειδή συνήθως δεν έχουν στην κατοχή τους τα ταξιδιωτικά έγγραφα. Σύμφωνα με το άρθρο 134, παράγραφος 2, παράγραφος 2, είναι επιβαρυντική περίπτωση εάν το θύμα είναι ανήλικο. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του ΑΓΓΟ. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Εσθονία. ο νόμος δεν περιέχει περιορισμό ηλικίας για τα αδικήματα των άρθρων 118, 121 και 134 του Ποινικού Κώδικα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Εσθονία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Δεν είναι σαφές εάν η υποκίνηση του ΑΓΓΟ, όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόπτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα, χαρακτηρίζει κάποιον ως συνεργό . Το άρθρο 21 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ένα αδίκημα θεωρείται ότι έχει συνεργούς εάν μια πράξη που διαπράχθηκε από περισσότερα πρόσωπα από κοινού και σε συμφωνία περιλαμβάνει τα απαραίτητα στοιχεία ενός αδικήματος. Ωστόσο, ούτε η διάταξη ούτε ο νόμος διευκρινίζουν πόσο στενά πρέπει να εμπλέκεται ένα άτομο στην πράξη για να θεωρηθεί δράστης. Το άρθρο 22 παράγραφος 2 ορίζει ότι ηθικός αυτουργός είναι το πρόσωπο που εκ προθέσεως παρακινεί άλλο πρόσωπο να διαπράξει εκ προθέσεως παράνομη πράξη. Το άρθρο 22 παράγραφος 2 θα ίσχυε ούτως ή άλλως για κάποιον που υποκινεί τον ΑΓΓΟ επειδή το άτομο αυτό παρότρυνε άλλον με χρήματα να τον διαπράξει . Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζει κάποιον ως συνεργό σύμφωνα με το άρθρο 22 παράγραφος 1. Το άρθρο 22 παράγραφος 3 περιγράφει ως «βοηθό» ως άτομο που εκ προθέσεως παρέχει σωματική, υλική ή ηθική βοήθεια σε σκόπιμη, παράνομη πράξη άλλου ατόμου. Όπως προαναφέρθηκε, το άρθρο 22 παράγραφος 2 περιγράφει τον «συνεργάτη» ως πρόσωπο που σκόπιμα παρακινεί άλλο άτομο να διαπράξει εκ προθέσεως, παράνομη πράξη. Τα άρθρα 21 και 22 εφαρμόζονται αμφότερα στα άρθρα 118, 121 και 134. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Εσθονία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων μπορεί να χαρακτηριστεί ως παροχή υλικής βοήθειας σε σκόπιμη, παράνομη πράξη άλλου προσώπου και, επομένως, ως «βοήθεια» σύμφωνα με το άρθρο 22 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στην Εσθονία βάσει του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων μπορεί να χαρακτηριστεί ως παροχή υλικής βοήθειας σε σκόπιμη, παράνομη πράξη άλλου ατόμου και επομένως ως «συμμετοχή» σύμφωνα με το άρθρο 22 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Εσθονία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει διάταξη για την προετοιμασία αδικήματος και η κατοχή εργαλείων δεν εμπίπτει στην περιγραφή της «απόπειρας». Το άρθρο 25 παράγραφος 2 ορίζει ότι μια «απόπειρα» θεωρείται ότι

ξεκίνησε όταν ένα άτομο ξεκινά απευθείας τη διάπραξη του αδικήματος, σύμφωνα με την αντίληψη του ατόμου για την πράξη. Αυτό δεν μπορεί να λεχθεί ότι ισχύει σε μια κατάσταση όπου κάποιος έχει απλώς τα εργαλεία για να ξεκινήσει τη διάπραξη του αδικήματος. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Εσθονία. Ωστόσο, υπάρχουν γενικές εξαιρέσεις στο αστικό δίκαιο από το επαγγελματικό απόρρητο και τις υποχρεώσεις ειδοποίησης των αρχών σχετικά με σωματικούς κινδύνους και κακοποίηση. Σύμφωνα με το άρθρο 768 παράγραφος 2 του νόμου περί υποχρεώσεων, οι πάροχοι υγειονομικής περίθαλψης επιτρέπεται να παραβιάζουν το επαγγελματικό τους απόρρητο σε εύλογο βαθμό, εάν η μη αποκάλυψη ορισμένων πληροφοριών θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα οι ασθενείς να βλάψουν σημαντικά τον εαυτό τους ή άλλα πρόσωπα. Αυτό θα ίσχυε σε περιπτώσεις όπου μια γυναίκα ή ένα κορίτσι θέλει να διαπράξει ΑΓΓΟ στον εαυτό της και όταν κάποιος άλλος θέλει να της τελέσει ΑΓΓΟ. Ωστόσο, δεν είναι σαφές εάν αυτή η εξαίρεση ισχύει επίσης όταν ένα άλλο άτομο προσπαθεί να βλάψει τον ασθενή παρά τη θέλησή του. Σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 2 του νόμου περί προστασίας του παιδιού, όποιος γνωρίζει ένα παιδί του οποίου η ευημερία απειλείται ή έχει υποψίες ότι το παιδί κακοποιείται ή παραμελείται πρέπει να ειδοποιήσει την τοπική κυβέρνηση ή την υπηρεσία τηλεφωνικής γραμμής βοήθειας για παιδιά. Σύμφωνα με το άρθρο 31 του Νόμου για την Προστασία των Παιδιών, όποιος γνωρίζει ότι ένα παιδί βρίσκεται σε κίνδυνο έχει την υποχρέωση να ενημερώσει αμέσως τις αρχές. Σύμφωνα με το άρθρο 134 παράγραφος 2 του νόμου για το οικογενειακό δίκαιο, υπάλληλος κρατικής υπηρεσίας ή υπηρεσίας τοπικής αυτοδιοίκησης, αστυνομικός, επαγγελματίας υγείας, δικαστής, εισαγγελέας, συμβολαιογράφος, δικαστικός επιμελητής, δάσκαλος ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο έχει πληροφορίες για ένα παιδί του οποίου η ευημερία τίθεται σε κίνδυνο πρέπει να ενημερώσει την δημοτική αρχή της κατοικίας του παιδιού ή το δικαστήριο σχετικά. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Εσθονία σύμφωνα με τα άρθρα 118 και 121 του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο επαγγελματία ιατρό. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εφαρμογή του εσθονικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος σε όλες τις περιπτώσεις. Το άρθρο 7 παράγραφος 1 ορίζει ότι το εσθονικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε πράξεις που ισοδυναμούν με αδικήματα σύμφωνα με το ποινικό δίκαιο της Εσθονίας και τιμωρούνται επίσης στις χώρες όπου διαπράχθηκαν (διπλό αξιόποιο), εάν διαπράχθηκαν: εναντίον Εσθονού υπηκόου ή από κάποιον που ήταν Εσθονός υπήκοος κατά τη στιγμή της τελικής πράξης, κάποιος που γίνεται Εσθονός υπήκοος μετά την τελική πράξη ή αλλοδαπός που έχει τεθεί υπό κράτηση στην Εσθονία και δεν εκδίδεται. Ωστόσο, σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα στην ίδια τη χώρα, θα μπορούσε να εφαρμοστεί το άρθρο 134, δεδομένου ότι αποτελεί απαίτηση αυτής της διάταξης το θύμα να μην έχει καμία νομική προστασία έναντι της μεταχείρισης που υφίσταται στη χώρα που μεταφέρθηκε. Το άρθρο 8 ορίζει ότι δεν απαιτείται διπλό αξιόποιο για πράξεις που διαπράττονται εκτός του εδάφους της Εσθονίας, εάν το αξιόποιο της πράξης απορρέει από διεθνείς υποχρεώσεις που δεσμεύουν την Εσθονία. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει για τον ΑΓΓΟ, καθώς η Εσθονία έχει επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης.

Υπάρχουν κυρώσεις για τη διάπραξη ακρωτηριασμού και εγκλημάτων που σχετίζονται με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Εσθονία, ανάλογα με το ποια διάταξη του Ποινικού Κώδικα μπορεί να διωχθεί σε συγκεκριμένη

περίπτωση. Το άρθρο 118 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από τέσσερα έως δώδεκα χρόνια για πρόκληση σοβαρής βλάβης στην υγεία. Το άρθρο 121 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης μέχρι ενός έτους ή χρηματική ποινή για σωματική κακοποίηση. Το άρθρο 121 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών ή χρηματική ποινή για σωματική κακοποίηση ατόμου που βρίσκεται σε στενή σχέση ή σχέση υποταγής ή εξάρτησης για πρόκληση βλάβης στην υγεία που διαρκεί για τουλάχιστον τέσσερις εβδομάδες. Το άρθρο 134 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών ή χρηματική ποινή για απαγωγή. Το άρθρο 134 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης από δύο έως δέκα χρόνια για απαγωγή ανηλίκου. Σύμφωνα με τα άρθρα 22 παράγραφος 4 και 22 παράγραφος 5, όσοι προμηθεύονται, βοηθούν ή υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ μπορούν να τιμωρηθούν με τις ίδιες ποινές με τους αυτουργούς, όπως ορίζονται στα άρθρα 118, 121 και 134. Το Δικαστήριο μπορεί να επιλέξει να επιβάλει ελαφρυντικές ποινές όπως περιγράφεται από το άρθρο 60, αλλά δεν υποχρεούται να το πράξει. Σύμφωνα με το άρθρο 25 παράγραφος 6, το ίδιο ισχύει για κάποιον που επιχειρεί να διαπράξει ακρωτηριασμό (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 26 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού ορίζει ότι ένα παιδί θεωρείται ότι χρειάζεται βοήθεια όταν απειλείται η ευημερία του ή όταν έχουν προκύψει υποψίες για κακοποίηση ή παραμέληση παιδιού ή οποιαδήποτε άλλη κατάσταση που παραβιάζει τα δικαιώματα του παιδιού. Εάν, μετά την αξιολόγηση, ένα παιδί κριθεί ότι χρειάζεται βοήθεια, η τοπική κυβέρνηση θα παράσχει βοήθεια σύμφωνα με το άρθρο 29 του νόμου για την προστασία του παιδιού. Ο Νόμος για την Προστασία του Παιδιού δεν περιέχει καθορισμένα μέτρα ή δομές υποστήριξης που μπορεί να παρασχεθούν, αλλά αναφέρεται στο άρθρο 29:1 του νόμου περί κοινωνικής πρόνοιας για τη διαχείριση υποθέσεων, το οποίο ορίζει μια κατά περίπτωση προσέγγιση στην οποία η τοπική αυτοδιοίκηση, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του, μπορεί να επιλέξει ένα σύνολο μέτρων. Βάσει του άρθρου 29 παράγραφος 3 του νόμου για την προστασία του παιδιού, η τοπική κυβέρνηση μπορεί επίσης να διαβιβάσει υπόθεση σε αρμόδιο υπάλληλο. Το άρθρο 135 παράγραφος 1 του νόμου για το οικογενειακό δίκαιο ορίζει ότι το δικαστήριο μπορεί να χωρίσει ένα παιδί από τους γονείς μόνο εάν η βλάβη στα συμφέροντα του παιδιού δεν μπορεί να αποτραπεί με άλλα υποστηρικτικά μέτρα. Ένα παιδί μπορεί να απομακρυνθεί από το σπίτι (προσωρινά) εάν θεωρηθεί ότι είναι παιδί σε κίνδυνο. Το άρθρο 30 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού περιγράφει ένα «παιδί σε κίνδυνο» ως παιδί που βρίσκεται σε κατάσταση που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή ή την υγεία του. Το άρθρο 32 παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 32 παράγραφος 3, ορίζει ότι, εάν είναι απαραίτητο, ένας υπάλληλος προστασίας των παιδιών, η τοπική κυβέρνηση ή η αστυνομία μπορούν, χωρίς τη συγκατάθεση του γονέα ή των γονέων, να θέσουν ένα παιδί σε κίνδυνο με ασφάλεια μέχρι να περάσει ο κίνδυνος. Σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 1, η τοπική αυτοδιοίκηση ή το Συμβούλιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων μπορεί να χωρίσει ένα παιδί από την οικογένεια, χωρίς τη συγκατάθεση του ή των γονέων, εάν: το παιδί έχει τεθεί σε κίνδυνο λόγω της δραστηριότητας ή της αδράνειας των γονέων ή οι γονείς αρνούνται την προσωρινή τοποθέτηση του παιδιού σε πάροχο υπηρεσιών. Εφόσον κριθεί απαραίτητο, η τοπική αυτοδιοίκηση και το Συμβούλιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων μπορούν να καθορίσουν και τη διαδικασία επικοινωνίας του γονέα και του παιδιού. Το άρθρο 135 παράγραφος 2 του νόμου για το οικογενειακό δίκαιο ορίζει ότι το δικαστήριο μπορεί να στερήσει από τον γονέα το δικαίωμα της επιμέλειας μόνο εάν άλλα μέτρα δεν έχουν αποδώσει αποτελέσματα ή εάν υπάρχει λόγος να υποτεθεί ότι η

εφαρμογή των μέτρων δεν επαρκεί για την αποτροπή κίνδυνου. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν εσθονικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Εσθονία βάσει συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Εσθονία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Κατά συνέπεια, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ακρωτηριασμού θα εμπίπτουν στη γενική νομοθεσία περί επίθεσης. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Υπάρχει υποχρέωση σύμφωνα με το γενικό αστικό δίκαιο για οποιονδήποτε να αναφέρει περιπτώσεις όπου έχει διεξαχθεί ή επίκειται ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του εσθονικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος σε όλες τις περιπτώσεις.

25. Ισλανδία

Η Ισλανδία είναι μια σκανδιναβική νησιωτική χώρα στον Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό με πληθυσμό περίπου 370.000 κατοίκους. Το πολίτευμα είναι ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες ενημερωμένες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Ισλανδία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού. Ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ισλανδία βάσει ειδικής διάταξης για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο γενικό ποινικό δίκαιο, που εισήχθη το 2005. Ο ΑΓΓΟ θεωρείται ως ειδική μορφή επίθεσης που προκαλεί σωματική βλάβη. Το άρθρο 218α του Γενικού Ποινικού Κώδικα (1940, τροποποιημένο 2015) ποινικοποιεί κάθε πρόσωπο που, σε επίθεση, προκαλεί σωματικό τραυματισμό σε κορίτσι ή γυναίκα αφαιρώντας τα γεννητικά της όργανα, μερικά ή ολικά. Το άρθρο 218α ορίζει ότι ο σοβαρός σωματικός τραυματισμός ή η βλάβη της υγείας, η συνέπεια του θανάτου ή η χρήση ιδιαίτερος κατακριτέας μεθόδου αποτελούν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 70 ορίζει ότι η στενή σχέση μεταξύ δράστη και θύματος –για παράδειγμα, γονέα και παιδιού– αποτελεί επίσης επιβαρυντική περίσταση. Το άρθρο 219 ποινικοποιεί επίσης τον ΑΓΓΟ όταν προκύπτει από αμέλεια. Αν και το άρθρο δεν προσδιορίζει συγκεκριμένα σενάρια στα οποία θα ισχύει αυτό, πιθανότατα θα καλύπτει περιπτώσεις όπου ένας γονέας αφήνει την κόρη του μόνη με ένα άλλο μέλος της οικογένειας που γνωρίζει ότι είναι υπέρ του ΑΓΓΟ.

Η ισλανδική νομοθεσία περιλαμβάνει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Το άρθρο 218α του Ποινικού Κώδικα ορίζει τον ΑΓΓΟ ως την μερική ή ολική αφαίρεση των γεννητικών οργάνων μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού. Αυτός ο ορισμός καλύπτει τουλάχιστον τους τύπους I, II και III FGM (σύμφωνα με τους ορισμούς του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας). Ωστόσο, δεν είναι βέβαιο εάν αυτό θα κάλυπτε επίσης τον ΑΓΓΟ Τύπου IV. Για παράδειγμα, όταν τρυπιέται η το πάνω εξωτερικό μέρος της κλειτορίδας, κανένα σεξουαλικό όργανο δεν αφαιρείται είτε εν μέρει είτε στο σύνολό του. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Ισλανδία. Το άρθρο 218α του Ποινικού Κώδικα

ορίζει «κορίτσι ή γυναίκα». Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στην Ισλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 22 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος βοηθώντας με λόγια ή με πράξεις, με πειθώ, ενθάρρυνση ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο συμβάλλει στη διάπραξη αδικήματος του Ποινικού Κώδικα, τιμωρείται με την προβλεπόμενη ποινή για το αδίκημα. Το άρθρο 22 καλύπτει, σε κάθε περίπτωση, τη βοήθεια και τη συνέργεια. Ωστόσο, δεν είναι σαφές εάν η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα χαρακτηρίζει κάποιον ως «δράστη» ή «συμμέτοχο». Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιλαμβάνει διάταξη που να ορίζει την «από κοινού διάπραξη» ή τη «συνεργασία για τη διάπραξη» αδικήματος, ούτε και οι διατάξεις για την επίθεση. Ωστόσο, το άρθρο 70 ορίζει ότι η συνεργασία για τη διάπραξη αδικήματος είναι επιβαρυντική περίσταση. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ισλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Κάποιος που επιτρέπει τη χρήση χώρων για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων βοηθά στη διάπραξη ενός αδικήματος με πράξη και ως εκ τούτου τιμωρείται ως συμμέτοχος σύμφωνα με το άρθρο 22 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Ισλανδία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Κάποιος που παρέχει εργαλεία για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ βοηθά επίσης στη διάπραξη ενός αδικήματος με πράξη και ως εκ τούτου τιμωρείται ως συμμέτοχος σύμφωνα με το άρθρο 22 του Ποινικού Κώδικα. Δεν είναι σαφές εάν η κατοχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ αποτελεί επίσης ποινικό αδίκημα στην Ισλανδία. Το άρθρο 20 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι κάθε πρόσωπο που έχει αποφασίσει να διαπράξει ένα έγκλημα και έχει καταστήσει σαφή αυτή τη βούληση με πράξη που αποσκοπεί στη διάπραξη αυτού του εγκλήματος ή έχει σχεδιαστεί για αυτόν τον σκοπό, είναι ένοχος απόπειρας αξιόποινης πράξης, εάν το αδίκημα δεν ολοκληρώθηκε. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει για την κατοχή εργαλείων για τον ΑΓΓΟ, δεδομένου ότι η πράξη στοχεύει στην ανάθεση του ακρωτηριασμού και καθιστά σαφή την αποφασιστικότητα να το κάνει. Το άρθρο 21, από την άλλη πλευρά, ορίζει ότι η απόπειρα αδικήματος δεν τιμωρείται εάν το άτομο εγκαταλείψει τη διάπραξη του αδικήματος με ελεύθερη βούληση. Αυτό υποδηλώνει ότι η διάπραξη του αδικήματος πρέπει να έχει ήδη ξεκινήσει κατά κάποιο τρόπο. Η απλή κατοχή εργαλείων δεν φαίνεται να πληροί τις προϋποθέσεις για την έναρξη της εκτέλεσης του ΑΓΓΟ. Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Ισλανδία, καθώς δεν αναφέρεται υποχρέωση αναφοράς αδικημάτων στον Ποινικό Κώδικα. Ταυτόχρονα, όλα τα άτομα και οι επαγγελματίες που εργάζονται με παιδιά, ειδικότερα, έχουν υποχρέωση να ενημερώνουν τις αρμόδιες αρχές για τον ακρωτηριασμό και τους κινδύνους του ακρωτηριασμού με βάση το αστικό δίκαιο. Τα άρθρα 16 και 17 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού ορίζουν ότι όλα τα άτομα είναι υποχρεωμένα να ειδοποιούν μια επιτροπή παιδικής προστασίας εάν έχουν λόγους να πιστεύουν ή να αντιληφθούν ότι ένα παιδί, μεταξύ άλλων, εκτίθεται σε βία ή άλλη ταπεινωτική μεταχείριση. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ισλανδία μέσω του γενικού δικαίου. Το άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα περιέχει γενικές απαγορεύσεις για τους αδειούχους επαγγελματίες που παραβιάζουν τις επίσημες υποχρεώσεις που συνοδεύουν την εν λόγω άδεια. Αυτό θα ισχύει επίσης για τους αδειοδοτημένους επαγγελματίες ιατρούς που εκτελούν ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η ειδική απαγόρευση του ΑΓΓΟ στο άρθρο 218α φαίνεται καταλληλότερη για εφαρμογή. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην περίπτωση διάπραξης ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 5 ορίζει ότι η ποινή επιβάλλεται εάν ένας Ισλανδός πολίτης ή κάποιος που κατοικούσε στην Ισλανδία διαπράξει αδίκημα που καλύπτεται από το άρθρο 218α στο εξωτερικό,

ακόμη και αν αυτό δεν θεωρείται αξιόποιο αδίκημα σύμφωνα με τους νόμους του εμπλεκόμενου κράτους. Είναι ενδιαφέρον ότι η εξωεδαφική εφαρμογή δεν επεκτείνεται στο άρθρο 219 (ΑΓΓΟ λόγω παραμέλησης), παρόλο που ένα κορίτσι συνήθως διατρέχει τον μεγαλύτερο κίνδυνο εάν βρίσκεται στο εξωτερικό με την οικογένειά του υπέρ του ακρωτηριασμού. Το άρθρο 218α του Ποινικού Κώδικα προβλέπει βασική μέγιστη ποινή φυλάκισης έξι ετών για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Η ίδια διάταξη ορίζει επίσης ότι, εάν ο ΑΓΓΟ επιφέρει σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή βλάβη της υγείας ή θάνατο ή εάν κριθεί ιδιαίτερα καταδικαστέος λόγω της μεθόδου που χρησιμοποιείται, η μέγιστη ποινή είναι φυλάκιση 16 ετών. Το άρθρο 218β ορίζει ότι, εάν ένα άτομο έχει προηγουμένως καταδικαστεί σύμφωνα με το άρθρο 218α ή για αδίκημα που συνδέεται διαφορετικά με πράξεις εκ προθέσεως βίας, η ανώτατη ποινή μπορεί να αυξηθεί κατά το ήμισυ. Ταυτόχρονα, το άρθρο 218β ορίζει ότι, σε περίπτωση συναίνεσης για την επίθεση, η ποινή μπορεί να μειωθεί. Το άρθρο 219 προβλέπει μέγιστη ποινή φυλάκισης τεσσάρων ετών ή πρόστιμο για ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων που προκύπτει από αμέλεια. Το άρθρο 70 ορίζει ότι πολλαπλά άτομα που συνεργάζονται για τη διάπραξη του αδικήματος και ότι το θύμα είναι στενός συγγενής του δράστη είναι επιβαρυντικές περιστάσεις, αλλά δεν διευκρινίζει πώς αυτό θα άλλαζε τη μέγιστη ποινή για ένα αδίκημα. Το άρθρο 22 ορίζει ότι ένας συμμετέχων θα επισύρει την ποινή που ορίζει ο νόμος για αδίκημα. Εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια ενός δικαστή να αξιολογήσει τον ρόλο του συνεργού και ποια θα ήταν η κατάλληλη τιμωρία (28toomany.org 2021).

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, όλα τα άτομα υποχρεούνται να ειδοποιήσουν μια επιτροπή προστασίας παιδιών εάν πιστεύουν ή γνωρίζουν εύλογα ότι ένα παιδί εκτίθεται σε βία ή άλλη ταπεινωτική μεταχείριση, σύμφωνα με τα άρθρα 16 και 17 του νόμου για την προστασία του παιδιού. Το άρθρο 17 ορίζει ότι το καθήκον του επαγγελματία (συμπεριλαμβανομένων των δασκάλων, των κοινωνικών λειτουργών, των ψυχολόγων και των ιατρικών επαγγελματιών) να ενημερώνει υπερیشχει του επαγγελματικού απορρήτου. Μετά από μια τέτοια ειδοποίηση, μια επιτροπή προστασίας του παιδιού μπορεί να ξεκινήσει έρευνα για την υπόθεση όπως ορίζεται στα άρθρα 21 και 22. Μετά τη διερεύνηση, όταν είναι απαραίτητο, η επιτροπή προστασίας του παιδιού καταρτίζει χρονοδιάγραμμα για τον χειρισμό της υπόθεσης μαζί με τους γονείς και, κατά περίπτωση, το παιδί. Εάν αυτό δεν είναι δυνατό ή εάν τα μέτρα δεν είναι αποτελεσματικά, η επιτροπή προστασίας του παιδιού μπορεί να αποφασίσει για μέτρα μονομερώς. Το άρθρο 26 ορίζει ότι η επιτροπή μπορεί να διατάξει την παρακολούθηση του σπιτιού, να διατάξει μέτρα σχετικά με τις περιστάσεις και τη φροντίδα του παιδιού, όπως ημερήσια φροντίδα, φοίτηση στο σχολείο, ιατρική υπηρεσία, εξετάσεις, θεραπεία κλπ, να καθορίσει ότι σε επαγγελματίες παιδικής μέριμνας και αστυνομία μπορεί να δοθούν πληροφορίες σχετικά με την ευημερία του παιδιού ή τη διαδικασία της υπόθεσης, εάν αυτό κριθεί απαραίτητο για τα συμφέροντα του παιδιού και να θέσει ως κανόνα ότι ένα παιδί δεν επιτρέπεται να μεταφερθεί έξω από τη χώρα. Βάσει του άρθρου 27, η επιτροπή προστασίας του παιδιού μπορεί επίσης να επιλέξει να μεταφέρει το παιδί εκτός σπιτιού χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων για περίοδο δύο μηνών. Σύμφωνα με το άρθρο 28 απαιτείται δικαστική απόφαση εάν απαιτείται περίοδος μεγαλύτερη των δύο μηνών. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένα μέτρα προστασίας για τις άκοπες γυναίκες, εκτός από τις απαγορεύσεις του ποινικού δικαίου. Δεν υπάρχουν ισλανδικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Ισλανδία βάσει ειδικής διάταξης του γενικού ποινικού δικαίου, του άρθρου 218α

του Ποινικού Κώδικα. Ο ορισμός του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία θα καλύπτει τουλάχιστον τους τύπους I έως III, αλλά παραλείπει άλλους τύπους τραυματισμών για μη ιατρικούς λόγους. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Ισλανδία σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Υπάρχει υποχρέωση για όλα τα άτομα να αναφέρουν στις αρχές περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί σε ανήλικο. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου ο δράστης έχει ισλανδική υπηκοότητα ή έχει την κατοικία του στην Ισλανδία.

26. Λετονία

Η Λετονία είναι μια χώρα στη βορειοανατολική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 1,95 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Λετονία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Λετονία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Σύμφωνα με έκθεση του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου για την Ισότητα των Φύλων, δεδομένα από το 2011 και μετά σχετικά με τις γυναίκες που ζητούν άσυλο και τους πρόσφυγες δείχνουν ότι τέσσερις γυναίκες ζουν στη Λετονία που κατάγονται από αφρικανικές χώρες που ασκούν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων - Κένυα, Γκάνα και Σομαλία. Αυτός ο χαμηλός αριθμός γυναικών που προέρχονται από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ θα μπορούσε να είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχουν μελέτες επιπολασμού για τον ΑΓΓΟ στη χώρα.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος που να ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ στη Λετονία. Ωστόσο, η Λετονία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει στα άρθρα 125 και 126 του ποινικού νόμου της Λετονίας, οι οποίοι ποινικοποιούν, αντίστοιχα, την εκ προθέσεως πρόκληση σοβαρής και μέτριας σωματικής βλάβης. Ο ορισμός της «σωματικής βλάβης» δεν παρέχεται στον Ποινικό Κώδικα. Με βάση αυτές τις ενότητες, φαίνεται πολύ πιθανό ο ΑΓΓΟ να ταξινομηθεί ως «σοβαρής» ή «μέτριας» σωματική βλάβη σύμφωνα με τα άρθρα 125 παράγραφος 1 και 126 παράγραφος 1, ανάλογα με τον τύπο του ΑΓΓΟ που εκτελείται. Τα άρθρα 125 παράγραφος 2 και 126 παράγραφος 2 περιέχουν πολλές επιβαρυντικές περιστάσεις για τις οποίες μπορούν να επιβληθούν υψηλότερες κυρώσεις. Περιλαμβάνουν όταν η σωματική βλάβη προκαλείται με βασανιστικό και βασανιστικό τρόπο (άρθρο 125 παράγραφος 2 περίπτωση 4) εναντίον ατόμου που βρίσκεται σε κατάσταση ανικανότητας (άρθρα 125 παράγραφος 2 περίπτωση 8 και 126 παράγραφος 2 περίπτωση 6) ή κατά προσώπου που έχει συγγένεια πρώτου ή δεύτερου βαθμού με τον δράστη, τον (πρώην) σύζυγο, πρόσωπο με το οποίο ο δράστης έχει ή διατηρούσε συνεχείς στενές σχέσεις ή πρόσωπο με το οποίο ο δράστης έχει σχέση με την οικογένεια (άρθρα 125 παράγραφος 2 περίπτωση 9 και 126 παράγραφος 2 περίπτωση 7). Όλες αυτές οι επιβαρυντικές περιστάσεις θα μπορούσαν να ισχύουν στην περίπτωση του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 174 παράγραφος 1 ποινικοποιεί τη σκληρή ή βίαιη μεταχείριση ανηλίκου, συμπεριλαμβανομένης της

σωματικής ή ψυχικής ταλαιπωρίας, όταν το θύμα εξαρτάται οικονομικά ή με άλλο τρόπο από τον δράστη και όταν δεν προκαλείται από αυτές τις πράξεις σοβαρή ή μέτρια σωματική βλάβη που προβλέπεται στα άρθρα 125 και 126. Το άρθρο 174 παράγραφος 2 ορίζει αυστηρότερη ποινή εάν προκληθεί σοβαρή ή μέτρια σωματική βλάβη σε ανήλικο άτομο. Η λετονική νομοθεσία δεν περιέχει ορισμό του ΑΓΓΟ. Η τέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Λετονία. Στη Λετονία, η γενική απαγόρευση πρόκλησης σωματικής βλάβης δεν περιορίζεται από την ηλικία του θύματος. Ωστόσο, υπάρχει ξεχωριστή διάταξη (άρθρο 174 του Ποινικού Κώδικα) για την πρόκληση σωματικής βλάβης σε ανήλικο. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στη Λετονία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 19 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ένα άτομο θεωρείται «αυτουργός» σε ποινικό αδίκημα, εάν διαπράττει άμεσα ένα εκ προθέσεως ποινικό αδίκημα. Το άρθρο 20 παράγραφος 1 ορίζει ότι πρόσωπο που εκ προθέσεως και από κοινού συμμετέχει στο ποινικό αδίκημα, αλλά δεν είναι ο άμεσος αυτουργός του, θεωρείται «συμμέτοχος». Ως κοινοί συμμετέχοντες θεωρούνται οι διοργανωτές, οι υποκινητές, οι βοηθοί και οι υποστηρικτές. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα - πιθανότατα χαρακτηρίζεται ως «υποκίνηση» σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 3. Η υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων χαρακτηρίζει κάποιον ως «από κοινού συμμετέχοντα» σε ένα αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1. Το άρθρο 20 παράγραφος 4 ορίζει ότι «συναυτουργός» είναι ένα άτομο που εν γνώσει του προωθεί τη διάπραξη εγκλήματος, παρέχει συμβουλές, μέσα ή κατευθύνσεις· αφαιρεί τα εμπόδια, ή συμμετέχει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Οι ενέργειες που προβλέπονται στο άρθρο 20 παράγραφος 4 περιλαμβάνουν επίσης «συνεργό» που συμμετέχουν στην παράβαση προσφέροντας μέσα ή οδηγίες ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Το άρθρο 20 παράγραφος 5 προβλέπει ότι όλοι οι από κοινού συμμετέχοντες, συμπεριλαμβανομένων των υποκινήτων, των υποστηρικτών ή των βοηθών, αντιμετωπίζουν την ποινή που προβλέπεται για τον δράστη. Η άδεια χρήσης χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Λετονία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί την από κοινού συμμετοχή σε έγκλημα (άρθρο 20 παράγραφος 4 του Ποινικού Κώδικα). Κάποιος που επιτρέπει τη χρήση των χώρων μπορεί να ειπωθεί ότι διευκόλυνε σκόπιμα τη διάπραξη του εγκλήματος μέσω της παροχής μέσων και ως εκ τούτου είναι από κοινού συμμετέχων στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 4. Η παροχή ειδικών εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Λετονία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί την από κοινού συμμετοχή σε έγκλημα (άρθρο 20 παράγραφος 4). Κάποιος που παρέχει συγκεκριμένα εργαλεία μπορεί να ειπωθεί ότι διευκόλυνε σκόπιμα τη διάπραξη του εγκλήματος μέσω της παροχής μέσων και ως εκ τούτου είναι από κοινού συμμετέχων στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 4 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 15 παράγραφος 3 ορίζει ότι η προετοιμασία μόνο για σοβαρό ή ιδιαίτερα σοβαρό έγκλημα είναι εγκληματική. Το άρθρο 125 παράγραφος 1 προβλέπει ότι η πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης θεωρείται σοβαρό έγκλημα για το οποίο τιμωρείται η προετοιμασία. Ως εκ τούτου, η κατοχή εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να χαρακτηριστεί ως «σοβαρό» έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 3, εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θεωρείται σοβαρή σωματική βλάβη σύμφωνα με το άρθρο 125 παράγραφος 1. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Λετονία για συγκεκριμένα άτομα. Σύμφωνα με το άρθρο 73 του Νόμου για την Προστασία των

Δικαιωμάτων του Παιδιού (Νόμος για την Προστασία του Παιδιού), οι επιθεωρητές έχουν υποχρέωση να αναφέρουν μια περίπτωση που διαπιστώνεται ότι έχουν παραβιαστεί τα δικαιώματα ενός παιδιού. Σε αυτή την περίπτωση μπορεί να επιβληθεί ποινή για την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ. Το άρθρο 51 παράγραφος 3 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού προβλέπει επίσης την υποχρέωση για οποιοδήποτε άτομο να ενημερώνει την αστυνομία ή άλλη αρμόδια αρχή σχετικά με τη βία ή οποιοδήποτε άλλο ποινικό αδίκημα κατά ενός παιδιού. Η μη ενημέρωση συνεπάγεται ευθύνη που ορίζει ο νόμος. Το άρθρο 56 του νόμου περί ιατρικής περίθαλψης ορίζει ότι τα ιατρικά ιδρύματα έχουν την υποχρέωση να ειδοποιούν την αστυνομία για μια περίπτωση στην οποία ένας ασθενής έχει υποστεί βία (άρθρο 56 παράγραφος 1) ή όπου τα δικαιώματα ενός παιδιού έχουν παραβιαστεί (άρθρο 56 παράγραφος 2). Ωστόσο, δεν προβλέπονται κυρώσεις για την παράλειψη αναφοράς ενός περιστατικού ακρωτηριασμού. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν ποινικοποιείται ρητά στη λετονική νομοθεσία. Ωστόσο, φαίνεται ότι η εκτέλεση του ιατρικού ακρωτηριασμού εμπίπτει στη γενική διάταξη που απαγορεύει την πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 125 του Ποινικού Κώδικα. Ο Ποινικός Κώδικας της Λετονίας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην εκτέλεση ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 4 παράγραφος 1 ορίζει ότι οι Λετονοί πολίτες, μη υπήκοοι και αλλοδαποί που έχουν άδεια μόνιμης διαμονής στη Λετονία ευθύνονται, σύμφωνα με τον ποινικό κώδικα της Λετονίας, για αδίκημα που διαπράχθηκε στο έδαφος άλλου κράτους ή εκτός επικράτειας οποιοδήποτε κράτους, ανεξάρτητα από το αν το αδίκημα έχει ποινικοποιηθεί στη χώρα όπου διαπράχθηκε το αδίκημα.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι έχει προκαλέσει μια συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 125 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και επτά ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 126 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για πρόκληση μέτριας σωματικής βλάβης. Το άρθρο 174 παράγραφος 1 ορίζει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για σκληρή ή βίαιη μεταχείριση ανηλίκου, συμπεριλαμβανομένης της σωματικής ή ψυχικής ταλαιπωρίας χωρίς σοβαρή ή μέτρια σωματική βλάβη ως ορίζεται στα άρθρα 125 και 126 και φυλάκιση έως πέντε ετών εάν προκληθεί σοβαρή ή μέτρια σωματική βλάβη σε ανήλικο. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, είναι πολύ πιθανό να υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις, καθώς ο ΑΓΓΟ μπορεί να επιβληθεί με τρόπο βασανιστηρίων (άρθρο 125 παράγραφος 2 περίπτωση 4 και 126 παράγραφος 2 περίπτωση 2), εναντίον αβοήθητου θύμα (άρθρο 125 παράγραφος 2 περίπτωση 8 και 126 παράγραφος 2 περίπτωση 6) ή εναντίον ατόμου που έχει στενή σχέση ή συγγένεια με τον δράστη (άρθρο 125 παράγραφος 2 περίπτωση 9 και άρθρο 126 παράγραφος 2 περίπτωση 7). Εάν υπάρχει επιβαρυντική περίπτωση το άρθρο 125 παράγραφος 2 ορίζει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης και το άρθρο 126 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών για πρόκληση μέτριας βαρύτητας σωματικής βλάβης. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Λετονία είναι δέκα χρόνια φυλάκιση. Οι βοηθοί και οι συνεργοί πληρούν τις προϋποθέσεις ως «συμμέτοχοι» σε ένα έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1 και, σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 5, όλοι οι από κοινού συμμετέχοντες υπόκεινται στις ίδιες ποινές με τον άμεσο δράστη. Δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις που να περιέχουν κατευθυντήριες γραμμές για τους βοηθούς και τους υποστηρικτές της καταδίκης.

Αυτό εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια ενός δικαστηρίου ή δικαστή (28toomany.org 2021).

Οι νόμοι για την προστασία των παιδιών παρέχουν γενική προστασία για «άκοπα» κορίτσια. Ο Νόμος για την Προστασία του Παιδιού θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις ΑΓΓΟ. Το άρθρο 4 παράγραφος 5 ορίζει την ασφάλεια και τη μέγιστη προστασία της ζωής και της υγείας του παιδιού. Η σκληρή μεταχείριση ενός παιδιού από τους γονείς του ποινικοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 4. Το άρθρο 27 παράγραφος 1 περίπτωση 1 ορίζει τον χωρισμό του παιδιού από την οικογένεια ως προστατευτικό μέτρο για περιπτώσεις σοβαρής απειλής ή υποψίας για βία κατά του παιδιού. Η Λετονία έχει επικυρώσει πολλές διεθνείς συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας ρυθμίζει ποινικά αδικήματα σχετικά με επιβλαβείς πρακτικές όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, η Λετονία δεν έχει ακόμη επικυρώσει τη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης). Σε εθνικό επίπεδο, δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο ούτε υπάρχουν λετονικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στη Λετονία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Λετονία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ (όχι τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης) και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Υπάρχει υποχρέωση οποιουδήποτε προσώπου να ενημερώσει την αστυνομία ή άλλη αρμόδια αρχή για βία ή οποιοδήποτε άλλο ποινικό αδίκημα κατά παιδιού. Τα ιατρικά ιδρύματα έχουν υποχρέωση να ειδοποιούν την αστυνομία για μια περίπτωση κατά την οποία ένας ασθενής έχει υποστεί βία ή όπου τα δικαιώματα ενός παιδιού έχουν παραβιαστεί. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή της λετονικής νομοθεσίας στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου ο δράστης έχει λετονική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Λετονίας.

27. Λιχτενστάιν

Το Λιχτενστάιν είναι μια χώρα στη δυτική Ευρώπη με πληθυσμό 38.747 κατοίκους. Το Λιχτενστάιν έχει πολίτευμα ημι-συνταγματική μοναρχία με κοινοβουλευτική, ημιήμεση δημοκρατία και σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα δεδομένα ή πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στο Λιχτενστάιν, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος ή διάταξη που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Λιχτενστάιν. Ωστόσο, η εκτέλεση ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως «επίθεση», «σοβαρή σωματική βλάβη» ή «σωματική βλάβη με σοβαρές μόνιμες συνέπειες» σύμφωνα με τα άρθρα 83, 84 και 85 του Ποινικού Κώδικα του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν (1987, όπως τροποποιήθηκε το

2021) , αντίστοιχα, ανάλογα με τον δράστη και τις συνέπειες της συγκεκριμένης περίπτωσης ΑΓΓΟ. Το άρθρο 83 παράγραφος 1 ορίζει την «επίθεση» ως πρόκληση σωματικής βλάβης σε άλλο άτομο ή βλάβη στην υγεία άλλου ατόμου. Αυτό ισχύει σε κάθε περίπτωση για τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 84 παράγραφος 1 ορίζει την πρόκληση «σοβαρής σωματικής βλάβης» ως πρόκληση βλάβης στην υγεία που διαρκεί περισσότερο από 24 ημέρες ή ανικανότητα προς εργασία ή πρόκληση βλάβης ή βλάβης στην υγεία που από μόνη της είναι σοβαρή ή ταξινομείται σύμφωνα με το άρθρο 84 παράγραφος 2(3) ως πρόκληση ασυνήθιστου πόνου. Το άρθρο 85 ορίζει την πρόκληση «σωματικής βλάβης με σοβαρές μόνιμες συνέπειες» ως πρόκληση στο ζημιωθέν μέρος, μεταξύ άλλων, μόνιμα ή για μεγάλο χρονικό διάστημα, ουσιαστικό ακρωτηριασμό ή εμφανή παραμόρφωση ή σοβαρή ταλαιπωρία, επίμονη ασθένεια ή ανικανότητα προς εργασία. Αυτό θα μπορούσε επίσης να ισχύει για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, και πάλι ανάλογα με τις συνέπειες και με το τι θεωρείται «ουσιαστικός ακρωτηριασμός», αν και είναι πιθανό τουλάχιστον οι τύποι II και III να χαρακτηρίζονται ως ουσιαστικοί ακρωτηριασμοί. Το άρθρο 87 ποινικοποιεί συγκεκριμένα τη σκόπιμη πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης ή σωματικής βλάβης με σοβαρές μόνιμες συνέπειες. Το άρθρο 5 παράγραφος 2 ορίζει ότι ένας δράστης ενεργεί «σκόπιμα» όταν είναι σημαντικό για τον δράστη να επιφέρει τις συνέπειες ή τις περιστάσεις για τις οποίες ο νόμος προϋποθέτει σκόπιμη ενέργεια. Αυτό συμβαίνει συχνά με τον ΑΓΓΟ, αφού οι δράστες συνήθως διαπράττουν ακρωτηριασμό λόγω της πίστης τους στην πρακτική. Τέλος, ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι προκαλεί «σοβαρή βλάβη σε ανήλικο άτομο» σύμφωνα με το άρθρο 92. Στην περίπτωση αυτή, η εκδήλωση σοβαρής σωματικής βλάβης ή σωματικής βλάβης με σοβαρές μόνιμες συνέπειες είναι επιβαρυντικές περιστάσεις. Επιπλέον, το άρθρο 90 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ρητά ότι δεν μπορεί να δοθεί συγκατάθεση για ακρωτηριασμό ή άλλο τραυματισμό των γεννητικών οργάνων που μπορεί να οδηγήσει σε μόνιμη βλάβη των σεξουαλικών αισθήσεων, επιβεβαιώνοντας την εφαρμογή του γενικού ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ.

Ο νόμος δεν περιέχει σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ. Μόνο το άρθρο 90 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα δίνει κάποια μορφή ορισμού του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ορίζοντας ότι δεν είναι δυνατή η συναίνεση για ακρωτηριασμό ή για οποιονδήποτε άλλο τραυματισμό των γεννητικών οργάνων που μπορεί να οδηγήσει σε μόνιμη βλάβη των σεξουαλικών αισθήσεων. Παρόλο που αυτό θα κάλυπτε όλους τους τύπους ΑΓΓΟ, δεν είναι εξειδικευμένο για τα γυναικεία γεννητικά όργανα και παραλείπει ότι ο ΑΓΓΟ ορίζεται από την έλλειψη ιατρικής ανάγκης, όπως υποστηρίζει ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας. Οι γενικές απαγορεύσεις επίθεσης και πρόκλησης σωματικής βλάβης βάσει των άρθρων 83, 84, 85 και 87 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχουν περιορισμούς ηλικίας για το θύμα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι, όχι μόνο ο άμεσος δράστης θεωρείται ότι διέπραξε το αδίκημα, αλλά και κάθε πρόσωπο που έπεισε άλλο πρόσωπο να διαπράξει το αδίκημα ή συνέβαλε με άλλον τρόπο στη διάπραξή του. Αυτό ισχύει για την υποκίνηση ΑΓΓΟ , όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ΑΓΓΟ στο θύμα – και την υποβοήθηση του ακρωτηριασμού. Το άρθρο 13 ορίζει ότι, εάν στην πράξη συμμετείχαν πολλά άτομα, καθένας από τους συμμετέχοντες τιμωρείται σύμφωνα με τη δική του ευθύνη. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συμμετοχή στη διεξαγωγή του ακρωτηριασμού γυναικείων

γεννητικών οργάνων, χαρακτηρίζοντας έτσι κάποιον που επιτρέπει τη χρήση των χώρων ως «συμμετέχοντα» σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (πιθανότατα) ποινικοποιείται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συμβολή στη διεξαγωγή του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, με αποτέλεσμα να χαρακτηρίζεται κάποιος που παρέχει (συγκεκριμένα) εργαλεία ως «συμμετέχων» σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στο Λιχτενστάιν. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει γενική διάταξη για την προετοιμασία ενός αδικήματος και η απλή κατοχή (ειδικών) εργαλείων δεν φαίνεται να εμπίπτει στον ορισμό της «τιμωρούμενης απόπειρας» σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 2. Το άρθρο 15 παράγραφος 2 ορίζει ότι ένα αδίκημα «επιχειρείται» όταν ο δράστης εξέφρασε την απόφαση να διαπράξει το αδίκημα με πράξη που προηγείται αμέσως της εκτέλεσης. Αυτό δεν φαίνεται να ισχύει μόνο για την κατοχή εργαλείων, καθώς κάποιος μπορεί ακόμα να αλλάξει γνώμη σε εκείνο το σημείο. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στο Λιχτενστάιν. Ωστόσο, είναι ποινικό αδίκημα η μη αναφορά ενός σχεδιαζόμενου ή επικείμενου αδικήματος στο Λιχτενστάιν επειδή δεν αποτρέπει αυτό το αδίκημα. Το άρθρο 286 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι, μεταξύ άλλων, η εκ προθέσεως παράλειψη ειδοποίησης των αρχών για επικείμενο ή αρχικό αδίκημα για το οποίο ο νόμος ορίζει ποινή φυλάκισης άνω του ενός έτους και το οποίο μπορεί να αποτραπεί εάν αναφερθεί πληροί τις προϋποθέσεις «αποτυχία αποτροπής αδικήματος». Αυτό δεν θα ισχύει για περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων όταν χαρακτηρίζεται ως «επίθεση» σύμφωνα με το άρθρο 83, κάτι που δεν είναι πολύ πιθανό. Το άρθρο 286 παράγραφος 2 παράγραφος 3 ορίζει ότι το επαγγελματικό απόρρητο μπορεί να αποτελεί άμυνα για τη μη καταγγελία μόνο εάν οι συνέπειες για την παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου είναι σοβαρότερες από τις συνέπειες της παράλειψης αναφοράς του αδικήματος. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, είναι απίθανο οι συνέπειες της παραβίασης να είναι πιο σοβαρές από τις συνέπειες του ΑΓΓΟ. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη που ποινικοποιεί τον ιατρικό ακρωτηριασμό. ούτε υπάρχει κάποιο για ιατρικό λάθος. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων κατά πάσα πιθανότητα θα εμπίπτει στην απαγόρευση της σκόπιμης πρόκλησης σοβαρής σωματικής βλάβης ή σωματικής βλάβης με σοβαρές μόνιμες συνέπειες σύμφωνα με το άρθρο 87. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του νόμου του Λιχτενστάιν στη διάπραξη ακρωτηριασμών στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα. Το άρθρο 64 παράγραφος 1 παράγραφος 4α στοιχείο α) ορίζει ότι το ποινικό δίκαιο του Λιχτενστάιν εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων όπως περιγράφεται στο άρθρο 90 παράγραφος 3, ανεξάρτητα από το ποινικό δίκαιο του τόπου όπου διαπράχθηκε, εάν ο δράστης ή το θύμα έχει την ιθαγένεια του Λιχτενστάιν ή είναι κάτοικος Λιχτενστάιν ή έχει τη συνήθη διαμονή του στο Λιχτενστάιν ή εάν, σύμφωνα με το άρθρο 64 παράγραφος 1 παράγραφος 4 α) στοιχείο γ), ο δράστης ήταν, κατά τη στιγμή της πράξης, αλλοδαπός υπήκοος που είναι στο Λιχτενστάιν και δεν μπορεί να εκδοθεί.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ στο Λιχτενστάιν, ανάλογα με το ποια διάταξη του Ποινικού Κώδικα μπορεί να εφαρμοστεί σε συγκεκριμένη περίπτωση. Το άρθρο 83 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως έξι μηνών ή χρηματική ποινή για επίθεση. Το άρθρο 84 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης. Το άρθρο

87 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως πέντε χρόνια, εάν αυτό γίνεται σκόπιμα. Το άρθρο 85 προβλέπει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως πέντε χρόνια για πρόκληση σωματικής βλάβης με σοβαρές διαρκείς συνέπειες. Το άρθρο 87 παράγραφος 2 ορίζει ποινή φυλάκισης από ένα έως δέκα χρόνια, εάν αυτό γίνεται σκόπιμα. Το άρθρο 92 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών για πρόκληση σωματικής αγωνίας σε ανήλικο άτομο. Το άρθρο 92 παράγραφος 3 ορίζει ποινή φυλάκισης έως τριών ετών εάν αυτό επιφέρει σοβαρή σωματική βλάβη ή φυλάκιση έως πέντε ετών εάν επιφέρει σωματική βλάβη με σοβαρές μόνιμες συνέπειες. Σύμφωνα με το άρθρο 12, όσοι προμηθεύονται, βοηθούν ή υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ, «συμμετέχοντες», υπόκεινται στις ίδιες ποινές με τον άμεσο δράστη. Το άρθρο 13 ορίζει ότι όλοι οι συμμετέχοντες τιμωρούνται σύμφωνα με τη δική τους ενοχή, αλλά αυτό εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου. Το άρθρο 34 παράγραφος 1 παράγραφος 6 ορίζει ότι αποτελεί ειδική ελαφρυντική περίπτωση εάν κάποιος συμμετείχε μόνο με δευτερεύοντα τρόπο σε αδίκημα που διαπράχθηκε από περισσότερα πρόσωπα. Το άρθρο 286 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών για παράλειψη αποτροπής αδικήματος, εάν το αδίκημα έχει τουλάχιστον απόπειρα (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 176 παράγραφος 1 του Αστικού Κώδικα του Λιχτενστάιν (Αστικός Κώδικας) ορίζει ότι, εάν οι γονείς θέτουν σε κίνδυνο την ευημερία του ανηλικού τέκνου, το δικαστήριο εκδίδει τις απαραίτητες διαταγές για τη διασφάλιση της ευημερίας του παιδιού. Ειδικότερα, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει ολική ή μερική αφαίρεση της επιμέλειας του παιδιού. Το άρθρο 176 παράγραφος 2 διευκρινίζει ότι μπορεί να ζητηθεί εντολή από γονέα (για παράδειγμα, εάν οι γονείς δεν καταλήξουν σε συμφωνία για ένα σημαντικό θέμα που αφορά το παιδί), παππούδες ή προπαππούδες, ανάδοχους γονείς, το Γραφείο Κοινωνικών Υπηρεσιών και το παιδί τουλάχιστον 14 ετών (μόνο σε θέματα που αφορούν τη φροντίδα και την ανατροφή του). Το άρθρο 176α ορίζει ότι εάν η πλήρης απομάκρυνση του παιδιού είναι απαραίτητη για την ασφάλεια και την ευημερία του και δεν μπορεί να τοποθετηθεί με συγγενείς ή άλλα κατάλληλα στενά πρόσωπα, το δικαστήριο μεταβιβάζει την επιμέλεια του παιδιού εν όλω ή εν μέρει στο Γραφείο Κοινωνικών Υπηρεσιών. Το άρθρο 176β ορίζει ότι το δικαστήριο μπορεί να περιορίσει την επιμέλεια μόνο στον βαθμό που είναι απαραίτητος για τη διασφάλιση της ευημερίας του παιδιού. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Δεν υπάρχουν δικαστικές υποθέσεις του Λιχτενστάιν σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Υπάρχει επίσης μια άλλη διάταξη σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (σε σχέση με τη συναίνεση) και το Λιχτενστάιν έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης. Ο «ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων» δεν ορίζεται περαιτέρω στο νόμο. Συνεπώς, δεν είναι 100% σαφές εάν καλύπτονται όλοι οι τύποι ακρωτηριασμού. Ο όρος όπως διατηρείται στο νόμο φαίνεται να καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το κριτήριο ότι ο τραυματισμός είναι πιθανό να οδηγήσει σε διαρκή εξασθένηση της σεξουαλικής αίσθησης θα μπορούσε να αποκλείσει ορισμένες περιπτώσεις. Ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται στο Λιχτενστάιν μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παράλειψη αναφοράς της προγραμματισμένης ή επικείμενης εκτέλεσης

του ΑΓΓΟ είναι εγκληματική. Δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς περιπτώσεων όπου έχει ήδη πραγματοποιηθεί ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή της νομοθεσίας του Λιχτενστάιν στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει υπηκοότητα Λιχτενστάιν ή είναι κάτοικος Λιχτενστάιν.

28. Λιθουανία

Η Λιθουανία είναι μια χώρα στη βορειοανατολική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 2,78 εκατομμύρια κατοίκους. Η Λιθουανία έχει πολίτευμα ενιαία δημοκρατία με ημιπροεδρική δημοκρατία και διαθέτει νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Λιθουανία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού. Σύμφωνα με το Τμήμα Μετανάστευσης, μόνο το 1% του πληθυσμού αποτελείται από μετανάστες, οι οποίοι προέρχονται κυρίως από γειτονικές χώρες.

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Λιθουανία. Ωστόσο, η Λιθουανία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και το γενικό ποινικό δίκαιο ισχύει σιωπηρά για τον ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει στα άρθρα 135 και 138 του Ποινικού Κώδικα της Λιθουανίας (1987, όπως τροποποιήθηκε το 2017), τα οποία, αντίστοιχα, ποινικοποιούν την πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης και μη σοβαρής σωματικής βλάβης. Ο χαρακτηρισμός της «σωματικής βλάβης» εξαρτάται από τη φύση και τις συνέπειες του τραυματισμού. Το άρθρο 135 παράγραφος 1 ορίζει ότι η σωματική βλάβη θεωρείται «σοβαρή» εάν, μεταξύ άλλων, οδηγεί σε σοβαρό ακρωτηριασμό, προσβολή από ανίατη ασθένεια ή μακροχρόνια ασθένεια που μπορεί να αποτελέσει απειλή για τη ζωή του θύματος ή να επηρεάσει σοβαρά την ψυχική της υγεία. Το άρθρο 138 παράγραφος 1 ορίζει ότι η σωματική βλάβη θεωρείται «μη σοβαρή» εάν, μεταξύ άλλων, δεν προκαλεί τα επακόλουθα που αναφέρονται στο άρθρο 135 παράγραφος 1. Με βάση αυτούς τους ορισμούς, φαίνεται πολύ πιθανό ότι ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πρόκληση «σοβαρής» ή «μη σοβαρής» σωματικής βλάβης, ανάλογα με τον τύπο του ακρωτηριασμού που εκτελείται, σύμφωνα με τα άρθρα 135 και 138. Τα άρθρα 135 παράγραφος 2 και 138 παράγραφος 2 περιέχουν πολλές επιβαρυντικές περιστάσεις για τις οποίες μπορούν να επιβληθούν υψηλότερες κυρώσεις. Μεταξύ όταν η σωματική βλάβη προκαλείται σε ανήλικο (άρθρο 135 παράγραφος 2 παράγραφος 1 και 138 παράγραφος 2 παράγραφος 1) ή με βασανιστικό ή άλλως σκληρό τρόπο (άρθρα 135 παράγραφος 2 παράγραφος 6 και 138 παράγραφος 2 περίπτωση 6). Αυτές οι επιβαρυντικές περιστάσεις θα μπορούσαν να ισχύουν στην περίπτωση του ΑΓΓΟ. Η λιθουανική νομοθεσία δεν περιέχει ορισμό του ΑΓΓΟ.

Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Λιθουανία. Ωστόσο, η πρόκληση σωματικής βλάβης σε ανήλικο είναι επιβαρυντική περίσταση κατά τα άρθρα 135 παράγραφος 2 και 138 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Λιθουανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Το άρθρο 24 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι «δράστης» είναι το πρόσωπο που συμμετέχει στη διάπραξη του εγκλήματος. Κάποιος θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι

αυτό περιλαμβάνει κάποιον που πληρώνει ένα άλλο άτομο για να εκτελέσει ΑΓΓΟ στο θύμα, εάν συμμετέχει επίσης στον σχεδιασμό του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, δεν έχουν βρεθεί άλλες διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα που να το υποστηρίζουν. Ο «συνεργός» περιγράφεται από το άρθρο 24 παράγραφος 5 ως άτομο που έχει υποκινήσει άλλον να διαπράξει ένα έγκλημα, κάτι που μπορεί επίσης να ειπωθεί ότι συμβαίνει όταν κάποιος πληρώνει έναν κόφτη για να εκτελέσει ΑΓΓΟ. Κάποιος που βοηθά στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως «συμμέτοχος» σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 6 και περιγράφεται ως άτομο που σκόπιμα διευκόλυνε τη διάπραξη εγκλήματος μέσω παροχής συμβουλών, παροχής μέσων, έκδοσης οδηγιών, υποσχέσεων για απόκρυψη δράστη ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 2, οι δράστες, οι συνεργοί και οι συνεργάτες θεωρούνται όλοι ως «συνένοχοι» σε ένα έγκλημα. Το άρθρο 26 παράγραφος 1 ορίζει ότι όλοι οι συνεργοί ευθύνονται ποινικά για τις πράξεις που σκόπευε να διαπράξει ο δράστης. Η άδεια χρήσης χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Λιθουανία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη συνδρομή σε έγκλημα (άρθρο 24 παράγραφος 6). Δεδομένου ότι η άδεια χρήσης χώρων προσφέρει ευκαιρίες για το έγκλημα και μπορεί επίσης να χαρακτηριστεί ως παροχή μέσων για την εμπλοκή σε ένα έγκλημα, ένα άτομο που το πράττει είναι βοηθός και επομένως συνεργός στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 2. Η παροχή ειδικών εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Λιθουανία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη συνδρομή σε έγκλημα (άρθρο 24 παράγραφος 6). Κάποιος που παρέχει συγκεκριμένα εργαλεία μπορεί να ειπωθεί ότι διευκόλυνε σκόπιμα τη διάπραξη του εγκλήματος μέσω της παροχής μέσων, καθιστώντας τον βοηθό στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 6 και, επομένως, συνεργό στο έγκλημα σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 2. Το άρθρο 21 παράγραφος 1 ποινικοποιεί την προετοιμασία για το έγκλημα (αναζήτηση ή προσαρμογή μέσων και οποιονδήποτε άλλο) στη Λιθουανία. Το άρθρο 135 προβλέπει ότι η πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης θεωρείται σοβαρό έγκλημα για το οποίο τιμωρείται η προετοιμασία. Η κατοχή εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ ποινικοποιείται επομένως σύμφωνα με το άρθρο 21 παράγραφος 1, εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θεωρείται ότι προκαλεί σοβαρή σωματική βλάβη, όπως ορίζεται στο άρθρο 135. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Λιθουανία. Το άρθρο 238 παράγραφος 1 ορίζει ότι όποιος, χωρίς βάσιμο λόγο, δεν καταγγέλλει σοβαρό έγκλημα (όπως ορίζεται στο άρθρο 135) τιμωρείται με κοινωφελή εργασία, πρόστιμο, σύλληψη ή στερητική της ελευθερίας ποινή. Ωστόσο, τα μέλη της οικογένειας και οι στενοί συγγενείς του δράστη δεν φέρουν ευθύνη για παράλειψη καταγγελίας εγκλήματος. Το άρθρο 18 παράγραφος 7 του νόμου περί ιατρικής πρακτικής της Δημοκρατίας της Λιθουανίας ορίζει την υποχρέωση των ιατρών να ειδοποιούν τις αρχές επιβολής του νόμου και άλλους αρμόδιους κρατικούς φορείς τραυματισμένων ασθενών όταν υπάρχουν υποψίες ότι ο τραυματισμός προκλήθηκε από εγκληματική ενέργεια, η οποία θα πιθανότατα καλύπτει τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 19 του νόμου αυτού ορίζει ότι οι ιατροί ευθύνονται για παραβίαση των απαιτήσεων του νόμου αυτού. Το άρθρο 29 του λιθουανικού νόμου για τις θεμελιώδεις αρχές της προστασίας των δικαιωμάτων του παιδιού (ο νόμος περί προστασίας) ορίζει ότι κάθε άτομο που γνωρίζει παιδί που χρειάζεται βοήθεια πρέπει να αναφέρει αμέσως την υπόθεση στην αστυνομία, ίδρυμα για την προστασία του παιδιού, ή οποιουδήποτε άλλου αρμόδιου φορέα. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν ποινικοποιείται ρητά στη λιθουανική νομοθεσία. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 135 του Ποινικού Κώδικα, φαίνεται ότι η εκτέλεση ιατρικού ακρωτηριασμού θα εμπίπτει στη γενική διάταξη που απαγορεύει

την πρόκληση σοβαρών σωματικών βλαβών. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στην επιτροπή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Το άρθρο 5 ορίζει ότι οι Λιθουανοί πολίτες και άλλοι μόνιμοι κάτοικοι που συμμετέχουν στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό τιμωρούνται σύμφωνα με τη λιθουανική νομοθεσία, σύμφωνα με τα άρθρα 135 και 138. Το άρθρο 8 ορίζει ότι το έγκλημα πρέπει επίσης να τιμωρείται στη χώρα στην οποία διαπράχθηκε, πράγμα που σημαίνει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πρέπει να αποτελεί ποινικό αδίκημα στη χώρα όπου διαπράττεται (η απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου). Τα άρθρα 21, 22 και 24 είναι επίσης σχετικά σε σχέση με την εξωεδαφικότητα. Όταν εκτελείται στο εξωτερικό, ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα επειδή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως προετοιμασία για έγκλημα, απόπειρα διάπραξης εγκλήματος ή συνέργεια σε έγκλημα όπως ορίζεται από τα άρθρα 135 και 138. Τα άρθρα 6 και 10 του νόμου περί προστασίας ορίζουν ότι η μεταφορά ενός παιδιού εκτός της χώρας για τους σκοπούς του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα παραβίαζε το δικαίωμα του παιδιού στη ζωή και το δικαίωμα στην ελευθερία.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι έχει προκαλέσει μια συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 135 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 138 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως τριών ετών για πρόκληση μη βαριάς σωματικής βλάβης. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, είναι πολύ πιθανό να υπάρχουν επιβαρυντικές περιστάσεις όπως ορίζονται στο άρθρο 135 παράγραφος 2 και στο άρθρο 138 παράγραφος 2, δεδομένου ότι τα θύματα είναι συχνά ανήλικοι (άρθρο 135 παράγραφος 2 παράγραφος 1 και 138 παράγραφος 2 περίπτωση 1) και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να είναι βασανιστικά επώδυνο (άρθρο 135 παράγραφοι 2 και 6 και άρθρο 138 παράγραφοι 2 και 6). Εάν υπάρχει επιβαρυντική κατάσταση, το άρθρο 135 παράγραφος 2 και το άρθρο 138 παράγραφος 2 ορίζουν ως εξής: φυλάκιση έως δώδεκα ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης και φυλάκιση έως πέντε ετών για πρόκληση μη βαριάς σωματικής βλάβης. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Λιθουανία είναι 12 χρόνια φυλάκιση. Οι βοηθοί και οι συνεργοί χαρακτηρίζονται ως «συνένοχοι» σύμφωνα με το άρθρο 24 παράγραφος 2 και, σύμφωνα με το άρθρο 26 παράγραφος 1, όλοι οι συνεργοί είναι ποινικά υπεύθυνοι για τις πράξεις που σκόπευε να διαπράξει ο δράστης. Δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις που να περιέχουν κατευθυντήριες γραμμές για τους βοηθούς και τους υποστηρικτές της καταδίκης. Αυτό εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου (28toomany.org 2021).

Οι νόμοι για την προστασία των παιδιών παρέχουν γενική προστασία για «άκοπα» κορίτσια. Το άρθρο 10 του νόμου περί προστασίας ορίζει ότι κάθε παιδί έχει δικαίωμα προστασίας έναντι, μεταξύ άλλων, όλων των μεθόδων ανατροφής που υπονομεύουν την αξιοπρέπειά του και έναντι της σωματικής, ψυχολογικής ή άλλης βίας. Το άρθρο 25 περιέχει ένα σύνολο προστατευτικών μέτρων που μπορούν να διαταχθούν για να βοηθήσουν τις οικογένειες που μεγαλώνουν παιδιά παρέχοντάς τους βοήθεια και προνόμια. Αυτά τα μέτρα θα μπορούσαν να είναι κατάλληλα σε περιπτώσεις όπου υπάρχει μη επικείμενη απειλή ακρωτηριασμού για ένα άκοπο κορίτσι. Μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για να ενημερώσουν τους γονείς για την εγκληματικότητα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιθουανία και για να τους πείσουν να εγκαταλείψουν την πρακτική. Το άρθρο 12 παράγραφος 3 ορίζει ότι ένα παιδί μπορεί να αποχωριστεί αμέσως από τους γονείς του ή άλλους νόμιμους εκπροσώπους του σε περίπτωση κινδύνου για τη ζωή ή την υγεία του. Δεν

υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο και τις πολιτικές που σχετίζονται με τη βία κατά των γυναικών. Οι πολιτικές για την πρόληψη της βίας μπορούν να εφαρμοστούν στον ΑΓΓΟ. Η Εθνική Στρατηγική για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών στοχεύει στην αποτελεσματική πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας κατά των γυναικών, στη βοήθεια στα θύματα, στις κυρώσεις κατά των δραστών κ.λπ. Το Εθνικό Πρόγραμμα για την Πρόληψη της Βίας κατά των Παιδιών και την Υποστήριξη των Παιδιών προσανατολίζεται στη μείωση της επικράτησης όλων των μορφών βίας κατά των παιδιών, συμπεριλαμβανομένης της σωματικής, συναισθηματικής και σεξουαλικής βίας. Δεν υπάρχουν λιθουανικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στη Λιθουανία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Λιθουανία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ (όχι όμως τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης) και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στην πρακτική αυτή. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ έχει ποινικοποιηθεί στη Λιθουανία. Υπάρχει υποχρέωση για οποιοδήποτε άτομο να αναφέρει στις αρμόδιες αρχές ένα παιδί που χρειάζεται βοήθεια. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, σύμφωνα με την απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου, εάν ο δράστης έχει λιθουανική υπηκοότητα ή είναι μόνιμος κάτοικος Λιθουανίας.

29. Πολωνία

Η Πολωνία είναι μια χώρα στην ανατολική Ευρώπη με πληθυσμό που υπολογίζεται στα 38,2 εκατομμύρια. Η Πολωνία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν πρόσφατες ή αντιπροσωπευτικές διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στην Πολωνία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είτε για εκείνες που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος ή διάταξη που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Πολωνία. Ωστόσο, η Πολωνία έχει επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης και άλλες διεθνείς συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και το γενικό ποινικό δίκαιο ισχύει σιωπηρά για τον ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ πιθανότατα θα εμπίπτει είτε στο άρθρο 156 είτε στο άρθρο 157 του Πολωνικού Ποινικού Κώδικα (1997) που, αντίστοιχα, ποινικοποιούν την πρόκληση «βαριάς σωματικής βλάβης» και «σωματικής βλάβης». Το άρθρο 156§1 παράγραφος 2 ορίζει ότι η σωματική βλάβη θεωρείται «βαριά» εάν προκάλεσε, μεταξύ άλλων, σημαντική και διαρκή παραμόρφωση ή παραμόρφωση του σώματος. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει για τον ΑΓΓΟ, ιδιαίτερα τους τύπους II και III (σύμφωνα με τις κατηγορίες του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας). Ωστόσο, αυτό εξαρτάται από το τι θεωρείται «σημαντική παραμόρφωση ή παραμόρφωση». Το άρθρο 157§1 ορίζει ότι οποιοσδήποτε τραυματισμός ή βλάβη της υγείας που δεν προσδιορίζεται από το άρθρο 156 παράγραφος 1 θεωρείται «σωματική βλάβη». Αυτό ισχύει για όλες τις

μορφές ΑΓΓΟ. Ο ρόλος της συναίνεσης δεν αναφέρεται ούτε στο άρθρο 156 ούτε στο άρθρο 157§1, ούτε υπάρχει γενική διάταξη για την επίδραση της συναίνεσης στο αξιόποιο πράξης. Πιθανώς, ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα ανεξάρτητα από τη συγκατάθεση του θύματος. Ο Ποινικός Κώδικας δεν προβλέπει γενικές επιβαρυντικές περιστάσεις ή ειδικές επιβαρυντικές περιστάσεις που ισχύουν για πράξεις βάσει των άρθρων 156 και 157§1. Ωστόσο, το άρθρο 207§1 ποινικοποιεί χωριστά τη σωματική κακομεταχείριση προσώπου που βρίσκεται κοντά ή είναι εξαρτώμενο από τον δράστη, ανήλικο ή άλλως ιδιαίτερα ευάλωτο λόγω ψυχικής ή σωματικής κατάστασης. Το άρθρο 207§2 περιέχει πράγματι μια επιβαρυντική περίπτωση, όταν το αδίκημα διαπράχθηκε με ιδιαίτερη σκληρότητα. Μια επιπλέον επιβαρυντική περίπτωση είναι όταν το θύμα επιχειρεί να αυτοκτονήσει ως αποτέλεσμα του εγκλήματος που ορίζεται στα σημεία §1 ή/και §2 (άρθρο 207§3). Ωστόσο, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, τυπικά, η κακομεταχείριση που τιμωρείται σύμφωνα με τα άρθρα 207§1, 207§2 ή 207§3 χαρακτηρίζεται από πολυάριθμες συμπεριφορές που επιδεικνύονται από τον δράστη με την πάροδο του χρόνου. Επομένως, δεν είναι βέβαιο εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα εμπίπτει σε αυτό το τμήμα. Η πολωνική νομοθεσία δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στην Πολωνία. Τα άρθρα 156 και 157§1 του Ποινικού Κώδικα δεν περιλαμβάνουν περιορισμό ηλικίας για το θύμα. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στην Πολωνία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα - χαρακτηρίζει κάποιον ως «θύτη». Το άρθρο 18§1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι «δράστης» θεωρείται όχι μόνο το πρόσωπο που διέπραξε αδίκημα, αλλά και εκείνο που διηύθυνε τη διάπραξη αδικήματος από άλλο πρόσωπο. Η υποκίνηση εγκλήματος θα πρέπει επίσης να τιμωρείται στην Πολωνία σύμφωνα με το άρθρο 18§2. Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ εμπίπτει στο άρθρο 18§3, το οποίο ποινικοποιεί τη σκόπιμη διευκόλυνση της διάπραξης ενός αδικήματος, ιδίως με την παροχή εργαλείων ή μέσων μεταφοράς ή παροχή συμβουλών ή πληροφοριών. Το άρθρο 19 ορίζει ότι οι βοηθοί και οι συνεργοί μπορούν να λάβουν την ίδια ποινή με τον δράστη ή μπορεί να μετριαστεί για τους βοηθούς κατά την κρίση του δικαστηρίου. Η άδεια χρήσης χώρων για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στην Πολωνία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων μπορεί να χαρακτηριστεί ως εκ προθέσεως διευκόλυνση της διάπραξης ενός αδικήματος (μέσω μέσων), ταξινομώντας το ως «βοήθεια σε αδίκημα» σύμφωνα με το άρθρο 18§3 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή εργαλείων για τον ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στην Πολωνία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή εργαλείων για ένα αδίκημα αναφέρεται ιδιαίτερα στο άρθρο 18§3 του Ποινικού Κώδικα, χαρακτηρίζοντάς το ως «βοήθεια» σε αδίκημα. Η κατοχή εργαλείων για τον ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στην Πολωνία. Υπάρχει ειδική διάταξη για την προετοιμασία αδικημάτων στο γενικό ποινικό δίκαιο (άρθρο 16 του Ποινικού Κώδικα) και η κατοχή εργαλείων εμπίπτει στον ορισμό της «προετοιμασίας αδικήματος». Ωστόσο, το άρθρο 16§2 ορίζει ότι οι προπαρασκευαστικές πράξεις αποτελούν ποινικά αδικήματα μόνο εφόσον ο νόμος προβλέπει κάτι τέτοιο και αυτό δεν ισχύει για τα άρθρα 156, 156 και 207 του Ποινικού Κώδικα. Σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο στην Πολωνία, υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές. Το άρθρο 304 παράγραφος 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι υπάρχει αστική υποχρέωση για όποιον γνωρίζει τη διάπραξη αδικήματος, το οποίο μπορεί να διωχθεί αυτεπάγγελτα, να το αναφέρει στις αρχές. Το αν αποτελεί επίσης ποινικό αδίκημα η παράλειψη αναφοράς

του ΑΓΓΟ στις αρχές εξαρτάται από το εάν η συγκεκριμένη περίπτωση ΑΓΓΟ χαρακτηρίζεται ως «βαριά σωματική βλάβη» ή «σωματική βλάβη» σύμφωνα με τα άρθρα 156 και 157 του Ποινικού Κώδικα, αντίστοιχα. Όταν μια περίπτωση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων χαρακτηρίζεται ως «βαριά σωματική βλάβη» σύμφωνα με το άρθρο 156, είναι ποινικό αδίκημα η παράλειψη αναφοράς του στις αρχές. Το άρθρο 240§1 ποινικοποιεί την παράλειψη έγκαιρης ενημέρωσης των αρχών εάν κάποιος έχει αξιόπιστες πληροφορίες σχετικά με την απόπειρα ή τη διάπραξη αδικήματος όπως περιγράφεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 156. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να ποινικοποιηθεί στην Πολωνία σύμφωνα με τα άρθρα 156, 157 και 207 του Ποινικού Κώδικα. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο επαγγελματία ιατρό. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του πολωνικού ποινικού δικαίου στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Ωστόσο, αυτό είναι πάντα υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Το άρθρο 109 ορίζει ότι το πολωνικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε άτομα με πολωνική ιθαγένεια εάν διαπράξουν αδίκημα στο εξωτερικό και το άρθρο 110 ορίζει ότι το πολωνικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε οποιονδήποτε διαπράττει αδίκημα κατά, μεταξύ άλλων, ατόμου πολωνικής υπηκοότητας. Ωστόσο, το άρθρο 111 ορίζει ότι το πολωνικό ποινικό δίκαιο μπορεί να εφαρμοστεί σε αδίκημα μόνο εάν η πράξη έχει ποινικοποιηθεί και στη χώρα όπου διαπράχθηκε.

Οι κυρώσεις εξαρτώνται από τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι έχει προκαλέσει ένα συγκεκριμένο περιστατικό ΑΓΓΟ ή σε ποιο αδίκημα κρίνεται ότι εμπίπτει μια συγκεκριμένη περίπτωση ΑΓΓΟ και από το εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 156§1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 157§1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρεις μήνες έως πέντε χρόνια για πρόκληση σωματικής βλάβης. Το άρθρο 207§1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρεις μήνες έως πέντε χρόνια για κακομεταχείριση στενού ή εξαρτώμενου ατόμου. Το άρθρο 207§1α του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως οκτώ χρόνια για επιδεινούμενη κακομεταχείριση στενού ή εξαρτώμενου ατόμου λόγω ηλικίας ή σωματικής ή ψυχικής κατάστασης. Το άρθρο 207§2 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει ποινή φυλάκισης από ένα έως δέκα χρόνια για κακομεταχείριση στενού ή εξαρτώμενου προσώπου με ιδιαίτερη σκληρότητα. Όσοι προμηθεύονται μέσα για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων θεωρούνται «δράστες» σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 1 και επομένως υπόκεινται στις ίδιες ποινές με τον δράστη. Το ελαφρυντικό επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου όπως ορίζεται στο άρθρο 19. Το άρθρο 240§1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για παράλειψη καταγγελίας του αδικήματος του άρθρου 156 (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 109§1 του Κώδικα Οικογένειας και Κηδεμονίας ορίζει ότι, εάν τεθεί σε κίνδυνο η ευημερία ενός παιδιού, το δικαστήριο κηδεμονίας εκδίδει τις κατάλληλες εντολές. Το άρθρο 109 παράγραφος 2 παρέχει στο δικαστήριο μεγάλη διακριτική ευχέρεια και ορίζει ότι μια διάταξη μπορεί, μεταξύ άλλων να υποχρεώνει τους γονείς να ενεργούν με συγκεκριμένο τρόπο, ιδίως να συνεργάζονται με «οικογενειακό βοηθό» ή να παρακολουθούν θεραπεία ή συμβουλευτική (άρθρο 109§2(1)), να καθορίσει ποιες

ενέργειες δεν επιτρέπεται να εκτελούνται από τους γονείς χωρίς την άδεια του δικαστηρίου ή να υπόκεινται στους γονείς σε άλλους περιορισμούς (άρθρο 109§2(2)), να θέτει την άσκηση της γονικής εξουσίας υπό τη μόνιμη επίβλεψη δικαστικού κηδεμόνα (άρθρο 109§2(3)) και να αποφασίζει την τοποθέτηση ανηλίκου εκτός σπιτιού σε ανάδοχη οικογένεια, ανάδοχη οικογένεια ή σε ιδρυματική ανάδοχη φροντίδα (άρθρο 109§2(5)). Το άρθρο 112-3§1 ορίζει ότι η τοποθέτηση εκτός σπιτιού μπορεί να διαταχθεί μόνο εάν άλλα μέτρα που είναι διαθέσιμα σύμφωνα με το άρθρο 109 παράγραφος 2 έχουν αποδειχθεί άκαρπα για την εξάλειψη της απειλής για την ευημερία του παιδιού, εκτός εάν είναι απαραίτητο να παρασχεθεί αμέσως φροντίδα για το παιδί λόγω σοβαρής απειλής ειδικότερα, απειλητική για τη ζωή του παιδιού ή κίνδυνο για την υγεία του. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο ούτε υπάρχουν πολωνικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στην Πολωνία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Πολωνία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, και το γενικό ποινικό δίκαιο ισχύει σιωπηρά για τον ΑΓΓΟ. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Στην Πολωνία, υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του πολωνικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, σύμφωνα με την απαίτηση του διπλού εγκλήματος, εάν είτε ο δράστης είτε το θύμα έχουν πολωνική υπηκοότητα.

30. Ρουμανία

Η Ρουμανία είναι μια χώρα στη νοτιοανατολική Ευρώπη με πληθυσμό 19,3 εκατομμύρια κατοίκους. Η χώρα έχει πολίτευμα ενιαία, ημιπροεδρική με κοινοβουλευτική δημοκρατία. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Ρουμανία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Ισότητας των Φύλων, αυτό θα μπορούσε να εξηγηθεί από τον χαμηλό αριθμό μεταναστών από χώρες όπου ασκείται ο ακρωτηριασμός των φύλων.

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Ρουμανία. Ωστόσο, υπάρχει μια συγκεκριμένη δήλωση της ρουμανικής κυβέρνησης που την ποινικοποιεί. Η διάταξη 1136/2007 του Υπουργείου Υγείας αναφέρει στο άρθρο 7 του Παραρτήματος 2 ότι κάθε μορφή ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, καθώς και κάθε άλλη διαδικασία που μπορεί να οριστεί ως «γυναικεία περιτομή», απαγορεύεται με κύρωση ποινικής ευθύνης. Η διάταξη διευκρινίζει επίσης ότι η συναίνεση μιας γυναίκας να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό δεν έχει σημασία σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο ΑΓΓΟ έχει επίσης συμπεριληφθεί στο Νόμο για τις Ίσες Ευκαιρίες και την Ίση Μεταχείριση Ανδρών και Γυναικών ως μορφή βίας λόγω φύλου, όπως ορίζεται στο άρθρο 4 παράγραφος 1 του εν λόγω

νόμου. Μολονότι ειδικές διατάξεις του Ποινικού Κώδικα της Δημοκρατίας της Ρουμανίας (2009, τροποποιημένος το 2017), δεν αναφέρονται στο Διάταγμα 1136/2007, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πιθανότατα θα χαρακτηριζόταν ως «σωματικές βλάβες και άλλες πράξεις βίας» σύμφωνα με τα άρθρα 193–194 του Ποινικού Κώδικα ή ως «κακή μεταχείριση ανηλίκου υπό τη φροντίδα του» σύμφωνα με το άρθρο 197 του Ποινικού Κώδικα.

Υπάρχουν διάφορες μορφές «σωματικών βλαβών και άλλων πράξεων βίας» (Acts of Violence), που διακρίνονται από τις συνέπειες και την πρόθεση αυτών των συνεπειών. Το άρθρο 193 παράγραφος 1 ποινικοποιεί τις πράξεις βίας που προκαλούν σωματικό πόνο. Το άρθρο 193 παράγραφος 2 ποινικοποιεί τις πράξεις βίας που προκαλούν τραυματικούς τραυματισμούς ή αυτές που επηρεάζουν την υγεία ενός ατόμου που χρειάζονται όχι περισσότερες από 90 ημέρες ιατρικής φροντίδας για να επουλωθούν. Το άρθρο 194 παράγραφος 1 ποινικοποιεί τις πράξεις βίας που προκαλούν σωματική βλάβη. Σωματική βλάβη υπάρχει όταν η πράξη προκαλεί μια βλάβη, τραυματικές βλάβες ή βλάβη της υγείας που χρειάζονται περισσότερες από 90 ημέρες ιατρικής φροντίδας για να επουλωθούν, σοβαρός ή μόνιμος αισθητικός τραυματισμός, μια αποβολή ή κίνδυνος της ζωής ενός ατόμου. Το άρθρο 194 παράγραφος 2 ποινικοποιεί τις πράξεις βίας που προκαλούν εκ προθέσεως σωματική βλάβη. Η ισχύουσα διάταξη εξαρτάται από τον τύπο του FGM και τυχόν επακόλουθες επιπλοκές. Για παράδειγμα, οι τύποι II και III ΑΓΓΟ (όπως ορίζονται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας) είναι πιθανό να εμπίπτουν στο άρθρο 194 παράγραφος 2, δεδομένου ότι γίνονται εσκεμμένα και προκαλούν σοβαρό και, χωρίς παρέμβαση, μόνιμο αισθητικό τραυματισμό. Το άρθρο 197 ποινικοποιεί τον σοβαρό κίνδυνο, με κάθε είδους μεταχείριση, της σωματικής, πνευματικής ή ηθικής ανάπτυξης του ανηλίκου από γονέα ή οποιοδήποτε πρόσωπο υπό την επιμέλεια του ανηλίκου. Αυτό θα ισχύει για όλους τους τύπους ΑΓΓΟ όταν εκτελούνται από τους γονείς ή εκτελούνται κατόπιν παραγγελίας τους. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Ωστόσο, το Διάταγμα 1136/2007 αναφέρει ξεκάθαρα ότι απαγορεύονται όλες οι μορφές ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και όλες οι άλλες διαδικασίες που μπορούν να χαρακτηριστούν ως γυναικεία περιτομή. Αυτός ο ορισμός θα πρέπει να καλύπτει όλους τους τύπους ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων όπως ορίζονται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών ποινικοποιείται στη Ρουμανία. Το άρθρο 7 του παραρτήματος 2 του διατάγματος 1136/2007 δεν αναφέρει κανένα όριο ηλικίας και μάλιστα διευκρινίζει ότι οποιαδήποτε συναίνεση είναι άσχετη με την απαγόρευση του ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχει επίσης καμία ένδειξη ότι τα άρθρα 193 και 194 για τις πράξεις βίας θέτουν κάποιο όριο στην ηλικία του θύματος. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Ρουμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Ωστόσο, δεν είναι σαφές εάν η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος βρίσκει και πείθει έναν κόφτη (ή οποιοδήποτε άλλο άτομο) να τελέσει ακρωτηριασμό στο θύμα - χαρακτηρίζει κάποιον ως «συναυτουργό» ή «συνένοχο». Το άρθρο 46 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ως «συν αυτουργούς» τα άτομα που διαπράττουν άμεσα την ίδια πράξη που ποινικοποιείται από το νόμο. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι εάν κάποιος πληρώσει ένα άλλο άτομο για να εκτελέσει ΑΓΓΟ στο θύμα και εμπλέκεται στενά στον σχεδιασμό του ΑΓΓΟ, αυτή η άμεση ανάμειξη θα ισοδυναμούσε με άμεση προμήθεια πολλών ατόμων. Ωστόσο, δεν βρέθηκαν άλλες διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα που να υποστηρίζουν αυτό το επιχείρημα. Το άρθρο 48 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ως «συνένοχο» όποιον με οποιονδήποτε τρόπο βοηθά στη διάπραξη αδικήματος σύμφωνα με το ποινικό δίκαιο.

Το άρθρο 49 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ο συνένοχος και συνεργός σε αδίκημα που διαπράχθηκε από πρόθεση τιμωρείται με την ποινή που ορίζει ο νόμος για τον δράστη, λαμβάνοντας υπόψη τη συμβολή τους στο έγκλημα. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος που αναζήτησε και πλήρωσε έναν κόφτη πιθανότατα θα λάβει υψηλότερη ποινή από κάποιον που «απλώς» επέτρεψε τη χρήση των εγκαταστάσεων του. Η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν έχει ποινικοποιηθεί στη Ρουμανία. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 89 παράγραφος 3 του νόμου για την προστασία και την προαγωγή των δικαιωμάτων του παιδιού [272/2004] (Νόμος για την προστασία του παιδιού), υπάλληλοι δημόσιων ή ιδιωτικών ιδρυμάτων που έρχονται σε επαφή με παιδιά και υποπετούνται πιθανή κακοποίηση ή κακομεταχείριση υποχρεούνται να ειδοποιήσουν αμέσως τη Γενική Διεύθυνση Κοινωνικής Βοήθειας και Προστασίας Παιδιού. Οι ιατροδικαστές έχουν επίσης καθήκον να αναφέρουν σημάδια εγκληματικών πράξεων που εντοπίζουν κατά τις εξετάσεις που διενεργούνται για υποθέσεις που εκκρεμούν στο δικαστήριο. Το άρθρο 37 παράγραφος 2 της απόφασης 774/2000 σχετικά με την οργάνωση της δραστηριότητας και της λειτουργίας των ιατροδικαστικών ιδρυμάτων ορίζει ότι εάν, κατά τη διάρκεια εξέτασης που διενεργείται κατόπιν αιτήματος των διαδίκων σε μια υπόθεση, ο ιατροδικαστής εντοπίσει σημεία που υποδηλώνουν παράπτωμα για το οποίο μπορεί να ασκηθεί δίωξη χωρίς το θύμα να ασκήσει κατηγορίες, πρέπει να το καταγράψει στα ιατροδικαστικά έγγραφα και να το φέρει υπόψη της αρμόδιας δικαστικής αρχής. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Ρουμανία μέσω του γενικού δικαίου. Το άρθρο 196 παράγραφος 3 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί την πρόκληση σωματικής βλάβης (όπως ορίζεται στο άρθρο 194 παράγραφος 1) λόγω μη τήρησης των νομικών διατάξεων και μέτρων για την άσκηση επαγγέλματος. Ωστόσο, αυτός ο γενικός νόμος δεν φαίνεται να είναι η καταλληλότερη διάταξη για εφαρμογή στον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Καταρχάς, το άρθρο 196 γενικά επικεντρώνεται στην πρόκληση σωματικής βλάβης από υπαιτιότητα, για παράδειγμα, όταν ένας γιατρός αμελεί να λάβει ορισμένα μέτρα ασφαλείας κατά τη διάρκεια μιας επέμβασης και προκαλεί τραυματισμούς. Αυτό δεν ισχύει πραγματικά για τον ΑΓΓΟ, καθώς η εκτέλεση του ΑΓΓΟ είναι μια πολύ σκόπιμη πράξη. Δύσκολα θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι μια περίπτωση γιατρού που προκάλεσε τραυματισμό λόγω υπαιτιότητας επειδή δεν συμμορφώθηκε με ορισμένα μέτρα. Ως εκ τούτου, φαίνεται ότι, παρόλο που ισχύει η ειδική διάταξη του άρθρου 196 παράγραφος 3, θα ήταν καταλληλότερο να ασκηθεί δίωξη για ιατρικό ακρωτηριασμό σύμφωνα με τα άρθρα 193 και 194. Ο ρουμανικός ποινικός κώδικας έχει εξωεδαφική εφαρμογή σε ορισμένες περιπτώσεις, η οποία θα μπορούσε να ισχύει για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ανάλογα με τις περιστάσεις. Το άρθρο 9 παράγραφος 2 ορίζει ότι το ρουμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράχθηκαν εκτός της χώρας από Ρουμάνο πολίτη, υπό την προϋπόθεση ότι η πράξη αποτελεί επίσης αδίκημα σύμφωνα με το ποινικό δίκαιο της χώρας όπου διαπράχθηκε. Το άρθρο 10 παράγραφος 1 ορίζει ότι το ρουμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σε αδικήματα που διαπράττονται εκτός της χώρας από αλλοδαπό πολίτη ή άτομο χωρίς υπηκοότητα κατά Ρουμάνου πολίτη. Αυτές οι διατάξεις φαίνεται να εφαρμόζονται μόνο σε περιπτώσεις ατόμων ρουμανικής υπηκοότητας, όχι μόνιμων κατοίκων. Σε κάθε περίπτωση, το άρθρο 9 παράγραφος 2 θα μπορούσε να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα όταν Ρουμάνοι υπήκοοι μεταφέρουν τις κόρες τους σε χώρες καταγωγής όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι επίσης εγκληματικός. Το άρθρο 10 παράγραφος 1 θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις όπου οι μόνιμοι κάτοικοι της Ρουμανίας μεταφέρουν τις κόρες τους με

υπηκόους Ρουμανίας στις χώρες καταγωγής τους και υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό. Το άρθρο 10 δεν προβλέπει καμία απαίτηση για διπλό αξιόποινο. Ωστόσο, το άρθρο 10 παράγραφος 2 ορίζει ότι ο ρουμανικός ποινικός κώδικας δεν θα εφαρμόζεται εάν το αδίκημα αποτελεί ήδη αντικείμενο δικαστικής διαδικασίας στη χώρα όπου διαπράχθηκε το αδίκημα. Η άδεια χρήσης χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Ρουμανία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη βοήθεια και συνέργεια. Το άρθρο 48 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος εκ προθέσεως βοηθά στη διάπραξη αδικήματος με οποιονδήποτε τρόπο είναι «συνένοχος». Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για σκοπούς ακρωτηριασμού, δίνοντας έτσι την ευκαιρία και διευκολύνοντας τη διάπραξη του αδικήματος, είναι πολύ πιθανό να χαρακτηριστεί ως «βοήθεια». Η παροχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Ρουμανία βάσει του γενικού νόμου που ποινικοποιεί τη βοήθεια και συνέργεια. Όπως και με την άδεια χρήσης χώρων, η παροχή εργαλείων διευκολύνει τη διάπραξη του αδικήματος και είναι πολύ πιθανό να χαρακτηριστεί ως «βοήθεια». Η κατοχή εργαλείων για τον συγκεκριμένο σκοπό του ΑΓΓΟ δεν έχει ποινικοποιηθεί στη Ρουμανία, καθώς η προετοιμασία ενός αδικήματος δεν έχει ποινικοποιηθεί και η κατοχή εργαλείων δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «απόπειρα» σύμφωνα με τα άρθρα 32-34 του Ποινικού Κώδικα.

Υπάρχουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ στη Ρουμανία που ορίζονται στον Ποινικό Κώδικα. Η ποινή για τον ΑΓΓΟ θα εξαρτηθεί από το ποια μορφή «σωματικής βλάβης και άλλων πράξεων βίας» ισχύει για τη συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού. Το άρθρο 193 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από δύο μήνες έως τρία χρόνια ή χρηματική ποινή για πράξεις βίας που προκαλούν ταλαιπωρία. Το άρθρο 193 παράγραφος 2 ορίζει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως πέντε χρόνια ή χρηματική ποινή για πρόκληση τραυματικού τραυματισμού ή βλάβης στην υγεία ενός ατόμου που χρειάζεται όχι περισσότερες από 90 ημέρες ιατρικής φροντίδας για να θεραπευτεί. Το άρθρο 194 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης από δύο έως επτά χρόνια για πράξεις βίας που προκαλούν σωματική βλάβη. Το άρθρο 194 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρία έως δέκα χρόνια για εκ προθέσεως πρόκληση σωματικής βλάβης. Το άρθρο 197 προβλέπει ποινή φυλάκισης από τρία έως επτά χρόνια για κακομεταχείριση ανηλίκου υπό τη φροντίδα του. Οι περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι πολύ πιθανό να περιλαμβάνουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 77 του Ποινικού Κώδικα. Οι επιβαρυντικές περιστάσεις που ισχύουν είναι οι ακόλουθες: διάπραξη αδικήματος με σκληρότητα ή υποβάλλοντας το θύμα σε εξευτελιστική μεταχείριση (άρθρο 77 περίπτωση β), διάπραξη αδικήματος εκμεταλλευόμενη την προφανή ευαλωτότητα του θύματος λόγω, μεταξύ άλλων, ηλικίας ή άλλων λόγων (άρθρο 77 περίπτωση ε) και διάπραξη αδικήματος για λόγους, μεταξύ άλλων, του φύλου (άρθρο 77 περίπτωση η). Το άρθρο 77 (περίπτωση η) θα ίσχυε οπωσδήποτε, δεδομένου ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι μια μορφή βίας λόγω φύλου, όπως αναφέρεται επίσης στο άρθρο 4 παράγραφος 1 του νόμου για τις ίσες ευκαιρίες και την ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών. Το άρθρο 78 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι, σε περίπτωση με επιβαρυντικές περιστάσεις, μπορούν να προστεθούν δύο έτη στο αρχικό ανώτατο όριο ποινής. Αυτά τα δύο έτη δεν μπορούν να υπερβαίνουν το ένα τρίτο της αρχικής μέγιστης ποινής. Δεδομένου ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων, σε πολλές περιπτώσεις, θα χαρακτηριζόταν ως «σκόπιμη πρόκληση σωματικής βλάβης» με τις επιβαρυντικές περιστάσεις, η μέγιστη ποινή θα ήταν φυλάκιση δώδεκα ετών (28toomany.org 2021).

Υπάρχουν γενικοί νόμοι για την προστασία των παιδιών που προστατεύουν τα «άκοπα» κορίτσια. Σύμφωνα με το άρθρο 89 παράγραφος 1 του Νόμου για την Προστασία του Παιδιού, ένα παιδί έχει το δικαίωμα να προστατεύεται από κάθε μορφή βίας. Το άρθρο 89 παράγραφος 2 ορίζει ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, καθώς και το παιδί, μπορούν να παραπέμψουν το θέμα στη Γενική Διεύθυνση Κοινωνικής Βοήθειας και Παιδικής Προστασίας του νομού όπου ζει το παιδί για να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για την προστασία του παιδιού. Σύμφωνα με το άρθρο 98 του νόμου για την προστασία του παιδιού, η Γενική Διεύθυνση έχει την εντολή να επαληθεύει και να επιλύει όλες τις αναφορές κακοποίησης και να διασφαλίζει την παροχή υπηρεσιών προστασίας όπως απαριθμούνται στο άρθρο 119 του νόμου για την προστασία του . Υπάρχουν τρεις τύποι υπηρεσιών που αναφέρονται στο άρθρο 119 παράγραφος 1 : ημερήσια, οικογενειακή και κατοικίας. Το άρθρο 120 παράγραφος 1 περιγράφει τις «ημερήσιες υπηρεσίες» ως εκείνες που διασφαλίζουν τη διατήρηση, την αποκατάσταση και την ανάπτυξη των ικανοτήτων του παιδιού και των γονέων προκειμένου να ξεπεραστούν καταστάσεις που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στον χωρισμό του παιδιού από την οικογένειά του. Το άρθρο 121 περιγράφει τις «οικογενειακές υπηρεσίες» ως εκείνες που, στο σπίτι ενός φυσικού προσώπου ή μιας οικογένειας, παρέχουν την ανατροφή και τη φροντίδα παιδιών που έχουν χωριστεί, προσωρινά ή οριστικά, από τους γονείς τους ως αποτέλεσμα της επιβολής της τοποθέτησης. μέτρο σύμφωνα με τον παρόντα νόμο. Το άρθρο 123 παράγραφος 1 περιγράφει «υπηρεσίες κατοικίας» ως εκείνες που διασφαλίζουν την προστασία, την ανατροφή και τη φροντίδα παιδιών που χωρίζονται, προσωρινά ή μόνιμα, από τους γονείς τους, μετά τη θέσπιση, υπό τους όρους του παρόντος νόμου, του μέτρου της τοποθέτησης. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 68 παράγραφος 1 στοιχείο α), ένα παιδί μπορεί να τεθεί προσωρινά σε θέση έκτακτης ανάγκης σε περίπτωση που υποβληθεί σε βία. Επίσης, δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις «άκοπες» γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο ούτε ειδικοί νόμοι που να προστατεύουν τα θύματα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Ρουμανία. Ωστόσο, το άρθρο 90 του νόμου για την προστασία του παιδιού ορίζει ότι όλοι οι σχετικοί φορείς, συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων αρχών και των ιδιωτικών φορέων, πρέπει να λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα για να διευκολύνουν τη σωματική και ψυχολογική ανάκαμψη και την κοινωνική επανένταξη κάθε παιδιού που έχει πέσει θύμα οποιασδήποτε μορφής κακοποίησης, βασανιστήριων ή σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης και διασφαλίζουν ότι οι απαραίτητες συνθήκες για την αποκατάσταση και την επανένταξη του παιδιού ευνοούν την υγεία, τον αυτοσεβασμό και την αξιοπρέπεια του παιδιού. Δεν υπάρχουν ρουμανικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

Συμπερασματικά, η εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ και η εφαρμογή του Ποινικού Κώδικα στον ΑΓΓΟ επιβεβαιώθηκε από τη ρουμανική κυβέρνηση με κυβερνητική εντολή. Η κυβερνητική απόφαση δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ», αλλά δηλώνει ξεκάθαρα ότι απαγορεύονται όλα τα είδη ακρωτηριασμού. Αυτό θα πρέπει να καλύπτει όλους τους τύπους ΑΓΓΟ όπως ορίζονται από τον ΠΟΥ. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζεται συγκεκριμένα, αλλά είναι πιθανό να καλύπτεται από τη γενική εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Ρουμανία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Υπάρχει υποχρέωση αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις αρχές για υπαλλήλους δημόσιων και ιδιωτικών ιδρυμάτων που έρχονται σε επαφή με παιδιά και υποπτεύονται πιθανή κακοποίηση ή κακομεταχείριση. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του

ρουμανικού ποινικού δικαίου στη διεξαγωγή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εάν το θύμα έχει ρουμανική υπηκοότητα. Εάν μόνο ο δράστης έχει ρουμανική υπηκοότητα, η εξωεδαφική εφαρμογή επεκτείνεται υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος.

31. Σλοβακία

Η Σλοβακία είναι μια χώρα στην κεντρική Ευρώπη με εκτιμώμενο πληθυσμό 5,46 εκατομμυρίων κατοίκων. Η Σλοβακία έχει πολίτευμα ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Σλοβακία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Είναι γνωστό ότι πολύ λίγες γυναίκες που προέρχονται από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ ζουν στη Σλοβακία. Μεταξύ 2004 και 2010, 92 γυναίκες κατάγονται από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ έγιναν κάτοικοι της Σλοβακίας. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με το εάν υπέστησαν ή κινδύνευαν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ο ΑΓΓΟ υποτίθεται ότι καλύπτεται στην ετήσια έκθεση για τη βία κατά των γυναικών στη Σλοβακία, για να εκτιμηθεί ο αριθμός των γυναικών που κινδυνεύουν. Ωστόσο, καμία δήλωση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν συμπεριλήφθηκε σε καμία από τις επίσημες εκθέσεις.

Δεν υπάρχει ειδικός νόμος, ούτε ειδική διάταξη που να ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ στη Σλοβακία. Ωστόσο, το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στον ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει στο άρθρο 123 του Ποινικού Κώδικα της Σλοβακικής Δημοκρατίας (2005). Οι συνέπειες του ΑΓΓΟ καθορίζουν την ταξινόμηση του αδικήματος. Το άρθρο 123 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα περιγράφει τη «σωματική βλάβη». Σύμφωνα με το άρθρο 123 παράγραφος 2, «σωματική βλάβη» σημαίνει βλάβη στην υγεία άλλου που αντικειμενικά απαιτούσε ιατρική εξέταση, θεραπεία ή θεραπεία, κατά την οποία παρεμποδίστηκε ο κανονικός/συνήθης τρόπος ζωής του θύματος για περισσότερο από σύντομο χρονικό διάστημα (πάνω από έξι ημέρες). Το άρθρο 123 παράγραφος 3 ορίζει τη «σοβαρή σωματική βλάβη». Ο ορισμός της «σοβαρής σωματικής βλάβης» περιλαμβάνει σωματικό ακρωτηριασμό (άρθρο 123 παράγραφος 3 περίπτωση α), παραμόρφωση (άρθρο 123 παράγραφος 3 περίπτωση στ) ή βλάβη της υγείας μεγαλύτερης διάρκειας (άρθρο 12 παράγραφος 3 περίπτωση ι) . «Βλάβη υγείας μεγαλύτερης διάρκειας» είναι μια βλάβη που κατέστησε αντικειμενικά αναγκαία ιατρική περίθαλψη ή, ανάλογα με την περίπτωση, δημιούργησε ανικανότητα για εργασία διάρκειας τουλάχιστον 42 ημερολογιακών ημερών, κατά την οποία επηρέασε σοβαρά τον κανονικό/συνήθη τρόπο ζωής του τραυματία. Σύμφωνα με το άρθρο 123 παράγραφος 4, τα ποινικά αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ ρυθμίζονται στα άρθρα 155, 156, 208, 340 και 341 του Ποινικού Κώδικα και, σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, στο άρθρο 147 του Ποινικού Κώδικα. Σπάνια, μπορεί να υπάρξουν μορφές εγκληματικής συννενοχής σύμφωνα με τα άρθρα 338 και 339 του Ποινικού Κώδικα. Σύμφωνα με το άρθρο 155, όποιος με πρόθεση προκαλεί σοβαρή σωματική βλάβη (άρθρο 123 παράγραφος 3 στοιχείο δ)) σε άλλον τιμωρείται με φυλάκιση από τέσσερα έως δέκα χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 156, όποιος με πρόθεση προκαλεί σωματική βλάβη (άρθρο 123 παράγραφος 2) σε άλλον τιμωρείται με φυλάκιση από έξι μήνες έως δύο χρόνια. Σύμφωνα με το άρθρο 147, όποιος, με πρόθεση να προκαλέσει σοβαρή σωματική βλάβη (άρθρο 123, παράγραφος 3, στοιχείο δ)), προκαλεί απερίσκεπτα θάνατο,

τιμωρείται με φυλάκιση από επτά έως δέκα χρόνια. Το άρθρο 208 παράγραφος 1 ορίζει ότι η πρόκληση σωματικής και ψυχικής ταλαιπωρίας σε κοντινό πρόσωπο ή σε άτομο που βρίσκεται υπό τη φροντίδα ή την επιμέλεια του δράστη τιμωρείται από το νόμο. Το άρθρο 208 παράγραφος 1 περίπτωση α ποινικοποιεί τη σωματική ή ψυχική ταλαιπωρία που προκαλείται από συμπεριφορά που θέτει σε κίνδυνο τη σωματική ή ψυχική υγεία του θύματος ή περιορίζει την ασφάλεια του θύματος. Το άρθρο 208 παράγραφος 3 περίπτωση α ορίζει ότι η πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης ή ο θάνατος είναι επιβαρυντικές περιστάσεις. Το άρθρο 138 ορίζει ότι η πρόκληση βλάβης με βάνασο και αγωνιώδες τρόπο (άρθρο 138(γ)), η χρήση βίας, απειλής επικείμενης βίας ή άλλης σοβαρής βλάβης (άρθρο 138(δ)) ή η εκμετάλλευση της εξάρτησης, της αγωνίας άλλου ατόμου, η απειρία ή η υποταγή (άρθρο 138 στοιχείο ζ)) εμπίπτουν στον ορισμό της «ενεργείας με πιο σοβαρό τρόπο» και επομένως θεωρούνται επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με το άρθρο 147 παράγραφος 3 στοιχείο α), 155 παράγραφος 2 στοιχείο α), 156(3)(α) και 208(3)(δ). Σύμφωνα με το άρθρο 338, όποιος εγκρίνει δημόσια ένα έγκλημα ή επαινεί δημόσια ένα έγκλημα τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος. Σύμφωνα με το άρθρο 339, όποιος βοηθά τον δράστη ποινικού αδικήματος με σκοπό να τον επιτρέψει να αποφύγει τη δίωξη, την τιμωρία ή τα προστατευτικά μέτρα ή την εκτέλεσή τους τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τρία έτη. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Η τέλεση του ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Σλοβακία. Ωστόσο, το άρθρο 139 παράγραφος 1 στοιχείο α) του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η πρόκληση σωματικής βλάβης σε παιδί (άτομο κάτω των 18 ετών) είναι επιβαρυντική περίπτωση, σύμφωνα με τα άρθρα 147 παράγραφος 2 στοιχείο α), 155 παράγραφος 2 στοιχείο β) και 156 παράγραφος 2 στοιχείο α) του Ποινικού Κώδικα. Πρόκληση σωματικής βλάβης σε έγκυο γυναίκα (άρθρο 139 παράγραφος 1 στοιχείο β)), σε στενό πρόσωπο (άρθρο 139 παράγραφος 1 στοιχείο γ)), σε εξαρτώμενο άτομο (άρθρο 139 παράγραφος 1 στοιχείο δ) ή σε άρρωστο άτομο (το άρθρο 139 παράγραφος 1 στοιχείο στ)) είναι επίσης επιβαρυντικές περιστάσεις, σύμφωνα με τα άρθρα 147 παράγραφος 2 στοιχείο α), 155 παράγραφος 2 στοιχείο β) και 156 παράγραφος 2 στοιχείο α). Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Σλοβακία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ΑΓΓΟ – όταν κάποιος προσλαμβάνει άλλο άτομο για να εκτελέσει ΑΓΓΟ – πιθανότατα εμπίπτει στο άρθρο 21 παράγραφος 1 εδάφιο α) ή στο άρθρο 21 παράγραφος 1 εδάφιο γ) του Ποινικού Κώδικα, που ποινικοποιεί τη διευθέτηση και την οργάνωση ενός αδικήματος και την «πρόσληψη» άλλου προσώπου για να διαπράξει ένα αδίκημα, αντίστοιχα, και θα χαρακτηρίσει κάποιον ως «συνεργό». Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ εμπίπτει στο άρθρο 21 παράγραφος 1 εδάφιο δ, το οποίο ποινικοποιεί τη συνδρομή άλλου ατόμου στη διάπραξη αδικήματος με την απόκτηση μέσων, την άρση εμποδίων, την παροχή συμβουλών, την ενίσχυση της αποφασιστικότητας ή την υπόσχεση να βοηθήσει τον δράστη μετά τον ΑΓΓΟ. Αυτό θα χαρακτηρίζει επίσης κάποιον ως «συνένοχο». Η παρότρυνση στον ΑΓΓΟ – όταν κάποιος υποκινεί ένα άλλο άτομο να κάνει ΑΓΓΟ ή τον βοηθά σε αυτόν – εμπίπτει στο άρθρο 21 παράγραφος 1 εδάφια β και δ, αντίστοιχα, και χαρακτηρίζει επίσης κάποιον ως «συνεργό». Το άρθρο 21 παράγραφος 2 ορίζει ότι ο συνεργός υπόκειται στην ίδια ποινή που έχει καθοριστεί για τον δράστη. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 20, εάν το αδίκημα διαπράχθηκε με κοινή δράση δύο ή περισσότερων δραστών (συμμέτοχοι), καθένας από αυτούς ευθύνεται σαν να είχε διαπράξει το αδίκημα μόνος του. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σλοβακία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η άδεια χρήσης χώρων θα μπορούσε να

χαρακτηριστεί ως παροχή των μέσων για το αδίκημα και ως εκ τούτου θα ποινικοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 21 παράγραφος 1 στοιχείο δ) του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σλοβακία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως παροχή των μέσων για τη διάπραξη του αδικήματος και ως εκ τούτου θα ποινικοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 21 παράγραφος 1 στοιχείο δ) του Ποινικού Κώδικα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σλοβακία σύμφωνα με το άρθρο 13 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 13 παράγραφος περιγράφει την προετοιμασία για διάπραξη κακούργηματος (για το οποίο το ανώτατο όριο της ποινής υπερβαίνει τη φυλάκιση πέντε ετών). Το άρθρο 11 παράγραφος 1 αναφέρει ως εκούσια οργάνωση εγκληματικής πράξης, την προμήθεια ή την προσαρμογή μέσων ή οργάνων για την ανάθεσή του, ή την συσχέτιση, υποκίνηση, συνέργεια, συνδρομή ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο δημιουργία συνθηκών για τη διάπραξη αδικήματος. Για παράδειγμα, το άρθρο 13 παράγραφος 3 στοιχείο α) απαλλάσσει ένα άτομο από την τιμωρία για προετοιμασία για διάπραξη κακούργηματος, εάν ο δράστης εσκεμμένα απέφυγε από περαιτέρω συμπεριφορά που οδηγεί στο αδίκημα και έχει εξαλείψει τον κίνδυνο. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Σλοβακία. Ο Κώδικας Δεοντολογίας των Επαγγελματιών Υγείας στον Νόμο αριθ. 305/2005 για την κοινωνική και νομική προστασία των παιδιών και την κοινωνική επιμέλεια προβλέπει υποχρέωση οποιουδήποτε προσώπου να αναφέρει παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού στην αστυνομία ή στην εισαγγελία. Το άρθρο 340 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος μαθαίνει με αξιόπιστο τρόπο ότι κάποιος διέπραξε κακούργημα (για το οποίο το ανώτατο όριο της ποινής υπερβαίνει τα δέκα χρόνια φυλάκισης) και δεν το αναφέρει στις αρχές επιβολής του νόμου μπορεί να κρατηθεί ως ποινικά υπεύθυνος. Καθιερώνεται εξαίρεση από την ποινική ευθύνη σε σχέση με το άρθρο 340, εάν το πρόσωπο που παραλείπει να αναφέρει ένα αδίκημα δεσμεύεται από το ομολογιακό ή ποιμαντικό απόρρητο (άρθρο 340 παράγραφος 3 στοιχείο α)) ή το πρόσωπο υπόκειται στο καθήκον εμπιστευτικότητας που αναγνωρίζεται από νόμο (άρθρο 340 παράγραφος 3 στοιχείο β)). Επίσης, όποιος διαπράττει πράξη που αναφέρεται στο άρθρο 340 παράγραφος 1 δεν τιμωρείται εάν δεν μπορούσε να κάνει την αναφορά χωρίς να θέσει τον εαυτό του ή ένα κοντινό του πρόσωπο σε κίνδυνο θανάτου, σωματικής βλάβης, άλλης σοβαρής βλάβης ή δίωξης (άρθρο 340 παράγραφος 2). Όποιος μαθαίνει με αξιόπιστο τρόπο ότι κάποιος άλλος προετοιμάζει ή διαπράττει κακούργημα (για το οποίο το ανώτατο όριο ποινής υπερβαίνει τη φυλάκιση δέκα ετών) και δεν αποτρέπει την πραγματοποίησή του μπορεί να είναι υπεύθυνος σύμφωνα με το άρθρο 341 παράγραφος 1. Δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ούτε για αμέλεια από εξουσιοδοτημένο επαγγελματία ιατρό. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να ποινικοποιηθεί στη Σλοβακία σύμφωνα με τα άρθρα 155 και 156 του Ποινικού Κώδικα και, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σύμφωνα με το άρθρο 147 του Ποινικού Κώδικα. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Σλοβακίας στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Αυτό ισχύει σε ορισμένες περιπτώσεις, ακόμη και αν η πράξη δεν θεωρείται έγκλημα στην πολιτεία όπου συνέβη η πράξη. Το άρθρο 4 ορίζει ότι το ποινικό δίκαιο της Σλοβακίας εφαρμόζεται σε εγκληματικές πράξεις όταν διαπράττονται εκτός Σλοβακίας από Σλοβάκο υπήκοο ή μόνιμο κάτοικο Σλοβακίας. Το άρθρο 5 ορίζει ότι το ποινικό δίκαιο της Σλοβακίας εφαρμόζεται σε

κακουργήματα (για τα οποία η ελάχιστη ποινή φυλάκισης είναι τουλάχιστον δέκα χρόνια) όταν διαπράττονται εκτός Σλοβακίας εναντίον Σλοβάκου υπηκόου και το έγκλημα τιμωρείται ποινικά στον τόπο της πράξης ή στον τόπο του η πράξη δεν υπόκειται σε καμία ποινική δικαιοδοσία. Σύμφωνα με το άρθρο 6, το αξιόποιο πράξης που διαπράχθηκε εκτός Σλοβακίας από αλλοδαπό που δεν είναι μόνιμος κάτοικος Σλοβακίας αξιολογείται επίσης σύμφωνα με τον ποινικό κώδικα της Σλοβακίας εάν (α) η πράξη τιμωρείται επίσης ποινικά σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία την περιοχή όπου διαπράχθηκε, (β) αν ο δράστης έχει κρατηθεί ή συλληφθεί στο έδαφος της Σλοβακίας, και (γ) αν ο δράστης δεν έχει εκδοθεί σε ξένο κράτος για δίωξη.

Οι κυρώσεις για τη διάπραξη ΑΓΓΟ και εγκλήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ στη Σλοβακία εξαρτώνται από τις διατάξεις του Ποινικού Κώδικα που χρησιμοποιούνται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Το άρθρο 147 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών. Το άρθρο 155 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 156 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών για πρόκληση σωματικής βλάβης. Το άρθρο 208 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και οκτώ ετών για πρόκληση σωματικής ή ψυχικής ταλαιπωρίας σε κοντινό πρόσωπο ή σε άτομο υπό τη φροντίδα ή την επιμέλεια του δράστη. Το άρθρο 340 παράγραφος 1 ορίζει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για όποιον δεν αναφέρει έγκλημα. Το άρθρο 341 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για οποιοδήποτε άτομο δεν αναφέρει ένα έγκλημα που σχεδιάζεται ή διαπράττεται. Σε περιπτώσεις ΑΓΓΟ είναι πιθανό να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις σύμφωνα με τα άρθρα 147, 155, 156 και 208. Το άρθρο 147 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δώδεκα ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται κατά προστατευόμενου προσώπου, το οποίο περιλαμβάνει και ανήλικο. Το άρθρο 147 παράγραφος 3 ορίζει ποινή φυλάκισης έως και δεκαπέντε ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται με πιο σοβαρό τρόπο. Το άρθρο 155 παράγραφος 2 ορίζει ποινή φυλάκισης έως και δώδεκα ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται με πιο σοβαρό τρόπο (άρθρο 155 παράγραφος 2 στοιχείο α)) ή κατά προστατευόμενου προσώπου, το οποίο περιλαμβάνει ανήλικο (άρθρο 155 παράγραφος 2 στοιχείο β)). Το άρθρο 156 παράγραφος 2 στοιχείο α) ορίζει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται κατά προστατευόμενου ατόμου, το οποίο περιλαμβάνει και ανήλικο. Το άρθρο 156 παράγραφος 3 στοιχείο α) προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται με πιο σοβαρό τρόπο. Το άρθρο 208 παράγραφος 3 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δεκαπέντε ετών όταν το αδίκημα διαπράττεται με πιο σοβαρό τρόπο (άρθρο 208 παράγραφος 3 στοιχείο δ)) ή όταν οδηγήσει σε σοβαρή σωματική βλάβη ή θάνατο (άρθρο 208 παράγραφος 3 στοιχείο α)). Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σλοβακία είναι δεκαπέντε χρόνια φυλάκιση. Το άρθρο 21 παράγραφος 2 ορίζει ότι οι βοηθοί και οι συνεργοί είναι υπεύθυνοι για τις κυρώσεις που έχουν καθοριστεί για τον δράστη. Το άρθρο 20 ορίζει ότι, στην περίπτωση των συναυτουργών, καθένας από αυτούς ευθύνεται σαν να διέπραξε ο ίδιος το αδίκημα (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 27 του νόμου αριθ. 305/2005 για την κοινωνική και νομική προστασία των παιδιών και την κοινωνική επιμέλεια ορίζει την προστασία του παιδιού σε περιπτώσεις όπου η ζωή, η υγεία ή η σωματική και ψυχική ανάπτυξη ενός παιδιού βρίσκεται σε κίνδυνο. Σε αυτές τις περιπτώσεις, το Γραφείο Κοινωνικής και Νομικής Προστασίας των Παιδιών και Κοινωνικής Επιμέλειας, με την άδεια του δικαστηρίου, επιτρέπεται να αναστείλει τη

γονική εξουσία ή να απομακρύνει το παιδί από την οικογένεια. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο. Η κυβέρνηση της Σλοβακικής Δημοκρατίας εξέδωσε το Εθνικό Σχέδιο Δράσης 2014–2019 με στόχο την πρόληψη και την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών. Η κυβέρνηση της Σλοβακίας τόνισε επίσης ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να αποτελέσει πρόκληση για τις κοινότητες μεταναστών. Ωστόσο, δεν προβλέπονται συγκεκριμένα μέτρα για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ ούτε υπάρχουν σλοβακικές δικαστικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στη Σλοβακία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Σλοβακία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ (όχι τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης) και το γενικό ποινικό δίκαιο ισχύει σιωπηρά για τον ΑΓΓΟ. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Σλοβακία σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα συνιστούσε κακούργημα σύμφωνα με τη σλοβακική νομοθεσία. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Σλοβακίας στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, εάν ο δράστης έχει σλοβακική υπηκοότητα ή είναι μόνιμος κάτοικος Σλοβακίας, ανεξαρτήτως διπλού εγκλήματος, ή εάν το θύμα έχει σλοβακική υπηκοότητα.

32. Σλοβενία

Η Σλοβενία είναι μια χώρα της κεντρικής Ευρώπης με εκτιμώμενο πληθυσμό 2,1 εκατομμυρίων. Η Σλοβενία έχει πολίτευμα αποκεντρωμένη ενιαία με κοινοβουλευτική δημοκρατία και νομικό σύστημα αστικού δικαίου. Δεν υπάρχουν διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (FGM) στη Σλοβενία, είτε για κορίτσια και γυναίκες που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε για όσες κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Είναι γνωστό ότι ο αριθμός των μεταναστών από αφρικανικές χώρες που ασκούν ΑΓΓΟ είναι πολύ χαμηλός στη Σλοβενία. Σύμφωνα με έκθεση μιας οργάνωσης της κοινωνίας των πολιτών, καταγράφηκαν δύο περιπτώσεις ύποπτου ακρωτηριασμού, αλλά δεν ελήφθησαν περαιτέρω μέτρα.

Δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος ή διάταξη που να ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σλοβενία. Ωστόσο, το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά στον ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να εμπίπτει στα άρθρα 123 ή 124 του ποινικού κώδικα της Σλοβενίας (2008, τροποποιήθηκε το 2017). Σε ποιο αδίκημα εμπίπτει ο ΑΓΓΟ εξαρτάται από τις συνέπειες κάθε μεμονωμένης περίπτωσης. Το άρθρο 123 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει τη «σοβαρή σωματική βλάβη» ως πρόκληση βλάβης στην υγεία θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή του θύματος, συμπεριλαμβανομένης της καταστροφής ή μόνιμης, σοβαρής βλάβης οργάνου, προσωρινής, σοβαρής αδυναμίας ενός οργάνου, προσωρινής απώλειας της ικανότητας για εργασία, προσωρινής παραμόρφωσης του θύματος ή σοβαρής, προσωρινής βλάβης ή λιγότερο σοβαρής, αλλά μόνιμης βλάβης στην υγεία του θύματος. Σύμφωνα με το άρθρο 123, παράγραφος 2, είναι επιβαρυντική περίσταση εάν σοβαρή σωματική βλάβη έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος. Το άρθρο 124 παράγραφος 1 ορίζει την «εξαιρετικά σοβαρή σωματική βλάβη» ως πρόκληση

βλάβης στην υγεία που οδηγεί σε κίνδυνο για τη ζωή του θύματος· καταστροφή ή ουσιαστική, μόνιμη βλάβη οποιουδήποτε ζωτικού οργάνου· μόνιμη απώλεια της ικανότητας για εργασία· ή σοβαρή, μόνιμη βλάβη στην υγεία του θύματος. Σύμφωνα με το άρθρο 124 παράγραφος 2, είναι επιβαρυντική περίσταση εάν η εξαιρετικά σοβαρή σωματική βλάβη έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος. Το άρθρο 192 παράγραφος 2 ορίζει ότι γονέας, κηδεμόνας, ανάδοχος γονέας ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο κακοποιεί ή βασανίζει ανήλικο τιμωρείται από το νόμο. Η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε παιδί μπορεί να θεωρηθεί κακοποίηση ή βασανιστική πράξη και ως εκ τούτου θα ποινικοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 192 παράγραφος 2. Το άρθρο 125 παράγραφος 2 ορίζει ότι η εκ προθέσεως πρόκληση «σοβαρής» (άρθρο 123) ή «εξαιρετικά σοβαρής» (άρθρο 124) σωματικής βλάβης δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα εάν το θύμα δώσει τη συγκατάθεσή του, υπό τον όρο ότι δεν θίγονται τα συμφέροντα άλλων ή δεν κινδυνεύει κοινή νομική αξία. Πρέπει να σημειωθεί ότι η σωματική ακεραιότητα ενός ατόμου είναι ένα αγαθό περιορισμένης χρήσης, πράγμα που σημαίνει ότι η πλήρης και απεριόριστη ικανότητα να διαθέσει κανείς τα δικαιώματά του σε σχέση με το σώμα του είναι σε μεγάλο βαθμό αντίθετη με τη δημόσια ηθική και διαταράσσει και απειλεί την κοινωνική ειρήνη. Η συναίνεση σε μια τέτοια κατάσταση δεν αποκλείει το παράνομο της συμπεριφοράς. Η συναίνεση ενός ατόμου για τραυματισμό της πιο θεμελιώδους σωματικής ακεραιότητας – δηλαδή ακρωτηριασμό (χωρίς καμία ιατρική ένδειξη) – δεν μπορεί να καταστήσει νόμιμη οποιαδήποτε τέτοια συμπεριφορά. Το άρθρο 125 παράγραφος 3 ορίζει ότι η εκ προθέσεως πρόκληση «σοβαρής» (άρθρο 123) ή «εξαιρετικά σοβαρής» (άρθρο 124) σωματικής βλάβης κατά τη διάρκεια ιατρικής περίθαλψης ή θεραπευτικής δραστηριότητας δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα, εάν η συγκατάθεση δίδεται υπό τη μορφή και προϋποθέσεις που ορίζει ο νόμος. Δεδομένου ότι ο ΑΓΓΟ πιθανότατα δεν θα αναγνωριστεί ως ιατρική ή θεραπευτική θεραπεία στη Σλοβενία, αυτές οι προϋποθέσεις θα απέκλειαν τη συναίνεση στον ΑΓΓΟ ως εξαίρεση από την τιμωρία. Ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ». Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών έχει ποινικοποιηθεί στη Σλοβενία. Τα άρθρα 123 και 124 του Ποινικού Κώδικα δεν περιέχουν περιορισμό ηλικίας. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποινικοποιούνται στη Σλοβενία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η υποκίνηση ακρωτηριασμού - όταν κάποιος προσλαμβάνει και πείθει άλλο άτομο για να εκτελέσει ακρωτηριασμό - πιθανότατα εμπίπτει στο άρθρο 37 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο ποινικοποιεί την παρακίνηση άλλου ατόμου για διάπραξη αδικήματος και θα χαρακτηρίζει κάποιον ως «συνεργό». Η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ εμπίπτει στο άρθρο 38 παράγραφος 2, το οποίο ποινικοποιεί τη συνδρομή άλλου ατόμου στη διάπραξη ενός αδικήματος με την παροχή συμβουλών ή οδηγιών, την παροχή μέσων, την άρση εμποδίων ή την υπόσχεση να βοηθήσει τον δράστη μετά τον ΑΓΓΟ. Αυτό θα χαρακτηρίζει επίσης κάποιον ως «συνένοχο». Η ενθάρρυνση του ΑΓΓΟ – όταν κάποιος υποκινεί ένα άλλο άτομο να κάνει ΑΓΓΟ ή τον βοηθά σε αυτόν εμπίπτει στο άρθρο 38 παράγραφος 2 και χαρακτηρίζει επίσης κάποιον ως «συνεργό». Το άρθρο 38 παράγραφος 1 ορίζει ότι κάθε πρόσωπο που εσκεμμένα βοηθά τον δράστη στη διάπραξη ενός εγκλήματος υπόκειται γενικά στην ευθύνη του δράστη του εγκλήματος ή μπορεί να του επιβληθεί ελαφρύτερη ποινή. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα ποινικοποιείται στη Σλοβενία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Είναι πολύ πιθανό ότι η επιτρεπόμενη χρήση χώρων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συνέργεια στο έγκλημα με την άρση εμποδίων και την παροχή ευκαιρίας για τη διάπραξη του εγκλήματος και, ως εκ

τούτου, θα εμπίπτει στο άρθρο 38 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Η παροχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται στη Σλοβενία μέσω του γενικού ποινικού δικαίου. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως συνέργεια στο έγκλημα παρέχοντας μέσα για τη διάπραξη του εγκλήματος σύμφωνα με το άρθρο 38 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα. Το άρθρο 39 ορίζει ότι οι βοηθοί και συνεργοί που εμπλέκονται σε εγκληματική απόπειρα υπόκεινται στην ευθύνη που ορίζει ο νόμος για την εγκληματική απόπειρα. Η κατοχή (ειδικών) εργαλείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων δεν έχει ποινικοποιηθεί στη Σλοβενία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν περιέχει μια γενική διάταξη για την προετοιμασία, αλλά περιέχει έναν ορισμό της «απόπειρας» αδικήματος. Το άρθρο 34 παράγραφος 1 ορίζει ότι κάθε πρόσωπο που εκ προθέσεως διαπράττει έγκλημα, αλλά δεν το τηρεί τιμωρείται για εγκληματική απόπειρα εάν το έγκλημα αυτό τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών και ότι το έγκλημα τιμωρείται με μικρότερη ποινή, αλλά ο νόμος βάσει του οποίου ποινικοποιείται προβλέπει συγκεκριμένα ότι τιμωρείται και η απόπειρα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως απόπειρα διάπραξης εγκλήματος. Ωστόσο, κάποιος που διαθέτει μόνο (συγκεκριμένα) εργαλεία μπορεί να αλλάξει γνώμη. Η απλή κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων προσδιορίζεται ως «προπαρασκευαστική(-ές) πράξη(-ές), η οποία μπορεί να ανιχνευθεί εξωτερικά, αλλά ένα άτομο δεν πληροί ακόμη τα νομικά στοιχεία του «ποινικού αδικήματος». Η ποινικοποίηση των προπαρασκευαστικών πράξεων μπορεί να οδηγήσει σε δυσκολίες στην απόδειξη της πρόθεσης του ατόμου, για παράδειγμα, η αγορά συγκεκριμένων αντικειμένων ή συσκευών είναι συχνά εργασίες ρουτίνας που δεν στοχεύουν απαραίτητα στη μετέπειτα εκτέλεση ενός ποινικού αδικήματος. Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί στη Σλοβενία, αλλά μόνο σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων οδηγεί στο θάνατο ενός θύματος. Το άρθρο 281 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι όποιος γνωρίζει τη διάπραξη εγκλήματος που τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δεκαπέντε ετών και δεν το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές τιμωρείται από το νόμο. Το άρθρο 281 παράγραφος 2 ορίζει ότι ένας υπάλληλος που εκ προθέσεως παραλείπει να αναφέρει ένα έγκλημα υπόκειται στην ίδια τιμωρία που προβλέπεται στο άρθρο 281 παράγραφος 1. Ωστόσο, το άρθρο 281 παράγραφος 3 προβλέπει εξαίρεση από την ποινή εάν το πρόσωπο που δεν καταγγέλλει το έγκλημα είναι σύζυγος, σύντροφος, συγγενής, αδερφός, θετός γονέας, θετό τέκνο ή δικηγόρος, γιατρός ή ιερέας (εξομολογητής) του δράστη. Το άρθρο 280 παράγραφος 1 ορίζει ότι όποιος γνωρίζει προετοιμασίες για έγκλημα που τιμωρείται με φυλάκιση τριών ή περισσότερων ετών και παραλείπει να ενημερώσει τις αρμόδιες αρχές για την αποτροπή του τιμωρείται από το νόμο. Εάν ένα έγκλημα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δεκαπέντε ετών ή ισόβια κάθειρξη, το άρθρο 280 παράγραφος 2 ορίζει ότι ένα πρόσωπο που δεν αναφέρει τις προετοιμασίες για ένα τέτοιο έγκλημα υπόκειται σε βαρύτερη ποινή από αυτή που ορίζει το άρθρο 280 παράγραφος 1. Ωστόσο, το άρθρο 280 παράγραφος 3 προβλέπει εξαίρεση από την ποινή εάν το πρόσωπο που δεν αναφέρει προετοιμασία για έγκλημα είναι σύζυγος, συγκατοίκος, σύντροφος, συγγενής, αδερφός, θετός γονέας ή θετό τέκνο του δράστη. Το άρθρο 45 του νόμου για τα δικαιώματα του ασθενούς επιτρέπει στους επαγγελματίες γιατρούς να παραβιάζουν το επαγγελματικό τους απόρρητο για να αναφέρουν την ιατρική κατάσταση ενός ασθενούς όταν υπάρχει κίνδυνος για τη ζωή ή κίνδυνος για την υγεία. Το άρθρο 6 του Νόμου για την Πρόληψη της Οικογενειακής Βίας ορίζει ότι τα ιδρύματα και οι οργανώσεις που αντιμετωπίζουν πιθανή συνεχή βία έχουν την υποχρέωση να αναφέρουν τέτοιες περιπτώσεις στο Κέντρο Κοινωνικής Εργασίας,

εκτός εάν υπάρχει υπόνοια για ποινικό αδίκημα και το θύμα είναι ρητά αντίθετο στην αναφορά του περιστατικού. Εάν το θύμα είναι παιδί, οποιοδήποτε άτομο, ειδικά αυτό που εργάζεται στον εκπαιδευτικό, ιατρικό τομέα ή στον τομέα της περίθαλψης, έχει υποχρέωση να αναφέρει μια τέτοια περίπτωση στο Κέντρο Κοινωνικής Εργασίας, στην αστυνομία ή στον εισαγγελέα. Ο ιατρικός ΑΓΓΟ ποινικοποιείται στη Σλοβενία σύμφωνα με τα άρθρα 123 και 124 του Ποινικού Κώδικα, δεδομένου ότι δεν υπάρχει ειδική διάταξη στον Ποινικό Κώδικα για τον ιατρικό ακρωτηριασμό, ούτε για κακή πρακτική από εξουσιοδοτημένο ιατρό. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Σλοβενίας στη διάπραξη ακρωτηριασμού στο εξωτερικό μόνο εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αποτελεί έγκλημα στη χώρα στην οποία διαπράχθηκε (άρθρο 14 παράγραφος 3) – επομένως υπόκειται πάντα στην απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου. Σύμφωνα με το άρθρο 12, το ποινικό δίκαιο της Σλοβενίας εφαρμόζεται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, εάν ο δράστης είναι Σλοβένος πολίτης. Το ποινικό δίκαιο της Σλοβενίας εφαρμόζεται σε οποιονδήποτε διαπράττει ακρωτηριασμό στο εξωτερικό εναντίον γυναίκας ή κοριτσιού που είναι σλοβένος πολίτης (άρθρο 13 παράγραφος 1) ή έχει συλληφθεί στο έδαφος της Σλοβενίας και δεν έχει εκδοθεί στην ξένη χώρα (άρθρο 13 παράγραφος 2).

Στη Σλοβενία, επιβάλλονται ποινές για τη διάπραξη του ακρωτηριασμού και των εγκλημάτων που σχετίζονται με αυτόν, ανάλογα με το ποια διάταξη του Ποινικού Κώδικα μπορεί να εφαρμοστεί για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ή το σχετικό έγκλημα σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Το άρθρο 123 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Το άρθρο 124 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για πρόκληση ιδιαίτερα βαριάς σωματικής βλάβης. Σε περιπτώσεις ΑΓΓΟ είναι πιθανό να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις που ορίζονται στα άρθρα 123 και 124. Το άρθρο 123 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών για πρόκληση σοβαρής σωματικής βλάβης με αποτέλεσμα το θάνατο θύματος. Το άρθρο 124 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και δεκαπέντε ετών για πρόκληση ιδιαίτερα βαριάς σωματικής βλάβης με αποτέλεσμα το θάνατο θύματος. Το άρθρο 192 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως πέντε ετών για κακοποίηση ή βασανισμό ανηλίκου από τον γονέα, τον κηδεμόνα, τον ανάδοχο γονέα ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Έτσι, η μέγιστη ποινή για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σλοβενία είναι δεκαπέντε χρόνια φυλάκιση. Το άρθρο 38 παράγραφος 1 ορίζει ότι οι βοηθοί και οι συνεργοί ενός εγκλήματος υπόκεινται στην ευθύνη του δράστη του εγκλήματος. Τα άρθρα 281 παράγραφος 1 και 281 παράγραφος 2 προβλέπουν ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών για όποιον παραλείπει να αναφέρει στις αρμόδιες αρχές έγκλημα που τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δεκαπέντε ετών, ή οποιονδήποτε υπάλληλο δεν αναφέρει στις αρμόδιες αρχές αδίκημα για το οποίο έλαβε γνώση κατά την άσκηση των καθηκόντων του, όπου η προβλεπόμενη ποινή είναι φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών και ο δράστης διώκεται αυτεπαγγέλτως. Το άρθρο 280 παράγραφος 1 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως και ενός έτους για όποιον δεν αναφέρει στις αρμόδιες αρχές προετοιμασίες για έγκλημα που τιμωρείται με φυλάκιση τριών ή περισσότερων ετών. Το άρθρο 280 παράγραφος 2 προβλέπει ποινή φυλάκισης έως τριών ετών για όποιον δεν αναφέρει στις αρμόδιες αρχές προετοιμασίες για έγκλημα που τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δεκαπέντε ετών ή με ισόβια κάθειρξη (28toomany.org 2021).

Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών στο γενικό αστικό δίκαιο. Το άρθρο 106 του νόμου περί μη αμφισβητούμενης πολιτικής δικονομίας παρέχει τη δυνατότητα στο δικαστήριο να

εκδίδει αυτεπάγγελτα προσωρινό διάταγμα σε διαδικασία για την προστασία του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού. Αυτή η προστασία μπορεί να περιορίσει ή να απαγορεύσει την επαφή μεταξύ γονέων και παιδιού. Το άρθρο 7 παράγραφος 3 του Οικογενειακού Κώδικα ορίζει ότι το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού παρέχεται εάν οι γονείς λαμβάνουν ιδιαίτερα υπόψη την προσωπικότητα του παιδιού, την ηλικία και το στάδιο ανάπτυξής του και τις επιθυμίες του, καλύπτουν επαρκώς τις υλικές, συναισθηματικές και ψυχοκοινωνικές του ανάγκες ενεργώντας με τρόπο που να δείχνει τη φροντίδα και την υπευθυνότητά τους απέναντι στο παιδί και παρέχουν στο παιδί την κατάλληλη εκπαιδευτική καθοδήγηση και ενθάρρυνση στην ανάπτυξή του. Το άρθρο 173 παράγραφος 1 ορίζει ότι, σε συμφωνία με ένα Κέντρο Κοινωνικής Εργασίας, το δικαστήριο μπορεί να εμποδίσει την επαφή μεταξύ του γονέα και του παιδιού, εάν το παιδί κινδυνεύει ως αποτέλεσμα της επαφής και το συμφέρον του είναι να προστατευτεί επαρκώς με τον περιορισμό ή την απόσυρση του δικαιώματος επαφής. Δεν υπάρχουν ειδικοί ή γενικοί νόμοι που να προστατεύουν τις άκοπες γυναίκες, εκτός από το γενικό ποινικό δίκαιο ούτε υπάρχουν δικαστικές υποθέσεις της Σλοβενίας σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ δεν ποινικοποιείται ρητά στη Σλοβενία μέσω συγκεκριμένου νόμου, διάταξης ή κυβερνητικής δήλωσης. Ωστόσο, η Σλοβενία έχει επικυρώσει συμβάσεις που καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, και το γενικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται σιωπηρά για τον ΑΓΓΟ. Συνεπώς, ο νόμος δεν περιέχει ορισμό του «ΑΓΓΟ» και δεν είναι σαφές εάν όλοι οι τύποι ΑΓΓΟ θα υπαγόταν στους γενικούς νόμους για την επίθεση. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ θα ποινικοποιούνται μέσω των γενικών νόμων για τη συμμετοχή σε αδικήματα. Είναι ποινικό αδίκημα στη Σλοβενία η παράλειψη αναφοράς ότι προετοιμάζεται διάπραξη ΑΓΓΟ. Εξαιρούνται όμως οι σύζυγοι, οι συγγάμοι, οι σύντροφοι, οι γραμμικοί συγγενείς, τα αδέρφια, οι θετοί γονείς ή τα θετά τέκνα των δραστών. Ο Ποινικός Κώδικας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Σλοβενίας στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, πάντα υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος, εάν είτε ο δράστης είτε το θύμα έχουν σλοβενική υπηκοότητα.

Μέρος 2^ο

Συγκριτικά αποτελέσματα

Με βάση τα διαθέσιμα δεδομένα, εκτιμάται ότι μεταξύ 608.591 και 628.771 κορίτσια και γυναίκες που κατοικούν στις τριάντα δύο (32) ευρωπαϊκές χώρες που προαναφέρθηκαν έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Η πλειοψηφία αυτών των γυναικών και κοριτσιών κατοικεί στο Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, τη Γερμανία, την Ολλανδία και τη Σουηδία. Επιπλέον, εκτιμάται ότι μεταξύ 133.924 και 189.438 κορίτσια και γυναίκες (η πλειονότητα των οποίων είναι κάτω των 18 ετών) διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού. Η πλειονότητα των ατόμων που κινδυνεύουν κατοικούν στο Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γαλλία, την Ιταλία, τη Νορβηγία, τη Σουηδία, την Ισπανία και το Βέλγιο. Δώδεκα (12) από τις τριάντα δύο (32) ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες βρίσκονται κυρίως στην Ανατολική Ευρώπη, δεν παρουσιάζουν στοιχεία σχετικά με τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό ή κινδυνεύουν από αυτόν. Αυτή η έλλειψη δεδομένων οφείλεται γενικά στη χαμηλή εισροή μεταναστών από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ σε αυτές τις δώδεκα (12) χώρες. Η Μάλτα, το Λουξεμβούργο και η Δανία παρουσιάζουν δεδομένα μόνο για τον αριθμό των κοριτσιών έως την ηλικία των 18

ετών που θα μπορούσαν να κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Η πλειονότητα των κοριτσιών και των γυναικών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό ή κινδυνεύουν από αυτό κατάγονται από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ στην Αφρική: Αίγυπτος, Ερυθραία, Αιθιοπία, Νιγηρία, Σομαλία και Σουδάν. Μικρότερες ομάδες προέρχονται από την Μπουρκίνα Φάσο, την Ακτή Ελεφαντοστού, το Τζιμπουτί, την Γκάμπια, τη Γκάνα, τη Γουινέα, την Ινδονησία, το Ιράκ, την Κένυα, το Μάλι, τη Μαυριτανία, τη Σενεγάλη και τη Σιέρα Λεόνε.

Οι ακόλουθες τέσσερις διεθνείς συνθήκες καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και υποστηρίζουν την υιοθέτηση εθνικής νομοθεσίας που τον απαγορεύει: το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ICCPR) (εγκρίθηκε το 1966, τέθηκε σε ισχύ το 1976), το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (ICESCR) (υιοθετήθηκε το 1966, τέθηκε σε ισχύ το 1976), η Σύμβαση για την εξάλειψη όλων των μορφών διάκρισης κατά των γυναικών (CEDAW) (εγκρίθηκε το 1979, τέθηκε σε ισχύ το 1981) και η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (CRC) (υιοθετήθηκε το 1989, τέθηκε σε ισχύ το 1990). Και οι τριάνταδύο (32) χώρες της Ευρώπης έχουν επικυρώσει και τις τέσσερις (4) αυτές συνθήκες χωρίς καμία επιφύλαξη ως προς τις διατάξεις που σχετίζονται με την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Σε περιφερειακό επίπεδο, οι ακόλουθες δύο (2) συνθήκες καταδικάζουν τον ΑΓΓΟ και υποστηρίζουν τη θέσπιση εθνικής νομοθεσίας που τον απαγορεύει: η Σύμβαση για την Προστασία των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ) (εγκρίθηκε το 1950 και τέθηκε σε ισχύ το 1953) και η Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης) (εγκρίθηκε το 2011, τέθηκε σε ισχύ το 2014).

Και οι τριάνταδύο (32) χώρες έχουν υπογράψει και επικυρώσει την ΕΣΔΑ χωρίς καμία επιφύλαξη ως προς τις διατάξεις που σχετίζονται με την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Δυστυχώς, αυτό δεν ισχύει για τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης: μόνο εικοσιπέντε (25) από τις τριάνταδύο (32) χώρες έχουν επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, αλλά καμία χώρα δεν έχει κάνει επιφύλαξη για το άρθρο 38, το οποίο ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ εντός της εδαφικής δικαιοδοσίας μιας χώρας. Συνολικά, δεκαπέντε (15) από αυτές τις εικοσιπέντε (25) χώρες, έχουν υπογράψει και επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης χωρίς καμία επιφύλαξη ως προς τις διατάξεις της Σύμβασης που σχετίζονται με την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Δέκα (10) από αυτές τις εικοσιπέντε (25) χώρες, έχουν υπογράψει και επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, αλλά διατηρούν το δικαίωμα να μην εφαρμόσουν ορισμένες διατάξεις, σύμφωνα με το άρθρο 78, παράγραφος 2 της σύμβασης, που σχετίζεται με την καταπολέμηση ΑΓΓΟ. Και οι δέκα (10) χώρες επιφυλάσσουνται του δικαιώματος να μην εφαρμόσουν μία ή περισσότερες από τις διατάξεις της Σύμβασης που ορίζονται στα εξής άρθρα: άρθρο 30, παράγραφος 2 σχετικά με την κρατική αποζημίωση, άρθρο 44, παράγραφοι 1.ε, 3 και 4 σχετικά με τη δικαιοδοσία, άρθρο 55, παράγραφος 1 σχετικά με τις *ex parte* και *ex officio* διαδικασίες, άρθρο 58 σχετικά με την παραγραφή και άρθρο 59 σχετικά με το καθεστώς διαμονής. Μία από τις πιο ουσιαστικές διατάξεις της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι το άρθρο 44 σχετικά με την εξωεδαφικότητα. Το άρθρο 44 ορίζει την υποχρέωση των χωρών να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για να θεμελιώσουν δικαιοδοσία σε οποιοδήποτε αδίκημα, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, όταν διαπράττεται από έναν από τους υπηκόους τους (άρθρο 44 παράγραφος 1 στοιχείο δ)), από πρόσωπο που έχει συνήθη διαμονή στο έδαφος (άρθρο 44 παράγραφος 1 στοιχείο ε)), ή έναντι υπηκόου ή προσώπου με συνήθη διαμονή στη χώρα αυτή (άρθρο 44 παράγραφος 2). Μόνο επτά

(7) από τις τριάνταδύο (32) χώρες έχουν υπογράψει αλλά δεν έχουν επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης: η Βουλγαρία, η Τσεχική Δημοκρατία, η Ουγγαρία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Σλοβακία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Η Βουλγαρία επίσης δεν είναι πιθανό να επικυρώσει τη Σύμβαση στο εγγύς μέλλον, καθώς την έχει κρίνει αντισυνταγματική. Η Τσεχική Δημοκρατία επιφυλάχθηκε του δικαιώματος, σύμφωνα με το άρθρο 78 παράγραφος 2 της Σύμβασης, να μην εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 30, παράγραφος 2 σχετικά με την κρατική αποζημίωση, το άρθρο 44, παράγραφοι 1.ε, 3 και 4 σχετικά με τη δικαιοδοσία, και το άρθρο 59 σχετικά με το καθεστώς διαμονής.

Και οι τριάνταδύο (32) ευρωπαϊκές χώρες έχουν ποινικοποιήσει τον ΑΓΓΟ είτε ρητά είτε σιωπηρά μέσω διαφορετικών τύπων νομικών πράξεων. Τρεις (3) χώρες, η Ιρλανδία, η Σουηδία και το Ηνωμένο Βασίλειο (9,4% των 32 χωρών) έχουν υιοθετήσει χωριστούς νόμους που ποινικοποιούν ρητά και συγκεκριμένα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων: Δεκατρείς (13) χώρες το Βέλγιο, η Κροατία, η Κύπρος, η Δανία, η Γερμανία, η Ισλανδία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο, η Μάλτα, η Νορβηγία, η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Ελβετία (40,6% των 32 χωρών) έχουν υιοθετήσει ειδικές διατάξεις στους εθνικούς ποινικούς τους κώδικες που ποινικοποιούν ρητά τον ΑΓΓΟ. Επτά (7) χώρες (21,9% των 32 χωρών) έχουν διάταξη γενικής επίθεσης είτε με κυβερνητική δήλωση που επιβεβαιώνει την εφαρμογή αυτής της διάταξης στον ΑΓΓΟ, είτε με άλλη διάταξη που αφορά τον ΑΓΓΟ είτε και με τα δύο. Η Φινλανδία και η Ρουμανία έχουν μόνο κυβερνητικές δηλώσεις επιβεβαιώνοντας την εφαρμογή των γενικών διατάξεων για την επίθεση στον ΑΓΓΟ. Η Γαλλία και η Ολλανδία έχουν και τις δύο κυβερνητικές δηλώσεις και διατάξεις σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η Γαλλία έχει μία διάταξη που ποινικοποιεί συγκεκριμένα την υποκίνηση άλλου ατόμου να κάνει ακρωτηριασμό ανηλίκου ή την υποκίνηση ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, ενώ οι Κάτω Χώρες έχουν μια διάταξη που αφορά ειδικά μια καθοριστική περίοδο για τον ακρωτηριασμό και την εξωεδαφικότητα. Η Ελλάδα και το Λιχτενστάιν έχουν προσθέσει μόνο διατάξεις σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Η Ελλάδα έχει διάταξη που ποινικοποιεί την ηθική αυτουργία σε μια γυναίκα να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, και το Λιχτενστάιν έχει μια διάταξη που ορίζει ότι δεν μπορεί να δοθεί συγκατάθεση για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Η Αυστρία έχει συμπεριλάβει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων γενικά στη διάταξη της για την επίθεση των γεννητικών οργάνων, ως υποπαράγραφο, και έχει επίσης μια διάταξη που διευκρινίζει ότι δεν μπορεί να δοθεί συγκατάθεση στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Εννέα (9) χώρες, Βουλγαρία, Τσεχική Δημοκρατία, Εσθονία, Ουγγαρία, Λετονία, Λιθουανία, Πολωνία, Σλοβακία και Σλοβενία (28,1% των 32 χωρών) έχουν γενικές διατάξεις για την επίθεση που θα μπορούσαν να ισχύουν για τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, αυτό δεν επιβεβαιώνεται από καμία κυβερνητική δήλωση ή άλλες διατάξεις στη νομοθεσία τους. Ωστόσο, όλες αυτές οι χώρες έχουν επικυρώσει τέσσερις (4) συμβάσεις του ΟΗΕ και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (ΕΣΔΑ), οι οποίες καταδικάζουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και υποστηρίζουν την ποινικοποίηση. Η Εσθονία, η Σλοβενία και η Πολωνία έχουν επίσης επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης. Δεδομένου ότι η ποινικοποίηση μπορεί να είναι αποτρεπτικός παράγοντας, είναι σημαντικό να υπάρχουν νόμοι κατά του ΑΓΓΟ σε χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αποτελεί πρόβλημα. Στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ένα ζήτημα μεταξύ της διασποράς και των μεταναστών που κατάγονται από χώρες που ασκούν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, όπως η Σομαλία. Αυτές οι εννέα (9) χώρες που δεν έχουν νόμο, διάταξη ή

κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εγκληματικότητα του ΑΓΓΟ έχουν χαμηλές εισροές μεταναστών από χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ, γεγονός που μπορεί να εξηγήσει τη νομοθετική αδράνεια των κυβερνήσεών τους.

Και οι τριάνταδυο (32) χώρες κατ' αρχήν, έχουν ποινικοποιήσει τον ΑΓΓΟ σε γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών. Δεν προβλέπονται περιορισμοί ηλικίας σε καμία από τις νομικές διατάξεις που ποινικοποιούν ρητά ή σιωπηρά την πρακτική, εκτός από την Ιρλανδία, όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα εάν το θύμα είναι 18 ετών και άνω και η συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού δεν προκάλεσε μόνιμη σωματική βλάβη. Σε δεκαέξι (16) χώρες, σε Βέλγιο, Βουλγαρία, Κροατία, Τσεχική Δημοκρατία, Γαλλία, Ελλάδα, Ουγγαρία, Ιταλία, Λετονία, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Νορβηγία, Πορτογαλία, Σλοβακία και Ισπανία. η ηλικία του θύματος (δηλαδή, εάν το θύμα είναι ανήλικο) μπορεί να αποτελεί επιβαρυντική περίσταση ή να χαρακτηριστεί ο ακρωτηριασμός/επίθεση ως ξεχωριστό επιβαρυντικό αδίκημα.

Οι νόμοι σε δώδεκα (12) χώρες, Αυστρία, Βέλγιο, Κύπρος, Δανία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Λιχτενστάιν, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Νορβηγία, Πορτογαλία, Σουηδία, και των τριών (3) συστατικών χωρών του Ηνωμένου Βασιλείου (Αγγλία, Βόρεια Ιρλανδία και Ουαλία) επιβεβαιώνουν ρητά ότι ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα ανεξάρτητα από τη συγκατάθεση του θύματος. Ενώ το ζήτημα της συναίνεσης δεν αναφέρεται στους ποινικούς κώδικες της Ρουμανίας και της Ολλανδίας, κυβερνητικές εντολές σε αυτές τις δύο χώρες επιβεβαιώνουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί ανεξάρτητα από τη συναίνεση του θύματος. Η συγκατάθεση δεν αναφέρεται στους νόμους δεκατεσσάρων (14) χωρών και μίας συνιστώσας χώρας του Ηνωμένου Βασιλείου ήτοι σε Βουλγαρία, Κροατία, Τσεχική Δημοκρατία, Εσθονία, Φινλανδία, Γαλλία, Ελλάδα, Ουγγαρία, Πολωνία, Ιταλία, Λιθουανία, Λετονία, Σλοβακία, Ελβετία και Σκωτία. Η Ελβετική Κυβέρνηση διευκρίνισε ότι αυτή ήταν μια σκόπιμη απόφαση, καθώς άλλες αλλοιώσεις στα γεννητικά όργανα, όπως τρυπήματα ή χειλοπλαστική, θα μπορούσαν να εμπίπτουν στον ορισμό του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων στην ελβετική νομοθεσία και μπορεί να δοθεί νομικά έγκυρη συγκατάθεση για αυτές. Συνήχθη το συμπέρασμα ότι το ζήτημα της συναίνεσης θα αφεθεί στη νομολογία. Στην Ισπανία, η συναίνεση που δίνεται με έγκυρο, αυθόρμητο και όχι αναγκαστικό τρόπο από το άτομο που υποβάλλεται σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μπορεί να μετριάσει την ποινή για αυτόν, αλλά δεν μπορεί να την δικαιολογήσει. Η συγκατάθεση που δίνεται από ανήλικο ή ανίκανο άτομο δεν θεωρείται ποτέ έγκυρη. Η γερμανική νομοθεσία ορίζει ότι ένα άτομο που προκαλεί σωματική βλάβη με τη συγκατάθεση του θύματος θεωρείται ότι ενεργεί παράνομα μόνο εάν, παρά τη συγκατάθεση αυτή, η πράξη προσβάλλει «κοινή ευπρέπεια». Μια «διευκρινιστική πράξη» (sachstand) που εγκρίθηκε από το ομοσπονδιακό κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι η συγκατάθεση που δίνεται από έναν ανήλικο στον ΑΓΓΟ θα ήταν σε κάθε περίπτωση παράνομη, επειδή δεν έχει την ικανότητα να καταλάβει τι είναι «συναίνεση». Οι γονείς της επίσης δεν μπορούν να συναινέσουν στον ΑΓΓΟ για λογαριασμό της. Στην περίπτωση των ενήλικων γυναικών, οι οποίες καταρχήν έχουν την ικανότητα να κατανοήσουν σε τι συναινούν, η συναίνεση μπορεί ακόμα να θεωρηθεί ότι προσβάλλει την κοινή ευπρέπεια, με βάση την «ηθική» της συναίνεσης. Η «ηθική» της συναίνεσης λέγεται ότι εξαρτάται από τον κίνδυνο βλάβης στη ζωή ή την υγεία και από τους λόγους της συγκατάθεσης. Στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, ο κίνδυνος για τη ζωή ή την υγεία είναι συνήθως υψηλός. Ωστόσο, η «διευκρινιστική πράξη» δηλώνει ότι υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες η συναίνεση μιας γυναίκας σε μια ελαφριά μορφή ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων μπορεί να

θεωρηθεί έγκυρη. Η σλοβενική νομοθεσία ορίζει ότι η επίθεση δεν είναι έγκλημα εάν δοθεί συγκατάθεση, εκτός εάν «τίθεται σε κίνδυνο κοινή νομική αξία».

Σε δεκαεννέα (19) από τις τριάνταδύο (32) χώρες δίδεται ορισμός του ΑΓΓΟ. Σε δεκαέξι (16) από αυτές (Ισλανδία, Ιρλανδία, ΗΒ, Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, Γερμανία, Ιταλία, Μάλτα, Κύπρος, Πορτογαλία, Αυστρία, Κροατία, Ελβετία, Λουξεμβούργο, Λιχτενστάιν), ορίζεται ο ΑΓΓΟ σε νομική διάταξη. Το Βέλγιο, η Ρουμανία και η Ισπανία διευκρινίζουν ότι όλες οι μορφές ΑΓΓΟ έχουν ποινικοποιηθεί, αλλά δεν ορίζουν περαιτέρω τον «ΑΓΓΟ». Οι εννέα (9) από τις τριάνταδύο (32) χώρες (Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Ουγγαρία, Βουλγαρία και Ελλάδα) δεν ορίζουν τον ΑΓΓΟ, ούτε διευκρινίζουν ποια είδη ΑΓΓΟ έχουν ποινικοποιηθεί.

Η προμήθεια, η υποβοήθηση και η υποκίνηση της εκτέλεσης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε όλες τις περιστάσεις έχουν ποινικοποιηθεί σε τριάντα μία (31) από τις χώρες, εκτός από τις τρεις (3) συνιστώσες χώρες του Ηνωμένου Βασιλείου. Οι νόμοι της Αγγλίας, της Βόρειας Ιρλανδίας και της Ουαλίας ποινικοποιούν ρητά την προμήθεια, την υποβοήθηση και την υποκίνηση ΑΓΓΟ μόνο εάν ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται στο εξωτερικό και ο δράστης δεν έχει βρετανική ιθαγένεια ή δεν είναι κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου. Η προμήθεια, η υποβοήθηση και η υποκίνηση της εκτέλεσης του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων έχουν ποινικοποιηθεί ειδικά σε τέσσερις (4) χώρες, Βέλγιο, Κύπρο, Λουξεμβούργο και Σουηδία, και σε μία (1) συνιστώσα χώρα του Ηνωμένου Βασιλείου, τη Σκωτία. Η προμήθεια, η βοήθεια και η υποκίνηση ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο σε εικοσιεπτά (27) χώρες. Σε εικοσιτέσσερις (24) από αυτές (Αυστρία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Κροατία, Κύπρος, Τσεχία, Δανία, Εσθονία, Γαλλία, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ιταλία, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Νορβηγία, Πολωνία, Ρουμανία, Σλοβακία, Σλοβενία και Ισπανία) χαρακτηρίζονται όλοι οι συμμετέχοντες στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ χαρακτηρίζονται ως «συμμέτοχοι» είτε μέσω ειδικών διατάξεων για τον ΑΓΓΟ είτε βάσει της γενικής νομοθεσίας. Σε επτά (7) χώρες, Φινλανδία, Γερμανία, Ελλάδα, Ολλανδία, Πορτογαλία, Σουηδία και Ελβετία, μόνο εκείνοι που εκτελούν τον ΑΓΓΟ χαρακτηρίζονται ως «αυτουργοί», ενώ όσοι συνδράμουν θεωρούνται «συνεργοί», και δικάζονται με ελαφρυντικές ποινές όπως ορίζει ο νόμος. Η βοήθεια ή η υποκίνηση μιας γυναίκας ή ενός κοριτσιού να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχει ποινικοποιηθεί σε πέντε (5) χώρες (Κροατία, Γαλλία, Ελλάδα, Μάλτα και το Ηνωμένο Βασίλειο). Στη Γαλλία, αυτό ισχύει μόνο για την παροχή βοήθειας ή υποκίνησης ανηλίκου να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Το να επιτρέπεται η χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων πιθανότατα έχει ποινικοποιηθεί και στις τριάνταδύο (32) χώρες, είτε βάσει ειδικών διατάξεων σχετικά με την υποβοήθηση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων είτε βάσει γενικών διατάξεων για την υποβοήθηση ενός αδικήματος. Η παροχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ πιθανότατα έχει ποινικοποιηθεί και στις τριάνταδύο (32) χώρες μέσω ειδικών διατάξεων για την υποβοήθηση του ΑΓΓΟ ή γενικών διατάξεων για την παροχή βοήθειας σε ένα αδίκημα. Η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ΑΓΓΟ πιθανότατα έχει ποινικοποιηθεί σε δέκα (10) χώρες. Σε τρεις (3) χώρες, Πορτογαλία, Σουηδία και Ελβετία, η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων πιθανότατα αναφέρεται ως «προετοιμασία ΑΓΓΟ». Σε επτά (7) χώρες, Τσεχία, Φινλανδία, Ουγγαρία, Ολλανδία, Λετονία, Λιθουανία και Σλοβακία, η κατοχή (ειδικών) εργαλείων αναφέρεται ως «προετοιμασία εγκλήματος». Σε αυτές τις επτά (7) χώρες, η συγκεκριμένη περίπτωση ακρωτηριασμού θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως «βαριά

σωματική βλάβη», όπως ορίζεται από τους νόμους αυτών των χωρών. Στη Δανία, η κατοχή (συγκεκριμένων) εργαλείων για τον ΑΓΓΟ μπορεί να χαρακτηριστεί ως «απόπειρα».

Παρόλο που και οι τριάνταδυο (32) χώρες έχουν ποινικοποιήσει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, δεν απαιτούν όλες από οποιοδήποτε άτομο που γνωρίζει την τέλεση του ΑΓΓΟ να το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές. Η Κύπρος, η Πορτογαλία και οι Κάτω Χώρες δεν ορίζουν καμία υποχρέωση αναφοράς όταν κάποιος γνωρίζει έναν κίνδυνο ή τη διάπραξη ακρωτηριασμού. Η Πορτογαλία έχει ιδιαίτερα αυστηρούς νόμους περί επαγγελματικού απορρήτου, οι οποίοι μπορούν να αρθούν χωρίς τη συγκατάθεση της ασθενούς μόνο σε περίπτωση θανάτου ή ασθένειας που πρέπει να αναφερθεί. Οι Κάτω Χώρες ορίζουν την υποχρέωση για τους οργανισμούς και τους αυτοαπασχολούμενους επαγγελματίες να διατηρούν έναν κωδικό αναφοράς για την παρακολούθηση περιπτώσεων ύποπτης βίας ή κακοποίησης παιδιών, αλλά εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του επαγγελματία να τις αναφέρει στις αρχές.

Σε δεκαεπτά (17) χώρες, σε Αυστρία, Τσεχική Δημοκρατία, Δανία, Εσθονία, Φινλανδία, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Λετονία, Λιθουανία, Ρουμανία, Σλοβακία, Σλοβενία, Ισπανία, Σουηδία, Ελβετία και Ηνωμένο Βασίλειο (μόνο Αγγλία και Ουαλία), υποχρεώνουν τους επαγγελματίες και τα ιδρύματα που παρέχουν περίθαλψη, εκπαίδευση ή ιατρικές, κοινωνικές ή άλλες υπηρεσίες που απαιτούν τακτική επαφή με παιδιά και νέους να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχει υποψία ότι η ευημερία και η ανάπτυξη ενός παιδιού κινδυνεύει η υγεία ή υπάρχει υποψία ότι κινδυνεύει η ζωή. Εκτός από τους προαναφερθέντες ειδικούς, η Φινλανδία προβλέπει την υποχρέωση για τα άτομα που παρέχουν θρησκευτικές υπηρεσίες να ειδοποιούν τους φορείς του τόπου κατοικίας ενός ανήλικου του οποίου η ανάπτυξη τίθεται σε κίνδυνο. Εικοσιδύο (22) χώρες ορίζουν την υποχρέωση για οποιονδήποτε να αναφέρει μια περίπτωση κατά την οποία γνωρίζει ότι ένα παιδί χρειάζεται προστασία. Επιπλέον, η Βουλγαρία, η Εσθονία, η Λιθουανία, η Πολωνία και η Ισπανία υπογραμμίζουν την άμεση ανάγκη αναφοράς του ΑΓΓΟ μόλις το άτομο αντιληφθεί τον κίνδυνο ή τη διάπραξη ΑΓΓΟ. Δεκαέξι (16) χώρες έχουν ποινικοποιήσει την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ (Κροατία, Τσεχία, Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ιρλανδία, Ιταλία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Νορβηγία, Πολωνία, Σλοβακία, Σλοβενία και Σουηδία). Μόνο πέντε (5) από αυτές τις χώρες, Γερμανία, Ιταλία, Μάλτα, Νορβηγία και Πολωνία, έχουν ποινικοποιήσει οποιοδήποτε άτομο δεν αναφέρει τον ΑΓΓΟ. Η μη αναφορά ακρωτηριασμού είναι ποινικό αδίκημα στην Κροατία εάν η περίπτωση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον πέντε (5) ετών εάν η αναφορά θα είχε αποτρέψει το έγκλημα, στο Λιχτενστάιν εάν η περίπτωση του ακρωτηριασμού τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους εάν η αναφορά θα μπορούσε να είχε αποτρέψει το έγκλημα. Στη Γαλλία και το Λουξεμβούργο εάν η καταγγελία της υπόθεσης θα είχε αποτρέψει το έγκλημα, σε Τσεχία, Φινλανδία, Λιθουανία, Πολωνία και τη Σλοβακία εάν η περίπτωση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων κριθεί ότι έχει προκαλέσει σοβαρή σωματική βλάβη, στην Ιρλανδία εάν το θύμα είναι ανήλικο, στη Σλοβενία, εάν ο ΑΓΓΟ έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός θύματος ή εάν οι προετοιμασίες για τον ΑΓΓΟ τιμωρούνται με τουλάχιστον τρία (3) χρόνια φυλάκιση (οι γιατροί, ωστόσο, εξαιρούνται από την τιμωρία εάν δεν αναφέρουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων) και στη Σουηδία, ανάλογα με τον ρόλο που έχει ένα άτομο σε ένα αδίκημα – μεταξύ άλλων, εάν ένα άτομο είναι συνεργός σε ένα αδίκημα σε μικρό βαθμό. Ωστόσο, η Κροατία παραλείπει αυτήν την εξαίρεση εάν ο ΑΓΓΟ εκτελείται σε παιδί και θεσπίζει ποινική ευθύνη για όποιον δεν αναφέρει

περίπτωση ακρωτηριασμού. Επιπλέον, οι συνεργοί του ΑΓΓΟ ή τα άτομα που δεσμεύονται από τους νόμους περί επαγγελματικού απορρήτου εξαιρούνται από την τιμωρία για την παράλειψη αναφοράς του ακρωτηριασμού στη Γαλλία και οι γιατροί εξαιρούνται στη Σλοβενία. Πέντε (5) χώρες, Κροατία, Γαλλία, Λιθουανία, Λουξεμβούργο και Σλοβενία, εξαιρούν από τιμωρία τα άτομα που δεν αναφέρουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, εάν αυτά τα άτομα βρίσκονται κοντά στον δράστη. Αυτό περιλαμβάνει συζύγους, συντρόφους, συγγενείς εξ αίματος σε απευθείας γραμμή, γονείς, αδέρφια, θετούς γονείς/θετά παιδιά ή παππούδες/γιαγιάδες. Σε έξι (6) χώρες, οι επαγγελματίες εξαιρούνται από την τιμωρία για παραβίαση της νομοθεσίας περί επαγγελματικού απορρήτου μόνο υπό συγκεκριμένες συνθήκες ή προϋποθέσεις: στο Βέλγιο εάν κληθούν ως μάρτυρες σε δικαστικές υποθέσεις, στην Εσθονία και τη Σλοβενία εάν η μη αναφορά θα είχε ως αποτέλεσμα σημαντική ζημία στο θύμα ή σε άλλα άτομα, στην Ελλάδα, εάν η καταγγελία εγκλήματος προστατεύει ένα δικαιολογημένο ουσιαστικό συμφέρον, στο Λιχτενστάιν εάν οι συνέπειες της παράλειψης αναφοράς είναι σοβαρότερες από τις συνέπειες της παραβίασης του επαγγελματικού απορρήτου και στο Ηνωμένο Βασίλειο εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διενεργήθηκε σε ανήλικο.

Οι δεκαοκτώ (18) από τις τριάνταδύο (32) χώρες δεν έχουν ειδικές διατάξεις στους κώδικες τους για τον ιατρικό ακρωτηριασμό ή την κακή πρακτική από εξουσιοδοτημένο επαγγελματία ιατρό. Ωστόσο, ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων εξακολουθεί να αποτελεί ποινικό αδίκημα σε αυτές τις χώρες σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο. Οι νόμοι επτά (7) χωρών, Κύπρος, Γερμανία, Ιρλανδία, Ιταλία, Μάλτα, Πορτογαλία και Ηνωμένο Βασίλειο, αναφέρουν τον ιατρικό ακρωτηριασμό ή παρέχουν ιατρικές εξαιρέσεις από τους νόμους κατά του ΑΓΓΟ. Είναι σημαντικό, ωστόσο, να σημειωθεί ότι ο ΑΓΓΟ δεν πληροί τα απαραίτητα κριτήρια για να τεθεί υπό την εξαίρεση της «ιατρικής αναγκαιότητας» σε οποιαδήποτε δεδομένη χρονική στιγμή, ακόμη και αν διεξάγεται από γιατρό σε κλινική. Ως εκ τούτου, τέτοιες εξαιρέσεις από την ποινή δεν ισχύουν για ιατροποιημένο ΑΓΓΟ. Οι νόμοι της Κύπρου και της Μάλτας προβλέπουν ιατρικές εξαιρέσεις από τον ΑΓΓΟ, αλλά μόνο εάν υπάρχει συγκεκριμένη «ιατρική αναγκαιότητα» για μια τέτοια διαδικασία. Ο Ποινικός Κώδικας της Ιταλίας ποινικοποιεί την εκτέλεση ή την παροχή βοήθειας στον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ από επαγγελματίες ενός επαγγέλματος υγείας. Προβλέπει επίσης εξαίρεση από τις κυρώσεις εάν πραγματοποιούνται χειρουργικές επεμβάσεις που θα μπορούσαν να ισοδυναμούν με ΑΓΓΟ για τις θεραπευτικές ανάγκες μιας γυναίκας. Στη Γερμανία, ορίζεται ότι η αφαίρεση ή η αλλοίωση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα εάν υπάρχει ιατρική ανάγκη για κάτι τέτοιο ή εάν πραγματοποιείται για λόγους αισθητικής χειρουργικής. Ο Ποινικός Κώδικας της Πορτογαλίας περιέχει μια γενική διάταξη για το ιατρικό λάθος. Περιλαμβάνει επίσης ιατρική εξαίρεση από αδίκημα που αφορά παραβίαση της σωματικής ακεραιότητας, εάν η χειρουργική επέμβαση διενεργείται από ιατρό ή άλλο νόμιμο εξουσιοδοτημένο άτομο με σκοπό την πρόληψη, διάγνωση, ανακούφιση ή μετριασμό ασθένειας, ταλαιπωρίας, τραυματισμού, σωματικής κόπωσης ή ψυχικής διαταραχής. Πρώτον, μια χειρουργική επέμβαση δεν θεωρείται ΑΓΓΟ εάν είναι απαραίτητο για την προστασία της σωματικής ή ψυχικής υγείας ενός κοριτσιού ή μιας γυναίκας και εάν πραγματοποιείται από εγγεγραμμένο ιατρό. Η βρετανική νομοθεσία ορίζει ότι η πεποίθηση ενός κοριτσιού ή μιας γυναίκας ή οποιουδήποτε άλλου ατόμου ότι ο ΑΓΓΟ είναι εθιμική ή τελετουργική (θρησκευτική) απαίτηση δεν έχει σημασία για τον καθορισμό του αν η επέμβαση είναι απαραίτητη. Δεύτερον, μια χειρουργική επέμβαση δεν θεωρείται ΑΓΓΟ εάν εκτελείται από εγγεγραμμένο ιατρό, μαία ή άτομο

που εκπαιδεύεται ως ασκούμενος σε κορίτσι ή γυναίκα σε οποιοδήποτε στάδιο τοκετού ή αμέσως μετά τον τοκετό, για σκοπούς που σχετίζονται με τον τοκετό ή τη γέννα. Οι υπόλοιπες επτά (7) χώρες ποινικοποιούν τον ιατρικό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με το γενικό ποινικό δίκαιο, αλλά παρέχουν επίσης ορισμένες λεπτομέρειες, ως εξής: η Βουλγαρία, η Κροατία, η Φινλανδία, η Ισλανδία, το Λιχτενστάιν και η Ολλανδία έχουν ποινικοποιήσει τις μη αδειοδοτημένες ιατρικές πρακτικές και πρακτικές από εξουσιοδοτημένους ιατρούς που παραβιάζουν τις καθιερωμένες διαδικασίες, οι οποίες πιθανότατα καλύπτουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Επιπλέον, ο Ποινικός Κώδικας της Δημοκρατίας της Ρουμανίας προβλέπει ποινή για τους επαγγελματίες ιατρούς για πρόκληση σωματικής βλάβης λόγω μη συμμόρφωσης με τις νομικές διατάξεις και τα μέτρα για την ορθή άσκηση επαγγέλματος.

Όλες οι χώρες, εκτός από τη Βουλγαρία, εκτείνονται στην εξωεδαφική εφαρμογή των ποινικών τους νόμων στην εκτέλεση των ΑΓΓΟ στο εξωτερικό σε ορισμένες τουλάχιστον περιπτώσεις. Ωστόσο, στην περίπτωση του ΑΓΓΟ, το διπλό έγκλημα είναι σημαντικός παράγοντας. Η απαίτηση του διπλού αξιόποινου ορίζει ότι μια πράξη όχι μόνο πρέπει να συνιστά αδίκημα στη χώρα όπου δικάζεται, αλλά πρέπει επίσης να συνιστά αδίκημα στη χώρα όπου διαπράχθηκε. Για τον ΑΓΓΟ, αυτό δεν συμβαίνει πάντα, καθώς ορισμένοι από τους σημαντικούς πληθυσμούς της διασποράς στην Ευρώπη προέρχονται από χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων παραμένει νόμιμος, συμπεριλαμβανομένης της Σομαλίας και του Μάλι, και θα μεταφέρουν τα κορίτσια τους εκεί για να κοπούν. Οι νόμοι επτά (7) χωρών, του Βελγίου, της Κύπρου, του Λουξεμβούργου, της Πορτογαλίας, της Σλοβακίας, της Σουηδίας και της Ελβετίας, επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα. Έτσι, η εθνικότητα και το καθεστώς διαμονής τόσο του δράστη όσο και του θύματος είναι άσχετα εάν ο δράστης συλληφθεί στο έδαφος της διωκτικής χώρας (και δεν μπορεί να εκδοθεί). Οι νόμοι έξι (6) χωρών, της Εσθονίας, της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Λιθουανίας, της Πολωνίας και της Σλοβενίας, επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των ποινικών τους νόμων στην εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Ωστόσο, στην Εσθονία, την Ελλάδα, την Πολωνία και τη Σλοβενία, είτε ο δράστης είτε το θύμα πρέπει να είναι υπήκοος της χώρας δίωξης για εξωεδαφική εφαρμογή. Στην Ιρλανδία και τη Λιθουανία, ο δράστης πρέπει να είναι υπήκοος ή πολίτης της χώρας δίωξης για εξωεδαφική εφαρμογή και στην Ιρλανδία το θύμα πρέπει να είναι είτε ανήλικο είτε να έχει υποστεί μόνιμη σωματική βλάβη. Οι νόμοι έξι (6) χωρών, της Αυστρίας, της Κροατίας, της Ιταλίας, του Λιχτενστάιν, της Νορβηγίας και της Ισπανίας, επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των ποινικών τους νόμων στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εφόσον είτε ο δράστης είτε το θύμα είναι υπήκοος ή κάτοικος της διωκτικής χώρας. Εάν ούτε ο δράστης ούτε το θύμα είναι υπήκοος ή κάτοικος της διωκτικής χώρας, η εξωεδαφική εφαρμογή δεν παρατείνεται. Οι νόμοι δύο (2) χωρών, Γαλλίας και Ουγγαρίας, επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των ποινικών τους νόμων στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, εφόσον είτε ο δράστης είτε το θύμα είναι υπήκοος της διωκτικής χώρας. Οι νόμοι οκτώ (8) χωρών, Τσεχίας, Δανίας, Φινλανδίας, Ισλανδίας, Λετονίας, Μάλτας, Κάτω Χώρες και Ηνωμένο Βασίλειο, επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των ποινικών τους νόμων στη διεξαγωγή του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εφόσον ο δράστης είναι υπήκοος

ή κάτοικος της διωκτικής χώρας. Οι νόμοι της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δανίας, της Φινλανδίας και των Κάτω Χώρων επεκτείνουν επίσης την εξωεδαφική εφαρμογή εάν το θύμα είναι υπήκοος ή κάτοικος της χώρας δίωξης, αλλά πάντα υπό την απαίτηση του διπλού αξιοποιήσιμου. Οι νόμοι της Ισλανδίας, της Λετονίας, της Μάλτας και του Ηνωμένου Βασιλείου δεν επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή εάν μόνο το θύμα είναι υπήκοος ή κάτοικος της σχετικής χώρας. Το δίκαιο της Γερμανίας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του γερμανικού ποινικού δικαίου στη διεξαγωγή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, εφόσον το θύμα είναι είτε Γερμανός υπήκοος είτε κάτοικος. Εάν μόνο ο δράστης είναι Γερμανός υπήκοος ή κάτοικος, η εξωεδαφική εφαρμογή επεκτείνεται επίσης, αλλά πάντα υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Το δίκαιο της Ρουμανίας επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ρουμανικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, εφόσον το θύμα είναι Ρουμάνος υπήκοος. Εάν μόνο ο δράστης είναι Ρουμάνος υπήκοος, επεκτείνεται και η εξωεδαφική εφαρμογή, αλλά πάντα υπό την απαίτηση του διπλού εγκλήματος. Εάν κανένας από τους δύο δεν είναι Ρουμάνοι υπήκοοι, αλλά μόνο ο ένας ή και οι δύο κάτοικοι της Ρουμανίας, η εξωεδαφική εφαρμογή δεν επεκτείνεται.

Όπως αναφέρθηκε σε προηγούμενες ενότητες, και οι τριανταδύο (32) χώρες έχουν ποινικοποιήσει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είτε ρητά είτε σιωπηρά. Ωστόσο, οι χώρες προβλέπουν διαφορετικές ποινές για τον ΑΓΓΟ και τα αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ, ανάλογα με τις συνέπειες μιας συγκεκριμένης περίπτωσης ΑΓΓΟ (δηλαδή τη μορφή σωματικής βλάβης που κρίνεται ότι προκάλεσε ο ΑΓΓΟ) και εάν ισχύουν τυχόν επιβαρυντικές περιστάσεις. Παραπάνω από 10 έτη είναι η μέγιστη φυλάκιση για αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και τα αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ ορίζεται από την πλειονότητα των νόμων των 32 χωρών. Ωστόσο, τέσσερις (4) χώρες έχουν μικρότερες μέγιστες ποινές, η Κύπρος, η Ουγγαρία και το Λιχτενστάιν ορίζουν μέγιστη ποινή πέντε ετών, και η Κροατία έχει μέγιστη ποινή οκτώ ετών. Το Λουξεμβούργο είναι η μόνη χώρα που ορίζει (πιθανή) ισόβια κάθειρξη ως ανώτατη ποινή για αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ .

Οι μισές από τις χώρες έχουν συγκεκριμένους νόμους κατά του ΑΓΓΟ ή ειδικές διατάξεις στο γενικό ποινικό δίκαιο που ορίζουν κυρώσεις για αδικήματα που σχετίζονται με αυτόν. Η μέγιστη ποινή κυμαίνεται από πέντε (5) έως δεκαπέντε (15) χρόνια φυλάκιση. Οι υπόλοιπες χώρες δεν αναφέρουν απευθείας τον ΑΓΓΟ στους νόμους τους, αλλά προβλέπουν μια ποινή για το αδίκημα της (βαριάς/επιβαρυνμένης) επίθεσης, η οποία περιλαμβάνει αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και τα αδικήματα που σχετίζονται με αυτόν. Η μέγιστη ποινή για αυτά τα συγκεκριμένα αδικήματα κυμαίνεται μεταξύ τριών (3) και δεκαπέντε (15) ετών φυλάκισης. Στις περισσότερες περιπτώσεις ΑΓΓΟ, ενδέχεται να ισχύουν επιβαρυντικές περιστάσεις, καθώς ο ΑΓΓΟ συχνά διαπράττεται εναντίον ανηλίκων ή ανίκανων ατόμων, μπορεί να προκαλέσει ασθένειες, ανικανότητα προς εργασία ή βλάβες στην υγεία, μπορεί να είναι βασανιστικά επώδυνο, μπορεί να εκτελεστεί με ιδιαίτερη σκληρότητα ή μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο του θύματος. Είκοσι τρεις (23) χώρες επισημαίνουν τουλάχιστον μία από τις προαναφερθείσες επιβαρυντικές περιστάσεις και, ως εκ τούτου, θα επιβάλλουν υψηλότερες ποινές για αδικήματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ . Η ανώτατη ποινή κυμαίνεται μεταξύ τριών (3) και είκοσι ετών (20) φυλάκισης, εκτός από το Λουξεμβούργο, όπου μπορεί να επιβληθεί ισόβια κάθειρξη. Στη Βουλγαρία, τη Γαλλία, την Ελλάδα, την Ισλανδία, το Λουξεμβούργο, τη Μάλτα, τη Νορβηγία, τη Σλοβακία, τη Σλοβενία και τις Κάτω Χώρες, η ποινή που

προβλέπεται για την άσκηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, όπου συντρέχουν επιβαρυντικές περιστάσεις, είναι φυλάκιση δεκαπέντε (15) ετών ή περισσότερο. Συνολικά, εικοσιτέσσερις (24) χώρες ορίζουν κυρώσεις για συνεργούς σε αδικήματα που σχετίζονται με ΑΓΓΟ. Ο ορισμός του συνεργού περιλαμβάνει γενικά προμηθευτές, βοηθούς, συνεργάτες, βοηθούς, απαγωγείς, σύμβουλους και κάθε άλλο πρόσωπο που διαδραματίζει ρόλο στην εκτέλεση ή τον σχεδιασμό αδικημάτων που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ. Οι περισσότερες από αυτές τις εικοσιτέσσερις (24) χώρες προβλέπουν την ίδια ποινή για τους συνεργούς (ονομάζεται επίσης «από κοινού δράστες» ή «συμμέτοχοι εγκλήματος») ως προς τους δράστες του ΑΓΓΟ, εκτός από μερικές περιπτώσεις. Ο νόμος στις Κάτω Χώρες ορίζει ότι οι συνεργοί μπορούν να καταδικαστούν στα δύο τρίτα (2/3) της ποινής φυλάκισης στην οποία μπορεί να καταδικαστεί ο δράστης (στην περίπτωση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, αυτό μπορεί να ανέλθει σε δέκα (10) χρόνια και οκτώ (8) μήνες). Η Ελλάδα, η Πορτογαλία, η Σουηδία και η Ελβετία προσφέρουν μειωμένη ποινή για τους συνεργούς σε σύγκριση με την ποινή που προβλέπεται για τον δράστη. Δεκαέξι (16) χώρες ποινικοποιούν τη μη αναφορά περιστατικού ακρωτηριασμού στις αρχές η Κροατία, η Τσεχία, η Φινλανδία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιρλανδία, η Ιταλία, το Λιχτενστάιν, η Λιθουανία, το Λουξεμβούργο, η Μάλτα, η Νορβηγία, η Πολωνία, η Σλοβακία, η Σλοβενία και η Σουηδία. Ωστόσο, μόνο δώδεκα (12) από αυτές τις χώρες καθορίζουν κυρώσεις για την παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ. Η μέγιστη ποινή για την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ που προβλέπεται σε αυτές τις δώδεκα (12) χώρες κυμαίνεται μεταξύ προστίμου και φυλάκισης έως και τριών (3) ετών. Στην Ιταλία, η παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού δεν ποινικοποιείται για τους μέσους πολίτες, αλλά για τους δημόσιους λειτουργούς. Τρεις (3) χώρες προβλέπουν απαγόρευση της άσκησης του ιατρικού επαγγέλματος ή αποκλεισμό από το ιατρικό επάγγελμα για όσους επαγγελματίες ιατρούς ασκούν ΑΓΓΟ. Η Ελλάδα προβλέπει απαγόρευση άσκησης του ιατρικού επαγγέλματος έως και δύο (2) χρόνια. Η Ιταλία αναφέρει αποκλεισμό από την ιατρική πρακτική για έως και δέκα (10) χρόνια. Η Ελβετία προβλέπει απαγόρευση άσκησης της ιατρικής για έως και πέντε (5) χρόνια για τους επαγγελματίες ιατρούς που εκτελούν ΑΓΓΟ, έως και δέκα (10) χρόνια εάν ο ακρωτηριασμός γεννήθηκε σε ανήλικο και μέχρι ισόβια εάν υπάρχει υποψία ότι ο ιατρός θα ασχοληθεί με τον ακρωτηριασμό μετά από δέκα (10) χρόνια από τη στιγμή που κρίθηκε ένοχος για ακρωτηριασμό. Τέλος, η Ουγγαρία και η Πορτογαλία προβλέπουν ποινές φυλάκισης ενός (1) έτους ή τριών (3) ετών, αντίστοιχα, για ένα άτομο που συμμετέχει σε προετοιμασίες πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης σε ένα άτομο, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ.

Υπάρχουν νόμοι μέσω των οποίων τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται σε τριάντα (31) από τις τριάντα (32) χώρες. Μόνο στην Πορτογαλία είναι πιθανό τα «άκοπα» κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό να μην προστατεύονται από τους γενικούς νόμους προστασίας των παιδιών, επειδή δεν φαίνεται να εμπίπτουν στον νομικό ορισμό του «παιδιού σε κίνδυνο» που διατηρείται στους νόμους για την προστασία του παιδιού. Ο πορτογαλικός νόμος για την προστασία του παιδιού παρέχει έναν εξαντλητικό κατάλογο περιπτώσεων στα οποία ένα παιδί θεωρείται ότι βρίσκεται «σε κίνδυνο», τα οποία ούτε περιλαμβάνει ρητά ή σιωπηρά «άκοπα» κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Ένα παιδί πρέπει να έχει κακοποιηθεί σωματικά για να θεωρηθεί ότι κινδυνεύει. Δεν διευκρινίζεται εάν περιλαμβάνει παιδί που διατρέχει κίνδυνο σωματική κακοποίηση ή κινδυνεύει να γίνει θύμα αδικήματος. Σε τρεις (3) συνιστώσες χώρες του Ηνωμένου Βασιλείου, Αγγλία, Βόρεια Ιρλανδία και Ουαλία, τόσο τα «άκοπα» κορίτσια όσο και οι γυναίκες μπορούν να προστατεύονται μέσω εντολών προστασίας γυναικείων

γεννητικών οργάνων (FGMPOs). Οι εντολές για την προστασία του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων είναι δικαστικές εντολές ειδικά για τον ΑΓΓΟ που μπορεί να περιέχουν, καταρχήν, οποιοδήποτε είδος μέτρου που το δικαστήριο κρίνει σκόπιμο για την προστασία κάποιου από το να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Οι FGMPOs μπορούν να απευθύνονται σε οποιονδήποτε και μπορούν να γίνουν εναντίον οποιουδήποτε ατόμου που θα μπορούσε να εμπλακεί ή να εμπλακεί με το να κάνει μια γυναίκα ή ένα κορίτσι να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Ωστόσο, αυτοί οι ειδικοί νόμοι προστασίας του ΑΓΓΟ δεν έχουν ακόμη τεθεί σε ισχύ στη Σκωτία (μία από τις συνιστώσες χώρες του Ηνωμένου Βασιλείου). Σε όλες τις άλλες χώρες, τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να προστατεύονται μέσω των νόμων για την προστασία των παιδιών σε γενικούς αστικούς κώδικες. Αυτές οι γενικές προστασίες μπορούν να ταξινομηθούν ως επίβλεψη και προστατευτικά/υποστηρικτικά μέτρα όσο το παιδί παραμένει στο σπίτι υπό τη φροντίδα των γονιών του και τοποθέτηση εκτός σπιτιού, όπου το παιδί αναλαμβάνεται από τις αρμόδιες αρχές. Τα προστατευτικά/υποστηρικτικά μέτρα διαφέρουν από χώρα σε χώρα και μπορεί να κυμαίνονται από οικογενειακή θεραπεία και εκπαίδευση γονέων, έως τακτικές σωματικές εξετάσεις για τον αποκλεισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, έως ταξιδιωτικές απαγορεύσεις για την αποφυγή ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Σε είκοσιεπτά (27) από τις χώρες, τα «άκοπα» κορίτσια και οι οικογένειές τους μπορούν να τεθούν υπό επίβλεψη ή/και να προστατευθούν μέσω προστατευτικών και υποστηρικτικών μέτρων. Η θέσπιση τέτοιας εποπτείας ή μέτρων μπορεί να αποφασιστεί από τις κοινωνικές υπηρεσίες, εάν είναι απαραίτητο χωρίς τη γονική συναίνεση, σε δεκαπέντε (15) χώρες, σε Βουλγαρία, Κροατία, Τσεχία, Δανία, Εσθονία, Φινλανδία, Ουγγαρία, Ισλανδία, Λετονία, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Νορβηγία, Ρουμανία, Ισπανία, Σουηδία και Ελβετία. Στις δώδεκα (12) άλλες χώρες, τέτοια εποπτεία και μέτρα μπορούν να θεσπιστούν με δικαστική απόφαση, εάν είναι απαραίτητο χωρίς γονική συναίνεση ήτοι σε Αυστρία, Βέλγιο, Κύπρος, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Λιχτενστάιν, Μάλτα, Κάτω Χώρες, Πολωνία και Σλοβενία. Σε είκοσιεννέα (29) χώρες, τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να ληφθούν υπό φροντίδα και να απομακρυνθούν από το σπίτι, εάν η ασφάλειά τους δεν μπορεί να εγγυηθεί διαφορετικά. Στις περισσότερες χώρες αυτό μπορεί να γίνει μόνο εάν αποδειχθεί ότι τα προστατευτικά μέτρα ή/και η εποπτεία ήταν άκαρπες ή εύλογα αναμένεται ότι τέτοια μέτρα θα αποβούν άκαρπες. Τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να ληφθούν υπό φροντίδα κατόπιν απόφασης των αρμόδιων υπηρεσιών κοινωνικών υπηρεσιών, εάν είναι απαραίτητο χωρίς τη συναίνεση των γονέων, σε εννέα (9) χώρες, σε Κροατία, Δανία, Φινλανδία, Ουγγαρία, Νορβηγία, Ρουμανία, Σλοβακία, Σουηδία και Ελβετία. Σε δεκαεννέα (19) χώρες, τα «άκοπα» κορίτσια μπορούν να αναληφθούν μόνο κατόπιν δικαστικής απόφασης, εάν είναι απαραίτητο χωρίς τη γονική συναίνεση ήτοι σε Αυστρία, Βέλγιο, Κύπρος, Τσεχία, Εσθονία, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ιταλία, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Ολλανδία, Πολωνία, Σλοβενία και Ισπανία. Σε μια (1) χώρα, την Ισλανδία, ένα κορίτσι μπορεί να ληφθεί υπό φροντίδα με απόφαση των κοινωνικών υπηρεσιών για διάρκεια δύο (2) μηνών. Για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα απαιτείται δικαστική απόφαση.

Μόνο δεκατρείς (13) από τις τριάνταδυο (32) χώρες τονίζουν τις κυβερνητικές υποχρεώσεις για την προστασία των άκοπων κοριτσιών και γυναικών. Αυτές οι χώρες είναι η Δανία, η Φινλανδία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ελλάδα, η Ιταλία, η Λιθουανία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Σουηδία, η Ολλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Εννέα (9) από αυτές τις χώρες, Δανία, Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία και Ελβετία, έχουν εφαρμόσει εθνικά σχέδια

δράσης για την καταπολέμηση και την πρόληψη του ΑΓΓΟ. Η Δανία έχει ένα αρκετά πρόσφατο Εθνικό Σχέδιο Δράσης που καλύπτει την καταπολέμηση και την πρόληψη του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η τοπική αρχή δεν δείχνει πολλά υποσχόμενα επίπεδα συντονισμού και δέσμευσης για την πρόληψη του ΑΓΓΟ, καθώς οι περισσότεροι δήμοι δεν έχουν εφαρμόσει αυτό το σχέδιο δράσης ή δεν έχουν συμπεριλάβει τον ακρωτηριασμό σε περισσότερα τοπικά σχέδια δράσης. Η Ελλάδα έχει μερικά σχέδια δράσης που περιλαμβάνουν τον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου του Εθνικού Σχεδίου Δράσης για τη Δημόσια Υγεία, το οποίο αναφέρει το δικαίωμα προστασίας από τον ακρωτηριασμό και του Εθνικού Σχεδίου Δράσης για την Ισότητα των Φύλων για την περίοδο 2016-2020, το οποίο προβλέπει μέτρα για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών. Εκτός από ένα εθνικό σχέδιο δράσης, η Ελβετία διαθέτει το Δίκτυο κατά της κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων, μια συνεργασία μεταξύ ΜΚΟ που υποστηρίζεται από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση. Η Ισπανία ανέπτυξε το Κοινό Πρωτόκολλο για την Αντίδραση της Υγείας στον ΑΓΓΟ το 2015 ως την πρώτη ομοιόμορφη δράση κατά του ΑΓΓΟ και ένα σχέδιο για την περίοδο 2020-2022 για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Δώδεκα στις δεκαεπτά αυτόνομες κοινότητες στην Ισπανία έχουν τα δικά τους πρωτόκολλα ή καθοδήγηση σχετικά με την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Παρόλο που η Γερμανία δεν διαθέτει πρόσφατα εθνικά σχέδια δράσης που να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δημιούργησε μια ομάδα εργασίας για την εξάλειψη της πρακτικής. Είναι επιφορτισμένο με την ανάπτυξη στρατηγικών για την εφαρμογή μέτρων και τη συλλογή αξιόπιστων στατιστικών δεδομένων για τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 1 του γαλλικού νόμου για την πραγματική ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών ορίζει ότι η εθνική κυβέρνηση και οι τοπικές αρχές έχουν υποχρεώσεις να εφαρμόζουν και να χρηματοδοτούν πολιτικές που στοχεύουν στην καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών. Παρόλο που η Γαλλία δεν έχει συγκεκριμένο νόμο για τον ΑΓΓΟ, εκκρεμεί μια πρόταση, η οποία περιλαμβάνει περιπτώσεις παρακολούθησης του ακρωτηριασμού. Η ιταλική και η λιθουανική νομοθεσία περιέχουν επίσης υποχρεώσεις για τις τοπικές κυβερνήσεις να προωθούν (οικονομικά) και να υποστηρίζουν δραστηριότητες που στοχεύουν στην εξάλειψη της βίας κατά παιδιών και γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Το Ηνωμένο Βασίλειο ίδρυσε ένα Εθνικό Κέντρο ΑΓΓΟ το 2015 για την παροχή υπηρεσιών σε παιδιά και οικογένειες που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ, αλλά δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική συντονιστική επιτροπή για τον ΑΓΓΟ. Η ολλανδική κυβέρνηση βρίσκεται σε παρόμοια θέση με το Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς εξέφρασε την πρόθεση να ιδρύσει ένα Εθνικό Κέντρο Εμπειρογνωμοσύνης για την ενθάρρυνση των περιπτώσεων αναφοράς του ΑΓΓΟ, αλλά δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική συντονιστική επιτροπή για τον ΑΓΓΟ.

Οι υπόλοιπες χώρες ήτοι Αυστρία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Κροατία, Κύπρος, Τσεχία, Εσθονία, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Νορβηγία, Πολωνία, Ρουμανία, Σλοβακία και Σλοβενία, δεν δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στις κυβερνητικές υποχρεώσεις για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, αλλά αυτό δεν οδηγεί απαραίτητα σε άγνοια, καθώς ορισμένες από αυτές τις χώρες έχουν συγκεκριμένους νόμους για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ και ενδέχεται να μην υπάρχει άμεση ανάγκη για πρόσθετες κυβερνητικές υποχρεώσεις για την εξάλειψη αυτής της πρακτικής.

Υπήρξαν ποινικές υποθέσεις σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε δέκα (10) από τις χώρες, σε Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ιρλανδία, Ιταλία, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία, Ελβετία και Ηνωμένο Βασίλειο. Σχεδόν όλες αυτές οι υποθέσεις έχουν διωχθεί σε δύο (2) χώρες στη Γαλλία (60% των

υποθέσεων), οι περισσότερες κατέληξαν σε καταδίκη, ενώ στην Ισπανία (27% των υποθέσεων), οι περισσότερες οδήγησαν σε αθώωση. Η πρώτη υπόθεση στη Γαλλία ήταν το 1983. Κατέληξε στην καταδίκη μιας μητέρας επειδή υποβλήθηκε στην κόρη της σε ακρωτηριασμό τύπου II, ο οποίος επιβεβαίωσε την ποινικοποίηση του ακρωτηριασμού στη Γαλλία με την «πρόκληση βίας που οδηγεί σε μόνιμο ακρωτηριασμό ή αναπηρία». Στην Ισπανία υπήρξαν δεκαοκτώ (18) υποθέσεις, τα περισσότερα στην Καταλονία. Σε δεκαέξι (16) περιπτώσεις οι γονείς αθώωθηκαν. Η πρώτη καταδίκη καταδίκασε και τους δύο γονείς του θύματος σε έξι χρόνια φυλάκιση και η δεύτερη καταδίκασε τον πατέρα του θύματος σε φυλάκιση έξι ετών και τη μητέρα του θύματος σε φυλάκιση δύο ετών. Και στις δύο περιπτώσεις τα κορίτσια είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό στην Ισπανία. Η πιο σημαντική πτυχή των ισπανικών υποθέσεων είναι ότι, σε μία (1) από τις δεκαοκτώ (18) υποθέσεις, το ισπανικό Ανώτατο Δικαστήριο επιβεβαίωσε την εξωεδαφική εφαρμογή του ισπανικού ποινικού δικαίου στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττονται στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο. Στη Σουηδία υπήρξαν δύο (2) περιπτώσεις, και οι δύο (2) κατέληξαν σε καταδίκη. Στην πρώτη περίπτωση, ο πατέρας ενός κοριτσιού καταδικάστηκε επειδή υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό τύπου II στη Σομαλία και, στη δεύτερη περίπτωση, η μητέρα ενός κοριτσιού καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών ετών επειδή υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό τύπου I στη Σομαλία. Οι δύο υποθέσεις στη Φινλανδία και τις Κάτω Χώρες δεν ισοδυναμούσαν με καταδίκες λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων. Η πρώτη περίπτωση στην Ελβετία ήταν το 2018. Μια γυναίκα καταδικάστηκε επειδή υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό οι δύο κόρες της στη Σομαλία και την Αιθιοπία. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση οκτώ μηνών υπό αναστολή, λόγω ελαφρυντικών παραγόντων επειδή ήταν αναλφάβητη και δεχόταν μεγάλη κοινωνική πίεση να αναγκάσει τις κόρες της να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό, ενώ δεν βρισκόταν σε κοινωνικοοικονομική θέση για να αντισταθεί σε αυτήν την πίεση. Η πρώτη υπόθεση στην Ιταλία ήταν το 2006. Μια μαία συνελήφθη πριν μπορέσει να κάνει ακρωτηριασμό. Ωστόσο, όλοι οι κατηγορούμενοι αθώωθηκαν στην έφεση επειδή δεν διαπιστώθηκε πρόθεση να βλάψουν τη σεξουαλική λειτουργία του κοριτσιού. Μια δεύτερη υπόθεση, το 2018, οδήγησε σε καταδίκη. Η πρώτη επιτυχημένη υπόθεση στο Ηνωμένο Βασίλειο ήταν το 2019. Μια γυναίκα καταδικάστηκε σε 11 χρόνια φυλάκιση επειδή υποχρέωσε την κόρη της σε ακρωτηριασμό τύπου II. Η πρώτη υπόθεση ακρωτηριασμού στην Ιρλανδία ήταν το 2020. Κατέληξε στην καταδίκη των γονέων ενός κοριτσιού, το οποίο ήταν σχεδόν δύο ετών εκείνη την εποχή, επειδή του έκαναν ακρωτηριασμό τύπου I. Ο πατέρας και η μητέρα του κοριτσιού καταδικάστηκαν αντίστοιχα σε φυλάκιση πέντε ετών και έξι μηνών και φυλάκιση τεσσάρων ετών και εννέα μηνών. Η πρώτη υπόθεση στην Πορτογαλία ήταν επίσης το 2021. Μια μητέρα καταδικάστηκε επειδή τέλεσε την ενάμισι ετών τότε κόρη της να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού στη Γουινέα Μπισάου. Αρχικά καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών ετών. Ωστόσο, η ποινή της ανεστάλη γιατί θα ήταν μια «νέα τιμωρία» για το παιδί, το οποίο ήταν ευάλωτο και χρειαζόταν τη μητέρα του. Το δικαστήριο έλαβε επίσης υπόψη τις περιστάσεις της υπόθεσης, ιδίως την κατάσταση του κατηγορουμένου. Δηλαδή, ήταν πολύ νέα μητέρα (19 τότε) και μετανάστρια που ζούσε στην Πορτογαλία και ως νεαρή γυναίκα που ζούσε με την οικογένειά της δεν μπόρεσε να αντισταθεί στις πιέσεις αυτής και στον επιβεβλημένο κοινωνικό κανόνα του ακρωτηριασμού .

Συγκριτική μελέτη χωρών της Αφρικής αναφορικά με το ζήτημα της επικράτησης του ΑΓΓΟ και τους τρόπους αντιμετώπισης του

Μέρος 1^ο

Στο συγκεκριμένο μέρος παρουσιάζεται η νομοθεσία 28 χωρών της Αφρικής η οποία συσχετίζεται με τον ΑΓΓΟ, το φαινόμενο του διασυννοριακού ΑΓΓΟ, οι τυχόν υπάρχουσες δικαστικές αποφάσεις και η ύπαρξη αρμόδιων κυβερνητικών αρχών και στρατηγικών και τυχόν παρατηρήσεων της Κοινωνίας των Πολιτών. Η σειρά αναφοράς των χωρών βασίζεται στο καταγεγραμμένο από τις αρμόδιες στατιστικές αρχές ποσοστό ΑΓΓΟ, από το υψηλότερο στο χαμηλότερο.

1. Σομαλία

Στη Σομαλία, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 97,9%. Οι κεντρικές και νότιες περιοχές της χώρας έχουν τον υψηλότερο επιπολασμό, με 99,2%. Τα περισσότερα κορίτσια «κόβονται» μεταξύ πέντε και εννέα ετών. Σχεδόν το 80% των γυναικών έχουν υποβληθεί σε Τύπο ΙΙΙ, που αναφέρεται επίσης στη Σομαλία ως «Φαραωνική Περιτομή». Ο ΑΓΓΟ συνήθως εκτελείται από παραδοσιακούς επαγγελματίες-κόπτες. Το 64,5% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πρέπει να σταματήσει.

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Σομαλίας θεωρείται ότι περιλαμβάνει πέντε ομοσπονδιακά κράτη, συμπεριλαμβανομένου του Puntland (Πούντλαντ), αλλά εξαιρουμένης της Somaliland (Σομαλιλάνδη). Το 1991 η Somaliland (Σομαλιλάνδη) κήρυξε την ανεξαρτησία της από τη Σομαλία. Η Somaliland Σομαλιλάνδη έχει τη δική της κυβέρνηση, αλλά η αυτοανακηρυχθείσα ανεξαρτησία της παραμένει μη αναγνωρισμένη από τα Ηνωμένα Έθνη και η Σομαλία συνεχίζει να θεωρεί τη Somaliland (Σομαλιλάνδη) ως ομοσπονδιακό κράτος μέλος. Το 1998 το Puntland (Πούντλαντ) ανακηρύχθηκε αυτόνομο κράτος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Σομαλίας. Ενώ η Σομαλία μόλις πρόσφατα άρχισε να επανεξετάζει την κατάσταση σε σχέση με τον ΑΓΓΟ σε ολόκληρη τη χώρα, η Puntland (Πούντλαντ) έχει σημειώσει μεγαλύτερη πρόοδο τα τελευταία χρόνια προς τον τερματισμό του ακρωτηριασμού και οι στρατηγικές της αποτελούν μέρος αυτής της Έκθεσης Χώρας για τη Σομαλία.

Το νομικό σύστημα της Σομαλίας είναι ένα μείγμα αστικού, ισλαμικού και εθιμικού δικαίου (αναφέρεται ως Xeer). Το Σύνταγμα της Σομαλίας (2012) ορίζει στο άρθρο 4, «Μετά τη Σαρία, το Σύνταγμα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Σομαλίας είναι ο ανώτατος νόμος της χώρας». Προστατεύει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την ισότητα σύμφωνα με τα άρθρα 10 και 11 αντίστοιχα, και, ιδίως σε σχέση με τον ΑΓΓΟ, ορίζει στο άρθρο 15 παράγραφος 4 ότι: Η περιτομή των κοριτσιών είναι μια σκληρή και εξευτελιστική εθιμική πρακτική και ισοδυναμεί με βασανιστήριο. Απαγορεύεται η περιτομή των κοριτσιών. Το άρθρο 29 παράγραφος 2 προβλέπει περαιτέρω, «Κάθε παιδί έχει δικαίωμα να προστατεύεται από κακομεταχείριση, παραμέληση, κακοποίηση ή υποβάθμιση». Επί του παρόντος δεν υπάρχει εθνική νομοθεσία στη Σομαλία που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί ρητά την πρακτική του ΑΓΓΟ. Ο ποινικός Κώδικας (5/1962) ο οποίος άρχισε να εφαρμόζεται τον Απρίλιο του 1964, έχει δικαιοδοσία τόσο στη Σομαλία όσο στη Somaliland (Σομαλιλάνδη) και ορίζει ως ποινικό αδίκημα την πρόκληση τραυματισμού σε άλλον ο οποίος μπορεί να επιφέρει ασθένεια σωματική ή ψυχική. Το 2015, αναφέρθηκε ότι είχαν αρχίσει οι εργασίες για την εκκίνηση ενός νομοσχεδίου που θα ποινικοποιούσε τον ΑΓΓΟ σε όλη τη Σομαλία και το Υπουργείο Γυναικείων Υποθέσεων και

Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δήλωσε ότι είναι πρόθυμο να θεσπίσει νόμους για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ στη Σομαλία. ωστόσο δεν έχει ακόμη προταθεί συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Συγκεκριμένα, στο Puntland (Πούντλαντ) , υπάρχει επί του παρόντος νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ που εκκρεμεί έγκριση από το κοινοβούλιο και το 2016 θεσπίστηκε ο νόμος περί σεξουαλικών παραβάσεων, ο οποίος καταδεικνύει τη δέσμευση για την αντιμετώπιση επιβλαβών πρακτικών.

Δεν υπάρχει ορισμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ούτε στο Σύνταγμα (στο οποίο αναφέρεται ως «περιτομή κοριτσιών») ούτε στη θρησκευτική φετβά, η οποία απλώς δηλώνει ότι «απαγορεύει κάθε μορφή ακρωτηριασμού/κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων (ΑΓΓΟ) . Δεν υπάρχει καμία αναφορά στο εάν οι απαγορεύσεις καλύπτουν μόνο εκείνους που εκτελούν ΑΓΓΟ, ή εάν θα μπορούσαν επίσης να περιλαμβάνουν εκείνους που σχεδιάζουν, προμηθεύονται, βοηθούν ή βοηθούν πράξεις ΑΓΓΟ ή που δεν αναφέρουν τον ακρωτηριασμό που έχει ήδη διαπραχθεί ή αναμένεται. Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει όλες τις μορφές ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, ο Ποινικός Κώδικας της Σομαλίας καθιστά ποινικό αδίκημα την πρόκληση βλάβης σε άλλον και ορίζει τις σχετικές ποινές. Σύμφωνα με το άρθρο 440 παράγραφος 3, η βλάβη θεωρείται «πολύ βαριά» εάν έχει ως αποτέλεσμα (β) «απώλεια αίσθησης» ή (γ) «απώλεια ενός μέλους ή ακρωτηριασμό που καθιστά το μέλος άχρηστο ή απώλεια της χρήση οργάνου ή της ικανότητας αναπαραγωγής».

Η αύξηση του ιατρικού ακρωτηριασμού έχει αναφερθεί σε ολόκληρη τη Σομαλία, αλλά δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία για τον αριθμό των γυναικών και των κοριτσιών που έχουν «κοπεί» από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Αναφέρεται ότι η αυξανόμενη ιατροποίηση στη Σομαλία είναι αποτέλεσμα των οικογενειών με υψηλότερα εισοδήματα και με καλύτερη εκπαίδευση που πιστεύουν ότι έτσι θα «μειώσει τη βλάβη» του ΑΓΓΟ. Δεν υπάρχει επί του παρόντος νομοθεσία σε εθνικό επίπεδο που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί την ιατροποίηση του πρακτική. Στο Puntland (Πούντλαντ) , ένα διυπουργικό διάταγμα κατά του ΑΓΓΟ που αναπτύχθηκε από το Υπουργείο Υγείας και υπογράφηκε το 2014 δηλώνει ότι δεν θα υπάρξει ιατροποίηση του ΑΓΓΟ και έχει την εξουσία να κλείνει κλινικές και νοσοκομεία που συνεχίζουν την πρακτική και να συλλαμβάνει τους δράστες. Εξουσιοδοτεί επίσης την κυβέρνηση του Puntland (Πούντλαντ) να ακυρώσει τις άδειες των ιατρικών επαγγελματιών που ασκούν τον ΑΓΓΟ στις κλινικές τους και οι σύλλογοι ιατρών έχουν κληθεί να ζητήσουν από τα μέλη τους να λογοδοτήσουν για την άσκηση του ακρωτηριασμού με συνέπεια την ανάκληση των μελών τους. Αυτή η διυπουργική πολιτική διαδίδεται τώρα από τα ενδιαφερόμενα μέρη, αλλά επί του παρόντος δεν διαθέτει σχέδιο εφαρμογής και πλαίσιο λογοδοσίας.

Σε ορισμένες χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει καταστεί παράνομος, η πρακτική έχει προωθηθεί υπόγεια και πέρα από τα σύνορα. Η Σομαλία συνορεύει με χώρες όπου η επικράτηση του ακρωτηριασμού και η ύπαρξη και επιβολή της νομοθεσίας κατά του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποικίλλουν, συμπεριλαμβανομένης της Αιθιοπίας και της Κένυας. Υπάρχουν πολλοί Σομαλοί που ζουν στις παραμεθόριες περιοχές της Αιθιοπίας και της Κένυας και η απουσία εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σομαλία επιτρέπει τη συνέχιση της πρακτικής, καθώς οι οικογένειες μετακινούνται πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη. Δεν υπάρχουν ακριβή στοιχεία για τον αριθμό των κοριτσιών που οδηγούνται εκτός συνόρων για να κοπούν. Προτείνεται επίσης ότι πολλές Σομαλές γυναίκες και κορίτσια από τη δυτική διασπορά (για παράδειγμα, στις ΗΠΑ, την Αυστραλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και

άλλες ευρωπαϊκές χώρες) μεταφέρονται στη Σομαλία για ακρωτηριασμό, επειδή δεν υπάρχει κίνδυνος δίκωξης.

Επί του παρόντος δεν προβλέπονται κυρώσεις στη νομοθεσία της Σομαλίας για την άσκηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Παρόλο που το Σύνταγμα της Σομαλίας απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, δεν υπάρχει συγκεκριμένος νόμος ή διάταξη που να ορίζει τιμωρία για παραβίαση του Συντάγματος. Ωστόσο, το Σύνταγμα προβλέπει τη δικαστική αναθεώρηση ως μέσο για την προστασία της υπεροχής του Συντάγματος και εξουσιοδοτεί την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και τον Διαμεσολαβητή να προστατεύουν το Σύνταγμα. Σύμφωνα με το άρθρο 440 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα, η ποινή για πρόκληση βλάβης σε άλλον είναι φυλάκιση από τρεις μήνες έως τρία χρόνια. Όταν το τραύμα θεωρείται «σοβαρό» (2), η ποινή είναι φυλάκιση από τρία έως επτά χρόνια, που αυξάνεται σε έξι έως δώδεκα χρόνια, όπου η βλάβη θεωρείται «πολύ βαριά» (3).

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας για τον ΑΓΓΟ, δεν έχουν αναφερθεί περιπτώσεις σύλληψης ή δικαστικών διαδικασιών στη Σομαλία. Δεν υπάρχουν επίσης στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι ο Ποινικός Κώδικας χρησιμοποιείται για τη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού. Δεν έχουν εντοπιστεί περιπτώσεις που να προκύπτουν από τη φετβά που δηλώθηκε στο Puntland (Πούντλαντ) , ούτε περιπτώσεις αθέμιτης πρακτικής που ασκήθηκε εναντίον επαγγελματία υγείας για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Υπήρξαν περιπτώσεις όπου κορίτσια αιμορραγούσαν μέχρι θανάτου ή παρουσίασαν ανεπιθύμητες παρενέργειες μετά από ιατρικό ΑΓΓΟ, αλλά φαίνεται ότι διευθετήθηκαν ιδιωτικά μεταξύ του ιατρού και της οικογένειας, μερικές φορές με τη μεσολάβηση ηλικιωμένων της κοινότητας. Αυτές οι περιπτώσεις δεν αναφέρονται δημόσια.

Οι κορυφαίες κυβερνητικές υπηρεσίες που είναι υπεύθυνες για τις εργασίες για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στη Σομαλία είναι το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Ανάπτυξης Γυναικών και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (MOWHRD) στον Κεντρικό Νότο και το Υπουργείο Ανάπτυξης Γυναικών και Οικογενειακών Υποθέσεων (MOWDAFA) στο Puntland (Πούντλαντ) . Επιπλέον, σε όλες τις ζώνες, το Υπουργείο Θρησκευτικών Υποθέσεων και Κληροδοτήσεων, το Υπουργείο Υγείας (MOH) και το Υπουργείο Νεολαίας συμβάλλουν στο έργο για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού. Από το 2015, το ομοσπονδιακό MOWHRD και το MOH έχουν συμπεριλάβει σε μια συνεδρίαση της ειδικής ομάδας για τον ΑΓΓΟ για τον συντονισμό των εργασιών κατά του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, δεν ήταν δυνατό να ληφθούν λεπτομέρειες σχετικά με μια επίσημη κυβερνητική στρατηγική για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ σε ολόκληρη τη Σομαλία. Το 2009 η Σομαλία έγινε μέρος του Κοινού Προγράμματος UNFPA-UNICEF για τον ακρωτηριασμό/κόψιμο των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP). Το UNJP συνεργάζεται με κυβερνητικά τμήματα και μια σειρά από εταίρους υλοποίησης σε όλα τα επίπεδα για να δεσμεύσει τις κοινότητες, να αναπτύξει στρατηγικές επικοινωνίας, να παρέχει υπηρεσίες προστασίας και υποστήριξης για γυναίκες και κορίτσια που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ και να ιδρύσει δίκτυα θρησκευτικών ηγετών σε όλη τη χώρα. Αναπόσπαστο μέρος της στρατηγικής του UNJP είναι επίσης η υποστήριξη των προσπαθειών της Σομαλίας για ανάπτυξη πολιτικής και νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ. Τον Μάρτιο του 2014, ο Πρόεδρος του Puntland (Πούντλαντ) ενέκρινε μια επίσημη κυβερνητική πολιτική που απαγορεύει κάθε μορφή ακρωτηριασμού. Η πολιτική στόχευε στην «ολική εγκατάλειψη των πρακτικών ΑΓΓΟ στο Puntland(Πούντλαντ) μέσω αποτελεσματικών κυβερνητικών στρατηγικών και προσεγγίσεων εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ για βιώσιμη αλλαγή συμπεριφοράς σε επίπεδο οικογένειας και κοινότητας», στην παραγωγή αξιόπιστων δεδομένων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών

οργάνων, στην ευαισθητοποίηση της κοινότητας, στη συνεργασία με θρησκευτικούς ηγέτες και επαγγελματίες υγείας και στην αξιοποίηση των μέσων ενημέρωσης. Ωστόσο, δεν υπάρχει ακόμη επίσημο σχέδιο εφαρμογής και η κοινοβουλευτική νομοθεσία για την υποστήριξη του έργου δεν έχει ακόμη τεθεί σε ισχύ. Λίγο πριν εγκριθεί η πολιτική στο Puntland (Πούντλαντ), τον Νοέμβριο του 2013, εξέχοντες θρησκευτικοί ηγέτες υπέγραψαν μια φετβά (μια απόφαση του ισλαμικού νόμου) κατά του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, την οποία παρακολούθησαν ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης, Θρησκευτικών Υποθέσεων και Αποκατάστασης του Puntland (Πούντλαντ), ο Αναπληρωτής Υπουργός Υγείας και η Αναπληρώτρια Υπουργός Κοινωνικών Υποθέσεων Γυναικών και Οικογένειας. Η φετβά είχε συνταχθεί από επταμελής επιτροπή και αιτιολόγησε την εγκατάλειψη όλων των μορφών ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων για λόγους υγείας και θρησκευτικούς λόγους. Τον Ιούλιο του 2014 και οι δύο κυβερνήσεις της Σομαλίας και του Πούντλαντ υπέγραψαν τη Χάρτα Κορυφής Κοριτσιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, του παιδιού, του πρόωρου και του καταναγκαστικού γάμου.

Υπάρχει ένα δίκτυο ΜΚΟ στη Σομαλία που συνεργάζεται με την κυβέρνηση και το UNJP για να κινητοποιήσει την κοινότητα σε τοπικό επίπεδο και να εφαρμόσει τις διάφορες στρατηγικές για τον τερματισμό της πρακτικής. Αυτές οι προσπάθειες, ωστόσο, εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν πολλές προκλήσεις και δεν υποστηρίζονται πλήρως λόγω της συνεχιζόμενης απουσίας εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ. Οι προκλήσεις που αναφέρθηκαν από την κοινωνία των πολιτών στη Σομαλία περιλαμβάνουν τη συνεχιζόμενη απουσία ακριβών δεδομένων σχετικά με την επικράτηση του ΑΓΓΟ, τη βραχυπρόθεσμη και επισφαλή χρηματοδότηση, την αποτυχημένη παρακολούθηση και αξιολόγηση των προγραμμάτων και τη διαφορετική κατανόηση στη Σομαλία σχετικά με το τι είναι ο ΑΓΓΟ. Σχετικά με το τελευταίο, σημειώνεται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων στη Σομαλία ερμηνεύεται ως Τύπος II ή «Φαραωνική περιτομή», ενώ όλοι οι άλλοι τύποι αναφέρονται ως «Sunna», που οι άνθρωποι πιστεύουν ότι επικυρώνεται από το Ισλάμ. Ως εκ τούτου, οποιαδήποτε νομοθεσία απαιτεί σαφείς ορισμούς και κατανόηση όλων των τύπων ΑΓΓΟ. Η κοινωνία των πολιτών συνεχίζει να εκστρατεύει σκληρά για την απαγόρευση του ΑΓΓΟ στη Σομαλία. Το 2016 ο πρωθυπουργός δέχθηκε επιτυχώς πιέσεις από ακτιβιστές για να υπογράψει μια αναφορά που ζητούσε την ψήφιση ενός νομοσχεδίου κατά του ΑΓΓΟ. Οι προσπάθειες συνεχίζονται μέχρι σήμερα για να γίνει πραγματικότητα αυτή η υπόσχεση (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σομαλία παραμένει ο υψηλότερος στον κόσμο και τα στοιχεία δείχνουν ότι υπήρξε πολύ μικρή αλλαγή με την πάροδο του χρόνου. Δεν υπάρχουν ενημερωμένα, ακριβή δεδομένα σχετικά με την πρακτική ενημέρωσης πολιτικών και προγραμμάτων. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων απαγορεύεται σύμφωνα με το Σύνταγμα της Σομαλίας, αλλά η συνεχιζόμενη έλλειψη εθνικού νόμου που ποινικοποιεί και τιμωρεί όλες τις μορφές ακρωτηριασμού υπονομεύει τις προσπάθειες όλων των μερών που εργάζονται για τον τερματισμό της πρακτικής στη χώρα. Η εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σομαλία θα συνεχίσει να αποτελεί περίπλοκη πρόκληση, αλλά η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας αποτελεί βασικό μέρος της στρατηγικής που θα δείξει τη δέσμευση της κυβέρνησης για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών και την εξάλειψη της επιβλαβούς πρακτικής.

2. Σομαλιλάνδη

Στη Σομαλιλάνδη, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 99,1%. Τα περισσότερα κορίτσια « κόβονται» μεταξύ 4 και 14 ετών. Το 85% των γυναικών έχουν υποβληθεί σε Τύπο ΙΙΙ που αναφέρεται και ως «Φαραωνική Περιτομή». Ο ΑΓΓΟ συνήθως εκτελείται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Το 69% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι πρέπει να διακοπεί.

Το 1991 η Σομαλιλάνδη κήρυξε την ανεξαρτησία της από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Σομαλίας. Η Σομαλιλάνδη έχει το δικό της πολιτικό σύστημα, κυβέρνηση, αστυνομική δύναμη και νόμισμα, αλλά η αυτοανακηρυχθείσα ανεξαρτησία της παραμένει μη αναγνωρισμένη από τα Ηνωμένα Έθνη και η Σομαλία εξακολουθεί να θεωρεί τη Σομαλιλάνδη ως ομοσπονδιακό κράτος μέλος.

Το νομικό σύστημα της Σομαλιλάνδης είναι ένα μείγμα αστικού, ισλαμικού (Σαρία) και εθιμικού δικαίου. Το δίκαιο της Σαρία υπερισχύει όλων των νόμων και το εθιμικό δίκαιο έχει επίσης ισχυρή επιρροή. Αυτό το μικτό σύστημα μπορεί να οδηγήσει σε σύγκρουση και γενικά δεν υποστηρίζει τα δικαιώματα των γυναικών. Η Σομαλιλάνδη δεν αναφέρεται ως χωριστή δικαιοδοσία μεταξύ των υπογραφόντων στις διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες που σχετίζονται περισσότερο με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Σομαλιλάνδης (2001) επιβεβαίωσε τη συμμόρφωση με όλες τις διεθνείς συμφωνίες και συνθήκες που είχαν προηγουμένως υπογραφεί και κυρωθεί από τη Σομαλία στο άρθρο 10 παράγραφος 1, «υπό την προϋπόθεση ότι δεν έρχονται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα και τις ανησυχίες της Δημοκρατίας της Σομαλιλάνδης». Επιπλέον, η Σομαλιλάνδη υπέγραψε και επικύρωσε τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού τον Μάιο του 2002. Αν και η Σομαλιλάνδη είναι ένα μη αναγνωρισμένο κράτος και όχι μέλος των Ηνωμένων Εθνών, υπογράφοντας αυτή τη Σύμβαση, εξέφρασε τη δέσμευσή της να τη σεβαστεί και να την επιβάλλει στην επικράτειά της. Αν και η Σομαλία δεν υπέγραψε ούτε επικύρωσε την Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η Σομαλιλάνδη δηλώνει στο άρθρο 10 παράγραφος 2 του Συντάγματός της ότι «η Δημοκρατία της Σομαλίας αναγνωρίζει και θα ενεργήσει σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και το διεθνές δίκαιο και θα σέβεται την Οικουμενική Διακήρυξη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Το Σύνταγμα της Σομαλιλάνδης δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 8 αφορά την Ισότητα των Πολιτών και ορίζει στο (2) ότι «τα προγράμματα που στοχεύουν στην εξάλειψη μακροχρόνιων κακών πρακτικών αποτελούν εθνική υποχρέωση». Το άρθρο 24 ορίζει ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στην ασφάλεια του ατόμου του, ότι απαγορεύεται ο τραυματισμός του ατόμου και ότι τα εγκλήματα «κατά των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» όπως τα βασανιστήρια και ο «ακρωτηριασμός» δεν έχουν παραγραφή. Ιδιαίτερης σημασίας για τον ΑΓΓΟ, το άρθρο 36 του Συντάγματος της Σομαλιλάνδης ορίζει τα δικαιώματα των γυναικών και επιβεβαιώνει ότι: 1.τα δικαιώματα, οι ελευθερίες και οι υποχρεώσεις που ορίζονται στο Σύνταγμα πρέπει να απολαμβάνουν εξίσου άνδρες και γυναίκες, εκτός από θέματα που ορίζονται ειδικά στην Ισλαμική Σαρία, 2. η Κυβέρνηση θα ενθαρρύνει και θα νομοθετήσει το δικαίωμα των γυναικών να είναι απαλλαγμένες από πρακτικές που είναι αντίθετες με τη Σαρία και βλάπτουν το πρόσωπο και την αξιοπρέπειά τους. Επί του παρόντος δεν υπάρχει νομοθεσία στη Σομαλιλάνδη που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί ρητά την πρακτική του ακρωτηριασμού. Όσον αφορά την εθνική νομοθεσία γενικά, το άρθρο 130 παράγραφος 5 του Συντάγματος ορίζει: Όλοι οι νόμοι [της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Σομαλίας] που ήταν ισχύοντες και δεν έρχονταν σε αντίθεση με την

Ισλαμική Σαρία, τα ατομικά δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες θα παραμείνουν σε ισχύ στη χώρα της Δημοκρατίας της Σομαλιλάνδης μέχρι τη δημοσίευση των νόμων που συμφωνούν με το Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Σομαλιλάνδης. Αυτό περιλαμβάνει επομένως τον Ποινικό Κώδικα της Σομαλίας, νόμος αριθ. 05/1962 της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Σομαλίας που τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 1964 (Ποινικός Κώδικας). Τον Φεβρουάριο του 2018 το Υπουργείο Θρησκευτικών Υποθέσεων της Σομαλιλάνδης εξέδωσε μια φετβά (απόφαση του ισλαμικού νόμου) που απαγορεύει τον πιο αυστηρό τύπο ακρωτηριασμού, τύπου III (Infibulation). Δήλωσε ότι όσοι εκτελούν αυτόν τον τύπο ΑΓΓΟ θα αντιμετωπίσουν τιμωρία και τα θύματα θα δικαιούνταν αποζημίωση (δεν παρείχε ωστόσο λεπτομέρειες για τις τιμωρίες ή ποιος θα καταβάλει αποζημίωση και ποιο ποσό). Ένα προτεινόμενο νομοσχέδιο από το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων που θα ποινικοποιούσε και θα τιμωρούσε τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε ολόκληρη τη Σομαλιλάνδη επρόκειτο επίσης να συνταχθεί και να τεθεί ενώπιον του κοινοβουλίου το 2018, αλλά προς το παρόν δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες για το περιεχόμενό του.

Δεν υπάρχει ορισμός του ΑΓΓΟ στο Σύνταγμα της Σομαλιλάνδης (στο οποίο υποτίθεται ότι περιλαμβάνεται σε «πρακτικές . . που βλάπτουν το πρόσωπο και την αξιοπρέπεια [της γυναίκας]» . Δεν υπάρχει καμία ένδειξη για το εάν οι απαγορεύσεις του Συντάγματος ή της φετβά καλύπτουν μόνο εκείνους που εκτελούν ΑΓΓΟ ή εάν θα μπορούσαν επίσης να περιλαμβάνουν εκείνους που σχεδιάζουν, προμηθεύονται, βοηθούν ή βοηθούν πράξεις ακρωτηριασμού ή όσοι δεν αναφέρουν τον ακρωτηριασμό που έχει ήδη τελεστεί ή πρόκειται να λαβει χώρα. Ελλείψει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει όλες τις μορφές ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, ο Ποινικός Κώδικας της Σομαλίας εξακολουθεί να εφαρμόζεται σε όλες τις δικαιοδοσίες τόσο στη Σομαλία όσο και στη Σομαλιλάνδη και καθιστά ποινικό αδίκημα την πρόκληση βλάβης σε άλλον που οδηγεί σε σωματική ή ψυχική ασθένεια και ορίζει σχετικές τιμωρίες. Σύμφωνα με το άρθρο 440 παράγραφος 3, η βλάβη θεωρείται «πολύ βαριά» εάν έχει ως αποτέλεσμα (β) «απώλεια αίσθησης» ή (γ) «απώλεια ενός μέλους ή ακρωτηριασμό που καθιστά το μέλος άχρηστο ή απώλεια τη χρήση οργάνου ή της ικανότητας αναπαραγωγής».

Έχει αναφερθεί αύξηση του ιατρικού ακρωτηριασμού στη Σομαλιλάνδη: μια πρόσφατη μελέτη από το Συμβούλιο Πληθυσμού δείχνει ότι περισσότερες νοσοκόμες και μαίες εκτελούν πλέον ΑΓΓΟ (ιδιαίτερα εκείνους τους τύπους που αναφέρονται ως sunna) σε εγκαταστάσεις υγειονομικής περίθαλψης ή σε ιδιωτικά σπίτια. Ωστόσο, δεν υπάρχουν στοιχεία σχετικά με τον αριθμό των γυναικών και των κοριτσιών που έχουν υποβληθεί σε ιατρικό ακρωτηριασμό σε όλη τη Σομαλιλάνδη. Η ισχύουσα εθνική νομοθεσία δεν ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Η Ένωση Νοσηλευτών και Μαιών της Σομαλιλάνδης φέρεται να συνεργάζεται στενά με την UNFPA για την ανάπτυξη ενός σχεδίου πολιτικής που αποσκοπεί στην απαγόρευση σε γιατρούς, νοσηλευτές, μαίες και άλλους εργαζόμενους στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης να εκτελούν ακρωτηριασμό υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Προτείνεται η ανάκληση της άδειας σε οποιονδήποτε από αυτούς τους επαγγελματίες υγείας που παραβιάζουν την πολιτική σύμφωνα με τις κατευθυντήριες αρχές και τους κανονισμούς της Εθνικής Επιτροπής Επαγγελματιών Υγείας της Σομαλιλάνδης (NHPC).

Η Σομαλιλάνδη μοιράζεται σύνορα με την υπόλοιπη Σομαλία, το Τζιμπουτί και την Αιθιοπία, όπου η επικράτηση του ΑΓΓΟ και η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ ποικίλλουν. Η απουσία οποιασδήποτε εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τόσο στη

Σομαλιλάνδη όσο και στη Σομαλία δίνει σε οικογένειες από γειτονικές χώρες την ευκαιρία να μετακινηθούν πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη. Και πάλι, δεν υπάρχουν στοιχεία για τον αριθμό των κοριτσιών που οδηγούνται πέρα από τα σύνορα για να κοπούν. Παρατηρείται επίσης ότι πολλές Σομαλές γυναίκες και κορίτσια από τη δυτική διασπορά (για παράδειγμα, στις ΗΠΑ, την Αυστραλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και άλλες ευρωπαϊκές χώρες) μπορεί να οδηγηθούν στη Σομαλιλάνδη για ακρωτηριασμό, επειδή υπάρχει μικρότερος κίνδυνος σύλληψης.

Επί του παρόντος δεν προβλέπονται κυρώσεις στη νομοθεσία της Σομαλιλάνδης για την άσκηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σύμφωνα με το άρθρο 440 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα της Σομαλίας, η ποινή για πρόκληση βλάβης σε άλλον είναι φυλάκιση από τρεις μήνες έως τρία χρόνια. Όταν το τραύμα θεωρείται «σοβαρό», (2) η ποινή είναι φυλάκιση από τρία έως επτά χρόνια, που αυξάνεται σε έξι έως δώδεκα χρόνια, όπου η βλάβη θεωρείται «πολύ βαριά» (3).

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας για τον ΑΓΓΟ, δεν έχουν αναφερθεί περιπτώσεις συλλήψεων ή δικαστικών διαδικασιών στη Σομαλιλάνδη. Δεν υπάρχουν επίσης στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι ο Ποινικός Κώδικας χρησιμοποιείται για τη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού. Δεν έχουν εντοπιστεί περιπτώσεις κακής πρακτικής σε βάρος επαγγελματιών υγείας για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σομαλιλάνδη. Υπήρξαν περιπτώσεις όπου κορίτσια αιμορραγούσαν μέχρι θανάτου ή παρουσίασαν ανεπιθύμητες παρενέργειες μετά από ιατρικό ΑΓΓΟ, αλλά φαίνεται ότι τέτοιες περιπτώσεις διευθετήθηκαν ιδιωτικά μεταξύ των ιατρών και των οικογενειών, μερικές φορές με τη βοήθεια ηλικιωμένων της κοινότητας για τη μεσολάβηση. Αυτές οι περιπτώσεις δεν αναφέρονται δημόσια.

Το κορυφαίο κυβερνητικό τμήμα που είναι υπεύθυνο για θέματα φύλου, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σομαλιλάνδη, είναι το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων (MOLSA). Αρμοδιότητες έχουν και τα Υπουργεία Υγείας, Δικαιοσύνης και Θρησκευμάτων. Το 2009 η Σομαλία στο σύνολό της έγινε μέρος του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP). Το UNJP συνεργάζεται με κυβερνητικές υπηρεσίες και μια σειρά από εταίρους υλοποίησης σε όλα τα επίπεδα για να δεσμεύσει κοινότητες (όπως το Somaliland Youth Peer Education Network [Y-PEER]), να αναπτύξουν στρατηγικές επικοινωνίας, να παρέχουν υπηρεσίες προστασίας και υποστήριξης για γυναίκες και κορίτσια που επηρεάζονται από τον ΑΓΓΟ, και να δημιουργήσουν δίκτυα θρησκευτικών ηγετών σε όλη τη χώρα. Αναπόσπαστο μέρος της στρατηγικής του UNJP είναι επίσης η υποστήριξη των προσπαθειών της Σομαλίας για ανάπτυξη πολιτικής και νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ. Η κυβέρνηση έχει επισημάνει την πρόκληση του τερματισμού του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε πολλά εθνικά έγγραφα τα τελευταία χρόνια, μεταξύ άλλων όσον αφορά τη βελτίωση της αναπαραγωγικής υγείας σε μια Εθνική Πολιτική Υγείας που συντάχθηκε από το Υπουργείο Υγείας το 2011, η οποία εντόπισε την ανάγκη για πολιτική για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στη Σομαλιλάνδη. Εθνικό Αναπτυξιακό Σχέδιο 2012–16. Από το 2016, ωστόσο, η κυβέρνηση της Σομαλιλάνδης δεν είχε μια συμφωνημένη εθνική πολιτική ή στρατηγική για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Το UNJP στην πιο πρόσφατη έκθεσή του αναφέρει ότι ένα σχέδιο πολιτικής αναμένεται να υποβληθεί στο Συμβούλιο των Υπουργών. Εν όψει των προεδρικών εκλογών του Νοεμβρίου 2017 στη Σομαλιλάνδη, αναφέρθηκε ότι και οι τρεις υποψήφιοι δεσμεύτηκαν δημόσια ότι θα απαγορεύσουν την πρακτική του ΑΓΓΟ. Ο Musa Bihī Abdi, ο οποίος έγινε πρόεδρος, δήλωσε « Αυτό που χρειάζεται

τώρα είναι η πολιτική ηγεσία να επικεντρωθεί και να ξεκαθαρίσει αυτή την εκστρατεία με επικεφαλής τους εκατοντάδες ακτιβιστές και ακτιβιστές της Σομαλιλάνδης. Αν εκλεγώ πρόεδρος θα κάνω ακριβώς αυτό)».

Υπάρχει ένα ισχυρό δίκτυο της κοινωνίας των πολιτών στη Σομαλιλάνδη που εργάζεται για να κινητοποιήσει την κοινότητα για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και έχουν παρατηρηθεί αλλαγές στην πρακτική. Αυτές οι προσπάθειες, ωστόσο, εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν πολλές προκλήσεις και δεν υποστηρίζονται πλήρως λόγω της συνεχιζόμενης απουσίας εθνικής πολιτικής και νομοθεσίας που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ. Οι προκλήσεις που αναφέρθηκαν από την κοινωνία των πολιτών σε όλες τις περιοχές της Σομαλίας, συμπεριλαμβανομένης της Σομαλιλάνδης, είναι η συνεχιζόμενη απουσία ακριβών δεδομένων σχετικά με την επικράτηση του ΑΓΓΟ, η βραχυπρόθεσμη και ανασφαλής χρηματοδότηση, η ανεπιτυχής παρακολούθηση και αξιολόγηση των προγραμμάτων και η διαφορετική κατανόηση σε ολόκληρη τη χώρα σχετικά με τον ΑΓΓΟ. Σχετικά με το τελευταίο, σημειώνεται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων στη Σομαλία/Σομαλιλάνδη ερμηνεύεται ως Τύπος III («Infibulation») ή «Φαραωνική περιτομή», ενώ όλοι οι άλλοι τύποι αναφέρονται ως sunna, που οι άνθρωποι πιστεύουν ότι επικυρώνεται από το Ισλάμ. Ως εκ τούτου, κάθε νέα νομοθεσία απαιτεί σαφείς ορισμούς και κατανόηση όλων των τύπων ΑΓΓΟ. Ενώ οι ακτιβιστές χαιρέτησαν την έκδοση της πρόσφατης φετβά και τη δέσμευση των θρησκευτικών ηγετών να τερματίσουν την πρακτική, εξέφρασαν την ανησυχία τους ότι δεν έχει νομική σημασία χωρίς να υποστηρίζει νομοθεσία και να απαιτεί απαγόρευση όλων των τύπων ακρωτηριασμού. Αυτό είναι σημαντικό επειδή πρόσφατη έρευνα στη Σομαλιλάνδη δείχνει ότι υπήρξε μια μετατόπιση, ιδιαίτερα στις αστικές περιοχές, μακριά από τον ΑΓΓΟ Τύπου III («Φαραωνική περιτομή») σε εναλλακτικούς τύπους sunna. Αυτή η αλλαγή συνοδεύτηκε επίσης από φαινομενική μείωση της ηλικίας κοπής. Ως εκ τούτου, η συνεχής αποδοχή της περικοπής sunna εμποδίζει το έργο της κοινωνίας των πολιτών και την πρόοδο στην εθνική πολιτική και νομοθεσία (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σομαλιλάνδη παραμένει ένας από τους υψηλότερους στον κόσμο και τα στοιχεία δείχνουν ότι υπήρξε μικρή αλλαγή με την πάροδο του χρόνου. Δεν υπάρχουν ενημερωμένα, ακριβή δεδομένα σχετικά με την πρακτική ενημέρωσης πολιτικών και προγραμμάτων. Ο ΑΓΓΟ δεν απαγορεύεται ρητά από το Σύνταγμα της Σομαλιλάνδης και η συνεχιζόμενη έλλειψη εθνικού νόμου που ποινικοποιεί και τιμωρεί όλες τις μορφές ακρωτηριασμού υπονομεύει τις προσπάθειες όλων των μερών που εργάζονται για τον τερματισμό της πρακτικής στην περιοχή. Ο τερματισμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σομαλιλάνδη θα συνεχίσει να αποτελεί περίπλοκη πρόκληση, αλλά η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας αποτελεί βασικό μέρος της στρατηγικής η οποία θα δείξει τη δέσμευση της κυβέρνησης για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών και την εξάλειψη της επιβλαβούς πρακτικής.

3. Γουινέα

Στη Γουινέα, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μεταξύ των γυναικών ηλικίας 15 έως 49 ετών είναι 96,9%. Οι διοικητικές περιφέρειες στις οποίες ο επιπολασμός είναι αντίστοιχα ο υψηλότερος και ο χαμηλότερος είναι η Labé (100%) και η N'Zérékoré (87,1%). Περισσότερο από το 70% των γυναικών ηλικίας 15 έως 49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν σε ηλικία μεταξύ 5 και 14 ετών. Ο πιο κοινός τύπος ΑΓΓΟ που

ασκείται είναι το «κόψιμο, με αφαίρεση σάρκας». Περίπου το 80% των γυναικών έχουν υποβληθεί σε περιτομή από παραδοσιακούς περιτομείς, αλλά ο αριθμός των ιατρικών ακρωτηριασμών αυξάνεται ραγδαία.

Η Γουινέα έχει ένα σύστημα αστικού δικαίου εμπνευσμένο από το γαλλικό μοντέλο. Το Σύνταγμα της Γουινέας (2010) δεν αναφέρεται ρητά στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, αλλά το άρθρο 5 επιβάλλει στο κράτος την υποχρέωση να σέβεται και να προστατεύει το ανθρώπινο πρόσωπο και την αξιοπρέπειά του και το άρθρο 6 προστατεύει τη σωματική ακεραιότητα ορίζοντας ότι «κανείς δεν μπορεί να υποβληθεί σε βασανιστήρια, τιμωρία ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση». Το άρθρο 8 ορίζει ότι «όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Άνδρες και γυναίκες έχουν τα ίδια δικαιώματα», και το άρθρο 23 δίνει στο κράτος την ευθύνη «να προάγει την ευημερία των πολιτών, να προστατεύει και να υπερασπίζεται τα δικαιώματα του ανθρώπου και των υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Η κυβέρνηση της Γουινέας έχει νομοθεσία που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων από το 1965. Αυτή η νομοθεσία ακολουθήθηκε από διάφορα διατάγματα και υπουργικές εντολές τις δεκαετίες του 1990 και του 2000, τα οποία έκτοτε ανακλήθηκαν. Η κύρια νομοθεσία που διέπει επί του παρόντος τον ΑΓΓΟ στη Γουινέα είναι ο νόμος n°2016/059/AN (Ποινικός Κώδικας 2016) όπου τα άρθρα 258 έως 261 απαγορεύουν τον ΑΓΓΟ, είτε πραγματοποιείται με παραδοσιακές είτε με σύγχρονες μεθόδους. Επιπλέον, ο νόμος L/2008/011/AN (ο Κώδικας για τα Παιδιά της Γουινέας του 2008) ποινικοποιεί τη βία κατά των παιδιών και συγκεκριμένα αναφέρεται στον ΑΓΓΟ στα άρθρα 405-410.

Το Κεφάλαιο V, Ενότητα II: Ακρωτηριασμός Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων του Ποινικού Κώδικα του 2016, τον ορίζει στο άρθρο 258: «Ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων σημαίνει κάθε μερική ή ολική αφαίρεση των γεννητικών οργάνων νεαρών κοριτσιών ή γυναικών ή κάθε άλλη επέμβαση που αφορά αυτά τα σώματα». Στη συνέχεια, το άρθρο 258 διευκρινίζει ότι στη Γουινέα απαγορεύονται όλες οι μορφές ΑΓΓΟ ιδίως μερική ή ολική αφαίρεση της κλειτορίδας, αφαίρεση των μικρών ή μεγάλων χειλέων, εμφύσηση, η οποία συνίσταται στο ράψιμο των μικρών ή μεγάλων χειλέων. Το άρθρο 259 ορίζει ότι όποιος, με παραδοσιακές ή σύγχρονες μεθόδους, ασκεί ή προωθεί τον ΑΓΓΟ ή συμμετέχει σε αυτόν, είναι ένοχος εκ προθέσεως βίας κατά του προσώπου του περιτομής. Οι ανιόντες του παιδιού και όλα τα άλλα πρόσωπα που έχουν εξουσία επί του παιδιού ή έχουν την επιμέλεια, που έχουν επιτρέψει ή ευνοούν τον ΑΓΓΟ, τιμωρούνται με τις ίδιες ποινές με τους δράστες. Ο Ποινικός Κώδικας του 2016 δεν υποχρεώνει ρητά ένα άτομο να αναφέρει τον ΑΓΓΟ. Γενικότερα, το άρθρο 298 προβλέπει ότι η παράλειψη πρόληψης αδικήματος κατά της σωματικής ακεραιότητας ενός ατόμου τιμωρείται. Όποιος οικειοθελώς απέχει από το να βοηθήσει το άτομο που απειλείται από τέτοιο αδίκημα υπόκειται επίσης σε ποινική κύρωση. Ωστόσο, η υποχρέωση αναφοράς περιλαμβάνεται στο σχέδιο Κώδικα για τα Παιδιά. Άλλες νομικές διατάξεις της Γουινέας που αφορούν επίσης τον ΑΓΓΟ περιλαμβάνουν: Το Κεφάλαιο IV, Ενότητα VII: «Βία που ασκείται κατά των παιδιών» του Κώδικα για τα Παιδιά της Γουινέας του 2008 δίνει τον ίδιο ορισμό (στο άρθρο 405) και την ίδια απαγόρευση του ΑΓΓΟ (στα άρθρα 406 έως 410) με τον τελευταίο ποινικό κώδικα του 2016. Το άρθρο 410 επιβάλλει περαιτέρω στις δημόσιες και ιδιωτικές δομές υγείας την υποχρέωση να καταγγέλλουν περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στις αρμόδιες δημόσιες αρχές. Τα άρθρα 338 και 339 του σχεδίου αναθεώρησης του Κώδικα για τα Παιδιά προβλέπουν ανεξάρτητη υποχρέωση αναφοράς σε περίπτωση παρατήρησης ή υποψίας σωματικής ή ηθικής βλάβης,

σεξουαλικής κακοποίησης, αμέλειας ή κακοποίησης σε βάρος ανηλίκου (κάτω των 18 ετών), ακόμη και σε περιπτώσεις επαγγελματικού απορρήτου. Ωστόσο, η αναθεώρηση του κώδικα δεν έχει ακόμη θεσπιστεί. Το άρθρο 6 του νόμου L/010/2000/AN του Ιουλίου 2000 για την αναπαραγωγική υγεία στη Δημοκρατία της Γουινέας απαγορεύει κάθε μορφή βίας και σεξουαλικής κακοποίησης και προβλέπει ότι τα ανθρώπινα όντα δεν πρέπει να υποβάλλονται σε βασανιστήρια ή σκληρές, απάνθρωπες πράξεις ή μεταχείριση εξευτελιστικό για το σώμα του γενικά και για τα αναπαραγωγικά του όργανα ειδικότερα το άρθρο 13 προβλέπει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται και επομένως τιμωρείται από το νόμο.

Στη Γουινέα, παρατηρείται μια αυξανόμενη τάση προς την ιατροκοποίηση του ΑΓΓΟ. Τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία δείχνουν ότι οι επαγγελματίες υγείας (κυρίως νοσοκόμες και μαίες) έχουν αφαιρέσει περίπου το 15% όλων των γυναικών (ηλικίας 15 έως 49 ετών) και περίπου το 30% των κοριτσιών (ηλικίας 0-14 ετών). Το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα του 2016, που απαγορεύει την άσκηση του ΑΓΓΟ «με παραδοσιακές ή σύγχρονες μεθόδους», ισχύει για όλους, και ιδιαίτερα για τους επαγγελματίες υγείας. Προβλέπει επίσης ότι η μέγιστη ποινή ισχύει όταν ο ΑΓΓΟ ασκείται «σε δημόσια ή ιδιωτική υγειονομική μονάδα και ευνοείται από άτομο που ανήκει στο παραϊατρικό ή ιατρικό επάγγελμα, ιδίως γιατρούς, νοσηλευτές, μαίες και τεχνικούς εργαζόμενους στον τομέα της υγείας. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 410 του Κώδικα για τα Παιδιά της Γουινέας του 2008, οι υπεύθυνοι των δημόσιων και ιδιωτικών δομών υγείας υποχρεούνται να «μεριμνούν ώστε τα θύματα ακρωτηριασμού που λαμβάνουν στα κέντρα ή τις εγκαταστάσεις τους να λαμβάνουν την πιο κατάλληλη φροντίδα. Ενημερώνονται οι αρμόδιες δημόσιες αρχές προκειμένου να μπορέσουν να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της κατάστασης του θύματος και να κινήσουν τις διαδικασίες που προβλέπονται» στον Κώδικα.

Η Γουινέα συνορεύει με άλλες χώρες όπου ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων εξακολουθεί να είναι υψηλός και όπου η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας ποικίλλουν ευρέως. Η διασυνοριακή μετακίνηση για τη διάπραξη ή την υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων αποφεύγοντας την ποινική δίωξη μπορεί να προκύψει από την επιβολή του νόμου και μπορεί επίσης να καταστήσει τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες ιδιαίτερα ευάλωτα. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζει όλη η Δυτική Αφρική, αν και είναι δύσκολο να προσδιοριστεί η κλίμακα των διασυνοριακών μετακινήσεων που υποκινούνται από τον ΑΓΓΟ προς και από τη Γουινέα.

Το Κεφάλαιο V, Τμήμα II για τον ΑΓΓΟ του Ποινικού Κώδικα του 2016 δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί άμεσα τον διασυνοριακό ακρωτηριασμό. Γενικότερα, ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 12 του Ποινικού Κώδικα του 2016, κάθε αδίκημα που διαπράττεται στο εξωτερικό από Γουινέα ή κάτοικο της Γουινέας θα τιμωρείται εάν χαρακτηρίζεται ως έγκλημα ή πλημμέλημα σύμφωνα με τους νόμους της Γουινέας και εάν τιμωρείται επίσης από τη νομοθεσία τη χώρα στην οποία διαπράχθηκε. Αυτός ο κανόνας ισχύει επίσης εάν το έγκλημα ή το πλημμέλημα που τιμωρείται με φυλάκιση διαπράττεται από αλλοδαπό εκτός του εδάφους της Δημοκρατίας όταν το θύμα είναι από τη Γουινέα. Η επιβληθείσα ποινή δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη από αυτή που προβλέπεται από τη νομοθεσία της χώρας διάπραξης του αδικήματος. Ως εκ τούτου, ο διασυνοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων που ασκείται μεταξύ της Γουινέας και γειτονικών χωρών, όπως το Μάλι, η Λιβερία και η Σιέρα Λεόνε, όπου η εθνική νομοθεσία που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων εξακολουθεί να μην ισχύει, δεν θα τιμωρείται.

Το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα του 2016 προβλέπει τις ακόλουθες κυρώσεις σχετικά με τη διάπραξη, την ηθική αυτουργία, την υποβοήθηση και την υποκίνηση ακρωτηριασμού: Όποιος, με παραδοσιακές ή σύγχρονες μεθόδους, ασκεί τον ακρωτηριασμό, τον προωθεί ή συμμετέχει σε αυτόν με οποιονδήποτε τρόπο, υπόκειται σε ελάχιστη φυλάκιση από τρεις μήνες έως δύο χρόνια ή πρόστιμο από 500.000 έως 2.000.000 φράγκα Γουινέας (περίπου 55-220 \$ ΗΠΑ), ή και τα δύο. Σε περίπτωση πρόβλεψης ή ενέδρας, η ποινή είναι φυλάκιση από δύο έως πέντε χρόνια ή πρόστιμο από 1.000.000 έως 3.000.000 φράγκα Γουινέας (περίπου 110–330 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Οι ανιόντες του παιδιού ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσία πάνω στο παιδί ή έχει την επιμέλειά του, που υποκίνησε ή βοήθησε στη διάπραξη του ΑΓΓΟ υπόκεινται στις ίδιες κυρώσεις με τους δράστες. Η μέγιστη ποινή εφαρμόζεται όταν ο ΑΓΓΟ ασκείται σε δημόσια ή ιδιωτική δομή υγείας και ευνοείται από άτομο που ανήκει στο παραϊατρικό ή ιατρικό επάγγελμα, ιδίως γιατρούς, νοσηλευτές, μαιέες και τεχνικούς. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 260, εάν ο ΑΓΓΟ οδήγησε σε αναπηρία, οι δράστες του υπόκεινται σε ποινή φυλάκισης που κυμαίνεται από πέντε έως δέκα χρόνια ή πρόστιμο από 1.000.000 έως 3.000.000 φράγκα Γουινέας (περίπου 110–330 δολάρια ΗΠΑ) ή και τα δύο. Εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων επιφέρει το θάνατο του θύματος, σύμφωνα με το άρθρο 261, οι δράστες τιμωρούνται με ποινική φυλάκιση πέντε έως είκοσι ετών. Τα άρθρα 407 έως 409 του Κώδικα για τα Παιδιά της Γουινέας του 2008 είχαν ήδη προβλέψει τις ίδιες κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ (εκτός από ένα ελαφρύτερο πρόστιμο για την πρακτική του ΑΓΓΟ, το οποίο αργότερα αναθεωρήθηκε προς τα πάνω στον Ποινικό Κώδικα). Σύμφωνα με το άρθρο 298 του Ποινικού Κώδικα του 2016, η εκούσια αποχή από την παροχή βοήθειας σε άτομο που κινδυνεύει και η παράλειψη αποτροπής εγκλήματος ή αδικήματος που στοχεύει τη σωματική ακεραιότητα ενός προσώπου υπόκειται κατά γενικό κανόνα σε ποινή φυλάκιση ενός έως πέντε ετών και πρόστιμο από 1.000.000 έως 5.000.000 φράγκα Γουινέας (περίπου 110–550 δολάρια ΗΠΑ).

Έχει αποδειχθεί ότι η δίωξη υποθέσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι σπάνια στη Γουινέα παρά την ύπαρξη του νόμου. Λίγες περιπτώσεις έχουν αναφερθεί από το 2010, αλλά φαίνεται ότι τα δικαστήρια ήταν επιεική, εκδίδοντας μόνο ποινές με αναστολή ή/και μικρά πρόστιμα. Δυστυχώς, ο αριθμός των υποθέσεων που φέρονται στα δικαστήρια δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα, επειδή η κοινωνία εξακολουθεί να διέπεται από ήθη και έθιμα που αναγκάζουν τις γυναίκες να υποταχθούν [και] να σιωπήσουν. . . Τον Ιούλιο του 2014, το Πρωτοδικείο στο Conakry καταδίκασε έναν δράστη του FGM (μια 82χρονη γυναίκα) σε ποινή φυλάκισης δύο ετών με αναστολή και πρόστιμο 1.000.000 φράγκα Γουινέας για παράβαση των άρθρων 405, 406 και 407 του Παιδικού Κώδικα. Τον Ιανουάριο του 2015, το Πρωτοδικείο της Faranah καταδίκασε έναν δράστη του ΑΓΓΟ σε ποινή φυλάκισης ενός έτους με αναστολή και πρόστιμο 500.000 φράγκων Γουινέας για παραβίαση του Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα για τα Παιδιά. Τον Ιούλιο του 2015, ο Ειρηνοδίκης στο Gueckedou καταδίκασε έναν δράστη του ΑΓΓΟ σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών με αναστολή και πρόστιμο 500.000 φράγκων Γουινέας για παραβίαση του Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα για τα Παιδιά λόγω της διάπραξης του ΑΓΓΟ σε εννιάχρονο κορίτσι. Το Τοπικό Συμβούλιο για τα Παιδιά και τις Οικογένειες (CLEF) ανέφερε ότι μια κρατική νοσοκόμα είχε κάνει ακρωτηριασμό δύο νεαρών κοριτσιών στην επαρχία Korodou (περιοχή της αστικής κοινότητας Kissidougu): Ο Ειρηνοδίκης της Kissidougu καταδίκασε τη νοσοκόμα σε έξι μήνες ποινή φυλάκισης με αναστολή και πρόστιμο 500.000 φράγκα Γουινέας. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων (UNJP) διαπίστωσε ότι

μόνο έντεκα υποθέσεις παραπέμφθηκαν στη δικαιοσύνη το 2016, με αποτέλεσμα να καταγραφούν μόνο δύο καταδικαστικές αποφάσεις.

Πολλά υπουργικά τμήματα στη Γουινέα είναι υπεύθυνα για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένου του Υπουργείου Κοινωνικών Υποθέσεων και Προαγωγής Γυναίκων και Παιδιών και του Υπουργείου Παιδείας. Το 2011, η αναδιάρθρωση του Γραφείου για την Προστασία του Φύλου, των Παιδιών και των Ηθών (OPROGEM) ίδρυσε γραφεία σε περιφερειακό επίπεδο για την υλοποίηση προγραμμάτων καθώς και μια εθνική επιτροπή υπεύθυνη για το συντονισμό των προσπαθειών για τον τερματισμό αυτής της πρακτικής. Εθνική Επιτροπή για την Προώθηση της Εγκατάλειψης του FGM/C. Το 2012, η κυβέρνηση δρομολόγησε ένα Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο για την Εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ (2012–2016), το οποίο περιελάμβανε εκπαίδευση για δικαστικό και ιατρικό προσωπικό, καθώς και εκστρατείες ευαισθητοποίησης με στόχο τις τοπικές αρχές, τους παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες και τα σχολεία. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ζητήθηκαν επίσης, ιδίως μέσω τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών διαφημίσεων, καθώς και εκστρατειών με αφίσες. Το 2008, η Γουινέα ήταν μία από τις πρώτες χώρες που έγινε μέλος του UNJP (Κοινό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών). Έχει υποστηρίξει ένα ευρύ φάσμα προγραμμάτων και υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένης της προσέγγισης της κοινότητας, των δηλώσεων εγκατάλειψης και της εκπαίδευσης για θρησκευτικούς ηγέτες, λειτουργούς υγείας, κοινωνικούς λειτουργούς και νέους. Υποστήριξε επίσης την τηλεφωνική γραμμή 116 για την αναφορά αδικημάτων σχετικά με τον ΑΓΓΟ (την οποία διαχειρίζεται η Ένωση Κοινωνικών Βοηθών της Γουινέας). Όσον αφορά το νόμο, το UNJP υποστήριξε την εκπαίδευση των αρχών επιβολής του νόμου σχετικά με το περιεχόμενο του νόμου και τη χρήση ενός εργαλείου παρακολούθησης SMS για την αναφορά περιπτώσεων ΑΓΓΟ. Τον Αύγουστο του 2016, ο Πρωθυπουργός της Γουινέας επιβεβαίωσε τη δέσμευση της κυβέρνησης να υποστηρίξει τον αγώνα για την εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ και το UNJP ανέφερε ότι ένα επικαιροποιημένο Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο Δράσης θα είναι λειτουργικό μέχρι το 2018. Η Γενική Γραμματεία Θρησκευτικών Υποθέσεων εξέδωσε επίσης φετβά (θρησκευτικό διάταγμα) που απαγόρευε την πρακτική του ακρωτηριασμού στη Γουινέα.

Όπως και επίσημοι φορείς, διάφορες διεθνείς και εθνικές μη κυβερνητικές οργανώσεις ΜΚΟ εργάζονται για την προστασία των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών στη Γουινέα. Παρά τις διάφορες στρατηγικές που εφαρμόζονται για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένων εκστρατειών εκπαίδευσης και ενημέρωσης καθώς και κατάρτισης σε εναλλακτικούς τρόπους διαβίωσης αφιερωμένους στους περιτομείς, ο επιπολασμός παραμένει υψηλός στη Γουινέα και η υποστήριξη αυτής της πρακτικής, σύμφωνα με ορισμένες αναφορές, θα αυξηθεί ακόμη. Η κοινωνία των πολιτών επισημαίνει πολλά εμπόδια στην εφαρμογή και επιβολή του νόμου, συμπεριλαμβανομένων των αδυναμιών στο δικαστικό σύστημα και της σημαντικής πίεσης από τις κοινότητες για διατήρηση της πρακτικής. Η γνώση του περιεχομένου του νόμου είναι γενικά χαμηλή και οι οικογένειες προσπαθούν συχνά να παρέμβουν στο δικαστικό σύστημα σε τοπικό επίπεδο. Φαίνεται επίσης ότι οι παραδοσιακοί κοινοτικοί εορτασμοί γύρω από τον ΑΓΓΟ τείνουν να εγκαταλείπονται υπέρ περισσότερων μεμονωμένων περιπτώσεων προκειμένου να παρακαμφθεί ο νόμος. Οι ανησυχίες των ΜΚΟ φαίνεται να συγκεντρώνονται στο Γραφείο της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (OHCHR), το οποίο το 2016 έκανε τις ακόλουθες παρατηρήσεις σχετικά με τη Γουινέα: «Η επιμονή της πρακτικής του ΑΓΓΟ στη Γουινέα οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην έλλειψη αυστηρών μέτρων

από τις δικαστικές αρχές για να διασφαλιστεί η πρόληψη και η απαγόρευση του. Χιλιάδες νεαρά κορίτσια υποβάλλονται σε περιτομή σε όλη τη χώρα, ενώπιον των αξιωματικών της δικαστικής αστυνομίας, των εισαγγελέων και των ανακριτών. Κατά γενικό κανόνα, δεν τηρούνται τα νομικά κείμενα που απαγορεύουν τον ΑΓΓΟ. Οι ειδικοί φόροι σπάνια αποτελούν αντικείμενο ποινικής διαδικασίας... Σε αυτό προστίθεται η αδυναμία των πόρων του δικαστικού συστήματος: αρκετοί νομοί με περισσότερους από 100.000 κατοίκους έχουν μόνο δύο δικαστές, έναν υπάλληλο και λιγότερους από πέντε αστυνομικούς ή χωροφύλακες. Σε όλη τη χώρα, οι αξιωματικοί της δικαστικής αστυνομίας και οι δικαστές υπόκεινται σε συνεχείς και βαριές πιέσεις, συμπεριλαμβανομένων των απειλών, όταν ασχολούνται με υποθέσεις ΑΓΓΟ. Στους χώρους τους μερικές φορές εισβάλλουν ομάδες γυναικών που τις προσβάλλουν και τις απειλούν με σωματική επιθετικότητα εάν οι ύποπτοι και οι κατηγορούμενοι που συνελήφθησαν για περιτομή νεαρών κοριτσιών δεν αφεθούν αμέσως ελεύθεροι. ».

Η κοινωνία των πολιτών επισημαίνει επίσης ότι οι επαγγελματίες υγείας, και ιδιαίτερα οι μαίες, αψηφούν όλο και περισσότερο το νόμο και θα συνεχίσουν να το κάνουν έως ότου εφαρμοστεί πλήρως η νομοθεσία, και ιδιαίτερα ο νόμος για την αναπαραγωγική υγεία. Στη Γουινέα, γυναίκες και κορίτσια που δεν έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αντιμετωπίζουν λεκτική κακοποίηση από την κοινότητά τους και δεν τυγχάνουν του σεβασμού και της αποδοχής που παραδοσιακά απολαμβάνουν όσοι έχουν κοπέι. Αυτό διαιωνίζει την πρακτική και η ισχύουσα νομοθεσία δεν προστατεύει τις άκοπες γυναίκες και κορίτσια από λεκτική κακοποίηση ή κοινωνικό αποκλεισμό (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο Ποινικός Κώδικας του 2016 είναι ο κύριος νόμος στη Γουινέα που ποινικοποιεί και τιμωρεί τη διάπραξη, την υποκίνηση, την υποβοήθηση και την υποκίνηση ΑΓΓΟ. Άλλοι εθνικοί νόμοι, όπως ο Κώδικας για τα Παιδιά της Γουινέας του 2008 και ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία του 2000, προστατεύουν από αυτήν την πρακτική. Η ισχύουσα νομοθεσία προβλέπει μέγιστες κυρώσεις σε περίπτωση ακρωτηριασμού που ασκείται από μέλος του ιατρικού επαγγέλματος. Παρόλα αυτά, ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αυξάνεται στη Γουινέα. Ο νόμος δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ ή περιπτώσεις διασυνωριακού ΑΓΓΟ. Στη Γουινέα, αυτοί οι νόμοι δεν έχουν εφαρμοστεί σωστά μέχρι σήμερα, οι καταδίκες είναι σπάνιες και οι ποινές επιεικές. Η επίγνωση του νόμου είναι χαμηλή και το περιεχόμενό του γενικά αγνοείται από το δικαστικό σώμα λόγω της έντονης πίεσης από τις κοινότητες για διατήρηση της πρακτικής. Εφαρμόζονται στρατηγικές για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, αλλά ο επιπολασμός παραμένει πολύ υψηλός και η υποστήριξη για την πρακτική έχει αυξηθεί. Οι γυναίκες και τα κορίτσια εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν σημαντική πίεση για περιτομή και στιγματίζονται αν δεν υποταχθούν.

4. Τζιμπουτί

Στο Τζιμπουτί, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 93,1%. Ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην περιοχή του Τζιμπουτί είναι 92,9%. σε όλες τις άλλες περιοχές, είναι 94,9%. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι πιο πιθανό να γίνει σε κορίτσια ηλικίας μεταξύ πέντε και εννέα ετών. Ο τύπος III είναι ο πιο κοινός τύπος ΑΓΓΟ που εφαρμόζεται. Πάνω από τα τρία τέταρτα του ΑΓΓΟ εκτελούνται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. περίπου 20% από ιατρικό προσωπικό. Το 51% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα του Τζιμπουτί βασίζεται κυρίως στον γαλλικό αστικό κώδικα (όπως υπήρχε το 1997), με χαρακτηριστικά του ισλαμικού θρησκευτικού δικαίου (σε θέματα οικογενειακού και κληρονομικού δικαίου) και εθμικού δικαίου. Το ισχύον Σύνταγμα του Τζιμπουτί (ψηφίστηκε το 1992, τροποποιήθηκε το 2010) δεν αναφέρεται άμεσα στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, το άρθρο 10 διασφαλίζει την ισότητα ενώπιον του νόμου και το κράτος έχει την υποχρέωση να προστατεύει και να σέβεται την ακεραιότητα του ατόμου. Το άρθρο 16 ορίζει περαιτέρω, «Κανείς δεν μπορεί να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή σε απάνθρωπες, σκληρές, ταπεινωτικές ή ταπεινωτικές ενέργειες ή μεταχείριση». Ο Ποινικός Κώδικας του Τζιμπουτί τέθηκε σε ισχύ το 1995 και ήταν η πρώτη βασική νομοθεσία που ποινικοποιεί και τιμωρεί τον ΑΓΓΟ στο Τζιμπουτί. Συμπληρώθηκε περαιτέρω από τον νόμο αριθ. 55 του 2009 (Νόμος αριθ. 55) σχετικά με τη βία κατά των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας του Τζιμπουτί 1995 (ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας) σχετίζεται επίσης με τον ΑΓΓΟ.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αρχικά ποινικοποιήθηκε και τιμωρήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 333 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο αντιμετώπιζε τη βία που οδηγεί σε «ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων». Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας δεν παρείχε ορισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ούτε ποινικοποιούσε την προμήθεια, την υποβοήθηση ή την υποκίνηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 7 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει πώς κάθε οργανισμός του οποίου ο καταστατικός στόχος για τουλάχιστον τα προηγούμενα πέντε χρόνια ήταν η καταπολέμηση του ΑΓΓΟ μπορεί να ασκήσει για λογαριασμό των θυμάτων τα δικαιώματά τους σχετικά με τα αδικήματα που ορίζονται στο άρθρο 333 του Ποινικού Κώδικα. Το 2009, το άρθρο 1 του νόμου αριθ. 55 εισήγαγε δύο τροποποιήσεις για τη συμπλήρωση του άρθρου 333 του Ποινικού Κώδικα ως εξής: 1. Ο νόμος παρέχει πλέον έναν νομικό ορισμό του ΑΓΓΟ ως «κάθε μη θεραπευτική επέμβαση που περιλαμβάνει ολική ή μερική αφαίρεση και/ή τραύματα που πραγματοποιούνται στα γυναικεία γεννητικά όργανα, για πολιτιστικούς ή άλλους λόγους.» Ωστόσο, δεν παρέχει στον ορισμό της «μη θεραπευτικής λειτουργίας» στο πλαίσιο αυτό. Ποινικοποιεί και τιμωρεί οποιονδήποτε γνωρίζει τον ΑΓΓΟ, είτε έχει προγραμματιστεί είτε έχει ήδη πραγματοποιηθεί, που δεν ειδοποιεί αμέσως τις δημόσιες αρχές. Ο νόμος επίσης αυστηροποιεί τις ποινές για τους «υποκινητές και συνεργούς» του ΑΓΓΟ (δηλαδή εκείνους που βοηθούν και συνηγορούν στην πρακτική). Το άρθρο 2 του νόμου 55 αριθ. 55 τροποποίησε και το άρθρο 7 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει πώς κάθε οργανισμός του οποίου ο καταστατικός στόχος για τουλάχιστον τα προηγούμενα τρία χρόνια ήταν η καταπολέμηση του ΑΓΓΟ μπορεί να ασκήσει για λογαριασμό των θυμάτων τα δικαιώματά τους σχετικά με τα αδικήματα που ορίζονται στο άρθρο 333 του Ποινικού Κώδικα.

Ενώ υπάρχει έλλειψη πρόσφατων στοιχείων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Τζιμπουτί, η UNICEF έχει αναφέρει προηγουμένως ότι περίπου το 20% των διαδικασιών ΑΓΓΟ στη χώρα διενεργούνται από υγειονομικό προσωπικό. Ο Ποινικός Κώδικας δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Ωστόσο, δεδομένου του ευρέος πεδίου εφαρμογής του άρθρου 333, φαίνεται ότι ισχύει καθολικά και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να περιλαμβάνει όλους τους επαγγελματίες υγείας που εκτελούν ΑΓΓΟ. Μέχρι σήμερα, αυτή η έρευνα δεν μπόρεσε να εντοπίσει καμία ξεχωριστή νομοθεσία που ισχύει επί του παρόντος στο Τζιμπουτί που να ασχολείται ειδικά με τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ.

Δεν υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με το εάν οι γυναίκες και τα κορίτσια μεταφέρονται από το Τζιμπουτί πέρα από τα σύνορα για να «κοπούν» σε άλλες χώρες ή σε ποιο βαθμό οικογένειες από γειτονικές χώρες περνούν στο Τζιμπουτί για ακρωτηριασμό. Έχουν γίνει παρατηρήσεις από ορισμένους ακτιβιστές ότι τα κορίτσια μπορεί να οδηγηθούν στη Σομαλία όπου «κανείς δεν αμφισβητεί τη διαδικασία». Ο Ποινικός Κώδικας δεν αντιμετωπίζει επί του παρόντος περιπτώσεις διασυνοριακού ακρωτηριασμού και δεν φαίνεται να υπάρχουν άλλοι ειδικοί κανονισμοί ή νόμοι σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διενεργούνται εντός ή από πολίτες του Τζιμπουτί σε άλλες χώρες. Σύμφωνα με το άρθρο 333 του Ποινικού Κώδικα, όποιος κριθεί ένοχος για ακρωτηριασμό θα τιμωρηθεί με ποινή φυλάκισης πέντε ετών και πρόστιμο 1.000.000 φράγκα Τζιμπουτί (περίπου 5.6177 δολάρια ΗΠΑ). Η παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, είτε εκτελείται είτε προγραμματίζεται, τιμωρείται με φυλάκιση από ένα μήνα έως ένα έτος και με πρόστιμο 50.000–100.000 φράγκα Τζιμπουτί (περίπου 281–5628 δολάρια ΗΠΑ). Όσοι βοηθούν και υποστηρίζουν την πρακτική του ακρωτηριασμού τιμωρούνται σύμφωνα με τα άρθρα 25 και 26 του Ποινικού Κώδικα, τα οποία ορίζουν ότι οι συνεργοί σε ένα έγκλημα υπόκεινται στις ίδιες ποινές με τον κύριο παραβάτη.

Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύτηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για τον ακρωτηριασμό/κόψιμο γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP) δεν απαριθμούσε περιπτώσεις επιβολής του νόμου στο Τζιμπουτί το 2016. Άλλες πηγές σημειώνουν επίσης ότι, λόγω αναποτελεσματικής εφαρμογής του νόμου, υπήρξαν καμία καταδίκη στο Τζιμπουτί μέχρι σήμερα. Στα τέλη του 2014, μια μεμονωμένη υπόθεση φέρεται να προσήχθη στο δικαστήριο όταν ένας «κόφτης» και μια μητέρα κατηγορήθηκαν για διάπραξη ακρωτηριασμού και τιμωρήθηκαν με εξάμηνη αναστολή. Δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες. Παρά το γεγονός ότι το ένα πέμπτο των διαδικασιών ΑΓΓΟ φέρεται να διεξάγονται από επαγγελματίες υγείας, δεν κατέστη δυνατό να εντοπιστούν περιπτώσεις κακής πρακτικής που έχουν ασκηθεί εναντίον τους.

Σε συνεργασία με το UNJP από το 2008, κυβερνητικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένου του Υπουργείου Προώθησης Γυναικών, Οικογένειας και Κοινωνικών Υποθέσεων και του Υπουργείου Υγείας, και διάφοροι οργανισμοί, όπως η Εθνική Ένωση Γυναικών του Τζιμπουτί, έχουν οργανώσει και συμμετάσχουν στην ευαισθητοποίηση του κοινού εκστρατείες για τη βελτίωση της γνώσης σχετικά με τις βλάβες του ΑΓΓΟ. Αυτές οι εκστρατείες οδήγησαν σε δημόσιες δηλώσεις εγκατάλειψης. Οι εργασίες για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στο Τζιμπουτί συντονίζονται από την Εθνική Συντονιστική Επιτροπή για την Εγκατάλειψη όλων των Μορφών Εκτομής από το 2009 και η κυβέρνηση ξεκίνησε μια Εθνική Στρατηγική για την Εγκατάλειψη όλων των Μορφών Εκτομής το 2016. Η κυβέρνηση έχει ενσωματώσει την ευαισθητοποίηση σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο εθνικό της πρόγραμμα για την προώθηση της ασφαλούς μητρότητας. Το UNJP υποστηρίζει την κυβέρνηση να βελτιώσει τις υπηρεσίες σεξουαλικής και αναπαραγωγικής υγείας σε όλες τις κοινότητες και να παράσχει εκπαίδευση σε εργαζόμενους στον τομέα της υγείας. Οι επιτροπές επιτήρησης αποτελούν επίσης μέρος της επικοινωνιακής στρατηγικής για την παρακολούθηση των δεσμεύσεων για εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ. Η στρατηγική της κυβέρνησης συνεχίζει να περιλαμβάνει την προσέγγιση των θρησκευτικών ηγετών. Το 2005, η κυβέρνηση, σε συνεργασία με το No Peace without Justice (NPWJ) και άλλες μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ), συγκάλεσε μια υποπεριφερειακή διάσκεψη με τίτλο «Προς μια πολιτική και θρησκευτική συναίνεση για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων». Η διάσκεψη ολοκληρώθηκε

με συστάσεις (η Διακήρυξη του Τζιμπουτί), οι οποίες περιλάμβαναν ότι οι θρησκευτικοί ηγέτες παίζουν ρόλο στην ευαισθητοποίηση για τον κίνδυνο του ΑΓΓΟ. Πιο πρόσφατα, το 2016, το Υπουργείο Θρησκευμάτων φιλοξένησε ένα εργαστήριο για τη δημιουργία ενός δικτύου θρησκευτικών ηγετών για την καταπολέμηση όλων των μορφών ΑΓΓΟ. Έχουν επίσης παραχθεί οδηγοί για ιμάμηδες και άλλους θρησκευτικούς ηγέτες, καθώς και για μέλη του δικαστικού σώματος, συμπεριλαμβανομένων των αστυνομικών, με πληροφορίες για την αντιμετώπιση υποθέσεων ακρωτηριασμού. Η κυβέρνηση του Τζιμπουτί έχει δηλώσει προηγουμένως: «Οι γυναίκες του Τζιμπουτί έχουν ένα ολόκληρο οπλοστάσιο νόμων και θεσμών που εγγυώνται την προστασία και την αποτελεσματική επιβολή των δικαιωμάτων τους», συμπεριλαμβανομένων νόμων και κανονισμών που σχετίζονται με την υγεία, την εκπαίδευση και τη δικαιοσύνη.

Η κυβέρνηση υποστηρίζει τις προσπάθειες των διεθνών και εθνικών ΜΚΟ για τη διάδοση πληροφοριών και την παροχή κατάρτισης και εκπαίδευσης σχετικά με τις βλαβερές συνέπειες του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, υπάρχουν πολλές προκλήσεις που εντοπίζει η κοινωνία των πολιτών για την επίτευξη ευρείας και μακροχρόνιας επιτυχίας με εκστρατείες κατά του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της συνεχούς χρήσης εθιμικών νόμων, που δεν συνάδουν με τους νόμους και συνεχίζουν να εισάγουν διακρίσεις εις βάρος των γυναικών σε πολλά θέματα. Το δίκαιο της Σαρία, στο οποίο βασίζονται οι εθιμικοί νόμοι στο Τζιμπουτί, αναγνωρίζεται στο Σύνταγμα ως «η μόνη πηγή δικαίου». Ενώ το Σύνταγμα ορίζει επίσης την αρχή της ισότητας των φύλων, οι ακτιβιστές ανησυχούν ότι οι κρατικοί νόμοι που εισάγουν διακρίσεις εξακολουθούν να υφίστανται και στον Οικογενειακό Κώδικα (που εγκρίθηκε το 2002), ιδιαίτερα σχετικά με τον πρόωρο και αναγκαστικό γάμο και τη συζυγική εξουσία. Μια αναφορά από την εκστρατεία «Africa for Women's Rights: Ratify and Respect!» (2010) αναφέρει ότι η αποτελεσματική εφαρμογή των νόμων που προστατεύουν τις γυναίκες στο Τζιμπουτί συναντά σημαντικά εμπόδια, ιδίως: την έλλειψη γνώσης του νόμου από τις γυναίκες, ακραία φτώχεια και έλλειψη πόρων, καθώς και το βάρος της παράδοσης και των στερεοτύπων που αφορούν τον ρόλο της γυναίκας στην κοινωνία. Η κοινωνία των πολιτών σημειώνει επίσης ότι ένα σημαντικό εμπόδιο στη διάδοση πληροφοριών σχετικά με τον ΑΓΓΟ και τη νομοθεσία είναι το υψηλό ποσοστό αναλφαβητισμού στο Τζιμπουτί. Ο ΟΗΕ εξέφρασε την ανησυχία του ότι, παρά τις προσπάθειες, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων παραμένει πολύ υψηλός στο Τζιμπουτί και σημειώνει ότι «οι περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων γενικά δεν αναφέρονται, δεν διώκονται και δεν τιμωρούνται» (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το Τζιμπουτί απαγορεύει την πρακτική του ΑΓΓΟ μέσω του άρθρου 333 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο ποινικοποιεί και τιμωρεί την απόδοσή του. Οι μεταγενέστερες τροποποιήσεις του νόμου περιλάμβαναν την ποινικοποίηση της παράλειψης αναφοράς του ΑΓΓΟ και την υποβολή της πρακτικής. Ο νόμος στο Τζιμπουτί δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά περιπτώσεις ιατρικού ακρωτηριασμού ή διασυννοριακού ΑΓΓΟ. Τα στοιχεία δείχνουν ότι η επιβολή του νόμου στο Τζιμπουτί είναι πολύ αδύναμη και υπάρχει έλλειψη αναφοράς και καταγραφής περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Ως εκ τούτου, αυτό υπονομεύει τις προσπάθειες που καταβάλλονται από την κυβέρνηση, σε συνεργασία με διεθνείς και εθνικούς οργανισμούς, για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις βλάβες του ακρωτηριασμού και τις εκστρατείες για τον τερματισμό της πρακτικής.

5. Μάλι

Στο Μάλι, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 91,4% (εξαιρουμένων των βόρειων περιοχών). Ο ΑΓΓΟ είναι πολύ πιθανό να λάβει χώρα πριν από την ηλικία των πέντε ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 88,1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών κόπηκαν από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Το 71,9% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών και το 79,1% των ανδρών ηλικίας 15–59 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Το Μάλι έχει ένα σύστημα αστικού δικαίου που βασίζεται στο γαλλικό μοντέλο αστικού δικαίου και επηρεάζεται από το εθιμικό δίκαιο. Ο δικαστικός έλεγχος των νομοθετικών πράξεων πραγματοποιείται στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Το Σύνταγμα του Μάλι (1992) περιορίζει στη δέσμευσή του για προστασία των γυναικών και των κοριτσιών. Δεν αναφέρεται ρητά στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 1 ορίζει ότι «το ανθρώπινο πρόσωπο πρέπει να είναι ιερό και απαραβίαστο» και ότι «[κάθε] άτομο έχει το δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία, την ασφάλεια και την ακεραιότητα του προσώπου του» και να μην υπόκειται στα βασανιστήρια, ούτε στην απάνθρωπη, σκληρή, ταπεινωτική ή ταπεινωτική μεταχείριση ή ωμότητα». Δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική νομοθεσία στο Μάλι που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί συγκεκριμένα την πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Έχουν γίνει πολλές προσπάθειες κατά τη διάρκεια των ετών να θεσπιστεί απαγόρευση του ακρωτηριασμού στο Μάλι. Διάφορα νομοσχέδια που συντάχθηκαν τόσο από κυβερνητικά τμήματα όσο και από μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) απέτυχαν να συμφωνηθούν και να περάσουν από το κοινοβούλιο. Πιο πρόσφατα, τον Ιούλιο του 2017, ένα σχέδιο νόμου για την αντιμετώπιση της έμφυλης βίας (συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευσης του ΑΓΓΟ) προετοιμάστηκε και παρουσιάστηκε στο Υπουργείο Προώθησης Γυναικών, Παιδιών και Οικογένειας από το Εθνικό Πρόγραμμα για την Καταπολέμηση της Αφαίρεσης (PNLE), με την υποστήριξη τεχνικών και οικονομικών εταίρων. Αναφέρεται ότι, για άλλη μια φορά, οι συνεχείς αντιρρήσεις, ιδιαίτερα από υψηλούς θρησκευτικούς ηγέτες που υποστηρίζουν την πρακτική, εμπόδισαν την περαιτέρω πρόοδο του νόμου και αυτή η έρευνα δεν μπόρεσε να καθορίσει την τρέχουσα κατάσταση αυτού του σχεδίου νομοσχεδίου.

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Μάλι, υπάρχουν διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα (2001) που θα μπορούσαν να θεωρηθούν σχετικές με την πρακτική (αν και δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι έχουν χρησιμοποιηθεί επιτυχώς για τη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού μέχρι σήμερα), συμπεριλαμβανομένων των κάτωθι: τα άρθρα 202 και 207 ποινικοποιούν και τιμωρούν οποιονδήποτε προκαλεί «χτυπήματα, τραύματα ή διαπράττει εκούσια βία» σε άλλον και το άρθρο 220 ορίζει ότι όποιος παραλείπει να παράσχει βοήθεια σε άτομο που βρίσκεται σε κίνδυνο, χωρίς κίνδυνο για τον εαυτό του ή άλλους, είτε με προσωπική ενέργεια είτε επικοινωνώντας με τις υπηρεσίες διάσωσης, αντιμετωπίζει τιμωρία. Σύμφωνα με τον Κώδικα Προσώπων και Οικογένειας (2011) στο Μάλι, το άρθρο 4 ορίζει ότι «καθένας έχει δικαίωμα σεβασμού για το σώμα του» και «το ανθρώπινο σώμα είναι απαραβίαστο». Το άρθρο 5 ορίζει ότι η ακεραιότητα του ανθρώπου μπορεί να διαταραχθεί μόνο σε περίπτωση ιατρικής ανάγκης (αν και δεν παρέχει ορισμό της «ιατρικής αναγκαιότητας»). Στη συνέχεια δηλώνει ότι «πράξεις θρησκευτικού ή εθιμικού χαρακτήρα, υπό τον όρο ότι δεν είναι επιβλαβείς για την υγεία, δεν καλύπτονται από αυτή τη διάταξη». Ο

ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων, δεδομένων των επιβλαβών συνεπειών του στην υγεία, θα μπορούσε επομένως να θεωρηθεί ότι καλύπτεται από το άρθρο 5. Το Σχέδιο νόμου για την απαγόρευση του ΑΓΓΟ (Απόφαση αρ. 2017-002/MPFEF/SG) είναι το πιο πρόσφατο σχέδιο νόμου κατά της βίας λόγω φύλου, το οποίο περιλαμβάνει την απαγόρευση του ΑΓΓΟ, υποβλήθηκε στο Υπουργείο Προώθησης Γυναικών, Παιδιών και Οικογένειας τον Ιούλιο του 2017 και καθιέρωσε επιτροπή για την παρακολούθηση της έγκρισης του νομοσχεδίου, αλλά δεν έχει ψηφιστεί ακόμη από το κοινοβούλιο. Αυτό το σχέδιο νόμου φέρεται να ορίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο άρθρο 6(δ) ως «κάθε διαδικασία που οδηγεί σε μερικό ή πλήρη τραυματισμό ή αφαίρεση των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για λόγους διαφορετικούς από ιατρικούς λόγους». Στην τρέχουσα κατάστασή του, το άρθρο 41 αναφέρει ότι: όποιος προβαίνει, διευκολύνει, συμμετέχει ή παραλείπει να βοηθήσει γυναίκα ή κορίτσι που υποβάλλεται σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων, όπως ορίζεται στο άρθρο 6, τιμωρείται με φυλάκιση από πέντε έως δέκα χρόνια και χρηματική ποινή από 500.000 XOF έως 1.000.000 XOF, (α) οποτεδήποτε πριν από την καταδίκη, σε περίπτωση που το θύμα υποστεί επιπλοκή ή επιπλοκές που σχετίζονται με αυτό το ποινικό αδίκημα, συμπεριλαμβανομένης αιμορραγίας, συριγγίου, μόλυνσης ή δυσκολίας στον τοκετό, η εφαρμοστέα ποινή είναι φυλάκιση από δέκα έως δεκαπέντε χρόνια και πρόστιμο από 500.000 XOF έως 1.000.000 XOF, (β) η ποινή είναι ισόβια κάθειρξη εάν ο δράστης ασκεί συνήθως αυτή την πρακτική, εάν το κάνει για εμπορικούς σκοπούς ή εάν η πρακτική αυτή έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος, (γ) όταν το θύμα είναι παιδί, η παραγραφή της δημόσιας δίωξης για το παρόν ποινικό αδίκημα αναστέλλεται έως ότου το θύμα φτάσει στην ηλικία της ενηλικίωσης. Αυτό το σχέδιο νόμου επρόκειτο να εξεταστεί από το κοινοβούλιο το 2018. Ωστόσο, σύμφωνα με δημοσιεύματα μέχρι σήμερα δεν έχει θεσμοθετηθεί και το ποσοστό των κοριτσιών που έχουν υποστεί ή κινδυνεύουν να υποστούν ΑΓΓΟ παραμένει υψηλό (UNICEF 2022).

Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στο Μάλι καθώς σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ συνεχίζουν να πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς ασκούμενους. Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που ποινικοποιεί ειδικά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, ψηφίστηκε μία εγκύκλιος η οποία δήλωσε ότι «η πρακτική του ΑΓΓΟ δεν μπορεί να γίνει ανεκτή» και προέτρεψε τους διευθυντές των νοσοκομείων «να λάβουν τα απαραίτητα μέτρα για να αποτρέψουν την πρακτική, υποτιθέμενη ή πραγματική, εκτομή σε εγκαταστάσεις υγείας υπό την ηθική και τεχνική ευθύνη τους». Ωστόσο, δεν περιέχει κυρώσεις σε περίπτωση μη συμμόρφωσης και δεν έχει την ισχύ νόμου που έχει περάσει από το κοινοβούλιο.

Το Μάλι συνορεύει με τη Μπουρκίνα Φάσο, την Ακτή Ελεφαντοστού, τη Γουινέα, τη Μαυριτανία, τον Νίγηρα και τη Σενεγάλη, όπου η επικράτηση του ΑΓΓΟ και η εφαρμογή και επιβολή των νόμων ποικίλλουν ευρέως. Η απουσία οποιασδήποτε εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Μάλι δίνει σε οικογένειες και «κόπτες» από γειτονικές χώρες την ευκαιρία να μετακινηθούν πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη. Ο διασυνοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι μια συνεχιζόμενη πρόκληση σε ολόκληρη τη Δυτική Αφρική, αλλά δεν υπάρχουν δεδομένα σχετικά με τον αριθμό των γυναικών και των κοριτσιών σε όλη την περιοχή που οδηγούνται στο εξωτερικό για ΑΓΓΟ. Οι υφιστάμενες εθνικές νομοθεσίες στο Μάλι δεν προβλέπουν την τιμωρία του διασυνοριακού ακρωτηριασμού. Περαιτέρω, δεν υπάρχει ειδική πρόβλεψη για τα διασυνοριακά εγκλήματα γενικά στον Ποινικό Κώδικα.

Επί του παρόντος, δεν προβλέπονται κυρώσεις στη νομοθεσία του Μάλι για την άσκηση του ακρωτηριασμού. Οι κυρώσεις για οποιονδήποτε προκαλεί «χτυπήματα, τραύματα ή διαπράττει εκούσια βία» σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα περιλαμβάνουν φυλάκιση πέντε έως είκοσι ετών σε περίπτωση ακούσιου θανάτου (σύμφωνα με το άρθρο 202) ή φυλάκιση από ένα έως πέντε έτη και χρηματική ποινή από 20.000 έως 500.000 φράγκα CFA (35–8849 \$) εάν προκαλεί ασθένεια ή προσωπική ανικανότητα εργασίας για περισσότερες από 20 ημέρες (σύμφωνα με το άρθρο 207). Όποιος δεν παρέχει βοήθεια σε άτομο που κινδυνεύει (σύμφωνα με το άρθρο 220) υπόκειται σε φυλάκιση από ένα μήνα έως τρία χρόνια ή/και σε πρόστιμο μεταξύ 24.000 και 1 εκατομμυρίου φράγκων CFA (42-1.76910 USD). Οι επαγγελματίες υγείας μπορούν επίσης να τιμωρηθούν βάσει του άρθρου 207 του Ποινικού Κώδικα για πρόκληση τραυμάτων ή διάπραξη εκούσιας βίας. Οι ποινές περιλαμβάνουν αναστολή από πέντε έως δέκα χρόνια (σε όλες τις περιπτώσεις), φυλάκιση μεταξύ πέντε και 20 ετών, ανάλογα με τη σοβαρότητα του εγκλήματος και, προαιρετικά, απαγόρευση από τη χώρα για ένα έως δέκα χρόνια. Υπάρχει έλλειψη στοιχείων ότι οποιαδήποτε από αυτές τις διατάξεις έχει χρησιμοποιηθεί με επιτυχία σε σχέση με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Μάλι. Μόνο μια δικαστική υπόθεση φέρεται να έχει χρησιμοποιήσει τον Ποινικό Κώδικα μετά τον θάνατο ενός κοριτσιού δύομιση ετών από ακρωτηριασμό το 2013. Ο πατέρας ανέφερε το έγκλημα στην αστυνομία και η υπόθεση δικάστηκε στο Kayes, αλλά δεν είναι διαθέσιμες περισσότερες λεπτομέρειες. Το σχέδιο νόμου κατά της βίας με βάση το φύλο που εξετάζεται επί του παρόντος στο Μάλι ορίζει τιμωρίες που περιλαμβάνουν μια σειρά από πρόστιμα και ποινές φυλάκισης, όπως ορίζονται παραπάνω.

Ελλείψει εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, υπάρχουν λίγες δημοσιώς αναφερόμενες διώξεις ή δικαστικές διαδικασίες σε σχέση με την πρακτική στο Μάλι. Υπάρχει επίσης έλλειψη στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι έχει χρησιμοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο άλλη εθνική νομοθεσία για τη δίωξη των δραστών του ΑΓΓΟ. Υπάρχει γενικά αδύναμη εφαρμογή και επιβολή τόσο των διεθνών όσο και των περιφερειακών μέσων που αποσκοπούν στην προστασία των γυναικών και των κοριτσιών.

Το κορυφαίο κυβερνητικό τμήμα στο Μάλι που είναι υπεύθυνο για θέματα φύλου, συμπεριλαμβανομένης της εξάλειψης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, είναι το Υπουργείο Προώθησης των Γυναικών, των Παιδιών και της Οικογένειας. Ο συντονισμός των εργασιών για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ είναι ευθύνη τόσο της Εθνικής Επιτροπής Δράσης για την Εγκατάλειψη Πρακτικών Επιβλαβών για την Υγεία των Γυναικών και των Παιδιών (Comité National d'Action pour l'Abandon des Pratiques Néfastes), που ιδρύθηκε το 1999, όσο και της Εθνικό πρόγραμμα για την καταπολέμηση της εκτομής (Programme National de Lutte pour l'abandon de l'Excision) (PNLE), που ιδρύθηκε το 2002. Το πιο πρόσφατο Εθνικό Σχέδιο Δράσης που εγκρίθηκε από την κυβέρνηση του Μάλι για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων καλύπτει την περίοδο 2015–2019.

Το PNLE χωρίζεται σε τρία ξεχωριστά όργανα: μια επιστημονική και τεχνική συντονιστική επιτροπή, μια επιτροπή κατεύθυνσης και μια συμβουλευτική επιτροπή. Είναι υπεύθυνο για μια σειρά υπηρεσιών εκπαίδευσης και υποστήριξης, συμπεριλαμβανομένων ζωτικών δραστηριοτήτων ευαισθητοποίησης του κοινού. Το PNLE είναι κεντρικό για τον συντονισμό και την αξιολόγηση της εθνικής πολιτικής για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο Μάλι, και έχει συμμετάσχει στενά στην πρόσφατη φάση σύνταξης και διαβούλευσης του προτεινόμενου νομοσχεδίου κατά της βίας λόγω φύλου. Το 2011 το Μάλι έγινε μέρος του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού

των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP). Το UNJP έχει υποστηρίξει ένα ευρύ φάσμα έργων και εργάζεται σε συνεργασία με την κυβέρνηση και το PNLE για τη διεξαγωγή έρευνας, παρακολούθησης, εκστρατειών ευαισθητοποίησης και κατάρτισης σε κοινότητες και σχολεία, καθώς και για την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης για θύματα βίας λόγω φύλου.

Η κοινωνία των πολιτών παρατηρεί ότι η κυβέρνηση του Μάλι εξακολουθεί να αποτυγχάνει να ενεργεί σύμφωνα με τις συστάσεις της διεθνούς κοινότητας για την υιοθέτηση νόμων κατά του ΑΓΓΟ και συνεπώς να υποστηρίζει πλήρως τις προσπάθειές της για την εξάλειψη της πρακτικής. Για τα τελευταία τουλάχιστον 15 χρόνια, διάφορες επιτροπές παρακολούθησης διεθνών συνθηκών, ενώ χαιρετίζουν τις προσπάθειες στο Μάλι για την εφαρμογή προγραμμάτων κατά του ΑΓΓΟ, επέκριναν τη συνεχιζόμενη απουσία εθνικής νομοθεσίας που ποινικοποιεί την πρακτική. Ενώ η κυβέρνηση φέρεται να αναγνωρίζει την ανάγκη ψήφισης νόμου και πολλοί βασικοί φορείς λήψης αποφάσεων φαίνεται να υποστηρίζουν την εισαγωγή της εθνικής νομοθεσίας, η διαδικασία καθυστερεί συνεχώς από την αντίθεση, ιδιαίτερα από υψηλούς θρησκευτικούς ηγέτες που υποστηρίζουν την πρακτική.

Ελλείπει νόμου, ορισμένοι γιατροί φέρεται να ασκούν μυστικά τον ακρωτηριασμό και η κυβερνητική εγκύκλιος δεν τους αποτρέπει. Η κοινωνία των πολιτών σχολιάζει ότι χρειάζεται επείγοντως αναθεώρηση για να συμπεριλάβει κυρώσεις για την άσκηση ιατρικού ακρωτηριασμού. Πράγματι, μια συνεχιζόμενη πρόκληση σε όλο το Μάλι είναι ότι πολλά από αυτά τα μέλη της κοινωνίας σε θέσεις εξουσίας, συμπεριλαμβανομένων των γιατρών, των μελών του δικαστικού σώματος και της αστυνομίας, προέρχονται από κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα και συνεχίζουν να υποστηρίζουν τον ΑΓΓΟ. Υπάρχει επίσης έλλειψη ικανότητας εντός των αστυνομικών δυνάμεων να ανταποκρίνονται σε αναφορές για ΑΓΓΟ. Για παράδειγμα, μια τηλεφωνική γραμμή έκτακτης ανάγκης (80333) για θύματα βίας λόγω φύλου γενικά, που δημιουργήθηκε το 2014 με την υποστήριξη των Γυναικών του ΟΗΕ, πηγαίνει στην αστυνομία, αλλά φέρεται ότι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στον όγκο των κλήσεων (1.600 το 2016) λόγω έλλειψης πόρων. Η τηλεφωνική γραμμή επίσης δεν δημοσιοποιείται επί του παρόντος ως παροχή ειδικής υποστήριξης σε θύματα ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, αν και θα ήταν εντός της αρμοδιότητάς της να βοηθήσει οποιονδήποτε επηρεάζεται από την πρακτική (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η επικράτηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο Μάλι παραμένει υψηλή και η πίεση για διατήρηση της πρακτικής, ιδιαίτερα από υψηλούς θρησκευτικούς ηγέτες, εξακολουθεί να αποτελεί πρόκληση για όλους όσους εργάζονται για την προστασία της υγείας και των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών. Αν και το Μάλι έχει υπογράψει πολλές από τις διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες που σχετίζονται με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τη βία λόγω φύλου και τις επιβλαβείς πρακτικές, υπάρχει αδύναμη εφαρμογή και ανάπτυξη πολιτικής. Μέχρι σήμερα, διάφορα νομοσχέδια που προτείνουν την απαγόρευση του ΑΓΓΟ στο Μάλι δεν έχουν συμφωνηθεί και εγκριθεί επίσημα από το κράτος. Ενώ τόσο οι διεθνείς όσο και οι ΜΚΟ και οι ακτιβιστές της βάσης συνεχίζουν να εργάζονται σε κοινότητες για να υποστηρίξουν τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, η αποτυχία ψήφισης νόμου κατά του ΑΓΓΟ υπονομεύει αυτές τις προσπάθειες.

6. Σιέρα Λεόνε

Στη Σιέρα Λεόνε, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 89,6%. Η Βόρεια περιοχή έχει τον υψηλότερο επιπολασμό, με 96,3%, και η Δυτική το χαμηλότερο, με 75,6%. Το 40,2% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν μεταξύ 10 και 14 ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ εκτελούνται από παραδοσιακούς κόπτες (soweis). Ο ΑΓΓΟ συνδέεται στενά με τη μυστική κοινότητα Bondo και η πρακτική αποτελεί μέρος του τελετουργικού της μύησης. Το 69,2% των γυναικών και το 46,3% των ανδρών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι η πρακτική πρέπει να σταματήσει.

Η Σιέρα Λεόνε έχει ένα μικτό νομικό σύστημα αγγλικού κοινού δικαίου και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Σιέρα Λεόνε (1991) είναι πολύ περιορισμένο στη δέσμευσή του για ισότητα και προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Επίσης, δεν αντιμετωπίζει συγκεκριμένα τη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, τις επιβλαβείς πρακτικές ή τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 20 παράγραφος 1 είναι το μόνο σχετικό άρθρο, το οποίο δηλώνει: «Κανένα άτομο δεν πρέπει να υπόκειται σε οποιαδήποτε μορφή βασανιστηρίων ή τιμωρίας ή άλλης μεταχείρισης που είναι απάνθρωπη ή εξευτελιστική». Τον Ιούλιο του 2013 ξεκίνησε μια αναθεώρηση του Συντάγματος και συνολικά 134 συστάσεις υποβλήθηκαν από τον λαό της Σιέρα Λεόνε μέσω μιας επιτροπής αναθεώρησης το 2017. Αναφέρεται, ωστόσο, ότι περισσότερες από εκατό από αυτές τις συστάσεις απορρίφθηκαν στη συνέχεια από την κυβέρνηση. Παρόλο που η κυβέρνηση συμφώνησε να συμπεριλάβει την υποχρέωση να προάγει τα ανθρώπινα δικαιώματα και να εισάγει όρους όπως «ανθρώπινη αξιοπρέπεια» και «ισότητα», δεν αποδέχτηκε συστάσεις για τη διασφάλιση της ισότητας γυναικών και ανδρών στον πολιτικό, οικονομικό, πολιτιστικό και κοινωνικό τομέα ή να συμπεριλάβει τα δικαιώματα των παιδιών στο Σύνταγμα. Δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική νομοθεσία στη Σιέρα Λεόνε που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί ρητά την πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σε τοπικό επίπεδο, σε ορισμένες ηγεσίες (συμπεριλαμβανομένων των περιοχών Bo, Bonthe, Kambia, Kailahun, Port Loko, Pujehun, Western Area Rural και Western Area Urban), κορυφαίοι αρχηγοί και τοπικοί επαγγελματίες (soweis) έχουν υπογράψει «Μνημόνια Συναντίληψης». Αυτές οι συμφωνίες απαγορεύουν τον ακρωτηριασμό των κοριτσιών κάτω των 18 ετών και απαιτούν τη συναίνεση των γυναικών άνω των 18 ετών. Ωστόσο, αυτά τα «Μνημόνια Συναντίληψης» είναι εντελώς εθελοντικά και, αν και αποτελούν θετικό βήμα προόδου στον κοινοτικό διάλογο, δεν έχουν νομική υπόσταση.

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει τον ΑΓΓΟ στη Σιέρα Λεόνε, υπάρχει άλλη εθνική νομοθεσία που θα μπορούσε να θεωρηθεί σχετική με την πρακτική, όπως πχ ο νόμος για τα δικαιώματα του παιδιού του 2007 που ορίζει το νομοθετικό πλαίσιο για την προστασία ατόμων ηλικίας κάτω των 18 ετών στη Σιέρα Λεόνε. Το άρθρο 2 ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «κόψιμο ή αφαίρεση οποιουδήποτε τμήματος των γυναικείων γεννητικών οργάνων» (αν και ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται ονομαστικά οπουδήποτε αλλού στον Νόμο). Το άρθρο 33 παράγραφος 1 αναφέρει ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλει ένα παιδί σε βασανιστήρια ή άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, συμπεριλαμβανομένης οποιασδήποτε πολιτιστικής πρακτικής που απανθρωποποιεί ή βλάπτει τη σωματική και ψυχική ευημερία ενός παιδιού. Ωστόσο, υπό την πίεση των κορυφαίων αρχηγών

πρακτικών κοινοτήτων σε όλη τη Σιέρα Λεόνε, κατά τη διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αφαιρέθηκε από το άρθρο 46 του νόμου, το οποίο ορίζει τις συνήθεις πρακτικές που απαγορεύονται ρητά και ποινικοποιούνται σε σχέση με τα παιδιά. Η τελική δήλωση ήταν ότι το κοινοβούλιο δεν θα ποινικοποιούσε τον ΑΓΓΟ λόγω της ισχυρής και ευρείας πολιτιστικής αποδοχής του. Ο νόμος για την ενδοοικογενειακή βία του 2007 προστατεύει τις γυναίκες και τα παιδιά από την ενδοοικογενειακή βία, η οποία ορίζεται στο άρθρο 2 παράγραφος 2 εδάφιο ε ότι περιλαμβάνει συμπεριφορά «που με οποιονδήποτε τρόπο βλάπτει ή μπορεί να βλάψει άλλο άτομο» και είτε «(i) θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια, την υγεία ή την ευημερία άλλου ατόμου» ή «(ii) υπονομεύει το απόρρητο, την ακεραιότητα ή την ασφάλεια άλλου ατόμου». Ωστόσο, ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται απευθείας στον νόμο. Ο νόμος αυτός προβλέπει επίσης ότι ένα άτομο μπορεί να προσφύγει στο δικαστήριο για έκδοση διαταγής πρόληψης εάν προβλέπεται ενδοοικογενειακή βία. Ο νόμος για την πρόληψη και τον έλεγχο του HIV και του AIDS του 2007 σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 1 ποινικοποιεί οποιονδήποτε «εν γνώσει του ή εξ αμελείας προκαλεί μόλυνση από τον ιό HIV μέσω μη ασφαλών ή ανθυγιεινών πρακτικών ή διαδικασιών». Αυτό μπορεί να είναι σχετικό όσον αφορά τα ακάθαρτα εργαλεία που χρησιμοποιούνται κατά τις διαδικασίες ΑΓΓΟ. Ταυτόχρονα η πράξη με τίτλο «The Offenses Against the Person Act 1861», που ήταν αρχικά μια βρετανική πράξη και τώρα αποτελεί μέρος του κοινού δικαίου της Σιέρα Λεόνε, απαγορεύει τον τραυματισμό ή τη σωματική βλάβη άλλου ατόμου (οποιασδήποτε ηλικίας ή φύλου). Ωστόσο, και πάλι, ο ΑΓΓΟ δεν αναφέρεται άμεσα. Δεν υπάρχουν μέχρι σήμερα στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι κάποιος από τους νόμους που αναφέρονται παραπάνω έχει χρησιμοποιηθεί ή χρησιμοποιείται σε σχέση με τη δίωξη πράξεων ακρωτηριασμού στη Σιέρα Λεόνε.

Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στη Σιέρα Λεόνε καθώς σχεδόν όλες οι πράξεις ΑΓΓΟ συνεχίζουν να πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς κοπτήρες (sowei). Η τρέχουσα εθνική νομοθεσία δεν ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων εάν πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον.

Η Σιέρα Λεόνε συνορεύει με τη Γουινέα και τη Λιβερία, όπου η επικράτηση του ακρωτηριασμού και η ύπαρξη νόμων ποικίλλουν πολύ. Η απουσία οποιασδήποτε εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τόσο στη Σιέρα Λεόνε όσο και στη γειτονική Λιβερία δίνει στις οικογένειες και τους «κόπτες» την ευκαιρία να μετακινηθούν πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία για τον αριθμό των κοριτσιών στην περιοχή που οδηγούνται πέρα από τα σύνορα για να κοπούν. Οι υφιστάμενες εθνικές νομοθεσίες στη Σιέρα Λεόνε δεν προβλέπουν την τιμωρία του διασυνοριακού ακρωτηριασμού.

Επί του παρόντος, δεν προβλέπονται κυρώσεις στους νόμους της Σιέρα Λεόνε για την άσκηση του ΑΓΓΟ. Οι κυρώσεις για την πρόκληση βλάβης γενικά ορίζονται σύμφωνα με άλλες εθνικές νομοθεσίες. Σύμφωνα με τον Νόμο για τα Δικαιώματα του Παιδιού του 2007, για αδικήματα που ορίζονται στο άρθρο 33 (η οποία περιλαμβάνει βλάβη που προκαλείται σε ένα παιδί από οποιαδήποτε πολιτιστική πρακτική, αλλά όχι ΑΓΓΟ), η τιμωρία σύμφωνα με το άρθρο 35 είναι πρόστιμο έως 30.000.000 Leones (3 \$ ΗΠΑ, 7179) ή φυλάκιση έως δύο ετών ή και τα δύο. Σύμφωνα με τον Νόμο για την Ενδοοικογενειακή Βία του 2007, το αδίκημα της ενδοοικογενειακής βίας τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφο 3 με πρόστιμο έως 5.000.000 Leones (62010 USD) ή φυλάκιση έως δύο ετών ή και τα δύο. Όποιος παραβαίνει εντολή προστασίας τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 1 με πρόστιμο

μέχρι 5.000.000 Leones (62011 USD) ή φυλάκιση έως τρία χρόνια ή και τα δύο. Οποιος διαπράττει εγκλήματα που σχετίζονται με μη ασφαλείς πρακτικές και διαδικασίες σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 1 του νόμου για την πρόληψη και τον έλεγχο του HIV και AIDS του 2007 τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 34 με πρόστιμο έως 3.000.000 Leones (37212 USD) ή φυλάκιση έως δύο χρόνια, ή και τα δύο. Από τον Νοέμβριο του 2014, κατά τη διάρκεια της επιδημίας Έμπολα στη Δυτική Αφρική, επιβλήθηκε πανεθνική απαγόρευση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε ολόκληρη τη Σιέρα Λεόνε για να ελεγχθεί η εξάπλωση της μόλυνσης. Δεκατέσσερις περιφέρειες επέβαλαν την απαγόρευση και επιβλήθηκε κατά μέσο όρο ποινή 500.000 Leones (6213 δολάρια ΗΠΑ) σε οποιονδήποτε *sowei* βρέθηκε να εκτελεί τη διαδικασία. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι τοπικοί αρχηγοί και το ιατρικό προσωπικό παρείχαν ζωτικής σημασίας πληροφορίες στις κοινότητες σχετικά με τις επιπτώσεις της πρακτικής για την εξάπλωση του Έμπολα. Τα περιστατικά ακρωτηριασμού μειώθηκαν δραματικά κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Αν και η απαγόρευση παρέμεινε σε ισχύ όταν η μόλυνση τέθηκε υπό έλεγχο, δεν επιβλήθηκε μακροπρόθεσμα και η πρακτική συνεχίστηκε όπως πριν.

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, δεν έχουν αναφερθεί δίωξεις ή δικαστικές διαδικασίες στη Σιέρα Λεόνε. Επίσης, δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι έχει χρησιμοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο άλλη εθνική νομοθεσία για τη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού. Επιπλέον, υπάρχει γενικά αδύναμη εφαρμογή και επιβολή τόσο των διεθνών όσο και των περιφερειακών μέσων που αποσκοπούν στην προστασία των γυναικών και των κοριτσιών. Υπήρξαν μεμονωμένες αναφορές στα μέσα ενημέρωσης σχετικά με συλλήψεις για ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων, αν και οι πληροφορίες είναι περιορισμένες: Τον Σεπτέμβριο του 2016 ένας *Sowei* συνελήφθη στην ανατολική συνοικία του *Kenema* για παραβίαση της απαγόρευσης κατά τη διάρκεια της κρίσης Έμπολα και εξαναγκασμό του ακρωτηριασμού σε μια 28χρονη γυναίκα. Ο κατηγορούμενος αφέθηκε ελεύθερος χωρίς κατηγορία μετά από διαμαρτυρίες μεγάλης ομάδας παραδοσιακών κοπτών. Επίσης, τον Αύγουστο του 2016, τρεις *Soweis* και μια νοσοκόμα συνελήφθησαν στη βόρεια πόλη *Μακένι* μετά το θάνατο μιας 19χρονης μετά από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κατά τη διάρκεια της απαγόρευσης. Δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες. Η αστυνομία ανέφερε επίσης ότι μερικά παιδιά διασώθηκαν από ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι στη *Μαγμπουράκα*, επίσης στο βορρά, αφού υποβλήθηκαν σε τελετή μύησης. Έχει επίσης αναφερθεί ότι, μεταξύ Ιανουαρίου και Αυγούστου 2016, από έξι καταγεγραμμένες περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων κατά την έναρξη των κοριτσιών κάτω των 18 ετών, οι τέσσερις ερευνήθηκαν, αλλά δεν απαγγέλθηκαν κατηγορίες.

Το κορυφαίο κυβερνητικό τμήμα αρμόδιο για θέματα φύλου στη Σιέρα Λεόνε, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, είναι το Υπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας, Φύλου και Παιδικών Υποθέσεων. Η κυβέρνηση έθεσε στο «Εγγραφο στρατηγικής για τη μείωση της φτώχειας τρίτης γενιάς (2013-2018)» στο πλαίσιο του Πυλώνα 8 (Ισότητα των φύλων και ενδυνάμωση των γυναικών) τον στόχο της για «θέσπιση νόμου κατά της μύησης ανηλίκων για τα κορίτσια» και δήλωσε ότι είχε ήδη πραγματοποιήσει διάφορες νομοθετικές μεταρρυθμίσεις για την αντιμετώπιση της ισότητας των φύλων, όπως απαιτείται από το CEDAW, συμπεριλαμβανομένου του Νόμου για την Οικογενειακή Βία του 2007, του Νόμου για τα Δικαιώματα του Παιδιού του 2007 και του Νόμου για τις Σεξουαλικές Παραβάσεις του 2012. Ωστόσο, κανένα από αυτά δεν νομοθετεί κατά του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 18 της έκτης περιοδικής έκθεσης της CEDAW τον

Μάρτιο του 2014 σημείωσε με ανησυχία ότι η συνεχιζόμενη επικράτηση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων και η έλλειψη νομικής απαγόρευσης αυτής της επιζήμιας πρακτικής και η απόρριψη διάταξης που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων κατά την υιοθέτηση του Νόμου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, παρά το μνημόνιο κατανόησης που υπογράφηκε μεταξύ των «Soweis», τοπικοί αρχηγοί και οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών σχετικά με την απαγόρευση του ακρωτηριασμού των παιδικών γυναικείων γεννητικών οργάνων σε όλη τη χώρα. Η Επιτροπή συνέχισε στο άρθρο 19 να προτείνει στην Κυβέρνηση (γ) να απαγορεύουν ρητά τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων και άλλες επιβλαβείς πρακτικές. Για το σκοπό αυτό, θα πρέπει να εντείνει τις προσπάθειές της για τη διεξαγωγή διαβουλεύσεων με την κοινωνία των πολιτών και γυναικείες οργανώσεις και παραδοσιακοί ηγέτες, σε επαρχιακό και τοπικό επίπεδο, με σκοπό την προώθηση του διαλόγου για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων και άλλων επιβλαβών πρακτικών και την αλλαγή των στερεοτύπων, των στάσεων και πρακτικών που εισάγουν διακρίσεις. Τόσο η διεθνής Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το 2014 όσο και η Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Παιδιού το 2016 επανέλαβαν τις ανησυχίες τους για τη συνεχιζόμενη έλλειψη νομικής απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σιέρα Λεόνε. Το 2016 αναφέρθηκε ότι το Υπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας, Φύλου και Παιδικών Υποθέσεων είχε συντάξει, μαζί με στρατηγικούς εταίρους, όπως μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) και υπηρεσίες του ΟΗΕ, μια Εθνική Στρατηγική για τη Μείωση του ΑΓΓΟ 2016–2020. Ωστόσο, υπήρξαν πολλά εμπόδια για την απόκτηση πολιτικής έγκρισης και την οριστικοποίηση της Στρατηγικής και, κατά τη στιγμή της σύνταξης, φαίνεται ότι δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί. αλλά, και πάλι, αυτό μένει να καθοριστεί. Τον Φεβρουάριο του 2017 τα Ηνωμένα Έθνη στη Σιέρα Λεόνε προέτρεψαν την κυβέρνηση να οριστικοποιήσει και να εφαρμόσει την Εθνική Στρατηγική επειγόντως. Σημειώνεται επίσης ότι το Εθνικό Πρωτόκολλο Παραπομπής της Κυβέρνησης για τη Βία με βάση το Φύλο (2012), το οποίο καθορίζει τους ρόλους και τις αρμοδιότητες των βασικών κυβερνητικών υπουργείων, υπηρεσιών και υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένων των Υπουργείων Κοινωνικής Πρόνοιας, Φύλου και Παιδικών Υποθέσεων, Υγείας, οι εσωτερικές υποθέσεις και η αστυνομία της Σιέρα Λεόνε αναφέρονται σε «βλαβερές παραδοσιακές πρακτικές όπως ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων» στους ορισμούς της βίας με βάση το φύλο (GBV) στο άρθρο 2. Ωστόσο, αυτό δεν είναι νομοθεσία, αλλά «έγγραφο τεχνικής καθοδήγησης» που εκδόθηκε από την κυβέρνηση για τις οδούς παροχής υπηρεσιών για θύματα και επιζώντες έμφυλης βίας.

Υπάρχουν πολλές διεθνείς και εθνικές μη κυβερνητικές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων εταιρικών σχέσεων όπως το Φόρουμ κατά των Επιβλαβών Πρακτικών (FAHP) και το Εθνικό Κίνημα για τη Χειραφέτηση και την Πρόοδο (NaMEP), που εργάζονται σε επίπεδο βάσης σε όλη τη Σιέρα Λεόνε για να κινητοποιήσουν τις κοινότητες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Έχουν παρατηρηθεί ορισμένες θετικές αλλαγές όσον αφορά την αυξημένη ευαισθητοποίηση και τον διάλογο γύρω από το θέμα. Αυτές οι προσπάθειες, ωστόσο, εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν σημαντικές προκλήσεις και δεν υποστηρίζονται πλήρως λόγω της συνεχιζόμενης απουσίας εθνικής πολιτικής και νομοθεσίας για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ. Οι προκλήσεις που αναφέρθηκαν περιλαμβάνουν τη συνεχιζόμενη αντίσταση των Soweis στη διεθνή πίεση για τον τερματισμό της πρακτικής, η οποία θεωρούν ότι απειλεί τη βάση της παραδοσιακής κοινωνίας Bondo. Πολλοί παραδοσιακοί ηγέτες παραμένουν επίσης απρόθυμοι να υποστηρίξουν δημοσίως την εγκατάλειψη του

ακρωτηριασμού, καθώς, μαζί με τους Soweï , επιθυμούν να διατηρήσουν την ιδιότητά τους στις κοινότητες καθώς και να κερδίσουν οικονομικά από τα τέλη έναρξης που καταβάλλουν οι οικογένειες κάθε φορά που κόβεται ένα κορίτσι. Οι γυναίκες και τα κορίτσια, γενικά, συνεχίζουν να έχουν χαμηλή επίγνωση των δικαιωμάτων τους και ανεπαρκή πρόσβαση τόσο στη νομική υποστήριξη όσο και στο δικαστικό σώμα σχετικά με τα εγκλήματα έμφυλης βίας. Οι νόμοι και οι πολιτικές εφαρμόζονται ανεπαρκώς και πολύ λίγες υποθέσεις GBV φτάνουν στο δικαστήριο ή καταλήγουν σε καταδίκες. Η κοινωνία των πολιτών εκφράζει συνεχή ανησυχία ότι η πολιτική εστίαση παραμένει στα κορίτσια κάτω των 18 ετών, ωστόσο οι γυναίκες όλων των ηλικιών εξακολουθούν να διατρέχουν τον κίνδυνο ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σιέρα Λεόνε. Η κοινοτική πίεση να περιοριστεί και να συμμορφωθεί με την παράδοση παραμένει βαθιά ριζωμένη και υποστηρίζεται ότι δεν πρόκειται για γυναίκες που δίνουν «συγκατάθεση να κοπούν». Μάλλον, δεν έχουν επιλογή και αντιμετωπίζουν στιγματισμό από την κοινωνία εάν δεν έχουν υποστεί ΑΓΓΟ. Κατηγορούνται ότι είναι ακάθαρτες, άσεμνες και ακόμη και άρρωστες, και ένας Soweï φέρεται να είχε πει: «Τα κορίτσια το θέλουν . . . Εάν δεν το έχουν κάνει, άλλες γυναίκες δεν θα τους μιλήσουν. Θα τους κοροϊδεύουν στους δρόμους.» Χωρίς πολιτικές και νομοθεσία για την προστασία των άκοπων γυναικών και κοριτσιών από τέτοια υβριστική γλώσσα και συμπεριφορά, η κοινωνική πίεση για ακρωτηριασμό θα συνεχίσει να είναι τόσο ισχυρή όσο ήταν πάντα. Τοπικές ΜΚΟ και ακτιβιστές στη Σιέρα Λεόνε συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν τεράστιες προκλήσεις στο έργο τους για την προστασία των γυναικών και των παιδιών από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και καλούν επείγοντως τη νέα κυβέρνηση να εισαγάγει εθνική νομοθεσία ποινικοποιώντας την πρακτική (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η επικράτηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Σιέρα Λεόνε παραμένει υψηλή και η πίεση για διατήρηση της πρακτικής ως μέρος της κοινωνίας των Bondo εξακολουθεί να αποτελεί πρόκληση για όλους όσους εργάζονται για την προστασία της υγείας και των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών. Παρόλο που η Σιέρα Λεόνε έχει υπογράψει πολλές από τις διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες που σχετίζονται με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από την έμφυλη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές, υπάρχει αδύναμη εφαρμογή και ανάπτυξη πολιτικής: μέχρι σήμερα, οι τροποποιήσεις των υφιστάμενων εθνικών νόμων δεν περιλαμβάνουν προστασία από τον ΑΓΓΟ. Ενώ τόσο οι διεθνείς όσο και οι ΜΚΟ και οι ακτιβιστές της βάσης συνεχίζουν να εργάζονται σε κοινότητες για να συνηγορήσουν υπέρ του τερματισμού των επιβλαβών πρακτικών, η απουσία επίσημης κυβερνητικής πολιτικής και η αποτυχία ψήφισης εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει ειδικά τον ΑΓΓΟ υπονομεύει αυτές τις προσπάθειες.

7. Αίγυπτος

Με επικράτηση ΑΓΓΟ 87,2% μεταξύ όλων των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών σε πληθυσμό σχεδόν 95 εκατομμυρίων, η Αίγυπτος έχει τον μεγαλύτερο αριθμό γυναικών και κοριτσιών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό από οποιαδήποτε άλλη χώρα στον κόσμο. Υπάρχει αξιοσημείωτα υψηλότερος επιπολασμός μεταξύ των γυναικών και των κοριτσιών που ζουν στην Άνω Αίγυπτο από ό,τι μεταξύ εκείνων που ζουν στην Κάτω Αίγυπτο και στα Αστικά Κυβερνεία. Ο επιπολασμός μεταξύ των νεαρών κοριτσιών είναι χαμηλός, αλλά αυξάνεται δραματικά από την ηλικία των εννέα ετών. Τα περισσότερα κορίτσια υποβάλλονται στην πρακτική κατά ή πριν από

την εφηβεία. Ο τύπος I και ο τύπος II είναι οι πιο συνηθισμένοι τύποι ΑΓΓΟ που εφαρμόζονται. Μεταξύ των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών, το 78,4% των περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων πραγματοποιούνται από επαγγελματία υγείας.

Η Αίγυπτος έχει ένα μικτό νομικό σύστημα που βασίζεται στο ναπολεόντειο αστικό και ποινικό δίκαιο, τον ισλαμικό θρησκευτικό νόμο και υπολείμματα νόμων της αποικιακής εποχής. Τον δικαστικό έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων αναλαμβάνει το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο. Η Αίγυπτος έχει υπογράψει πολλές από τις διεθνείς συμβάσεις και συνθήκες για τα δικαιώματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και, παρόλο που επικύρωσε τη Σύμβαση για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών (CEDAW), το έπραξε με επιφυλάξεις που καταδεικνύουν πως η Ισλαμική Σαρία υπερισχύει κάθε διεθνούς νόμου ή συνθήκης. Το νέο Σύνταγμα βασίζεται επίσης στις αρχές της Ισλαμικής Σαρία. Το Αιγυπτιακό Σύνταγμα (2014) δεν αναφέρει ρητά τον ΑΓΓΟ, αλλά έχει αρκετές διατάξεις που σχετίζονται με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από την πρακτική. Το άρθρο 11 δεσμεύει το κράτος να επιτύχει την ισότητα μεταξύ γυναικών και ανδρών και «στην προστασία των γυναικών από κάθε μορφή βία». Τα άρθρα 51 και 52 προστατεύουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και απαγορεύουν κάθε μορφή βασανιστηρίων αντίστοιχα, και το άρθρο 60 ορίζει ότι «Το ανθρώπινο σώμα είναι απαραβίαστο. Οποιαδήποτε επίθεση, βεβήλωση ή ακρωτηριασμός είναι έγκλημα που τιμωρείται από το νόμο.» Τέλος, το άρθρο 80 επιβεβαιώνει τα δικαιώματα του παιδιού (δηλαδή των ατόμων κάτω των 18 ετών) και προβλέπει: «Το κράτος φροντίζει τα παιδιά και τα προστατεύει από κάθε μορφής βίας και κακοποίησης, κακομεταχείρισης και εμπορικής και σεξουαλικής εκμετάλλευσης». Ο κύριος νόμος που ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ στην Αίγυπτο ορίζεται στο άρθρο 242-bis2 και στο άρθρο 242-bis(A) του νόμου αριθ. 58 του 1937 για τη θέσπιση του Ποινικού Κώδικα (όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο αριθ.78/2016).

Η ανάπτυξη της νομοθεσίας που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ στην Αίγυπτο ήταν μια μακρά και πολύπλοκη διαδικασία. Η νέα νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ εισήχθη στην Αίγυπτο το 2008 μέσω τροποποιήσεων του νόμου για τα παιδιά (1996) και του Ποινικού Κώδικα. Τον Σεπτέμβριο του 2016 ενισχύθηκε περαιτέρω ο Νόμος 58 και αυξήθηκαν οι ποινές. Ο βασικός αυτός νόμος περιλαμβάνει τις ακόλουθες διατάξεις: το άρθρο 242-bis ορίζει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων ως «πράξεις ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, με αφαίρεση οποιουδήποτε από τα εξωτερικά γυναικεία γεννητικά όργανα, εν μέρει ή εν όλω, ή με πρόκληση τραυματισμών σε αυτά τα όργανα χωρίς ιατρική αιτιολόγηση.» Ο νόμος δεν προβλέπει όμως τι συνιστά «ιατρική αιτιολόγηση». Το άρθρο 242-α ποινικοποιεί την εκτέλεση του ΑΓΓΟ και το άρθρο 242-bis(A) καθιστά ποινικό αδίκημα για οποιονδήποτε να «αιτηθεί» ΑΓΓΟ. Δεν κάνει αναφορά σε οποιονδήποτε βοηθά ή υποκινεί την πρακτική. Η παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ, είτε έχει λάβει χώρα, είτε λαμβάνει χώρα είτε σχεδιάζεται, δεν αναφέρεται ρητά στον παρόντα νόμο. Γενικότερα, όποιος μαθαίνει για τη διάπραξη ενός εγκλήματος στην Αίγυπτο είναι υποχρεωμένος να το αναφέρει στις αρχές σύμφωνα με το άρθρο 25 του νόμου αριθ. 150 του 1950 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Εκτός από τον κύριο νόμο, ο νόμος για τα παιδιά αριθ. 12 του 1996 (όπως τροποποιήθηκε με το νόμο αριθ. 106/2008) απαγορεύει το ΑΓΓΟ σε παιδιά (κάτω των 18 ετών). Το άρθρο 7-α ορίζει ότι «το κράτος διασφαλίζει το δικαίωμα του παιδιού, σε κάθε περιβάλλον, σε κατάλληλο, υγιές και καθαρό περιβάλλον και λαμβάνει όλα τα αποτελεσματικά μέτρα για την εξάλειψη των επιβλαβών πρακτικών για την υγεία του» και δηλώνει περαιτέρω ότι απαγορεύεται για ένα άτομο που είναι υπεύθυνο για τη φροντίδα ενός παιδιού «να

εκθέτει σκόπιμα το παιδί σε οποιαδήποτε παράνομη σωματική κακοποίηση ή επιβλαβή πρακτική».

Τουλάχιστον από το 2008, έχει σημειωθεί μια σημαντική στροφή στην Αίγυπτο μακριά από τους παραδοσιακούς επαγγελματίες και προς τους επαγγελματίες υγείας που εκτελούν ΑΓΓΟ. Συνολικά, το 78,4% των περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι ιατρικές. Η χρήση επαγγελματιών υγείας είναι πιο συχνή στις αστικές παρά στις αγροτικές περιοχές. Δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική νομοθεσία στην Αίγυπτο που να διευκρινίζει ότι η εκτέλεση του ΑΓΓΟ από έναν επαγγελματία υγείας αποτελεί ιατρικό λάθος. Ιστορικά, υπήρξαν αρκετές υπουργικές αποφάσεις και διατάγματα σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων που διενεργούνται σε κρατικά νοσοκομεία ή ιδιωτικές κλινικές: Οι υπουργικές αποφάσεις 261 και 518 του 1996 φέρεται να απαγόρευαν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε νοσοκομεία και δημόσιες ή ιδιωτικές κλινικές. Η Υπουργική Απόφαση Νο. 238, που εκδόθηκε από το Υπουργείο Υγείας και Πληθυσμού (ΥΠΥΠ) το 2003, ανέφερε ότι ο ιατρός πρέπει να ενημερώνει τις αρμόδιες αρχές για τραυματισμούς και ατυχήματα ποινικής υπόνοιας. Αν και δεν αναφερόταν συγκεκριμένα στον ΑΓΓΟ εκείνη την εποχή, τέθηκε σε ισχύ μόλις ποινικοποιήθηκε ο ΑΓΓΟ. Αυτές οι διάφορες απαγορεύσεις, ωστόσο, δεν συνοδεύτηκαν από κυρώσεις και δεν έχουν την εξουσία επιβολής που κάποτε είχαν περάσει οι νόμοι από το εθνικό νομοθετικό σώμα.

Δεν υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με το εάν κάποια κορίτσια από την Αίγυπτο οδηγούνται πέρα από τα σύνορα για να κοπούν σε άλλες χώρες ή εάν οικογένειες από γειτονικές χώρες περνούν στην Αίγυπτο για ακρωτηριασμό. Η υπάρχουσα εθνική νομοθεσία δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ. Γενικότερα, η αιγυπτιακή νομοθεσία απαγορεύει τα διασυνοριακά εγκλήματα σύμφωνα με το άρθρο 3 του νόμου αριθ. 58, το οποίο ορίζει ότι κάθε Αιγύπτιος που διαπράττει στο εξωτερικό πράξη που θεωρείται κακούργημα ή πλημμέλημα σύμφωνα με τον παρόντα νόμο υπόκειται σε τιμωρία δυνάμει των διατάξεών του εάν επιστρέψει στη χώρα και η πράξη τιμωρείται σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας όπου δεσμεύεται.

Οι κυρώσεις για παραβίαση του νόμου στην Αίγυπτο αναφέρονται στα κάτωθι άρθρα: άρθρο 242-α η άσκηση ΑΓΓΟ τιμωρείται με φυλάκιση από πέντε έως επτά έτη, όταν η εκτέλεση του ΑΓΓΟ οδηγεί σε μόνιμη αναπηρία ή θάνατο η ποινή αυξάνεται σε «επιβαρυντική» φυλάκιση από τρία έως δεκαπέντε έτη, και άρθρο 242-bis(A) όποιος ζητά ακρωτηριασμό τιμωρείται με φυλάκιση από ένα ως τρία χρόνια εάν ο ακρωτηριασμός πραγματοποιηθεί. Επιπλέον, βάσει του νόμου για τα παιδιά αριθ. 12 του 1996 (τροποποιημένος), προβλέπονται ποινές εάν ένα παιδί τεθεί σε κίνδυνο ή ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διαπράττεται από γονείς ή κηδεμόνες του θύματος. Σύμφωνα με το άρθρο 96 όποιος θέτει σε κίνδυνο ένα παιδί θα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών ή με πρόστιμο μεταξύ 2.000 και 5.000 EGP (112–2795 \$ ΗΠΑ) ή και με τα δύο, και με το άρθρο 116-α η ελάχιστη ποινή διπλασιάζεται εάν το έγκλημα διαπράττεται από ενήλικα εναντίον παιδιού ή εάν διαπράττεται από έναν από τους γονείς ή από έναν από τους κηδεμόνες του παιδιού ή από άτομα που είναι επιφορτισμένα με την επίβλεψη ή την ανατροφή του παιδιού ή από εκείνους που έχουν εξουσία το παιδί ή από υπάλληλο σε οποιοδήποτε από τα παραπάνω.

Ενώ έχουν πραγματοποιηθεί ορισμένες συλλήψεις και μεμονωμένες υποθέσεις έχουν προσαχθεί στα δικαστήρια στην Αίγυπτο, γενικά, η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας και η επιβολή της παραμένουν πρόκληση. Μεταξύ 2007 και 2013, αρκετά κορίτσια πέθαναν επειδή υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό, κάτι που οδήγησε σε

εκκλήσεις για ενίσχυση της νομοθεσίας και βελτίωση της επιβολής του νόμου. Παρόλα αυτά, πολύ λίγες διώξεις φαίνεται να έχουν ασκηθεί τα τελευταία χρόνια και οι ακόλουθες δύο υψηλού προφίλ υποθέσεις παραμένουν αυτές που συζητούνται περισσότερο στο κοινό και στα μέσα ενημέρωσης: Μετά τον θάνατο της 13χρονης Soheir al-Batea τον Ιούνιο του 2013, ο γιατρός που πραγματοποίησε τον ακρωτηριασμό, Raslan Fadl, διώχθηκε τελικά το 2015 σύμφωνα με τα άρθρα 238 (ανθρωποκτονία) και 242-bis (απαγόρευση του ακρωτηριασμού) του Ποινικού Κώδικα. Καταδικάστηκε σε δύο χρόνια για ανθρωποκτονία από πρόθεση και τρεις μήνες φυλάκιση για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και η κλινική του έκλεισε για ένα χρόνο. Του επιβλήθηκε επίσης πρόστιμο 500 EGP (286 δολάρια ΗΠΑ). Ο πατέρας, που ζήτησε τον ακρωτηριασμό, καταδικάστηκε σε ποινή τριών μηνών με αναστολή. Τον Μάιο του 2016, λίγο πριν ενισχυθεί περαιτέρω ο νόμος, ο 17χρονος Mayar Mohamed Mousa από το Σουέζ πέθανε σε ιδιωτικό νοσοκομείο ενώ υποβαλλόταν σε ακρωτηριασμό. Ο βασικός γιατρός, η νοσοκόμα, ο αναισθησιολόγος και η μητέρα του θύματος κρίθηκαν ένοχοι για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σύμφωνα με διάφορα άρθρα του Ποινικού Κώδικα και κατηγορήθηκαν τον Ιανουάριο του 2017. Ο γιατρός, ο αναισθησιολόγος και η μητέρα καταδικάστηκαν σε ποινή φυλάκισης ενός έτους με αναστολή και πρόστιμα μεταξύ EGP1, 000 και 5.000 EGP (56–279 \$ ΗΠΑ). Η παραιτούμενη νοσοκόμα, η οποία έφυγε από τη χώρα, καταδικάστηκε σε ποινή πενταετούς αναστολής και πρόστιμο 50.000 EGP (2.794 \$ ΗΠΑ), το οποίο θα μειωθεί εάν προσέλθει οικειοθελώς στο δικαστήριο. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF επιβεβαιώνει ότι μόλις δύο υποθέσεις παραπέμφθηκαν στο δικαστήριο και έξι καταδικαστικές αποφάσεις έγιναν στην Αίγυπτο το 2016.

Η στρατηγική της αιγυπτιακής κυβέρνησης για την αειφόρο ανάπτυξη παρουσιάζεται στο Όραμα της Αιγύπτου 2030, το οποίο είναι στενά ευθυγραμμισμένο με το έγγραφο της Ατζέντας Στόχων Βιώσιμης Ανάπτυξης, και αναφέρει τη βελτίωση της ισότητας των φύλων ως βασικό στρατηγικό στόχο. Υπάρχουν πολλές κυβερνητικές αρχές και σχετικές επιτροπές που είναι υπεύθυνες για την αντιμετώπιση θεμάτων φύλου και επιβλαβών πρακτικών όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένων των εξής: Οι κυβερνητικές υπηρεσίες που είναι αρμόδιες για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Αίγυπτο περιλαμβάνουν το Υπουργείο Υγείας και Πληθυσμού, το Εθνικό Συμβούλιο Πληθυσμού (NPC) και το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Το Εθνικό Συμβούλιο για τις Γυναίκες ιδρύθηκε το 2000 με προεδρικό διάταγμα, με στόχο την αντιμετώπιση ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες της Αιγύπτου όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων, η σεξουαλική παρενόχληση και η ενδοοικογενειακή βία. Λειτουργεί για την αύξηση της ευαισθητοποίησης για τα δικαιώματα των γυναικών και των κοριτσιών, την καταπολέμηση της βίας λόγω φύλου και την ενίσχυση της πρόσβασης των γυναικών στις δημόσιες υπηρεσίες. Το Εθνικό Συμβούλιο για την Παιδική ηλικία και τη Μητρότητα, που συνδέεται με το Υπουργείο Υγείας και Πληθυσμού, είναι επίσημα υπεύθυνο για θέματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και, μαζί με το UNDP, εγκαινίασε το εθνικό μοντέλο χωριού χωρίς ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων της Αιγύπτου το 2003. Ήταν επίσης υπεύθυνο για κινητοποιώντας διάφορες εκστρατείες που οδήγησαν σε αλλαγές στη νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ. Η Εθνική Στρατηγική Εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ 2016–2020 είναι η επίσημη στρατηγική του κράτους για την εξάλειψη του. Οι στόχοι του είναι να αντιμετωπίσει «ασυνέπειες στη νομική κουλτούρα» και να επιβάλει την υφιστάμενη νομοθεσία κατά του ΑΓΓΟ. Στοχεύει επίσης να οικοδομήσει μια κουλτούρα που υποστηρίζει τα ανθρώπινα

δικαιώματα και να αναπτύξει ένα σύστημα παρακολούθησης της διαδικασίας εγκατάλειψης. Το 2008, η Αίγυπτος ήταν μία από τις πρώτες χώρες που εντάχθηκαν στο Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ (UNJP). Έχει υποστηρίξει προγράμματα και υπηρεσίες, που περιλαμβάνουν την έναρξη ενός προγράμματος κατάρτισης το 2014 για εισαγγελέες, σε συνεργασία με το NPC και το Γραφείο της Γενικής Εισαγγελίας, για την ευαισθητοποίηση σχετικά με θέματα ΑΓΓΟ και τη βελτίωση της αναφοράς και της τεκμηρίωσης.

Τον Μάιο του 2018 το αιγυπτιακό Dar Al-Iftaa (Κέντρο Ισλαμικής Νομικής Έρευνας) εξέδωσε μια σημαντική απόφαση ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι θρησκευτικά απαγορευμένος και ότι η πρακτική δεν απαιτείται από τους ισλαμικούς νόμους και θα πρέπει να απαγορευτεί, καθώς ακρωτηριάζει το πιο ευαίσθητο όργανο της γυναίκας. Ο Υπουργός Υγείας και το Διοικητικό Δικαστήριο δήλωσαν επίσης ότι «ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα πρέπει να απαγορευτεί σε νοσοκομεία και δημόσιες/ιδιωτικές κλινικές» (εκτός από περιπτώσεις σοβαρής ασθένειας και ειδικής έγκρισης από τον Υπουργό Υγείας). Ο Αιγύπτιος υπουργός Υγείας, Ahmed Emad, παρουσίασε έξι βήματα για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων έως το 2030: 1. ποινικοποίηση και τιμωρία του ΑΓΓΟ στον Ποινικό Κώδικα., 2. ο γενικός εισαγγελέας να καταγράφει τα εγκλήματα ως σημείο αναφοράς στη διερεύνηση περιστατικών ΑΓΓΟ, 3. απαιτούν από τα νοσοκομεία να ενημερώνουν την αστυνομία όταν λαμβάνουν περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, 4. απαιτούν από τους κλάδους του Υπουργείου Υγείας να πραγματοποιήσουν προγράμματα κατάρτισης και εκπαίδευσης για τον νόμο που καλύπτει τις κυρώσεις και τις αρνητικές συνέπειες του ΑΓΓΟ, 5. να εφαρμόσει την έγκριση του Ανώτατου Συμβουλίου των Πανεπιστημίων το 2017 για την προσθήκη εκπαιδευτικού υλικού για το έγκλημα του ΑΓΓΟ στο πρόγραμμα σπουδών των φοιτητών μαιευτικής σε προγράμματα ιατρικής σχολής και 6. να δεσμευτούν όλα τα υπουργεία και οι υπηρεσίες να ενσωματώσουν το πρόγραμμα σπουδών κατά του ΑΓΓΟ στα προγράμματα κατάρτισης και παροχής υπηρεσιών.

Υπάρχουν πολλές διεθνείς και εθνικές μη κυβερνητικές οργανώσεις που εργάζονται σε όλη την Αίγυπτο και προσπαθούν να οικοδομήσουν ισχυρές συνεργασίες σε κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα. για παράδειγμα, από τότε που ξεκίνησε το 2009, ο Συνασπισμός ΜΚΟ κατά του ΑΓΓΟ συγκέντρωσε ένα δίκτυο 120 οργανώσεων εμπειρογνομόνων από διαφορετικούς τομείς σε όλη την Αίγυπτο για να υποστηρίξει τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, οι προκλήσεις για τη συνέχιση αυτού του έργου και τον τερματισμό της πρακτικής είναι σημαντικές, ιδιαίτερα υπό το φως της πιθανής αυστηροποίησης των νόμων λειτουργίας των ΜΚΟ από την αιγυπτιακή κυβέρνηση. Πολλές Αιγύπτειες γυναίκες εξακολουθούν να στερούνται τη δύναμη να λαμβάνουν αποφάσεις στο σπίτι ή για τη δική τους υγεία, και ωστόσο ακτιβιστές που εργάζονται για την προστασία των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών και την επιβολή της κρατικής νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ βρίσκουν όλο και περισσότερο τις δραστηριότητές τους να περιορίζονται από την κυβέρνηση. Το Κέντρο Νομικής Βοήθειας Γυναικών της Αιγύπτου (CEWLA) είναι ένας τέτοιος οργανισμός που έχει εργαστεί σε ολόκληρη την Αίγυπτο για την καταπολέμηση των διακρίσεων κατά των γυναικών και έχει αναλάβει δραστηριότητες όπως η ευαισθητοποίηση σχετικά με τον νόμο για τον ΑΓΓΟ, η υποστήριξη της ενίσχυσης της νομοθεσίας και η παροχή νομικής κατάρτισης και συμβουλών. Οργανώσεις όπως η CEWLA έχουν αγωνιστεί για δικαιοσύνη στις υποθέσεις υψηλού προφίλ ΑΓΓΟ που έχουν φτάσει στα δικαστήρια, αλλά έχουν δεχθεί μεγάλη αντίθεση για το έργο τους και τα μέλη έχουν γίνει άμεσα στόχος των αρχών. Η κοινωνία των πολιτών γενικά σχολιάζει ότι υπάρχει μια συνεχιζόμενη αποτυχία προστασίας των

γυναικών και των κοριτσιών από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Αίγυπτο και έλλειψη πολιτικής βούλησης για την εφαρμογή και επιβολή του νόμου. Οι τιμωρίες που έχουν επιβληθεί μέχρι σήμερα δεν αντικατοπτρίζουν τις κυρώσεις που προβλέπονται στη νομοθεσία και δεν τηρούνται επαρκώς. Ο Raslan Fadl, για παράδειγμα, ο οποίος τελικά καταδικάστηκε σε δύο χρόνια και τρεις μήνες φυλάκιση μετά τον θάνατο του Soheir al-Batea το 2013, σύμφωνα με πληροφορίες εξέτισε μόνο τρεις μήνες συνολικά. Όσον αφορά την εφαρμογή του νόμου, έχει επίσης παρατηρηθεί ότι τα δικαστήρια στην Αίγυπτο μέχρι σήμερα φαίνεται ότι εφαρμόσαν μόνο το άρθρο 242-α, χωρίς να συνοδεύονται από ποινικές κατηγορίες όπως επίθεση ή βαριά αμέλεια (εκτός από περιπτώσεις όπου το θύμα έχει πεθάνει). Πιο συγκεκριμένα, τα δικαστήρια δεν εφαρμόσαν το άρθρο 116-α του νόμου για τα παιδιά κατά τις υποθέσεις του άρθρου 242-α. Το άρθρο 116-α απαιτεί διπλές ποινές εάν το έγκλημα του ΑΓΓΟ διαπραχθεί από ενήλικα σε παιδί. Το 2018 έφτασε στα μέσα ενημέρωσης μια υπόθεση ενός 12χρονου κοριτσιού που εισήχθη στο νοσοκομείο με σοβαρή κοιλιακή αιμορραγία μετά από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διενεργήθηκε από γιατρό από κλινική δημόσιας υγείας στην επαρχία του Sohag. Μετά από απόφαση του η Εισαγγελία για την απελευθέρωση του γιατρού και του πατέρα του κοριτσιού, η πρόσφατα συσταθείσα Ειδική Ομάδα Anti-FGM (ένας συνασπισμός αιγυπτιακών οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα) καταδίκασε την έλλειψη επαρκούς επιβολής του νόμου και τόνισε την ανάγκη τα κρατικά όργανα να αναλάβουν την πλήρη ευθύνη για αντιμετώπιση του εγκλήματος του ΑΓΓΟ. Οι ΜΚΟ επισημαίνουν ότι η αποφυλάκιση του γιατρού όχι μόνο τον απαλλάσσει από τη δίωξη, αλλά στέλνει και μήνυμα ενθάρρυνσης στο ιατρικό επάγγελμα να συνεχίσει την πρακτική. Κάλεσαν το κράτος να «αποκαταστήσει τις αστυνομικές δυνάμεις, τους εισαγγελείς και τους δικαστές για να αντιμετωπίσουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, να αυξήσει τη νομική τους ευαισθητοποίηση, να τιμωρήσει οποιονδήποτε γιατρό διαπιστωθεί ότι εμπλέκεται σε αυτό το έγκλημα και να επεκτείνει το πεδίο των κυρώσεων στην ιατρική μονάδα και τη διοίκησή της (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η ισχύουσα εθνική νομοθεσία στην Αίγυπτο ποινικοποιεί και τιμωρεί την εκτέλεση του ΑΓΓΟ και οποιονδήποτε ζητά την πρακτική σύμφωνα με το άρθρο 242-bis και το άρθρο 242-bis(A). Ο νόμος δεν ορίζει ρητά τιμωρίες για την υποβοήθηση ή την υποβοήθηση της πρακτικής, ούτε αντιμετωπίζει την αποτυχία αναφοράς του ΑΓΓΟ, είτε πρόκειται για προγραμματισμό είτε έχει λάβει χώρα. Παρά το υψηλό ποσοστό ιατρικού ΑΓΓΟ στην Αίγυπτο, οι νόμοι εξακολουθούν να μην αντιμετωπίζουν ρητά την ιατρική αμέλεια και την απόδοση του ΑΓΓΟ από επαγγελματίες υγείας, είτε σε κρατικά είτε ιδιωτικά νοσοκομεία, κλινικές ή ιδιωτικές κατοικίες. Ο νόμος επίσης δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί άμεσα περιπτώσεις διασυννοριακού ΑΓΓΟ. Οι νόμοι στην Αίγυπτο δεν έχουν εφαρμοστεί και επιβληθεί επαρκώς μέχρι σήμερα: οι καταδίκες είναι σπάνιες και οι ποινές επιεικές. Στις λίγες περιπτώσεις που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο, το δικαστικό σώμα και οι τοπικές αρχές επιβολής του νόμου απέτυχαν να αντικατοπτρίσουν τη σοβαρότητα του εγκλήματος ή το περιεχόμενο των εθνικών νόμων. Υπάρχουν στρατηγικές για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, αλλά οι ΜΚΟ και τα δίκτυά τους αντιμετωπίζουν αυξανόμενες πιέσεις και περιορισμούς στο έργο τους, γεγονός που εμποδίζει την πρόοδο στη διάδοση και την επιβολή του περιεχομένου του νόμου.

8. Ερυθραία

Στην Ερυθραία, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 83%. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό βρίσκονται στον κεντρικό βορρά: Semenawi Keih Bahri και Anseba. Το 58,6% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν πριν από την ηλικία των πέντε ετών. Το 80,3% των περιπτώσεων ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων πραγματοποιούνται από «παραδοσιακό περιτομητή». Το 82,2% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών και το 83,5% των ανδρών ηλικίας 15–59 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα της Ερυθραίας περιλαμβάνει ένα μείγμα αστικού, εθιμικού και ισλαμικού θρησκευτικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Ερυθραίας (1997) δεν κάνει ρητή αναφορά σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το άρθρο 7 παράγραφος 2 απαγορεύει κάθε πράξη που παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα των γυναικών και το άρθρο 14 εγγυάται την ισότητα βάσει του νόμου. Το άρθρο 16 παράγραφος 1 ορίζει ότι «η αξιοπρέπεια όλων των προσώπων είναι απαραβίαστη» και (2) ότι «κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία». Η υπ' αριθ. 158/2007 Διακήρυξη είναι η Διακήρυξη για την κατάργηση της περιτομής των γυναικών (ο νόμος για τον ΑΓΓΟ), που τέθηκε σε ισχύ στις 20 Μαρτίου 2007, καθιστά ποινικό αδίκημα την εκτέλεση ακρωτηριασμού σε άλλο άτομο στην Ερυθραία και ορίζει τις σχετικές κυρώσεις. Αυτή είναι η κύρια νομοθεσία που διέπει τον ΑΓΓΟ.

Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ δίνει έναν σαφή και περιεκτικό ορισμό της «γυναικείας περιτομής» σε όλες τις μορφές της σύμφωνα με το άρθρο 2: (1) η εκτομή της πρόποδας με μερική ή ολική εκτομή της κλειτορίδας (κλειτοριδεκτομή), (2) η μερική ή ολική εκτομή των μικρών χειλέων, (3) η μερική ή ολική εκτομή των εξωτερικών γεννητικών οργάνων (των μικρών χειλέων και των μεγάλων χειλέων), συμπεριλαμβανομένης της ραφής, (4) η ραφή με αγκάθια, άχυρο, κλωστή ή με άλλα μέσα για τη σύνδεση της εκτομής των χειλέων και της κοπής του κόλπου και της εισαγωγής διαβρωτικών ουσιών ή βοτάνων στον κόλπο με σκοπό τη στένωση του, (5) συμβολικές πρακτικές που περιλαμβάνουν το τρύπημα και το τρύπημα της κλειτορίδας για να απελευθερωθούν σταγόνες αίματος ή (6) εμπλοκή σε οποιαδήποτε άλλη μορφή ακρωτηριασμού και/ή κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων. Ακολουθώντας αυτόν τον ορισμό, το άρθρο 3 αναφέρει απλώς ότι «Η γυναικεία περιτομή καταργείται με το παρόν». Το άρθρο 4 ποινικοποιεί και ορίζει τις σχετικές ποινές για τα ακόλουθα: (1) η εκτέλεση του ΑΓΓΟ, (2) η υποκίνηση ή η προώθηση του ΑΓΓΟ με την παροχή εργαλείων ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο, (3) η εκτέλεση του ΑΓΓΟ από μέλος του ιατρικού επαγγέλματος και (4) η αποτυχία αναφοράς του ΑΓΓΟ, γνωρίζοντας ότι θα λάβει χώρα ή έχει λάβει χώρα, και η αποτυχία, χωρίς βάσιμο λόγο, να προειδοποιηθούν ή να ενημερώσουν αμέσως τις αρμόδιες αρχές. Εκτός από τον νόμο για τον ΑΓΓΟ, το άρθρο 327(α) του νέου Ποινικού Κώδικα της Ερυθραίας (2015) (που αντικαθιστά τον Μεταβατικό Ποινικό Κώδικα του 1991), ποινικοποιεί «άτομο που ασκεί τη γονική εξουσία που για κέρδος ή παράλειψη καθήκοντος κατάφωρα παραμελεί τα παιδιά υπό την επιμέλειά του και τα εγκαταλείπει χωρίς τη δέουσα φροντίδα και προσοχή ή για ηθικούς ή σωματικούς κινδύνους». Ωστόσο, αν και ο Υπουργός Δικαιοσύνης ανακοίνωσε ότι ο νέος κώδικας τέθηκε σε ισχύ αμέσως, άλλες πηγές (όπως η Εφημερίδα των Νόμων της Ερυθραίας, Τόμος 23) αναφέρουν ότι δεν έχουν ακόμη θεσπιστεί και τα δικαστήρια συνεχίζουν

να χρησιμοποιούν το Μεταβατικό Ποινικό Κώδικα του 1991, βάσει του οποίου το άρθρο 548 τιμωρεί «όποιον σκόπιμα παραμελεί, κακομεταχειρίζεται, υπερβάλλει ή χτυπά ένα παιδί με τρόπο που να επηρεάζει ή να θέσει σε σοβαρό κίνδυνο τη σωματική ή πνευματική ανάπτυξη του παιδιού».

Πολύ λίγες γυναίκες ή κορίτσια έχουν κοπεί από επαγγελματία υγείας στην Ερυθραία. Οι περισσότεροι ΑΓΓΟ συνεχίζουν να εκτελούνται από «παραδοσιακούς κόπτες» ΑΓΓΟ στην Ερυθραία. Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ αναφέρει στο άρθρο 4 παράγραφος 3, «Όταν το άτομο που κάνει γυναικεία περιτομή είναι μέλος του ιατρικού επαγγέλματος, η ποινή επιδεινώνεται και το δικαστήριο μπορεί να αναστείλει την άσκηση του επαγγέλματός του/της για μέγιστη περίοδο, δύο ετών».

Δεν υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με το εάν κάποια κορίτσια από την Ερυθραία οδηγούνται πέρα από τα σύνορα για να κοπούν σε άλλες χώρες ή εάν οι παραδοσιακοί κόπτες μετακινούνται μεταξύ της Ερυθραίας και των γειτονικών της χωρών για να κάνουν ακρωτηριασμό. Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζει άμεσα τα κρούσματα διασυννοριακού ΑΓΓΟ. Γενικότερα, η νομοθεσία της Ερυθραίας απαγορεύει τα διασυννοριακά εγκλήματα σύμφωνα με το άρθρο 44 του νέου Ποινικού Κώδικα του 2015 ποινικοποιώντας αδικήματα που διαπράττονται από Ερυθραία εκτός της χώρας ή όταν ένα εξωεδαφικό έγκλημα απευθύνεται σε μόνιμο κάτοικο Ερυθραίας.

Οι κυρώσεις για παραβίαση του νόμου στην Ερυθραία ορίζονται στο άρθρο 4 του νόμου για τον ΑΓΓΟ ως εξής: (1) η εκτέλεση του ΑΓΓΟ τιμωρείται με φυλάκιση από δύο έως τρία χρόνια και πρόστιμο 5.000–10.000 Nakfa (333–6675 USD). Εάν ο ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, η φυλάκιση είναι από πέντε έως δέκα χρόνια, (2) αίτημα, υποκίνηση ή προώθηση του ΑΓΓΟ με την παροχή εργαλείων ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο τιμωρείται με φυλάκιση από έξι μήνες έως ένα έτος και πρόστιμο 3.000 Nakfa (200 USD), (3) όταν η εκτέλεση του ΑΓΓΟ πραγματοποιείται από μέλος του ιατρικού επαγγέλματος η ποινή επιδεινώνεται και το δικαστήριο μπορεί να αναστείλει την άσκηση του επαγγέλματός του/της για μέγιστη περίοδο δύο ετών και (4) παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ τιμωρείται με πρόστιμο έως 1.000 Nakfa (67 USD). Σύμφωνα με το άρθρο 327 του νέου Ποινικού Κώδικα του 2015, το οποίο σχετίζεται με την παραμέληση παιδιού και τη θέση του σε ηθικό ή σωματικό κίνδυνο, το αδίκημα τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως έξι μήνες ή πρόστιμο 5.001–20.000 Νάκφας (333–1.333 δολάρια ΗΠΑ).

Η Ερυθραία ανέφερε στην τέταρτη περιοδική έκθεσή της που υποβλήθηκε στην Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Παιδιού (CRC) τον Μάρτιο του 2012 ότι, κατά την περίοδο αναφοράς (2008–2010), καταδικάστηκαν και επιβλήθηκαν πρόστιμα σε περίπου 54 κόπτες και γονείς παιδιών που είχαν υποστεί ακρωτηριασμό με βάση τις σχετικές διατάξεις της υπ' αριθμ. 158/2007 Διακήρυξης. Η Ερυθραία ανέφερε περαιτέρω στην εθνική της έκθεση που υποβλήθηκε στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το 2013 ότι, την προηγούμενη πενταετία (2008–2013), 207.416 διαφορές σχετικά με τον ΑΓΓΟ παραπέμφθηκαν στα δικαστήρια και, συνολικά, 155 υποθέσεις τιμωρήθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα. Στην πέμπτη περιοδική έκθεσή της που υποβλήθηκε στην Επιτροπή για την Εξάλειψη των Διακρίσεων κατά των Γυναικών (CEDAW) τον Μάιο του 2014, η κυβέρνηση της Ερυθραίας ανέφερε ότι περισσότεροι από 144 δράστες του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων οδηγήθηκαν στο δικαστήριο από κοινοτικές επιτροπές επιβολής. Δεν είναι δυνατόν, ωστόσο, να εξακριβωθεί πόσα από αυτά οδήγησαν σε διώξεις, καταδίκες ή τιμωρίες. Λεπτομέρειες για συγκεκριμένες υποθέσεις ακρωτηριασμού στην Ερυθραία είναι δύσκολο να ληφθούν, και οι προαναφερθείσες αναφορές αναφέρονται μόνο σε μία συγκεκριμένη υπόθεση στο περιφερειακό δικαστήριο της Νότιας Ζώνης, στην οποία

εμπλέκεται ένας ιερέας που αντιτάχθηκε στον νόμο που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και μήνυσε το περιφερειακό γραφείο της Εθνικής Ένωσης Γυναικών Ερυθραίας (NUEW). Καταδικάστηκε και τιμωρήθηκε. Μια έκθεση του 2012 που εκπονήθηκε από το Υπουργείο Υγείας της Ερυθραίας αναφέρθηκε σχετικά με τη δίωξη, την καταδίκη και τη φυλάκιση της «κόπτριας» ΑΓΓΟ Zahra Ahmed στην Anseba. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για τον ακρωτηριασμό/κόψιμο των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP) απαριθμούσε 89 υποθέσεις που προσήχθησαν στο δικαστήριο στην Ερυθραία το 2016, αλλά δεν καταγράφηκαν καταδίκες ή κυρώσεις. Δεν υπάρχουν δημόσια διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με το εάν έχουν ασκηθεί υποθέσεις κατά επαγγελματιών υγείας που εκτελούν ΑΓΓΟ τα τελευταία χρόνια.

Από την ανεξαρτησία της το 1993, η Ερυθραία έχει αναλάβει μια ολιστική προσέγγιση για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (γνωστή ως Habarawi, που σημαίνει «συλλογικό») και έχει αναπτύξει πολιτικές, προγράμματα και στρατηγικές που συγκεντρώνουν όλα τα επίπεδα της κοινωνίας, από κυβερνητικά τμήματα, κοινοτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες και την υγεία και τους εκπαιδευτικούς σε οικογένειες, άτομα και επαγγελματίες στην κοινότητα. Οι κυβερνητικές αρχές που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή αυτού του κοινοτικού προγράμματος (ή Hamadea) περιλαμβάνουν τα Υπουργεία Υγείας, Παιδείας, Δικαιοσύνης και Πληροφοριών. Συνεργάζονται με το UNJP για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ (η Ερυθραία έχει ενταχθεί το 2011). Η Ερυθραία έχει μια αυστηρή πολιτική για τις μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) που εργάζονται στη χώρα, και οι μόνες δύο εγγεγραμμένες ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται σε σχέση με την εξάλειψη του ΑΓΓΟ είναι η Εθνική Ένωση Γυναικών Ερυθραίας (NUEW) και η Εθνική Ένωση Νέων και Φοιτητών Ερυθραίας (NUEYS). Οι στρατηγικές τους περιλαμβάνουν εκστρατείες ευαισθητοποίησης, προγράμματα εγκατάλειψης της κοινότητας, εκπαίδευση πολυμέσων και δραστηριότητες ευαισθητοποίησης.

Με το περιοριστικό περιβάλλον λειτουργίας στην Ερυθραία, υπάρχουν περιορισμένες πληροφορίες διαθέσιμες στο κοινό σχετικά με τυχόν παρατηρήσεις που έγιναν από μέλη της κοινωνίας των πολιτών ή ΜΚΟ σχετικά με τον αντίκτυπο της εθνικής νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ μέχρι σήμερα. Οι παρατηρήσεις προέρχονται σχεδόν αποκλειστικά από τα ίδια τα κυβερνητικά τμήματα, το NUEW και το NUEYS. Μετά την ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ, η κυβέρνηση, μέσω του NUEW, πραγματοποίησε μια σειρά από δημόσιες συναντήσεις για να ευαισθητοποιήσει για τον νόμο και τις επιπτώσεις του ΑΓΓΟ και διένειμε αντίγραφα του νόμου σε 15.000 κοινότητες. Σύμφωνα με την Έρευνα Πληθυσμού και Υγείας της Ερυθραίας το 2010, το 90,9% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών λένε ότι είχαν ακούσει για τον νόμο κατά του ΑΓΓΟ. Το επίπεδο γνώσης είναι μεγαλύτερο στην πρωτεύουσα, την Ασμάρα και σε άλλες αστικές περιοχές από ό,τι στις αγροτικές περιοχές. Τα δύο τρίτα των μητέρων με τουλάχιστον μία κόρη που δεν έχει υποβληθεί σε ακρωτηριασμό δηλώνουν ότι ο λόγος για τον οποίο παραμένουν άκοποι είναι επειδή ο ακρωτηριασμός είναι αντίθετος με το νόμο. Το UNJP αναφέρει ότι οι Επιτροπές κατά του ΑΓΓΟ που έχουν συσταθεί στις τοπικές κοινότητες λειτουργούν αποτελεσματικά και αναφέρουν τακτικά την πρόοδο σε εθνικό επίπεδο. Οι ηγέτες με επιρροή και οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής έχουν επίσης μιλήσει δημόσια για τον νόμο κατά του ΑΓΓΟ, και επτά δηλώσεις δημόσιας πολιτικής έγιναν το 2016 για να υποστηρίξουν την εξάλειψη της πρακτικής (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η τρέχουσα εθνική νομοθεσία στην Ερυθραία παρέχει έναν σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ και ποινικοποιεί και τιμωρεί την απόδοσή του και οποιονδήποτε ζητά, υποκινεί ή προωθεί την πρακτική σύμφωνα με τη Διακήρυξη

αριθ. 158/2007. Τόσο η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ στις αρμόδιες αρχές όσο και η εκτέλεση ΑΓΓΟ από μέλος του ιατρικού επαγγέλματος ποινικοποιούνται επίσης και υπόκεινται σε τιμωρία. Ο νόμος δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί άμεσα περιπτώσεις διασυννοριακού ΑΓΓΟ. Οι διαθέσιμες στο κοινό πληροφορίες σχετικά με την επιβολή του νόμου είναι περιορισμένες. Φαίνεται ότι πολλές υποθέσεις μπορεί να έχουν φτάσει στο δικαστήριο από τότε που θεσπίστηκε η νομοθεσία, αλλά ο πραγματικός αριθμός των καταδικαστικών αποφάσεων είναι μικρός. Το περιβάλλον λειτουργίας για τις ΜΚΟ περιορίζεται ολοένα και περισσότερο και οι εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ επικεντρώνονται μέσω των κυβερνητικών υπηρεσιών, του NUEW και του NUEYS, σε συνεργασία με το Κοινό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών.

9. Μπουρκίνα Φάσο

Το 2010 ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών ήταν 75,8%. Υπάρχει μια σαφής τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό μεταξύ των νεότερων γυναικών στη Μπουρκίνα Φάσο. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό βρίσκονται στα νοτιοδυτικά και σε όλη τη χώρα από το κέντρο-ανατολικά προς τα βόρεια. Το 90,8% των γυναικών ηλικίας 15–19 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν πριν από την ηλικία των δέκα ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλες οι διαδικασίες του ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από «παραδοσιακούς κόπτες» Πάνω από το 85% του πληθυσμού είναι κατά της συνέχισής του.

Το νομικό σύστημα της Μπουρκίνα Φάσο βασίζεται στο γαλλικό σύστημα αστικού δικαίου και στο εθιμικό δίκαιο. Το Σύνταγμα της Μπουρκίνα Φάσο (εγκρίθηκε το 1991) δεν αναφέρεται ρητά στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 1 αναφέρεται στα ίσα δικαιώματα όλων των πολιτών και το άρθρο 2 προστατεύει τη σωματική ακεραιότητα και απαγορεύει και τιμωρεί συγκεκριμένα την «απάνθρωπη και σκληρή, ταπεινωτική και ταπεινωτική μεταχείριση, τα σωματικά και ηθικά βασανιστήρια, [και] την κακομεταχείριση που υφίστανται τα παιδιά . . .» Τα άρθρα 24 και 26 δεσμεύουν επίσης το κράτος να προάγει τα «δικαιώματα του παιδιού» και «το δικαίωμα στην υγεία», αντίστοιχα. Το Σύνταγμα εγγυάται επίσης ότι οι διεθνείς συνθήκες για τα ανθρώπινα δικαιώματα που υπογράφηκαν και επικυρώθηκαν από την Μπουρκίνα Φάσο ενσωματώνονται αυτόματα στο εγχώριο νομικό σύστημα. Το 2016 συστάθηκε μια Συνταγματική Επιτροπή για τη σύνταξη ενός νέου Συντάγματος για την Μπουρκίνα Φάσο αναφέρεται ότι θα ενισχύσει τα δικαιώματα των γυναικών και των παιδιών. Το Νοέμβριο του 1996 η κυβέρνηση της Μπουρκίνα Φάσο ψήφισε το νόμο αριθ. 043/96/ADP για την τροποποίηση του Ποινικού Κώδικα (Ποινικός Κώδικας) για την απαγόρευση και την τιμωρία της πρακτικής του ΑΓΓΟ. Αυτή είναι η κύρια νομοθεσία που διέπει τον ΑΓΓΟ στη Μπουρκίνα Φάσο. Από το 2013 πραγματοποιείται αναθεώρηση του Ποινικού Κώδικα και τον Μάιο του 2018 το προτεινόμενο νέο σχέδιο νόμου ψηφίστηκε από τα μέλη του κοινοβουλίου. Αναφέρεται ότι ο αναθεωρημένος Ποινικός Κώδικας θα ποινικοποιήσει περαιτέρω πράξεις που συνιστούν βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών και θα αυξήσει τις κυρώσεις για τη διεξαγωγή ΑΓΓΟ. Εκτός από τον Ποινικό Κώδικα, υπάρχουν και άλλοι εθνικοί νόμοι σχετικά με την προστασία των παιδιών, την ενδοοικογενειακή βία, το ιατρικό λάθος και την αναπαραγωγική υγεία που θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη σε σχέση με τον ΑΓΓΟ.

Το άρθρο 380 του Ποινικού Κώδικα παρέχει έναν σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ και ποινικοποιεί και τιμωρεί οποιονδήποτε «βλάπτει ή επιχειρεί να βλάψει την ακεραιότητα του γυναικείου γεννητικού οργάνου με ολική αφαίρεση, εκτομή, εμφύσηση, με απευαισθητοποίηση ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο» (δηλ. εκτέλεση ΑΓΓΟ). Καθορίζει επίσης ποινές εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων καταλήξει σε θάνατο. Ωστόσο, ο νόμος δεν αναφέρει ρητά αυτούς που προμηθεύονται, βοηθούν ή υποστηρίζουν την πρακτική. Το άρθρο 381 ποινικοποιεί και τιμωρεί τον ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από μέλη του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος. Το άρθρο 382 τιμωρεί όσους γνωρίζουν τον ΑΓΓΟ και δεν το αναφέρουν στις αρμόδιες αρχές. Επιπλέον, υπάρχουν διάφοροι εθνικοί νόμοι στη Μπουρκίνα Φάσο σχετικά με την προστασία των παιδιών, την ενδοοικογενειακή βία και την ιατρική αμέλεια που αποσκοπούν στην προστασία των γυναικών και των παιδιών. Το άρθρο 13 του Νόμου 049–2005 για την Αναπαραγωγική Υγεία αναφέρει συγκεκριμένα: Καθένας, συμπεριλαμβανομένων των εφήβων και των παιδιών, έχει το δικαίωμα να προστατεύεται από βασανιστήρια και από σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση του σώματός του, γενικά, και των αναπαραγωγικών οργάνων του, ειδικότερα. Όλες οι μορφές βίας και σεξουαλικής επίθεσης στο ανθρώπινο σώμα, ιδιαίτερα των παιδιών και των εφήβων, απαγορεύονται με τις κυρώσεις που ορίζει ο Ποινικός Κώδικας. Το άρθρο 510 του Οικογενειακού Κώδικα (1989) ορίζει επίσης τη γονική μέριμνα για την προστασία του παιδιού και διασφαλίζει «την ασφάλεια, την υγεία, την πλήρη ανάπτυξη και την ηθική του παιδιού».

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν φαίνεται να είναι σημαντικός στη Μπουρκίνα Φάσο, σύμφωνα με τα διαθέσιμα δεδομένα: λιγότερο από το 1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών αναφέρεται ότι κόβονται από επαγγελματία υγείας. Ο νόμος στη Μπουρκίνα Φάσο αφορά άμεσα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από μέλη των ιατρικών ή παραϊατρικών επαγγελμάτων σύμφωνα με το άρθρο 381 του Ποινικού Κώδικα. Ισχύουν μέγιστες ποινές και όσοι κριθούν ένοχοι ενδέχεται να απαγορευθούν να ασκήσουν το επάγγελμά τους για έως και πέντε χρόνια. Όσον αφορά το ιατρικό σφάλμα, το άρθρο 132 του Κώδικα Δημόσιας Υγείας του 1994 τιμωρεί όποιον ασκεί ιατρικές ή χειρουργικές πράξεις χωρίς ιατρική άδεια.

Η Μπουρκίνα Φάσο μοιράζεται σύνορα με άλλες έξι χώρες, όλες οι οποίες έχουν νόμους κατά του ΑΓΓΟ εκτός από το Μάλι. Μέχρι σήμερα, φαίνεται ότι οι νόμοι κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων της Μπουρκίνα Φάσο έχουν εφαρμοστεί πιο έντονα από εκείνους ορισμένων από τους γείτονές της, εγείροντας ανησυχίες ότι οι οικογένειες μεταφέρουν τις κόρες τους πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη σε χώρες όπου οι νόμοι δεν υπάρχουν ή είναι αδύναμοι. επιβάλλεται (συμπεριλαμβανομένου του Μάλι, του Νίγηρα, της Γκάνας και της Ακτής του Ελεφαντοστού). Ο διασυνοριακός ΑΓΓΟ παραμένει μια πρόκληση σε ολόκληρη τη Δυτική Αφρική. Ενώ ο Ποινικός Κώδικας στη Μπουρκίνα Φάσο δεν αντιμετωπίζει ακόμη συγκεκριμένα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διενεργούνται από ή από πολίτες τους σε άλλες χώρες, αναφέρεται σε διασυνοριακά εγκλήματα γενικά. Το άρθρο 4 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι ο ποινικός νόμος εφαρμόζεται σε εγκλήματα που διαπράττονται από ή κατά υπηκόου στο εξωτερικό, υπό την προϋπόθεση ότι η πράξη ποινικοποιείται και στη χώρα όπου έχει διαπραχθεί. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η δίωξη πρέπει να έχει προηγηθεί καταγγελία του θύματος ή επίσημη καταγγελία από την αρχή της χώρας όπου διαπράχθηκε το έγκλημα. Ένα θύμα δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το άρθρο 4 εάν ο κατηγορούμενος έχει ήδη κριθεί οριστικά στην άλλη χώρα για τα ίδια γεγονότα και, σε περίπτωση καταδίκης, εάν η ποινή έχει ήδη εκτιστεί.

Ο Ποινικός Κώδικας ορίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις : άρθρο 380 η εκτέλεση του ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως τρία χρόνια και πρόστιμο που κυμαίνεται από 150.000 έως 900.000 φράγκα CFA (265–1.592 USD), εάν η διαδικασία του ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, η ποινή αυξάνεται σε πέντε και δέκα χρόνια φυλάκιση, άρθρο 381 εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων διενεργείται από μέλη του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος, επιβάλλεται η ανώτατη ποινή και σε όσους κρίνονται ένοχοι μπορεί να απαγορευθεί η άσκηση του επαγγέλματός τους έως και πέντε χρόνια και άρθρο 382 η μη αναφορά γνώσης του ΑΓΓΟ στις αρμόδιες αρχές τιμωρείται με πρόστιμο από 50.000 έως 100.000 φράγκα CFA (88-177 USD).

Από το 2008 φαίνεται ότι έχουν γίνει σημαντικές προσπάθειες στη Μπουρκίνα Φάσο για τη διατήρηση πιο αξιόπιστων αρχείων σχετικά με την επιβολή του νόμου. Η Μπουρκίνα Φάσο έχει γενικά επιβάλει τη νομοθεσία της κατά του ΑΓΓΟ πιο διεξοδικά από τις περισσότερες αφρικανικές χώρες και ο αριθμός των διώξεων αναφέρεται ποικίλα σε διεθνείς δημοσιεύσεις και μέσα ενημέρωσης. Μερικά από αυτά που τεκμηριώνονται παρατίθενται παρακάτω. Φαίνεται ότι, μέχρι το 2010, υπήρξε σταδιακή αύξηση του αριθμού των διώξεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Μπουρκίνα Φάσο. μια έκθεση UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP) αναφέρει, για παράδειγμα, ότι μεταξύ 1997 και 2005, καταδικάστηκαν συνολικά 94 άτομα (κόπτες και γονείς) για παράβαση του νόμου. Από το 2005 έως το 2009, ο αριθμός αυξήθηκε σε 686 (40 κόπτες και 646 γονείς). Μόνο το 2009, οι αρχές ανταποκρίθηκαν σε 230 μεμονωμένες περιπτώσεις ΑΓΓΟ και σταμάτησαν τρεις προγραμματισμένες εκτομές. 8 κόπτες και 54 συνεργοί συνελήφθησαν το 2009 και επιβλήθηκαν ποινές από τρεις μήνες (με αναστολή) έως πέντε χρόνια. Η περιοδική έκθεση για την Μπουρκίνα Φάσο σχετικά με την εφαρμογή του Αφρικανικού Χάρτη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και των Λαών (ο Χάρτης Banjul) τον Ιανουάριο του 2015 κατέγραψε στη συνέχεια μείωση των διώξεων: «Σύμφωνα με τη στατιστική επετηρίδα του 2011 του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Ο αριθμός των ατόμων που καταδικάστηκαν και κρατούνται σε φυλακές για ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων μειώθηκε από 76 το 2008 σε 16 στις 31 Δεκεμβρίου 2011». Το UNJP ανέφερε ότι, κατά τη διάρκεια του 2012, καταγράφηκαν επτά περιπτώσεις που αφορούσαν 33 κορίτσια κάτω των 15 ετών, συμπεριλαμβανομένων νεογνών. Τέσσερα από αυτά οδήγησαν σε θάνατο και τρεις κόπτες συνελήφθησαν, μαζί με τους εννέα βοηθούς τους. Οι κόπτες και πέντε από τους συνεργούς τους καταδικάστηκαν στη συνέχεια σε φυλάκιση από ένα μήνα έως ένα έτος, συν δύο μήνες αναστολή. Επτά ακόμη καταδίκες καταγράφηκαν επίσης το 2013 βάσει του Ποινικού Κώδικα. Δεν είναι γνωστό αν οι προτάσεις ολοκληρώθηκαν. Η ανάλυση στην ετήσια έκθεση του UNJP για το 2015 δείχνει ότι ο αριθμός των επιτυχών καταδίκων στη Μπουρκίνα Φάσο είχε αυξηθεί από το ένα τρίτο των αναφερόμενων περιπτώσεων το 2009 (10 στις 30) σε σχεδόν τα δύο τρίτα το 2015 (19 από των 30). Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το UNJP απαριθμούσε 65 συλλήψεις κατά τη διάρκεια του 2016, εκ των οποίων οι 47 κατέληξαν σε καταδίκες. Συνολικά, από το 2009 έως το 2016, καταγράφηκαν 223 διώξεις, με αποτέλεσμα να καταδικαστούν 384 δράστες και οι συνεργοί τους για ΑΓΓΟ. Λεπτομέρειες μεμονωμένων περιπτώσεων αναφέρονται περιοδικά στο κοινό, συμπεριλαμβανομένης μιας στο Zoundweogo το 2015, όπου ένας κόπτης κρίθηκε ένοχος για ακρωτηριασμό οκτώ κοριτσιών ηλικίας 8-17 ετών και καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους. Ωστόσο, δεν είναι γνωστό εάν η ποινή τηρήθηκε και ολοκληρώθηκε. Η Έκθεση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για το 2017 ανέφερε ότι, από τους τέσσερις δράστες που

συνελήφθησαν στην Orodara, τον Bobo Dioulasso, τον Tenkodogo και τον Leo, δύο δικάστηκαν και καταδικάστηκαν, ένας αναμένει τη δίκη και ένας ήταν ελεύθερος. Είκοσι εννέα συνεργοί καταδικάστηκαν επίσης σε πρόστιμα ή πρόστιμα με αναστολή.

Μέσω τακτικής παρακολούθησης σε εθνικό επίπεδο στη Μπουρκίνα Φάσο, συλλέχθηκαν οι ακόλουθες λεπτομέρειες της υπόθεσης για την περίοδο Ιανουαρίου–Ιουνίου 2017: Αναφέρθηκαν 10 περιπτώσεις ακρωτηριασμού στο Bobo Dioulasso, στην Orodara, στην Banfora και σε άλλες τοποθεσίες. Τρία κορίτσια δραπέτευσαν από τον ακρωτηριασμό στην επαρχία Passore του δήμου Gompronsom μετά από παρέμβαση ενός κατηχητή (θρησκευτικού δάσκαλου) που είναι μέλος του Δικτύου των Θρησκευτικών και Παραδοσιακών Ηγετών κατά του ακρωτηριασμού σε αυτή την επαρχία. Τα στοιχεία που συλλέχθηκαν από το ανώτατο δικαστήριο δείχνουν ότι, κατά τη διάρκεια της περιόδου των έξι μηνών, διώχθηκαν 51 άτομα (δράστες και συνεργοί) για ακρωτηριασμό 49 κοριτσιών. συνολικά 32 άτομα καταδικάστηκαν σε αυστηρές ή υπό όρους ποινές. Ορισμένοι καταδικάστηκαν σε φυλάκιση για περίοδο από έξι μήνες έως ένα έτος, με ποινές υπό όρους και πρόστιμο 500.000 φράγκων CFA (883 δολάρια ΗΠΑ), ενώ άλλοι καταδικάστηκαν σε ποινές από δύο μήνες έως ένα έτος και πρόστιμο μεταξύ 200.000 και 250.000 CFA φράγκα (353–442 δολάρια ΗΠΑ). Οι υποθέσεις ακρωτηριασμού που καταγράφηκαν στην Τιέσσουρου και στο Barani κρίθηκαν σε ακροάσεις κοινοτικών δικαστηρίων. Μια καινοτόμος προσέγγιση στις νομικές διαδικασίες που αναλαμβάνονται στη Μπουρκίνα Φάσο είναι η χρήση κινητών κοινοτικών δικαστηρίων (audiences foraines), τα οποία μεταφέρουν την επιβολή του νόμου απευθείας στις ασκούμενες κοινότητες. Αυτά ήταν εξαιρετικά επιτυχημένα στην ευαισθητοποίηση σχετικά με τη νομοθεσία και στη συμμετοχή όλων των μελών της κοινότητας και των τοπικών μέσων ενημέρωσης στη διαδικασία καταδίκης των υποθέσεων ΑΓΓΟ.

Η κύρια κυβερνητική αρχή που είναι υπεύθυνη για την εφαρμογή της πολιτικής για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Μπουρκίνα Φάσο είναι το Υπουργείο Γυναίκων, Εθνικής Αλληλεγγύης και Οικογένειας. Τον Μάιο του 1990, η κυβέρνηση της Μπουρκίνα Φάσο ίδρυσε τη Μόνιμη Γραμματεία του Εθνικού Συμβουλίου για την Καταπολέμηση της Πρακτικής της Εκτομής (le Comité National de Lutte contre la Pratique de l'Excision) (CNLPE) και την ανέθεσε με σκοπό την προετοιμασία, εφαρμόζοντας, συντονίζοντας και αξιολογώντας όλες τις στρατηγικές που στοχεύουν στην κατάργηση του ΑΓΓΟ. Η Επιτροπή αποτελείται από μια Γενική Συνέλευση, η οποία περιλαμβάνει εκπροσώπους από διάφορα κυβερνητικά υπουργεία, μέλη της κοινότητας των ΜΚΟ, θρησκευτικούς και κοινοτικούς ηγέτες και το δικαστικό σώμα. Το 1997 η Εθνική Επιτροπή αναδιαρθρώθηκε ώστε να συμπεριλάβει επίσης μια Μόνιμη Γραμματεία για την επίβλεψη όλων των ενεργειών κατά του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών για την εφαρμογή του νόμου και των εθνικών σχεδίων δράσης. Συνδέεται με το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και έχει παρουσία σε όλες τις περιοχές της Μπουρκίνα Φάσο, συμπεριλαμβανομένων 45 επιτροπών σε επαρχιακό, νομαρχιακό και σε επίπεδο χωριού. Από το 1992 έχουν αναπτυχθεί και εφαρμοστεί τρία Εθνικά Σχέδια Δράσης για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. το 2016, το κοινοβούλιο ενέκρινε το τετραετές Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο της Κυβέρνησης (2016–2020), το οποίο ενσωμάτωσε τερματισμός ΑΓΓΟ. Το CNLPE επιβλέπει την εφαρμογή του και τον συντονισμό όλων των σχετικών μερών, συμπεριλαμβανομένων 13 υπουργείων. Το CNLPE διαθέτει επίσης μια 24ωρη δωρεάν τηλεφωνική γραμμή, γνωστή ως «SOS Excision», για να αναφέρει κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και να ειδοποιεί την τοπική αστυνομία. Ο νόμος έχει επίσης μεταφραστεί σε ορισμένες τοπικές γλώσσες. Το 2009 η Μπουρκίνα Φάσο

έγινε μέλος του UNJP. Το UNJP έχει υποστηρίξει ένα ευρύ φάσμα έργων και εργάζεται σε στενή συνεργασία με το CNLPE για τη διεξαγωγή έρευνας, παρακολούθησης, εκστρατειών ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης για παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες, γυναικείες οργανώσεις και ομάδες χωριών, ιατρικό προσωπικό, αξιωματικούς επιβολής του νόμου και νέους κινήσεις. Λειτουργεί επίσης μαζί με πολλές τοπικές κοινότητες και θρησκευτικούς οργανισμούς.

Ο ΑΓΓΟ ασκείται σε όλες τις περιοχές, τις εθνοτικές ομάδες και τις θρησκείες στη Μπουρκίνα Φάσο. Έχει γίνει πολλή δουλειά με την υποστήριξη της κυβέρνησης για τον τερματισμό της πρακτικής και τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν μια σαφή τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό στις νεότερες γυναίκες. Η Μπουρκίνα Φάσο παρουσιάζεται τακτικά ως πρωτοπόρος στην εφαρμογή και επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ, και η κοινωνία των πολιτών γενικά έχει παρατηρήσει βελτιωμένη επίγνωση του νόμου και της σημασίας του στις κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα. Σε αυτό βοήθησε ιδιαίτερα η χρήση των κινητών δικαστηρίων: η κοινωνία των πολιτών σημειώνει ότι οι δημόσιες ακροάσεις παρέχουν στους δικαστές την ευκαιρία όχι μόνο να ευαισθητοποιήσουν τους δράστες και τις κοινότητές τους σχετικά με τις βλαβερές συνέπειες αυτής της πρακτικής, αλλά και να επιβάλλουν ποινές κατά των δραστών και συνένοχοι παρουσία του ντόπιου πληθυσμού. Αυτή είναι μια βασική ευκαιρία για να δείξουμε ότι η επιβολή του νόμου κατά του ΑΓΓΟ είναι πραγματικότητα και να οικοδομήσουμε τη συνεργασία μεταξύ των κοινοτήτων και του δικαστικού συστήματος. Υπάρχει τεράστιο στίγμα που συνδέεται με την καταδίκη της ποινής φυλάκισης και αυτό λειτουργεί αποτρεπτικά. Έχει επίσης αναφερθεί ένας αυξανόμενος αριθμός κλήσεων στην τηλεφωνική γραμμή βοήθειας, με την εγγυημένη ανωνυμία για τους καλούντες να είναι κρίσιμη για την επιτυχία της. Ωστόσο, ορισμένες προκλήσεις παραμένουν, όπως η συνεχής υποστήριξη για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και την αντίσταση στην αλλαγή από ορισμένες κοινότητες και θρησκευτικούς ηγέτες, η απομάκρυνση από τις ομαδικές τελετές σε ατομικές κοπές κατ' ιδίαν και σε μικρότερες ηλικίες, για να αποφευχθεί η δίωξη, η δυσκολία πρόσβασης των ΜΚΟ σε απομακρυσμένες αγροτικές κοινότητες και οι ελλείψεις χρηματοδότησης που περιορίζουν το έργο και την κάλυψη δραστηριοτήτων ευαισθητοποίησης της κοινότητας σχετικά με το νόμο και τον αριθμό των δημόσιων δικαστικών ακροάσεων που διεξάγονται (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η Μπουρκίνα Φάσο ήταν μια από τις πρώτες αφρικανικές χώρες που εφάρμοσε έναν εθνικό νόμο που ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ και τα άρθρα 380-382 του Ποινικού Κώδικα τιμωρούν όλους τους δράστες, συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματιών του ιατρικού τομέα, που κάνουν ακρωτηριασμό ή δεν αναφέρουν την πρακτική. Αν και ο νόμος δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί ρητά την προμήθεια και την υποβοήθηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, οι διώξεις μέχρι σήμερα στη Μπουρκίνα Φάσο τιμωρούν συνήθως τους συνεργούς του εγκλήματος. Υπήρξε πολλή συνεργασία στη Μπουρκίνα Φάσο για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, μεταξύ άλλων από την κυβέρνηση μέσω του CNLPE. Η ευαισθητοποίηση γύρω από το νόμο έχει ενσωματωθεί επιτυχώς σε προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ και πρωτοβουλίες όπως τα κινητά κοινοτικά δικαστήρια και η τηλεφωνική γραμμή βοήθειας συνέβαλαν στη μείωση της επικράτησης του ΑΓΓΟ στη Μπουρκίνα Φάσο. Ο διασυννοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων παραμένει πρόκληση και ο νόμος δεν αντιμετωπίζει επί του παρόντος το ζήτημα.

10. Γκάμπια

Στη Γκάμπια, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 74,9%. Η Basse, η πιο αγροτική περιοχή της χώρας, έχει τον υψηλότερο επιπολασμό (96,7% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών). Η Μπαντζούλ, η πιο αστικοποιημένη περιοχή, έχει τον χαμηλότερο επιπολασμό (47,4%). Το 54,8% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών κόπηκαν πριν από την ηλικία των πέντε ετών. 28,1% μεταξύ πέντε και εννέα ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 95,7% του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται από «παραδοσιακούς περιτομείς». Το 65% των γυναικών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι η πρακτική πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα της Γκάμπια είναι ένα μείγμα αγγλικού κοινού δικαίου, ισλαμικού δικαίου και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Γκάμπια (1996) δεν αναφέρει ρητά τις επιβλαβείς πρακτικές ή τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 21 ορίζει ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υπόκειται σε βασανιστήρια ή απάνθρωπη, εξευτελιστική τιμωρία ή άλλη μεταχείριση. Το άρθρο 28 (Δικαιώματα των Γυναικών) διασφαλίζει την ισότητα και το άρθρο 29 (Δικαιώματα των Παιδιών) δεσμεύεται για τη νομοθεσία που θεσπίζεται προς το συμφέρον των παιδιών. Ο κύριος νόμος που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Γκάμπια είναι ο νόμος για τις γυναίκες (τροποποίηση) του 2015, ο οποίος εισήγαγε τα άρθρα 32Α και 32Β στον Νόμο για τις Γυναίκες του 2010. Άλλοι νόμοι που σχετίζονται με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Γκάμπια περιλαμβάνουν ο Ποινικός Κώδικας και ο Νόμος για τα Παιδιά 2005. Ο αρχικός νόμος για τις γυναίκες του 2010 δεν αναφερόταν στον ακρωτηριασμό ή τη γυναικεία περιτομή. Γενικότερα, έθεσε την υποχρέωση στην κυβέρνηση να προστατεύει τις γυναίκες από τη βία, να διασφαλίζει την ισότητα και να προστατεύει τα δικαιώματα των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος στην αξιοπρέπεια και την ακεραιότητα των προσώπων τους. Η τροποποιητική πράξη 2015 του νόμου για τις γυναίκες αντιμετώπισε το ζήτημα των επιβλαβών πρακτικών για πρώτη φορά στη Γκάμπια εισάγοντας το άρθρο 32Α (Απαγόρευση της γυναικείας περιτομής) και το άρθρο 32Β (Συνεργοί στην περιτομή των γυναικών), που ποινικοποιούν την πρακτική ως εξής: σύμφωνα με το άρθρο 32Α παράγραφος 1 η «γυναικεία περιτομή» απαγορεύεται, με το άρθρο 32Α παράγραφος 2 το άτομο που κάνει περιτομή γυναικών διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε τιμωρία, με το άρθρο 32Α παράγραφος 3 η γυναικεία περιτομή περιλαμβάνει: (α) την εκτομή της πρόποδας με μερική ή ολική εκτομή της κλειτορίδας (κλειτοριδεκτομή), (β) τη μερική ή ολική εκτομή των μικρών χειλέων, γ) τη μερική ή ολική εκτομή των εξωτερικών γεννητικών οργάνων (των μικρών χειλέων και των μεγάλων χειλέων), συμπεριλαμβανομένης της ραφής, (δ) τη ραφή με αγκάθια, άχυρα, κλωστή ή με άλλα μέσα για τη σύνδεση της εκτομής των χειλέων και της κοπής του κόλπου και της εισαγωγής διαβρωτικών ουσιών ή βοτάνων στον κόλπο με σκοπό τη στένωση του, (ε) συμβολικές πρακτικές που περιλαμβάνουν το τρύπημα και το τρύπημα της κλειτορίδας για να απελευθερωθούν σταγόνες αίματος, ή (στ) εμπλοκή σε οποιαδήποτε μορφή ακρωτηριασμού ή κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων, με το άρθρο 32Β παράγραφος 1 το άτομο που ζητά, υποκινεί ή προωθεί τη γυναικεία περιτομή παρέχοντας εργαλεία ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε τιμωρία και με το άρθρο 32Β παράγραφος 2 ένα άτομο που γνωρίζει ότι πρόκειται να πραγματοποιηθεί ή έχει πραγματοποιηθεί γυναικεία περιτομή και

αποτυγχάνει, χωρίς βάσιμο λόγο, να προειδοποιήσει ή να ενημερώσει, ανάλογα με την περίπτωση, τις αρμόδιες αρχές αμέσως, διαπράττει παράβαση και υπόκειται σε τιμωρία. Επιπλέον, οι ακόλουθοι νόμοι προστατεύουν τα παιδιά από τη βία και τις επιβλαβείς πρακτικές: Το Κεφάλαιο XXII (Αδικήματα που θέτουν σε κίνδυνο τη ζωή και την υγεία) του Ποινικού Κώδικα της Γκάμπια 1933 ποινικοποιεί, σύμφωνα με το άρθρο 210, κάθε άτομο ηλικίας άνω των 16 ετών με ευθύνη για παιδί κάτω των 14 ετών που διαπιστώνεται ότι έχει περιθάψει ή έχει εκθέσει ένα παιδί σε άσκοπη ταλαιπωρία ή τραυματισμό. Το άρθρο 212 ποινικοποιεί περαιτέρω οποιονδήποτε προκαλεί σοβαρή βλάβη σε άλλο άτομο ή που αντιστέκεται ή εμποδίζει τη σύλληψη άλλου που έχει προκαλέσει σοβαρή βλάβη. Το άρθρο 12 (Κοινωνικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές πρακτικές) του Νόμου για τα παιδιά του 2005 αναφέρει στην παράγραφο (1): «Κάθε παιδί έχει το δικαίωμα να μην υποβάλλεται σε κοινωνικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές πρακτικές που είναι επιζήμιες για την ευημερία του», και, ειδικά όσον αφορά τον ΑΓΓΟ, ορίζεται στην παράγραφο (3) ότι «Απαγορεύεται ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ή η περιτομή θηλυκών παιδιών». Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ορίζεται ως «η μερική ή πλήρης αφαίρεση οποιουδήποτε μέρους των γεννητικών οργάνων» και η γυναικεία περιτομή ως «αφαίρεση της κλειτορίδας με οποιοδήποτε μέσο». Ακολούθησε επίσης ο νόμος για τα παιδιά (τροποποίηση) το 2016, ο οποίος απαγόρευσε τους γάμους παιδιών στην Γκάμπια.

Ο ιατρικός ΑΓΓΟ δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στη Γκάμπια: λιγότερο από το 1% των γυναικών κόβονται από έναν επαγγελματία υγείας. Σχεδόν όλος ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων συνεχίζει να πραγματοποιείται από παραδοσιακούς κόπτες. Ο κύριος νόμος στη Γκάμπια δεν ποινικοποιεί άμεσα τον ιατρικό ΑΓΓΟ. Το ευρύ πεδίο εφαρμογής του Νόμου για τις Γυναίκες (Τροποποίηση) του 2015 φαίνεται να ισχύει παγκοσμίως και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να τιμωρεί κάθε επαγγελματία υγείας που εμπλέκεται στην πρακτική.

Η Γκάμπια συνορεύει με τη Σενεγάλη, όπου ο επιπολασμός παραμένει έως και 77,8% σε ορισμένες νότιες περιοχές, παρά την εθνική νομοθεσία που απαγορεύει την πρακτική. Η διασυνοριακή μετακίνηση των οικογενειών και των περιτομών για τον ακρωτηριασμό και την αποφυγή της δίωξης παραμένει πρόβλημα στη Δυτική Αφρική και τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες είναι ιδιαίτερα ευάλωτα. Ωστόσο, ο νόμος για τις γυναίκες (τροποποίηση) του 2015 δεν αντιμετωπίζει συγκεκριμένα αυτήν την πρόκληση και δεν ποινικοποιεί πράξεις διασυνοριακού ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων.

Ο νόμος για τις γυναίκες (τροποποίηση) του 2015 θεσπίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για παραβίαση. Βάσει του άρθρου 32Α παράγραφος 2 εδάφια α και β, όποιος επιδίδεται σε γυναικεία περιτομή διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε φυλάκιση τριών ετών ή σε πρόστιμο 50.000 Dalasi (1.0608 USD) ή και στα δύο, και όταν η γυναικεία περιτομή προκαλεί θάνατο, η ποινή είναι ισόβια κάθειρξη. Βάσει του άρθρου 32B παράγραφος 1 όποιος ζητά, υποκινεί ή προωθεί τη γυναικεία περιτομή παρέχοντας εργαλεία ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο, διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε φυλάκιση τριών ετών ή σε πρόστιμο 50.000 Dalasi (1\$ ΗΠΑ, 0609), ή και τα δύο και βάσει του άρθρου 32B παράγραφος 2 η μη αναφορά της γυναικείας περιτομής είναι αδίκημα που τιμωρείται σε περίπτωση καταδίκης με πρόστιμο 10.000 Dalasi (21210 USD). Επιπλέον, το άρθρο 210 του Ποινικού Κώδικα 1933 ορίζει ποινή φυλάκισης έως δύο ετών, πρόστιμο ή και τα δύο για όποιον εκθέτει ένα παιδί σε άσκοπη ταλαιπωρία ή τραυματισμό, και το άρθρο 212 ορίζει ποινή ισόβιας κάθειρξης για οποιοσδήποτε προκαλεί σοβαρή βλάβη σε άλλον.

Λίγες διώξεις φέρεται να έχουν πραγματοποιηθεί στη Γκάμπια από την εισαγωγή του νόμου για τις γυναίκες (τροποποίηση) του 2015. Οι λεπτομέρειες της υπόθεσης είναι περιορισμένες και οι πληροφορίες σχετικά με το εάν εκτελέστηκαν ποινές δεν είναι ευρέως διαθέσιμες. Η πρώτη ευρέως αναφερθείσα υπόθεση στο Ειρηνοδικείο της Μπαντζούλ αφορούσε τον θάνατο ενός κοριτσιού πέντε μηνών λόγω ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων το 2016. Οι κατηγορούμενοι περιλάμβαναν τη μητέρα, τη γιαγιά και τον κόπτη των κοριτσιών. Περαιτέρω λεπτομέρειες σχετικά με το εάν τηρήθηκαν οι χρεώσεις δεν είναι διαθέσιμες. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύτηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP) απαριθμούσε δύο συλλήψεις και υποθέσεις που προσήχθησαν στο δικαστήριο το 2016.

Το Υπουργείο Γυναικείων Υποθέσεων είναι το κυβερνητικό τμήμα που είναι αρμόδιο για την παροχή καθοδήγησης και προτάσεων πολιτικής σε θέματα που αφορούν τις γυναίκες στην Γκάμπια. Το Εθνικό Συμβούλιο Γυναικών και το Γραφείο Γυναικών, ως μέρος του Υπουργείου, ασκούν πιέσεις για τα δικαιώματα των γυναικών και την επιβολή του νόμου για τις γυναίκες. Άλλες αρμόδιες αρχές περιλαμβάνουν τα Υπουργεία Υγείας, Παιδείας και Δικαιοσύνης, το Τμήμα Κοινωνικής Πρόνοιας και το Εθνικό Συμβούλιο Νεολαίας. Η Εθνική Συντονιστική Επιτροπή για τον ΑΓΓΟ (συστάθηκε το 2009) είναι υπεύθυνη για το συντονισμό των εργασιών για τον τερματισμό της πρακτικής σε ολόκληρη την Γκάμπια και ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τον ΑΓΓΟ ήταν σε ισχύ για την περίοδο 2013–2017. Το 2009, η Γκάμπια έγινε επίσης μέρος του UNJP, οι δραστηριότητες του οποίου περιελάμβαναν προγράμματα ευαισθητοποίησης και εγκατάλειψης της κοινότητας, υπηρεσίες υποστήριξης για γυναίκες και κορίτσια που πλήττονται από τον ΑΓΓΟ και εκπαίδευση για εργαζόμενους στον τομέα της υγείας, παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες και υπαλλήλους επιβολής του νόμου. Περαιτέρω μέσα πολιτικής που τέθηκαν σε εφαρμογή στη Γκάμπια περιλαμβάνουν επίσης ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης κατά της Βίας με βάση το Φύλο (2013–2017) και την Εθνική Πολιτική Ενδυνάμωσης των Φύλων (2010–2020).

Η Γκάμπια διαθέτει ένα ευρύ δίκτυο μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ), συμπεριλαμβανομένης της Επιτροπής της Γκάμπια για τις επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές που επηρεάζουν την υγεία των γυναικών και των παιδιών (GAMCOTRAP), που εργάζονται για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και συνεργάζονται με το UNJP, τα κυβερνητικά υπουργεία και την Εθνική Διοικούσα Επιτροπή. Οι ΜΚΟ και η κοινωνία των πολιτών έχουν κάνει προσπάθειες να διαδώσουν το περιεχόμενο του νόμου κατά του ΑΓΓΟ από τότε που πέρασε από διάφορα προγράμματα ευαισθητοποίησης και μεταφράσεις σε τοπικές γλώσσες. Ενώ αρχικά φάνηκε ότι ο νέος νόμος άνοιξε συζητήσεις σε πολλές κοινότητες όπου προηγουμένως το θέμα ήταν αυστηρά ταμπού, η απαγόρευση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων συναντήθηκε επίσης με σθεναρή αντίσταση από εκείνους που πιστεύουν ότι πρέπει να συνεχιστεί στο όνομα της παράδοσης και της θρησκείας. Η κοινωνία των πολιτών σημειώνει επίσης τη συνεχιζόμενη πρόκληση του διασυννοριακού ΑΓΓΟ μεταξύ της Γκάμπια και της Σενεγάλης. Σε μια διασυννοριακή συνάντηση στα τέλη του 2017 στην περιοχή του Άνω Ποταμού, που διοργανώθηκε από το Γυναικείο Γραφείο της Γκάμπια και με την υποστήριξη του UNJP, το προσωπικό ασφαλείας κλήθηκε να συνεργαστεί στα παραμεθόρια χωριά των δύο χωρών για την αντιμετώπιση της λαθρεμπορίας κοριτσιών πέρα από τα σύνορα για FGM. Ειδικά όσον αφορά την εκπαίδευση σχετικά με τη νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ, το Girl Generation έχει συνεργαστεί με εταίρους

ΜΚΟ στην Γκάμπια για τη διάδοση πληροφοριών σχετικά με το νόμο και την εφαρμογή εκπαίδευσης για τους αξιωματικούς επιβολής του νόμου (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η εισαγωγή νέας νομοθεσίας από την προηγούμενη κυβέρνηση ήταν ένα σημαντικό βήμα προόδου στο έργο για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Γκάμπια. Τα άρθρα 32Α και 32Β του Νόμου για τις Γυναίκες (Τροποποίηση) του 2015 ποινικοποιούν και καθορίζουν τις τιμωρίες για την άσκηση, την προμήθεια και την υποβοήθηση και υποκίνηση της πρακτικής του ΑΓΓΟ. Ο νόμος αντιμετωπίζει επίσης την αποτυχία αναφοράς της πρακτικής. Ο ισχύων νόμος δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί άμεσα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που εκτελούνται από επαγγελματίες ιατρούς, ούτε ποινικοποιεί τον διασυννοριακό ακρωτηριασμό, ο οποίος παραμένει πρόκληση σε ορισμένες κοινότητες. Υπήρξε περιορισμένη επιβολή του νόμου μέχρι σήμερα και συνεχής πίεση από τις κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα για να συνεχίσουν να εκτελούν τον ΑΓΓΟ. Οι αλλαγές στην πολιτική διοίκηση έχουν προσθέσει ένα επιπλέον στρώμα αβεβαιότητας σχετικά με τη δέσμευση του νέου προέδρου στον νόμο κατά του ΑΓΓΟ.

11. Μαυριτανία

Ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 66,6%. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι στα νότια και νοτιοανατολικά. Ο ΑΓΓΟ ασκείται πολύ λίγο μετά τη γέννηση και σπάνια μετά από ένα χρόνο. Η «αφαίρεση σάρκας» είναι ο πιο κοινός τύπος ακρωτηριασμού που εφαρμόζεται. Περίπου το 93% των περιπτώσεων ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς γιατρούς. Το 36,1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα της Μαυριτανίας είναι ένα μείγμα ισλαμικού και γαλλικού αστικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Μαυριτανίας (1991, τροποποιήθηκε το 2012) δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές ή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 13 ορίζει, «Κανείς δεν μπορεί να είναι . . . υποβάλλονται σε βασανιστήρια και άλλες σκληρές, απάνθρωπες ή εξευτελιστικές μεταχειρίσεις. Αυτές οι πρακτικές συνιστούν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και τιμωρούνται ως τέτοια από το νόμο.» Στο ίδιο άρθρο συνεχίζεται ότι το «Απαραβίαστο του ανθρώπου» διασφαλίζεται από το Κράτος. Ο νόμος αριθ. 2005–015 για την ποινική προστασία του παιδιού (2005) είναι ο κύριος νόμος στη Μαυριτανία που ποινικοποιεί και καθορίζει την τιμωρία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται σε ένα παιδί. Το 2016, το Συμβούλιο Υπουργών της κυβέρνησης της Μαυριτανίας ενέκρινε τα κείμενα δύο νέων νομοσχεδίων για τη βία με βάση το φύλο και την αναπαραγωγική υγεία. Σύμφωνα με πληροφορίες, τα νομοσχέδια περιλαμβάνουν απαγόρευση του ΑΓΓΟ και κυρώσεις για τους δράστες σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα.

Το άρθρο 12 του νόμου αριθ. 2005–015 απαγορεύει επί του παρόντος την πρακτική του ΑΓΓΟ σε ανηλίκους και ορίζει την τιμωρία για «βλάβη ή απόπειρα βλάβης των γεννητικών οργάνων ενός θηλυκού παιδιού, με εμφύσηση, απευαισθητοποίηση ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο». Επομένως, ο νόμος ισχύει μόνο για κορίτσια κάτω των 18 ετών. Ο νόμος αριθ. 2005–015 δεν αφορά ρητά την προμήθεια, την υποκίνηση ή την υποβοήθηση της πρακτικής του ΑΓΓΟ, ούτε την

αποτυχία αναφοράς γνώσης σχετικά με τον προγραμματισμένο ή ολοκληρωμένο ΑΓΓΟ. Ωστόσο, ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας. Ο επιπολασμός του ιατρικού ΑΓΓΟ φαίνεται να είναι χαμηλός στη Μαυριτανία. Το 3% των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών που έχουν υποβληθεί σε ΑΓΓΟ (σύμφωνα με τις μητέρες τους) έχουν κοπεί από επαγγελματία υγείας. Ο νόμος αριθ. 2005–015 ορίζει βάσει του άρθρου 12 ότι η εκτέλεση ή η απόπειρα εκτέλεσης ΑΓΓΟ σε παιδί από μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος απαγορεύεται επίσης και υπόκειται σε υψηλότερες κυρώσεις.

Η διασυνοριακή μετακίνηση με σκοπό τον ΑΓΓΟ είναι γνωστό ότι λαμβάνει χώρα στη Μαυριτανία, αν και υπάρχει έλλειψη πληροφοριών για την έκταση του προβλήματος. Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει προσπάθειες να εφαρμοστούν διασυνοριακά προγράμματα για την αντιμετώπιση του ζητήματος (για παράδειγμα, με τη Σενεγάλη). Ο νόμος αριθ. 2005–015 δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ: ούτε ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί τον ακρωτηριασμό που διενεργείται σε ή από πολίτες της Μαυριτανίας σε άλλες χώρες.

Το άρθρο 12 του νόμου αριθ. 2005–015 καθορίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για παράβαση: Όταν η πράξη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων οδηγεί σε «βλάβη» στο παιδί, ο δράστης υπόκειται σε ποινή φυλάκισης από ένα έως τρία χρόνια και χρηματική ποινή από 120.000 έως 300.000 ouguiyas (337,80-844.507 USD), η ποινή μπορεί να ανέλθει σε τέσσερα χρόνια φυλάκιση και πρόστιμο από 160.000 έως 300.000 ouguiyas (450,40–844,50 \$ ΗΠΑ) όταν ο δράστης ανήκει στο ιατρικό ή παραϊατρικό επάγγελμα. Τα κείμενα για τα δύο προτεινόμενα νομοσχέδια για τη βία με βάση το φύλο και την αναπαραγωγική υγεία, καθώς και οι κυρώσεις που προτείνονται σε αυτά για τον ΑΓΓΟ, δεν είναι προς το παρόν διαθέσιμα στο κοινό. Σημειώνεται, ωστόσο, ότι η νέα νομοθεσία θα προσπαθήσει να αντιμετωπίσει τις ανησυχίες που διατύπωσε η Επιτροπή για την Εξάλειψη των Διακρίσεων κατά των Γυναικών (CEDAW) ότι ο νόμος αριθ.2005-015 είναι ανεπαρκής αν τιμωρεί τον ΑΓΓΟ μόνο όταν «προκαλεί βλάβη».

Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF δεν απαριθμούσε συλλήψεις ή καταδίκες για ΑΓΓΟ στη Μαυριτανία κατά τη διάρκεια του 2016, και μόνο μία υπόθεση φέρεται να παραπέμφθηκε στο δικαστήριο (αν και δεν δίνονται λεπτομέρειες). Και πάλι, η CEDAW είχε προηγουμένως εξέφρασε ανησυχίες σχετικά με την έλλειψη διώξεων και καταδίκων επαγγελματιών ΑΓΓΟ στη Μαυριτανία.

Το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων, Παιδικής Ηλικίας και Οικογένειας είναι υπεύθυνο για τις εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στη Μαυριτανία. Μια Εθνική Στρατηγική για την εγκατάλειψη του ΑΚΓΟ αναπτύχθηκε για πρώτη φορά το 2007 για να δημιουργηθεί ένα ευνοϊκό θεσμικό περιβάλλον για την ανάληψη της εργασίας, την ενίσχυση της ικανότητας παρέμβασης και ανάπτυξη ολοκληρωμένου σχεδίου επικοινωνίας. Το 2008 η Μαυριτανία δημιούργησε μια Εθνική Επιτροπή για την αντιμετώπιση της βίας λόγω φύλου, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Από το 2011, η Μαυριτανία συνεργάζεται επίσης με το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ (UNJP) και η Εθνική Στρατηγική και Σχέδιο Δράσης για τον Α.Γ.Γ.Ε. την εγκατάλειψη και την ενίσχυση της πολιτικής και του νόμου. Το 2016 εισήχθη ένα κονδύλιο του κρατικού προϋπολογισμού για τις εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και η πρακτική περιλαμβάνεται επίσης ως ανησυχία για τη δημόσια υγεία στην Εθνική Στρατηγική για την Αναπαραγωγική Υγεία (2016-2020) και την Εθνική Στρατηγική για την Επιταχυνόμενη Ανάπτυξη και Ευημερία (2016-2030). Επιπλέον, το 2010, κορυφαίοι κληρικοί στη Μαυριτανία εξέδωσαν φετβά

καταδικάζοντας την πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ως αρνητική επίπτωση στην υγεία.

Μετά από εντατικές εκστρατείες ευαισθητοποίησης του κοινού, η κυβέρνηση, το UNJP, η Εθνική Ένωση Ιμάμηδων και οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών σε όλη τη Μαυριτανία έφεραν στο φως το ζήτημα της βίας με βάση το φύλο, συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, και οι λαϊκές συμπεριφορές έχουν αλλάξει. Ωστόσο, το νομικό σύστημα μέχρι σήμερα δεν έχει υποστηρίξει αυτές τις προσπάθειες και δεν ήταν εύκολο για τα θύματα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων να αναζητήσουν ή να αποδώσουν δικαιοσύνη. Παρατηρείται ευρέως ότι ο νόμος ως έχει ποτέ δεν εφαρμόστηκε σωστά. Πρόσφατες παρατηρήσεις της κοινωνίας των πολιτών δείχνουν επίσης ανησυχία ότι το νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση της βίας κατά των κοριτσιών που ακόμη περιμένει να περάσει από την Εθνοσυνέλευση δεν θα είναι αποτελεσματικό, δεδομένου ότι διώκει τον δράστη μόνο εάν το κορίτσι πεθάνει ως αποτέλεσμα ακρωτηριασμού. Έχει επίσης σχολιαστεί ότι υπάρχει γενική έλλειψη βούλησης μεταξύ των αρχών για ψήφιση της νομοθεσίας. Η κοινωνία των πολιτών εντοπίζει μια σαφή ανάγκη για την κυβέρνηση να εμπλέξει στενά την αστυνομία και το δικαστικό σώμα στη θέσπιση του νόμου κατά του ΑΓΓΟ, και ότι όλοι οι φορείς, συμπεριλαμβανομένων των μη κυβερνητικών οργανώσεων, θρησκευτικές ομάδες και οργανώσεις νεολαίας πρέπει να είναι σε θέση να διαδίδουν πληροφορίες σχετικά με το νόμο ως μέρος των ευρύτερων προγραμμάτων για τον τερματισμό της πρακτικής (28toomany.org. 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος αριθ. 2005–015 απαγορεύει επί του παρόντος την πρακτική του ΑΓΓΟ σε ανηλικούς και ορίζει την τιμωρία για πρόκληση βλάβης στα γεννητικά όργανα ενός κοριτσιού. Ποινικοποιεί επίσης τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας. Οι γυναίκες άνω των 18 ετών δεν προστατεύονται από το νόμο. Ο νόμος δεν αντιμετωπίζει επί του παρόντος την προμήθεια, την υποβοήθηση ή την υποκίνηση της πρακτικής του ΑΓΓΟ, ούτε την αποτυχία αναφοράς γνώσης σχετικά με τον προγραμματισμένο ή ολοκληρωμένο ΑΓΓΟ. Επίσης, δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί περιπτώσεις διασυνοριακού ΑΓΓΟ. Αν και υπάρχει κυβερνητική υποστήριξη για την ευαισθητοποίηση, το νομικό πλαίσιο δεν παρέχει ισχυρή προστασία για όλες τις γυναίκες και τα κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων.

12. Αιθιοπία

Στην Αιθιοπία, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 65,2%. Με πληθυσμό σχεδόν 104,5 εκατομμυρίων κατοίκων, η Αιθιοπία είναι δεύτερη μετά την Αίγυπτο στον συνολικό αριθμό γυναικών και κοριτσιών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι στα ανατολικά. Περίπου το 64% των θυγατέρων γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν πριν από την ηλικία των τεσσάρων ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλος ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται από «παραδοσιακούς επαγγελματίες».

Η Αιθιοπία έχει ένα σύστημα αστικού δικαίου, με επιρροή από ισλαμικό και εθιμικό δίκαιο. η πολιτική δικονομία επηρεάζεται από τις αρχές του κοινοτικού δικαίου του Ηνωμένου Βασιλείου. Το Σύνταγμα της Ομοσπονδιακής Λαϊκής

Δημοκρατίας της Αιθιοπίας (1995) δεν αφορά άμεσα τον ΑΓΓΟ, αλλά περιέχει αρκετές διατάξεις σχετικές με την πρακτική: το άρθρο 16 προστατεύει όλους τους πολίτες από «σωματικές βλάβες», το άρθρο 18 παράγραφος 1 ορίζει ότι «καθένας έχει δικαίωμα προστασίας από σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία», το άρθρο 25 αναφέρεται στο «Δικαίωμα στην Ισότητα», το άρθρο 35 αναφέρεται στα «Δικαιώματα των Γυναικών» και στην παράγραφος 4 βεβαιώνει, ότι «Το κράτος επιβάλλει το δικαίωμα των γυναικών να εξαλείψουν τις επιρροές των επιβλαβών εθίμων. Νόμοι, έθιμα και πρακτικές που καταπιέζουν ή προκαλούν σωματικές ή ψυχικές βλάβες σε γυναίκες απαγορεύονται.» και το άρθρο 36 ορίζει τα «Δικαιώματα του Παιδιού» και ορίζει ότι όλες οι ενέργειες «πρέπει να είναι προς το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού». Η Αιθιοπία περιλαμβάνει εννέα κράτη, το καθένα με το δικό του σύνταγμα. Σημειώνεται ότι «[i]στο περιεχόμενό τους, τα περισσότερα είναι παρόμοια. Οι διατάξεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα των περισσότερων είναι επίσης παρόμοιες, μερικές φορές ακόμη και πανομοιότυπες, με εκείνες του ομοσπονδιακού συντάγματος». Αυτές μπορεί επίσης να έχουν διατάξεις σχετικές με τον ακρωτηριασμό και/ή τις επιβλαβείς πρακτικές γενικά. για παράδειγμα, το Σύνταγμα των νότιων εθνών, εθνοτήτων και λαών στη νοτιοδυτική Αιθιοπία αντικατοπτρίζει το Ομοσπονδιακό Σύνταγμα απαγορεύοντας πρακτικές που καταπιέζουν τις γυναίκες ή προκαλούν σωματική ή ψυχική βλάβη.

Τα άρθρα 561–570 του Κεφαλαίου III του Ποινικού Κώδικα αναφέρονται στα «Εγκλήματα που διαπράττονται κατά της ζωής, του ατόμου και της υγείας μέσω επιβλαβών παραδοσιακών πρακτικών». Ποινικοποιούν την εκτέλεση και την προμήθεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Αιθιοπία, αλλά δεν παρέχουν σαφή ορισμό της πρακτικής. Συγκεκριμένα, ο Ποινικός Κώδικας ορίζει τα ακόλουθα αδικήματα: τα άρθρα 561 και 562 αναφέρονται σε κίνδυνο για τη ζωή ή πρόκληση σωματικής βλάβης ή ψυχικής βλάβης εγκύου ή νεογέννητου παιδιού ως αποτέλεσμα της εφαρμογής βλαβερών παραδοσιακών πρακτικών που το ιατρικό επάγγελμα γνωρίζει ότι είναι επιβλαβείς, τα άρθρα 565 και 566 αντίστοιχα ορίζουν τιμωρίες για τη διενέργεια ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε «γυναίκα οποιασδήποτε ηλικίας» και την εμφύσηση των «γεννητικών οργάνων μιας γυναίκας», το άρθρο 568 ορίζει ότι η μετάδοση μεταδοτικής ασθένειας μέσω επιβλαβών παραδοσιακών πρακτικών υπόκειται σε κυρώσεις, τα άρθρα 569 και 570 καλύπτουν την προμήθεια και την υποβοήθηση του ΑΓΓΟ καθιστώντας ποινικό αδίκημα για «γονέα ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο» να διαπράξει την πρακτική ή να ενθαρρύνει κάποιον να αγνοήσει τη νομοθεσία που απαγορεύει επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Ποινικοποιούν επίσης την οργάνωση ή τη συμμετοχή σε οποιοδήποτε κίνημα που προωθεί τον ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας δεν ποινικοποιεί ρητά την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ, είτε πρόκειται για προγραμματισμένη είτε έχει λάβει χώρα. Ωστόσο, γενικότερα, το άρθρο 443 ορίζει τις ποινές για την παράλειψη αναφοράς ορισμένων εγκλημάτων. Ο Ποινικός Κώδικας επίσης αποτυγχάνει να προστατεύσει τις άκοπες γυναίκες (και τις οικογένειές τους) από λεκτική κακοποίηση ή αποκλεισμό από την κοινωνία, κάτι που περιλαμβάνεται στους νόμους ορισμένων άλλων χωρών στην Ανατολική Αφρική (όπως η Κένυα και η Ουγκάντα). Όσον αφορά την ευθύνη των παραδοσιακών ιατρών, το άρθρο 2067 παράγραφος 1 του Αστικού Κώδικα μπορεί να εφαρμοστεί στον ακρωτηριασμό των γυναικών και κοριτσιών. Δηλώνει την αρχή, «ένα πρόσωπο ευθύνεται όταν με την πράξη του προκαλεί σωματική βλάβη σε άλλον». Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το δίκαιο της Αιθιοπίας, τα θύματα του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων θα μπορούσαν να ασκήσουν αγωγές που ζητούν αποζημίωση από τους ασκούμενους.

Η ιατρικοποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στο μεγαλύτερο μέρος της Αιθιοπίας, σύμφωνα με πρόσφατα δεδομένα: μόνο το 1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποστεί ΑΓΓΟ αναφέρεται ότι κόβονται από επαγγελματία υγείας. Ωστόσο, μεταξύ των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών, το ποσοστό είναι ελαφρώς υψηλότερο, στο 1,9%.⁶ Έχει επίσης αναφερθεί παλαιότερα σε περισσότερο από 10% σε ορισμένες πόλεις και έως και 20% στην Αντίς Αμπέμπα. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον δεν αντιμετωπίζεται ειδικά στον Ποινικό Κώδικα. Ωστόσο, δεδομένου του ευρέος πεδίου εφαρμογής των άρθρων 561-570, ο νόμος φαίνεται να ισχύει καθολικά και επομένως θα πρέπει να καλύπτει όλους τους ιατρούς που εκτελούν επιβλαβείς πρακτικές. Η απαγόρευση και η ποινικοποίηση στον Ποινικό Κώδικα των «παραδοσιακών πρακτικών που είναι γνωστό από το ιατρικό επάγγελμα ως επιβλαβείς» συνεπάγεται επίσης ότι οι επαγγελματίες υγείας που αποδέχονται τον ακρωτηριασμό με οποιονδήποτε τρόπο θα είναι επίσης ποινικά υπεύθυνοι.

Η Αιθιοπία συνορεύει με πολλές άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλουν ευρέως, συμπεριλαμβανομένης της Κένυας, η οποία έχει μια ολοκληρωμένη νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ, και της Σομαλίας, όπου δεν υπάρχει ισχύουσα νομοθεσία. Η διασυνοριακή μετακίνηση των οικογενειών για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων παραμένει μια περίπλοκη πρόκληση για την εκστρατεία για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στην Ανατολική Αφρική. Ενώ ο νόμος στην Αιθιοπία δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ, τα άρθρα 11-22 του Ποινικού Κώδικα αφορούν εγκλήματα που προσδιορίζονται στον Κώδικα και τα οποία διαπράττονται είτε από αλλοδαπό που ενεργεί στο αιθιοπικό έδαφος είτε από υπηκόους που ενεργούν σε άλλη χώρα. Συγκεκριμένα, το άρθρο 11 αναφέρει, «Ο παρών Κώδικας εφαρμόζεται σε κάθε πρόσωπο είτε είναι υπήκοος είτε αλλοδαπός που έχει διαπράξει ένα από τα εγκλήματα που καθορίζονται στον παρόντα Κώδικα στο έδαφος της Αιθιοπίας. Το άρθρο 18 ορίζει ότι ο Κώδικας εφαρμόζεται σε κάθε άτομο που διαπράττει έγκλημα εκτός Αιθιοπίας κατά Αιθιοπίας υπηκόου και σε κάθε Αιθίοπα που διαπράττει έγκλημα βάσει του Κώδικα εκτός Αιθιοπίας, με πρόβλεψη έκδοσης.

Ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει τις ακόλουθες ποινές για την παραβίασή του ΑΓΓΟ. Βάσει του άρθρου 565 ο ακρωτηριασμός σε γυναίκα οποιασδήποτε ηλικίας τιμωρείται με φυλάκιση (όπου η εκτέλεση αυτής της ποινής μπορεί να ανασταλεί από τα δικαστήρια) για τουλάχιστον τρεις μήνες ή πρόστιμο τουλάχιστον 500 Birr (188 USD), του άρθρου 566, παράγραφος 1 η εκτομή των γεννητικών οργάνων γυναίκας επισύρει ποινή φυλάκισης (η οποία δεν μπορεί να ανασταλεί) για περίοδο από τρία έως πέντε χρόνια και του άρθρου 566 παράγραφος 2 όταν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων οδηγεί σε τραυματισμό του σώματος ή της υγείας, η ποινή είναι φυλάκιση (η οποία δεν μπορεί να ανασταλεί) για περίοδο πέντε έως δέκα ετών. Σύμφωνα με το άρθρο 569 ο γονέας ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που συμμετέχει στη διάπραξη του ΑΓΓΟ τιμωρείται με φυλάκιση (η οποία μπορεί να ανασταλεί) για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες ή με πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 500 Birr (18 USD), και με το άρθρο 570 η ενθάρρυνση άλλου να αγνοήσει τον νόμο που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ ή η οργάνωση ή η συμμετοχή σε οποιοδήποτε κίνημα που προωθεί τον ΑΓΓΟ τιμωρείται με φυλάκιση (η οποία μπορεί να ανασταλεί) για περίοδο τουλάχιστον τριών μηνών ή χρηματική ποινή τουλάχιστον 500 Birr (18 USD) ή και τα δύο. (Τα πρόστιμα που ορίζονται στον Ποινικό Κώδικα του 2004 δεν έχουν ενημερωθεί, ωστόσο, για να αντικατοπτρίζουν τον δραματικό πληθωρισμό στην Αιθιοπία από εκείνη την ημερομηνία, και αυτό υπονομεύει τον τιμωρητικό ρόλο

κάθε προστίμου). Όσον αφορά τις υποχρεώσεις αναφοράς ενός εγκλήματος γενικά, το άρθρο 443 παράγραφος 1 στοιχείο α) ορίζει ότι όποιος γνωρίζει οποιοδήποτε έγκλημα που τιμωρείται με θάνατο ή φυλάκιση (που θα περιλαμβάνει ακρωτηριασμό), ή που γνωρίζει την ταυτότητα των δραστών του εγκλήματος, τιμωρείται με πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 1.000 Birr (36 \$ ΗΠΑ) ή με φυλάκιση (η οποία μπορεί να ανασταλεί) έως και έξι μήνες.

Υπήρξαν περιοδικές αναφορές σχετικά με την επιβολή του νόμου και τον ΑΓΓΟ στην Αιθιοπία τα τελευταία χρόνια, αλλά λεπτομερείς πληροφορίες για περιπτώσεις δεν είναι ευρέως διαθέσιμες. Το 2012, για παράδειγμα, ένας κόπτης και οι γονείς έξι κοριτσιών συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν. Ο κόπτης καταδικάστηκε σε φυλάκιση έξι μηνών και στους γονείς επιβλήθηκε πρόστιμο 500 Birr (που ισοδυναμούσε με 27 δολάρια ΗΠΑ εκείνη την εποχή). Μεμονωμένα κρούσματα αναφέρθηκαν επίσης το 2011 και το 2010. Φαίνεται ότι, αν και ο αριθμός των συλλήψεων μπορεί να έχει αυξηθεί, η επιβολή του νόμου είναι αδύναμη και πολύ λίγες υποθέσεις οδηγούνται στα δικαστήρια στην Αιθιοπία. Η έκθεση UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP) για το 2015 επεσήμανε ότι, παρόλο που είχαν καταγραφεί 279 συλλήψεις στην Αιθιοπία εκείνο το έτος, υπήρξε μόνο μία καταδίκη. Το 2016, πάλι, καταγράφηκε μόνο μία καταδίκη.

Η εφαρμογή της εθνικής στρατηγικής της Αιθιοπίας για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων εποπτεύεται από το Υπουργείο Γυναικών, Παιδιών και Υποθέσεων Νεολαίας. Το 2013, η Αιθιοπία δημιούργησε την Εθνική Πλατφόρμα Εφαρμογής και Παρακολούθησης, επιφορτισμένη με το συντονισμό και την εφαρμογή της Εθνικής Στρατηγικής και Σχεδίου Δράσης για τις Επιβλαβείς Παραδοσιακές Πρακτικές κατά των Γυναικών και των Παιδιών. Τα βασικά καθήκοντα της Στρατηγικής περιλαμβάνουν την ευαισθητοποίηση μέσω του κοινοτικού διαλόγου, την ανάπτυξη δικτύων υποστήριξης παροχή ασφαλών χώρων για κορίτσια, ανάπτυξη ολοκληρωμένων υπηρεσιών για τη διασφάλιση της προσβασιμότητας σε ποιοτικές υπηρεσίες εκπαίδευσης και υγείας και συνεργασία με ηγέτες από διαφορετικές θρησκείες. Συγκεκριμένα, σε ό,τι αφορά το νόμο, η Ενότητα 3.2.2 της Εθνικής Στρατηγικής, που αφορά την προστασία των γυναικών και των παιδιών, θέτει ως κύριο στόχο την ενίσχυση και τη βελτίωση του εθνικού πολιτικού και νομικού πλαισίου μέσω παρεμβάσεων, συμπεριλαμβανομένων: την τακτική αξιολόγηση του νομικού και πολιτικού πλαισίου υπό το φως των διεθνών και περιφερειακών δεσμεύσεων, την εναρμόνιση και συμφιλίωση αστικών και εθιμικών νόμων από ομοσπονδιακό σε τοπικό επίπεδο και την ενίσχυση της εφαρμογής, με τη συμμετοχή όλων των μελών της κοινότητας, την υιοθέτηση νέων πολιτικών και νόμων για την ανταπόκριση σε νεοεμφανιζόμενες καταστάσεις και δεσμεύσεις, την ενίσχυση της ικανότητας των βασικών παραγόντων από ομοσπονδιακό έως τοπικό επίπεδο, καθώς και των δομών κοινοτικής αστυνόμευσης, συγκέντρωση βασικών στελεχών στο δικαστικό σύστημα για ανταλλαγή εμπειριών από την επιβολή του νόμου και βέλτιστων πρακτικών και σχέδιο για το μέλλον, την ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ όλων των παραγόντων (συμπεριλαμβανομένων εκείνων από τους τομείς της εκπαίδευσης και της υγείας) για την ενίσχυση της επιβολής του νόμου και την προστασία των γυναικών και των παιδιών, παροχή τεχνικής υποστήριξης, συμπεριλαμβανομένης της κατάρτισης, για όλους τους φορείς και διεξαγωγή ερευνών και αποτελεσματική χρήση δεδομένων για την ενίσχυση της επιβολής του νόμου. Σε συνεργασία με το UNJP από το 2008, η κυβέρνηση έχει συμπεριλάβει τα τελευταία χρόνια μια ειδική γραμμή προϋπολογισμού για τον τερματισμό των ΗΤΡ, συμπεριλαμβανομένου του FGM. Το 2013 ανακοίνωσε, ως μέρος του στόχου της να

τερματίσει τον ΑΓΓΟ και τους γάμους παιδιών έως το 2025, ότι θα δεσμευτεί να αυξήσει τη διάθεση του προϋπολογισμού κατά 10%.

Μέσω της Εθνικής Στρατηγικής, η Αιθιοπία έχει δεσμευτεί να εξαλείψει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων χρησιμοποιώντας μια σειρά μέτρων, σε συνεργασία με το UNJP, και τα στοιχεία δείχνουν ότι η κυβέρνηση έχει επιλέξει να δώσει προτεραιότητα σε εκείνες τις δραστηριότητες που έχουν σχεδιαστεί για να επιφέρουν αλλαγές νοοτροπίας και κοινωνικών κανόνων, σε αντίθεση με αυστηρά επιβολή των υφιστάμενων νόμων. Για παράδειγμα, τα τελευταία πέντε χρόνια, έχει παρασχεθεί εξειδικευμένη εκπαίδευση και διάφορα προγράμματα ανάπτυξης ικανοτήτων σε επαγγελματίες στις κοινότητες. Το 2015, η Ένωση Μαιών της Αιθιοπίας παρείχε μια διήμερη εκπαίδευση σε 254 μαιές, για να τις διδάξει πώς να αποτρέψουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και να αντισταθούν στην πίεση που τους ασκείται να κόψουν κορίτσια. Η Αιθιοπία ενισχύει επίσης τα συστήματα προστασίας εντός των κοινοτήτων για τον εντοπισμό και την αναφορά περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν μια σταδιακή τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό μεταξύ των νεότερων γυναικών στην Αιθιοπία ως απάντηση στις προσπάθειες της κυβέρνησης και της κοινωνίας των πολιτών. Παρά την ισχύουσα εθνική νομοθεσία, όσοι εργάζονται σε κοινότητες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ αναφέρουν συνεχείς προκλήσεις σχετικά με τη γνώση και την επιβολή του νόμου. Η επίγνωση του νόμου και του περιεχομένου του είναι πολύ φτωχή, ακόμη και μεταξύ εκείνων που ανήκουν στις υπηρεσίες επιβολής του νόμου, και υπάρχει απροθυμία από τους τοπικούς αξιωματούχους να επιβάλουν πλήρως τον νόμο. Ορισμένοι ηγέτες της τοπικής κοινότητας εξακολουθούν να υποστηρίζουν τους παραδοσιακούς ασκούμενους που κόβουν κορίτσια, παρόλο που ο ΑΓΓΟ είναι παράνομος. Αναφέρεται επίσης ότι σε πολλές αγροτικές κοινότητες, οι άνθρωποι δεν απευθύνονται φυσικά στην αστυνομία ή στα δικαστήρια: οι διαφορές είναι πιο πιθανό να διευθετηθούν μέσω παραδοσιακών ή άτυπων συστημάτων δικαιοσύνης, όπως αυτά που διοικούνται από ηλικιωμένους. Οι εκθέσεις υποδηλώνουν επίσης ότι οι αγροτικές οικογένειες πραγματοποιούν όλο και περισσότερο τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στα κρυφά για να αποφύγουν τον νόμο και ότι αυτό μπορεί να θέσει τα κορίτσια σε ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο (για παράδειγμα, επειδή η πρακτική πραγματοποιείται συχνά τη νύχτα με κακό φωτισμό και χρησιμοποιώντας λιγότερο έμπειρους κόπτες. Οι γυναίκες και τα κορίτσια βρίσκονται σε περαιτέρω μειονεκτική θέση όσον αφορά την επίγνωση του νόμου και των δικαιωμάτων τους λόγω του χαμηλού επιπέδου αλφαριθμητισμού στην Αιθιοπία (εκτιμάται ότι είναι 41,1% για τις γυναίκες το 2015).

Τα μέσα ενημέρωσης συνεχίζουν να αναφέρουν περιορισμένη εφαρμογή του νόμου στην Αιθιοπία. Ωστόσο, οι κανονισμοί για την ελευθερία του Τύπου και τη δραστηριότητα της κοινωνίας των πολιτών γύρω από τα ανθρώπινα δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένης της εργασίας για την προώθηση της ισότητας των φύλων, παραμένουν σε ισχύ. Αυτά περιορίζουν την πρόσβαση και τις ανταλλαγές πληροφοριών, οι οποίες με τη σειρά τους μειώνουν την ικανότητα συλλογής δεδομένων και ανταλλαγής γνώσεων στην εργασία για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Εκτός από τη χαμηλή επίγνωση του νόμου σε απομακρυσμένες αγροτικές κοινότητες, περαιτέρω ανησυχίες που εγείρονται από την κοινωνία των πολιτών κατά τη διάρκεια αυτής της έρευνας περιλαμβάνουν τον φόβο που έχουν οι γυναίκες και τα κορίτσια να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό και ότι ολόκληρος ο μηχανισμός και η δομή γύρω από το νόμο τον καθιστά απρόσιτο. Δεν θεωρείται ότι η εκπαίδευση γύρω από το νόμο έχει ακόμη μόνιμο αντίκτυπο στη συμπεριφορά και οι προκλήσεις της τήρησης του νόμου της Σαρία και της πρακτικής του sunna ως μορφής ακρωτηριασμού των

γεννητικών οργάνων παραμένουν εμπόδιο για την επιβολή του νόμου (28toomany.org 2021)..

Συμπερασματικά, ο Ποινικός Κώδικας της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Αιθιοπίας ποινικοποιεί και τιμωρεί τη διενέργεια και την απόκτηση ακρωτηριασμού σε γυναίκες και κορίτσια οποιασδήποτε ηλικίας. Οι ποινές ορίζονται υψηλότερες για τον πιο σοβαρό τύπο ΑΓΓΟ (Τύπος III). Η τρέχουσα εθνική νομοθεσία δεν ποινικοποιεί ρητά τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ, τον διασυννοριακό ΑΓΓΟ ή την αποτυχία αναφοράς της πρακτικής, αν και ο Ποινικός Κώδικας αντιμετωπίζει τέτοια εγκλήματα με γενικότερους όρους. Αν και έχουν γίνει συλλήψεις, η επιβολή του νόμου φαίνεται αδύναμη και λίγες υποθέσεις φτάνουν στα δικαστήρια. Υπάρχουν περιορισμένες δημοσίως διαθέσιμες πληροφορίες για τυχόν υποθέσεις που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο και τα αποτελέσματά τους, και οι υποθέσεις φαίνεται να διευθετούνται συχνότερα μέσω τοπικών, παραδοσιακών συστημάτων δικαιοσύνης. Η Αιθιοπία έχει θεσπίσει μια καθορισμένη Εθνική Στρατηγική και έχει δεσμεύσει δημόσιους πόρους για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, και η ευαισθητοποίηση του κοινού για τις βλάβες της πρακτικής συνεχίζει να αυξάνεται. Ωστόσο, η γνώση του περιεχομένου και της σημασίας του νόμου παραμένει περιορισμένη σε πολλές κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα.

13. Γουινέα Μπισάου

Στη Γουινέα Μπισάου, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 52,1%. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι στα ανατολικά: Gabú (95,8%) και Bafatá (86,9%). Ο ΑΓΓΟ ασκείται συνήθως σε κορίτσια ηλικίας 4 έως 14 ετών, αλλά και σε μωρά και γυναίκες που πλησιάζουν στον γάμο ή κοντά στον τοκετό. Πάνω από τα τρία τέταρτα των γυναικών έχουν βιώσει «αφαίρεση σάρκας», τον τύπο του ακρωτηριασμού που εφαρμόζεται συχνότερα. Σχεδόν όλος ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Το 75,8% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι πρέπει να σταματήσει.

Το εγχώριο νομικό σύστημα της Γουινέας Μπισάου είναι ένας συνδυασμός αστικού και πορτογαλικού δικαίου (που ενσωματώθηκε κατά την ανεξαρτησία) και επηρεάζεται από το εθιμικό δίκαιο. Η Γουινέα Μπισάου περιλαμβάνει οκτώ περιφέρειες και έναν αυτόνομο τομέα (Μπισάου). Το Σύνταγμα της Γουινέας Μπισάου (1996) δεν αναφέρεται ρητά στον ΑΓΓΟ ή άλλες επιβλαβείς πρακτικές, αλλά το άρθρο 15 προβλέπει την προστασία της σωματικής και ψυχικής ευημερίας όλων των πολιτών της και τα άρθρα 24 και 25 ορίζουν ότι άνδρες και γυναίκες έχουν ίσα δικαιώματα και είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Το άρθρο 37 παράγραφος 1 ορίζει ότι «Η ηθική και σωματική ακεραιότητα των πολιτών δεν μπορεί να παραβιαστεί», και το άρθρο 37 παράγραφος 2 ορίζει ότι «κανείς δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία». Ο κύριος νόμος σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Γουινέα Μπισάου είναι ο ομοσπονδιακός νόμος για την πρόληψη, την καταπολέμηση και την καταστολή του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων που ψηφίστηκε το 2011 (Νόμος αριθ. 14/2011). Αυτός καλύπτει όλες τις περιοχές και τους τομείς της Γουινέας Μπισάου. Δεν υπάρχουν περιφερειακοί ή τοπικοί νόμοι κατά του ΑΓΓΟ. Ο ΑΓΓΟ ορίζεται περαιτέρω στο άρθρο 4 για να περιλαμβάνει κλειτοριδεκτομή, εκτομή, τομή και εμφύσηση, για τα οποία ορίζεται η τιμωρία για την εκτέλεση. Τα άρθρα 5 παράγραφοι 1 και 2 ποινικοποιούν τον ακρωτηριασμό που πραγματοποιείται

σε ανήλικο και επιβάλλουν στους γονείς, τους κηδεμόνες ή οποιοδήποτε άτομο που έχει την επιμέλεια του παιδιού να αποτρέψει την εκτομή. Το άρθρο 6 αντιμετωπίζει την επιδείνωση και τιμωρεί οποιονδήποτε ο ακρωτηριασμός του οποίου η πρόθεση είναι να επηρεάσει την ικανότητα εργασίας ή τη διανοητική ικανότητα του θύματος με σοβαρό, διαρκή ή οριστικό τρόπο, προκαλεί μόνιμη ασθένεια ή ψυχολογικά προβλήματα ή απειλεί τη ζωή του θύματος. Το άρθρο 7 ποινικοποιεί όσους βοηθούν, διευκολύνουν, δίνουν κίνητρα ή συμβάλλουν με οποιονδήποτε τρόπο στην πρακτική του ΑΓΓΟ. Όσοι αντιληφθούν την προετοιμασία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αλλά δεν το αναφέρουν στην αστυνομία ή άλλες δικαστικές αρχές τιμωρούνται σύμφωνα με το άρθρο 8. Οι τελευταίες μπορούν να απαλλαγούν από την αναφορά εάν είναι πιθανό να βλάψουν τη σωματική τους ακεραιότητα (σύμφωνα με το άρθρο 144 του Ποινικού Κώδικα). Ο απαιτούμενος τύπος αναφοράς δεν ποικίλλει ανάλογα με τον τύπο του εμπλεκόμενου ΑΓΓΟ. Εκτός από το Νόμο αριθ. 14/2011, ο Ποινικός Κώδικας 4/1993 (1993) περιέχει διατάξεις που ενδέχεται να αφορούν τους δράστες του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Αυτά περιλαμβάνουν: άρθρο 114: (1) πρόσωπο που προκαλεί βλάβη στο σώμα ή την υγεία άλλου προσώπου υπόκειται σε φυλάκιση έως τρία έτη ή σε χρηματική ποινή, (2) αλλά, η δίωξη αυτού του εγκλήματος εξαρτάται από την καταγγελία του ενάγοντα, άρθρο 115: (1) πρόσωπο που προκαλεί τραυματισμό στο σώμα ή την υγεία άλλου ατόμου με πρόθεση: (α) να στερήσει το θύμα από ένα σημαντικό όργανο ή μέλος, (β) να παραμορφώσει σοβαρά και μόνιμα, (γ) να επηρεάσει την ικανότητα του θύματος να εργαστεί ή διανοητική ικανότητα με σοβαρό, διαρκή ή οριστικό τρόπο, (δ) προκαλεί μόνιμη ασθένεια ή ψυχολογικά προβλήματα, ή (ε) απειλεί τη ζωή του θύματος, θα υπόκειται σε φυλάκιση από δύο έως οκτώ χρόνια, άρθρο 208: (1) όποιος παροτρύνει δημόσια και με οποιοδήποτε μέσο άλλον σε διάπραξη εγκλήματος υπόκειται σε φυλάκιση έως δύο ετών ή σε χρηματική ποινή, (2) όποιος επαινεί δημόσια ή επιβραβεύει άλλο πρόσωπο που έχει διαπράξει έγκλημα και, με τον τρόπο αυτό, υποκινεί τα ίδια εγκλήματα, θα υπόκειται επίσης σε φυλάκιση έως δύο ετών ή σε χρηματική ποινή, και (3) εάν το έγκλημα που υποκινήθηκε σύμφωνα με τα (1) ή (2) παραπάνω τελέστηκε πράγματι, η εφαρμοστέα ποινή, εάν δεν προβλέπεται από το νόμο άλλη πιο σοβαρή ποινή, για το άτομο που υποκίνησε το έγκλημα αυτό θα είναι φυλάκιση ένα έως πέντε χρόνια. Δεν είναι γνωστό εάν μέχρι σήμερα έχουν ασκηθεί δίωξεις στη Γουινέα Μπισάου σύμφωνα με τις διατάξεις του Ποινικού Κώδικα.

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν φαίνεται να είναι σημαντικός στη Γουινέα Μπισάου. Σύμφωνα με τα διαθέσιμα δεδομένα, μόνο το 0,1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποστεί ΑΚΓΟ κόβονται από επαγγελματία υγείας. Η ιατρική παρέμβαση στο γυναικείο γεννητικό όργανο, που γίνεται στους κατάλληλους χώρους υγιεινής από ειδικευμένο άτομο με σκοπό τη διόρθωση τυχόν ανωμαλιών που προκύπτουν από την εκτομή ή όχι, δεν θεωρείται γυναικεία εκτομή, για τους σκοπούς της εφαρμογής του παρόντος νόμου, ότι η ιατρική πράξη έχει εγκριθεί από την ομάδα ιατρών που έχουν τοποθετηθεί στην υπηρεσία βάσει διάγνωσης που υποδηλώνει την ανάγκη για τέτοια χειρουργική επέμβαση. Όσον αφορά τις ευθύνες των ιατρικών επαγγελματιών το άρθρο 12 παράγραφος 2 απαιτεί ότι εάν κάποιος, λόγω των επαγγελματικών του προσόντων, αντιληφθεί ότι έλαβε χώρα ή πρόκειται να λάβει χώρα ΑΓΓΟ, οφείλει να το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές (σύμφωνα με το άρθρο 8). Επιπλέον, υπάρχουν δύο άρθρα στον Ποινικό Κώδικα που μπορεί να σχετίζονται με τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ: το άρθρο 115 παράγραφος 2 ορίζει ότι οι παρεμβάσεις και άλλες ιατρικές θεραπείες που γίνονται από άτομα που διαθέτουν επαγγελματικά προσόντα δεν θα θεωρούνται αδικήματα. Ωστόσο, εάν η πράξη συνεπάγεται κίνδυνο για το σώμα, την υγεία ή τη ζωή του ασθενούς, ο «κόπτης» θα υπόκειται σε φυλάκιση

από έξι μήνες έως τρία χρόνια. Το άρθρο 117 ορίζει ότι εάν ένα πρόσωπο που είναι δεόντως εξουσιοδοτημένο (δηλαδή ένας εξουσιοδοτημένος επαγγελματίας ιατρός) πραγματοποιήσει περιτομή ή εκτομή χωρίς να λάβει την κατάλληλη φροντίδα για να αποφύγει τον ακρωτηριασμό, την παραμόρφωση, την ανίατη σωματική ή ψυχική ασθένεια ή τον θάνατο του θύματος (δηλαδή διαπράξει ιατρικό λάθος), θα τιμωρηθούν με φυλάκιση από ένα έως πέντε χρόνια. Δεν είναι σαφές εάν αυτό το άρθρο αναφέρεται στην περιτομή ανδρών ή γυναικών ή και στα δύο. Σύμφωνα με τη διεθνή ΜΚΟ Tostan, ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν αποτελεί επί του παρόντος πρόβλημα στη Γουινέα Μπισάου και, μέχρι σήμερα, κανένας επαγγελματίας υγείας δεν έχει διωχθεί για τον ακρωτηριασμό.

Οι αναφορές των μέσων ενημέρωσης αναφέρουν ότι ο διασυνοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ήταν ένα ζήτημα για τη Γουινέα Μπισάου στο παρελθόν, καθώς οικογένειες διέσχισαν από γειτονικές χώρες (όπως η Σενεγάλη) για να «κοπούν». Καθώς η Γουινέα Μπισάου προσπάθησε να αυστηροποιήσει τους νόμους γύρω από τον ΑΓΓΟ και να βελτιώσει την επιβολή, αυτό με τη σειρά του έχει οδηγήσει σε οικογένειες που προσπαθούν να μεταφέρουν κορίτσια από τη χώρα σε περιοχές όπου μπορούν να αποφύγουν τη δίωξη. Σύμφωνα με το άρθρο 9 του νόμου αριθ.14/2011 ο διασυνοριακός ΑΓΓΟ είναι ποινικοποιημένο αδίκημα και τα άρθρα 4-8 ισχύουν αντίστοιχα.

Ο νόμος αριθ. 14/2011 ορίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για την παράβαση των κάτωθι άρθρων: άρθρο 4 η εκτέλεση του ακρωτηριασμού, σε οποιαδήποτε από τις μορφές του, με ή χωρίς τη συγκατάθεση του θύματος, επισύρει ποινή φυλάκισης από δύο έως έξι χρόνια, άρθρο 5 παράγραφος 1 η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε ανήλικο επισύρει ποινή φυλάκισης από τρία έως εννέα χρόνια, άρθρο 5 παράγραφος 3 η παράλειψη αποτροπής του ΑΓΓΟ από τους γονείς, τους κηδεμόνες ή οποιονδήποτε έχει την επιμέλεια του παιδιού επισύρει ποινή φυλάκισης από ένα έως πέντε χρόνια, άρθρο 6 παράγραφος 1 η άσκηση ΑΓΓΟ με πρόθεση πρόκλησης σωματικής ή ψυχολογικής βλάβης ή απειλής ζωής επισύρει ποινή φυλάκισης από δύο έως οκτώ χρόνια, άρθρο 6 παράγραφος 2 σε περίπτωση θανάτου θύματος, η ποινή είναι φυλάκιση από τέσσερα έως δέκα χρόνια, άρθρο 7 η βοήθεια, η διευκόλυνση, η ενθάρρυνση ή η συνεισφορά με οποιονδήποτε τρόπο στην άσκηση του ΑΓΓΟ θα αντιμετωπίζεται με τον ίδιο τρόπο όπως η εκτέλεση του ΑΓΓΟ και θα τιμωρείται ανάλογα, άρθρο 8 η παράλειψη αποτροπής του ακρωτηριασμού ή αναφοράς του στην αστυνομία ή άλλες δικαστικές αρχές τιμωρείται με πρόστιμο από 500.000 XOF έως 2.500.000 XOF (941,57 USD έως 4.707,85 USD) και άρθρο 9 οι κυρώσεις που ορίζονται στα άρθρα 4–8 παραπάνω ισχύουν επίσης όταν ένας πολίτης ή μόνιμος κάτοικος της Γουινέας Μπισάου οδηγείται σε άλλη χώρα για περικοπή.

Ο βαθμός στον οποίο ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων τιμωρείται βάσει του νόμου στη Γουινέα Μπισάου δεν είναι πλήρως γνωστός και υπάρχει έλλειψη λεπτομερών, δημοσίως διαθέσιμων πληροφοριών σχετικά με υποθέσεις που προσάγονται στο δικαστήριο. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF, το 2016, σημείωσε ότι, από τότε που εγκρίθηκε ο νόμος το 2011, 37 δικαστικές υποθέσεις είχαν προσαχθεί στο δικαστήριο. Κατά το 2016, εκκρεμούσαν ακόμη 21 υποθέσεις, ιδίως σε δικαστήρια εκτός πόλης. Μια ευρέως αναφερόμενη υπόθεση έλαβε χώρα το 2014, όταν ο δράστης - κόπτης και οι συνεργοί (δηλαδή η μητέρα και ο πατέρας του θύματος) δικάστηκαν και καταδικάστηκαν. Στην υπόθεση αυτή, κινήθηκε διαδικασία από την Εθνική Επιτροπή για την Εγκατάλειψη Επιβλαβών Πρακτικών (CNAPN) της Γουινέας Μπισάου. Οι ποινές κυμαίνονταν από τρία χρόνια για το άτομο που πραγματοποίησε τον ΑΓΓΟ έως ένα έτος για τη μητέρα και τον πατέρα του θύματος. Υπήρξε επίσης πρόστιμο

600.000 XOF (1.063,94 \$ ΗΠΑ) για κάθε καταδικασθέντος. Δεν είναι γνωστό αν υπήρξε έφεση κατά των ποινών αυτών ή αν εκτελέστηκαν στο ακέραιο.

Η κυβέρνηση της Γουινέας Μπισάου έχει υποστηρίξει την εφαρμογή και την επιβολή του νόμου και έχει υποστηρίξει γενικά, μέσω προγραμμάτων και επιτροπών εταιρικής σχέσης, τις προσπάθειες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Τον συντονισμό των εργασιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων αναλαμβάνει η Εθνική Επιτροπή για την Εγκατάλειψη Επιβλαβών Πρακτικών και το Ινστιτούτο Γυναίκας και Παιδιού (υπό το Υπουργείο Γυναίκας, Οικογένειας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης). Από το 2008, η Γουινέα Μπισάου αποτελεί επίσης μέρος του Κοινού Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών (UNJP) και τέθηκε σε εφαρμογή ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Καταπολέμηση του Ακρωτηριασμού/Κοπής Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων (FGM/C) για την περίοδο 2010–2015. Εφαρμόστηκε επίσης μια εθνική πολιτική για το φύλο μετά τη θέσπιση των νέων νόμων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, την αναπαραγωγική υγεία και την ενδοοικογενειακή βία. Οι κυβερνητικοί εταίροι που εργάζονται παράλληλα με το UNJP περιλαμβάνουν επίσης τα Υπουργεία Υγείας, Παιδείας, Δικαιοσύνης και Νεολαίας και Πολιτισμού. Μια Ειδική Επιτροπή για Υποθέσεις Γυναικών και Παιδιών της Λαϊκής Εθνοσυνέλευσης (νομοθετικό σώμα της Γουινέας Μπισάου), μαζί με το Ανώτατο Δικαστήριο και τον Εισαγγελέα, συμμετέχουν επίσης στις εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Επιπλέον, μια δήλωση υπογράφηκε από το Ανώτερο Ισλαμικό Συμβούλιο της Γουινέας Μπισάου το 2012 στο τέλος μιας διήμερης διάσκεψης για την εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ, αναγνωρίζοντας ότι η πρακτική δεν απαιτείται από τη θρησκεία. Οι εθνικές εκστρατείες ευαισθητοποίησης και τα εργαστήρια διαβούλευσης, σε συνεργασία με ΜΚΟ όπως το Plan International και το Tostan, έχουν επικεντρωθεί σε τομείς υψηλής επικράτησης και έχουν στοχεύσει κύριους παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων των παραδοσιακών επαγγελματιών του ΑΓΓΟ., τοπικών και θρησκευτικών ηγετών και ανδρών και γιαγιάδων στην κοινότητα. Το UNJP υποστηρίζει επίσης ένα καταφύγιο στα ανατολικά της χώρας για θύματα βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ και των γάμων παιδιών. Ο νόμος αριθ.14/2011 στο άρθρο 13 θέτει την υποχρέωση στην κυβέρνηση και τις αρμόδιες υπηρεσίες να περιλαμβάνουν κονδύλια στο γενικό προϋπολογισμό της χώρας για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ με (α) την πληροφόρηση και την εγρήγορση των εκστρατειών, (β) τη βοήθεια και την επανένταξη των θυμάτων ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, (γ) εκστρατείες μέσω ενημέρωσης, (δ) την κατάρτιση και την ανάπτυξη ικανοτήτων των ηγετών κοινής γνώμης και των ΜΚΟ εντός των κοινοτήτων και (ε) μεγαλύτερη συνεργασία μεταξύ διαφορετικών οργανώσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θρησκευτικών και παραδοσιακών ηγετών για την καταγγελία περιπτώσεων ακρωτηριασμού.

Το 2016, η Εθνική Επιτροπή για την Εγκατάλειψη των Επιβλαβών Πρακτικών ενίσχυσε τις δραστηριότητές της για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένης της υπεράσπισης της εφαρμογής του νόμου και της παρακολούθησης της διασυννοριακής κίνησης (ιδιαίτερα με τη Σενεγάλη), τα οποία και τα δύο έχουν αναγνωριστεί ως συνεχείς προκλήσεις για τη Γουινέα Μπισάου. Τα μέλη της επιτροπής ανησυχούν ότι οι τοπικοί δικαστές δεν έχουν τις λεπτομερείς πληροφορίες που χρειάζονται για τα σχετικά άρθρα της εθνικής νομοθεσίας, και επομένως δεν εφαρμόζουν τη νομοθεσία όπως απαιτείται. Επίσης, αναγνώρισε ότι πρέπει να δοθούν περισσότερες πληροφορίες για το νόμο στις κοινότητες. Ωστόσο, η έλλειψη χρηματοδότησης για αυτές τις δραστηριότητες παραμένει πρόκληση. Η ποινικοποίηση του ΑΓΓΟ το 2011 δεν έγινε ευρέως ευπρόσδεκτη από πολλούς στη Γουινέα Μπισάου και, ως εκ τούτου, η κοινωνία των

πολιτών εξακολουθεί να αντιμετωπίζει προκλήσεις όπου ο νόμος δεν εφαρμόζεται επαρκώς. Ο Tostan, για παράδειγμα, αναφέρει ότι, παρόλο που η αστυνομία και το δικαστικό σώμα γνωρίζουν την ισχύουσα νομοθεσία και προσπαθούν να την εφαρμόσουν, εξακολουθεί να υπάρχει πίεση από ορισμένους πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες σε κοινότητες όπου οι παραδοσιακές πεποιθήσεις ότι ένα κορίτσι δεν μπορεί να παντρευτεί αν δεν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, παραμένουν ισχυρές (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος αριθ. 14/2011 είναι μια ολοκληρωμένη νομοθεσία και καλύπτει όλους τους τύπους δραστών (δηλαδή αυτούς που εκτελούν, προμηθεύονται, βοηθούν και συνδράμουν ή παραλείπουν να αναφέρουν τον ΑΓΓΟ). Αντιμετωπίζει τον διασυνωριακό ΑΓΓΟ, αλλά εξακολουθεί να υπάρχει μικρή αβεβαιότητα σχετικά με την ευρωστία του σχετικά με τον ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων σε περίπτωση που πραγματοποιείται σε ιατρικό περιβάλλον. Δεν ήταν δημοφιλής νόμος όταν ψηφίστηκε το 2011. Η υποστήριξη για αυτόν φαίνεται να παραμένει χαμηλή σε ορισμένες κοινότητες και οι πληροφορίες σχετικά με την επιβολή του είναι περιορισμένες. Η συμμετοχή διαφόρων κυβερνητικών υπηρεσιών και επιτροπών σε προγράμματα κατά του ακρωτηριασμού των ΓΓΟ καταδεικνύει τη συνεχή δέσμευση για την εξάλειψη της πρακτικής στη Γουινέα Μπισάου. Ωστόσο, τα στοιχεία δείχνουν επίσης έλλειψη πόρων και η χρηματοδότηση παραμένει πρόκληση για την επίτευξη αυτού του στόχου σε τοπικό επίπεδο.

14. Λιβερία

Λόγω της φύσης ταμπού του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων στη Λιβερία, λίγη επίσημη έρευνα έχει διεξαχθεί σχετικά με την επικράτηση της πρακτικής εκτός της μυστικής γυναικείας κοινωνίας της Λιβερίας, της Sande. Ωστόσο, ανέκδοτα στοιχεία από επαφές που έχουν εργαστεί στη Λιβερία, δείχνουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται επίσης σε γυναίκες που δεν είναι μέλη του Sande. Επομένως, οποιεσδήποτε εκτιμήσεις για τον επιπολασμό του ΑΓΓΟ που βασίζονται αποκλειστικά στη συμμετοχή στο Sande είναι αναξιόπιστες. Μεταξύ όλων των Λιβεριανών γυναικών ηλικίας 15–49 ετών, ο επιπολασμός της ιδιότητας μέλους Sande είναι 44,4%. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων φαίνεται να εφαρμόζεται πιο συχνά στις βορειοδυτικές και βορειο-κεντρικές περιοχές. Ο ΑΓΓΟ είναι πιο πιθανό να λάβει χώρα κατά την εφηβεία, όταν οι νεαρές γυναίκες υποβάλλονται σε έναρξη Sande. Ο τύπος I (μερική ή πλήρης κλειτοριδεκτομή) είναι ο πιο κοινός τύπος ΑΓΓΟ που εφαρμόζεται. Ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων εκτελείται από παραδοσιακούς κοπτήρες γνωστούς ως zoe, (ένας ηγέτης της κοινωνίας Sande που διευθύνει τα σχολεία στα οποία φοιτούν έφηβα κορίτσια).

Το νομικό σύστημα στη Λιβερία είναι ένας συνδυασμός κοινού δικαίου (βασισμένο στο αγγλοαμερικανικό δίκαιο) και εθιμικού δικαίου. Είναι ένα ενιαίο κράτος με πολιτική υγείας και ποινικού δικαίου που ορίζεται από την εθνική κυβέρνηση. Το Σύνταγμα της Λιβερίας (1996) περιορίζεται στη δέσμευσή του να προστατεύει τις γυναίκες και τα παιδιά: δεν αντιμετωπίζει τη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, τις επιβλαβείς πρακτικές ή τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 11 προβλέπει (α) το θεμελιώδες δικαίωμα στην «ασφάλεια του ατόμου» και (β) στην ισότητα ανεξαρτήτως φύλου. Δεν υπάρχει επί του παρόντος εθνική νομοθεσία στη Λιβερία που να ποινικοποιεί και να τιμωρεί ρητά την πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 2016 προτάθηκε νέα νομοθεσία στη Λιβερία για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Ο

νόμος για την ενδοοικογενειακή βία (που τροποποιεί το Κεφάλαιο 16, Αδικήματα κατά της Οικογένειας, του Ποινικού Κώδικα για να προσθέσει ένα υποκεφάλαιο για την ενδοοικογενειακή βία) ήταν αμφιλεγόμενος στη λιβεριανή κοινωνία προτείνοντας την ποινικοποίηση και την τιμωρία του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η Βουλή των Αντιπροσώπων ενέκρινε τελικά το νομοσχέδιο το 2017 με όλες τις αναφορές στον ΑΓΓΟ να αφαιρούνται, μετά από έντονη πολιτική πίεση και ανησυχία για την απαγόρευση όσων θεωρούνται «πολιτιστικές παραδόσεις». Τον Ιανουάριο του 2018, η απερχόμενη πρόεδρος της Λιβερίας, Ellen Johnson Sirleaf, υπέγραψε εκτελεστικό διάταγμα το οποίο είχε χρονική διάρκεια ένα έτος και η απαγόρευση ΑΓΓΟ έληξε τον Ιανουάριο του 2019 αφού δεν καταχωρήθηκε στην εθνική νομοθεσία. Το εκτελεστικό διάταγμα αφορούσε ελάχιστα τον ρόλο που διαδραματίζουν οι ηγέτες της κοινότητας στη διάπραξη αυτού του εγκλήματος. Επίσης, απέτυχε να αλλάξει την τεράστια κοινωνική πίεση που ασκήθηκε στα κορίτσια να υποβληθούν σε αυτές τις θεραπείες. Για αυτούς τους λόγους, ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων στη Λιβερία συνεχίζει να αποτελεί πρόβλημα.

Ελλείπει εγκεκριμένης εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία, υπάρχουν άλλοι νόμοι που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την πρακτική, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχουν συμπεριλάβει σχετικές διατάξεις ούτε έχουν χρησιμοποιηθεί για την άσκηση διώξεων. Ο Ποινικός Κώδικας της Λιβερίας (εγκρίθηκε το 1976, δημοσιεύθηκε το 1978) αντιμετωπίζει επί του παρόντος την πρόκληση σωματικής βλάβης σε σχέση με διάφορα εγκλήματα στις ακόλουθες ενότητες: Ενότητα 14.23 (Απερίσκεπτα σε κίνδυνο άλλου ατόμου), η οποία δηλώνει, «Ένα άτομο διαπράττει πλημμέλημα πρώτου βαθμού εάν από απερίσκεπτα εμπλέκεται σε συμπεριφορά που δημιουργεί ουσιαστικό κίνδυνο θανάτου ή σοβαρής σωματικής βλάβης σε άλλον». Το άρθρο 14.50(1) (Απαγωγή) αναφέρει, «Ένα άτομο είναι ένοχο απαγωγής εάν απομακρύνει παράνομα άλλον από τον τόπο κατοικίας ή επιχείρησής του. Το άρθρο 14.51 (Κακουρηγματικός περιορισμός) αναφέρει, «Ένα άτομο διαπράττει κακούργημα τρίτου βαθμού εάν εν γνώσει του: (α) Περιορίζει παράνομα άλλον σε συνθήκες που τον εκθέτουν σε κίνδυνο σοβαρού σωματικού τραυματισμού. . . ! Ο Ποινικός Κώδικας δεν αναφέρεται ακόμη άμεσα σε επιβλαβείς πρακτικές ή ΑΓΓΟ. Ωστόσο, το άρθρο 16.15 (Υποβολή παιδιού σε επιβλαβείς πρακτικές) εισήχθη από το Νόμο για τα Παιδιά και υποβάλλει ένα άτομο σε κακούργημα δευτέρου βαθμού «αν υποβάλλει ένα παιδί σε οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πρακτικές: . . . (ε) ή πρακτική που παραβιάζει ή θέτει σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα, τη ζωή, την υγεία, την αξιοπρέπεια, την εκπαίδευση, την ευημερία ή την ολιστική ανάπτυξη του παιδιού.». Ο Νόμος για τα Παιδιά (2011) περιέχει το Άρθρο VI, Ενότητα 4 σχετικά με τις επιβλαβείς πρακτικές που απαγορεύονται για ένα παιδί, αλλά δεν αφορά τον ΑΓΓΟ και στην πραγματικότητα παραλείπει συγκεκριμένα πολιτιστικές πρακτικές δηλώνοντας: «Κανένα άτομο ή κοινωνία δεν πρέπει να υποβάλλει ένα παιδί σε . . . οποιαδήποτε περιττή ή ακαλλιέργητη πρακτική που μπορεί να προκαλέσει σωματικό, ψυχοκοινωνικό ή συναισθηματικό πόνο στο παιδί ή με άλλον τρόπο να παραβιάσει ή να θέσει σε κίνδυνο τη σωματική του ακεραιότητα, ζωή, υγεία, αξιοπρέπεια, εκπαίδευση, ευημερία ή ολιστική ανάπτυξη». Το άρθρο 7.1 αναφέρει ωστόσο πως «Κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλει ένα παιδί σε βασανιστήρια ή άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία».

Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στη Λιβερία. Σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ συνεχίζουν να πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς κόπτες (zoes) ως μέρος της έναρξης της μυστικής κοινωνίας Sande. Η τρέχουσα εθνική νομοθεσία δεν ποινικοποιεί τον

ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων εάν πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον.

Η Λιβερία συνορεύει με την Ακτή Ελεφαντοστού, τη Γουινέα και τη Σιέρα Λεόνε, όπου η επικράτηση του ΑΓΓΟ και η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας ποικίλλουν ευρέως. Η απουσία οποιασδήποτε εθνικής νομοθεσίας που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων τόσο στη Λιβερία όσο και στη γειτονική Σιέρα Λεόνε δίνει σε οικογένειες και κοπτήρες από άλλες χώρες την ευκαιρία να μετακινηθούν πέρα από τα σύνορα για να αποφύγουν τη δίωξη. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα ακριβή στοιχεία για τον αριθμό των κοριτσιών στην περιοχή που οδηγούνται πέρα από τα σύνορα για να κοπούν. Οι υφιστάμενες εθνικές νομοθεσίες στη Λιβερία δεν προβλέπουν την τιμωρία του διασυνοριακού ΑΓΓΟ.

Οι πτυχές του Ποινικού Κώδικα που ενδέχεται να καλύπτουν έμμεσα τον ΑΓΓΟ ορίζουν τις ακόλουθες κυρώσεις στο άρθρο 14.23 (Απρόσεκτος κίνδυνος άλλου ατόμου) ως πλημμέλημα πρώτου βαθμού, αυτό υπόκειται σε «ορισμένη φυλάκιση που θα οριστεί από το δικαστήριο σε όχι περισσότερο από ένα έτος», στο άρθρο 14.50(1) (Απαγωγή) η απαγωγή είναι κακούργημα πρώτου βαθμού και υπόκειται σε «απεριόριστη φυλάκιση, το ανώτατο όριο της οποίας ορίζεται από το δικαστήριο σε όχι περισσότερο από δέκα έτη», στο άρθρο 14.51 (Κακούρημα περιορισμός) πρόκειται για κακούργημα τρίτου βαθμού και υπόκειται σε «αορίστου χρόνου φυλάκιση που θα καθοριστεί από το δικαστήριο, το μέγιστο της οποίας είναι τρία χρόνια» και στο άρθρο 16.15 (Υποβολή παιδιού σε επιβλαβείς πρακτικές), όπως εισήχθη από τον Νόμο για τα Παιδιά (2011) πρόκειται για κακούργημα δευτέρου βαθμού και υπόκειται σε «αορίστου χρόνου φυλάκιση που θα καθοριστεί από το δικαστήριο, το μέγιστο θα είναι πέντε έτη».

Ελλείπει εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, δεν υπάρχουν επίσημα αναφερόμενες διώξεις ή δικαστικές διαδικασίες στη Λιβερία. Επίσης, δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι έχει χρησιμοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο άλλη εθνική νομοθεσία για τη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού. Υπάρχει επίσης γενικά αδύναμη εφαρμογή και επιβολή τόσο των διεθνών όσο και των περιφερειακών συνθηκών που αποσκοπούν στην προστασία των γυναικών και των κοριτσιών. Έχουν υπάρξει μεμονωμένες αναφορές στα μέσα ενημέρωσης για συλλήψεις και δικαστικές ακροάσεις που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ, αν και οι πληροφορίες είναι περιορισμένες: Το 2016, μετά το θάνατο της 16χρονης Zaye Doe στην κομητεία Nimba μετά από ακρωτηριασμό, τέσσερα άτομα κατηγορήθηκαν για ανθρωποκτονία εξ αμελείας, εγκληματική παρότρυνση και εγκληματική συνωμοσία.⁶ Ωστόσο, η δικαστική υπόθεση αναβλήθηκε τουλάχιστον δύο φορές και τελικά ανεστάλη. Δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με την τρέχουσα κατάστασή του. Το 2013, το First Judicial Circuit Criminal Court έκρινε δύο γυναίκες ένοχες στην υπόθεση της κας Ruth Berry Peal, η οποία απήχθη από το σπίτι της στη βορειοδυτική Λιβερία το 2010 και αναγκάστηκε να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό ως μέρος του τελετουργικού μύησης Sande. Σύμφωνα με πληροφορίες, αναγκάστηκε επίσης να δώσει όρκο μυστικότητας και την απείλησαν με θάνατο εάν παραβίαζε αυτόν τον όρκο. Κρατήθηκε για ένα μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου παρουσίασε επιπλοκές στην υγεία της και χρειάστηκε τρεις μήνες θεραπείας μετά την αποφυλάκισή της. Το δικαστήριο έκρινε τις γυναίκες ένοχες μετά από ένα μήνα διαβουλεύσεων και τελικά καταδικάστηκαν σε φυλάκιση τριών ετών. Ο δικαστής ανέφερε τόσο το Σύνταγμα της Λιβερίας όσο και το άρθρο 4 παράγραφος 1 του Πρωτοκόλλου του Μαπούτο για τα Δικαιώματα των Γυναικών, το οποίο παρέχει στις γυναίκες το δικαίωμα σεβασμού της ζωής και της ακεραιότητας και της προσωπικής ασφάλειας.

Οι κορυφαίες κυβερνητικές υπηρεσίες που είναι αρμόδιες για θέματα φύλου, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία, είναι το Υπουργείο Φύλου, Παιδιών και Κοινωνικής Προστασίας και το Υπουργείο Εσωτερικών. Αυτά τα τμήματα εργάστηκαν τα τελευταία χρόνια σε συνεργασία τόσο με διεθνείς όσο και με εθνικούς μη κυβερνητικούς οργανισμούς (ΜΚΟ) για να ευαισθητοποιήσουν σχετικά με τις βλάβες του ΑΓΓΟ και ιδιαίτερα να δεσμεύσουν τους παραδοσιακούς ηγέτες στο διάλογο. Έχουν επίσης συνεργαστεί με το Υπουργείο Δικαιοσύνης σε μια προσπάθεια ψήφισης νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, δεν κατέστη δυνατό να προσδιοριστεί μια τρέχουσα εθνική στρατηγική ή σχέδιο δράσης για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία. Το 2011 η κυβέρνηση καταδίκασε περιπτώσεις αναγκαστικής μύησης στην κοινωνία Sande και το 2013 και το 2014 το Υπουργείο Εσωτερικών προσπάθησε να κλείσει τις δραστηριότητες Sande και να αναθεωρήσει τις άδειες. Παρά την απόπειρα απαγόρευσης δραστηριοτήτων, τα στοιχεία δείχνουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων συνεχίστηκε κανονικά. Δεν υπάρχουν επίσης στοιχεία ότι η κρίση Έμπολα το 2014 (και η σχετική εκπαίδευση από τις κυβερνήσεις σχετικά με την εξάπλωση της νόσου) οδήγησε σε οποιαδήποτε αλλαγή στην πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία. Επιπλέον, η Εθνική Αστυνομία της Λιβερίας (LNP) ενσωματώνει τις Υπηρεσίες Προστασίας Γυναικών και Παιδιών, μια μονάδα που είναι ειδικά επιφορτισμένη με την αντιμετώπιση βίαιων εγκλημάτων κατά γυναικών και παιδιών. Η μονάδα ιδρύθηκε τον Σεπτέμβριο του 2005 μέσω συμφωνίας μεταξύ της UNICEF και του LNP. Έχει παρουσία και στις 15 κομητείες της Λιβερίας. Δεν είναι σαφές σε ποιο βαθμό αυτή η μονάδα συμμετέχει στις εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ.

Υπάρχουν πολλές διεθνείς και εθνικές ΜΚΟ που εργάζονται σε επίπεδο βάσης σε όλη τη Λιβερία για να κινητοποιήσουν τις κοινότητες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της Εθνικής Ομάδας Εργασίας κατά του ΑΓΓΟ (η Εθνική Ένωση για τις Παραδοσιακές Πρακτικές που Επηρεάζουν την Υγεία των Γυναικών και των Παιδιών· Women Solidarity Incorporated και το Women of Liberia Peace Network), η οποία λειτουργεί υπό την επίβλεψη του Εθνικού Συμβουλίου Κοινωνίας των Πολιτών της Λιβερίας, το οποίο έχει εντολή να εξαλείψει όλες τις επιβλαβείς πρακτικές. Ενώ έχουν παρατηρηθεί ορισμένες θετικές αλλαγές όσον αφορά την αύξηση της ευαισθητοποίησης και του διαλόγου γύρω από το θέμα, αυτές οι προσπάθειες εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν σημαντικές προκλήσεις και δεν υποστηρίζονται πλήρως λόγω της συνεχιζόμενης απουσίας σαφούς εθνικής πολιτικής και νομοθεσίας για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία. Μια πρόκληση για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Λιβερία είναι η συνεχής, μεγάλη αντίσταση από τους υποστηρικτές της κοινωνίας Sande: οικογένειες που αντιστάθηκαν στην περικοπή ή δημοσιογράφοι που προσπάθησαν να μιλήσουν για την πρακτική έχουν αντιμετωπίσει λεκτικές και σωματικές απειλές στο παρελθόν, σε βαθμό ότι κάποιοι έπρεπε να απομακρυνθούν για τη δική τους ασφάλεια. Λόγω της συνεχιζόμενης απουσίας εθνικής νομοθεσίας, οι κοινότητες είναι απρόθυμες να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην αστυνομία και αντιμετωπίζουν στίγμα για την απόπειρά τους.

Η κοινωνία των πολιτών έχει αγωνιστεί σκληρά για πολλά χρόνια προκειμένου η κυβέρνηση να εγκρίνει εθνική νομοθεσία που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Όσοι εργάζονταν για τον τερματισμό της πρακτικής ήταν ιδιαίτερα απογοητευμένοι από την αφαίρεση του ακρωτηριασμού από τον πρόσφατο νόμο για την ενδοοικογενειακή βία και συνεχίζουν να προτρέπουν την κυβέρνηση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της βάσει διεθνών και περιφερειακών

συνθηκών, συμπεριλαμβανομένου του CEDAW και του Πρωτοκόλλου του Μαπούτο. Η 12μηνη απαγόρευση που τέθηκε σε ισχύ από τον πρώην πρόεδρο έγινε δεκτή τον Ιανουάριο του 2018, αλλά με πολύ σκεπτικισμό ως προς τον βαθμό που θα αποτρέψει τις κοινότητες από την άσκηση του ΑΓΓΟ. Δεν έχει δημοσιευτεί ευρέως και οι επικριτές επισημαίνουν ότι δεν προστατεύει πλήρως τις γυναίκες άνω των 18 ετών και αφήνει την τιμωρία να καθορίζεται από τους τοπικούς δικαστές. Αν και μπορεί να λείπει η επιβολή, η κοινωνία των πολιτών έχει εκφράσει την πρόθεσή της να χρησιμοποιήσει την προσωρινή απαγόρευση στις δραστηριότητες της ευαισθητοποίησης στις κοινότητες και να ασκήσει πιέσεις στη νέα κυβέρνηση να διευρύνει περαιτέρω την πολιτική και να αναπτύξει μια ολοκληρωμένη εθνική νομοθεσία. Αναφέρεται ότι αρκετές ΜΚΟ και ομάδες κατά του ΑΓΓΟ, μαζί με νομικούς εμπειρογνώμονες, έχουν συντάξει νομοθεσία για τον ΑΓΓΟ και σχεδιάζουν να την υποβάλουν στο κοινοβούλιο τους επόμενους μήνες (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ παραμένει σταθερά εδραιωμένος στη Λιβερία και η κοινωνική πίεση για διατήρηση της πρακτικής ως μέρος της κοινωνίας του Sande εξακολουθεί να αποτελεί πρόκληση για όλους όσους εργάζονται για την προστασία της υγείας και των δικαιωμάτων των γυναικών και των κοριτσιών. Αν και η Λιβερία έχει υπογράψει πολλές από τις διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες που σχετίζονται με την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τη βία λόγω φύλου και τις επιβλαβείς πρακτικές, υπάρχει αδύναμη εφαρμογή και ανάπτυξη πολιτικής. Μέχρι σήμερα, οι τροποποιήσεις στην υφιστάμενη εθνική νομοθεσία δεν έχουν συμπεριλάβει την προστασία από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ενώ τόσο οι διεθνείς όσο και οι ΜΚΟ και οι ακτιβιστές της βάσης συνεχίζουν να εργάζονται σε κοινότητες για να συνηγορήσουν υπέρ του τερματισμού των επιβλαβών πρακτικών, η απουσία επίσημης κυβερνητικής πολιτικής και η αποτυχία ψήφισης εθνικής νομοθεσίας που να απαγορεύει ειδικά τον ΑΓΓΟ υπονομεύει αυτές τις προσπάθειες.

15. Τσαντ

Στο Τσαντ, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 38,4%. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό βρίσκονται στα νοτιοανατολικά. Οι περιοχές με τη χαμηλότερη είναι στα βορειοδυτικά. Το 46,7% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν μεταξύ πέντε και εννέα ετών. Οι τύποι «κομμένο, δεν αφαιρέθηκε σάρκα» και «κόψτε, αφαιρέθηκε σάρκα» εφαρμόζονται σχεδόν σε ίσα μέτρα. Σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς κόπτες. Το 45,1% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύει ότι ο ΑΓΓΟ δεν πρέπει να συνεχιστεί.

Το νομικό σύστημα στο Τσαντ είναι ένας συνδυασμός αστικού και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα του Τσαντ (1996) δεν αναφέρεται ρητά σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ΑΓΓΟ, αλλά το άρθρο 14 διασφαλίζει την ισότητα «χωρίς διάκριση καταγωγής, φυλής, φύλου, θρησκείας, πολιτικών πεποιθήσεων ή κοινωνικής θέσης». Υποχρέωση του κράτους να εξαλείψει κάθε μορφή διάκρισης κατά των γυναικών και να διασφαλίσει την προστασία των δικαιωμάτων τους σε όλους τους τομείς της ιδιωτικής και δημόσιας ζωής. Το άρθρο 17 αφορά το δικαίωμα του ατόμου στη ζωή και την προσωπική ακεραιότητα και το άρθρο 18 απαγορεύει τη σκληρότητα, την ταπεινωτική και ταπεινωτική μεταχείριση και τα βασανιστήρια. Ο κύριος νόμος σχετικά με τον ΑΓΓΟ στο Τσαντ είναι ο νόμος 006/PR/2002, ο νόμος περί αναπαραγωγικής υγείας, της 15ης Απριλίου 2002 (Νόμος για την αναπαραγωγική

υγεία). Ωστόσο, κατά πάσα πιθανότητα, αυτός ο νόμος εξακολουθεί να απαιτεί την έκδοση εκτελεστικού διατάγματος προτού τεθεί σε ισχύ και εκτελεστή. Σύμφωνα με συμβουλές που ελήφθησαν το 2017 από το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας και το Υπουργείο Υγείας στο Τσαντ, δεν είχε ακόμη οριστεί προθεσμία για την εφαρμογή αυτού του νόμου περί αναπαραγωγικής υγείας. Ο Ποινικός Κώδικας του Τσαντ του 1967 (Ποινικός Κώδικας) καθιστά ποινικό αδίκημα τη διάπραξη πράξης βίας ή επίθεσης, συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού, σε άλλο άτομο. Ένας νέος Ποινικός Κώδικας ψηφίστηκε από το κοινοβούλιο στο Τσαντ στα τέλη του 2016, αλλά δεν έχει τεθεί ακόμη σε ισχύ και λεπτομέρειες σχετικά με τη συνάφειά του με τον ΑΓΓΟ δεν είναι διαθέσιμες. Ο νόμος περί αναπαραγωγικής υγείας αποσκοπεί στην προώθηση της αναπαραγωγικής υγείας στο Τσαντ, ο οποίος ορίζεται στο άρθρο 1 ως «κατάσταση πλήρους σωματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευημερίας του ανθρώπου σε όλες τις πτυχές που αφορούν το αναπαραγωγικό σύστημα, τις λειτουργίες και τη λειτουργία του, όχι μόνο σε απουσία ασθένειας ή αναπηρίας.» Το άρθρο 3 ορίζει επίσης ότι «όλα τα άτομα είναι ίσα σε δικαιώματα και αξιοπρέπεια σε θέματα αναπαραγωγικής υγείας χωρίς διακρίσεις», συμπεριλαμβανομένης της ηλικίας ή του φύλου. Το άρθρο 9 απαγορεύει ρητά όλες τις μορφές βίας, συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, του πρόωρου γάμου, της ενδοοικογενειακής βίας και της σεξουαλικής κακοποίησης. Ορίζει ότι κάθε άτομο έχει το δικαίωμα να μην υποβάλλεται σε βασανιστήρια και σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση του σώματός του γενικά και των αναπαραγωγικών οργάνων ειδικότερα. Ωστόσο, το άρθρο 9 δεν παρέχει ορισμό του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 18 καθιστά ποινικό αδίκημα η παραβίαση των διατάξεων του Νόμου για την Αναπαραγωγική Υγεία, είτε με πρακτική είτε γραπτή, ομιλία, διαφήμιση ή προπαγάνδα. Δεδομένης της ευρείας φύσης του άρθρου 18, είναι πιθανό ότι η υποβοήθηση του ΑΓΓΟ θα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του νόμου, αν και αυτό δεν αναφέρεται ρητά. Ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία δεν επιβάλλει σε κανένα άτομο υποχρέωση να αναφέρει ότι έχει επίγνωση του ΑΓΓΟ και δεν ποινικοποιεί την παράλειψη αναφοράς της πρακτικής, είτε αυτή έχει πραγματοποιηθεί είτε έχει προγραμματιστεί. Επιπλέον, ο Ποινικός Κώδικας περιέχει διατάξεις σχετικά με την απαγόρευση της βίας γενικά, οι οποίες μπορεί να ισχύουν για τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 252 καθιστά ποινικό αδίκημα «ο σκόπιμος τραυματισμός, τραυματισμός ή διάπραξη οποιασδήποτε άλλης πράξης βίας ή επίθεσης σε άλλο άτομο.» Το άρθρο 254 ποινικοποιεί επίσης την πρόκληση τραυμάτων σε παιδί (κάτω των 13 ετών). Η Έκθεση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Τσαντ 2012 σημειώνει ότι «Ο ΑΓΓΟ θα μπορούσε να διωχθεί ως μορφή επίθεσης σύμφωνα με τον ποινικό κώδικα και θα μπορούσαν να απαγγελθούν κατηγορίες εναντίον των γονέων των θυμάτων, των ιατρών ή άλλων που εμπλέκονται στη δράση». σημείωσε επίσης ότι η δίωξη εμποδίζεται από την έλλειψη ειδικών ποινικών διατάξεων στον Ποινικό Κώδικα.

Μέχρι σήμερα, η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στο Τσαντ, σύμφωνα με τα διαθέσιμα στοιχεία. Το 0,9% των γυναικών αναφέρθηκε ότι κόπηκαν από επαγγελματία υγείας το 2015. Ωστόσο, υπάρχουν ανεπιβεβαιώτες αναφορές ότι ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να αυξάνεται στο Τσαντ. Ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία δεν αναφέρεται ρητά στην πρακτική του ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Ωστόσο, δεδομένης της ευρείας φύσης του άρθρου 18, ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία φαίνεται να εφαρμόζεται καθολικά, ο οποίος πιθανότατα θα περιλαμβάνει επαγγελματίες υγείας. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η Έκθεση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα του Τσαντ για το 2012 σημειώνει επίσης ότι οι ιατροί που εκτελούν ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων θα μπορούσαν

ενδεχομένως να διωχθούν σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα. Είναι επίσης πιθανό να υπάρχει ένας κώδικας ιατρικής δεοντολογίας του Τσαντ, ο οποίος μπορεί να καλύπτει την πρακτική του ΑΓΓΟ.

Το Τσαντ συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, όπως το Καμερούν, το Σουδάν, ο Νίγηρας και η Κεντροαφρικανική Δημοκρατία. Δεν είναι γνωστό σε ποιο βαθμό η μετακίνηση πέραν των εθνικών συνόρων με σκοπό τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί πρόβλημα για το Τσαντ. Ο νόμος δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από ή από πολίτη του Τσαντ σε άλλες χώρες. Έχει παρατηρηθεί από οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών ότι είναι πιο πιθανό να εισάγονται κορίτσια στο Τσαντ από χώρες όπως η Γαλλία, όπου οι νόμοι για τον ΑΓΓΟ εφαρμόζονται αυστηρότερα.

Σύμφωνα με το άρθρο 18 του Νόμου για την Αναπαραγωγική Υγεία, όποιος με την πράξη ή εγγράφως, ομιλία, διαφήμιση ή προπαγάνδα παραβιάζει τις διατάξεις του νόμου τιμωρείται με φυλάκιση από πέντε μήνες έως πέντε έτη ή/και χρηματική ποινή από 100.000 έως 500.000 φράγκα CFA (περίπου 184–9206 \$ ΗΠΑ). Σύμφωνα με το άρθρο 252 του Ποινικού Κώδικα, όποιος σκόπιμα πληγώνει, τραυματίζει ή διαπράττει οποιαδήποτε άλλη πράξη βίας ή επίθεση σε άλλο πρόσωπο τιμωρείται με φυλάκιση από έξι ημέρες έως ένα έτος, συν πρόστιμο που κυμαίνεται από 500 έως 50.000 φράγκα CFA (περίπου 1–627 \$ ΗΠΑ). Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 253, εάν το θύμα πάσχει από ασθένεια ή ανικανότητα από προσωπική εργασία για περισσότερες από 20 ημέρες λόγω της βίας ή της επίθεσης, ο δράστης υπόκειται σε ανάλογο πρόστιμο και μεγαλύτερη φυλάκιση από ένα έως πέντε χρόνια. Το άρθρο 254 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι εάν ένα παιδί κάτω των 13 ετών τραυματιστεί ή τραυματιστεί, η ποινή διπλασιάζεται.

Η Έκθεση του Υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ για τις πρακτικές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για το 2017 αναφέρει ότι καμία υπόθεση δεν διώχθηκε από τις αρχές κατά τη διάρκεια του προηγούμενου έτους. Σύμφωνα με το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας, επί του παρόντος διεξάγονται δοκιμές σε ορισμένες περιοχές του Τσαντ, συμπεριλαμβανομένης της N'Djamena, αλλά δεν έχουν γίνει διαθέσιμες περισσότερες λεπτομέρειες. Οι παρατηρητές παρατήρησαν ότι το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας έστειλαν έναν εκπρόσωπό του στα δικαστήρια για να καταδικαστεί. Το αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας είναι άγνωστο. Σημειώνεται επίσης ότι με πολύ μικρή, έως καθόλου, εθνική εφαρμογή του Νόμου για την Αναπαραγωγική Υγεία, η διασυνοριακή μετακίνηση από το Τσαντ σε άλλες χώρες για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι πολύ απίθανη και ότι το αντίστροφο πρόβλημα φαίνεται να είναι περισσότερο πρόβλημα, καθώς τα κορίτσια εισέρχονται στο Τσαντ για να αποφευχθεί η δίωξη.

Υπάρχουν πολλές αρχές και οργανώσεις στο Τσαντ που συμμετέχουν σε εκστρατείες για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ιδίως το Υπουργείο Γυναικών, Πρώιμης Παιδικής Προστασίας και Εθνικής Αλληλεγγύης, το οποίο θεωρείται υπεύθυνο για το συντονισμό των δραστηριοτήτων για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού. Ωστόσο, δεν κατέστη δυνατό να ληφθούν λεπτομέρειες για τυχόν επίσημες κυβερνητικές στρατηγικές ή εθνικά σχέδια δράσης που ισχύουν επί του παρόντος για το Τσαντ. Σύμφωνα με το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας, η έμφαση στο Τσαντ δίνεται επί του παρόντος στην ευαισθητοποίηση των γονέων σχετικά με τις βλάβες του ακρωτηριασμού, μέσω δημόσιων εκστρατειών. Αυτές οι εκστρατείες ευαισθητοποίησης του κοινού πραγματοποιήθηκαν με τη βοήθεια του Ταμείου Πληθυσμού του ΟΗΕ. Στην κοινωνία του Τσαντ, οι συμπεριφορές των γονέων υπαγορεύουν εάν τα κορίτσια θα

υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό ή όχι, και εξακολουθεί να υπάρχει μεγάλη αντίσταση στην καταγγελία της πρακτικής από παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες. Ως εκ τούτου, το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας πιστεύει επί του παρόντος ότι υπάρχει μεγαλύτερη ανάγκη αλλαγής νοοτροπιών και μείωσης του στίγματος που σχετίζεται με την καταγγελία του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων παρά για την αναζήτηση νομοθετικών αλλαγών. Η εθνική επιτροπή της Διααφρικανικής Επιτροπής στο Τσαντ, CONA/CI-AF, έχει εργαστεί στο παρελθόν σε εκστρατείες ευαισθητοποίησης με θρησκευτικούς και κοινοτικούς ηγέτες και ανέπτυξε προγράμματα «εναλλακτικών τελετών μετάβασης». Οι εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται επίσης από ομάδες και μεμονωμένες μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ), συμπεριλαμβανομένης της Cellule de Liaison et d'information des Associations Féminines du Tchad (CELIAF), ενός δικτύου με περισσότερες από 450 ΜΚΟ που είναι αφιερωμένες στην προώθηση των δικαιωμάτων των γυναικών στο Τσαντ, και το Association Tchadienne pour la Promotion et la Défense des Droits de l'Homme.

Το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και Οικογένειας έχει επισημάνει ότι η ύπαρξη του Νόμου για την Αναπαραγωγική Υγεία οδηγεί στην ολοένα και πιο «υπόγεια» πρακτική του ΑΓΓΟ και σε κορίτσια σε μικρότερη ηλικία. Αναφέρθηκε ότι, το 2016, ορισμένα χωριά και σχολεία βρέθηκαν ερημωμένα και ότι το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και η Οικογένεια υποθέτουν ότι τα κορίτσια οδηγήθηκαν στους θάμνους για να υποβληθούν σε ακρωτηριασμό. Αν και ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία δεν υποχρεώνει ρητά ένα άτομο να αναφέρει ότι έχει επίγνωση του ΑΓΓΟ, ούτε καθιστά ποινικό αδίκημα την παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ, εννοείται ότι υπάρχουν αρκετοί οργανισμοί στη χώρα που μπορούν να υποβάλουν καταγγελία απευθείας στα δικαστήρια ή δικαστήρια του Τσαντ κατά προσώπων που εμπλέκονται στην πρακτική. Τέτοιες οργανώσεις περιλαμβάνουν τη συμμαχία ΜΚΟ CELIAF, η Ένωση Γυναικών Δικηγόρων του Τσαντ, μια ΜΚΟ που επικεντρώνεται στη βελτίωση των κοινωνικο-νομικών συνθηκών και στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών και των παιδιών στο Τσαντ, και το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης και την ίδια την Οικογένεια (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το Σύνταγμα και ο Ποινικός Κώδικας στο Τσαντ αντιμετωπίζουν την ισότητα και το δικαίωμα στην προσωπική ακεραιότητα και ορίζουν ποινές για τη βία κατά γυναικών και παιδιών. Ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία απαγορεύει ξεκάθαρα τον ΑΓΓΟ και υπόκειται σε φυλάκιση ή/και πρόστιμα σε όσους εκτελούν ή ενθαρρύνουν τη διεξαγωγή του ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η έλλειψη εφαρμογής αυτής της εθνικής νομοθεσίας σημαίνει ότι η επιβολή του νόμου είναι πρακτικά ανύπαρκτη. Αν και ο Νόμος για την Αναπαραγωγική Υγεία δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί πλήρως στο Τσαντ, οι προσπάθειες του Υπουργείου Γυναικών, Πρώιμης Παιδικής Προστασίας και Εθνικής Αλληλεγγύης για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τη βλάβη του ακρωτηριασμού και την αλλαγή στάσης απέναντί του αποτελούν ένδειξη της ανησυχίας της κυβέρνησης για καταργήστε την πρακτική.

16. Ακτή Ελεφαντοστού

Στην Ακτή Ελεφαντοστού, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 38,2%. Τα βόρεια και τα δυτικά έχουν τον υψηλότερο επιπολασμό, το κέντρο και το κεντρο-ανατολικό το χαμηλότερο. Ο ΑΓΓΟ είναι πολύ πιθανό να λάβει χώρα πριν από την ηλικία των πέντε ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλες οι

περιπτώσεις ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται με παραδοσιακούς κόπτες. Το 81,5% των γυναικών και το 82,1% των ανδρών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Το εγχώριο νομικό σύστημα της Ακτής Ελεφαντοστού βασίζεται στον γαλλικό αστικό κώδικα. Ο δικαστικός έλεγχος της νομοθεσίας πραγματοποιείται στο Συνταγματικό Τμήμα του Αρείου Πάγου. Το Σύνταγμα της Ακτής Ελεφαντοστού (τροποποιήθηκε το 2016) στοχεύει και απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο άρθρο 5: «Δουλεία, εμπορία ανθρώπων, καταναγκαστική εργασία, σωματικά ή ψυχικά βασανιστήρια, απάνθρωπες, σκληρές, ταπεινωτικές και ταπεινωτικές μεταχειρίσεις, σωματική βία, ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων ως καθώς και κάθε άλλη μορφή υποβάθμισης των ανθρώπων απαγορεύεται.»

Ο νόμος αριθ. 98-757 της 23ης Δεκεμβρίου 1998 (Νόμος αρ. 98-757) σχετικά με την τιμωρία ορισμένων μορφών βίας κατά των γυναικών απαγορεύει και τιμωρεί ρητά την πρακτική του ακρωτηριασμού. Αυτός είναι ο κύριος νόμος που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ στην Ακτή Ελεφαντοστού. Το άρθρο 1 του νόμου αριθ. 98-757 ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «οποιαδήποτε βλάβη στην ακεραιότητα των γυναικείων γεννητικών οργάνων, με ολική ή μερική αφαίρεση, εμφύσηση, απευαισθητοποίηση ή οποιαδήποτε άλλη διαδικασία». Το άρθρο 2 απαγορεύει τον ΑΓΓΟ και περιγράφει τα ποινικά αδικήματα που σχετίζονται με την πρακτική του. Το άρθρο 4 καθιστά σαφές ότι δεν υπάρχει εξαίρεση σε αυτή την απαγόρευση, περιλαμβάνει γονείς και συγγενείς (μέχρι και τέταρτου βαθμού) που έχουν διαπράξει ΑΓΓΟ ή γνωρίζουν ότι ο ΑΓΓΟ σχεδιάζεται και δεν έχουν κινητοποιηθεί για να τον αποτρέψουν. Μοναδικές εξαιρέσεις από την απαγόρευση αποτελούν οι ανήλικοι των οικογενειών τόσο του θύματος όσο και του δράστη. Ωστόσο, ο νόμος δεν αντιμετωπίζει πλήρως την αδυναμία αναφοράς του ΑΓΓΟ. Παρόλο που το άρθρο 4 τιμωρεί τους γονείς ή τους συγγενείς που δεν προβαίνουν σε καμία ενέργεια, ακόμη και όταν γνωρίζουν τον επικείμενο ΑΓΓΟ, ο νόμος δεν ποινικοποιεί και ούτε τιμωρεί ρητά οποιονδήποτε άλλον για την παράλειψη αναφοράς της πρακτικής, είτε έχει λάβει χώρα, λαμβάνει χώρα είτε σχεδιάζεται.

Μέχρι πρόσφατα, η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαινόταν να είναι σημαντική στην Ακτή Ελεφαντοστού. Σύμφωνα με στοιχεία του 2012, μόνο το 0,3% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών που είχαν υποστεί ΑΓΓΟ «κόπηκαν» από επαγγελματία υγείας. Ωστόσο, υπάρχουν πιο πρόσφατες αναφορές ότι ένας αυξανόμενος αριθμός επαγγελματιών γιατρών εμπλέκονται στον ακρωτηριασμό σε όλη τη Δυτική Αφρική και ότι ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ θα μπορούσε να είναι σε άνοδο στην Ακτή Ελεφαντοστού. Το άρθρο 2 του νόμου αριθ. 98-757 διπλασιάζει την ποινή όταν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει πραγματοποιηθεί ή επιχειρηθεί από μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού σώματος. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο μπορεί επίσης να διατάξει την αφαίρεση του δικαιώματος άσκησης επαγγέλματος για διάστημα έως πέντε ετών. Ωστόσο, υπάρχει μια πιθανή εξαίρεση σε αυτόν τον νόμο, καθώς επίσης το άρθρο 2 αναφέρει, «Δεν υπάρχει αδίκημα όταν ο ακρωτηριασμός έγινε υπό τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στο άρθρο 350 του Ποινικού Κώδικα». Το άρθρο 350 παράγραφος 1 του Ποινικού Κώδικα προβλέπει εξαίρεση όταν ο τραυματισμός προκύπτει από ιατρικές πράξεις που: (α) συμμορφώνονται με τις επιστημονικές γνώσεις, την ιατρική δεοντολογία και την τρέχουσα κατάσταση της τέχνης, (β) εκτελούνται από πρόσωπο νομίμως εξουσιοδοτημένο να τα ασκεί και (γ) πραγματοποιούνται με τη συγκατάθεση του ασθενούς ή, εάν ο ασθενής δεν μπορεί να συναινέσει, με τη συγκατάθεση του συζύγου ή του κηδεμόνα του, εκτός εάν είναι αδύνατη, χωρίς κίνδυνο για τον ασθενή,

η επικοινωνία μαζί του. Μολονότι το άρθρο 350 δεν ορίζει ότι διαδικασίες όπως ο ΑΓΓΟ εξαιρούνται επειδή είναι απαραίτητες για την υγεία ενός ασθενούς, υποδηλώνει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα μπορούσε να εκτελείται από επαγγελματίες του ιατρού υπό αυτές τις συνθήκες και δεν θα υπόκεινται σε τιμωρία.

Η Ακτή Ελεφαντοστού συνορεύει με άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Γουινέας και του Μάλι, όπου η επικράτηση του ΑΓΓΟ παραμένει υψηλή και η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας ποικίλλουν ευρέως. Η αυξημένη διασυνοριακή μετακίνηση για την εκτέλεση ΑΓΓΟ και την αποφυγή της δίωξης μπορεί να είναι συνέπεια της εφαρμογής νόμων και μπορεί να καταστήσει ιδιαίτερα ευάλωτα τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες, όπως στο βόρειο τμήμα της Ακτής Ελεφαντοστού. Ο κύριος νόμος, ο νόμος αριθ. 98-757, δεν αντιμετωπίζει τη διασυνοριακή μετακίνηση για τον ΑΓΓΟ. Συγκεκριμένα, το άρθρο 658 ορίζει ότι «κάθε υπήκοος της Ακτής Ελεφαντοστού που, εκτός του εδάφους της Δημοκρατίας, διέπραξε αδίκημα που περιγράφεται από το δίκαιο της Ακτής Ελεφαντοστού, μπορεί να διωχθεί και να δικαστεί από τα δικαστήρια της Ακτής Ελεφαντοστού». , αλλά συνεχίζει λέγοντας, «. . . εάν η πράξη τιμωρείται από τους νόμους της χώρας όπου διαπράχθηκε.» Αυτό υποδηλώνει, επομένως, ότι ο διασυνοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων θα τιμωρείται στην Ακτή Ελεφαντοστού μόνο εάν η πρακτική ποινικοποιείται και στη χώρα όπου λαμβάνει χώρα (αυτό δεν θα συνέβαινε εάν η άλλη χώρα ήταν το Μάλι, για παράδειγμα).

Το άρθρο 2 του νόμου αριθ. 98-757 ορίζει ότι όποιος διαπράττει ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ακτή Ελεφαντοστού θα τιμωρηθεί με φυλάκιση από ένα έως πέντε χρόνια και πρόστιμο από 360.000 έως 2.000.000 φράγκα CFA (649–3.608 δολάρια ΗΠΑ). Αυτό διπλασιάζεται όταν ο ΑΓΓΟ διενεργείται από ιατρό ή παραϊατρικό επαγγελματία. Το άρθρο 4 ορίζει ότι οι παραπάνω κυρώσεις ισχύουν και για τους γονείς και τους συγγενείς του θύματος, μέχρι και τέταρτου βαθμού, για περιπτώσεις υποκίνησης ΑΓΓΟ ή γνώσης ότι ο ΑΓΓΟ σχεδιάζεται, και δεν κάνουν τίποτα για να αποτρέψουν την πραγματοποίησή του. Σε αυτές τις ποινές δεν υπόκεινται ανήλικοι από τις οικογένειες τόσο του θύματος όσο και του δράστη. Εάν ο ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, η ποινή θα είναι φυλάκιση πέντε έως είκοσι ετών.

Στην Ακτή Ελεφαντοστού πραγματοποιήθηκαν μερικές διώξεις για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, αλλά οι λεπτομέρειες της υπόθεσης είναι περιορισμένες και οι πληροφορίες σχετικά με το εάν εκτελέστηκαν οι ποινές δεν είναι διαθέσιμες στο κοινό. Ορισμένες περιπτώσεις που αναφέρθηκαν τα τελευταία χρόνια αποτελούν οι κάτωθι: τον Ιούλιο 2012 πραγματοποιήθηκε η πρώτη καταγεγραμμένη αναφορά κατά εννέα (9) επαγγελματιών ΑΓΓΟ (ηλικίας μεταξύ 46 και 91 ετών) στην περιοχή Katiola στη βόρεια Ακτή Ελεφαντοστού. Τέσσερις κρίθηκαν ένοχοι για ακρωτηριασμό και οι υπόλοιποι για «συνενοχή» σε τελετή κοπής 30 κοριτσιών. Καταδικάστηκαν σε φυλάκιση ενός έτους και πρόστιμο 50.000 φράγκων CFA (90 δολάρια ΗΠΑ). Ωστόσο, δεν είναι σαφές εάν οι γυναίκες φυλακίστηκαν, δεδομένης της ηλικίας τους. Τον Μάρτιο 2013 δύο (2) γυναίκες και δύο (2) άνδρες καταδικάστηκαν σε έξι μήνες φυλάκιση και πρόστιμο 30.000 φράγκων CFA η καθεμία (54 δολάρια ΗΠΑ) από το δικαστήριο στο Danané (στα δυτικά της χώρας) για συμμετοχή στην εκτομή μιας νεαρής κοπέλας , η οποία πραγματοποιήθηκε στη Γουινέα. Τον Μάρτιο 2015 μια μητέρα καταδικάστηκε στην Κατιόλα για «συνέργεια» στην εκτομή της τετράχρονης κόρης της και καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους. Η ίδια ποινή, συνοδευόμενη από πρόστιμο 360.000 φράγκων CFA (649 δολάρια ΗΠΑ), επιβλήθηκε σε συγγενή της που τη συνόδευε. Μια άλλη μητέρα της οποίας κόπηκε και η πεντάχρονη κόρη της αθώωθηκε την ίδια περίοδο. Η

κόπτρια του ΑΓΓΟ είχε ήδη τραπεί σε φυγή. Τα στοιχεία δείχνουν ότι τέτοιες καταδίκες είναι σπάνιες στην Ακτή Ελεφαντοστού και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων συνεχίζεται σε κοινότητες που ισχυρίζονται ότι είναι το έθιμο τους και δεν γνωρίζουν ότι είναι αντίθετο με το νόμο.

Στην Ακτή Ελεφαντοστού, το Υπουργείο Γυναικών, Προστασίας του Παιδιού και Αλληλεγγύης είναι αρμόδιο για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών γενικά και για τη διασφάλιση της ισότητας των γυναικών σε οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς τομείς. Υπό τη διαχείριση του Υπουργείου, η Εθνική Επιτροπή για την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και των Παιδιών παρέχει υποστήριξη σε γυναίκες και παιδιά που είναι θύματα βίας. Μετά τον εμφύλιο πόλεμο στην Ακτή Ελεφαντοστού, τέθηκε σε εφαρμογή ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την περίοδο 2008–2012, το οποίο περιλάμβανε συγκεκριμένα την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τη σεξουαλική βία, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ. Το σχέδιο περιλάμβανε έκκληση για αυξημένη ικανότητα της αστυνομίας και της δικαιοσύνης για την εφαρμογή των νόμων. Από το 2012, κανένα νέο Εθνικό Σχέδιο Δράσης δεν φαίνεται να έχει εφαρμοστεί. Σε αποδεικτικά στοιχεία που παρουσιάστηκαν στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών το 2015, η κυβέρνηση της Ακτής Ελεφαντοστού δήλωσε ότι πραγματοποιούνταν εκστρατείες ευαισθητοποίησης σχετικά με τον ΑΓΓΟ και είχαν προβλεφθεί έργα εναλλακτικού εισοδήματος για κόπτες στο βόρειο τμήμα της χώρας. Ωστόσο, η έκθεση αναφέρει επίσης, ότι «το θέμα είχε τεθεί σε δεύτερη μοίρα επειδή στις μέρες μας ο αστικός πληθυσμός ήταν μεγαλύτερος από τον αγροτικό πληθυσμό, όπου η πρακτική ήταν πιο διαδεδομένη» και ότι «με τον εκσυγχρονισμό η πρακτική θα εξαφανιζόταν».

Τα στοιχεία στα μέσα ενημέρωσης υποδηλώνουν ότι εκπρόσωποι από την Ακτή Ελεφαντοστού συμμετείχαν σε εκδηλώσεις τα τελευταία χρόνια για να συζητήσουν το ζήτημα του διασυνοριακού ακρωτηριασμού με γειτονικές χώρες. Τον Φεβρουάριο του 2017 η Υπουργός Γυναικών, Προστασίας του Παιδιού και Αλληλεγγύης, Μαριάτου Κονέ, δήλωσε σχετικά με τη συνεχιζόμενη πρόκληση του ΑΓΓΟ ότι το κράτος της Ακτής Ελεφαντοστού σκοπεύει να αναλάβει καινοτόμες στρατηγικές ελέγχου και να εξασφαλίσει τον συντονισμό των παρεμβάσεων όλων των ενδιαφερομένων, είτε πρόκειται για πρόληψη είτε για ολιστική φροντίδα. Τον Φεβρουάριο του 2018 η κ. Κονέ επιβεβαίωσε δημοσίως τη δέσμευση της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει τον ΑΓΓΟ και κάλεσε για ενίσχυση των προσπαθειών τόσο μέσω συλλογικών όσο και μεμονωμένων δράσεων. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι βαθιά εδραιωμένος στις αγροτικές κοινότητες της Ακτής Ελεφαντοστού, ιδιαίτερα στα βόρεια και δυτικά, όπου ο επιπολασμός φτάνει το 79,5% και το 38,6% αντίστοιχα. Τα προγράμματα για τον τερματισμό της πρακτικής αντιμετωπίζονται με σκληρή αντίσταση. Σύμφωνα με την κοινωνία των πολιτών, οι προσπάθειες στο παρελθόν να τιμωρηθούν οι δράστες του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων δεν προχώρησαν ποτέ και οι «εξωδικαστικές» διευθετήσεις μεταξύ αρχηγών χωριών και τοπικών αστυνομικών επιτρόπων ήταν συνηθισμένες. Υπάρχουν πολλές διεθνείς και τοπικές μη κυβερνητικές οργανώσεις βάσης που εργάζονται σε έργα για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στην Ακτή Ελεφαντοστού, και σε πολλές κοινότητες έχουν συσταθεί επιτροπές επιτήρησης και προστασίας αλλά μένουν ακόμη πολλά να γίνουν για τη διάδοση της γνώσης του νόμου (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος αριθ. 98-757 ποινικοποιεί και προβλέπει την τιμωρία της εκτέλεσης, της προμήθειας, της βοήθειας και της υποκίνησης του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Ακτή Ελεφαντοστού,

συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού που εκτελείται από επαγγελματίες υγείας. Ωστόσο, δεν αντιμετωπίζει πλήρως την αποτυχία αναφοράς ΑΓΓΟ ή διασυνωριακού ΑΓΓΟ. Φαίνεται ότι υπάρχει αδύναμη επιβολή του νόμου και λίγες υποθέσεις έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο από τότε που θεσπίστηκε η νομοθεσία. Ο ΑΓΓΟ παραμένει βαθιά εδραιωμένος σε μέρη της Ακτής του Ελεφαντοστού. Υπάρχει έλλειψη αξιόπιστων στοιχείων και ενημερωμένων πληροφοριών σχετικά με το σχέδιο της κυβέρνησης να εφαρμόσει και να επιβάλει τη νομοθεσία σε εκείνες τις κοινότητες όπου η επικράτηση παραμένει υψηλή.

17. Νιγηρία

Στη Νιγηρία, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 18,4%.²⁰ εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια στη Νιγηρία έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Αυτό αντιπροσωπεύει το 10% του παγκόσμιου συνόλου. Ο υψηλότερος επιπολασμός είναι στις Νοτιοανατολικές και Νοτιοδυτικές Ζώνες. Το 82% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ΑΓΓΟ κόπηκαν πριν από την ηλικία των πέντε ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. «Άλλοι» τύποι ακρωτηριασμού, συμπεριλαμβανομένων των Angurya, Gishiri και της χρήσης διαβρωτικών ουσιών, εφαρμόζονται επίσης σε ορισμένες περιοχές της Νιγηρίας. Περίπου τα τρία τέταρτα του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων πραγματοποιούνται από «παραδοσιακούς περιτομείς». Το 64,3% των γυναικών και το 62,1% των ανδρών στη Νιγηρία ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να διακοπεί.

Η Νιγηρία έχει ένα ομοσπονδιακό σύστημα διακυβέρνησης που περιλαμβάνει 36 πολιτείες και ένα μικτό νομικό σύστημα αγγλικού κοινού δικαίου, ισλαμικού δικαίου (σε 12 βόρειες πολιτείες) και παραδοσιακού δικαίου. Το νομικό σύστημα είναι περίπλοκο και και τα δύο επίπεδα διακυβέρνησης παίζουν ρόλο στη θέσπιση νόμων που απαγορεύουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Νιγηρία: αν και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για τη ψήφιση γενικών νόμων, οι κυβερνήσεις των πολιτειών πρέπει στη συνέχεια να τους υιοθετήσουν και να τους εφαρμόσουν στις αντίστοιχες πολιτείες τους.

Το Σύνταγμα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Νιγηρίας (1999) δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών, σε επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές ή στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Τα άρθρα 15 παράγραφος 2 και 17 παράγραφος 2 απαγορεύουν τις διακρίσεις και ορίζουν την ισότητα δικαιωμάτων αντίστοιχα, και το άρθρο 34 παράγραφος 1 ορίζει ότι κάθε άτομο έχει δικαίωμα σεβασμού της αξιοπρέπειας του ατόμου του και, κατά συνέπεια, κανείς δεν υπόκειται σε βασανιστήρια ή σε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση».

Ο νόμος για τη βία κατά των προσώπων (απαγόρευση) του 2015 (ο νόμος VAPP), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 25 Μαΐου 2015, είναι ο πρώτος ομοσπονδιακός νόμος που επιχειρεί να απαγορεύσει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε ολόκληρη τη χώρα. Ο νόμος VAPP στοχεύει στην εξάλειψη της βίας λόγω φύλου στην ιδιωτική και δημόσια ζωή ποινικοποιώντας και ορίζοντας την τιμωρία για πράξεις που περιλαμβάνουν βιασμό (αλλά όχι συζυγικό βιασμό), αιμομιξία, ενδοοικογενειακή βία, καταδίωξη, επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές και ΑΓΓΟ.

Ο νόμος VAPP, ως ομοσπονδιακός νόμος, ισχύει μόνο στην Ομοσπονδιακή Πρωτεύουσα Επικράτεια της Αμπούτζα και, ως εκ τούτου, οι υπόλοιπες πολιτείες πρέπει να εγκρίνουν αντίστοιχη νομοθεσία για την απαγόρευση του ΑΓΓΟ σε ολόκληρη τη χώρα. Πριν από τον νόμο VAPP, πολλές πολιτείες είχαν ήδη θεσπίσει πολιτειακούς νόμους που ασχολούνταν με την κακοποίηση παιδιών, τα θέματα προστασίας των παιδιών, τη βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών και την ποινικοποίηση της πρακτικής του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, όπως: Νόμος Bayelsa State – FGM (Prohibition) (2004), Νόμος Cross River State – The Girl-Child Marriages and Female Circumcision (Απαγόρευση) (2000), Ebonyi State – Νόμος που καταργεί τις επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές κατά των γυναικών και των παιδιών (2001), Edo State – Νόμος για την απαγόρευση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (1999), Νόμος Enugu State – FGM (Prohibition) (2004) και Rivers State – Child Rights Act (2009). Ο νόμος VAPP δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί σε όλες τις πολιτείες της Νιγηρίας και μόνο 13 (κυρίως νότιες) πολιτείες έχουν θεσπίσει κάποια μορφή νόμου που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ. Σε ορισμένες βόρειες περιοχές της χώρας, οι Ποινικοί Κώδικες της Σαρία των κρατών, συμπεριλαμβανομένων των Zamfara, Kano Kebbi, Kaduna και Sokoto, είναι σε ισχύ για την προστασία των παιδιών από διάφορες μορφές σωματικής και ψυχολογικής βίας.

Ο νόμος VAPP δεν παρέχει σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 6 παράγραφος 1 του νόμου ξεκινά με την απλή δήλωση, «Η περιτομή ή ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων του κοριτσιού ή της γυναίκας απαγορεύεται με το παρόν». Το άρθρο 6 παράγραφος 2 ποινικοποιεί και τιμωρεί οποιονδήποτε εκτελεί, ή δεσμεύει άλλον να κάνει, γυναικεία περιτομή ή ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 6 παράγραφος 3 ποινικοποιεί και τιμωρεί οποιονδήποτε επιχειρεί να εκτελέσει ή να δεσμεύσει άλλον να εκτελέσει την πρακτική. Τέλος, το άρθρο 6 παράγραφος 4 ποινικοποιεί και τιμωρεί όσους υποκινούν, βοηθούν ή συμβουλεύουν κάποιον άλλον να εκτελέσει ή να επιχειρήσει να εκτελέσει ΑΓΓΟ. Ο νόμος VAPP δεν ποινικοποιεί ρητά την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ που έχει λάβει χώρα ή πρόκειται να λάβει χώρα. Οι επιβλαβείς πρακτικές που διακινδυνεύουν την εξάπλωση του HIV (για παράδειγμα, μέσω ακάθαρτων εργαλείων που χρησιμοποιούνται από παραδοσιακούς επαγγελματίες ΑΓΓΟ) αντιμετωπίζονται επίσης στον Νόμο για τον HIV και το AIDS (Anti-Discrimination) του 2014, στην Ενότητα 3, η οποία αναφέρει: «Χωρίς πολιτισμό, Η πρακτική ή η παράδοση ενθαρρύνουν πρακτικές που εκθέτουν τους ανθρώπους στον κίνδυνο μόλυνσης από τον ιό HIV.

Σύμφωνα με την πιο πρόσφατη Έρευνα για τη Δημογραφία και την Υγεία της Νιγηρίας (2013), το 11,9% των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών και το 12,7% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που είχαν ακρωτηριασμό στη Νιγηρία, κόπηκαν από γιατρό (κυρίως από νοσοκόμα/ μαία'). Ο νόμος VAPP δεν αντιμετωπίζει ξεκάθαρα τον ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Η ευρεία φύση του νόμου, ωστόσο, υποδηλώνει ότι οποιοδήποτε μέλος του ιατρικού επαγγέλματος που ασκεί ή βοηθά στον ΑΓΓΟ θα είναι επίσης ένοχο ποινικού αδικήματος και θα τιμωρείται ανάλογα. Όσον αφορά το ιατρικό παράπτωμα, οι Κανόνες του Ιατρικού και Οδοντιατρικού (Disciplinary Tribunal) Rules, 2004 (ο Ιατρικός Νόμος), ορίζουν στο άρθρο 16 στην ενότητα «Κυρώσεις για επαγγελματικό παράπτωμα» ότι, όταν ένα εγγεγραμμένο άτομο (δηλαδή ιατρός) κρίνεται ένοχο για επαγγελματικό παράπτωμα από το ιατρικό πειθαρχικό δικαστήριο ή καταδικαστεί από οποιοδήποτε δικαστήριο για αδίκημα που θεωρείται ασυμβίβαστο με την ιδιότητα του ιατρού, ενδέχεται να υπόκεινται σε κυρώσεις. Αν και αυτό δεν

αναφέρεται ρητά στον ΑΓΓΟ, εάν μια τέτοια ενέργεια θεωρηθεί ως ιατρικό λάθος, θα εμπίπτει επομένως στο πεδίο εφαρμογής αυτού του νόμου.

Επιπλέον, ο εθνικός νόμος για την υγεία του 2014 σύμφωνα με το άρθρο 48 παράγραφος 1 αντιμετωπίζει την αφαίρεση ιστού, αίματος ή προϊόντος αίματος από το σώμα άλλου ζωντανού ατόμου. Η ενέργεια υπόκειται σε δίωξη, εκτός εάν γίνεται με την ενημερωμένη συγκατάθεση αυτού του ατόμου, για ιατρικές έρευνες και θεραπεία σε επείγουσες περιπτώσεις (όπου η ρήτρα συναίνεσης μπορεί να παραιτηθεί) και σύμφωνα με τα προβλεπόμενα πρωτόκολλα από την αρμόδια αρχή. Το άρθρο 48 παράγραφος 2 δηλώνει επίσης, «Ένα άτομο δεν πρέπει να αφαιρεί ιστό που δεν μπορεί να αντικατασταθεί με φυσικές διεργασίες από άτομο μικρότερο των δεκαοκτώ ετών».

Σε ορισμένες χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων έχει καταστεί παράνομος, η πρακτική έχει ωθηθεί υπόγεια και πέρα από τα σύνορα για να αποφευχθεί η δίωξη. Η Νιγηρία συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, συμπεριλαμβανομένων του Μπενίν, του Καμερούν και του Νίγηρα. Υπάρχει έλλειψη πληροφοριών σχετικά με το εάν η μετακίνηση πέραν των εθνικών συνόρων με σκοπό τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί ζήτημα για τη Νιγηρία. Ο νόμος VAPP δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων: ούτε ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί τον ακρωτηριασμό που διενεργείται σε ή από Νιγηριανούς πολίτες σε άλλες χώρες.

Ο νόμος VAPP θεσπίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για παραβίαση, η εκτέλεση του ΑΓΓΟ ή η δέσμευση άλλου να εκτελέσει ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης που δεν υπερβαίνει τα τέσσερα χρόνια ή πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 200.000,00 Naira (554,80 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Η απόπειρα εκτέλεσης ΑΓΓΟ ή η δέσμευση άλλου να εκτελέσει ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης που δεν υπερβαίνει τα δύο χρόνια ή σε πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 100.000,00 Naira (277,30 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Οποιοσδήποτε υποκινεί, βοηθά, υποκινεί ή συμβουλεύει ένα άλλο άτομο να εκτελέσει ΑΓΓΟ ή να δεσμεύσει άλλον σε ακρωτηριασμό υπόκειται σε ποινή φυλάκισης που δεν υπερβαίνει τα δύο χρόνια ή σε πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 100.000,00 Naira (277,30 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Ορισμένα μεμονωμένα κράτη ορίζουν τις δικές τους κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ. Για παράδειγμα στο νόμο Cross Rivers State – The Girl-Child Marriages and Female Circumcision (Prohibition) Law (2000), Ενότητα 4 ορίζει ότι κάθε άτομο που κάνει ΑΓΓΟ, προσφέρει για ακρωτηριασμό, εξαναγκάζει, δελεάζει ή παρακινεί άλλον να υποβληθεί σε ΑΓΓΟ ή επιτρέπει σε οποιαδήποτε γυναίκα που είναι είτε κόρη είτε θάλαμος για να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων υπόκειται σε καταδίκη σε πρόστιμο τουλάχιστον 10.000 Naira (27,70 \$ ΗΠΑ) ή σε φυλάκιση που δεν υπερβαίνει τα δύο έτη για τον πρώτο δράστη (και σε φυλάκιση που δεν υπερβαίνει τα τρία χρόνια χωρίς επιλογή προστίμου για κάθε επόμενο αδίκημα). Η Πολιτεία Ebonyi μετά την εισαγωγή του νόμου VAPP, επέβαλε ποινή φυλάκισης πέντε ετών για όποιον κάνει ακρωτηριασμό. Στην Πολιτεία Έντο ο νόμος περί απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (1999) ορίζει την ποινή για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων ως φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών ή πρόστιμο τουλάχιστον 3.000 Naira (8,30 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Στην Πολιτεία Rivers – The Child Rights Act (2009), το Τμήμα 25 ορίζει ότι κάθε άτομο που προκαλεί άμεσα ή έμμεσα ένα θηλυκό παιδί να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων υπόκειται σε καταδίκη σε πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 50.000 Naira (138,60 \$ ΗΠΑ) ή φυλάκιση για διάρκεια ενός έτους ή και τα δύο. Επιπλέον οι τιμωρίες για ιατρικό λάθος σύμφωνα με τον Ιατρικό Νόμο (2004), στο άρθρο 16

παράγραφος 2 περιλαμβάνουν τη διαγραφή του σχετικού επαγγελματικού μητρώου ή την αναστολή από την πρακτική άσκηση για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες. Ένα άτομο που διαπράττει αδίκημα σχετικά με την αφαίρεση ιστού σύμφωνα με τον Εθνικό Νόμο για την Υγεία του 2014 θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το Άρθρο 48 παράγραφος 3 στοιχείο α) με πρόστιμο 1.000.000 Naira (2.773 USD) ή φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών ή και τα δύο .

Ως απόκριση στην ψήφιση του νόμου VAPP, η Εθνική Πολιτική και Σχέδιο Δράσης για την Εξάλειψη του FGM/C στη Νιγηρία (2013–2017) ξεκίνησε υπό τον συντονισμό του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Υγείας και του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Γυναικών, Υποθέσεων και Κοινωνική Ανάπτυξη. Το Εθνικό Πρόγραμμα Εξάλειψης του ΑΓΓΟ/Κ που έχει τεθεί σε εφαρμογή συντονίζεται από μια πολυτομεακή Εθνική Τεχνική Ομάδα Εργασίας (προεδρεύεται από το Υπουργείο Υγείας) και υποστηρίζεται από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ (UNJP). Η Νιγηρία έγινε μέρος του UNJP το 2014, συνεργαζόμενη με ομοσπονδιακά υπουργεία και υπηρεσίες σε κρατικό επίπεδο σε Ebonyί, Ekiti, Imo, Lagos, Osun και Oyo. Υπάρχει ένα ευρύ φάσμα στρατηγικών και οργανισμών που εργάζονται για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στη Νιγηρία, συμπεριλαμβανομένων προγραμμάτων ευαισθητοποίησης της κοινότητας, εκπαιδευτών υγείας, εκστρατειών μέσω ενημέρωσης και λομππίστες για την πλήρη εφαρμογή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ.

Οι πολιτειακές κυβερνήσεις, μέχρι σήμερα, άργησαν να ανταποκριθούν στην εισαγωγή του νόμου VAPP και η κοινωνία των πολιτών, σε πολλές περιπτώσεις, διεξάγει σκληρές εκστρατείες για την υιοθέτηση και/ή την εφαρμογή των νόμων του κράτους. Οι ακτιβιστές έχουν σημειώσει ότι «υπάρχει ασυνέπεια μεταξύ της ψήφισης και της επιβολής των νόμων στη Νιγηρία». Οι λεπτομέρειες της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ δεν είναι ακόμη ευρέως γνωστές ή κατανοητές από πολλούς, συμπεριλαμβανομένης της τοπικής αστυνομίας, και το κοινό γενικά δεν έχει πρόσβαση στο νόμο και στους ενδιαφερόμενους φορείς της δικαιοσύνης. Μια πρόσφατη έρευνα από μια τοπική ΜΚΟ, Society for the Improvement of Rural People (SIRP), στην κοινότητά της στη νότια πολιτεία Enuigu, διαπίστωσε ότι το 95% των ερωτηθέντων δεν είχαν ακούσει για τον νόμο VAPP. Μόλις τους εξηγήθηκε το περιεχόμενο και το νόημα του νόμου, πάνω από το 90% των ερωτηθέντων θεώρησαν ότι ο νόμος θα έπρεπε να εξημερωθεί στην πολιτεία τους. Όπου οι πληροφορίες είναι δημόσια διαθέσιμες, δεν μεταφράζονται πάντα στις τοπικές γλώσσες. Τα έργα κατά του ΑΓΓΟ παρεμποδίζονται επίσης από την έλλειψη επιβολής του νόμου σε τοπικό επίπεδο και τη συνεχιζόμενη πρόκληση της βίας κατά των γυναικών σε ολόκληρη τη Νιγηρία. Σημειώνεται ότι η έλλειψη τόσο των αναφερόμενων περιπτώσεων ακρωτηριασμού όσο και της ανταλλαγής πληροφοριών σε ολόκληρη τη χώρα οφείλεται στην απροθυμία των οικογενειών να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό και στον κίνδυνο προσφυγής στα δικαστήρια και στην απουσία κεντρικού συστήματος συλλογής και αναφοράς πληροφοριών. Η κοινωνία των πολιτών εντοπίζει την ανάγκη ευαισθητοποίησης της τοπικής αστυνομίας και δικαιοσύνης σχετικά με τη νομοθεσία κατά του ΑΓΓΟ, αλλά υπάρχουν θετικά σημάδια σε ορισμένες πολιτείες όπου ισχύουν νόμοι. Για παράδειγμα, πράκτορες επιβολής του νόμου, συμπεριλαμβανομένης της αστυνομίας, του Σώματος Ασφάλειας και Πολιτικής Άμυνας της Νιγηρίας (NSCDC) και των Υπηρεσιών Μετανάστευσης της Νιγηρίας (NIS), έχουν λάβει εκπαίδευση στο Osun όπου ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι υψηλότερος στο 76,6%. Η κοινωνία των πολιτών ανησυχεί ότι ο νόμος δεν αποθαρρύνει ακόμη τους παραδοσιακούς κοπτήρες που βασίζονται στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων για να διατηρήσουν το

εισόδημά τους και τη θέση τους στην κοινότητα, και ότι ο νόμος θα ωθήσει την πρακτική υπόγεια. Προτείνεται επίσης ότι ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ, τον οποίο ο νόμος δεν αντιμετωπίζει άμεσα, αυξάνεται στη Νιγηρία και υπάρχει επείγουσα ανάγκη να δεσμευτούν βασικοί ιατρικοί ρυθμιστικοί φορείς, όπως ο Νιγηριανός Ιατρικός Σύλλογος (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος VAPP ποινικοποιεί και τιμωρεί όσους εκτελούν, προμηθεύονται, βοηθούν και υποκινούν την πρακτική του ΑΓΓΟ. Δεν αντιμετωπίζει άμεσα την αποτυχία αναφοράς ΑΓΓΟ, διασυνωριακού ακρωτηριασμού ή ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων που πραγματοποιήθηκε από επαγγελματία ιατρό. Ως ομοσπονδιακός νόμος, ο νόμος VAPP ισχύει μόνο στην Ομοσπονδιακή Πρωτεύουσα Επικράτεια της Αμπουτζα, όλες οι υπόλοιπες πολιτείες πρέπει να εγκρίνουν αντίστοιχους νόμους για να θεσπίσουν τη νομοθεσία και να απαγορεύσουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε ολόκληρη τη χώρα. Η γνώση του νόμου και της επιβολής είναι γενικά αδύναμη σε όλη τη Νιγηρία και δεν έχει καταστεί δυνατό να εντοπιστούν επιτυχείς διώξεις μέχρι σήμερα.

18. Κεντροαφρικανική Δημοκρατία

Στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 24,2%. Το 2006, περισσότερα από τα μισά κορίτσια ηλικίας 0–14 ετών που είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν μεταξύ 10 και 14 ετών. Η «αφαίρεση σάρκας» είναι ο πιο κοινός τύπος ακρωτηριασμού που εφαρμόζεται. Περίπου το 89% των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών που υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν από παραδοσιακό ιατρό. Το 75,2% των γυναικών (ηλικίας 15–49 ετών) και το 55,5% των ανδρών (ηλικίας 15–59 ετών) πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να εγκαταλειφθεί.

Το ισχύον Σύνταγμα της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας (που εγκρίθηκε το 2015) δεν αντιμετωπίζει άμεσα τις επιβλαβείς πρακτικές ή τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ωστόσο, το άρθρο 3 επιβεβαιώνει το δικαίωμα στη σωματική ακεραιότητα και δηλώνει ότι «κανείς δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια, βιασμό ή σκληρή, απάνθρωπη, ταπεινωτική ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία». Σύμφωνα με το άρθρο 5, «Ο νόμος εγγυάται ίσα δικαιώματα σε άνδρες και γυναίκες σε όλους τους τομείς», και σύμφωνα με το άρθρο 6, «Η προστασία των γυναικών και των παιδιών από τη βία και την ανασφάλεια . . . αποτελεί υποχρέωση για το κράτος και άλλες δημόσιες αρχές.» Ο κύριος νόμος κατά του ΑΓΓΟ είναι ο νόμος αριθ. 06.032 για την προστασία των γυναικών από τη βία στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία (Νόμος αρ. 06.032), με ημερομηνία 27 Δεκεμβρίου 2006. Ο νόμος αριθ. 10.001, ο Ποινικός Κώδικας της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας (Ποινικός Κώδικας), με ημερομηνία 6 Ιανουαρίου 2010, ποινικοποιεί επίσης την εκτέλεση του ΑΓΓΟ.

Το άρθρο 9 του νόμου αριθ. 06.032 ορίζει την πράξη του ΑΓΓΟ ως «όλες οι διαδικασίες συμπεριλαμβανομένης της μερικής ή ολικής αφαίρεσης των γυναικείων γεννητικών οργάνων που ασκούνται για πολιτιστικούς ή θρησκευτικούς λόγους ή για όλους τους άλλους μη θεραπευτικούς λόγους». Ωστόσο, δεν περιλαμβάνεται ορισμός για την έννοια «μη θεραπευτικούς λόγους». Τόσο ο νόμος αριθ. 06.032 (άρθρα 19-20) όσο και ο Ποινικός Κώδικας (άρθρα 114-115) απαγορεύουν και ορίζουν τις κυρώσεις για την πρακτική, τον σχεδιασμό ή την προώθηση του ΑΓΓΟ που διεξάγεται «με παραδοσιακές ή σύγχρονες μεθόδους». Το άρθρο 21 του νόμου αριθ. 06.032 και το άρθρο 116 του Ποινικού Κώδικα απαιτούν από οποιονδήποτε γνωρίζει οποιονδήποτε

προγραμματισμένο ή προηγουμένως διεξαγόμενο ΑΓΓΟ να το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές. Τα άρθρα 74 και 109 του Ποινικού Κώδικα ορίζουν ποινές για όσους παραμελούν ή εγκαταλείπουν παιδιά κάτω των 15 ετών και οι ποινές αυτές είναι πιο αυστηρές όταν ένα παιδί έχει ακρωτηριαστεί. Επιπλέον, εάν ο δράστης έχει εξουσία πάνω στο παιδί ή έχει καθήκον να φροντίζει το παιδί, όπως συγγενή, δάσκαλο ή φροντιστή, οι τιμωρίες είναι ακόμη πιο αυστηρές.

Η ιατροκοποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στην ΚΑΔ. Σύμφωνα με τα διαθέσιμα δεδομένα, το 1,9% των γυναικών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αναφέρεται ότι «κόβονται» από επαγγελματία υγείας. Ο νόμος στην ΚΑΔ δεν αναφέρεται άμεσα στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Ωστόσο, το ευρύ πεδίο εφαρμογής τόσο του Νόμου αριθ. 06.032 όσο και του Ποινικού Κώδικα φαίνεται να ισχύει καθολικά και, επομένως, θα πρέπει να καλύπτει όλους τους επαγγελματίες υγείας που εμπλέκονται στην πρακτική. Η διατύπωση στο άρθρο 9 του νόμου αριθ. 06.032 που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ για όλους τους «μη θεραπευτικούς» λόγους, είτε με παραδοσιακές είτε με σύγχρονες μεθόδους, υποδηλώνει ότι μια χειρουργική επέμβαση που κρίνεται απαραίτητη για τη σωματική υγεία και ευεξία μιας γυναίκας πιθανότατα δεν θα ήταν αξιόποινος. Δεν είναι δυνατό να επιβεβαιωθεί αυτό το σημείο ελλείψει σαφούς ορισμού του «μη θεραπευτικού».

Δεν είναι γνωστό σε ποιο βαθμό η μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα με σκοπό τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί ζήτημα για την ΚΑΔ. Η ισχύουσα νομοθεσία δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ και δεν φαίνεται να υπάρχει κάποιος ειδικός κανονισμός ή άλλη νομοθεσία σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται εντός ή από πολίτες της ΚΑΔ σε άλλες χώρες.

Ο νόμος αριθ. 06.032 (άρθρο 19) και ο Ποινικός Κώδικας (άρθρο 114) ορίζουν παρόμοιες ποινές για παραβίαση του νόμου: η εκτέλεση, ο σχεδιασμός ή η προώθηση του ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης από δύο έως πέντε χρόνια και πρόστιμο που κυμαίνεται από 100.000 έως 1.000.000 φράγκα CFA (177-1.770 USD). Η ποινή μπορεί να διπλασιαστεί για υποτροπή. Ο νόμος αριθ. 06.032 (άρθρο 20) και ο Ποινικός Κώδικας (άρθρο 115) ορίζουν ότι εάν ο ΑΓΓΟ έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος, η ποινή είναι καταναγκαστική εργασία δια βίου. Ο νόμος αριθ. 06.032 (άρθρο 21) και ο Ποινικός Κώδικας (άρθρο 116) ορίζουν επίσης ότι όποιος γνωρίζει προγραμματισμένο ή εκτελεσθέντα ΑΓΓΟ που δεν το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές τιμωρείται με ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως ένα έτος και πρόστιμο μεταξύ 50.000 και 500.000 φράγκων CFA (88,50–885,00 \$ ΗΠΑ). Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 74 του Ποινικού Κώδικα, εάν κάποιος με πρόθεση τραυματίσει ένα παιδί, με αποτέλεσμα τον ακρωτηριασμό, η ποινή είναι καταναγκαστική εργασία για περίοδο που δεν ορίζεται στον κώδικα. Ωστόσο, εάν ο δράστης είναι γονέας, παππούς ή γιαγιά ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που έχει την εξουσία ή την επιμέλεια του παιδιού, η τιμωρία είναι καταναγκαστική εργασία δια βίου. Σύμφωνα με το άρθρο 109 του Ποινικού Κώδικα, εάν ένα παιδί ακρωτηριαστεί ή μείνει με μόνιμη αναπηρία λόγω παραμέλησης ή εγκατάλειψης, η ποινή είναι φυλάκιση από πέντε έως δέκα χρόνια. Εάν ο δράστης είναι γονέας, παππούς ή γιαγιά ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσία πάνω στο παιδί ή στο οποίο έχει ανατεθεί το παιδί, η ποινή είναι καταναγκαστική εργασία για περίοδο από δέκα έως είκοσι χρόνια.

Τα βασικά κυβερνητικά τμήματα στην ΚΑΔ περιλαμβάνουν το Υπουργείο Υγείας και το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων. Η Εθνική Επιτροπή για τον περιορισμό των παραδοσιακών πρακτικών που είναι επιβλαβείς για την υγεία των

γυναικών και των κοριτσιών και της βίας κατά των γυναικών ιδρύθηκε με διυπουργικό διάταγμα το 2001. Η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για τη δημιουργία ενός εθνικού σχεδίου δράσης κατά των επιβλαβών πρακτικών και της βίας κατά των γυναικών. Έχει την εξουσία να διεξάγει μελέτες και να συλλέγει δεδομένα, καθώς και να προτείνει μέτρα για την εξάλειψη αυτών των πρακτικών. Έχει επίσης την εξουσία να απαριθμεί, να αξιολογεί και να διαδίδει όλα τα υπάρχοντα νομικά μέσα που προστατεύουν τις γυναίκες και τα κορίτσια από επιβλαβείς πρακτικές και βία. Η Εθνική Αστυνομία είναι επιφορτισμένη με την επιβολή του νόμου, αλλά έχει αναφερθεί ότι δεν έχει την ικανότητα να διατηρήσει τη δημόσια ασφάλεια. Το 2009 υπήρχαν μόνο 1.350 αξιωματικοί, κυρίως με έδρα την πρωτεύουσα Μπανγκούι, για μια χώρα τεσσάρων εκατομμυρίων κατοίκων. Οι ισχυρισμοί για πειθαρχικά προβλήματα και διαφθορά οδήγησαν σε κακή δημόσια εικόνα της αστυνομίας, και δεν είναι σαφές εάν υπάρχουν αρχές επιβολής του νόμου έχει λάβει χώρα ή έχουν κινηθεί υποθέσεις βάσει των νόμων που ποινικοποιούν τον ΑΓΓΟ.

Η έλλειψη επιβολής του νόμου στην ΚΑΔ έχει επισημανθεί ευρέως. Ορισμένοι σχολιαστές ανέφεραν ότι κανένα σοβαρό έγκλημα δεν έχει διωχθεί από το 2013 και πολλές ομάδες έχουν προβεί σε διάπραξη ΑΓΓΟ και σεξουαλική βία ατιμώρητα. Μία Έκθεση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών το 2016 από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα για την κατάσταση στην ΚΑΔ σημείωσε ότι «η ποινική δικαιοσύνη παραμένει πρακτικά ανύπαρκτη» και ότι, μεταξύ Ιουλίου 2015 και Ιανουαρίου 2017, το Ποινικό Δικαστήριο του Bangui πραγματοποίησε μόνο μία συνεδρίαση, μετά από πενταετή περίοδο αδράνειας. Η έλλειψη πόρων και προσωπικού παραμένει σημαντικό εμπόδιο και, εκτός του Bangui, η πρόσβαση σε δικαστικούς πόρους είναι ακόμη πιο περιορισμένη. Ενώ υπάρχει νομοθεσία για την αντιμετώπιση της βίας λόγω φύλου, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, αναφέρεται ότι οι τοπικοί δικαστές συχνά δυσκολεύονται να αποκτήσουν πρόσβαση στις πιο πρόσφατες εκδόσεις του νόμου και μπορεί να μην λάβουν την κατάλληλη νομική εκπαίδευση. Σε τοπικό επίπεδο, ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων φέρεται να συνεχίζεται σε πολλές περιοχές της χώρας, παρά το νόμο – για παράδειγμα, στις περιοχές Damara και Bogangolo (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, η ΚΑΔ ποινικοποιεί την πρακτική του ΑΓΓΟ μέσω του νόμου αριθ. 06.032 και του Ποινικού Κώδικα και ο νόμος φαίνεται να καλύπτει όλους τους τύπους δραστών (δηλαδή εκείνους που ασκούν, βοηθούν ή συνδράμουν, προμηθεύονται ή δεν αναφέρουν τον ακρωτηριασμό). Ο νόμος δεν αφορά άμεσα τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ ή τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ. Ωστόσο, η έλλειψη ενός λειτουργικού δικαστικού συστήματος σημαίνει ότι αυτοί οι νόμοι είναι απίθανο να λειτουργήσουν αποτρεπτικά και οι δράστες δεν διώκονται ποινικά. Η ΚΑΔ βρίσκεται επίσης σε κατάσταση αυξανόμενης έντασης και βίας που έχει εκτοπίσει πολλούς από τα σπίτια τους. Αυτή η ασταθής κατάσταση καθιστά ακόμη πιο δύσκολη την επιβολή των νόμων και την καταγραφή περιπτώσεων ακρωτηριασμού. Σε τοπικό επίπεδο, φαίνεται να υπάρχει έλλειψη γνώσης ή πρόσβασης στις πιο πρόσφατες εκδόσεις του νόμου, καθώς και ανεπαρκής νομική κατάρτιση.

19. Σενεγάλη

Στη Σενεγάλη, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 22,7%. Ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων ποικίλλει ευρέως από 77,8% στο Νότο έως 6% στην Κεντρική περιοχή. Τα περισσότερα κορίτσια κόβονται πριν από την ηλικία των δέκα

ετών και περίπου τα τρία τέταρτα (72,2%) των γυναικών κόβονται μέχρι την ηλικία των πέντε ετών. Πάνω από το 50% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών «κόπηκαν, αφαιρέθηκαν σάρκες». Σχεδόν όλος ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται με «παραδοσιακούς εκτομείς». Το 80,1% των γυναικών και το 79,7% των ανδρών δεν πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Η Σενεγάλη έχει σύστημα αστικού δικαίου που βασίζεται στο γαλλικό δίκαιο και ο δικαστικός έλεγχος των νομοθετικών πράξεων πραγματοποιείται στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Το Σύνταγμα της Σενεγάλης (αναθεωρήθηκε το 2001) δεν αναφέρεται ρητά στη βία κατά γυναικών και κοριτσιών ή σε επιβλαβείς πρακτικές. Γενικότερα, το άρθρο 5 απαγορεύει τις διακρίσεις και το άρθρο 7 εγγυάται την ισότητα ανδρών και γυναικών. Αν και δεν αναφέρεται άμεσα στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, το άρθρο 7 παρέχει προστασία έναντι κάθε σωματικού ακρωτηριασμού ως εξής: «Ο άνθρωπος είναι ιερός. Είναι απαραβίαστος. Το κράτος έχει υποχρέωση να τον σέβεται και να τον προστατεύει. Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, στην ελευθερία, στην ασφάλεια, στην ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, στη σωματική ακεραιότητα, ιδίως στην προστασία από όλους τους σωματικούς ακρωτηριασμούς».

Η πρώτη νομοθεσία στη Σενεγάλη που απαγόρευε ρητά τον ΑΓΓΟ ήταν το άρθρο 299 bis που εισήχθη τον Ιανουάριο του 1999 στον Ποινικό Κώδικα του 1965 (άρθρο 299 bis). Αυτός είναι ο κύριος νόμος στη Σενεγάλη που ποινικοποιεί και τιμωρεί την πρακτική του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 299 bis ορίζει τον ΑΓΓΟ ως βλάβη στο γεννητικό όργανο του γυναικείου ατόμου με «ολική ή μερική εκτομή ενός ή περισσότερων στοιχείων του, εμφύσηση, αναισθησία ή οποιοδήποτε άλλο μέσο» και προμήθεια ΑΓΓΟ. Αυτό το άρθρο ποινικοποιεί επίσης την υποβολή ή την υποκίνηση ΑΓΓΟ. Το άρθρο 49 του αρχικού Ποινικού Κώδικα του 1965 ποινικοποιούσε και τιμωρούσε όποιον γνωρίζει ότι ένα έγκλημα, γενικά, πρόκειται να διαπραχθεί, αλλά δεν το αναφέρει στις αρμόδιες αρχές. Ωστόσο, το άρθρο 299a δεν αντιμετωπίζει άμεσα την αδυναμία αναφοράς του ΑΓΓΟ, είτε έχει λάβει χώρα είτε σχεδιάζεται. Επιπλέον, ο νόμος αριθ. 2005-18 (ημερομηνία 5 Αυγούστου 2005) για την Αναπαραγωγική Υγεία στη Σενεγάλη ορίζει στο άρθρο 4 ότι οι σχετικές υπηρεσίες που πρέπει να παρέχονται από την κυβέρνηση περιλαμβάνουν εκείνες που αφορούν ειδικά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, τη σεξουαλική κακοποίηση και πρακτικές επιβλαβείς για την αναπαραγωγική υγεία. Το άρθρο 13 ορίζει περαιτέρω ότι «Όλες οι μορφές βίας, σεξουαλικής κακοποίησης ή απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης τιμωρούνται σύμφωνα με τις ισχύουσες ποινικές διατάξεις».

Σύμφωνα με τις διαθέσιμες πληροφορίες, ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στη Σενεγάλη και σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ συνεχίζουν να πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Ενώ υπάρχουν ανεπιβεβαίωτες αναφορές ότι ο ιατρικός ΑΓΓΟ στη Σενεγάλη αυξάνεται, η έλλειψη ενημερωμένων, ακριβών δεδομένων καθιστά αδύνατη την επιβεβαίωση εάν πρόκειται για ένα αυξανόμενο πρόβλημα. Σε περίπτωση που ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας, ο νόμος στη Σενεγάλη απαγορεύει και ποινικοποιεί τον ιατρικό ακρωτηριασμό σύμφωνα με το άρθρο 299 bis, το οποίο ορίζει ότι «Εάν η πράξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται ή διευκολύνεται από μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού επάγγελμα, επιβάλλεται η ανώτατη ποινή».

Η Σενεγάλη συνορεύει με άλλες χώρες όπου η επικράτηση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων παραμένει υψηλή και η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, όπως η Γουινέα, η Γουινέα Μπισάου, το Μάλι,

η Μαυριτανία και η Γκάμπια. Η μετακίνηση των οικογενειών και των κοπτών πέρα από τα σύνορα για τον ακρωτηριασμό και την αποφυγή της δίωξης παραμένει πρόβλημα για τη Σενεγάλη και τα κορίτσια που ζουν σε κοινότητες στο νότο της χώρας είναι ιδιαίτερα ευάλωτα. Έχουν γίνει αρκετές προσπάθειες συνάντησης με ενδιαφερόμενα μέρη από γειτονικές χώρες και συζήτηση σχετικά με τον τρόπο επίλυσης αυτού του ζητήματος. Ωστόσο, ο νόμος ως έχει δεν υποστηρίζει αυτό το έργο αφού το άρθρο 299 bis δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται σε ή από πολίτες της Σενεγάλης σε άλλες χώρες.

Το άρθρο 299α ορίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για την παράβαση του. Η εκτέλεση ή η απόπειρα εκτέλεσης ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως πέντε χρόνια, εάν η διαδικασία του ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, η ποινή θα είναι ισόβια καταναγκαστική εργασία, η προμήθεια, η υποβοήθηση ή η υποκίνηση ΑΓΓΟ επισύρει επίσης ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως πέντε χρόνια και η ανώτατη ποινή ισχύει εάν μέλη των ιατρικών ή παραϊατρικών επαγγελματιών εκτελούν ή βοηθούν μια διαδικασία ΑΓΓΟ. Ενώ το άρθρο 299 bis δεν ποινικοποιεί ούτε ορίζει τιμωρία για την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ, το άρθρο 49 του Ποινικού Κώδικα ορίζει ότι η γενική παράλειψη αναφοράς εγκλήματος ή αδικήματος κατά της σωματικής ακεραιότητας ενός ατόμου τιμωρείται με φυλάκιση από τρεις μήνες έως πέντε χρόνια και πρόστιμο μεταξύ 25.000 και 1 εκατομμυρίου φράγκων (περίπου 45-1.8006 δολάρια ΗΠΑ).

Από την τροποποίηση του Ποινικού Κώδικα το 1999, ελάχιστες διώξεις για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων έχουν λάβει χώρα στη Σενεγάλη (μόλις οκτώ συνολικά, σύμφωνα με πολλές αναφορές). Οι λεπτομέρειες της υπόθεσης είναι πολύ περιορισμένες και οι πληροφορίες σχετικά με το εάν τηρήθηκαν οι ποινές δεν είναι ευρέως διαθέσιμες. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF δεν απαριθμούσε συλλήψεις, υποθέσεις ή καταδίκες για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σενεγάλη το 2016. Η Έκθεση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για το 2017 αναφέρει επίσης ότι καμία υπόθεση δεν διώχθηκε κατά τη διάρκεια του έτους. Άλλοι σχολιαστές αναφέρουν ορισμένες μεμονωμένες περιπτώσεις ως εξής: Τον Μάιο του 2010, το Εφετείο του Kaolack καταδίκασε έναν δράστη που διέπραξε ΑΓΓΟ σε έξι μήνες φυλάκιση και οι συνεργοί καταδικάστηκαν σε ποινή φυλάκισης τριών μηνών. Τον Ιούλιο του 2007, το Περιφερειακό Δικαστήριο της Κόλντα έκρινε μια υπόθεση στην οποία ένα παιδί είχε πεθάνει μετά από ακρωτηριασμό. Σε ποινή φυλάκισης τριών μηνών με αναστολή καταδικάστηκε το άτομο που τέλεσε τον ΑΓΓΟ καθώς και δύο συνεργοί του. Αυτή η απόφαση στη συνέχεια καταδικάστηκε από ορισμένους παρατηρητές ως παραβίαση της ισχύουσας νομοθεσίας, καθώς ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο και επομένως το ποινικό δικαστήριο θα έπρεπε να είχε δικαιοδοσία και η ποινή να είχε καταναγκαστική εργασία ισόβια. Τον Απρίλιο του 2004, το Περιφερειακό Δικαστήριο της Κόλντα καταδίκασε έναν δράστη του ΑΓΓΟ σε φυλάκιση τριών μηνών και τον γονέα σε ποινή φυλάκισης έξι μηνών με αναστολή. Τον Φεβρουάριο του 2004, το περιφερειακό δικαστήριο της Κόλντα καταδίκασε έναν δράστη του ΑΓΓΟ και τον γονέα σε ποινές φυλάκισης έξι μηνών με αναστολή. Επιπλέον, το 2009, μια γιαγιά που κανόνισε τον ΑΓΓΟ στην 16 μηνών εγγονή της, και ο κόπτης που έκανε τον ακρωτηριασμό, καταδικάστηκαν σε έξι μήνες φυλάκιση στο Matam (αν και αφέθηκαν ελεύθεροι μετά από τρεις μήνες). Οι γονείς του παιδιού καταδικάστηκαν επίσης σε τρεις μήνες, αλλά στη συνέχεια έλαβαν χάρη. Η υπόθεση προκάλεσε πολλές συζητήσεις μεταξύ παραδοσιακών και θρησκευτικών ηγετών, οι οποίοι υπερασπίστηκαν το δικαίωμα να συνεχίσουν την πρακτική. Ενώ η υπόθεση

πέτυχε να φέρει τον νόμο στη δημόσια σκηνή μέσω της ευρείας κάλυψης των μέσων ενημέρωσης, δεν φάνηκε να ενθαρρύνει περαιτέρω διώξεις και προσπάθειες επιβολής του νόμου. Δεν έχουν αναφερθεί περιπτώσεις ιατρών που διώκονται για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στη Σενεγάλη.

Το Υπουργείο Γυναικών, Οικογένειας και Παιδιών είναι υπεύθυνο για τις εργασίες για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στη Σενεγάλη και ο συντονισμός πραγματοποιείται μέσω της Εθνικής Τεχνικής Επιτροπής για την Καταπολέμηση του ΑΓΓΟ (αποτελούμενη από κυβερνητικούς εκπροσώπους, στρατηγικούς εταίρους όπως διεθνείς και εθνικούς μη κυβερνητικούς οργανισμούς και τεχνικούς και χρηματοδοτικούς εταίρους όπως η UNICEF, η UNFPA και η USAid). Μετά την τροποποίηση του νόμου το 1999, η κυβέρνηση ενέκρινε ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης (2000–2005) για τη βελτίωση της δικτύωσης και του συντονισμού και την ενσωμάτωση του νόμου σε προγράμματα και εκπαίδευση. Ο στόχος ήταν να εξαλειφθεί ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων στη Σενεγάλη έως το 2015. Το 2008 η Σενεγάλη ήταν μια από τις πρώτες χώρες που έγινε μέρος του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και, το 2009, σε συνεργασία με την κυβέρνηση, ξεκίνησε ένα δεύτερο Εθνικό Σχέδιο Δράσης (ΕΣΔ) για την περίοδο 2010–2015. Το ΕΣΔ περιελάμβανε έναν προϋπολογισμό που δεσμεύτηκε για δραστηριότητες προβολής γύρω από την εθνική νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένης της εκπαίδευσης και της ευαισθητοποίησης (υπό την ευθύνη του Υπουργείου Δικαιοσύνης). Επιπλέον, εγκρίθηκε ένα εθνικό σχέδιο Παιδικής Προστασίας, το οποίο αντιμετώπιζε την εγκατάλειψη του ΑΓΓΟ, για την περίοδο 2016–2018. Μια Στρατηγική για την Ισότητα των Φύλων (2016–2026) και ένας Κώδικας για τα Παιδιά είναι επίσης υπό ανάπτυξη.

Η Σενεγάλη έχει ένα ευρύ δίκτυο διεθνών και εθνικών μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ) που εργάζονται για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και συνεργάζονται με το Κοινό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών και διάφορα κυβερνητικά υπουργεία, όπως Υγείας, Παιδείας, Δικαιοσύνης και Νεολαίας. Τα συνεχιζόμενα προγράμματα κατά του ακρωτηριασμού στη Σενεγάλη είναι καλά τεκμηριωμένα. περιλαμβάνουν την προώθηση του κοινοτικού διαλόγου και της εκπαίδευσης (όπως το έργο The Grandmother Project's Girls' Holistic Development), δημόσιες δηλώσεις εγκατάλειψης (συμπεριλαμβανομένου του Προγράμματος Ενδυνάμωσης της Κοινότητας του Tostan) και διάφορες εκστρατείες κατάρτισης και μέσων ενημέρωσης που απευθύνονται σε βασικούς επαγγελματίες και ακροατήρια με υψηλή επικράτηση κοινότητες. Οι ΜΚΟ και η κοινωνία των πολιτών έχουν κάνει προσπάθειες όλα αυτά τα χρόνια να διαδώσουν το περιεχόμενο του νόμου κατά του ΑΓΓΟ μέσω διαφόρων γραπτών υλικών και μεταφράσεων στις τοπικές γλώσσες, κάτι που ήταν απαραίτητο για την ευρύτερη κατανόηση. Τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν μια σταδιακή τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό μεταξύ των νεότερων γυναικών στη Σενεγάλη ως απάντηση σε αυτές τις προσπάθειες της κυβέρνησης και της κοινωνίας των πολιτών. Οι παρατηρήσεις της κοινωνίας των πολιτών σχετικά με τις συνεχιζόμενες εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και τη νομοθεσία στη Σενεγάλη περιλαμβάνουν τα ακόλουθα: Δεν ζητήθηκε η γνώμη των κοινοτήτων όταν συντάχθηκε αρχικά ο νόμος και λήφθηκαν ανεπαρκή μέτρα για την εκπαίδευση του κοινού και την προώθηση της υποστήριξης του νόμου μετά την εισαγωγή του το 1999. Ως εκ τούτου, θεωρείται από ορισμένους ακτιβιστές ως αναποτελεσματικό νομοσχέδιο που εφαρμόζεται σπάνια στην πράξη και εξακολουθεί να παρεξηγείται και να απορρίπτεται σε ορισμένες κοινότητες. Ο διάλογος γύρω από τον ΑΓΓΟ έχει γενικά αυξηθεί και, παρόλο που περισσότεροι άνθρωποι γνωρίζουν την ύπαρξη του νόμου, δεν είναι εξοικειωμένοι με το πραγματικό περιεχόμενο της νομοθεσίας

(συμπεριλαμβανομένου ορισμένων τοπικών αστυνομικών και δικαστικών αρχών). Οι κυρώσεις γενικά δεν επιβάλλονται αυστηρά, ούτε είναι σύμφωνες με αυτές που ορίζει ο νόμος. Ωστόσο, το Κοινό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών έχει σχολιάσει προηγουμένως ότι, αν και οι ποινές που έχουν επιβληθεί στις λίγες δικαστικές υποθέσεις μέχρι σήμερα φαίνονται επιεικείς, ακόμη και μια σύντομη ποινή φυλάκισης έχει τεράστιο κοινωνικό στίγμα στη Σενεγάλη. Οι παραδοσιακοί κόπτες έχουν σημαντική θέση στις κοινότητες και η φυλάκιση θεωρείται ισόβια ντροπή. Εξακολουθεί να υπάρχει έλλειψη διαθέσιμων πληροφοριών σχετικά με το νόμο σε διάφορες εθνικές και τοπικές γλώσσες και τα χαμηλά επίπεδα αλφαριθμητισμού σε ορισμένες κοινότητες απαιτούν μεγαλύτερη συνεχή χρήση διαφορετικών μορφών μέσων ενημέρωσης για να μεταδοθεί το μήνυμα. Τα θύματα του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων συχνά αγνοούν το νόμο ή δεν πιστεύουν ότι είναι χρήσιμο όταν η πρακτική έχει ήδη πραγματοποιηθεί ή/και δεν είναι πρόθυμα να καταγγείλουν τους δράστες, οι οποίοι ήταν πιθανότατα μέλη της οικογένειας. Η ελλιπής αναφορά περιπτώσεων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων παραμένει ο κανόνας στη Σενεγάλη. Υπάρχουν στοιχεία που υποδηλώνουν ότι έχουν γίνει αλλαγές στις πρακτικές του ΑΓΓΟ για να αποφευχθεί η δίωξη, συμπεριλαμβανομένης της διέλευσης των συνόρων και του ακρωτηριασμού είτε σε κορίτσια μικρότερης ηλικίας είτε σε μεγαλύτερες γυναίκες που είναι οι ίδιες μητέρες. Υπάρχουν συνεχείς προκλήσεις όσον αφορά τη συλλογή ακριβών πληροφοριών και δεδομένων σχετικά με τον ΑΓΓΟ για την ενημέρωση των προγραμμάτων κατά του ΑΓΓΟ, και η πρόσβαση σε λεπτομέρειες δικαστικών υποθέσεων που υπάγονται στη νομοθεσία είναι εξαιρετικά περιορισμένη.

Παραμένει μια σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ ορισμένων πολιτικών σχετικά με τον ΑΓΓΟ (πολιτική θέση έναντι προσωπικών πεποιθήσεων), η οποία εμποδίζει την πρόοδο. Αυτή είναι επίσης μια πρόκληση όπου οι δικαστές και η ίδια η αστυνομία προέρχονται από κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα, και απαιτείται περαιτέρω κατάρτιση για να αντιμετωπιστεί αυτό. Υπάρχει επίσης διαίρεση στις πεποιθήσεις γύρω από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μεταξύ των θρησκευτικών ηγετών, ιδιαίτερα στο νότιο τμήμα της χώρας, γεγονός που διαιωνίζει την πρακτική και ενθαρρύνει τη διεξαγωγή παράνομων τελετών μύησης. Σημειώνεται επίσης ότι ο νόμος στη Σενεγάλη δεν προστατεύει τις γυναίκες και τα κορίτσια που επιλέγουν να παραμείνουν άκοπα (ή τις οικογένειές τους) από υποτιμητική ή υβριστική γλώσσα ή από τον εξοστρακισμό από την κοινωνία και τη ζωή της τοπικής κοινότητας (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το άρθρο 299 bis του τροποποιημένου Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί και ορίζει τις τιμωρίες για την άσκηση, την προμήθεια και την υποβοήθηση της πρακτικής του ακρωτηριασμού στη Σενεγάλη. Ο νόμος ορίζει επίσης μια τιμωρία σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων εκτελείται από επαγγελματία ιατρό, αλλά δεν ποινικοποιεί τον διασυνοριακό ακρωτηριασμό, ο οποίος παραμένει πρόκληση σε ορισμένες κοινότητες. Η ισχύουσα νομοθεσία δεν τιμωρεί πλήρως την αποτυχία αναφοράς του ΑΓΓΟ, είτε έχει προγραμματιστεί είτε έχει λάβει χώρα. Αν και υπάρχει ευρέως διαδεδομένη γνώση του νόμου, το λεπτομερές περιεχόμενο και το νόημά του παραμένουν απρόσιτα και άγνωστα σε πολλές κοινότητες ασκούμενων, και η ανεπαρκής αναφορά του ΑΓΓΟ παραμένει μια τεράστια πρόκληση. Φαίνεται ότι υπάρχει αδύναμη επιβολή του νόμου και λίγες υποθέσεις έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο από τότε που θεσπίστηκε η νομοθεσία.

20. Κένυα

Στην Κένυα, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 21%. Η περιοχή με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι στα βορειοανατολικά. Το 42,6% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών που υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων κόπηκαν μεταξύ 10 και 14 ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 80,5% του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών πραγματοποιήθηκε από «παραδοσιακούς περιτομείς». Το 92,5% των γυναικών και το 88,8% των ανδρών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Η Κένυα έχει ένα μικτό νομικό σύστημα που περιλαμβάνει το αγγλικό κοινό δίκαιο, το ισλαμικό δίκαιο και το εθιμικό δίκαιο. Η χώρα έχει μια σχεδόν ομοσπονδιακή δομή με δύο διακριτά αλλά αλληλεξαρτώμενα επίπεδα διακυβέρνησης σε εθνικό και νομαρχιακό επίπεδο. Το Σύνταγμα της Κένυας (2010) αναθέτει την πολιτική υγείας και όλο το ποινικό δίκαιο στην εθνική κυβέρνηση. Το εθνικό δίκαιο υπερισχύει οποιουδήποτε νόμου που θεσπίζεται σε επίπεδο κομητείας και εφαρμόζεται επίσης όταν δεν υπάρχει νομοθετική ρύθμιση για ένα θέμα. Αν και το Σύνταγμα δεν αναφέρεται ρητά στον ΑΓΓΟ, το άρθρο 29(γ) παρέχει το δικαίωμα να μην «υπόκεινται σε οποιαδήποτε μορφή βίας» ή (στ) «της μεταχείρισης ή της τιμωρίας με σκληρό, απάνθρωπο ή ταπεινωτικό τρόπο». Το άρθρο 44 παράγραφος 3 ορίζει ότι «ένα άτομο δεν πρέπει να αναγκάζει άλλο άτομο να εκτελέσει, να τηρήσει ή να υποβληθεί σε οποιαδήποτε πολιτιστική πρακτική ή ιεροτελεστία». Επιπλέον, το άρθρο 53(δ) προστατεύει κάθε παιδί από «κακομεταχείριση, παραμέληση, βλαβερές πολιτιστικές πρακτικές, κάθε μορφή βίας, απάνθρωπη μεταχείριση και τιμωρία». . . ! Ο νόμος περί απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, 2011 (FGM Act 2011), που τέθηκε σε ισχύ στις 4 Οκτωβρίου 2011, είναι η κύρια νομοθεσία που διέπει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων στην Κένυα. Είναι μια ομοσπονδιακή πράξη και ποινικοποιεί όλες τις μορφές ακρωτηριασμού, ανεξάρτητα από την ηλικία ή το καθεστώς ενός κοριτσιού ή μιας γυναίκας.

Ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων του 2011 είναι ένα ολοκληρωμένο νομοσχέδιο που ίδρυσε το Συμβούλιο κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων και καθορίζει τα αδικήματα και τις τιμωρίες για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων στην Κένυα. Το άρθρο 2 του νόμου του 2011 για τον ΑΓΓΟ δίνει σαφή ορισμό του ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή οποιαδήποτε επιβλαβή διαδικασία στα γυναικεία γεννητικά όργανα, για μη ιατρικούς λόγους» και περιλαμβάνει (α) κλειτοριδεκτομή, (β) εκτομή και (γ) εμφύσηση (με συνοδευτικούς ορισμούς για το καθένα). Οι μόνες εξαιρέσεις είναι μια «διαδικασία αλλαγής φύλου ή μια ιατρική διαδικασία που έχει γνήσιο θεραπευτικό σκοπό». Ωστόσο, ο νόμος δεν ορίζει την έννοια του «θεραπευτικού» σε αυτό το πλαίσιο. Το Μέρος IV (άρθρα 19–25) του Νόμου για τον ΑΓΓΟ του 2011 περιγράφει τα ποινικά αδικήματα που σχετίζονται με τις ακόλουθες πτυχές του ΑΓΓΟ: στο άρθρο 19 η εκτέλεση του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένων των ιατρών, στο άρθρο 20 προμήθεια, υποβοήθηση και συνέργεια στην πρακτική του ΑΓΓΟ, στο άρθρο 21 προμήθεια ατόμου για ακρωτηριασμό σε άλλη χώρα, στο άρθρο 22 επιτρέπει τη χρήση χώρων για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, στο άρθρο 23 κατοχή εργαλείων και εξοπλισμού για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ, στο άρθρο 24 παράλειψη αναφοράς της

επίγνωσης του ΑΓΓΟ σε αξιωματικό αστυνομικό ή εισαγγελέα, είτε η διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη, είτε έχει ήδη πραγματοποιηθεί είτε έχει προγραμματιστεί και στο άρθρο 25 η χρήση υποτιμητικής ή υβριστικής γλώσσας εναντίον μιας γυναίκας επειδή δεν έχει υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων (ή εναντίον ενός άνδρα επειδή παντρεύτηκε ή υποστήριξε τη γυναίκα αυτή). Η συγκατάθεση δεν αποτελεί απαλλαγή από το έγκλημα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Κένυα. Ούτε αποτελεί υπεράσπιση ο ισχυρισμός ότι ο κατηγορούμενος νόμιζε ότι είχε δοθεί τέτοια συγκατάθεση (άρθρο 19 παράγραφος 6). Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ του 2011 επιτρέπει επίσης σε οποιονδήποτε υπάλληλο επιβολής του νόμου, σύμφωνα με το άρθρο 26, να εισέλθει σε οποιονδήποτε χώρο για να εξακριβώσει εάν συνδέεται με οποιαδήποτε παραβίαση του νόμου. Επιπλέον, οι ακόλουθοι νόμοι της Κένυας αφορούν τον ΑΓΓΟ: Ο νόμος για τα παιδιά του 2001 (αναθεωρήθηκε το 2016), αναφέρει στο άρθρο 14 ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλει ένα παιδί σε γυναικεία περιτομή, πρόωρο γάμο ή άλλες πολιτιστικές τελετές, έθιμα ή παραδοσιακές πρακτικές που ενδέχεται να επηρεάσουν αρνητικά τη ζωή, την υγεία, την κοινωνική ευημερία, την αξιοπρέπεια ή τη σωματική ή ψυχολογική ανάπτυξη του παιδιού. Ως παιδί ορίζεται κάθε άτομο ηλικίας κάτω των 18 ετών. Το άρθρο 119 παράγραφος 1 στοιχείο η) του Νόμου για τα Παιδιά προβλέπει επίσης ότι το Δικαστήριο Ανηλίκων εκδίδει εντολή προστασίας εάν το παιδί «είναι κορίτσι, υποβάλλεται ή ενδέχεται να υποβληθεί σε γυναικεία περιτομή ή πρόωρο γάμο ή σε ήθη και έθιμα βλάπτει τη ζωή, την εκπαίδευση και την υγεία του παιδιού.» Η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται από ειδικευμένο άτομο, το οποίο ορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 113 παράγραφος 2 ως το παιδί, οι γονείς, ο κηδεμόνας ή ο συγγενής του παιδιού ή ο Διευθυντής Υπηρεσιών Παιδιών ή εξουσιοδοτημένος αξιωματικός. Ο νόμος περί προστασίας κατά της ενδοοικογενειακής βίας (2015) ορίζει την ενδοοικογενειακή βία σύμφωνα με το άρθρο 3 στοιχείο α) σημείο ii) ότι περιλαμβάνει τον «ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων» και σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 1 στοιχείο ζ) παρέχει τη δυνατότητα για τη θέσπιση εντολών προστασίας που καλύπτουν πιθανά θύματα κατά της δέσμευσης ή απειλών εμπλοκής «σε πολιτιστικές ή εθιμικές τελετές ή πρακτικές που κακοποιούν το προστατευόμενο άτομο». Τέλος, ο Ποινικός Κώδικας της Κένυας (αναθεωρήθηκε το 2014) σύμφωνα με το άρθρο 4 απαγορεύει τη σκόπιμη πρόκληση «σοβαρής βλάβης», η οποία περιλαμβάνει «οποιονδήποτε μόνιμο ή σοβαρό τραυματισμό σε οποιοδήποτε εξωτερικό ή εσωτερικό όργανο, μεμβράνη ή αίσθηση».

Ο ΑΓΓΟ στην Κένυα συνεχίζει να πραγματοποιείται κυρίως από παραδοσιακούς κόπτες, για το 74,9% των κοριτσιών ηλικίας 0-14 ετών και το 83,3% των γυναικών ηλικίας 15-49. Τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, υπήρξε κάποια ανησυχία σχετικά με την αυξανόμενη ιατρικοποίηση του ΑΓΓΟ στην Κένυα. με ισχυρισμούς ότι έχει αυξηθεί έως και 41% σε ορισμένες περιοχές και ότι οι επαγγελματίες του ιατρικού τομέα εκτελούν ακρωτηριασμό σε σπίτια, νοσοκομεία ή προσωρινές «κλινικές» κατά τη διάρκεια των σχολικών διακοπών, βασίζεται σε ένα μικρό δείγμα γυναικών και κοριτσιών, υποδηλώνει ότι το 14,8% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών και το 19,7% των κοριτσιών ηλικίας 0-14 ετών έχουν κοπεί από γιατρό. Από αυτά, τα περισσότερα γίνονται από νοσοκόμα/μαία. Μια μελέτη το 2016 έδειξε ότι η Κένυα είναι τρίτη στον κόσμο για περιπτώσεις ιατρικού ΑΓΓΟ. Όποιος εκτελεί ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που βρίσκονται υπό την επίβλεψη επαγγελματία ιατρού ή μαίας, διαπράττει ποινικό αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 1 του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2011, αν και υπάρχουν δύο εξαιρέσεις σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 3: (α) χειρουργικές επεμβάσεις που εκτελούνται από ιατρό και είναι απαραίτητες για τη σωματική ή

ψυχική υγεία του ατόμου. Ωστόσο, η αναγκαιότητα δεν μπορεί να προσδιοριστεί με βάση την κουλτούρα, τη θρησκεία, τα έθιμα ή άλλη πρακτική ενός ατόμου, (β) χειρουργικές επεμβάσεις που εκτελούνται από ιατρό, μαία ή φοιτητή ιατρικής, σε άτομα που βρίσκονται σε οποιοδήποτε στάδιο τοκετού ή έχουν μόλις γεννήσει, για σκοπούς που σχετίζονται με τον τοκετό ή τον τοκετό. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν προσδιορίζεται ρητά ως αδίκημα βάσει του νόμου περί ιατρών και οδοντιάτρων (αναθεωρήθηκε το 2012), αλλά σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 1 μπορεί να ασκηθεί πειθαρχική διαδικασία κατά ιατρού που διαπράττει αδίκημα σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα ή εμπλέκεται σε «οποιοδήποτε περιβόητη ή επαίσχυντη συμπεριφορά από επαγγελματική άποψη», η οποία θα έχει ως αποτέλεσμα τη διαγραφή από το ιατρικό μητρώο ή την ακύρωση της άδειας τους. Ομοίως, ο νόμος περί νοσοκόμων (αναθεωρημένος το 2012) δεν αφορά συγκεκριμένα τον ΑΓΓΟ, αλλά μια νοσοκόμα μπορεί να διαγραφεί από το μητρώο εάν κριθεί ένοχη για παράπτωμα από το Νοσηλευτικό Συμβούλιο της Κένυας.

Η Κένυα συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ ποικίλλει ευρέως, όπως η Σομαλία, το Νότιο Σουδάν, η Τανζανία και η Ουγκάντα. Η μετακίνηση των οικογενειών πέρα από τα σύνορα για τον ΑΓΓΟ παραμένει μια σύνθετη πρόκληση για την εκστρατεία για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Γυναίκες και κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες είναι ιδιαίτερα ευάλωτοι· για παράδειγμα, οι κοινότητες Pokot και Sabinu στα δυτικά σύνορα με την Ουγκάντα και η κοινότητα Kuria στα νότια σύνορα με την Τανζανία. Σύμφωνα με αναφορές των μέσων ενημέρωσης, κατά τη διάρκεια της «εποχής κοπής» του Δεκεμβρίου 2011 στην Κένυα, οικογένειες και παραδοσιακοί περιτομείς από την κοινότητα της Kuria έπαιρναν κορίτσια πέρα από τα σύνορα για να τα κόψουν στην Τανζανία. Η κίνηση μεταξύ της Κένυας και των γειτονικών της χωρών συνεχίστηκε έκτοτε, και μπορεί να είναι προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Πρόσφατες αναφορές, για παράδειγμα, υποδεικνύουν μια αυξανόμενη τάση για παντρεμένες γυναίκες από την Ουγκάντα να οδηγούνται πέρα από τα σύνορα στην Κένυα για να κοπούν μυστικά. Τα άρθρα 21 και 28 παράγραφος 1 του νόμου του 2011 για τον FGM ποινικοποιούν τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ δηλώνοντας ότι είναι αδίκημα για οποιονδήποτε πολίτη ή μόνιμο κάτοικο της Κένυας να «παίρνει άλλο άτομο από την Κένυα σε άλλη χώρα ή να κανονίζει να εισήχθη στην Κένυα από άλλη χώρα» για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ. Το άρθρο 28 παράγραφος 2 ορίζει περαιτέρω ότι ένα άτομο δεν μπορεί να καταδικαστεί για το αδίκημα εάν ένα τέτοιο άτομο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί στη χώρα όπου διαπράχθηκε το αδίκημα. Το άρθρο 29 του νόμου για τον FGM του 2011 ορίζει ποινικές κυρώσεις για όλα τα αδικήματα που ορίζονται στα άρθρα 19–24 ως εξής: φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών και/ή πρόστιμο τουλάχιστον 200.000 σελίνια (1.953 USD). Εάν η διαδικασία του ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, το άρθρο 19 παράγραφος 2 ορίζει ότι η μέγιστη ποινή είναι ισόβια κάθειρξη. Σύμφωνα με το άρθρο 25, η χρήση υποτιμητικής ή προσβλητικής γλώσσας υπόκειται σε τιμωρία φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών ή πρόστιμο τουλάχιστον 50.000 σελίνια (488 δολάρια ΗΠΑ) ή και τα δύο.

Το 2016 η Κοινότητα της Ανατολικής Αφρικής (η οποία περιλαμβάνει την Κένυα, το Νότιο Σουδάν, την Τανζανία και την Ουγκάντα) θέσπισε τον Νόμο περί Απαγόρευσης του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Ιδρυμάτων της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής (EAC Act) για να προωθήσει τη συνεργασία στη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μέσω της εναρμόνισης των νόμων και των πολιτικών και στρατηγικές για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ σε όλη την περιοχή. Ο νόμος για τον ΑΓΓΟ στοχεύει στην ευαισθητοποίηση σχετικά με τους κινδύνους του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και

προβλέπει την ανταλλαγή πληροφοριών, έρευνας και δεδομένων. Ο νόμος EAC ορίζει τον ΑΓΓΟ στο άρθρο 2 ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό του γυναικείου οργάνου για μη ιατρικούς λόγους» και ορίζει τους στόχους του στο άρθρο 3, που περιλαμβάνουν (α) απαγόρευση του ΑΓΓΟ ως «διεθνικού εγκλήματος» στα κράτη μέλη, (β) καθορισμός ελάχιστων κυρώσεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, (γ) ίδρυση θεσμών για την προώθηση της συνεργασίας και (δ) ανάπτυξη και εναρμόνιση πολιτικών, νόμων, στρατηγικών και προγραμμάτων για τη δίωξη παραβάτες, αποτρέπουν τον ΑΓΓΟ και παρέχουν υπηρεσίες σε θύματα και κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Το περιεχόμενο του περιφερειακού νόμου είναι παρόμοιο με τον νόμο του 2011 για τον FGM της Κένυας και ορίζει τις ακόλουθες κυρώσεις στο Μέρος II (Ακρωτηριασμός Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων και συναφή αδικήματα): άρθρο 4 παράγραφος 1 - η εκτέλεση ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών ετών, άρθρο 4 παράγραφοι 2 και 3 – ο «επιβαρυνμένος» ΑΓΓΟ επισύρει ποινή ισόβιας φυλάκισης. Ο «επιβαρυνμένος» ΑΓΓΟ συμβαίνει εάν η διαδικασία έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ή την αναπηρία του θύματος ή εάν έχει μολυνθεί από τον ιό HIV ή εάν ο δράστης είναι γονέας, κηδεμόνας ή εργαζόμενος στον τομέα της υγείας, άρθρο 10 – οποιοσδήποτε χρησιμοποιεί υποτιμητική ή υβριστική γλώσσα ή χλευάζει μια γυναίκα (ή τον άντρα σύντροφό της) επειδή υποβλήθηκε ή δεν υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, θα φυλακιστεί για τουλάχιστον έξι μήνες και άρθρο 11 – φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών ή πρόστιμο τουλάχιστον 1.000 \$ ΗΠΑ ή και τα δύο, ισχύει για οποιονδήποτε προμηθεύεται, βοηθά ή υποκινεί την πρακτική του ΑΓΓΟ (σύμφωνα με το άρθρο 5), συμμετέχοντας σε διασυνοριακό ΑΓΓΟ (κάτω από άρθρο 6), χρήση εγκαταστάσεων για ΑΓΓΟ (βάσει του άρθρου 7), κατοχή κοπτικών εργαλείων ή εξοπλισμού (σύμφωνα με το άρθρο 8) ή παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού που έχει λάβει χώρα, λαμβάνει χώρα ή σχεδιάζεται (σύμφωνα με το άρθρο 9). Περαιτέρω προστατευτικά μέτρα προβλέπονται στο άρθρο 12, το οποίο ορίζει ότι μπορεί να ζητηθεί αποζημίωση από τον δράστη για το θύμα του ΑΓΓΟ και στο άρθρο 13, σύμφωνα με το οποίο, εάν τα μέλη του κράτους βεβαιωθούν ότι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα κινδυνεύει να υποβληθεί FGM, μπορεί να εκδίδουν εντολές προστασίας. Το Μέρος IV (Διάφορες Διατάξεις) του νόμου EAC απαιτεί από τα κράτη μέλη να υιοθετήσουν ολοκληρωμένους νόμους για τον ΑΓΓΟ και να περιλαμβάνουν στους εθνικούς προϋπολογισμούς τους πόρους για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ακρωτηριασμό, την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης στα θύματα και την ανάληψη προγραμμάτων δημόσιας εκπαίδευσης και ευαισθητοποίησης σχετικά με τους κινδύνους του ΑΓΓΟ. Θα δημιουργηθεί μια περιφερειακή βάση δεδομένων για τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ, η οποία θα υποστηρίζεται από την ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με εγκληματικές πληροφορίες, την εκπαίδευση του βασικού προσωπικού και την ενίσχυση της διασυνοριακής ασφάλειας. Τέλος, ο νόμος ορίζει στο άρθρο 16, «Η παρούσα πράξη υπερισχύει των άλλων νόμων των Κρατών Εταίρων στους οποίους αναφέρονται οι διατάξεις του» (δηλαδή οι κυρώσεις μπορεί να είναι υψηλότερες από αυτές που ισχύουν επί του παρόντος στα κράτη μέλη).

Ενώ έχουν πραγματοποιηθεί ορισμένες συλλήψεις και έχουν προσαχθεί υποθέσεις στο δικαστήριο στην Κένυα από τότε που εισήχθη ο νόμος για τον FGM του 2011, γενικά, η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας και η επιβολή της παραμένουν πρόκληση. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην έλλειψη πόρων, στις δυσκολίες πρόσβασης σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές και στην περιορισμένη ικανότητα των υπαλλήλων επιβολής του νόμου. Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι δικαστές συχνά

διστάζουν να σεβαστούν την ελάχιστη στερητική της ελευθερίας ποινή που προβλέπει ο νόμος και οι ποινές επιβάλλονται συνήθως μειώθηκε ή ακυρώθηκε με έφεση. Μεταξύ 2011 και 2014, από τις 71 περιπτώσεις που αναφέρθηκαν στην Κένυα, οι 16 κατέληξαν σε καταδίκες, οι 18 σε αθωωτικές αποφάσεις και τέσσερις αποσύρθηκαν. Το 2014, οι υπόλοιπες 33 υποθέσεις εξακολουθούσαν να εκκρεμούν. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF απαριθμούσε 75 υποθέσεις που προσήχθησαν στο δικαστήριο και δέκα καταδικαστικές αποφάσεις στην Κένυα το 2016. Μερικά παραδείγματα περιπτώσεων περιλαμβάνουν: Το 2015, η ΗΜ κρίθηκε ένοχη για υποκίνηση ακρωτηριασμού σε ένα 12χρονο κορίτσι και καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών ετών και χρηματική ποινή. Στην έφεση, η ποινή της μειώθηκε σε ένα έτος. Ο δικαστής δήλωσε ότι αυτό ήταν πιο λογικό καθώς ήταν η πρώτη της παράβαση. Το 2015, η ΒΗΚ κρίθηκε ένοχη για υποβοήθηση του ακρωτηριασμού που διενεργήθηκε σε ένα δεκάχρονο κορίτσι και καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών ετών και χρηματική ποινή, εάν δεν πληρωθεί, θα επιφέρει ποινή φυλάκισης ενός έτους. Ο λόγος για αυτό ήταν ότι ήταν παραβάτης για πρώτη φορά. Το 2014, εις βάρος της PRN ασκήθηκε ποινική δίωξη για ακρωτηριασμό σε δύο κορίτσια. Αθώωθηκε από μία κατηγορία (σε ένα κορίτσι 16 ετών), αλλά καταδικάστηκε σε επτά χρόνια φυλάκιση για τη δεύτερη κατηγορία, η οποία αφορούσε ένα κορίτσι 11 ή 12 ετών. Η έφεσή της απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σε αυτό το δεύτερο κορίτσι ήταν ακούσιος. Το 2013, η LCN κρίθηκε ένοχη επειδή γνώριζε το αδίκημα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που διαπράχθηκε στην κόρη της. Καταδικάστηκε σε χρηματική ποινή, σε περίπτωση αθέτησης του οποίου θα εξέτιε φυλάκιση τριών ετών. Κατόπιν έφεσης, το δικαστήριο έκρινε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία της εισαγγελίας κατά του εκκαλούντος δεν ήταν ικανοποιητικά για να τηρηθεί το όριο που απαιτείται για να διαπιστωθεί πέραν πάσης αμφιβολίας ότι είχε διαπραχθεί αδίκημα και η καταδίκη ακυρώθηκε. Το 2012/13, η SMG και η RAM κρίθηκαν ένοχοι για παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού και εμπλοκή στην πρακτική της 16χρονης κόρης τους. Καταδικάστηκαν σε φυλάκιση τεσσάρων ετών. Κατόπιν έφεσης, αφέθηκαν ελεύθεροι λόγω διαδικαστικού λάθους του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Υπάρχει έλλειψη πληροφοριών σχετικά με οποιεσδήποτε υποθέσεις που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο ακρωτηριασμού που εκτελούνται από ιατρούς στην Κένυα. Μία περίπτωση που αναφέρθηκε αφορούσε μια γυναίκα που κόπηκε μετά τον τοκετό σε ιδιωτικό νοσοκομείο στο Ναϊρόμπι το 2005. Αν και ενημερώθηκε η αστυνομία, δεν έγινε καμία σύλληψη.

Το Μέρος II του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων του 2011 ίδρυσε το Συμβούλιο κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (το Συμβούλιο κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων) και ορίζει τις λειτουργίες του σύμφωνα με το άρθρο 5 ως εξής: (α) να σχεδιάζει, να επιβλέπει και να συντονίζει προγράμματα ευαισθητοποίησης του κοινού κατά του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, (β) συμβουλεύει την κυβέρνηση για θέματα που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ και την εφαρμογή του νόμου, (γ) σχεδιάζει και διαμορφώνει μια πολιτική για τον προγραμματισμό, τη χρηματοδότηση και τον συντονισμό όλων των δραστηριοτήτων που σχετίζονται με τον ΑΓΓΟ, (δ) παρέχει τεχνική και άλλες μορφές υποστήριξης σε ιδρύματα, οργανισμούς και άλλους φορείς κατά του ΑΓΓΟ, ε) σχεδιαστικά προγράμματα που στοχεύουν στην εξάλειψη του ΑΓΓΟ, (στ) διευκολύνει την κινητοποίηση πόρων για προγράμματα και δραστηριότητες κατά του ΑΓΓΟ· και (ζ) εκτελεί άλλες λειτουργίες που μπορεί να ανατεθούν από οποιονδήποτε γραπτό νόμο. Επιπλέον, ο νόμος του 2011 για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων απαιτεί σύμφωνα με το άρθρο

27 να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα από την κυβέρνηση της Κένυας για (α) την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ΑΓΓΟ, (β) την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης σε θύματα ακρωτηριασμού και (γ) την ανάληψη δημόσιας εκπαίδευσης και να ευαισθητοποιήσει τον λαό της Κένυας σχετικά με τους κινδύνους και τις δυσμενείς επιπτώσεις του ΑΓΓΟ. Τα πιο πρόσφατα θέματα και στρατηγικές για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ στην Κένυα εκτίθενται στο Στρατηγικό Σχέδιο του Συμβουλίου κατά του ΑΓΓΟ (2014–2018). Το 2014 δημιουργήθηκε επίσης μια τηλεφωνική γραμμή βοήθειας από τη μονάδα δίωξης κατά του ΑΓΓΟ. Το 2008, η Κένυα ήταν μία από τις πρώτες χώρες που έγινε μέρος του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Σε συνεργασία με το Συμβούλιο κατά του ΑΓΓΟ και το Γραφείο του Διευθυντή της Δημόσιας Εισαγγελίας, έχει υποστηρίξει προγράμματα και υπηρεσίες που περιλαμβάνουν την αναθεώρηση της Εθνικής Πολιτικής για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, την εφαρμογή κατευθυντήριων γραμμών για τους εισαγγελείς σχετικά με τον τρόπο χειρισμού υποθέσεων ΑΓΓΟ, την υποστήριξη των «κινητών δικαστηρίων πρωτοβουλία για την προσέγγιση της νομικής διαδικασίας πιο κοντά στην κοινότητα και στόχευση εκστρατειών ευαισθητοποίησης σε κοινότητες όπου λαμβάνει χώρα διασυννοριακός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων.

Η Κένυα έχει ένα ισχυρό δίκτυο μη κυβερνητικών οργανώσεων που εργάζονται σε προγράμματα για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ και συνεργάζονται με το Κοινό Πρόγραμμα του ΟΗΕ και διάφορες κυβερνητικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένου του Υπουργείου Υγείας και του Υπουργείου Δημόσιας Υπηρεσίας, Νεολαίας και Φύλου. Τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν μια σταδιακή τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό μεταξύ των νεότερων γυναικών στην Κένυα ως απάντηση σε αυτές τις προσπάθειες της κυβέρνησης και της κοινωνίας των πολιτών. Ωστόσο, εξακολουθούν να υπάρχουν πολλές ανησυχίες μεταξύ των μελών της κοινωνίας των πολιτών σχετικά με την περιορισμένη αποτελεσματικότητα και εφαρμογή του νόμου της Κένυας, και προτρέπουν την κυβέρνηση να εξετάσει μια σειρά από τρέχοντα ζητήματα ως εξής. Η Κυβέρνηση θα πρέπει να εμπλέξει τις κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα στη σύνταξη των νόμων, έτσι ώστε να σφυρηλατείται η ευθύνη και η κατανόηση σε τοπικό επίπεδο. Η επίγνωση του περιεχομένου και της σημασίας του νόμου για τον FGM του 2011 παραμένει πολύ χαμηλή σε πολλές αγροτικές κοινότητες. Η διάδοση πρέπει να βελτιωθεί. Ο νόμος δεν έχει μεταφραστεί στις τοπικές γλώσσες και η γλώσσα που χρησιμοποιείται στο νόμο δεν είναι εύκολα κατανοητή. Ο νόμος εξακολουθεί να μην εφαρμόζεται πλήρως (το Γραφείο του Διευθυντή της Δημόσιας Εισαγγελίας έχει μικρή ικανότητα να διερευνήσει, προτείνεται) και μέχρι σήμερα έχουν γίνει λίγες επιτυχείς διώξεις. Ως εκ τούτου, πολλές κοινότητες εξακολουθούν να εκτελούν ακρωτηριασμό ή να βρίσκουν στρατηγικές για να αποφύγουν τον εντοπισμό τους (για παράδειγμα, πραγματοποιώντας ΑΓΓΟ λίγες ώρες μετά τη γέννηση). Υπάρχει μια σύγκρουση συμφερόντων όπου οι ίδιοι οι δικαστές προέρχονται από κοινότητες που ασκούν το επάγγελμα και απαιτείται περαιτέρω εκπαίδευση για την αντιμετώπιση αυτού. Γενικότερα, τόσο το δικαστικό σώμα όσο και η αστυνομία χρειάζονται περισσότερη εκπαίδευση για το πώς να χειρίζονται υποθέσεις ΑΓΓΟ και χρειάζεται περισσότερη υποστήριξη και χρηματοδότηση από τις κυβερνήσεις της κομητείας. Τα κορίτσια μπορεί να μην γνωρίζουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι έγκλημα, μπορεί να είναι πολύ μικρά για να αναφέρουν την πρακτική ή δεν θέλουν να αναφέρουν τους γονείς τους ή τα μέλη της ευρύτερης οικογένειάς τους στην αστυνομία. Όπου αναφέρεται ΑΓΓΟ, η προστασία των μαρτύρων μπορεί επίσης να είναι αδύναμη, αποτρέποντας έτσι τις γυναίκες και τα κορίτσια από το να

καταθέσουν. Ορισμένες γυναίκες και κορίτσια αποφεύγουν επίσης να αναζητήσουν μετέπειτα ιατρική φροντίδα από φόβο μήπως εντοπιστούν. Οι άκοπες γυναίκες και τα κορίτσια δεν είναι απλώς ευάλωτα στη λεκτική κακοποίηση, μπορεί επίσης να τις αποφεύγουν στην κοινωνία και να αποκλείονται από οικογενειακές δραστηριότητες και κοινοτικές εκδηλώσεις. Όλα τα επαγγέλματα θα πρέπει να έχουν επίγνωση του νόμου και των ευθυνών τους όσον αφορά την ανταπόκριση σε γυναίκες και παιδιά που επηρεάζονται ή κινδυνεύουν από τον ΑΓΓΟ. Ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ αυξάνεται με ανησυχητικό ρυθμό σε ορισμένες περιοχές της Κένυας και ο νόμος δεν αποδεικνύεται αποτελεσματικός για την προσαγωγή των δραστών στο δικαστήριο. Απαιτείται αυξημένη παρακολούθηση των επαγγελματιών υγείας σε τομείς υψηλού κινδύνου και πρέπει να ενισχυθούν τα νομικά μέτρα σε περίπτωση που ένας επαγγελματίας ιατρός κριθεί ένοχος, συμπεριλαμβανομένης της διάταξης για ενδεχόμενη απαλλαγή από το επάγγελμα. Η συλλογή αποδεικτικών στοιχείων είναι μια διαρκής πρόκληση και δεν υπάρχει κατάλληλο πλαίσιο παρακολούθησης και αναφοράς για περιπτώσεις ΑΓΓΟ στην Κένυα. Επιπλέον, υπήρξε πρόσφατη συζήτηση σχετικά με τον νόμο για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2011 που αποτυγχάνει να απευθυνθεί σε εκείνες τις γυναίκες στην Κένυα που συμφωνούν με τον ΑΓΓΟ λόγω της έντονης πίεσης από την κοινωνία. Όταν άκοπες γυναίκες έχουν εξοστρακιστεί από την κοινότητά τους και στη συνέχεια συμφωνούν με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε απόγνωση, για να κερδίσουν την αποδοχή, κινδυνεύουν να συλληφθούν για βοήθεια και συνέργεια ή να μην αναφέρουν την πρακτική σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία. Μια πρόσφατη περίπτωση που αναφέρθηκε στα μέσα ενημέρωσης αφορούσε τρεις γυναίκες (ηλικίας 21, 29 και 30 ετών) που συνελήφθησαν επειδή υποβλήθηκαν σε ακρωτηριασμό στην κομητεία Nakuru τον Δεκέμβριο του 2017. Στο δικαστήριο, οι γυναίκες ισχυρίστηκαν ότι είχαν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό μόνο για να ενταχθούν στην κοινωνία και ότι είχαν υποστεί γελοιοποίηση και απομόνωση από άλλες γυναίκες στην κοινότητα και θεωρήθηκαν «ακάθαρτες». Κατηγορήθηκαν για άσκηση, προσθήκη και υποκίνηση ακρωτηριασμού, μαζί με τον σύζυγο μιας από τις γυναίκες. Υποστηρίζεται, ως εκ τούτου, ότι ο νόμος χρειάζεται περαιτέρω διευκρίνιση για να εξαιρεθούν από τη δίωξη όλα τα θύματα του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που υποτάσσονται στην πρακτική λόγω ακραίων κοινωνικών πιέσεων. Ένα εναλλακτικό επιχείρημα παρουσιάζεται επίσης στην Κένυα μετά από μια αναφορά που κατατέθηκε αρχικά τον Ιούλιο του 2017 από τον Δρ Tatu Kamau. Η υπόθεση ξεκίνησε στο Ανώτατο Δικαστήριο του Machakos τον Ιανουάριο του 2018, όταν ο Δρ Kamau υποστήριξε ότι ο νόμος FGM 2011 είναι αντισυνταγματικός, ότι οι ενήλικες γυναίκες πρέπει να έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν αν θα κοπούν ή όχι, και, εάν το κάνουν, θα πρέπει στη συνέχεια να έχουν πρόσβαση στην «καλύτερη διαθέσιμη ιατρική περίθαλψη». Ακτιβιστές κατά του ΑΓΓΟ ζητούν να αποσυρθεί αυτή η υπόθεση, αλλά αυτή τη στιγμή εξακολουθεί να εκδικάζεται στα δικαστήρια (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2011 στην Κένυα είναι ένας από τους πιο ολοκληρωμένους νόμους κατά του ΑΓΓΟ στην Αφρική. Ορίζει με σαφήνεια τον ΑΓΓΟ και ποινικοποιεί την εκτέλεση, την προμήθεια και την υποβοήθηση όλων των μορφών πρακτικής. Τόσο ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ όσο και ο διασυνωριακός ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται και τιμωρούνται βάσει αυτής της νομοθεσίας. Ο νόμος του 2011 για τον FGM αντιμετωπίζει επίσης την αποτυχία αναφοράς για τον ακρωτηριασμό, τη χρήση χώρων για τον ακρωτηριασμό, την κατοχή κοπτικών εργαλείων και τη χρήση υποτιμητικής γλώσσας κατά των άκοπων γυναικών. Η θέση της Κένυας ενισχύεται περαιτέρω από τον νόμο EAC και την υποχρέωσή της να εφαρμόζει το νόμο και να

συντονίζει τη δίωξη του ακρωτηριασμού σε όλη την περιοχή. Μέχρι σήμερα, ο νόμος FGM του 2011 δεν έχει εφαρμοστεί αυστηρά και λίγες επιτυχείς υποθέσεις έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο από τότε που εισήχθη η νομοθεσία. Πολλές ποινές μειώνονται ή ακυρώνονται συνήθως μετά από έφεση. Εξακολουθούν να υπάρχουν τεράστιες προκλήσεις για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τη νομοθεσία και την εκπαίδευση όλων των βασικών παραγόντων ώστε να χειρίζονται κατάλληλα τις υποθέσεις ΑΓΓΟ. Η ίδρυση του Συμβουλίου κατά του ΑΓΓΟ αποτελεί ένδειξη της ανησυχίας της κυβέρνησης να εξαλείψει τον ΑΓΓΟ και υπάρχει ένα ευρύ δίκτυο μη κυβερνητικών οργανώσεων και ακτιβιστών κατά του ακρωτηριασμού που εργάζονται σε κοινότητες σε όλη την Κένυα. Ωστόσο, εξακολουθούν να ανησυχούν ότι ο νόμος δεν επιτυγχάνει ό,τι μπορεί για να προστατεύσει τις γυναίκες και τα κορίτσια από τις κοινωνικές πιέσεις που θα περικοπούν τελικά, και υπάρχουν συνεχείς προκλήσεις για τη νομοθεσία και το περιεχόμενό της από όσους συνεχίζουν να υποστηρίζουν την πρακτική.

21. Τανζανία

Στην Τανζανία, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15-49 ετών είναι 10%. Οι περιοχές με τον υψηλότερο επιπολασμό βρίσκονται στο κέντρο και βόρεια της χώρας. Οι γυναίκες γενικά υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ως βρέφη ή μετά την ηλικία των 13 ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλος ο ΑΓΓΟ πραγματοποιείται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Το 95% των γυναικών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ δεν πιστεύουν ότι η πρακτική αυτή πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα της Τανζανίας βασίζεται στο αγγλικό κοινό δίκαιο και ο δικαστικός έλεγχος των νομοθετικών πράξεων περιορίζεται σε θέματα ερμηνείας. Παρόλο που το Σύνταγμα της Τανζανίας (1977) δεν αναφέρεται άμεσα σε επιβλαβείς πρακτικές ή στον ΑΓΓΟ, το άρθρο 9 επιβάλλει την υποχρέωση στο κράτος να σέβεται και να διατηρεί την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και δικαιώματα, να αναγνωρίζει ίσα δικαιώματα σε άνδρες και γυναίκες και να εξαλείφει κάθε μορφή διάκρισης. Το άρθρο 13 αναφέρεται περαιτέρω στην ισότητα και ορίζει ότι «όλα τα άτομα είναι ίσα ενώπιον του νόμου και δικαιούνται, χωρίς καμία διάκριση, προστασία και ισότητα ενώπιον του νόμου» και υποχρεώνει το κράτος να εφαρμόζει διαδικασίες που λαμβάνουν υπόψη ότι «κανένα άτομο δεν υπόκειται σε βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή ταπεινωτική τιμωρία ή μεταχείριση.» Το άρθρο 16 αναφέρει επίσης ότι «κάθε άτομο έχει δικαίωμα σεβασμού και προστασίας του ατόμου του» και «της ιδιωτικής ζωής του ατόμου του». Ο κύριος νόμος που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Τανζανία είναι ο νόμος περί ειδικών διατάξεων περί σεξουαλικών παραβάσεων του 1998 (SOSPA), ο οποίος τροποποίησε το Άρθρο 169 του Ποινικού Κώδικα και απαγορεύει τον ακρωτηριασμό σε κορίτσια κάτω των 18 ετών.

Το άρθρο 21 του SOSPA δεν δίνει ορισμό του ΑΓΓΟ. εισάγει μια νέα Ενότητα 169Α(1) στον Ποινικό Κώδικα που απαγορεύει την εκτέλεση και την προμήθεια ΑΓΓΟ ως εξής: στο άρθρο 169Α.-(ιβ) Οποιοδήποτε πρόσωπο, έχοντας την επιμέλεια, την κατηγορία ή τη φροντίδα οποιουδήποτε ατόμου κάτω των δεκαοκτώ ετών, κακομεταχειρίζεται, παραμελεί ή εγκαταλείπει αυτό το άτομο ή προκαλεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων ή προωθεί το άτομο αυτό να δεχθεί επίθεση, κακομεταχείριση, παραμελημένος ή εγκαταλειμμένος με τρόπο που είναι πιθανό να του προκαλέσει ταλαιπωρία ή τραυματισμό στην υγεία του,

συμπεριλαμβανομένου τραυματισμού ή απώλειας της όρασης ή της ακοής, ή μέλους ή οργάνου του σώματος ή οποιασδήποτε διανοητικής διαταραχής, διαπράττει το αδίκημα της σκληρότητας στα παιδιά. Επομένως, οποιοσδήποτε διαπράττει ακρωτηριασμό σε άτομο κάτω των 18 ετών που βρίσκεται υπό την κηδεμονία, την κατηγορία ή τη φροντίδα του θα υπόκειται σε τιμωρία. Η αποτυχία αναφοράς ΑΓΓΟ που έχει λάβει χώρα ή σχεδιάζεται δεν αντιμετωπίζεται άμεσα βάσει αυτού του νόμου. Επιπλέον, ο νόμος του 2009 για τα παιδιά προστατεύει άτομα κάτω των 18 ετών και το άρθρο 13 παράγραφος 1 καθιστά ποινικό αδίκημα η «υποβολή παιδιού σε βασανιστήρια ή άλλη σκληρή, απάνθρωπη τιμωρία ή ταπεινωτική μεταχείριση, συμπεριλαμβανομένης οποιασδήποτε πολιτιστικής πρακτικής που απανθρωποποιεί ή βλάπτει τη σωματική και ψυχική ευημερία ενός παιδιού.» Ως νόμος για την προστασία του παιδιού, το άρθρο 18 επιτρέπει επίσης στο δικαστήριο να εκδώσει εντολή περίθαλψης ή προσωρινή διαταγή φροντίδας για την απομάκρυνση του παιδιού από οποιαδήποτε επιβλαβή κατάσταση.

Ο επιπολασμός του ιατρικού ΑΓΓΟ φαίνεται να είναι χαμηλός στην Τανζανία, περίπου το 1-2% των γυναικών και των κοριτσιών πιστεύεται ότι κόβονται από επαγγελματία υγείας. Το SOSPA, σύμφωνα με το άρθρο 169Α, δεν αναφέρεται σε ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Αντιμετωπίζοντας το ιατρικό σφάλμα, ωστόσο, ο νόμος για επαγγελματίες υγείας, οδοντιάτρους και άλλους επαγγελματίες υγείας του 2016 ορίζει το επαγγελματικό παράπτωμα σύμφωνα με το άρθρο 3 ως όπου «ο ιατρός δεν ανταποκρίνεται στα πρότυπα συμπεριφοράς που αναμένονται μεταξύ των μελών του επαγγέλματος, και αυτή η υστέρηση θεωρείται ότι είναι απαράδεκτο ή ατιμωτικό για το επάγγελμα.» Αν και αυτός ο νόμος δεν αντιμετωπίζει επιβλαβείς πρακτικές όπως ο ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων, σύμφωνα με τα άρθρα 6 και 7 δίνει εξουσίες στο Ιατρικό Συμβούλιο που ιδρύθηκε βάσει του νόμου να προωθεί και να επιβάλλει την ιατρική δεοντολογία και να «προσοχή, μομφή, αναστολή από την πρακτική, διαγράψτε από το Μητρώο, τη λίστα και τη λίστα αφού κριθεί ένοχος και καταδικαστεί για αδίκημα επαγγελματικού παραπτώματος» οποιουδήποτε επαγγελματία. Αυτό περιλαμβάνει οποιονδήποτε μειώνει την εκτίμηση ή την ακεραιότητα του επαγγέλματος. Το 1995 ο Ιατρικός Σύλλογος της Τανζανίας δημοσίευσε τις Κατευθυντήριες Αρχές για την Ιατρική Ηθική και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Τανζανία (1995). Αυτό το έγγραφο σημειώνει στο άρθρο 7 (σχετικά με την «Ιατρική περίθαλψη για ευάλωτες και μειονεκτούσες ομάδες») ότι «οι κίνδυνοι για την υγεία του κοριτσιού περιλαμβάνουν δυσμενείς παραδοσιακές πρακτικές όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων» και απαιτεί από τους γιατρούς να «εκθέτουν τους κινδύνους τέτοιων πρακτικών με στόχο την αλλαγή τέτοιων πεποιθήσεων και στάσεων που τους υποστηρίζουν.» Επιπλέον, μια αναφορά στις ευθύνες των γιατρών για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων γίνεται στην Αρχή (σχετικά με την «Προαγωγή της Υγείας και την Προληπτική Ιατρική»), η οποία δηλώνει ότι θα πρέπει «να αναζητήσουν, μέσω της συμμετοχής της κοινότητας, για την τροποποίηση δυσμενών κοινωνικών συμπεριφορών, όπως ο πρόωρος γάμος, ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων, που έχουν επιβλαβείς επιπτώσεις στην υγεία των γυναικών».

Η Τανζανία έχει κοινά σύνορα με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ ποικίλλει, συμπεριλαμβανομένης της Κένυας και της Ουγκάντα. Η διασυνοριακή μετακίνηση των οικογενειών για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων παραμένει μια σύνθετη πρόκληση για την εκστρατεία για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Ανατολική Αφρική και οι γυναίκες και τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες μπορεί να είναι

ιδιαίτερα ευάλωτα. Σύμφωνα με δημοσιεύματα των μέσων ενημέρωσης, η μετακίνηση πέρα από τα σύνορα για τον ΑΓΓΟ συνεχίζεται μεταξύ Τανζανίας και Κένυας. Στην κοινότητα Kuria, για παράδειγμα, οι περιτομείς συνεχίζουν να περνούν από την Κένυα γνωρίζοντας ότι ο νόμος στην Τανζανία δεν είναι τόσο αυστηρός και ότι μπορεί να αποφύγουν τη δίωξη. Ενώ η αστυνομία εργάζεται με τους ομολόγους της στην Κένυα για την αντιμετώπιση αυτού του κινήματος (για παράδειγμα, στο την Ειδική Ζώνη Tarima/Rorya), η ισχύουσα εθνική νομοθεσία στην Τανζανία αποτυγχάνει να υποστηρίξει αυτές τις προσπάθειες με το να μην αντιμετωπίζει τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ. Το άρθρο 169Α δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διενεργείται σε ή από πολίτες της Τανζανίας σε άλλες χώρες. Ωστόσο, το άρθρο 6(β) του Ποινικού Κώδικα της Τανζανίας ορίζει ότι η δικαιοδοσία των Δικαστηρίων της Τανγκανίκα για τους σκοπούς του Κώδικα εκτείνεται σε «κάθε αδίκημα που διαπράττεται από πολίτη της Τανγκανίκα, σε οποιοδήποτε μέρος εκτός της Τανγκανίκα».

Το νέο άρθρο 169Α παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα, όπως αναφέρεται στο άρθρο 21 του SOSPA, ορίζει τις ακόλουθες κυρώσεις για οποιονδήποτε εκτελεί και προβαίνει στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Τανζανία: φυλάκιση τουλάχιστον πέντε ετών και που δεν υπερβαίνει τα 15 έτη, πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα 300.000 σελίνια (περίπου 135 δολάρια ΗΠΑ) ή τόσο το πρόστιμο όσο και η φυλάκιση. Ο δράστης θα κληθεί επίσης να καταβάλει αποζημίωση στο θύμα του εγκλήματος ύψους που θα καθορίσει το δικαστήριο. Επιπλέον, κάθε άτομο που παραβιάζει το άρθρο 13 παράγραφος 1 του Νόμου για τα Παιδιά του 2009, σύμφωνα με το άρθρο 14, υπόκειται σε καταδίκη σε πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τα πέντε εκατομμύρια σελίνια (περίπου 2.200 \$ ΗΠΑ) ή σε φυλάκιση για μια περίοδο που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες ή και τα δύο.

Το 2016 η Κοινότητα της Ανατολικής Αφρικής (η οποία περιλαμβάνει την Κένυα, το Νότιο Σουδάν, την Τανζανία και την Ουγκάντα) θέσπισε τον Νόμο περί Απαγόρευσης του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής (EAC Act) για να προωθήσει τη συνεργασία στη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μέσω της εναρμόνισης των νόμων, πολιτικές και στρατηγικές για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ σε ολόκληρη την περιοχή. Ο νόμος στοχεύει στην ευαισθητοποίηση σχετικά με τους κινδύνους του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και προβλέπει την ανταλλαγή πληροφοριών, έρευνας και δεδομένων. Ο νόμος EAC ορίζει τον ΑΓΓΟ στο άρθρο 2 ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό του γυναικείου οργάνου για μη ιατρικούς λόγους» και ορίζει τους στόχους του στο άρθρο 3, που περιλαμβάνουν (α) απαγόρευση του ΑΓΓΟ ως «διεθνικού εγκλήματος» στα κράτη μέλη, (β) καθορισμός ελάχιστων κυρώσεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, (γ) ίδρυση θεσμών για την προώθηση της συνεργασίας και (δ) ανάπτυξη και εναρμόνιση πολιτικών, νόμων, στρατηγικών και προγραμμάτων για τη δίωξη παραβάτες, αποτρέπουν τον ΑΓΓΟ και παρέχουν υπηρεσίες σε θύματα και κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Το περιεχόμενο του περιφερειακού νόμου είναι παρόμοιο με τον νόμο του 2011 για τον FGM της Κένυας και ορίζει τις ακόλουθες κυρώσεις στο Μέρος II (Ακρωτηριασμός Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων και συναφή αδικήματα): άρθρο 4 παράγραφος 1 - η εκτέλεση ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών ετών, άρθρα 4 παράγραφοι 2 και 3 – ο «επιβαρυνμένος» ΑΓΓΟ επισύρει ποινή ισόβιας κάθειρξης. Ο «επιβαρυνμένος» ΑΓΓΟ συμβαίνει εάν η διαδικασία έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ή την αναπηρία του θύματος ή εάν έχει μολυνθεί από τον ιό HIV ή εάν ο δράστης είναι γονέας, κηδεμόνας ή εργαζόμενος

στον τομέα της υγείας, άρθρο 10 – οποιοσδήποτε χρησιμοποιεί υποτιμητική ή υβριστική γλώσσα ή χλευάζει μια γυναίκα (ή τον άντρα σύντροφό της) επειδή υποβλήθηκε ή δεν υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, θα φυλακιστεί για τουλάχιστον έξι μήνες, άρθρο 11 – φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών ή πρόστιμο τουλάχιστον 1.000 \$ ΗΠΑ ή και τα δύο, ισχύει για οποιονδήποτε προμηθεύεται, βοηθά ή υποκινεί την πρακτική του ΑΓΓΟ (σύμφωνα με το άρθρο 5), συμμετέχοντας σε διασυνοριακό ΑΓΓΟ (κάτω από Άρθρο 6), χρήση εγκαταστάσεων για ΑΓΓΟ (βάσει του άρθρου 7), κατοχή κοπτικών εργαλείων ή εξοπλισμού (σύμφωνα με το άρθρο 8) ή παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού που έχει λάβει χώρα, λαμβάνει χώρα ή σχεδιάζεται (σύμφωνα με το άρθρο 9). Περαιτέρω προστατευτικά μέτρα προβλέπονται στο άρθρο 12, το οποίο ορίζει ότι μπορεί να ζητηθεί αποζημίωση από τον δράστη για το θύμα του ΑΓΓΟ και στο άρθρο 13, σύμφωνα με το οποίο, εάν τα μέλη του κράτους της EAC βεβαιωθούν ότι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα κινδυνεύει να υποβληθεί FGM, μπορεί να εκδίδουν εντολές προστασίας. Το Μέρος IV (Διάφορες Διατάξεις) του νόμου EAC απαιτεί από τα κράτη μέλη να υιοθετήσουν ολοκληρωμένους νόμους για τον ΑΓΓΟ και να συμπεριλάβουν στους εθνικούς προϋπολογισμούς τους πόρους για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ακρωτηριασμό, την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης στα θύματα και την ανάληψη προγραμμάτων δημόσιας εκπαίδευσης και ευαισθητοποίησης σχετικά με τους κινδύνους του ΑΓΓΟ. Θα δημιουργηθεί μια περιφερειακή βάση δεδομένων για τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ, η οποία θα υποστηρίζεται από ανταλλαγές εγκληματικών πληροφοριών, εκπαίδευση βασικού προσωπικού και ενίσχυση της διασυνοριακής ασφάλειας. Τέλος, και να σημειωθεί για την Τανζανία, ο νόμος ορίζει στο άρθρο 16, «Ο παρών νόμος υπερισχύει των άλλων νόμων των κρατών εταίρων με τους οποίους αναφέρονται οι διατάξεις του» (δηλαδή οι κυρώσεις μπορεί να είναι υψηλότερες από αυτές που ισχύουν επί του παρόντος στα κράτη μέλη).

Η επιβολή του νόμου κατά του ΑΓΓΟ στην Τανζανία ήταν ποικίλη και δεν υπάρχει πλήρης πληροφόρηση σχετικά με τον αριθμό των υποθέσεων που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο και την έκβαση τυχόν διώξεων. Έχει αναφερθεί ότι τα περισσότερα αστυνομικά τμήματα δεν διαθέτουν επαρκή τεκμηριωμένα αρχεία για υποθέσεις ΑΓΓΟ και αυτό υπονομεύει τις προσπάθειες για την εξάλειψη της πρακτικής. Έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων και οι κοινωνικές πιέσεις στα θύματα συχνά σημαίνουν ότι οι υποθέσεις αποσύρονται πριν φτάσουν στο δικαστήριο ή οι μάρτυρες αποτυγχάνουν να εμφανιστούν. Οι αναφορές των μέσων ενημέρωσης τα τελευταία χρόνια αποκαλύπτουν ότι η αστυνομία στις βόρειες συνοικίες της Τανζανίας, όπως η περιοχή Mara, προχώρησε σε ορισμένες συλλήψεις κατά τη διάρκεια της «περιοδικής περιόδου» του Δεκεμβρίου. Τα παραδείγματα περιλαμβάνουν: το Δεκέμβριο 2013 η αστυνομία στη βόρεια Τανζανία διέλυσε μια παράνομη τελετή ακρωτηριασμού και συνέλαβε 38 άτομα, μεταξύ των οποίων 7 κόφτες, 21 κορίτσια και τους γονείς τους. Ορισμένοι επρόκειτο να εμφανιστούν στο δικαστήριο, αλλά δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες για την υπόθεση, το Δεκέμβριο 2016 οκτώ γυναίκες συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν ότι έκαναν ακρωτηριασμό σε εκατοντάδες κορίτσια στην περιοχή Tarime., το Δεκέμβριος 2016 δύο γυναίκες κατηγορήθηκαν για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε ένα 14χρονο κορίτσι στην περιοχή Serengeti. Οι γυναίκες – η γιαγιά της και ο κόφτης – καταδικάστηκαν σε τρία χρόνια φυλάκιση και πρόστιμα 300.000 σελίνια η καθεμία και διατάχθηκαν να πληρώσουν στο έφηβο θύμα 2 εκατομμύρια σελίνια η καθεμία ως αποζημίωση μετά την ολοκλήρωση της ποινής τους και τον Ιανουάριο 2017 μια 16χρονη ανύπαντρη μητέρα και η προγιαγιά της συνελήφθησαν στην περιοχή

Manyara μετά τον θάνατο ενός νεογέννητου κοριτσιού μετά την εκτέλεση ακρωτηριασμού από τη μεγαλύτερη γυναίκα στο βρέφος όταν ήταν μόλις πέντε ημερών παλαιός. Δεν υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες για την υπόθεση.

Το Υπουργείο Υγείας, Κοινοτικής Ανάπτυξης, Φύλου, Ηλικιωμένων και Παιδιών είναι υπεύθυνο για θέματα που σχετίζονται με τη βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών στην Τανζανία. Η στρατηγική για την αντιμετώπιση επιβλαβών πρακτικών, όπως ο ΑΓΓΟ και οι γάμοι παιδιών, ορίζεται στο Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τον Τερματισμό της Βίας κατά των Γυναικών και των Παιδιών 2017–2022. Καθορίζει τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της ανάπτυξης ενός επικοινωνιακή στρατηγική και εκστρατείες υπεράσπισης στις οποίες συμμετέχουν θρησκευτικοί και σημαντικοί ηγέτες και υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής «για την προώθηση θετικών κανόνων και αξιών και την αντιμετώπιση των ανισοτήτων μεταξύ των φύλων» μέσω του κοινοτικού διαλόγου, της συλλογής δεδομένων και της κατάρτισης σε δέκα περιφέρειες. Όσον αφορά το νόμο, το Σχέδιο στοχεύει να δεσμεύσει τις αστυνομικές δυνάμεις και τις τοπικές αρχές για να ανταποκριθούν με ευαισθησία και κατάλληλα σε περιπτώσεις ακρωτηριασμού. Η κυβέρνηση συνεργάζεται με μια σειρά διεθνών και εθνικών μη κυβερνητικών οργανώσεων, συμπεριλαμβανομένου του Συνασπισμού της Τανζανίας κατά του ΑΓΓΟ. Μέλη, όπως το Δίκτυο κατά του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, πραγματοποιούν διάφορες παρεμβάσεις, συμπεριλαμβανομένων εκστρατειών ευαισθητοποίησης και εκπαιδευτικών εργαστηρίων σε κοινότητες ασκούμενων. Λειτουργούν επίσης ασφαλή καταφύγια για κορίτσια που δραπετεύουν από τον ακρωτηριασμό και εκπαιδεύουν την τοπική αστυνομία και δικαστές για να διασφαλίσουν ότι ο νόμος γίνεται κατανοητός και το σύστημα δικαιοσύνης είναι προσβάσιμο σε όλα τα μέλη της κοινότητας (μέσω της ίδρυσης «Police Gender Desks» σε περιφερειακό και περιφερειακό επίπεδο). Άλλες στρατηγικές για την καταπολέμηση του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων περιλαμβάνουν την εισαγωγή μαθημάτων για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων για φοιτητές ιατρικής, υγείας και κοινωνικών επιστημών σε τρία πανεπιστήμια.

Αν και τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν μια σταδιακή τάση προς χαμηλότερο επιπολασμό του ΑΓΓΟ μεταξύ των νεότερων γυναικών στην Τανζανία ως απάντηση στις προσπάθειες της κυβέρνησης και της κοινωνίας των πολιτών, εξακολουθούν να υπάρχουν ανησυχίες σχετικά με την περιορισμένη αποτελεσματικότητα και εφαρμογή του νόμου κατά του ΑΓΓΟ, όπως: ανεπαρκής γνώση του νόμου, ανεπαρκείς αστυνομικούς πόρους και κακές μεθόδους έρευνας, απροθυμία των θυμάτων να καταθέσουν εναντίον μελών της οικογένειας και της κοινότητας, δωροδοκία τοπικών ηγετών και μελών του δικαστικού σώματος για την απόσυρση υποθέσεων, απειλές βίας από την κοινότητα κατά της αστυνομικής επέμβασης, και υιοθέτηση νέων τεχνικών για την αποφυγή της δίωξης, συμπεριλαμβανομένης της κοπής κοριτσιών. Η κοινωνία των πολιτών σημειώνει επίσης ότι ο νόμος αποτυγχάνει να υποστηρίξει τα κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές και που συνεχίζουν να τρέχουν και να αναζητούν καταφύγιο σε καταφύγια. Οι αστυνομικοί και οι δικαστικοί υπάλληλοι χρειάζονται επαρκή εκπαίδευση για την αντιμετώπιση υποθέσεων ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, και είναι αναγκαίο να επιταχυνθούν οι έρευνες και οι διώξεις και να παρέχεται επαρκής προστασία στα θύματα και στους μάρτυρες. Η κοινωνία των πολιτών προτρέπει επίσης να ενισχυθούν οι εθνικοί νόμοι για τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ για να υποστηρίξουν τις προσπάθειες της αστυνομίας και να αποθαρρύνουν τους Κενυάτες

κοπτήρες να ασκούν το επάγγελμα στην Τανζανία για να αποφύγουν τη δίωξη. Υπήρξαν επίσης εκκλήσεις προς την κυβέρνηση να τροποποιήσει το νόμο για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών όλων των ηλικιών, όχι μόνο αυτών κάτω των 18. Ο νόμος είναι επίσης δομημένος με τρόπο που αποδίδει ποινική ευθύνη μόνο σε όσους είναι γονείς, κηδεμόνες ή έχουν την επιμέλεια το κορίτσι και, ως εκ τούτου, σημαίνει ότι οι πιο κοντινοί στο θύμα είναι εκείνοι που είναι πιο πιθανό να αντιμετωπίσουν ποινικές διώξεις, συμπεριλαμβανομένων των παραδοσιακών επαγγελματιών και οποιουδήποτε τους βοηθά. Ο εθνικός νόμος δεν ποινικοποιεί επί του παρόντος τη χρήση υποτιμητικής γλώσσας κατά των άκοπων γυναικών, αν και αυτό αντιμετωπίζεται στον περιφερειακό νόμο EAC. Ωστόσο, εκτός από την προστασία από την καταχρηστική γλώσσα, οι άκοπες γυναίκες και τα κορίτσια (και οι οικογένειές τους) θα πρέπει επίσης να προστατεύονται από το νόμο από κάθε μορφή εκφοβισμού και δράσης που τα αποκλείει από την κοινωνία, συμπεριλαμβανομένων των οικογενειακών και κοινοτικών δραστηριοτήτων (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το άρθρο 21 του SOSPA, το οποίο εισήγαγε το άρθρο 169A στον Ποινικό Κώδικα, ποινικοποιεί και τιμωρεί την εκτέλεση και την απόκτηση ακρωτηριασμού σε κορίτσια κάτω των 18 ετών από οποιονδήποτε έχει την επιμέλεια, την ευθύνη ή τη φροντίδα του κοριτσιού. Ωστόσο, δεν δίνει σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ, ούτε αντιμετωπίζει ρητά τον ιατρικό ΑΓΓΟ, τον διασυνωριακό ΑΓΓΟ ή την αποτυχία αναφοράς του ΑΓΓΟ. Η εφαρμογή και η επιβολή του νόμου παραμένει αδύναμη στις αγροτικές περιοχές της Τανζανίας, όπου ο επιπολασμός παραμένει υψηλός και πολλές υποθέσεις δεν εξελίσσονται στα δικαστήρια. Υπάρχει έλλειψη αστυνομικών πόρων, επαρκής κατάρτισης και τεκμηριωμένων αποδεικτικών στοιχείων και η γνώση του νόμου παραμένει ανεπαρκής. Η διασυνωριακή μετακίνηση μεταξύ Κένυας και Τανζανίας παραμένει μια τεράστια πρόκληση. Αν και παραμένουν πολλά κενά στην εθνική νομοθεσία, η κυβέρνηση της Τανζανίας, ως μέλος της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής, μπορεί να προχωρήσει με την πλήρη εφαρμογή του νόμου EAC που θεσπίστηκε το 2016. Αυτό υπερισχύει της εθνικής νομοθεσίας και είναι πολύ πιο ολοκληρωμένη νομοθετική ρύθμιση για την αντιμετώπιση του ακρωτηριασμού και την προώθηση της διασυνωριακής συμμετοχής.

22. Μπενίν

Στο Μπενίν, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 7,3%. Τα διαμερίσματα με τον μεγαλύτερο επιπολασμό βρίσκονται στα βόρεια. Από τα 12 τμήματα του Μπενίν, έξι καταγράφουν επικράτηση λιγότερο από 1%. Το 85,3% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών που έχουν υποβληθεί σε ΑΓΓΟ κόπηκαν πριν από την ηλικία των 15 ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλος ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται από «παραδοσιακούς κόπτες». Περίπου το 90% των ανδρών και των γυναικών πιστεύουν ότι η πρακτική δεν πρέπει να συνεχιστεί.

Το εγχώριο νομικό σύστημα του Μπενίν βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο γαλλικό σύστημα αστικού δικαίου και σε κάποιο εθιμικό δίκαιο. Το Σύνταγμα του Μπενίν (1990) δεν αναφέρεται ρητά σε επιβλαβείς πρακτικές ή ακρωτηριασμούς γυναικείων γεννητικών οργάνων. Το κράτος είναι υποχρεωμένο να σέβεται και να προστατεύει το ανθρώπινο πρόσωπο σύμφωνα με το άρθρο 8, και το δικαίωμα στην ακεραιότητα του προσώπου προστατεύεται περαιτέρω βάσει του άρθρου 15. Σύμφωνα με το άρθρο 18, «Κανείς δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια, ούτε σε κακομεταχείριση, ούτε σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση», και

σύμφωνα με το άρθρο 19, «κάθε άτομο ή οποιοσδήποτε πράκτορας του κράτους που θα κριθεί υπεύθυνος για . . . (μια τέτοια πράξη) . . . είτε με δική του πρωτοβουλία είτε υπό οδηγίες, θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το νόμο.» Το άρθρο 26 διασφαλίζει ότι οι άνδρες και οι γυναίκες είναι ίσοι έναντι του νόμου και ότι «το κράτος προστατεύει την οικογένεια και ιδιαίτερα τη μητέρα και το παιδί». Τέλος, έχει σημασία, το άρθρο 40 υποχρεώνει το κράτος να διαδίδει και να διδάσκει το περιεχόμενο του Συντάγματος και όλων των συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα επικυρώθηκε δεόντως από το Μπενίν σε όλες τις εθνικές γλώσσες και μέσω μαζικής επικοινωνίας (ιδιαίτερα από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση).

Ο πρώτος – και κύριος – νόμος που απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι ο νόμος αριθ. 2003-03 για την καταστολή του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων στη Δημοκρατία του Μπενίν, που εκδόθηκε στις 3 Μαρτίου 2003. Αυτό ενισχύθηκε από μεταγενέστερους νόμους: ο Νόμος αριθ. 2011-26 για την πρόληψη και την καταστολή της βίας κατά των γυναικών (Ιανουάριος 2012) – αυτός ο νόμος έχει ευρύτερη εφαρμογή καθώς το άρθρο 2 απαγορεύει «όλες τις πράξεις βίας κατά οποιασδήποτε γυναίκας . . . που οδηγεί ή ενδεχομένως οδηγεί σε βλάβη ή σωματικό, σεξουαλικό ή ψυχολογικό πόνο» και αναφέρεται συγκεκριμένα στον ΑΓΓΟ σύμφωνα με τον κύριο Νόμο 2003-03 και ο Νόμος αριθ. 2015-08 του Κώδικα για τα Παιδιά στη Δημοκρατία του Μπενίν – Τμήμα ΙΧ, άρθρα 185-188 αναφέρεται ρητώς στον ακρωτηριασμό που γίνεται σε παιδιά.

Το άρθρο 2 του βασικού νόμου αριθ. 2003-03 απαγορεύει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε όλες τις μορφές του. Το άρθρο 3 ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «κάθε μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων μιας γυναίκας ή/και οποιαδήποτε άλλη χειρουργική πράξη που εκτελείται στα όργανα [της γυναίκας]». Ωστόσο, από αυτόν τον ορισμό του νόμου εξαιρούνται οι χειρουργικές επεμβάσεις που γίνονται σε γεννητικά όργανα με ιατρική συνταγή. Τα άρθρα 4-9 του κύριου νόμου ορίζουν τα ακόλουθα αδικήματα και τις σχετικές κυρώσεις (άρθρο 4 – η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε γυναίκα, Άρθρο 5 – η διενέργεια ΑΓΓΟ σε ανήλικο κάτω των 18 ετών, άρθρο 6 – ΑΓΓΟ που καταλήγει σε θάνατο του θύματος, άρθρο 7 – βοήθεια, βοήθεια ή αίτημα για υπηρεσίες επαγγελματία ΑΓΓΟ, ή παροχή οδηγιών ή μέσων για την εκτέλεση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, άρθρο 8 – υποτροπή και άρθρο 9 – παράλειψη αποτροπής μιας πράξης ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, έχοντας ενημερωθεί ότι σχεδιαζόταν, και παράλειψη να την αναφέρετε αμέσως στον πλησιέστερο εισαγγελέα ή αστυνομικό τμήμα ποινικών ερευνών για νομικούς σκοπούς). Ο κύριος νόμος, στο άρθρο 10, απαιτεί επίσης ρητά από τους επαγγελματίες που εργάζονται σε ιατρικά κέντρα (είτε δημόσια είτε ιδιωτικά) να παρέχουν στα θύματα ΑΓΓΟ την κατάλληλη φροντίδα και βοήθεια που χρειάζονται και να ενημερώνουν τον εισαγγελέα ή τον πλησιέστερο αστυνομικό για κάθε υπόθεση που έχει ασκηθεί. στα κέντρα τους.

Επιπλέον, ο νόμος αριθ. 2011-26, η αντιμετώπιση της βίας κατά των γυναικών, έχει ευρύτερο πεδίο εφαρμογής: το άρθρο 2 απαγορεύει κάθε μορφή βίας κατά των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ΑΓΓΟ, ο οποίος ορίζεται περαιτέρω στο άρθρο 3 ως «όλες οι διαδικασίες συμπεριλαμβανομένης της μερικής ή ολικής αφαίρεσης των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή του εξωτερικού όργανα ή η βλάβη των γυναικείων γεννητικών οργάνων για πολιτιστικούς, θρησκευτικούς ή άλλους μη θεραπευτικούς λόγους.» Ωστόσο, ο νόμος δεν ορίζει τι μπορεί να αποτελεί «θεραπευτικό» λόγο.

Ο Νόμος αρ. 2015-08, ο «Κώδικας για τα Παιδιά», περιλαμβάνει επίσης έναν ορισμό του σεξουαλικού ακρωτηριασμού και του ακρωτηριασμού του ΑΓΓΟ στο

άρθρο 3: «μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων των θηλυκών και/ή οποιαδήποτε βλάβη σε αυτά τα όργανα». Απαγορεύει όλες τις μορφές σεξουαλικού ακρωτηριασμού παιδιών στο άρθρο 185, αλλά αποκλείει τη χειρουργική επεμβάσεις που πραγματοποιούνται σε γεννητικά όργανα με ιατρική συνταγή στο άρθρο 186. Η υποχρέωση καταγγελίας του ακρωτηριασμού και αναφοράς περιπτώσεων ορίζεται στο άρθρο 187: «Όποιος γνωρίζει περιπτώσεις σεξουαλικού ακρωτηριασμού παιδιού ενημερώνει αμέσως τον πλησιέστερο εισαγγελέα ή αστυνομικό».

Η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στο Μπενίν, σύμφωνα με τα διαθέσιμα δεδομένα: μόνο το 0,2% των γυναικών ηλικίας 15-49 ετών αναφέρεται ότι κόβονται από επαγγελματία υγείας. Ο νόμος στο Μπενίν δεν αναφέρεται άμεσα στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από μέλη του επαγγέλματος της υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον.

Τα ΜΜΕ αναφέρουν ότι οικογένειες από το Μπενίν εξακολουθούν να διασχίζουν τα σύνορα για να κόψουν τα κορίτσια τους. Η Μπουρκίνα Φάσο, ο Νίγηρας, η Νιγηρία και το Τόγκο αναφέρονται ως πιθανοί προορισμοί. Σύμφωνα με έναν τοπικό ακτιβιστή στη βορειοανατολική συνοριακή πόλη Ségbana, για παράδειγμα, άνθρωποι από τοπικές φάρμες «περνούν τακτικά τα σύνορα για να κοπούν στη Νιγηρία». Ωστόσο, ο Νόμος Αρ. 2003-03 δεν αφορά άμεσα τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ και δεν φαίνεται να υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος κανονισμός ή άλλη νομοθεσία σχετικά με τον ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται, εντός ή από πολίτες του Μπενίν σε άλλες χώρες.

Ο Νόμος αρ. 2003-03 (2003) θεσπίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για την παραβίασή του: στο άρθρο 4 – η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε γυναίκα επισύρει ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως τρία χρόνια και πρόστιμο μεταξύ 100.000 και δύο εκατομμυρίων φράγκων CFA (174–3.483 USD), στο άρθρο 5 – η εκτέλεση ακρωτηριασμού σε ανήλικο (κάτω των 18 ετών) επισύρει ποινή φυλάκισης από τρία έως πέντε χρόνια και πρόστιμο μέχρι τρία εκατομμύρια φράγκα CFA (5.228 USD), στο άρθρο 6 – εάν η διαδικασία ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, η ποινή κυμαίνεται από πέντε έως είκοσι χρόνια καταναγκαστικής εργασίας και πρόστιμο μεταξύ τριών και έξι εκατομμυρίων φράγκων CFA (5.228-10.456 \$ ΗΠΑ), στο άρθρο 7 – κάθε πρόσωπο που βοηθά, βοηθά ή ζητά τις υπηρεσίες ενός επαγγελματία ΑΓΓΟ ή του δίνει οδηγίες ή τα μέσα για να πραγματοποιήσει ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, θεωρείται συνεργός και υπόκειται στην ίδια ποινή με τον κύριο δράστη, στο άρθρο 8 – σε περίπτωση υποτροπής επιβάλλεται η μέγιστη ποινή χωρίς δυνατότητα αναστολής και στο άρθρο 9 – η αποτυχία να αποτραπεί η πραγματοποίηση προγραμματισμένου ακρωτηριασμού ή/και η παράλειψη ενημέρωσης των αρχών ή της αστυνομίας για μια πράξη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων αμέσως επισύρει πρόστιμο έως 100.000 φράγκα CFA (174 δολάρια ΗΠΑ).

Ο νόμος αριθ. 2011-26 (2012) προβλέπει ότι η ψυχολογική βία κατά μιας γυναίκας (η οποία περιλαμβάνει αρνητικό αντίκτυπο στα δικαιώματα και την αξιοπρέπειά της και βλάπτει τη σωματική ή ψυχική υγεία) επιφέρει πρόστιμο έως και ενός εκατομμυρίου φράγκων CFA (1.744 USD). Ο νόμος αριθ. 2015-08 (2015), ο Κώδικας για τα Παιδιά, ενισχύει τις κυρώσεις που απαριθμούνται στον κύριο νόμο του 2003 παραπάνω και προβλέπει ότι όποιος, έχοντας ενημερωθεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σχεδιάζεται σε ένα παιδί, δεν κάνει τίποτα για να αποτρέψει την πράξη, διώκεται ποινικά. για παράλειψη παροχής βοήθειας και καταδικάστηκε σε φυλάκιση μεταξύ έξι μηνών και δύο ετών και χρηματική ποινή μεταξύ 250.000 και 500.000 φράγκων CFA (436–872 δολάρια ΗΠΑ).

Ο βαθμός στον οποίο ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων τιμωρείται σύμφωνα με τη νομοθεσία στο Μπενίν δεν είναι πλήρως γνωστός και υπάρχει έλλειψη λεπτομερών, δημοσίως διαθέσιμων πληροφοριών σχετικά με υποθέσεις που προσάγονται στο δικαστήριο. Δεν κατέστη δυνατό να βρεθούν πρόσφατες περιπτώσεις όπου εφαρμόστηκαν οι νόμοι που αναφέρονται σε αυτήν την έκθεση.

Δεν είναι σαφές ποιες κυβερνητικές αρχές στο Μπενίν είναι υπεύθυνες για την επιβολή των νόμων που καλύπτουν τον ΑΓΓΟ, ούτε εάν υπάρχει επί του παρόντος συγκεκριμένο εθνικό σχέδιο δράσης. Τα κυβερνητικά τμήματα έχουν υποστηρίξει στο παρελθόν ενημερωτικές εκστρατείες μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ) ως μέρος των συνεχιζόμενων προσπαθειών για τον τερματισμό της πρακτικής. Οι τρεις νόμοι που περιγράφονται παραπάνω υποδεικνύουν ότι υπάρχει προθυμία σε εθνικό επίπεδο να αντιμετωπιστεί ο ΑΓΓΟ και ότι η εισαγγελία και η δικαστική αστυνομία θα πρέπει να διαδραματίσουν ρόλο στην απαγόρευση της πρακτικής, ως τα πρώτα σημεία επαφής σε περιπτώσεις ακρωτηριασμού.

Τα στοιχεία υποδηλώνουν ότι έχει σημειωθεί πρόοδος προς τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο Μπενίν μέσω έργων βάσης, όπως η ευαισθητοποίηση πρώην κοπτικών για να γίνουν σύμβουλοι στις κοινότητές τους. Τα προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ συνεχίζονται στο Μπενίν με χρηματοδότηση από διεθνείς πηγές, συμπεριλαμβανομένων έργων που σχεδιάζονται στις αγροτικές περιοχές του Alibori και του Borgou το 2018, με την υποστήριξη της канаδικής κυβέρνησης (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το Μπενίν απαγορεύει την πρακτική του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μέσω του νόμου αριθ. 2003-03 για την καταστολή του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων στη Δημοκρατία του Μπενίν, που εκδόθηκε στις 3 Μαρτίου 2003. Ενώ αυτό το νομοσχέδιο, ο νόμος αριθ. 2011-26 (2012) για τη βία κατά των γυναικών και ο νόμος αριθ. , προμηθευτείτε ή δεν αναφέρετε), δεν κατέστη δυνατό να εντοπιστούν πραγματικές περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόστηκαν αυτοί οι νόμοι. Ο νόμος δεν ασχολείται με τον διασυννοριακό ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων και οι αναφορές για συνεχιζόμενη κίνηση πέρα από τα σύνορα για την εφαρμογή της πρακτικής προκαλούν ανησυχία.

23. Τόγκο

Στο Τόγκο, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 4,7%. Η περιοχή με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι η Centrale, με 17,4%. το χαμηλότερο είναι το Maritime στο νότο, στο 0,4%. Τα διαθέσιμα στοιχεία δείχνουν ότι η κοπή είναι πιο συχνή σε κορίτσια κάτω των 5 ετών και κορίτσια ηλικίας 10–14 ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Το 94,7% των γυναικών και το 95,6% των ανδρών ηλικίας 15–49 ετών πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Το Τόγκο έχει ένα σύστημα αστικού δικαίου που βασίζεται στο γαλλικό μοντέλο αναμειγμένο με το εθιμικό δίκαιο. Το Σύνταγμα του Τόγκο (1992, τροποποιημένο το 2007) δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στη βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών, ούτε ασχολείται με επιβλαβείς πρακτικές ή τον ΑΓΓΟ. Το άρθρο 13 θέτει την υποχρέωση στο κράτος να εγγυάται τη ζωή, την ασφάλεια και τη σωματική και ψυχική ακεραιότητα κάθε ατόμου, και το άρθρο 21 ορίζει, «Το ανθρώπινο πρόσωπο είναι ιερό και απαραβίαστο» και «Κανείς δεν μπορεί να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή σε άλλες μορφές σκληρές, απάνθρωπες ή ταπεινωτικές μεταχειρίσεις». Ο κύριος νόμος σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γυναικείων

γεννητικών οργάνων στο Τόγκο είναι ο νόμος αριθ. 98-016, ημερομηνίας 17 Νοεμβρίου 1998, σχετικά με την απαγόρευση του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (νόμος αρ. 98-016). Ο νόμος αριθ. 2015-010, ο νέος Ποινικός Κώδικας του Τόγκο (Ποινικός Κώδικας), με ημερομηνία 24 Νοεμβρίου 2015, ποινικοποιεί επίσης την πρακτική του ΑΓΓΟ.

Ο κύριος νόμος, ο νόμος αριθ. 98-016, απαγορεύει όλες τις μορφές ΑΓΓΟ στο Τόγκο και ορίζει τον ΑΓΓΟ ως την ολική ή μερική αφαίρεση των εξωτερικών γεννητικών οργάνων βρεφών κοριτσιών, νεαρών κοριτσιών ή γυναικών και/ή όλες τις άλλες επεμβάσεις που αφορούν αυτά τα όργανα. Ωστόσο, το άρθρο 2 ορίζει επίσης ότι οι χειρουργικές επεμβάσεις σε γεννητικά όργανα που γίνονται με ιατρική συνταγή εξαιρούνται από αυτή την κατηγορία. Το άρθρο 3 ορίζει ότι οποιοδήποτε άτομο, είτε χρησιμοποιεί παραδοσιακές είτε σύγχρονες μεθόδους, που πραγματοποιεί, προμηθεύεται ή προωθεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι ένοχος εκούσιας βίας κατά του ατόμου που κοπεί και υπόκειται σε τιμωρία. Το άρθρο 6 όμως εξαιρεί από τις διατάξεις αυτές τους γονείς ή συγγενείς (μέχρι και 4ου βαθμού) των δραστών ή συνεργών. Το άρθρο 6 δημιουργεί επίσης μια θετική υποχρέωση για κάθε άτομο να αναφέρει οποιοδήποτε αδίκημα που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ σε μια δημόσια αρχή, είτε η πράξη του ΑΓΓΟ έχει ήδη συμβεί, είτε βρίσκεται σε εξέλιξη είτε σχεδιάζεται. Η παράλειψη να το πράξει υπόκειται σε τιμωρία. Ο νόμος αριθ. 98-016 δεν αφορά άμεσα τον ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας, ούτε τον διασυνωριακό ακρωτηριασμό (βλ. παρακάτω). Το άρθρο 217 του Ποινικού Κώδικα απαγορεύει επίσης όλες τις μορφές ακρωτηριασμού στο Τόγκο και το άρθρο 218 δίνει τον ίδιο ορισμό και εξαιρέσεις με τον νόμο αριθ. 98-016. Τα άρθρα 219-221 ποινικοποιούν και τιμωρούν οποιονδήποτε ασκεί ή προωθεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και, ως εκ τούτου, είναι ένοχος εκούσιας βίας. Το άρθρο 222 τιμωρεί επίσης την παράλειψη αναφοράς στις δημόσιες αρχές ΑΓΓΟ που έχει λάβει χώρα, βρίσκεται σε εξέλιξη ή σχεδιάζεται. Επιπλέον, οι ακόλουθοι νόμοι στο Τόγκο αφορούν τον FGM: Ο νόμος αριθ. 2007-005 για την αναπαραγωγική υγεία αναφέρεται στα δικαιώματα των γυναικών στην αναπαραγωγική υγεία στο άρθρο 2, και το άρθρο 11 ορίζει ότι καμία γυναίκα δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια και/ή βία, συμπεριλαμβανομένων βιασμού, εξαναγκασμού και παιδικών γάμων και ΑΓΓΟ. Ο νόμος αριθ. 2007-017, ο Κώδικας για τα Παιδιά, ορίζει στο άρθρο 243 ότι κανένα παιδί (που ορίζεται ως οποιοσδήποτε κάτω των 18 ετών) δεν υπόκειται σε παραδοσιακές ή σύγχρονες πρακτικές που βλάπτουν την ευημερία του και στα άρθρα 360-365 ορίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και ποινικοποιεί και τιμωρεί όσους ασκούν, προωθούν ή αποτυγχάνουν να τον αναφέρουν, σύμφωνα με τον κύριο νόμο, Νόμο αριθ. 98-016.

Η ιατρικοποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στο Τόγκο, σχεδόν όλες οι περιπτώσεις ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς ασκούμενους. Οι ισχύοντες νόμοι στο Τόγκο δεν αφορούν άμεσα τον ΑΓΓΟ, εάν πραγματοποιείται από επαγγελματία υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Οι χειρουργικές επεμβάσεις σε γεννητικά όργανα που εκτελούνται σύμφωνα με ιατρική συνταγή εξαιρούνται από τη γενική απαγόρευση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων βάσει του άρθρου 2 του νόμου αριθ. 98-016 και του άρθρου 218 του Ποινικού Κώδικα. Ωστόσο, η βάση (ιατρική ή άλλη) στην οποία μπορούν να συνταγογραφηθούν τέτοιες χειρουργικές επεμβάσεις δεν έχει καθοριστεί. Το άρθρο 7 του νόμου αριθ. 98-016 επιβάλλει στους υπεύθυνους για τις δημόσιες και ιδιωτικές εγκαταστάσεις υγείας να διασφαλίζουν ότι τα θύματα του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων λαμβάνουν την πιο κατάλληλη φροντίδα στα κέντρα ή στις εγκαταστάσεις τους. Οφείλουν επίσης να ενημερώσουν χωρίς καθυστέρηση τις

αρμόδιες δημόσιες αρχές, ώστε να μπορούν να παρακολουθήσουν πώς το θύμα είχε υποστεί ακρωτηριασμό και να προβούν σε κάθε αναγκαία νομική ενέργεια.

Το Τόγκο συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ ποικίλλει ευρέως, όπως το Μπενίν, η Μπουρκίνα Φάσο και η Γκάνα. Έχει αναφερθεί εδώ και πολλά χρόνια ότι η μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα για την άσκηση του ακρωτηριασμού είναι ένα πρόβλημα σε όλη την περιοχή και ότι οι ασκούμενοι και οι οικογένειες του ΑΓΓΟ συνεχίζουν να περνούν από γειτονικές κοινότητες στη Μπουρκίνα Φάσο και τη Γκάνα στο βόρειο Τόγκο για να αποφύγουν την επιβολή του νόμου. Δεν είναι σαφές σε ποιο βαθμό οι πολίτες του Τόγκο διασχίζουν τα σύνορα σε άλλες χώρες για τους σκοπούς του ακρωτηριασμού. Ο κύριος νόμος στο Τόγκο, ο νόμος αριθ. 98-016, δεν αφορά τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ. Δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί ρητά τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από ή από πολίτη του Τόγκο σε άλλη χώρα. Γενικότερα, ο Ποινικός Κώδικας εφαρμόζεται σε κάθε έγκλημα που διαπράττεται σε άλλη χώρα από πολίτη του Τόγκο (άρθρο 9) καθώς και σε κάθε αδίκημα που διαπράττεται στο εξωτερικό από πολίτη του Τόγκο, εάν η πράξη τιμωρείται επίσης από το δίκαιο της χώρας όπου έγινε δεσμευτεί, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά. Καθώς ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα, οποιοσδήποτε πολίτης του Τόγκο συμμετέχει στην πρακτική σε άλλη χώρα θα πρέπει να υπόκειται σε δίωξη.

Τόσο ο Νόμος Αρ. 98-016 όσο και ο Κώδικας για τα Παιδιά ορίζουν τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για την παραβίασή τους: Όποιος κριθεί ένοχος για εκτέλεση, συμμετοχή ή προώθηση του ΑΓΓΟ υπόκειται σε φυλάκιση από δύο μήνες έως πέντε χρόνια (σύμφωνα με το άρθρο 4 του νόμου αριθ. 98-016) ή σε φυλάκιση δύο έως πέντε ετών (σύμφωνα με το άρθρο 362 του Παιδικός Κώδικας) και/ή πρόστιμο από 100.000 έως 1.000.000 φράγκα CFA σύμφωνα με τους δύο νόμους (177–1.7696 \$ ΗΠΑ). Οι ποινές θα διπλασιάζονται σε περίπτωση υποτροπής. Εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος, το άρθρο 5 του νόμου αριθ. 98-016 και το άρθρο 363 του κώδικα για τα παιδιά αυξάνουν την ποινή σε φυλάκιση πέντε έως δέκα ετών. Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ στις δημόσιες αρχές, είτε έχει ήδη διεξαχθεί, λαμβάνει χώρα είτε σχεδιάζεται, τιμωρείται βάσει του άρθρου 6 του νόμου αριθ. 98-016 και του άρθρου 364 του κώδικα για τα παιδιά από ένα μήνα έως ένα έτος φυλάκιση ή πρόστιμο από 20.000 έως 500.000 φράγκα CFA (35–885 \$ ΗΠΑ). Ο πιο πρόσφατος Ποινικός Κώδικας του Τόγκο ορίζει επίσης ποινές για τον ΑΓΓΟ που διαφέρουν από τα παραπάνω: Το άρθρο 220 τιμωρεί όποιον είναι ένοχος για άσκηση ή προώθηση του ΑΓΓΟ με φυλάκιση πέντε έως δέκα ετών ή/και πρόστιμο από 5.000.000 έως 25.000.000 φράγκα CFA (8.845–44.211 USD). Οι ποινές θα διπλασιάζονται σε περίπτωση υποτροπής. Εάν ο ΑΓΓΟ καταλήξει στο θάνατο του θύματος, το άρθρο 221 αυξάνει την ποινή σε φυλάκιση 20 έως 30 ετών και πρόστιμο από 20.000.000 έως 50.000.000 φράγκα CFA (35.370–88.425 USD). Η παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ στις δημόσιες αρχές, είτε έχει ήδη διεξαχθεί, λαμβάνει χώρα είτε σχεδιάζεται, τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 222 με φυλάκιση από ένα έως πέντε χρόνια ή χρηματική ποινή από 1.000.000 έως 5.000.000 φράγκα CFA (ΗΠΑ \$1.769–8.845). Αυτές οι ποινές είναι υψηλότερες από αυτές που προβλέπονται είτε στον Νόμο Αρ. 98-016 είτε στον Κώδικα για τα Παιδιά. Ενώ όλοι αυτοί οι νόμοι ισχύουν στο Τόγκο, δεν ήταν δυνατό να επιβεβαιωθεί ποιες διατάξεις και ποινές θα υπερισχύουν σε ένα δικαστήριο.

Οι πληροφορίες που είναι διαθέσιμες στο κοινό για υποθέσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο στο Τόγκο είναι πολύ

περιορισμένες και είναι άγνωστο σε ποιο βαθμό η επιβολή του νόμου αποδεικνύεται επιτυχής σε περιοχές με υψηλότερη επικράτηση ή το αποτέλεσμα οποιωνδήποτε διώξεων που έγιναν τα τελευταία χρόνια. Μια Έκθεση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του 2016 για το Τόγκο σημείωσε, «Ο νόμος όμως σπάνια εφαρμόστηκε, επειδή οι περισσότερες περιπτώσεις συνέβησαν σε αγροτικές περιοχές όπου η επίγνωση του νόμου ήταν περιορισμένη ή τα παραδοσιακά έθιμα συχνά υπερισχύουν του νομικού συστήματος σε ορισμένες εθνοτικές ομάδες».

Οι βασικές κυβερνητικές υπηρεσίες που είναι αρμόδιες για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών στο Τόγκο περιλαμβάνουν το Υπουργείο Κοινωνικής Δράσης, Προώθησης Γυναικών και Αλφαριθμητισμού, το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Προστασίας και το Υπουργείο Δικαιοσύνης και Σχέσεων. Οι εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στο Τόγκο φαίνεται να ενσωματώνονται στη συνολική κυβερνητική στρατηγική για την καταπολέμηση της βίας λόγω φύλου, αλλά δεν υπάρχουν λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με αυτήν τη στρατηγική και, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει εντοπιστεί εθνικό σχέδιο δράσης για τον ΑΓΓΟ. Η Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση των Δικαιωμάτων του Παιδιού του 2016 στο Τόγκο σημείωσε ότι υπάρχει μια εθνική στρατηγική επικοινωνίας που στοχεύει σε παραδοσιακές πρακτικές όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων, και αυτό εφαρμόζεται με την υποστήριξη της UNICEF. Η στρατηγική στοχεύει σε τοπικές κοινότητες και θρησκευτικούς ηγέτες και συνεργάζεται με οργανώσεις βάσης για την επίτευξη δεσμεύσεων για τον τερματισμό της πρακτικής. Οι γυναίκες εκπαιδεύονται επίσης για τα δικαιώματά τους και αναπτύσσονται εναλλακτικές πηγές εισοδηματικών ευκαιριών για πρώην παραδοσιακούς επαγγελματίες του ΑΓΓΟ.

Ενώ τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν ότι ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο Τόγκο έχει μειωθεί σε νεότερες ηλικιακές ομάδες, η κοινωνία των πολιτών σημειώνει ότι η πρακτική συνεχίζεται ακόμη σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές, όπου πραγματοποιείται συχνά ως ιεροτελεστία μετάβασης στη γυναικεία ζωή και η πίεση παραμένει από κάποια τοπική κοινότητα και θρησκευτικούς ηγέτες να συνεχίσουν την πρακτική. Το 2012 η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του Παιδιού προέτρεψε την κυβέρνηση του Τόγκο όχι μόνο να ενισχύσει τις προσπάθειες για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις βλάβες του ΑΓΓΟ, αλλά και να επιβάλει την ισχύουσα εθνική νομοθεσία και να φέρει τους δράστες στη δικαιοσύνη. Οι παρατηρητές προτείνουν, ωστόσο, ότι θα χρειαστεί δέσμευση για περισσότερη χρηματοδότηση για να σημειωθεί πρόοδος. Υπάρχει επίσης ανησυχία ότι η εθνική νομοθεσία δεν ορίζει με σαφήνεια ποιες χειρουργικές επεμβάσεις σε γεννητικά όργανα παραμένουν νόμιμες βάσει της ισχύουσας νομοθεσίας. Ελλείψει σαφήνειας, υπάρχει ένα πιθανό κενό και δεν είναι σαφές εάν οι οικογένειες θα μπορούσαν να αποφύγουν τη δίωξη με τη λήψη ιατρικής συνταγής για να γίνει η διαδικασία από επαγγελματία υγείας (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, το Τόγκο έχει θεσπίσει αρκετούς εθνικούς νόμους που απαγορεύουν την πρακτική του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, του νόμου αρ. 98-016 και του Ποινικού Κώδικα. Αυτοί οι νόμοι ποινικοποιούν και επιβάλλουν σημαντικές κυρώσεις για την εκτέλεση και την προώθηση του ΑΓΓΟ, καθώς και για τη μη αναφορά του. Οι ποινές ποικίλλουν, ωστόσο, και δεν είναι σαφές ποια θα υπερισχύει σε ένα δικαστήριο. Η ισχύουσα νομοθεσία δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί ρητά τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ ή τον διασυννοριακό ΑΓΓΟ. Υπάρχει επίσης ανησυχία ότι οι απροσδιόριστες

χειρουργικές επεμβάσεις σε γεννητικά όργανα εξακολουθούν να εξαιρούνται από τη διώξη. Υπάρχει έλλειψη δημοσίως διαθέσιμων πληροφοριών σχετικά με τυχόν διώξεις μέχρι σήμερα εναντίον δραστών ακρωτηριασμού στο Τόγκο. Ενώ υπάρχει κυβερνητική υποστήριξη για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις βλάβες του ΑΓΓΟ, η επιβολή του νόμου φαίνεται να είναι αδύναμη και δεν υπάρχει αναφορά και καταγραφή περιπτώσεων ακρωτηριασμού.

24. Γκάνα

Στην Γκάνα, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 2,4%. Τα διαμερίσματα με τον υψηλότερο επιπολασμό είναι το Upper West (32,5%) και το Upper East (13,0%). όλες οι άλλες περιοχές είναι κάτω του 3%. Τα κορίτσια συνήθως υποβάλλονται σε ακρωτηριασμό πριν από την ηλικία των πέντε ετών. Η «αφαίρεση σάρκας» είναι ο πιο κοινός τύπος ακρωτηριασμού που εφαρμόζεται. Το 84% των περιπτώσεων ΑΓΓΟ πραγματοποιούνται από παραδοσιακούς επαγγελματίες που ονομάζονται wanzams. Το 94,4% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι η πρακτική αυτή πρέπει να σταματήσει.

Το νομικό σύστημα στην Γκάνα βασίζεται σε ένα μικτό σύστημα αγγλικού κοινού δικαίου και εθμικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Γκάνα, το οποίο ψηφίστηκε το 1992, δεν αφορά συγκεκριμένα τον ΑΓΓΟ, αλλά το άρθρο 15 ορίζει ότι «η αξιοπρέπεια όλων των προσώπων πρέπει να είναι απαραβίαστη» και ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια, σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή οποιαδήποτε άλλη κατάσταση που «μειώνει ή είναι πιθανό να υποβαθμίσει την αξιοπρέπεια και την αξία του ως ανθρώπου». Το άρθρο 26 παράγραφος 2 απαγορεύει όλες τις συνήθεις πρακτικές που «απανθρωπίζουν ή βλάπτουν τη σωματική και ψυχική ευημερία ενός ατόμου» και το άρθρο 28 παράγραφος 3 ορίζει περαιτέρω ότι κανένα παιδί δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία. Ιδιαίτερα σχετικό με τον ΑΓΓΟ, το άρθρο 39 παράγραφος 2 υποχρεώνει το κράτος να διασφαλίζει ότι «καταργούνται οι παραδοσιακές πρακτικές που βλάπτουν την υγεία και την ευημερία του ατόμου». Ο κύριος νόμος σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Γκάνα είναι ο νόμος περί εγκληματικών και άλλων αδικημάτων του 1960 (Νόμος 29), στο άρθρο 69Α (Ακρωτηριασμός Γυναικείου Φύλου) (COA 1960). Το 1994 ο νόμος περί Ποινικού Κώδικα (Τροποποίηση) εισήγαγε το άρθρο 69Α στο COA 1960 για να απαγορεύσει την «γυναικεία περιτομή». Το 2007 αυτό τροποποιήθηκε περαιτέρω σε «ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων» και αυξήθηκαν οι ποινές.

Το άρθρο 69Α του COA 1960 ορίζει έναν σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ και ποινικοποιεί την απόδοση του και όλων εκείνων που προμηθεύονται ή βοηθούν στην πρακτική, ως εξής: άρθρο 69Α παράγραφος 1 «Όποιος διενεργεί ακρωτηριασμό και αφαιρεί, ακρωτηριάζει ή ακρωτηριάζει με άλλον τρόπο ολόκληρο ή οποιοδήποτε μέρος των μικρών χειλέων, των μεγάλων χειλέων και της κλειτορίδας άλλου ατόμου, διαπράττει αδίκημα και θα υπόκειται σε τιμωρία. . .' Άρθρο 69Α παράγραφος 2 «Όποιος συμμετέχει ή ενδιαφέρεται για μια τελετουργική ή εθμική δραστηριότητα που υποβάλλει ένα άτομο σε ΑΓΓΟ διαπράττει αδίκημα και θα υπόκειται σε τιμωρία. . .' άρθρο 69Α παράγραφος 3 ορίζει τους ακόλουθους ορισμούς: «εκτομή» σημαίνει την αφαίρεση του πρόποδου, της κλειτορίδας και του συνόλου ή μέρους των μικρών χειλέων. Ο «αγκητρισμός» περιλαμβάνει εκτομή και πρόσθετη αφαίρεση εξωτερικών γεννητικών οργάνων και ραφή ή στένωση του κοιλιακού ανοίγματος. Ο

«ακρωτηριασμός» περιλαμβάνει κάθε άλλο τραυματισμό που προκαλείται στο γυναικείο γεννητικό όργανο για πολιτιστικούς ή άλλους μη θεραπευτικούς λόγους και συνεργεία σημαίνει (α) να στείλει, να παραλάβει, να συναινέσει στη λήψη ή παραλαβή σε οποιοδήποτε μέρος, οποιουδήποτε ατόμου για τη διενέργεια ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων ή (β) να συνάψει συμφωνία γραπτή ή προφορική για να υποβάλει οποιοδήποτε από τα μέρη της συμφωνίας ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο σε ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων. Το άρθρο 69Α του COA 1960 δεν ορίζει συγκεκριμένα τιμωρίες για την παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ σε οποιοδήποτε στάδιο. Γενικότερα, το άρθρο 22 (Υποχρέωση πρόληψης κακουργήματος) δηλώνει ότι όποιος παραλείπει να αναφέρει ή να αποτρέψει τη διάπραξη ή την ολοκλήρωση ενός κακουργήματος (το οποίο περιλαμβάνει τον ΑΓΓΟ) είναι ένοχος πλημμελήματος. Οι εντολές προστασίας δεν προσδιορίζονται σύμφωνα με τον κύριο νόμο για τον ΑΓΓΟ στην Γκάνα. Ωστόσο, είναι διαθέσιμα σύμφωνα με τον Νόμο για την Οικογενειακή Βία του 2007 και μπορούν να εφαρμοστούν για την προστασία ενός θύματος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, αλλά μόνο εάν η εντολή σχετίζεται με οικογενειακό πλαίσιο. Αυτός ο νόμος τιμωρεί επίσης τη γενική χρήση υποτιμητικής ή υβριστικής γλώσσας, αλλά όχι λεκτική κακοποίηση ειδικά για τον ΑΓΓΟ.

Η UNICEF είχε προηγουμένως υπολογίσει ότι το 9% των κοριτσιών ηλικίας 0–14 ετών που είχαν υποστεί ΑΓΓΟ στην Γκάνα «κόπηκαν» από επαγγελματίες υγείας (όπως αναφέρουν οι μητέρες τους). Ενώ η εθνική νομοθεσία δεν ποινικοποιεί άμεσα τον ακρωτηριασμό που διενεργείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον, το ευρύ πεδίο εφαρμογής του COA 1960 φαίνεται να ισχύει παγκοσμίως και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να τιμωρεί οποιοδήποτε επαγγελματία υγείας εμπλέκεται στην πρακτική αυτή.

Έχει αναφερθεί ότι η μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα για την άσκηση του ΑΓΓΟ αποτελεί πρόβλημα για την Γκάνα, για παράδειγμα, ο ΑΓΓΟ ασκείται στο βορειοανατολικό πριγκιπάτο Bawku και σε γειτονικές κοινότητες πέρα από τα σύνορα στη Μπουρκίνα Φάσο και στο Τόγκο. Το προσωπικό της Action Aid Ghana έχει σημειώσει προηγουμένως: Η διασυνοριακή δραστηριότητα των δράστων ακρωτηριασμού είναι ανησυχητική, καθώς οι περισσότεροι Γκανέζοι γονείς περνούν τα σύνορα προς Τόγκο και Μπουρκίνα Φάσο για να κόψουν τα παιδιά τους και να τα φέρουν πίσω στην Γκάνα. Αυτό συμβαίνει επειδή οι κοινότητες που προστατεύουν την πρακτική γνωρίζουν τώρα ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι εγκληματικός στην Γκάνα. Το άρθρο 69Α του COA 1960 δεν ποινικοποιεί και τιμωρεί ρητά τον διασυνοριακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Γενικότερα, ο νόμος περί δικαστηρίων του 1993 (νόμος 459) (όπως τροποποιήθηκε) επιτρέπει τη δίωξη στην Γκάνα για εγκλήματα ακόμη και όταν ο κατηγορούμενος διαπράττει το αδίκημα εκτός Γκάνας και η πράξη που διαπράχθηκε δεν αποτελεί αδίκημα στη δικαιοδοσία όπου τελέστηκε. Το άρθρο 56 παράγραφος 4 (ιδ) αναφέρει συγκεκριμένα: Οποιοδήποτε άτομο (είτε είναι πολίτης της Γκάνας είτε όχι) υπόκειται σε δίκη και τιμωρία στην Γκάνα για το εκάστοτε αδίκημα, εάν κάνει μια πράξη η οποία εάν είχε γίνει εντός της δικαιοδοσίας των δικαστηρίων της Γκάνας θα αποτελούσε οποιοδήποτε από τα ακόλουθα αδικήματα. . (ιδ) οποιοδήποτε άλλο αδίκημα που επιτρέπεται ή απαιτείται από σύμβαση ή συνθήκη την οποία έχει υπογράψει η Δημοκρατία να διωχθεί και να τιμωρηθεί στην Γκάνα, όπου και αν διαπράχθηκε το αδίκημα. Ωστόσο, δεν είναι γνωστό εάν θα μπορούσαν να είχαν ασκηθεί ή είχαν ασκηθεί όντως διώξεις για διασυνοριακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων βάσει αυτής της νομοθεσίας.

Η τροποποίηση στο άρθρο 69Α του COA 1960 το 2007 αύξησε τις κυρώσεις ως εξής: άρθρο 69Α παράγραφος 1 οποιοσδήποτε τελεί ΑΓΓΟ διαπράττει ένα αδίκημα και υπόκειται σε φυλάκιση μεταξύ πέντε και δέκα ετών σε περίπτωση καταδίκης και άρθρο 69Α παράγραφος 2 οποιοσδήποτε συμμετέχει ή βοηθά στον ΑΓΓΟ διαπράττει επίσης αδίκημα και υπόκειται σε ποινή φυλάκισης μεταξύ πέντε και δέκα ετών σε περίπτωση καταδίκης. Η παράλειψη αναφοράς οποιουδήποτε κακουργήματος (το οποίο περιλαμβάνει τον ΑΓΓΟ) θεωρείται πλημμέλημα, και σύμφωνα με τη νομοθεσία της Γκάνας, τα πλημμελήματα γενικά επισύρουν ποινή φυλάκισης που δεν υπερβαίνει τα τρία χρόνια. Τα κακουργήματα δεύτερου βαθμού γενικά επισύρουν ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών και τα κακουργήματα πρώτου βαθμού από φυλάκιση δέκα ετών έως ισόβια κάθειρξη. Δεν υπάρχει καμία αναφερόμενη ποινή στον νόμο για τη χρήση υποτιμητικής ή ντροπιαστικής γλώσσας προς μια γυναίκα που αρνείται τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Γκάνα. Ωστόσο, ο νόμος για την ενδοοικογενειακή βία του 2007 προστατεύει από υποτιμητική ή λεκτική κακοποίηση γενικά και τιμωρεί με πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τις πεντακόσιες μονάδες ποινής (που ισοδυναμεί με GH¢6.000 ή περίπου 1.36111 \$ ΗΠΑ) ή με φυλάκιση έως δύο ετών, ή και τα δυο.

Οι πληροφορίες για υποθέσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο στην Γκάνα είναι περιορισμένες και είναι άγνωστο σε ποιο βαθμό η επιβολή του νόμου αποδεικνύεται επιτυχής σε περιοχές με υψηλότερη επικράτηση ή ποια ήταν τα αποτελέσματα τυχόν διώξεων που έγιναν τα τελευταία χρόνια. Μετά την τροποποίηση του νόμου το 1994, φέρεται να έλαβαν χώρα ορισμένες επιτυχείς διώξεις για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Ο πρώτος ήταν ένας άνδρας ασκούμενος που οδηγήθηκε στη φυλακή και εξέτισε τουλάχιστον πέντε χρόνια. Κατόπιν αυτού, το 2003 ένας 45χρονος αγρότης κρίθηκε ένοχος ότι έκοψε τρία κορίτσια και καταδικάστηκε σε φυλάκιση πέντε ετών και το 2004 μια άλλη γυναίκα, ηλικίας 70 ετών, καταδικάστηκε επίσης σε φυλάκιση πέντε ετών επειδή έκοψε επτά κορίτσια στην ανατολική περιοχή Βακβυ. Πιο πρόσφατα, μια αναφορά ανέφερε ότι, το 2015, ένα 13χρονο κορίτσι στο δυτικό πριγκιπάτο Ταϊν διέφυγε από τον επικείμενο ακρωτηριασμό και το ανέφερε στις αρχές. Απειλήθηκε και χρειάστηκε να βρει καταφύγιο μετά τη σύλληψη των τριών δραστών από την αστυνομία. Μετά την αποφυλάκισή τους με εγγύηση, οι πιέσεις από τοπικούς ηγέτες και πολιτικούς να μην σταλεί η υπόθεση στο δικαστήριο σήμαινε ότι δεν είχε ακόμη επιλυθεί μετά από δύο μήνες. Η τελική έκβαση αυτής της υπόθεσης δεν είναι γνωστή.

Σε εθνικό επίπεδο, υπάρχει ισχυρή κυβερνητική υποστήριξη για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στην Γκάνα. Αρκετοί φορείς είναι επιφορτισμένοι με την εξάλειψη της πρακτικής, συμπεριλαμβανομένου του Υπουργείου Φύλου, Παιδιών και Κοινωνικής Προστασίας. Το Τμήμα Κοινωνικής Ανάπτυξης· η Μονάδα Ενδοοικογενειακής Βίας της Αστυνομίας· η Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τη Διοικητική Δικαιοσύνη· και της Εθνικής Επιτροπής Αγωγής του Πολίτη. Το Υπουργείο Φύλου, Παιδιού και Κοινωνικής Προστασίας οργανώνει προγράμματα για την ευαισθητοποίηση σχετικά με τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και των επακόλουθων επιπτώσεων στην υγεία. Αυτά τα προγράμματα ευαισθητοποίησης συντονίζονται κυρίως από το Υπουργείο και εμπλέκουν τις τοπικές αρχές, όπως η Συνέλευση της Περιφέρειας, τα μέλη της Συνέλευσης και άλλες οργανώσεις, όπως το Δίκτυο Προστασίας Παιδιού στην Περιφέρεια Άνω Δυτικής Περιφέρειας, η Αστυνομική Μονάδα Υποστήριξης Θυμάτων και Οικιακής Βίας (DOVVSU) και μη - κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) που εργάζονται σε κοινότητες. Έρευνα διεξάγεται επίσης από το Υπουργείο, με την υποστήριξη του Ταμείου των Ηνωμένων Εθνών για

τα Παιδιά (UNICEF). Ο Υπουργός Φύλων και Κοινωνικής Προστασίας Otiko Afisa-Djaba δήλωσε τον Νοέμβριο του 2017 ότι η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί να διασφαλίσει ότι οι δράστες του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων θα αντιμετωπίζουν το νόμο, προσθέτοντας ότι έχουν τεθεί σε εφαρμογή συστήματα υποστήριξης για τα θύματα.

Ενώ τα διαθέσιμα δεδομένα υποδηλώνουν ότι ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στη Γκάνα έχει μειωθεί σε νεότερες ηλικιακές ομάδες, η κοινωνία των πολιτών σημειώνει ότι συνεχίζουν να αναφέρονται νέα κρούσματα, ιδιαίτερα στην Άνω Δύση και την Άνω Ανατολή, όπου εξακολουθεί να ασκείται πίεση από τοπικούς παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες να συνεχίσουν την πρακτική. Αναφέρεται ότι «ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων γίνεται όλο και περισσότερο σε νεότερα κορίτσια, τα οποία είναι λιγότερο πιθανό να αντισταθούν ή να αναφέρουν το έγκλημα. Ορισμένες οικογένειες προφανώς στέλνουν επίσης τις κόρες τους στο εξωτερικό για να διεξαχθεί η διαδικασία ατιμώρητα.» Ένας ερευνητής στο DOVVSU έχει επίσης αναφερθεί ότι είπε ότι επειδή ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι γνωστό ότι είναι παράνομος, πραγματοποιείται όταν τα κορίτσια είναι τόσο μικρά ενός μηνός.' ΜΚΟ όπως η Ghanaian Association for Women's Welfare (GAWW), ένα εθνικό τμήμα της Διααφρικανικής Επιτροπής (IAC) που ιδρύθηκε το 1984, περιλαμβάνουν την προώθηση και εφαρμογή του νόμου για τον ΑΓΓΟ στο έργο τους, αλλά εξακολουθούν να αναφέρουν περιπτώσεις όπου, παρά τον ΑΓΓΟ υποθέσεις που καταγγέλλονται στην αστυνομία, οι δράστες δεν έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Το τμήμα της Γκάνας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Γυναικών Δικηγόρων (FIDA) έχει επίσης στο παρελθόν ζητήσει από την αστυνομία, τους κρατικούς εισαγγελέες και τα δικαστήρια να ενημερωθούν καλύτερα σχετικά με τον νόμο κατά του ΑΓΓΟ. ότι μπορούν να είναι πιο προορατικοί: «Χρειάζεται μια πλήρως ενημερωμένη Δικαιοσύνη για να κάνει μια ακριβή εκτίμηση των ζημιών του ΑΓΓΟ και, ως εκ τούτου, να επιβάλει αυστηρότερες ποινές στους παραβάτες.». Υπάρχει συνεχής συνεργασία μεταξύ των οργανώσεων που εργάζονται σε προγράμματα κατά του ακρωτηριασμού διασυνοριακά, όπως μεταξύ της Γκάνας και του Τόγκο. Ωστόσο, εξακολουθούν να υπάρχουν προκλήσεις, όπως η τοπική αντίσταση και η προσβασιμότητα σε ορισμένες από τις πιο συχνά ασκούμενες κοινότητες σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο κύριος νόμος στην Γκάνα, το COA 1960, άρθρο 69Α, ποινικοποιεί την εκτέλεση, την προμήθεια, την υποβοήθηση και την υποκίνηση του ΑΓΓΟ. Φαίνεται ότι συνέβαλε στην παρακμή της πρακτικής από τη θέσπισή της το 1994. Ο νόμος δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον, αν και ισχύει καθολικά για οποιονδήποτε ασκεί την πρακτική αυτή. Ο κύριος νόμος επί του παρόντος δεν ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί την παράλειψη αναφοράς ΑΓΓΟ ή περιπτώσεις διασυνοριακού ακρωτηριασμού. Η κυβέρνηση, σε συνεργασία με άλλους φορείς και την κοινωνία των πολιτών, έχει εργαστεί για την ενίσχυση της νομοθεσίας και την εκπαίδευση των κοινοτήτων σχετικά με την έννοια του νόμου. Ωστόσο, εξακολουθούν να υπάρχουν προκλήσεις σε ορισμένους τομείς, κυρίως στην Άνω Δύση και την Άνω Ανατολή, όπου ο ΑΓΓΟ εξακολουθεί να είναι ευρέως ασκείται και οι οικογένειες περνούν τα σύνορα ή κόβουν τα κορίτσια τους σε μικρότερη ηλικία για να αποφύγουν τη δίωξη.

25. Νίγηρας

Στον Νίγηρα, ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 2%. Το Tilaberi, στα νοτιοδυτικά, έχει τον υψηλότερο επιπολασμό. Το 75,7% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που υποβλήθηκαν σε ΑΓΓΟ κόπηκαν πριν από την ηλικία των πέντε ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 84,4% του ακρωτηριασμού πραγματοποιείται από παραδοσιακούς κοπτήρες. Το 82,4% των γυναικών και το 85,7% των ανδρών (ηλικίας 15–49 ετών) πιστεύουν ότι ο ΑΓΓΟ πρέπει να σταματήσει.

Ο Νίγηρας έχει μικτό νομικό σύστημα αστικού δικαίου (βασισμένο στο γαλλικό αστικό δίκαιο), ισλαμικού δικαίου και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα του Νίγηρα (2010)¹, βάσει του άρθρου 11, επιβάλλει την υποχρέωση στο κράτος να σέβεται και να προστατεύει το ανθρώπινο πρόσωπο. Το άρθρο 14 ορίζει ότι κανένας δεν πρέπει να υπόκειται σε βασανιστήρια, σκλαβιά, σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική κακοποίηση ή μεταχείριση. Όποιος κριθεί ένοχος για τέτοιες πράξεις θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το νόμο. Το άρθρο 22 απαιτεί συγκεκριμένα από το κράτος να υιοθετεί δημόσιες πολιτικές και άλλα μέτρα για την εξάλειψη όλων των μορφών διακρίσεων που αφορούν τις γυναίκες και τα νεαρά κορίτσια, καθώς και μέτρα για την καταπολέμηση της βίας που τους ασκείται στη δημόσια και ιδιωτική τους ζωή. Περαιτέρω, το άρθρο 171 ορίζει ότι οι συνθήκες ή οι συμφωνίες που επικυρώνονται τακτικά αντικαθιστούν τους εσωτερικούς νόμους. Ο κύριος νόμος που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ στον Νίγηρα είναι ο νόμος αριθ. 2003-025 (Ποινικός Κώδικας) τροποποίησε τον προηγούμενο του 1961 και ποινικοποιεί και τιμωρεί όλα τα είδη του ΑΓΓΟ.

Ο Ποινικός Κώδικας ορίζει και ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ στον Νίγηρα ως εξής: το άρθρο 232.1 ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «κάθε επίθεση στο γυναικείο γεννητικό όργανο με ολική ή μερική αφαίρεση οποιουδήποτε από τα μέρη του, με εκτομή, εμφύσηση, απευαισθητοποίηση ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο», το άρθρο 232 ποινικοποιεί και ορίζει τις τιμωρίες για οποιονδήποτε ασκεί, επιχειρεί ή βοηθά στην άσκηση του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένης της περίπτωσης που η πράξη προκαλεί το θάνατο του θύματος, το άρθρο 232 ποινικοποιεί και ορίζει τις ποινές για τον ΑΓΓΟ όταν ο δράστης είναι μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος. Ο Ποινικός Κώδικας δεν ποινικοποιεί άμεσα τη μη αναφορά του ΑΓΓΟ. Γενικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 186, τιμωρείται όποιος γνωρίζει ότι έλαβε χώρα ή απόπειρα εγκλήματος και δεν το κατήγγειλε αμέσως στις αρμόδιες αρχές. Επιπροσθέτως, δηλώνει ότι, εάν η καταγγελία του εγκλήματος θα μπορούσε να είχε ως αποτέλεσμα την πρόληψη ή τον περιορισμό των συνεπειών του, ή εάν ο δράστης ήταν πιθανό να διαπράξει νέα εγκλήματα που η καταγγελία αυτή θα μπορούσε να είχε αποτρέψει, μπορεί να επιβληθεί μεγαλύτερη ποινή. Ωστόσο, η σύζυγος, οι συγγενείς ή οι εξ αγχιστείας συγγενείς είτε του δράστη είτε τυχόν συνεργών απαλλάσσονται από την υποχρέωση αναφοράς του εγκλήματος στις αρχές. Είναι επίσης έγκλημα και υπόκειται σε τιμωρία, η εκούσια πρόκληση τραυματισμού, επίθεση ή διάπραξη οποιασδήποτε βίαιης πράξης κατά ατόμου, συμπεριλαμβανομένου παιδιού, σύμφωνα με τα άρθρα 222 και 226 του Ποινικού Κώδικα. Επιπλέον, το άρθρο 7 του νόμου αριθ. 2006-16 για την αναπαραγωγική υγεία στον Νίγηρα (2006) ορίζει ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στην ελευθερία από βασανιστήρια και σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση του σώματός του γενικά, και των αναπαραγωγικών οργάνων του ειδικότερα.

Σύμφωνα με τις διαθέσιμες πληροφορίες, ο ιατρικός ακρωτηριασμός δεν είναι ευρέως διαδεδομένος στον Νίγηρα. Σχεδόν όλος ο ΑΓΓΟ συνεχίζει να πραγματοποιείται από παραδοσιακούς επαγγελματίες. Σε περίπτωση διεξαγωγής ιατρικού ΑΓΓΟ, το άρθρο 232 του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί και ορίζει τιμωρίες όταν ο δράστης είναι μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος. Ισχύουν μέγιστες ποινές και το δικαίωμα άσκησης μπορεί να αφαιρεθεί για έως και πέντε χρόνια.

Υπάρχει έλλειψη πληροφόρησης ως προς τον βαθμό στον οποίο η μετακίνηση πέραν των εθνικών συνόρων με σκοπό τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί πρόβλημα στον Νίγηρα. Είναι σαφές, ωστόσο, ότι ο ΑΓΓΟ στον Νίγηρα ασκείται κυρίως σε περιοχές που συνορεύουν με γειτονικές χώρες όπου ο επιπολασμός του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων παραμένει υψηλός και η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, συμπεριλαμβανομένης της περιοχής Tillabery, κοντά στα σύνορα με την Μπουρκίνα Φάσο και το Μάλι, και τη Diffa, περιοχή, κοντά στο Τσαντ και τη Νιγηρία. Προηγούμενες εκθέσεις από τα Ηνωμένα Έθνη, για παράδειγμα, εντόπισαν τη μετακίνηση παραδοσιακών κοπτικών στα σύνορα Νίγηρα-Μπουρκίνα Φάσο για τη διεξαγωγή ΑΓΓΟ. Ο Ποινικός Κώδικας δεν αναφέρεται στον διασυνοριακό ΑΓΓΟ. ούτε ποινικοποιεί ούτε τιμωρεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από ή από πολίτες του Νίγηρα σε άλλες χώρες.

Ο Ποινικός Κώδικας ορίζει τις ακόλουθες ποινικές κυρώσεις για παράβαση και αναφέρει στο άρθρο 232.2 ότι κάθε άτομο που εκτελεί, βοηθά ή επιχειρεί να πραγματοποιήσει ΑΓΓΟ θα υπόκειται σε ποινή φυλάκισης από έξι μήνες έως τρία χρόνια και πρόστιμο 20.000–200.000 φράγκων CFA (35–347 USD), στο άρθρο 232.2 εάν ο ΑΓΓΟ καταλήξει σε θάνατο, ο δράστης θα καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης από 10 έως 20 χρόνια, στο άρθρο 232.3 όταν ο δράστης είναι μέλος του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος, θα εκτελείται η ανώτατη ποινή και θα αφαιρείται η επαγγελματική του άδεια ασκήσεως επαγγέλματος για μέγιστο χρονικό διάστημα πέντε ετών. Όσον αφορά την παράλειψη αναφοράς εγκλήματος που έχει λάβει χώρα ή απόπειρα, σύμφωνα με το άρθρο 186 του Ποινικού Κώδικα η ποινή κυμαίνεται από έναν έως έξι μήνες φυλάκιση ή/και πρόστιμο από 10.000 έως 100.000 φράγκα CFA (17–174 δολάρια ΗΠΑ). Σε περιπτώσεις όπου η καταγγελία ενός σχεδιαζόμενου εγκλήματος θα μπορούσε να είχε αποτρέψει ή να περιορίσει τα αποτελέσματά του, η ποινή είναι φυλάκιση από έξι μήνες έως τρία χρόνια.

Υπήρξαν λίγες διώξεις για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στον Νίγηρα. Οι λεπτομέρειες της υπόθεσης είναι πολύ περιορισμένες και οι πληροφορίες σχετικά με το εάν τηρήθηκαν οι ποινές δεν είναι ευρέως διαθέσιμες. Τα ακόλουθα κρούσματα αναφέρθηκαν το 2010. Τον Ιανουάριο του 2010, τρεις ασκούμενες καταδικάστηκαν η καθεμία σε ποινή οκτώ μηνών με αναστολή και πρόστιμο 40.000 φράγκων CFA (69 \$ ΗΠΑ) για τον ακρωτηριασμό. Η υπόθεση εκδικάστηκε στο Κάτω Δικαστήριο του Kollo, στην περιφέρεια Tillabery. Τον ίδιο μήνα, 45 μητέρες στο Kollo φέρεται να έλαβαν πρόστιμα και οκτώ μήνες με αναστολή για συνέργεια στο να κοπούν οι κόρες τους. Είναι πιθανό αυτές οι δύο περιπτώσεις να συνδέονται, αλλά δεν υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες δημόσια διαθέσιμες. Τον Νοέμβριο του 2010, μια γυναίκα κατηγορήθηκε για επτά περιπτώσεις ακρωτηριασμού σε κορίτσια ηλικίας δύο μηνών έως τριών ετών σε ένα χωριό κοντά στο Νιαμέι. Συνελήφθησαν και οι μητέρες. Ωστόσο, πριν από οποιαδήποτε ακρόαση, το δικαστήριο και οι ειδικοί ψυχικής υγείας αποφάσισαν ότι η γυναίκα επαγγελματίας του ΑΓΓΟ ήταν ανίκανη να δικαστεί και η υπόθεση δεν διεκπεραιώθηκε. Δεν υπάρχουν λεπτομέρειες για το εάν οι μητέρες προσέφυγαν στο δικαστήριο. Δεν έχουν

αναφερθεί περιπτώσεις επαγγελματιών γιατρών που οδηγήθηκαν στα δικαστήρια για ακρωτηριασμό στο Νίγηρα.

Το Υπουργείο Προώθησης των Γυναικών και της Προστασίας του Παιδιού είναι το κυβερνητικό τμήμα που είναι αρμόδιο για τον συντονισμό των εργασιών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στον Νίγηρα. Υποστηρίζει την Εθνική Επιτροπή για τις Επιβλαβείς Παραδοσιακές Πρακτικές στον Νίγηρα (CONIPRAT) στην καθοδήγηση της εθνικής αντίδρασης. Η Κυβέρνηση και η CONIPRAT, σε συνεργασία με τη UNICEF και άλλους αναπτυξιακούς εταίρους και ΜΚΟ, διεξάγουν περιφερειακές εκστρατείες για την αύξηση της ευαισθητοποίησης σχετικά με τις επιβλαβείς συνέπειες του ΑΓΓΟ τόσο στους ηγέτες της κοινής γνώμης (συμπεριλαμβανομένων των πολιτικών αρχών και των τοπικών και θρησκευτικών ηγετών) όσο και στα παιδιά και στους γονείς. Επανεκπαίδευση για άλλα επαγγέλματα και προγράμματα εναλλακτικής διαβίωσης έχουν επίσης πραγματοποιηθεί για παραδοσιακούς επαγγελματίες. Μια καινοτόμος προσέγγιση για την προσέγγιση απομακρυσμένων κοινοτήτων ήταν η χρήση «καραβάνια ευαισθητοποίησης», τα οποία λαμβάνουν πληροφορίες για τον ΑΓΓΟ (καθώς και άλλα θέματα) σε όλη τη χώρα. Οι δικαστές συνοδεύουν επίσης αυτά τα караβάνια για να δώσουν συμβουλές σε γυναίκες που είναι θύματα βίας λόγω φύλου. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης χρησιμοποιούνται επίσης ευρέως, ιδιαίτερα το κοινοτικό ραδιόφωνο, οι εκπομπές σε τοπικές γλώσσες και οι τηλεοπτικές συζητήσεις με βασικούς θρησκευτικούς ηγέτες.

Οι παρατηρητές σημειώνουν ότι η κυβέρνηση, μέσω των προγραμμάτων της CONIPRAT, διαδίδει πληροφορίες σχετικά με το νόμο για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και ότι τόσο η αστυνομία όσο και τα μέλη του δικαστικού σώματος έχουν λάβει ειδική εκπαίδευση σχετικά με θέματα ακρωτηριασμού. Είναι επίσης σημαντικό ότι ο νόμος του 2003 έχει μεταφραστεί σε όλες τις γλώσσες του Νίγηρα για ευρύτερη κυκλοφορία. Η κοινωνία των πολιτών σημειώνει, ωστόσο, ότι πρέπει να γίνουν περισσότερα: η ευαισθητοποίηση σχετικά με το περιεχόμενο και το νόημα του νόμου παραμένει γενικά χαμηλή και υπάρχει συνεχής έλλειψη επιβολής (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος αριθ. 2003-025 (ο Ποινικός Κώδικας) ποινικοποιεί και τιμωρεί όσους ασκούν, επιχειρούν ή βοηθούν στην άσκηση του ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένων εκείνων του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος. Οι περιπτώσεις διασυνοριακού ΑΓΓΟ δεν απαγορεύονται ούτε τιμωρούνται από την ισχύουσα νομοθεσία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν ποινικοποιεί ρητά την παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ, αλλά ορίζει τις ποινές για τη μη αναφορά εγκλήματος γενικά. Η γνώση του νόμου και της επιβολής του νόμου παραμένει αδύναμη σε όλο τον Νίγηρα και δεν έχει καταστεί δυνατό να επαληθευτεί το αποτέλεσμα οποιωνδήποτε διώξεων μέχρι σήμερα.

26. Καμερούν

Το 2004, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών ήταν 1,4%. Ο υψηλότερος επιπολασμός βρέθηκε στο βορρά (5,4%). Τα δεδομένα υποδηλώνουν ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι πιο πιθανό να πραγματοποιηθεί μεταξύ πέντε και εννέα ετών. «Κόψτε, αφαιρέστε τη σάρκα» είναι ο πιο συνηθισμένος τύπος ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Το 89% των κοριτσιών/γυναικών κόβονται από παραδοσιακές μαίες/τοκετοκόμους. Το 84,1% των γυναικών και το 84,6% των ανδρών που έχουν ακούσει για τον ΑΓΓΟ πιστεύουν ότι πρέπει να διακοπεί.

Το νομικό σύστημα του Καμερούν βασίζεται σε ένα μείγμα αγγλικού κοινού δικαίου, γαλλικού αστικού δικαίου και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Δημοκρατίας του Καμερούν (1996), όπως τροποποιήθηκε το 2008, δεν αναφέρεται ρητά στη βία κατά των γυναικών, στις επιβλαβείς πρακτικές ή στον ΑΓΓΟ. Το Προοίμιο αναφέρει, ωστόσο, ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στη σωματική και ηθική ακεραιότητα και ότι «[ου]σε καμία περίπτωση κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβληθεί σε βασανιστήρια, σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση». Ο νόμος αριθ. 2016/007 της 12ης Ιουλίου 2016, κοινώς γνωστός ως «Ποινικός Κώδικας» της Δημοκρατίας του Καμερούν, περιέχει ένα τμήμα που αναφέρεται συγκεκριμένα στην ποινικοποίηση και την απαγόρευση του «ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων». Αυτός είναι ο κύριος νόμος που σχετίζεται με τον ΑΓΓΟ στο Καμερούν. Ο Αστικός Κώδικας της Δημοκρατίας του Καμερούν βρίσκεται επί του παρόντος υπό επεξεργασία και, όταν ολοκληρωθεί και θεσπιστεί, αναμένεται να περιέχει έναν Κώδικα Προσώπου και Οικογένειας και έναν Κώδικα για την Προστασία του Παιδιού. Δεν είναι ακόμη γνωστό εάν και πώς θα αντιμετωπίσει τις επιβλαβείς πρακτικές ή τον ΑΓΓΟ.

Ο Ποινικός Κώδικας (άρθρο 277 παράγραφος 1) της Δημοκρατίας του Καμερούν δεν παρέχει ρητό ορισμό του ΑΓΓΟ ούτε αναφέρεται αποκλειστικά στα γυναικεία γεννητικά όργανα, μάλλον αναφέρεται στον ακρωτηριασμό του «γεννητικού οργάνου ενός ατόμου, με οποιοδήποτε μέσο». Περιγράφει τα ποινικά αδικήματα που σχετίζονται με τη διενέργεια ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, συμπεριλαμβανομένων των υποτροπών και των αδικημάτων για εμπορικούς σκοπούς. Ωστόσο, δεν ποινικοποιεί την υποβοήθηση του ΑΓΓΟ ούτε την παράλειψη αναφοράς της πρακτικής. Το άρθρο 350 («Επίθεση σε παιδιά») του Ποινικού Κώδικα αφορά συγκεκριμένα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που διαπράττεται σε παιδιά και προβλέπει αυστηρότερη τιμωρία εάν το αδίκημα διαπράττεται κατά ατόμου κάτω των 15 ετών. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων δεν ποινικοποιείται στο Καμερούν εάν «διενεργείται από ειδικευμένο άτομο και για να σωθεί ζωή» (άρθρο 277 παράγραφος 1 εδάφιο 4). Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας δεν παρέχει ορισμό του «ειδικευμένου ατόμου», ούτε διευκρινίζει υπό ποιες συνθήκες θα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για να «σωθεί ζωή».

Η ιατροποίηση του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται να είναι σημαντική στο Καμερούν, σύμφωνα με τα διαθέσιμα δεδομένα: μόνο το 4% των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αναφέρεται ότι κόβονται από επαγγελματία υγείας. Η τρέχουσα εθνική νομοθεσία δεν αντιμετωπίζει τον ιατρικό ακρωτηριασμό στο Καμερούν. Ενώ ο Ποινικός Κώδικας εξαιρεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων από «ειδικευμένο άτομο», σύμφωνα με το νόμο περί οργάνωσης και πρακτικής της ιατρικής του 1990, κάθε άτομο που ασκεί ιατρική στο Καμερούν θα υπόκειται σε εγγραφή στον Ιατρικό Σύλλογο. Ως εκ τούτου, θα μπορούσε να υποτεθεί ότι κάθε πρόσωπο που είναι εγγεγραμμένο στον Ιατρικό Σύλλογο του Καμερούν μπορεί να θεωρηθεί ως «ειδικό πρόσωπο» κατά την έννοια του άρθρου 277 παράγραφος 1 εδάφιο 4 του Ποινικού Κώδικα. Όσον αφορά την ιατρική αμέλεια, το επάγγελμα που διαπράττεται εντός ή εκτός της εθνικής επικράτειας ή «οποιαδήποτε καταδίκη για επαγγελματικό παράπτωμα» μπορεί να παραπεμφθεί στο Πειθαρχικό Συμβούλιο, θεωρείται «επαγγελματικό παράπτωμα», και θα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής αυτού του νόμου και ως εκ τούτου θα απαιτούσε παραπομπή στο Πειθαρχικό Συμβούλιο.

Το Καμερούν συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, όπως η Νιγηρία, το Τσαντ και η Κεντροαφρικανική Δημοκρατία. Η μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα για την άσκηση του ΑΓΓΟ

είναι μια συνεχής πρόκληση στην εκστρατεία για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού σε όλη την Αφρική. Υπάρχει έλλειψη στοιχείων για τον διασυνωριακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο Καμερούν. Δεν είναι γνωστό σε ποιο βαθμό οικογένειες ή ασκούμενοι περνούν τα σύνορα σε άλλες χώρες ή κάτοικοι γειτονικών χωρών περνούν στο Καμερούν. Δεν είναι επίσης σαφές από τον Ποινικό Κώδικα εάν ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ποινικοποιείται ή όχι όταν διαπράττεται ή διευθετείται από Καμερουνέζο να λάβει χώρα εκτός της χώρας.

Σύμφωνα με το άρθρο 277 του Ποινικού Κώδικα που αφορά τη «Σοβαρή Βλάβη», η ποινή για τον δράστη ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων (άρθρο 277 παράγραφος 1) είναι φυλάκιση από δέκα έως είκοσι χρόνια. Αυτό αυξάνεται σε ισόβια κάθειρξη (Άρθρο 277 παράγραφος 1 εδάφιο 2) όταν ο δράστης ασκεί συνήθως την πρακτική ή το κάνει για εμπορικούς σκοπούς ή εάν η πράξη οδηγεί στο θάνατο του θύματος. Μπορούν επίσης να επιβληθούν κατασχέσεις από το δικαστήριο για την άσκηση ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων (άρθρο 277 παράγραφος 1 εδάφιο 3). Αυτά περιλαμβάνουν απομάκρυνση από οποιαδήποτε δημόσια υπηρεσία ή απασχόληση ή αποτροπή κατοχής οποιασδήποτε θέσης που σχετίζεται με την εκπαίδευση ή τη φροντίδα παιδιών. Εάν διαπραχθεί ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων σε άτομο κάτω των 15 ετών, σύμφωνα με το άρθρο 350 του Ποινικού Κώδικα (Επίθεση σε παιδιά), η ποινή αυξάνεται σε ισόβια κάθειρξη.

Επιπλέον, οι τιμωρίες για ιατρική αμέλεια βάσει του νόμου περί ιατρικής του 1990 (άρθρο 48) περιλαμβάνουν προειδοποίηση, επίπληξη ή αναστολή από την πρακτική άσκηση για τρεις μήνες έως ένα έτος, ανάλογα με τη σοβαρότητα του αδικήματος που διαπράχθηκε, με αδυναμία συμμετοχής στο Συμβούλιο του Σύνδεσμος για δύο έως τρία χρόνια με ισχύ από την ημερομηνία κοινοποίησης της κύρωσης.

Στο Καμερούν, το Υπουργείο Ενδυνάμωσης των Γυναικών και Οικογένειας είναι υπεύθυνο για την εξάλειψη και την πρόληψη της βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών γενικά, καθώς και για τη διασφάλιση και την εγγύηση της ισότητας για τις γυναίκες σε όλους τους πολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς τομείς. Εντός του Υπουργείου, το 2012 ιδρύθηκε το Τμήμα Προαγωγής και Προστασίας της Οικογένειας και των Δικαιωμάτων του Παιδιού για την ενίσχυση της εστίασης στην προστασία των παιδιών. Το 2011 η κυβέρνηση ενέκρινε ένα Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την καταπολέμηση του ΑΓΓΟ. Τα Υπουργεία Κοινωνικών Υποθέσεων και Ενδυνάμωσης Γυναικών και Οικογένειας ίδρυσαν τοπικές επιτροπές σε περιοχές όπου η πρακτική ήταν πιο διαδεδομένη, ιδιαίτερα στην ακραία βόρεια περιοχή. Οι επιτροπές συνεργάστηκαν με οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, παραδοσιακούς και θρησκευτικούς ηγέτες και πρώην ειδικούς σε προγράμματα ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης. Διενεργήθηκε έρευνα για τις πρακτικές ΑΓΓΟ και υπογράφηκε μια συνεργασία τον Ιούνιο του 2013 με το Συμβούλιο Ιμάμηδων και Μουσουλμάνων Αξιωματούχων του Καμερούν (CIDIMUC) για την καταπολέμηση ΑΓΓΟ, καταναγκαστικοί ή πρόωροι γάμοι και άλλες μορφές βίας. Δεν κατέστη δυνατό να εξακριβωθεί εάν ή πώς αυτές οι πρωτοβουλίες υπό την ηγεσία της κυβέρνησης ενσωματώνουν πρόσφατη νομοθεσία για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στα προγράμματα εκπαίδευσης και ευαισθητοποίησης τους.

Υπάρχει έλλειψη πρόσφατων διαθέσιμων δεδομένων σχετικά με την πρόοδο που έχει σημειωθεί προς τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο Καμερούν και είναι δύσκολο να εκτιμηθούν αξιόπιστες τάσεις επικράτησης. Ενώ υπάρχουν οργανώσεις που εργάζονται για την καταπολέμηση της πρακτικής στη χώρα, δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία από αυτούς για το εάν ο

νόμος εφαρμόζεται στις κοινότητες όπου εργάζονται. Όπως και σε άλλες χώρες με νόμους κατά του ΑΓΓΟ, υπάρχουν προτάσεις ότι η ποινικοποίηση της πρακτικής την έχει παρασύρει, αλλά, και πάλι, δεν υπάρχουν στοιχεία που να το επιβεβαιώνουν ή να βοηθήσουν στην κατανόηση του αντίκτυπου του Ποινικού Κώδικα από τότε που τέθηκε σε ισχύ (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, μολονότι ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει την τιμωρία του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων, ο νόμος στερείται σαφούς ορισμού του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και δεν τιμωρεί όσους βοηθούν, συνδράμουν ή παραλείπουν να αναφέρουν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Δεν κατέστη δυνατός ο εντοπισμός υποθέσεων που υποβλήθηκαν βάσει του Ποινικού Κώδικα, γεγονός που υποδηλώνει ότι η επιβολή του νόμου στο Καμερούν είναι αδύναμη. Η απουσία ειδικής αναφοράς στον ΑΓΓΟ στον ιατρικό νόμο σημαίνει ότι υπάρχει αβεβαιότητα ως προς τον ρόλο του επαγγελματία ιατρού στο Καμερούν σε σχέση με τον ΑΓΓΟ. Υπάρχει έλλειψη αξιόπιστων στοιχείων για τον ΑΓΓΟ και ενημερωμένες πληροφορίες σχετικά με το σχέδιο της κυβέρνησης να εφαρμόσει και να επιβάλει τη νομοθεσία για την αντιμετώπιση της πρακτικής.

27. Ουγκάντα

Στην Ουγκάντα, ο επιπολασμός του ΑΓΓΟ σε γυναίκες ηλικίας 15–49 ετών είναι 0,3%. Ασκείται κυρίως από τους Sabinu και τους Pokot. Ο υψηλότερος επιπολασμός είναι στην περιοχή Karamoja στα βορειοανατολικά. Η Ουγκάντα έχει ένα μικτό νομικό σύστημα αγγλικού κοινού δικαίου και εθιμικού δικαίου. Το Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Ουγκάντα (1995) προστατεύει τις γυναίκες και τα δικαιώματά τους σύμφωνα με το άρθρο 33 και απαγορεύει συγκεκριμένα σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 6 «Νόμοι, πολιτισμοί, ήθη ή έθιμα που είναι ενάντια στην αξιοπρέπεια, την ευημερία ή τα συμφέροντα των γυναικών ή που υπονομεύουν τις κατάστασή. . .» Επιπλέον, το άρθρο 44 ορίζει ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλεται σε οποιαδήποτε μορφή «βασανιστηρίων και σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης». Ο κύριος νόμος που ποινικοποιεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην Ουγκάντα είναι ο νόμος περί απαγόρευσης του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων του 2010 (ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010). Το 2010, λίγο πριν από την εισαγωγή του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010, ο οργανισμός Law and Advocacy for Women στην Ουγκάντα κατέθεσε αίτηση στο Συνταγματικό Δικαστήριο ζητώντας δηλώσεις ότι το έθιμο και η πρακτική του ακρωτηριασμού δεν συνάδουν με το Σύνταγμα της Ουγκάντα (1995) και παραβιάζει διάφορα άρθρα του και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να κηρυχθεί αντισυνταγματικό. Η αναφορά ήταν επιτυχής και αδιαμφισβήτητη. Η ευθύνη του δικαστικού σώματος για την τήρηση του νόμου και την εξάλειψη του ακρωτηριασμού ήταν μέρος της απόφασης και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το δικαστικό σώμα που αποτελεί μέρος του κρατικού μηχανισμού υποχρεούται να αντιμετωπίζει αυτό το ζήτημα επιθετικά κάθε φορά που έρχεται ενώπιον δικαστηρίου, μέσω της καινοτόμου και προοδευτικής ερμηνείας των νόμων. Σε αντίθετη περίπτωση θα ισοδυναμούσε με παραβίαση των διεθνών του υποχρεώσεων από το κράτος.

Ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010 είναι ένα ολοκληρωμένο νομοσχέδιο που καθορίζει τα αδικήματα και τις τιμωρίες για τον ΑΓΓΟ στην Ουγκάντα. Ορίζει τον ΑΓΓΟ ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη θεραπευτικούς σκοπούς». Το Μέρος II (το αδίκημα του

ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων) του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010 περιγράφει τα ποινικά αδικήματα που σχετίζονται με τις ακόλουθες πτυχές του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων: άρθρο 3 επιδεινωμένος ΑΓΓΟ, όπου (α) το αδίκημα καταλήγει στο θάνατο του θύματος, (β) ο δράστης είναι γονέας, κηδεμόνας ή έχει εξουσία πάνω στο θύμα, (γ) το θύμα πάσχει από αναπηρία, (δ) το θύμα έχει μολυνθεί από τον ιό HIV ως αποτέλεσμα του ΑΓΓΟ ή (ε) ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται από υγειονομικό λειτουργό, άρθρο 4 η διενέργεια ακρωτηριασμού στον εαυτό του, άρθρο 5 προσπάθειες διεξαγωγής ΑΓΓΟ, άρθρο 6 προμήθεια, βοήθεια ή υποκίνηση ΑΓΓΟ και άρθρο 7 συμμετοχή σε κάθε εκδήλωση που οδηγεί σε ΑΓΓΟ. Το Μέρος II αναφέρει επίσης ότι ούτε η συναίνεση (σύμφωνα με το άρθρο 9) ούτε οποιαδήποτε κουλτούρα, έθιμο, τελετουργικό, παράδοση ή θρησκεία (σύμφωνα με το άρθρο 10) αποτελούν υπεράσπιση του εγκλήματος του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Ουγκάντα. Τα άρθρα 11 και 12 παρέχουν προστασία σε γυναίκες και κορίτσια που δεν έχουν υποστεί ακρωτηριασμό, μαζί με τους συζύγους, τους γονείς ή τους συγγενείς τους, από διακρίσεις όταν εμπλέκονται και συμμετέχουν σε οποιαδήποτε οικονομική, κοινωνική, πολιτική ή άλλη δραστηριότητα στην κοινότητα. Το Μέρος III (Δικαστικές Διαταγές και Δικαιοδοσία) παρέχει στο ειρηνοδικείο την εξουσία, σύμφωνα με το άρθρο 14, να εκδίδει προστατευτικές εντολές εάν είναι ικανοποιημένοι ότι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα είναι πιθανό να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό. Εάν η αίτηση αφορά ένα παιδί, το Δικαστήριο Οικογένειας και Παιδιών έχει την εξουσία να εκδώσει κατάλληλες εντολές για το παιδί όπως το κρίνει απαραίτητο. Το Μέρος IV (Υποχρέωση αναφοράς) ορίζει το καθήκον αναφοράς του ΑΓΓΟ στην αστυνομία ή σε άλλη αρχή για τις κατάλληλες ενέργειες. Το άρθρο 16 απαιτεί από κάθε άτομο να αναφέρει οποιαδήποτε γνώση του ΑΓΓΟ, είτε η διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη, είτε έχει συμβεί στο παρελθόν είτε έχει προγραμματιστεί. Είναι παράνομο να μην αναφέρετε τέτοια γνώση στην αστυνομία ή σε άλλη αρχή εντός 24 ωρών. Είναι επίσης ποινικό αδίκημα η απειλή, η βλάβη ή η αναστολή οποιουδήποτε που αναφέρει ή σχεδιάζει να αναφέρει ΑΓΓΟ. Οι ακόλουθοι νόμοι της Ουγκάντα αντιμετωπίζουν επίσης τις βλάβες που προκαλούνται από την πρακτική του ΑΓΓΟ: το άρθρο 6 του νόμου για τα παιδιά του 1997 (όπως τροποποιήθηκε από τον νόμο για τα παιδιά (τροποποίηση) του 2016) (που τροποποιεί το άρθρο 7 του νόμου του 1997) απαγορεύει και τιμωρεί τις βλαβερές εθιμικές ή πολιτιστικές πρακτικές ως εξής: «Ένα άτομο δεν πρέπει να εκθέτει ένα παιδί σε οποιαδήποτε εθιμική ή πολιτιστική πρακτική που είναι επιβλαβής για την υγεία, την ευημερία, την εκπαίδευση ή την κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη του/της». Ο Νόμος του Ποινικού Κώδικα του 1950 προβλέπει επίσης σύμφωνα με το άρθρο 219 ότι κάθε άτομο που προκαλεί παράνομα σοβαρή βλάβη σε άλλον διαπράττει σοβαρό έγκλημα που υπόκειται σε τιμωρία.

Τα δεδομένα που είναι άμεσα διαθέσιμα για την Ουγκάντα δεν παρέχουν καμία ένδειξη για τον αριθμό των γυναικών ή των κοριτσιών που μπορεί να έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων από έναν εργαζόμενο στον τομέα της υγείας. Το άρθρο 3 (επιβαρυνμένος ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων) του νόμου για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010 ορίζει ότι, εάν ο ακρωτηριασμός του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων πραγματοποιείται από «εργαζόμενο στον τομέα της υγείας», ταξινομείται ως «επιβαρυνμένος ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων» και ο δράστης υπόκειται σε ισόβια κάθειρξη. Ως «εργαζόμενος στον τομέα της υγείας» ορίζεται το άτομο που έχει τα προσόντα για την προαγωγή της υγείας, την πρόληψη ασθενειών και τη φροντίδα των ασθενών και που είναι εγγεγραμμένος και

εγγεγραμμένος σύμφωνα με τον νόμο για τους ιατρούς και οδοντιάτρους, τον νόμο περί νοσοκόμων και μαιών ή τους Συμμάχους Επαγγελματίες Υγείας στην Πράξη . Η έλλειψη δεδομένων σχετικά με την ιατροκοποίηση θα μπορούσε να υποδεικνύει ότι η ταξινόμηση του ακρωτηριασμού που εκτελείται από έναν εργαζόμενο στον τομέα της υγείας ως «επιδεινωμένος» έχει εμποδίσει τον ιατρικό ακρωτηριασμό να επικρατήσει στην Ουγκάντα. Ωστόσο, η έλλειψη πληροφοριών θα μπορούσε επίσης να υποδηλώνει ελλιπή αναφορά για διάφορους λόγους, συμπεριλαμβανομένης της αντίληψης ότι η ιατροποιημένη μορφή ΑΓΓΟ είναι «ασφαλής» ή ότι οι επιπτώσεις είναι πολύ σοβαρές για να έρθουν οι επαγγελματίες ή τα άτομα για να το αναφέρουν.

Η Ουγκάντα συνορεύει με άλλες χώρες όπου η ύπαρξη και η επιβολή των νόμων ποικίλλει ευρέως, όπως η Κένυα, το Νότιο Σουδάν και η Τανζανία. Η διασυνοριακή μετακίνηση των οικογενειών για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων παραμένει μια σύνθετη πρόκληση για την εκστρατεία για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού στην Ανατολική Αφρική και τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες, όπως οι κοινότητες Pokot και Sabinu στα ανατολικά σύνορα με την Κένυα, είναι ιδιαίτερα ευάλωτα. Πρόσφατες αναφορές υποδεικνύουν ότι οι άκοπες, παντρεμένες γυναίκες στην Ουγκάντα υφίστανται αυξανόμενη πίεση να υποστούν ακρωτηριασμό από τους συζύγους τους και την κοινωνία, επειδή δεν τους επιτρέπεται να συμμετέχουν στην κοινοτική ζωή, όπως το σερβίρισμα πρεσβυτέρων, η συλλογή φαγητού και η παρακολούθηση παραδοσιακών συναθροίσεων, παρά τα μέτρα προστασίας στο άρθρο 12 (Προστασία προσώπων των οποίων οι γυναίκες, οι κόρες ή οι συγγενείς τους δεν έχουν υποστεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων) του νόμου FGM του 2010. Η ισχύς του νόμου στην Ουγκάντα μπορεί επομένως να υπονομευθεί από τις γυναίκες που περνούν ή μεταφέρονται πέρα από τα σύνορα Κένυα να κοπεί κρυφά. Το άρθρο 15 (Εξωεδαφική δικαιοδοσία) του νόμου για τον FGM του 2010 ποινικοποιεί τον διασυνοριακό ΑΓΓΟ δηλώνοντας ότι τα αδικήματα και οι τιμωρίες που ορίζονται στον νόμο ισχύουν εξίσου όταν «διαπράττονται εκτός Ουγκάντα, όπου το κορίτσι ή η γυναίκα στην οποία διαπράχθηκε το αδίκημα είναι συνήθως κάτοικος Ουγκάντα.» Συνεπώς, οι υπήκοοι της Ουγκάντα που είναι μέλη αυτών των παραμεθόριων κοινοτήτων και που διασχίζουν τα εθνικά σύνορα για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων υπόκεινται σε τιμωρία σύμφωνα με τον νόμο του 2010 για τον ακρωτηριασμό.

Οι κυρώσεις για αδικήματα που ορίζονται στο Μέρος II του Νόμου ΑΓΓΟ του 2010 αντικατοπτρίζουν τόσο τον δράστη του εγκλήματος όσο και τον βαθμό της βλάβης που προκλήθηκε: Σύμφωνα με το άρθρο 2 ένα άτομο που εκτελεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων υπόκειται σε φυλάκιση έως και δέκα ετών σε περίπτωση καταδίκης, στο άρθρο 3 ένα άτομο που διαπράττει επιδεινούμενο ΑΓΓΟ υπόκειται σε ισόβια κάθειρξη σε περίπτωση καταδίκης, στο άρθρο 4 ο ακρωτηριασμός στον εαυτό του επισύρει ποινή φυλάκισης έως και δέκα ετών, στα άρθρα 5, 6 και 7 όποιος επιχειρεί να πραγματοποιήσει, να προμηθευτεί, να βοηθήσει ή να υποστηρίξει τον ΑΓΓΟ ή συμμετέχει σε οποιοδήποτε γεγονός που οδηγεί σε ΑΓΓΟ υπόκειται σε καταδίκη σε φυλάκιση έως πέντε ετών, στο άρθρο 8 όταν ο δράστης που επιχειρεί, προμηθεύεται, βοηθά ή συμμετέχει σε οποιοδήποτε γεγονός που οδηγεί στον ΑΓΓΟ είναι ο γονέας, ο κηδεμόνας, ο σύζυγος ή πρόσωπο που έχει εξουσία ή έλεγχο επί του θύματος, ο δράστης υπόκειται σε καταδίκη σε φυλάκιση έως οχτώ χρόνια; και στα άρθρα 11 και 12 κάθε άτομο που κάνει διακρίσεις σε βάρος γυναίκας ή κοριτσιού που δεν έχει υποστεί ακρωτηριασμό ή των συζύγων, των γονέων ή των συγγενών τους, υπόκειται σε φυλάκιση έως πέντε ετών. Μετά την καταδίκη βάσει του νόμου FGM 2010, σύμφωνα με το άρθρο 13, το δικαστήριο μπορεί επίσης να διατάξει τον δράστη να καταβάλει αποζημίωση στο θύμα ενός

ποσού που το δικαστήριο θεωρεί δίκαιο, λαμβάνοντας υπόψη τους τραυματισμούς που υπέστη το θύμα και τα ιατρικά και άλλα έξοδά του. Όποιος παραλείπει να αναφέρει ΑΓΓΟ ή απειλεί, βλάπτει ή με οποιονδήποτε τρόπο εμποδίζει κάποιον που αναφέρει ή σχεδιάζει να αναφέρει ΑΓΓΟ σύμφωνα με το άρθρο 16 υπόκειται σε καταδίκη σε πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τις δώδεκα νομισματικές μονάδες (περίπου 65,00 \$ ΗΠΑ) ή φυλάκιση έως έξι μήνες ή και τα δύο. Όποιος κριθεί ένοχος έκθεσης παιδιού σε οποιαδήποτε εθιμική ή πολιτιστική πρακτική σύμφωνα με το άρθρο 7 του Νόμου για τα παιδιά του 1997 υπόκειται σε καταδίκη σε φυλάκιση έως και επτά ετών ή πρόστιμο που δεν υπερβαίνει τις 168 νομισματικές μονάδες (περίπου 910 \$ ΗΠΑ) ή και τα δύο. Κάθε πρόσωπο που παράνομα κάνει βαριά βλάβη σε άλλον σύμφωνα με το άρθρο 219 του νόμου του Ποινικού Κώδικα του 1950 υπόκειται σε φυλάκιση επτά ετών.

Το 2016 η Κοινότητα Ανατολικής Αφρικής (συμπεριλαμβανομένης της Κένυας, του Νοτίου Σουδάν, της Τανζανίας και της Ουγκάντα) θέσπισε τον Νόμο περί Απαγόρευσης του Ακρωτηριασμού Γυναικείων Γεννητικών Οργανισμών της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής (EAC Act) για να προωθήσει τη συνεργασία στη δίωξη των δραστών ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μέσω εναρμόνισης νόμων, πολιτικών και στρατηγικές για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ σε ολόκληρη την περιοχή. Ο νόμος EAC στοχεύει στην ευαισθητοποίηση σχετικά με τους κινδύνους του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων και προβλέπει την ανταλλαγή πληροφοριών, έρευνας και δεδομένων. Ο νόμος EAC ορίζει τον ΑΓΓΟ στο άρθρο 2 ως «όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό του γυναικείου οργάνου για μη ιατρικούς λόγους» και ορίζει τους στόχους του στο άρθρο 3, που περιλαμβάνουν (α) απαγόρευση του ΑΓΓΟ ως «διεθνικού εγκλήματος» στα κράτη μέλη, (β) καθορισμός ελάχιστων κυρώσεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, (γ) ίδρυση θεσμών για την προώθηση της συνεργασίας και (δ) ανάπτυξη και εναρμόνιση πολιτικών, νόμων, στρατηγικών και προγραμμάτων για τη δίωξη παραβάτες, αποτρέπουν τον ΑΓΓΟ και παρέχουν υπηρεσίες σε θύματα και κορίτσια που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Ο περιφερειακός νόμος έχει περιεχόμενο παρόμοιο με τον νόμο FGM του 2010 και ορίζει τις ακόλουθες κυρώσεις στο Μέρος II (ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων και συναφή αδικήματα) βάσει του άρθρου 4 παράγραφος 1 η εκτέλεση του ΑΓΓΟ επισύρει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών ετών, του άρθρου 4 παράγραφοι 2 και 3 ο «επιβαρυντικός» ΑΓΓΟ επισύρει ποινή ισόβιας κάθειρξης. Ως «επιβαρυντικός» ΑΓΓΟ θεωρείται εάν η διαδικασία έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ή την αναπηρία του θύματος ή εάν έχει μολυνθεί από τον ιό HIV ή εάν ο δράστης είναι γονέας/κηδεμόνας ή εργαζόμενος στον τομέα της υγείας, του άρθρου 10 όποιος χρησιμοποιεί υποτιμητική ή υβριστική γλώσσα ή χλευάζει μια γυναίκα (ή τον άνδρα σύντροφό της) επειδή υποβλήθηκε ή δεν υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, θα φυλακιστεί για τουλάχιστον έξι μήνες και του άρθρου 11 φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών ή πρόστιμο τουλάχιστον 1000 \$ ΗΠΑ ή και τα δύο, ισχύει για οποιονδήποτε προμηθεύεται, βοηθά ή υποκινεί την πρακτική του ΑΓΓΟ (σύμφωνα με το άρθρο 5), συμμετέχοντας σε διασυνοριακό ΑΓΓΟ (σύμφωνα με το άρθρο 6), χρήση εγκαταστάσεων για ΑΓΓΟ (βάσει του άρθρου 7), κατοχή κοπτικών εργαλείων ή εξοπλισμού (σύμφωνα με το άρθρο 8) ή παράλειψη αναφοράς ακρωτηριασμού που έχει λάβει χώρα, λαμβάνει χώρα ή σχεδιάζεται (σύμφωνα με το άρθρο 9). Περαιτέρω προστατευτικά μέτρα προβλέπονται στο άρθρο 12, το οποίο ορίζει ότι μπορεί να ζητηθεί αποζημίωση από τον δράστη για το θύμα του ΑΓΓΟ και στο άρθρο 13, σύμφωνα με το οποίο, εάν τα μέλη του κράτους της EAC βεβαιωθούν ότι ένα κορίτσι

ή μια γυναίκα κινδυνεύει να υποβληθεί FGM, μπορεί να εκδίδουν εντολές προστασίας. Το Μέρος IV (Διάφορες Διατάξεις) του νόμου EAC απαιτεί από τα κράτη μέλη να υιοθετήσουν εκτενείς νόμους για τον ΑΓΓΟ και να συμπεριλάβουν στους εθνικούς προϋπολογισμούς τους πόρους για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τον ΑΓΓΟ, την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης στα θύματα και την ανάληψη δημόσιας εκπαίδευσης και προγραμμάτων ευαισθητοποίησης σχετικά με τους κινδύνους του ΑΓΓΟ . Θα δημιουργηθεί μια περιφερειακή βάση δεδομένων για τον διασυννοριακό ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, η οποία θα υποστηρίζεται από την ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με εγκληματικές πληροφορίες, την εκπαίδευση του βασικού προσωπικού και την ενίσχυση της διασυννοριακής ασφάλειας. Τέλος, ο νόμος ορίζει στο άρθρο 16 ότι «Ο παρών Νόμος υπερισχύει των άλλων νόμων των Κρατών Εταίρων με τους οποίους αναφέρονται οι διατάξεις του» (δηλαδή οι κυρώσεις μπορεί να είναι υψηλότερες από εκείνες που ισχύουν επί του παρόντος στα κράτη μέλη).

Ενώ έχουν πραγματοποιηθεί ορισμένες συλλήψεις και έχουν προσαχθεί υποθέσεις στο δικαστήριο στην Ουγκάντα από τότε που εισήχθη ο νόμος για τον ΑΓΓΟ του 2010, γενικά, η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας και η επιβολή της παραμένουν πρόκληση. Η πρακτική συνεχίζεται σε πολύ απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές, όπου η υποστήριξη για την πρακτική παραμένει ισχυρή και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων γίνεται όλο και περισσότερο μυστικά. Οι αναφορές των μέσων ενημέρωσης τα τελευταία χρόνια υποδηλώνουν ότι υπήρξαν πολλές συλλήψεις, αλλά λίγες πραγματικές διώξεις στην Ουγκάντα. Έχουν αναφερθεί μεμονωμένες περιπτώσεις, όπως αυτές από το 2014 όταν δύο γυναίκες κατηγορήθηκαν βάσει του νόμου για τον FGM του 2010 για προμήθεια και συμμετοχή στην πρακτική σε επτά κορίτσια στην περιοχή Moroto. Καταδικάστηκαν σε φυλάκιση από τρία έως δέκα χρόνια. Πέντε άνδρες και γυναίκες καταδικάστηκαν σε τέσσερα χρόνια φυλάκιση για διενέργεια, προμήθεια και βοήθεια για ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων στην περιοχή Karchorwa. Δεν είναι γνωστό αν υπήρξαν προσφυγές σε αυτές τις υποθέσεις ή αν αυτές οι ποινές τηρήθηκαν. Η πιο πρόσφατη έκθεση που δημοσιεύθηκε από το Κοινό Πρόγραμμα UNFPA-UNICEF απαριθμούσε 32 αναφερόμενες περιπτώσεις και έξι συλλήψεις, αλλά καμία δεν προσήχθη στο δικαστήριο στην Ουγκάντα το 2016.

Οι εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ στην Ουγκάντα επιβλέπονται από το Υπουργείο Φύλου, Εργασίας και Κοινωνικής Ανάπτυξης. Μαζί με το Υπουργείο Υγείας και το Εθνικό Συμβούλιο Πληθυσμού, εργάζεται σε συνεργασία με τις εθνικές αρχές επιβολής του νόμου, τους δικαστικούς φορείς και τις περιφερειακές κυβερνήσεις και λαμβάνει συμβουλές πολιτικής και προγράμματος από την Εθνική Συμμαχία για τον ΑΓΓΟ ορίζονται στην Εθνική Πολιτική για την Εξάλειψη της Βίας με βάση το Φύλο στην Ουγκάντα (2016) και στο Εθνικό Σχέδιο Δράσης 2016–2021. Το 2009, η Ουγκάντα εντάχθηκε επίσης στον κατάλογο των χωρών στο πλαίσιο του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Τα υποστηριζόμενα προγράμματα περιλαμβάνουν δέσμευση υψηλού επιπέδου στο κοινοβούλιο και μεταξύ των ηγετών της εκκλησίας σχετικά με τον ΑΓΓΟ και την επιβολή του νόμου, εκστρατείες ευαισθητοποίησης μέσω των μέσων ενημέρωσης, διασυννοριακές συναντήσεις υπεράσπισης και στοχευμένες παρεμβάσεις στα σχολεία.

Παρόλο που πρόσφατα δεδομένα υποδηλώνουν μείωση του επιπολασμού του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην Ουγκάντα μετά από προσπάθειες της κυβέρνησης και των αναπτυξιακών εταίρων, ο επιπολασμός μεταξύ των κοινοτήτων ασκουμένων στις ανατολικές και βορειοανατολικές περιοχές παραμένει υψηλός. Μεταξύ των μελών της κοινωνίας των πολιτών, εξακολουθούν να ανησυχούν για την

περιορισμένη αποτελεσματικότητα και εφαρμογή του νόμου της Ουγκάντα σε αυτούς τους τομείς. Οι συνεχείς προκλήσεις περιλαμβάνουν πρόσβαση της αστυνομίας σε απομακρυσμένες κοινότητες όπου η συνέχιση του ΑΓΓΟ προστατεύεται σκληρά από παραδοσιακές ομάδες, υψηλή εναλλαγή αστυνομικών και ανάγκη για συνεχή εκπαίδευση υψηλής ποιότητας, ανεπαρκής επίγνωση του περιεχομένου και της σημασίας του νόμου στις κοινότητες που ασκούνται, κόβονται κρυφά γυναίκες και κορίτσια σε κρυφές και απομακρυσμένες τοποθεσίες για να αποφευχθεί η δίωξη, δυσκολίες στη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων, συμπεριλαμβανομένων των ιατρικών, για την υποστήριξη των διώξεων, αυξανόμενος αριθμός κοριτσιών που φεύγουν από το σπίτι για να αποφύγουν τον ακρωτηριασμό και να αναζητήσουν καταφύγιο και προστασία και οι παραδοσιακοί κοπτήρες συνεχίζουν το εμπόριο παρά το νόμο, καθώς είναι η κύρια πηγή εισοδήματός τους. Η ανεξέλεγκτη μετακίνηση πέραν των εθνικών συνόρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων παραμένει επίσης μια σημαντική πρόκληση που υπονομεύει τις προσπάθειες για τον τερματισμό της πρακτικής στην περιοχή. Οι παρατηρήσεις των πολιτών Ουγκάντας που περνούν στην Κένυα χωρίς φόβο σύλληψης συνεχίζονται, καθώς η απαγόρευση της Κένυας για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων φέρεται να μην επιβάλλεται σε αυτές τις περιοχές (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο νόμος για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του 2010 στην Ουγκάντα είναι ένας ολοκληρωμένος νόμος κατά του ΑΓΓΟ. Ορίζει με σαφήνεια τον ΑΓΓΟ και ποινικοποιεί την εκτέλεση, την προμήθεια, την απόπειρα, την υποβοήθηση και την υποκίνηση κάθε μορφής πρακτικής. Τόσο ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ όσο και ο διασυννοριακός ΑΓΓΟ ποινικοποιούνται και τιμωρούνται βάσει αυτής της νομοθεσίας. Ο νόμος του 2010 για τον FGM αντιμετωπίζει επίσης την αποτυχία αναφοράς του FGM και προστατεύει τις «άκοπες» γυναίκες και τις οικογένειές τους από διακρίσεις. Οι ποινές αντικατοπτρίζουν τόσο τον δράστη όσο και τη σοβαρότητα του εγκλήματος. Ο νόμος για τον FGM του 2010 δεν έχει εφαρμοστεί αυστηρά σε αγροτικές περιοχές όπου ο επιπολασμός παραμένει υψηλότερος και λίγες επιτυχίες υποθέσεις έχουν περάσει από τα δικαστήρια από τότε που θεσπίστηκε η νομοθεσία. Η ανεξέλεγκτη μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα για την αποφυγή της δίωξης παραμένει σημαντική πρόκληση.

28. Νότιο Σουδάν

Δεν υπάρχουν δεδομένα σχετικά με τον επιπολασμό και την πρακτική του ακρωτηριασμού στο Νότιο Σουδάν. Η UNICEF έχει αναφέρει προηγουμένως επικράτηση 1% μεταξύ των γυναικών ηλικίας 15–49 ετών, αλλά δεν υπάρχουν πρόσφατες έρευνες που να επιβεβαιώνουν αυτό το ποσοστό. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει αναφερθεί τόσο στις χριστιανικές όσο και στις μουσουλμανικές κοινότητες, ιδιαίτερα στις βόρειες περιοχές της χώρας, συμπεριλαμβανομένου του Bahr el Ghazal και του Άνω Νείλου.

Το Νότιο Σουδάν κέρδισε την ανεξαρτησία του το 2011 και προηγουμένως υπαγόταν στη δικαιοδοσία του Σουδάν, το νομικό σύστημα του οποίου βασίζεται σε ένα μείγμα ισλαμικού και αγγλικού δικαίου. Το Μεταβατικό Σύνταγμα της Δημοκρατίας του Νοτίου Σουδάν (2011) προστατεύει την ακεραιότητα του ατόμου σύμφωνα με το άρθρο 11 και το άρθρο 18 προβλέπει ότι κανένα άτομο δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση. Η ηθική και σωματική ανάπτυξη των παιδιών και των νέων προστατεύεται βάσει του άρθρου 40 και, πιο σχετικό με τον ΑΓΓΟ, το άρθρο 17 ορίζει τα δικαιώματα του παιδιού και ορίζει στο (1)(ζ) ότι κάθε παιδί έχει το δικαίωμα «[δεν] να υποβληθεί σε

αρνητικές και επιβλαβείς πολιτιστικές πρακτικές που επηρεάζουν την υγεία, την ευημερία ή την αξιοπρέπειά του/της.». Επιπλέον, σύμφωνα με το Μεταβατικό Σύνταγμα, εξακολουθούν να ισχύουν νόμοι που ίσχυαν στις δέκα πολιτείες του Νοτίου Σουδάν πριν χωριστεί από το Σουδάν το 2011. Το άρθρο 198 ορίζει, «Όλοι οι ισχύοντες νόμοι του Νοτίου Σουδάν θα παραμείνουν σε ισχύ και όλοι οι ισχύοντες θεσμοί θα συνεχίσουν να ασκούν τα καθήκοντα και τα καθήκοντά τους, εκτός εάν γίνουν νέες ενέργειες σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος Συντάγματος.» Στο Νότιο Σουδάν, τόσο ο Νόμος του Ποινικού Κώδικα του 2008 όσο και ο Νόμος για τα παιδιά του 2008 (Νόμος για τα παιδιά) ποινικοποιούν τον ΑΓΓΟ και παραμένουν σε ισχύ σύμφωνα με το Μεταβατικό Σύνταγμα. Ο Ποινικός Κώδικας ορίζει την τιμωρία για τη διάπραξη ακρωτηριασμού.

Το άρθρο 5 του νόμου για τα παιδιά ορίζει την «γυναικεία περιτομή» ως την κοπή και αφαίρεση μέρους ή του συνόλου των γυναικείων γεννητικών οργάνων και περιλαμβάνει τις πρακτικές της κλειτοριδεκτομής, της εκτομής, των εμφυσιέσεων ή άλλης πρακτικής που περιλαμβάνει την αφαίρεση μέρους ή ολόκληρης της κλειτορίδας ή των χειλέων ενός θηλυκού παιδιού. Το άρθρο 26 παράγραφος 1 τα «Δικαιώματα του Γυναικείου Παιδιού», αναφέρει: «Κάθε θηλυκό παιδί έχει δικαίωμα να προστατεύεται από τη σεξουαλική κακοποίηση και εκμετάλλευση και τη βία λόγω φύλου, συμπεριλαμβανομένου του βιασμού, της αιμομιξίας, του πρόωρου και αναγκαστικού γάμου, της περιτομής των γυναικών. Ως εκ τούτου, ο νόμος για τα παιδιά ποινικοποιεί όλες τις μορφές ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε παιδιά κάτω των 18 ετών και δηλώνει στο άρθρο 34 ότι είναι καθήκον να αναφέρετε την παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού στην αστυνομία, τη δικαιοσύνη, τους κοινωνικούς λειτουργούς ή την τοπική αυτοδιοίκηση. κυβερνητικό στέλεχος. Σε αντίθετη περίπτωση θα επιβληθεί τιμωρία. Ο Ποινικός Κώδικας δεν ορίζει συγκεκριμένα τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων, αλλά είναι αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 259 και τιμωρεί οποιονδήποτε «κάνει ή προκαλεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων» (σε οποιαδήποτε ηλικία). Υπάρχουν πολλά άλλα τμήματα του Ποινικού Κώδικα που σχετίζονται με τη βλάβη που προκαλείται από τον ΑΓΓΟ: το άρθρο 230 παράγραφος 1 ορίζει τον «πληγωμένο» ως πρόκληση σωματικού πόνου και δηλώνει στην παράγραφο 2 ότι όποιος διαπράττει μια πράξη γνωρίζοντας ότι θα προκαλέσει τέτοιο πλήγμα, και προκαλεί τέτοιο κακό, σε οποιοδήποτε άτομο χωρίς πρόκληση υπόκειται σε τιμωρία σύμφωνα με το άρθρο 232, το άρθρο 233 τιμωρεί όποιον προκαλεί κακό χρησιμοποιώντας οποιοδήποτε εργαλείο για κοπή, το άρθρο 235 παράγραφος 1 ορίζει το «σοβαρό τραύμα» που περιλαμβάνει στέρηση ή μόνιμη παραμόρφωση οποιουδήποτε μέρους του σώματος, καθώς και καταστροφή ή μόνιμη βλάβη των δυνάμεων οποιουδήποτε μέρους του σώματος. Περιλαμβάνει επίσης οποιοδήποτε τραύμα που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή ή προκαλεί έντονο σωματικό πόνο ή αδυναμία του θύματος να ακολουθήσει συνηθισμένες επιδιώξεις για τουλάχιστον είκοσι ημέρες. Η πρόκληση σοβαρής βλάβης χωρίς πρόκληση υπόκειται σε τιμωρία σύμφωνα με το άρθρο 237 και το άρθρο 244 τιμωρεί όποιον προκαλεί από αμέλεια σοβαρή σωματική βλάβη ή τραυματισμό σε άλλον.

Δεν υπάρχουν πρόσφατα στοιχεία σχετικά με το εάν ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων λαμβάνει χώρα στο Νότιο Σουδάν. Ούτε ο νόμος για τα παιδιά ούτε ο Ποινικός Κώδικας αναφέρονται ρητά στον ΑΓΓΟ που πραγματοποιείται από επαγγελματίες υγείας ή σε ιατρικό περιβάλλον. Ωστόσο, ο Ποινικός Κώδικας καθιστά ποινικό αδίκημα για οποιονδήποτε να πραγματοποιεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και ως εκ τούτου θα πρέπει γενικά να καλύπτει όλα τα μέλη του ιατρικού επαγγέλματος.

Σε ορισμένες χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων έχει καταστεί παράνομος, η πρακτική έχει ωθηθεί υπόγεια και πέρα από τα σύνορα για να αποφευχθεί η δίωξη. Το Νότιο Σουδάν έχει κοινά σύνορα με άλλες χώρες όπου η επικράτηση του ακρωτηριασμού και η ύπαρξη και επιβολή της νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ ποικίλλουν, όπως η Αιθιοπία, η Κένυα, το Σουδάν, η Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και η Ουγκάντα. Δεν είναι γνωστό σε ποιο βαθμό η μετακίνηση πέραν των εθνικών συνόρων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων αποτελεί πρόβλημα για το Νότιο Σουδάν. Ο Νόμος για τα Παιδιά και ο Ποινικός Κώδικας δεν αντιμετωπίζουν άμεσα τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται σε ή από υπήκοο του Νοτίου Σουδάν σε άλλη χώρα. Γενικότερα, το άρθρο 7 του Ποινικού Κώδικα καθιστά ποινικό αδίκημα για οποιονδήποτε να διαπράξει ή να υποκινήσει μια παράνομη πράξη εκτός της χώρας

Σύμφωνα με το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα, οποιοσδήποτε «κάνει ή προκαλεί» ΑΓΓΟ διαπράττει αδίκημα και σε περίπτωση καταδίκης υπόκειται σε ποινή φυλάκισης έως δέκα ετών ή χρηματική ποινή ή και τα δύο. Επιπλέον, οι ακόλουθες κυρώσεις ορίζονται στον Ποινικό Κώδικα για πρόκληση βλάβης σε άλλον: άρθρο 232 όποιος προκαλεί ζημία, χωρίς πρόκληση, υπόκειται σε καταδίκη σε φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή ή και τα δύο, άρθρο 233 η πρόκληση βλάβης με τη χρήση κοπτικού οργάνου τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία χρόνια ή με πρόστιμο ή και με τα δύο, άρθρο 237 όποιος προκαλεί βαριά βλάβη, χωρίς πρόκληση, υπόκειται σε καταδίκη σε φυλάκιση έως επτά ετών και μπορεί επίσης να υπόκειται σε χρηματική ποινή. και άρθρο 244 όποιος από αμέλεια προκαλεί σωματική βλάβη ή τραυματισμό σε άλλον τιμωρείται με φυλάκιση έως πέντε ετών ή με χρηματική ποινή ή και τα δύο. Αν και ο νόμος για τα παιδιά δεν ορίζει ρητά κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ, σύμφωνα με το άρθρο 34 παράγραφος 2 δίνει εξουσίες στο Δικαστήριο να επιβάλλει κυρώσεις και να εκδίδει εντολές ή οδηγίες, όπως κρίνεται σκόπιμο, με σκοπό την επιβολή ή την εξασφάλιση τα δικαιώματα του παιδιού. Το άρθρο 35 ορίζει επίσης ότι η μη αναφορά της παραβίασης των δικαιωμάτων του παιδιού υπόκειται σε ποινή φυλάκισης έως έξι μηνών ή χρηματική ποινή ή και τα δύο.

Όπως προαναφέρθηκε, το 2016 η Κοινότητα της Ανατολικής Αφρικής (συμπεριλαμβανομένης της Κένυας, του Νοτίου Σουδάν, της Τανζανίας και της Ουγκάντα) θέσπισε τον νόμο περί απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής (ο νόμος EAC) για να προωθήσει τη συνεργασία στη δίωξη των δραστών του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων μέσω της εναρμόνισης των νόμων πολιτικές και στρατηγικές για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ σε ολόκληρη την περιοχή. Δεν είναι γνωστό σε ποιο βαθμό έχουν χρησιμοποιηθεί στο Νότιο Σουδάν οι νόμοι κατά του ΑΓΓΟ βάσει του νόμου περί παιδιών ή του ποινικού κώδικα. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για τυχόν υποθέσεις που έχουν προσαχθεί στο δικαστήριο και για τα αποτελέσματά τους.

Το Υπουργείο Φύλου, Παιδιού και Κοινωνικής Πρόνοιας είναι υπεύθυνο για την προώθηση της ισότητας των φύλων και την προστασία και την ευημερία των γυναικών και των παιδιών στο Νότιο Σουδάν. Στις Διευθύνσεις Φύλου και Παιδικής Πρόνοιας υπάρχει μια σειρά πολιτικών και προγραμμάτων για την αντιμετώπιση της βίας λόγω φύλου και την υποστήριξη της ενδυνάμωσης των γυναικών και των κοριτσιών. Αν και δεν έχει προσδιοριστεί συγκεκριμένη κυβερνητική στρατηγική για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, ως επιβλαβής πρακτική, ο ΑΓΓΟ αντιμετωπίζεται επί του παρόντος μέσω της συνολικής προσέγγισης των πολιτιστικών και θρησκευτικών πρακτικών που είναι επιβλαβείς για τις γυναίκες και τα κορίτσια και το Εθνικό Σχέδιο Δράσης 2015-2020 ορίζει μέτρα όπως η διεξαγωγή έρευνας για την ενημέρωση εκστρατειών ευαισθητοποίησης της κοινότητας. Εάν το Νότιο Σουδάν υιοθετήσει

πλήρως τον περιφερειακό νόμο EAC, θα χρειαστεί να αναπτύξει μια ολοκληρωμένη στρατηγική και να δεσμεύσει εθνικούς πόρους του προϋπολογισμού για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ. Άλλες σχετικές εθνικές αρχές που είναι υπεύθυνες για την τήρηση του νόμου περιλαμβάνουν τη Διεύθυνση Δημόσιας Εισαγγελίας και την Αστυνομική Υπηρεσία του Νοτίου Σουδάν. Η αποστολή των Ηνωμένων Εθνών στο Νότιο Σουδάν εκτελεί επίσης προγράμματα για την αντιμετώπιση επιβλαβών πρακτικών, συμπεριλαμβανομένων των παιδικών και αναγκαστικών γάμων και του ΑΓΓΟ.

Το 2015 το Ταμείο Πληθυσμού των Ηνωμένων Εθνών υπολόγισε ότι σχεδόν 32.000 γυναίκες στο Νότιο Σουδάν είχαν πληγεί από βία λόγω φύλου τα δύο χρόνια από τότε που ξέσπασε η σύγκρουση. περιλαμβάνονται σε αυτή την εκτίμηση. Ενώ υπάρχουν νόμοι που ποινικοποιούν τον ΑΓΓΟ στο Νότιο Σουδάν, υπάρχουν προκλήσεις για την επιβολή της νομοθεσίας. Η κοινωνία των πολιτών προέτρεψε τις εθνικές και περιφερειακές κυβερνήσεις να οδηγήσουν τους δράστες στη δικαιοσύνη και τις κοινότητες να εγκαταλείψουν τις επιβλαβείς πρακτικές. Ωστόσο, πολλοί από εκείνους που φέρεται να εξακολουθούν να ασκούν τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων είναι εσωτερικά εκτοπισμένοι (ΕΔΠ) που κατοικούν σε χώρους προστασίας των αμάχων του ΟΗΕ σε όλη τη χώρα. Το Δανικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες ανέφερε το 2014 ότι ο ΑΓΓΟ συνεχίζει να ασκείται σε διάφορους βαθμούς σε στρατόπεδα στην πολιτεία του Άνω Νείλου, για παράδειγμα, και αυτό θέτει πολλές προκλήσεις όσον αφορά την ευαισθητοποίηση και την πλήρη συμμετοχή των κοινοτήτων και, επομένως, την αποφυγή της πρακτικής να οδηγείται υπόγεια και να εκτελείται μυστικά (28toomany.org 2021).

Συμπερασματικά, ο ΑΓΓΟ απαγορεύεται βάσει δύο νόμων στο Νότιο Σουδάν, ο νόμος για τα παιδιά ορίζει και ποινικοποιεί όλες τις μορφές ακρωτηριασμού σε παιδιά, καθώς και την παράλειψη αναφοράς για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, και ο Ποινικός Κώδικας ποινικοποιεί και ορίζει τις κυρώσεις για οποιονδήποτε προκαλεί ακρωτηριασμό. Δεν αφορούν ειδικά τον ιατρικό ή διασυνωριακό ΑΓΓΟ. Αν και παραμένουν κενά στην εθνική νομοθεσία, η κυβέρνηση του Νοτίου Σουδάν, ως μέλος της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής, μπορεί να προχωρήσει με την πλήρη εφαρμογή του νόμου EAC του 2016. Αυτό υπερισχύει του εθνικού δικαίου και είναι μια πολύ πιο ολοκληρωμένη νομοθεσία για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ.

Μέρος 2^ο

Συγκριτικά αποτελέσματα

Από τα στατιστικά εκτιμάται ότι 55 εκατομμύρια κορίτσια που είναι κάτω των 15 ετών, σε εικοσιοκτώ (28) αφρικανικές χώρες, έχουν υποστεί ακρωτηριασμό ή κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό. Από τις εικοσιοκτώ (28) χώρες της Αφρικής οι εικοσιδύο (22) έχουν εθνική νομοθεσία που ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ και οι έξι (6) είναι επί του παρόντος χωρίς νόμους, που σημαίνει ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ουσιαστικά ακόμη νόμιμος. Στις περισσότερες χώρες με νόμους κατά του ΑΓΓΟ, η νομοθεσία δεν προστατεύει τις γυναίκες και τα κορίτσια από τον ΑΓΓΟ. Οι νόμοι σπάνια εφαρμόζονται και δεν υπάρχουν διώξεις. Είναι σημαντικό ότι από τα 55 εκατομμύρια κορίτσια (ηλικίας 0–14 ετών) που έχουν βιώσει ή κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις εικοσιοκτώ (28) χώρες το 50% αυτών βρίσκονται σε τρεις (3) χώρες που έχουν νόμους κατά του ΑΓΓΟ (Αίγυπτος, Αιθιοπία και Νιγηρία) και το 30% από αυτούς βρίσκονται στις έξι (6) χώρες χωρίς ισχύοντες νόμους κατά του ΑΓΓΟ (Τσαντ, Λιβερία, Μάλι, Σιέρα

Λεόνε, Σομαλία και Σουδάν), οι πέντε (5) από τις έξι (6) χώρες που δεν έχουν θεσπίσει νόμο κατά του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων έχουν είτε νομοσχέδια που περιμένουν να εγκριθούν είτε έχουν εκφράσει την πρόθεσή τους να ψηφίσουν νόμο για την απαγόρευση του ακρωτηριασμού. Οι εικοσιεπτά (27) από τις εικοσιοκτώ (28) χώρες έχουν υπογράψει, ή υπογράψει και επικυρώσει, μία ή περισσότερες από τις συνθήκες που συνιστούν να νομοθετήσουν κατά του FGM ήτοι τη CEDAW, το Πρωτόκολλο του Μαπούτο και το CDEFGM. Η ανησυχία για τον ΑΓΓΟ σε διεθνές επίπεδο χρονολογείται από το 1990, όταν η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για την Εξάλειψη των Διακρίσεων κατά των Γυναικών υιοθέτησε τη Γενική Σύσταση Αρ. 14 ζητώντας από τις χώρες να λάβουν τα κατάλληλα αποτελεσματικά μέτρα για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ. Μεταγενέστερες συστάσεις και δηλώσεις έχουν εκδοθεί από τη CEDAW και το Γραφείο της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, υπενθυμίζοντας στις κυβερνήσεις των μελών τις υποχρεώσεις τους να εξαλείψουν τον ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς πρακτικές. Το 2014 τα κράτη που υπέγραψαν τη CEDAW και τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού εξέδωσαν κοινή γενική σύσταση για τις επιβλαβείς πρακτικές που επιβεβαιώνουν τις υποχρεώσεις τους «να διασφαλίσουν την πλήρη συμμόρφωση. . . για την εξάλειψη των επιβλαβών πρακτικών.». Το 2016 το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ (HRC) ενέκρινε ψήφισμα που αναγνωρίζει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ως πράξη βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών. Προέτρεψε τις χώρες να θεσπίσουν εθνική νομοθεσία που να απαγορεύει τον ΑΓΓΟ και να αναπτύξουν στρατηγικές για την επιβολή του. Τον Μάρτιο του 2018, η Επιτροπή των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Γυναικών, στη συνάντησή της για να συζητήσει τις «Προκλήσεις και ευκαιρίες για την επίτευξη της ισότητας των φύλων και την ενδυνάμωση των γυναικών και των κοριτσιών της υπαίθρου», συμφώνησε και προέτρεψε τα κράτη μέλη να εξαλείψουν τις επιβλαβείς πρακτικές, όπως ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων και το παιδί, ο πρόωρος και αναγκαστικός γάμος, που επηρεάζουν δυσανάλογα τις γυναίκες και τα κορίτσια στις αγροτικές περιοχές και μπορεί να έχουν μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στη ζωή, την υγεία και το σώμα των κοριτσιών και των γυναικών, και οι οποίες συνεχίζουν να επικρατούν παρά την αύξηση των εθνικών, περιφερειακών και διεθνών προσπαθειών, συμπεριλαμβανομένης της ενδυνάμωσης όλων των γυναικών και των κοριτσιών, της συνεργασίας με τις τοπικές κοινότητες για την καταπολέμηση των αρνητικών κοινωνικών κανόνων που συγχωρούν τέτοιες πρακτικές και δίνουν τη δυνατότητα στους γονείς και τις κοινότητες να τις εγκαταλείψουν. Τον Ιούλιο του 2018, η HRC, στην 38η σύνοδό της, εξέδωσε το ψήφισμα αριθ. 38/6 που επιβεβαίωσε όλες τις ανωτέρω συμφωνίες και νουθετούσε κάθε χώρα να υιοθετήσει, να εφαρμόσει, να εναρμονίσει και να επιβάλει νόμους και πολιτικές για την πρόληψη και τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, την προστασία όσων κινδυνεύουν και την υποστήριξη των γυναικών και των κοριτσιών που έχουν υποστεί αυτή την πρακτική, να εξασφαλίσει την εθνική εφαρμογή των διεθνών και περιφερειακών υποχρεώσεων που έχουν αναλάβει βάσει των διαφόρων διεθνών πράξεων που προστατεύουν την πλήρη απόλαυση όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών των γυναικών και των κοριτσιών. Εκτός από τις επίσημες διεθνείς συνθήκες, οι παγκοσμίως αποδεκτοί Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης (ΣΒΑ) που τέθηκαν σε ισχύ για την περίοδο 2015–2030 κάνουν ειδική αναφορά στην εξάλειψη του ΑΓΓΟ στον στόχο 5.3. την ενίσχυση των κυβερνήσεων, των ΜΚΟ και των πολυμερών οργανισμών κατά την εφαρμογή πολιτικών και νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ. Τον Μάιο του 2018 το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο των Ηνωμένων

ανέφερε σχετικά με τη θετική πρόοδο που σημειώθηκε προς την επίτευξη του στόχου 5.3 του ΣΒΑ ως εξής: Ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων. . . είναι μια παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που επηρεάζει τα κορίτσια και τις γυναίκες παγκοσμίως, αλλά ιδιαίτερα σε κοινότητες όπου παραμένει ως κοινωνικός κανόνας. Κατά μέσο όρο, περίπου ένα στα τρία κορίτσια ηλικίας 15 έως 19 ετών έχει υποβληθεί σε ΑΓΓΟ στις τριάντα (30) χώρες όπου επικεντρώνεται η πρακτική γύρω στο 2017, σε σύγκριση με σχεδόν ένα στα δύο γύρω στο 2000. Αυτό ακολούθησε την έκθεση SDG 5 του ΟΗΕ για το 2017, η οποία επίσης προειδοποίησε ότι η επιβλαβής πρακτική του ακρωτηριασμού/κοψίματος των γυναικείων γεννητικών οργάνων έχει μειωθεί κατά 24% από το 2000 περίπου. Ωστόσο, ο επιπολασμός παραμένει υψηλός σε ορισμένες από τις τριάντα (30) χώρες με αντιπροσωπευτικά στοιχεία. Τα κράτη που έχουν υπογράψει, επικυρώσει ή προσχωρήσει σε μια διεθνή συνθήκη παρακολουθούνται ως προς την εφαρμογή αυτής της συνθήκης από το αντίστοιχο όργανο συνθήκης, το οποίο αποτελείται από ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες από άλλες χώρες. Οι περισσότερες συνθήκες απαιτούν τριετή ή πενταετή ανασκόπηση της προόδου μιας χώρας προς την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της. Η ομάδα παρακολούθησης αναφέρει την πρόοδο και κάνει συστάσεις προς την κυβέρνηση κάθε χώρας να δώσει συνέχεια. Ορισμένες χώρες υπέγραψαν αυτές τις συνθήκες, αλλά διατύπωσαν επιφυλάξεις έναντι ορισμένων ρητρών ή όρων που περιέχονται σε αυτές.

Σε περιφερειακό επίπεδο, η Αφρικανική Ένωση (ΑΕ) καλεί τα κράτη μέλη να εξαλείψουν τον ΑΓΓΟ από το 1990, όταν υιοθέτησε τον Αφρικανικό Χάρτη για τα Δικαιώματα και την Ευημερία του Παιδιού. Το 2003 η ΑΕ ενέκρινε το Πρωτόκολλο του Μαπούτο, στο οποίο το άρθρο 5 απαιτεί ρητά από τα μέλη να απαγορεύουν «με νομοθετικά μέτρα που υποστηρίζονται από κυρώσεις όλες τις μορφές ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, τραυμάτων, ιατροποίησης και παραϊατρικής ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων και όλες τις άλλες πρακτικές προκειμένου να εξαφανιστεί η πρακτική. Επιπλέον, η ΑΕ κήρυξε τα έτη 2010 έως 2020 ως Δεκαετία Αφρικανών Γυναικών. Και αυτή η δήλωση βοηθάει στην προώθηση της ισότητας των φύλων και στην εξάλειψη του ακρωτηριασμού και άλλων μορφών βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών. Μια συνεχιζόμενη πρόκληση για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ είναι ο διασυννοριακός ΑΓΓΟ, όταν γυναίκες και κορίτσια οδηγούνται σε γειτονικές χώρες για να υποβληθούν σε αυτή την πρακτική, συνήθως για να αποφευχθεί η δίωξη σύμφωνα με την εγχώρια νομοθεσία . Για να καταπολεμηθεί αυτό στην Ανατολική Αφρική, το 2016 η Νομοθετική Συνέλευση της Ανατολικής Αφρικής (συμπεριλαμβανομένης της Κένυας, του Νοτίου Σουδάν, Τανζανία και Ουγκάντα) ενέκρινε τον νόμο περί απαγόρευσης του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων της Κοινότητας της Ανατολικής Αφρικής (EAC Act) για να προωθήσουν τη συνεργασία στη δίωξη των δραστών του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων μέσω της εναρμόνισης των νόμων, των πολιτικών και των στρατηγικών για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων σε ολόκληρη την περιοχή. Ο πράξη EAC στοχεύει στην ευαισθητοποίηση σχετικά με τους κινδύνους των ακρωτηριασμών και παρέχει την ανταλλαγή πληροφοριών, έρευνας και δεδομένων. Ένας παρόμοιος νόμος αναμένεται να τεθεί σε ισχύ από την Οικονομική Κοινότητα των Κρατών της Δυτικής Αφρικής (ECOWAS), αν και, σε διάσκεψη τον Οκτώβριο του 2017 στον Νίγηρα, συζητήθηκε από τους ιθύνοντες των κρατών μελών, οι οποίοι προέτρεψαν όλα τα κράτη της ECOWAS να θέσουν σε εφαρμογή μέτρα και πόρους για την εξάλειψη του ΑΓΓΟ. Ένας άλλος σημαντικός περιφερειακός οργανισμός κρατών, ο οποίος έχει τη δυνατότητα στο μέλλον να

αντιμετωπίσει ευρύτερα ζητήματα φύλου, όπως η βία κατά των γυναικών (VAW), οι επιβλαβείς πρακτικές και ο διασυνωριακός ΑΓΓΟ, είναι η Διακυβερνητική Αρχή για την Ανάπτυξη (IGAD). Ιδρύθηκε το 1996 με στόχο τη συνεργασία για την ξηρασία και άλλα διασυνωριακά περιβαλλοντικά ζητήματα, έχει γίνει πιο πρόσφατα μια κοινότητα χωρών που ασχολούνται με τη γενική ανάπτυξη της περιοχής. Επί του παρόντος, η IGAD περιλαμβάνει οκτώ (8) κράτη μέλη το Τζιμπουτί, την Ερυθραία, την Αιθιοπία, την Κένυα, τη Σομαλία, το Νότιο Σουδάν, το Σουδάν και την Ουγκάντα. Ορισμένες χώρες που ασκούν τον ΑΓΓΟ, όπως η Σομαλία και το Σουδάν, δεν έχουν υπογράψει το CEDAW ή άλλες συνθήκες που περιλαμβάνουν αναφορές στην εξάλειψη του ΑΓΓΟ. Άλλες, όπως η Αίγυπτος, τις έχουν υπογράψει, αλλά έχουν διατυπώσει επιφυλάξεις, ορισμένες από τις οποίες ουσιαστικά εξαιρούν αυτά τα κράτη από τη συμμόρφωση με ένα νομοθετικό πλαίσιο που ποινικοποιεί τον ΑΓΓΟ. Ένας από τους κύριους λόγους που αναφέρθηκαν για τη διατύπωση αυτών των επιφυλάξεων ήταν ότι ορισμένες διατάξεις της CEDAW και του Πρωτοκόλλου του Μαπούτο δεν θεωρούνται σύμφωνες με το νόμο της Σαρία. Ωστόσο, οι περισσότερες από αυτές τις χώρες είναι μέλη του Οργανισμού Ισλαμικής Συνεργασίας και, το 2003, μετά τη διαβούλευση αφροαραβικών εμπειρογνομόνων σχετικά με τα νομικά εργαλεία για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων που πραγματοποιήθηκε στο Κάιρο, ενέκριναν τη Διακήρυξη του Καΐρου για την εξάλειψη του FGM (CDEFGM). Από τις έξι (6) χώρες που δεν έχουν εθνικό νόμο κατά του ΑΓΓΟ, οι πέντε (5) έχουν υπογράψει το CDEFGM. Το CDEFGM περιλαμβάνει δεκαεπτά (17) συστάσεις που πρέπει να ακολουθήσουν οι κυβερνήσεις με στόχο την πρόληψη και την απαγόρευση του ακρωτηριασμού. Είναι σημαντικό ότι αυτά περιλαμβάνουν τη θέσπιση ειδικής νομοθεσίας για την αντιμετώπιση του ΑΓΓΟ και τη συνεργασία με ΜΚΟ για την ανάπτυξη στρατηγικών για την αλλαγή της κοινωνικής αντίληψης για την πρακτική. Το CDEFGM υιοθετήθηκε από τις ακόλουθες χώρες: Μπενίν, Μπουρκίνα Φάσο, Καμερούν, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Τσαντ, Ακτή Ελεφαντοστού, Τζιμπουτί, Αίγυπτος, Ερυθραία, Αιθιοπία, Γκάμπια, Γκάνα, Γουινέα, Κένυα, Λιβερία, Μάλι, Μαυριτανία, Νίγηρας, Νιγηρία, Σενεγάλη, Σιέρα Λεόνε, Σουδάν, Τανζανία, Τόγκο και Ουγκάντα. Οι χώρες που έχουν υπογράψει τις διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες που αναφέρονται παραπάνω είναι υποχρεωμένες να θεσπίσουν νομοθεσία και μέτρα εφαρμογής για να βοηθήσουν στην εξάλειψη του ΑΓΓΟ. Από τις έξι (6) χώρες που εξετάστηκαν και που δεν έχουν ακόμη ισχύουσα εθνική νομοθεσία κατά του ΑΓΓΟ, πέντε (5) έχουν υπογράψει το CDEFGM (Τσαντ, Λιβερία, Σιέρα Λεόνε, Μάλι, Σουδάν), τέσσερις (4) δεσμεύονται από το CEDAW (Τσαντ, Λιβερία, Σιέρα Λεόνε, Μάλι), και τρεις (3) δεσμεύονται από το Πρωτόκολλο του Μαπούτο (Λιβερία, Μάλι, Σιέρα Λεόνε). Ενώ το Σουδάν έχει υπογράψει το CDEFGM, δεν έχει υπογράψει το CEDAW ούτε έχει επικυρώσει το Πρωτόκολλο του Μαπούτο. Η Σομαλία έχει τη λιγότερη προστασία για τις γυναίκες και τα κορίτσια σύμφωνα με τις διάφορες συνθήκες, καθώς δεν έχει υπογράψει το CDEFGM και έχει υπογράψει μόνο το Πρωτόκολλο του Μαπούτο (αλλά δεν το έχει επικυρώσει). Ωστόσο, καμία «ποινή» δεν έχει ασκηθεί ακόμη εναντίον καμίας από αυτές τις έξι (6) χώρες για την αποτυχία τους να θεσπίσουν νόμους που απαγορεύουν τον ΑΓΓΟ, αν και μπορεί να είναι δυνατό για άτομα στη Λιβερία, το Μάλι και τη Σιέρα Λεόνε (τα οποία είναι όλα μέλη της ECOWAS) να αναλάβουν τις κυβερνήσεις τους. Τα περισσότερα συντάγματα των εικοσιοκτώ (28) χωρών περιέχουν αναφορές στην ισότητα μεταξύ γυναικών και ανδρών και αναφέρουν ότι κανένας δεν πρέπει να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή σε σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση και ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στη σωματική ακεραιότητα. Έξι (6) περιέχουν συγκεκριμένες αναφορές στην απαγόρευση

της βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών. Μόνο τρία (3) συντάγματα απαγορεύουν ρητά τον ακρωτηριασμό σε Ακτή Ελεφαντοστού, Σενεγάλη και Σομαλία. Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αναγνωρίζεται διεθνώς ως επιβλαβής πρακτική, μαζί με τον παιδικό και καταναγκαστικό γάμο, το «σιδέρωμα» του μαστού, το τέντωμα των χειλέων και άλλες μορφές ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Επτά (7) από τα εθνικά συντάγματα που περιέχουν αναφορές στην απαγόρευση επιβλαβών πρακτικών, της Αιθιοπίας, της Γκάνας, της Κένυας, της Σομαλιλάνδης, του Νότιου Σουδάν, του Σουδάν και της Ουγκάντα. Οι αναφορές σε επιβλαβείς πρακτικές ή/και ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο πλαίσιο ενός συντάγματος παρέχουν μια άλλη μορφή προστασίας για τις γυναίκες και τα κορίτσια και θα μπορούσαν, θεωρητικά, να χρησιμοποιηθούν για να αμφισβητήσουν οποιοδήποτε άτομο που επιχειρεί να εκτελέσει ΑΓΓΟ ή για να αμφισβητήσει μια κυβέρνηση με βάση ότι δεν παρείχε προστασία από την πρακτική. Ορισμένα εθνικά συντάγματα αναφέρονται επίσης στις υποχρεώσεις μιας χώρας βάσει διεθνών και περιφερειακών συνθηκών. Για παράδειγμα, το άρθρο 171 του Συντάγματος του Νίγηρα (2010) ορίζει ότι οι συνθήκες ή οι συμφωνίες που επικυρώνονται τακτικά θα υπερισχύουν των εθνικών νόμων.

Για να ανταποκριθούν οι κυβερνήσεις στην πρόκληση της θέσπισης ισχυρών νόμων κατά του ΑΓΓΟ που θα κερδίσουν υποστήριξη σε όλο το πολιτικό φάσμα, τα επιχειρήματα υπέρ τους πρέπει να βασίζονται σε γεγονότα και λογική. Η νομοθεσία από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει την κοινωνική συμπεριφορά. Οι κυβερνήσεις πρέπει να επιδείξουν δέσμευση στους νόμους υποστηρίζοντας την εισαγωγή τους με στρατηγικές επαρκώς χρηματοδοτούμενες και με πόρους για να διασφαλίσουν ότι οι κοινότητες κατανοούν γιατί ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι επιβλαβής και ποινικοποιείται και ότι ο τερματισμός της πρακτικής είναι προς το συμφέρον όλων των μελών της κοινωνίας. Τα νομικά συστήματα διαφέρουν πολύ μεταξύ των χωρών της Αφρικής καθώς ορισμένα βασίζονται στο πρώην αποικιακό σύστημα (για παράδειγμα, το αγγλικό κοινό δίκαιο ή ο γαλλικός Αστικός Κώδικας), άλλοι στον ισλαμικό θρησκευτικό νόμο (Σαρία) και άλλα στο εθιμικό ή φυλετικό δίκαιο. Οι περισσότερες χώρες έχουν ένα μείγμα δύο ή περισσότερων από αυτά τα συστήματα. Μεταξύ των εικοσιδύο (22) χωρών που ποινικοποιούν την πράξη του ΑΓΓΟ, υπάρχει ένας συνδυασμός εκείνων που έχουν ειδική εθνική νομοθεσία κατά του ΑΓΓΟ και εκείνων που αναφέρονται στον ακρωτηριασμό ή/και επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές εντός του ποινικού τους κώδικα ή/και αντιμετωπίζουν την πρακτική μέσω άλλων μορφών νομοθεσίας, όπως νόμοι που καλύπτουν τα δικαιώματα και την ευημερία των παιδιών, τη βία κατά των γυναικών, την αναπαραγωγική υγεία ή την ενδοοικογενειακή βία.

Αν και ο σαφής ορισμός όλων των σχετικών τύπων ΑΓΓΟ θα πρέπει να αποτελεί θεμελιώδες χαρακτηριστικό ενός εθνικού νομοθετικού πλαισίου, ορισμένες φορές οι νόμοι ποικίλλουν ως προς αυτή τη βασική λεπτομέρεια. Από τις εικοσιδύο (22) χώρες με νόμους κατά του ΑΓΓΟ, οι δεκαοκτώ (18) παρέχουν έναν σαφή ορισμό του ΑΓΓΟ. Τέσσερις (4) χώρες δεν διαθέτουν πραγματικό ορισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στην τρέχουσα νομοθεσία τους, το Καμερούν, η Αιθιοπία, η Νιγηρία και η Τανζανία. Μερικές χώρες δίνουν πλήρως περιεκτικούς ορισμούς για όλους τους τύπους ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, ιδίως η Ερυθραία, η Γκάμπια, η Γκάνα και η Κένυα. Στην Ερυθραία και τη Γκάμπια ορίζεται ως η εκτομή της πρόποδας με μερική ή ολική εκτομή της κλειτορίδας (κλειτοριδεκτομή), η μερική ή ολική εκτομή των μικρών χειλέων, η μερική ή ολική εκτομή των έξω γεννητικών οργάνων (των μικρών χειλέων και των μεγάλων χειλέων), συμπεριλαμβανομένης της ραφής, το ράψιμο με αγκάθια,

άχυρο, κλωστή ή με άλλα μέσα προκειμένου να συνδεθεί η εκτομή των χειλέων και η κοπή του κόλπου και η εισαγωγή διαβρωτικών ουσιών ή βοτάνων στον κόλπο με σκοπό τη στένωση του, συμβολικές πρακτικές που περιλαμβάνουν το τρύπημα και το τρύπημα της κλειτορίδας για να απελευθερωθούν σταγόνες αίματος ή εμπλοκή σε οποιαδήποτε άλλη μορφή ακρωτηριασμού και/ή κοπής γυναικείων γεννητικών οργάνων. Στη Γκάνα αναφέρεται πως όποιος πραγματοποιεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων και εκτομές, ακρωτηριάζει ή ακρωτηριάζει με άλλον τρόπο ολόκληρο ή οποιοδήποτε μέρος των μικρών χειλέων, των μεγάλων χειλέων και της κλειτορίδας άλλου ατόμου, διαπράττει αδίκημα. Στην Κένυα ο «ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων» περιλαμβάνει όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή άλλο τραυματισμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή οποιαδήποτε επιβλαβή διαδικασία για τα γυναικεία γεννητικά όργανα, για μη ιατρικούς λόγους, και περιλαμβάνει: (α) κλειτοριδεκτομή, η οποία είναι η μερική ή ολική αφαίρεση της κλειτορίδας ή της πρόποδας, (β) εκτομή, που είναι η μερική ή ολική αφαίρεση της κλειτορίδας και των μικρών χειλέων, με ή χωρίς εκτομή των μεγάλων χειλέων, (γ) εμφύσηση, η οποία είναι η στένωση του κοιλιακού στομίου με τη δημιουργία καλυπτικού σφράγισσης με κοπή και τοποθέτηση των μικρών χειλέων ή των μεγάλων χειλέων, με ή χωρίς εκτομή της κλειτορίδας, αλλά δεν περιλαμβάνει διαδικασία αλλαγής σεξουαλικής επαφής ή ιατρική διαδικασία που έχει γνήσιο θεραπευτικό σκοπό. Οι περισσότερες χώρες δίνουν γενικότερους, συντομότερους ορισμούς, οι οποίοι είναι λιγότερο λεπτομερείς και μπορεί να μην καλύπτουν όλους τους τύπους ΑΓΓΟ, αναφέρεται για παράδειγμα, στη Μπουρκίνα Φάσο «βλάπτει ή προσπαθεί να βλάψει το γυναικείο γεννητικό όργανο με ολική αφαίρεση, εκτομή, εμφύσηση, απευαισθητοποίηση ή οποιοδήποτε άλλο μέσο», στην Αίγυπτο «πράξεις ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, με αφαίρεση οποιουδήποτε από τα εξωτερικά γυναικεία γεννητικά όργανα, εν μέρει ή εν όλω, ή με πρόκληση τραυματισμών σε αυτά τα όργανα χωρίς ιατρική αιτιολόγηση», στη Σενεγάλη «ολική ή μερική εκτομή ενός ή περισσότερων από τα στοιχεία της, εμφύσηση, αναισθησία ή οποιοδήποτε άλλο μέσο», και στην Ουγκάντα «Ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων» αναφέρεται σε όλες τις διαδικασίες που περιλαμβάνουν μερική ή ολική αφαίρεση των εξωτερικών γυναικείων γεννητικών οργάνων για μη θεραπευτικούς λόγους.». Τέλος, οι νόμοι ορισμένων χωρών δεν περιλαμβάνουν καθόλου ορισμό του ΑΓΓΟ. Για παράδειγμα, η Νιγηρία απλώς απαγορεύει την «περιτομή ή τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων του κοριτσιού ή της γυναίκας» και η Τανζανία τον «ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων». Πολλές χώρες κάνουν αναφορές στους νόμους τους για τον ΑΓΓΟ και στους συνοδευτικούς ορισμούς σε «θεραπευτικούς» και «ιατρικούς» λόγους ως περιορισμούς ή δικαιολογίες για το αδίκημα. Ελλείψει σαφών ορισμών αυτών των όρων, υπάρχει ο κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί μια τέτοια ορολογία ως προπέτασμα για να δικαιολογηθεί ο ΑΓΓΟ.

Οι προτεραιότητες των εικοσιδύο (22) χωρών που είτε έχουν συγκεκριμένο νόμο που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ είτε κάνουν αναφορά στον ΑΓΓΟ σε άλλο νόμο ήταν να στοχεύσουν εκείνους που εκτελούν απευθείας τη φυσική πράξη του ΑΓΓΟ. Οι περισσότερες χώρες προστατεύουν γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών και ορισμένες δεσμεύουν το κράτος να παρέχει πρόσθετη προστασία σε ανηλίκους μέσω πρόσθετων ρητρών ή μέτρων προστασίας των παιδιών (συμπεριλαμβανομένου του Καμερούν, της Αιγύπτου, της Γουινέας, της Γουινέας Μπισάου, της Γκάμπια και του Τόγκο). Δύο (2) χώρες, η Μαυριτανία και η Τανζανία, ποινικοποιούν μόνο τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε κορίτσια κάτω των 18 ετών. Επομένως,

αυτοί οι νόμοι δεν παρέχουν επαρκή προστασία στις ενήλικες γυναίκες. Εκτός από τους πραγματικούς επαγγελματίες του ΑΓΓΟ, άλλοι δράστες πρέπει να αντιμετωπίζονται με νόμους, όπως για παράδειγμα οι υπεύθυνοι για την υποκίνηση και τη διευθέτηση (προμήθεια) της πράξης του ΑΓΓΟ, οι οποίοι μπορεί να είναι μέλη της οικογένειας των θυμάτων ή άλλοι στην κοινότητα, όπως τοπική κοινότητα ή θρησκευτικοί ηγέτες, αυτοί που βοηθούν και συνηγορούν στην πρακτική, ο επαγγελματίας που εκτελεί τον ΑΓΓΟ ο οποίος συνοδεύεται συχνά από έναν ή περισσότερους βοηθούς ή νεότερους ασκούμενους που μπορεί να είναι μέλη της οικογένειας ή μέλη της τοπικής κοινότητας (οι ενέργειές τους συχνά περιλαμβάνουν την κατακράτηση του θύματος του ΑΓΓΟ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας). Μέλη της ευρύτερης κοινότητας μπορούν επίσης να προβούν σε ενέργειες που εμπίπτουν σε αυτή την κατηγορία. Οι νόμοι διαφέρουν σημαντικά από χώρα σε χώρα σε σχέση με αυτούς τους άλλους δράστες ακρωτηριασμού: η Γκάνα, η Κένυα και η Ουγκάντα, για παράδειγμα, δίνουν εκτενείς και περιεκτικές περιγραφές όλων εκείνων που τιμωρούνται για τη συμμετοχή τους στο έγκλημα, ενώ άλλες χώρες παρέχουν λιγότερες λεπτομέρειες. Οι προκλήσεις της συναίνεσης και της κουλτούρας/εθίμου/παράδοσης/θρησκείας που χρησιμοποιούνται ως υπερασπιστικοί ισχυρισμοί για το έγκλημα του ΑΓΓΟ δεν αντιμετωπίζονται γενικά στους ισχύοντες νόμους. Υπάρχει ο ισχυρισμός ότι, εάν η συγκατάθεση δοθεί από την ίδια γυναίκα ή κορίτσι, ο ΑΓΓΟ δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα (καθώς έχει «επιλέξει» να κοπεί). Αυτή είναι μια αδυναμία και θα πρέπει να αντιμετωπιστεί, όπως και η χρήση του πολιτισμού/εθίμου/παράδοσης ή της θρησκείας ως λόγους παραβίασης του νόμου. Οι γυναίκες και τα κορίτσια υφίστανται σημαντική κοινωνική πίεση να υποστούν ακρωτηριασμό από τις οικογένειες, τους φίλους και τις κοινότητές τους. Η συγκατάθεση και η επιλογή δεν θα πρέπει ποτέ να επιτρέπονται ως υπεράσπιση για τον ΑΓΓΟ. Οποιοσδήποτε εμπλέκεται στην εκτέλεση ή την προμήθεια του ΑΓΓΟ θα πρέπει να τιμωρείται ανεξάρτητα από τη συγκατάθεσή του (ή την εικαζόμενη συγκατάθεση όταν το κορίτσι δεν μπορεί να δώσει τη συγκατάθεσή του, για παράδειγμα, επειδή είναι ανήλικη ή πνευματικά ανίκανη). Τόσο η Κένυα όσο και η Ουγκάντα αντιμετωπίζουν σαφώς αυτά τα σημεία στους νόμους τους κατά του ΑΓΓΟ. Συχνά συμβαίνει όταν οι αστυνομικοί φτάσουν στον τόπο του εγκλήματος, οι κύριοι δράστες (δηλαδή οι κόφτες και οι συνεργοί τους) να έχουν ήδη τραπέι σε φυγή, αφήνοντας τη γυναίκα ή το κορίτσι (και την οικογένειά της) να συλληφθούν. Οι νόμοι κατά του ακρωτηριασμού δεν πρέπει να διώκουν τα θύματα του ακρωτηριασμού, τα οποία έχουν υποβληθεί πάντα στην πρακτική υπό πίεση, μπορεί να έχουν υποστεί γελοιοποίηση και απομόνωση από την κοινότητά τους επειδή δεν κόπηκαν και μπορεί να έχουν κατηγορηθεί ως «ακάθαρτα». Οι γυναίκες και τα κορίτσια που έχουν υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων χρειάζονται υπηρεσίες υποστήριξης υγείας, και όχι να είναι θύματα περαιτέρω σύλληψης και πιθανής δίωξης. Επιπλέον, η χρήση υποτιμητικής και ντροπιαστικής γλώσσας εναντίον γυναικών και κοριτσιών που δεν έχουν κοπεί, καθώς και ενέργειες που τις αποκλείουν από την κοινότητα, δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση να είναι αποδεκτές. Είναι σημαντικό αυτές οι πρακτικές να αντιμετωπίζονται επίσης στους εθνικούς νόμους κατά του ΑΓΓΟ.

Από τις εικοσιδύο (22) χώρες που έχουν νόμους κατά του ΑΓΓΟ, οι έντεκα (11) απαιτούν από οποιονδήποτε γνωρίζει ότι διενεργείται ΑΓΓΟ να το αναφέρει στις αρμόδιες δημόσιες αρχές ήτοι Μπενίν, Μπουρκίνα Φάσο, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Τζιμπουτί, Ερυθραία, Γουινέα Μπισάου, Κένυα, Γκάμπια, Νότιο Σουδάν, Τόγκο και Ουγκάντα. Πολλές από τις χώρες που δεν ποινικοποιούν ρητά την παράλειψη αναφοράς του ΑΓΓΟ ορίζουν τιμωρίες σε άλλη νομοθεσία (συχνά στον

Ποινικό ή Ποινικό Κώδικά τους) για την αποτυχία αναφοράς οποιουδήποτε εγκλήματος. Αν και, θεωρητικά, αυτό θα έπρεπε να καλύπτει τον ΑΓΓΟ, στην πράξη δεν υπάρχουν αναγνωρίσιμες περιπτώσεις χρησιμοποίησης αυτών των γενικών ρητρών για τη δίωξη όσων δεν αναφέρουν την πρακτική. Όσοι εργάζονται στον τομέα της υγείας ενδέχεται να αναφέρουν περιπτώσεις ακρωτηριασμού, είτε επειδή η γυναίκα ή το κορίτσι χρειάζεται θεραπεία μετά το ιατρείο, ή επειδή η επιζούσα έχει συνεχή προβλήματα υγείας ως αποτέλεσμα της πρακτικής ή περιμένει μωρό, κάτι που θα απαιτούσε υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης της μητέρας (και, σε ορισμένες περιπτώσεις, αφαίρεση εμφύσησης για να γεννήσει).

Μία από τις σημαντικές προκλήσεις για την τρέχουσα παγκόσμια εκστρατεία για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ είναι η τάση προς τον ιατρικό ακρωτηριασμό σε ορισμένες χώρες. Οι υποστηρικτές της ιατροκοποίησης υποστηρίζουν ότι οι κίνδυνοι για την υγεία που συνδέονται με τον ΑΓΓΟ θα ελαχιστοποιηθούν εάν η διαδικασία εκτελείται από γιατρούς, νοσηλευτές ή άλλους εργαζόμενους στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης, είτε εντός είτε εκτός μιας μονάδας υγειονομικής περίθαλψης. Ο ιατρικός ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων παραμένει μια πολύ επικίνδυνη διαδικασία, ωστόσο, και δεν κάνει τίποτα για να μετριάσει το γεγονός ότι πρόκειται για μια σοβαρή μορφή βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών, αποτελεί παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους και έχει δια βίου σωματικές, συναισθηματικές και σεξουαλικές επιπτώσεις για τους επιζώντες . Όχι μόνο ο ιατροποιημένος ΑΚΓΟ εξακολουθεί να αποτελεί απειλή για την υγεία και την ευημερία των γυναικών και των κοριτσιών, αλλά επίσης έρχεται σε αντίθεση με τις δεσμεύσεις των ιατρικών επαγγελματιών να μην κάνουν κακό και επιτρέπει μια πρακτική που αντιπροσωπεύει μια βαθιά ριζωμένη μορφή ανισότητας των φύλων. Από τις εικοσιδύο (22) χώρες με νόμους κατά του ΑΓΓΟ που ισχύουν επί του παρόντος, μόνο οι εννέα (9) αντιμετωπίζουν ειδικά τον ιατροποιημένο ΑΓΓΟ και καθορίζουν τις σχετικές κυρώσεις για τον ΑΓΓΟ που εκτελείται από μέλη του ιατρικού ή παραϊατρικού επαγγέλματος, η Μπουρκίνα Φάσο, η Ακτή Ελεφαντοστού, η Ερυθραία, η Γουινέα, η Κένυα, η Μαυριτανία, ο Νίγηρας, η Σενεγάλη και η Ουγκάντα Σε αυτές τις εννέα (9) χώρες, οι νόμοι αυξάνουν ειδικά τις ποινές για τους επαγγελματίες υγείας που συμμετέχουν στον ΑΓΓΟ διπλασιάζοντας τις ποινές φυλάκισης, εφαρμόζοντας μέγιστες ποινές και/ή αναστέλλοντας τις άδειες άσκησης επαγγέλματος για μια συγκεκριμένη περίοδο. Ο νόμος στην Ουγκάντα αναφέρει συγκεκριμένα ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων που πραγματοποιείται από έναν εργαζόμενο στον τομέα της υγείας θεωρείται επιβαρυντική περίπτωση ΑΓΓΟ και ο δράστης υπόκειται σε ισόβια κάθειρξη σε περίπτωση καταδίκης. Ο ιατροποιημένος ΑΓΓΟ είναι ιδιαίτερα διαδεδομένος σε πέντε (5) χώρες, σε Αίγυπτο, Γουινέα, Νιγηρία, Κένυα και Σουδάν. Από αυτά, μόνο δύο (2), η Γουινέα και η Κένυα, ποινικοποιούν και ορίζουν κυρώσεις για τον ιατροποιημένο ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στην εθνική τους νομοθεσία. Οι νόμοι της Αιγύπτου, της Νιγηρίας και του Σουδάν δεν αντιμετωπίζουν ξεκάθαρα τον ιατρικό ακρωτηριασμό και το 99% των γυναικών και των κοριτσιών που έχουν κοπεί από επαγγελματία υγείας ζουν σε αυτές τις τρεις (3) χώρες. Το 51% ζει μόνο στην Αίγυπτο. Το HRC, στην 38η Συνεδρίασή του τον Ιούλιο 2018, συζήτησε τον ιατρικό ακρωτηριασμό και εξέδωσε την Σύσταση 6 που καλεί τα κράτη να σταματήσουν την ιατροκοποίηση του ΑΓΓΟ, η οποία συνεπάγεται την κατάρτιση και τη διάδοση καθοδήγησης και νομικών διατάξεων για το ιατρικό προσωπικό και τους παραδοσιακούς γιατρούς και μαίες, ώστε να δοθεί επαρκής απάντηση στα χρόνια προβλήματα ψυχικής και σωματικής υγείας εκατομμυρίων γυναικών και κοριτσιών που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων, καθώς αυτά τα προβλήματα εμποδίζουν την πρόοδο

στον τομέα της υγείας γενικά και στην προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος στην απόλαυση του υψηλότερου δυνατού επιπέδου σωματικής και ψυχικής υγείας. και να λάβουν το ακόλουθο άμεσο και αποτελεσματικό μέτρο στη Σύσταση 9(ζ) σχετικά με τον ιατρικό ΑΓΓΟ: « Βοηθήστε τις επαγγελματικές ενώσεις και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις παρόχων υπηρεσιών υγείας στην υιοθέτηση εσωτερικών πειθαρχικών κανόνων που απαγορεύουν στα μέλη τους να εμπλέκονται σε επιβλαβή πρακτική ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων». Ορισμένες χώρες με κοινότητες της διασποράς, όπως αυτές στην Ευρώπη, απαιτούν αναφορά από επαγγελματίες υγείας όταν τους παρουσιάζεται μια γυναίκα ή ένα κορίτσι που έχει υποστεί ακρωτηριασμό, αλλά αυτό δεν ήταν χωρίς διαμάχη. Εάν η υποχρεωτική αναφορά από γιατρούς και άλλους επαγγελματίες του ιατρικού κλάδου πρέπει να τεθεί σε ισχύ σε όλες τις αφρικανικές χώρες, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι οι γυναίκες που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στο παρελθόν δεν θα διωχθούν ή θα θυματοποιηθούν με οποιονδήποτε άλλο τρόπο και ότι τα δεδομένα τους θα καταγραφούν ανώνυμα. Θα πρέπει να δημιουργηθούν επαρκή συστήματα καταγραφής και σχετική εκπαίδευση. Σε πολλές χώρες οι γιατροί και οι νοσηλευτές θα πρέπει επίσης να εκπαιδευτούν καλύτερα για να κατανοήσουν την πιθανή βλάβη που μπορεί να προκαλέσει ο ΑΓΓΟ στις γυναίκες και τις ανάγκες υγείας τους, προκειμένου να τις βοηθήσουν να ξεπεράσουν τα σωματικά και ψυχικά τους τραύματα και να τους παρέχουν συνεχή υποστήριξη.

Σε ορισμένες χώρες όπου ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων έχει καταστεί παράνομος, η πρακτική έχει ωθηθεί υπόγεια και πέρα από τα σύνορα για να αποφευχθεί η δίωξη. Η μετακίνηση των οικογενειών και των παραδοσιακών επαγγελματιών πέρα από τα εθνικά σύνορα για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων παραμένει μια πολύπλοκη πρόκληση για την εκστρατεία τερματισμού της πρακτικής και οι γυναίκες και τα κορίτσια που ζουν σε παραμεθόριες κοινότητες μπορεί να είναι ιδιαίτερα ευάλωτα. Είναι σαφές ότι ο διασυνοριακός ΑΓΓΟ συνεχίζεται σε μεγάλο μέρος της Ανατολικής και Δυτικής Αφρικής. Για παράδειγμα, οι αναφορές στα μέσα ενημέρωσης αναφέρονται σε συνεχιζόμενη μετακίνηση μεταξύ Κένυας και Σομαλίας και Μπουρκίνα Φάσο και Μάλι. Η μεταβλητή ύπαρξη και επιβολή των εθνικών νόμων κατά του ΑΓΓΟ σε όλες τις χώρες που ασκούνται έχουν ενθαρρύνει τους υποστηρικτές της πρακτικής να μετακινούν γυναίκες και κορίτσια μεταξύ χωρών για να αποφύγουν τη δίωξη. Ενώ πολλές χώρες προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν την πρόκληση του διασυνοριακού ΑΓΓΟ, με την αστυνομία, το δικαστικό σώμα και τις ΜΚΟ από γειτονικές χώρες να συνεργάζονται όπου αυτό είναι δυνατό, η έλλειψη ειδικής αναφοράς σε αυτήν την πτυχή της πρακτικής στην πλειονότητα των νομοθετικών πλαισίων εξακολουθεί να υπονομεύει τις προσπάθειες των κυβερνητικών αρχών και της κοινωνίας των πολιτών για την αντιμετώπιση του προβλήματος. Μόνο τρεις (3) χώρες, η Γουινέα Μπισάου, η Κένυα και η Ουγκάντα, ποινικοποιούν και τιμωρούν τις περιπτώσεις διασυνοριακού ΑΓΓΟ.

Επίσης, είναι συνηθισμένο στις κοινότητες που ασκούν τον ΑΓΓΟ οι γυναίκες και τα κορίτσια που επιλέγουν να μην κοπούν να αντιμετωπίσουν διακρίσεις. Συχνά υποβάλλονται, μαζί με τις οικογένειές τους, σε υβριστική και υποτιμητική γλώσσα ή συμπεριφορές που τους αποκλείουν από τις καθημερινές δραστηριότητες και τις κοινές εκδηλώσεις. Οι εθνικοί νόμοι κατά του ΑΓΓΟ μπορούν να προσφέρουν μια μορφή προστασίας για τις άκοπες γυναίκες και τα κορίτσια (και τις οικογένειές τους) από αυτή τη μεροληπτική συμπεριφορά, ποινικοποιώντας και τιμωρώντας οποιονδήποτε επιτήθετε στα θύματα μέσω γλώσσας ή πράξεων. Τέτοιες νομικές διατάξεις ισχύουν τόσο στην Κένυα όσο και στην Ουγκάντα και έχουν επίσης

συμπεριληφθεί στον περιφερειακό νόμο EAC. Ο νόμος του 2011 για τον FGM της Κένυας, στο άρθρο 25, τιμωρεί την υβριστική γλώσσα και αναφέρει πως κάθε άτομο που χρησιμοποιεί υποτιμητική ή υβριστική γλώσσα που έχει σκοπό να γελοιοποιήσει, να φέρει σε αμηχανία ή με άλλο τρόπο να βλάψει μια γυναίκα επειδή δεν υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων ή έναν άνδρα επειδή παντρεύτηκε ή με άλλο τρόπο υποστηρίζει μια γυναίκα που δεν έχει υποστεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων, διαπράττει αδίκημα και θα ευθύνεται, κατά καταδίκη, σε φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών ή σε χρηματική ποινή τουλάχιστον πενήντα χιλιάδων σελίνια ή και στα δύο. Ο νόμος του 2010 για τον FGM της Ουγκάντα το επεκτείνει περαιτέρω σύμφωνα με τα άρθρα 11 και 12, ορίζοντας ποινές για συμπεριφορά που αποκλείει μια άκοπη γυναίκα και την οικογένειά της από ευρύτερες δραστηριότητες αναφέροντας πως άτομο που κάνει διακρίσεις ή στιγματίζει γυναίκα που δεν έχει υποστεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων από τη συμμετοχή ή τη συμμετοχή σε οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές ή άλλες δραστηριότητες στην κοινότητα, διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε φυλάκιση που δεν υπερβαίνει τα πέντε έτη και άτομο που κάνει διακρίσεις ή στιγματίζει άλλο άτομο του οποίου η σύζυγος, η κόρη ή ο συγγενής του δεν έχει υποστεί ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων από τη συμμετοχή ή τη συμμετοχή σε οποιαδήποτε οικονομική, πολιτική, κοινωνική ή άλλη δραστηριότητα στην κοινότητα, διαπράττει αδίκημα και υπόκειται σε φυλάκιση που δεν υπερβαίνει πέντε χρόνια. Η νομική ευθύνη για το αδίκημα του ΑΓΓΟ θα πρέπει να επεκταθεί περισσότερο από εκείνους που ασκούν και υποκινούν την πρακτική. Τα μέλη της κοινότητας που βοηθούν με άλλους τρόπους, όπως η προσφορά χρήσης χώρων για τους σκοπούς του ΑΓΓΟ, θα πρέπει επίσης να αντιμετωπίζουν κυρώσεις για υποβοήθηση και συνέργεια σε μια επιβλαβή πρακτική. Η κατοχή κοπτικών εργαλείων και εξοπλισμού, επίσης, θα πρέπει να αναγνωριστεί ως ποινικό αδίκημα.

Και πάλι, οι περισσότεροι από τους εθνικούς νόμους που ισχύουν σε ολόκληρη την Αφρική δεν αναφέρουν αυτές τις πτυχές. Ωστόσο, ο νόμος του 2011 για τον ακρωτηριασμό της Κένυας είναι περιεκτικός, ποινικοποιώντας τα συγκεκριμένα σύμφωνα με τα άρθρα 22 και 23 ως εξής: Ένα άτομο που εν γνώσει του επιτρέπει σε οποιονδήποτε χώρο, για τον οποίο το άτομο αυτό ελέγχει ή υπεύθυνο, να χρησιμοποιηθεί για σκοπούς πραγματοποίησης ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, διαπράττει αδίκημα. Άτομο που βρίσκεται στην κατοχή του εργαλείου ή εξοπλισμού για σκοπό που σχετίζεται με την εκτέλεση ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων, διαπράττει αδίκημα. Το άρθρο 26 του νόμου για τον ΑΓΓΟ της Κένυας του 2011 επιτρέπει επίσης σε έναν αξιωματικό επιβολής του νόμου να εισέλθει σε οποιονδήποτε χώρο για να εξακριβώσει εάν συνδέεται με οποιαδήποτε παραβίαση του νόμου κατά του ΑΓΓΟ. Ο περιφερειακός νόμος EAC περιλαμβάνει επίσης διατάξεις για την τιμωρία όσων επιτρέπουν τη χρήση των χώρων τους για ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ή διαθέτουν κοπτικά εργαλεία ή εξοπλισμό. Η εθνική νομοθεσία θα μπορούσε επίσης να παρέχει ευκαιρίες για περαιτέρω προστασία των γυναικών και των κοριτσιών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων μέσω εντολών προστασίας. Επί του παρόντος, αυτό δεν αποτελεί χαρακτηριστικό του νόμου στις περισσότερες χώρες που δραστηριοποιούνται, αλλά θα μπορούσε να εξεταστεί για συμπερίληψη εάν τεθούν σε εφαρμογή συστήματα και διαδικασίες για την υποστήριξή τους. Η παροχή εντολών προστασίας μπορεί επί του παρόντος να βρεθεί είτε σε συγκεκριμένους εθνικούς νόμους κατά του ΑΓΓΟ, όπως στο άρθρο 14 του Νόμου για τον ΑΓΓΟ, κατόπιν αίτησης οποιουδήποτε προσώπου, να εκδώσει «εντολή προστασίας», ή γενικότερα στο πλαίσιο μέτρων προστασίας των παιδιών, όπως το

άρθρο 18 του νόμου της Τανζανίας του νόμου για τα παιδιά του 2009, που επιτρέπει στο δικαστήριο να εκδώσει εντολή περίθαλψης ή προσωρινή διαταγή απομάκρυνσης οποιουδήποτε παιδιού από μια επιβλαβή κατάσταση. Ο περιφερειακός νόμος EAC ορίζει επίσης βάσει του άρθρου 13 ότι, εάν οποιοδήποτε κράτος μέλος θεωρεί ότι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα κινδυνεύει να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό, μπορεί να εκδώσει εντολές προστασίας.

Στις εικοσιδύο (22) χώρες που έχουν ισχύουσα εθνική νομοθεσία, οι κυρώσεις για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων περιλαμβάνουν πρόστιμα ή/και ποινές φυλάκισης. Όλες οι χώρες ορίζουν κάποια μορφή ποινής φυλάκισης. Οι περισσότερες χώρες επιβάλλουν επίσης κάποιο επίπεδο προστίμου, με εξαίρεση το Καμερούν, τη Γκάνα, τη Γουινέα Μπισάου, τη Σενεγάλη και την Ουγκάντα. Οι ποινές φυλάκισης για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων στις εικοσιδύο (22) χώρες που έχουν νόμους κατά του ΑΓΓΟ κυμαίνονται από τουλάχιστον δύο μήνες έως το πολύ 20 χρόνια. Τα πρόστιμα για την εκτέλεση ΑΓΓΟ κυμαίνονται από (το ισοδύναμο) 5,50 \$ έως 3.608 \$ ΗΠΑ. Οι χώρες με τα υψηλότερα πρόστιμα είναι το Μπενίν, η Ακτή Ελεφαντοστού και η Κένυα. Οι χώρες με τις μεγαλύτερες ποινές φυλάκισης είναι το Καμερούν (20 χρόνια) και η Τανζανία (15 ετών). Οι χώρες με τις χαμηλότερες συνολικά ποινές είναι η Αιθιοπία, η Γουινέα, ο Νίγηρας και το Σουδάν (συγκεκριμένα πολιτεία Gadaref). Οι κυρώσεις για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων διαφέρουν σημαντικά μεταξύ των χωρών. Για παράδειγμα, στις τρεις (3) χώρες όπου ζει το 50% των κοριτσιών (ηλικίας 0–14 ετών) που έχουν βιώσει ή κινδυνεύουν περισσότερο από ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων, το εύρος είναι το εξής: στην Αίγυπτο η εκτέλεση ακρωτηριασμού (σε παιδί κάτω των 18 ετών) επισύρει φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών και πρόστιμο μεταξύ 2.000 και 5.000 EGP (112–27.934 USD) στην Αιθιοπία η εκτέλεση του ΑΓΓΟ (σε όλες τις ηλικίες) επισύρει φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών ή ελάχιστο πρόστιμο 500 Birr (1835 USD) και στη Νιγηρία η εκτέλεση του ΑΓΓΟ (σε όλες τις ηλικίες) επισύρει μέγιστη φυλάκιση τεσσάρων ετών ή μέγιστο πρόστιμο 200.000 Naira (55536 USD). Πολλοί νόμοι προβλέπουν επίσης ξεχωριστές (συνήθως χαμηλότερες) κυρώσεις για την υποβοήθηση και την υποκίνηση ΑΓΓΟ και/ή την παράλειψη αναφοράς της πρακτικής. Οι ποινές μπορεί να αυξηθούν σε περιπτώσεις ακρωτηριασμού που εκτελείται από επαγγελματίες υγείας και σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του θύματος (οι ποινές φυλάκισης ή/και τα πρόστιμα αυξάνονται και η φυλάκιση μπορεί να είναι ισόβια, όπως στην Κένυα). Στην Ουγκάντα, οι κυρώσεις που ορίζονται στον νόμο FGM του 2010 λαμβάνουν υπόψη τόσο το ποιος είναι ο δράστης όσο και τον βαθμό της βλάβης που προκλήθηκε. Στις περισσότερες χώρες, ο αριθμός των διώξεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων ήταν ιστορικά χαμηλός και οι ποινές μέχρι σήμερα ήταν ήπιες (στο χαμηλότερο άκρο της κλίμακας) και συχνά αναστέλλονταν. Η κακή καταγραφή και αναφορά των υποθέσεων καθιστά δύσκολη την παρακολούθηση του κατά πόσον οι διώξεις ακολουθούνται και οι ποινές εκτελούνται. Υπάρχει γενική έλλειψη δημοσίως διαθέσιμων δεδομένων για δικαστικές υποθέσεις στις περισσότερες χώρες. Επίσης, δεν φαίνεται να υπάρχει μηχανισμός στις περισσότερες δικαιοδοσίες ώστε το επίπεδο των προστίμων να επανεξετάζεται περιοδικά και να αυξάνεται ανάλογα με τον πληθωρισμό. Ως εκ τούτου, οι πραγματικές αξίες των προστίμων μειώνονται με την πάροδο του χρόνου, ιδιαίτερα σε χώρες όπου οι νόμοι κατά του ΑΓΓΟ ισχύουν εδώ και πολλά χρόνια. Ακτιβιστές και σχολιαστές του νόμου και του ακρωτηριασμού γυναικείων γεννητικών οργάνων έχουν σημειώσει προηγουμένως, ωστόσο, ότι η χρήση ποινών φυλάκισης γενικά έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο στους δράστες από το χρηματικό πρόστιμο. Υπάρχει τεράστιο

στίγμα σε πολλές κοινότητες που συνδέεται με την ποινική καταδίκη στη φυλακή και ως εκ τούτου, το ενδεχόμενο της φυλάκισης θεωρείται το πιο αποτελεσματικό αποτρεπτικό μέσο. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο φόβος των γονέων ή των μεγαλύτερων (όπως οι γιαγιάδες) να φυλακιστούν σημαίνει επίσης ότι τα κορίτσια που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού δεν αναφέρουν ότι θα υποβληθούν ή θα έχουν υποστεί ακρωτηριασμό. Η κοινωνία των πολιτών σημειώνει επίσης ότι οι δικαστές δεν επιτρέπεται να φυλακίζουν ηλικιωμένες γυναίκες (οι οποίες συχνά διαπιστώνεται ότι είναι οι κόφτες) λόγω της ηλικίας τους ή της αδυναμίας του σωφρονιστικού συστήματος να τις φιλοξενήσει.

Ενώ υπάρχει κάποια μορφή νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ στις περισσότερες από τις εικοσιοκτώ (28) χώρες, υπάρχουν σοβαρές προκλήσεις όσον αφορά την εφαρμογή και την επιβολή αυτών των νόμων. Μερικές από αυτές τις προκλήσεις είναι συστημικές. Για παράδειγμα, υπάρχουν συχνά λίγοι αστυνομικοί ή άλλοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές, όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι πιο διαδεδομένος, και όσοι βρίσκονται σε αυτές τις περιοχές μπορεί να έχουν περιορισμένη γνώση ή κατανόηση του νόμου. Υπάρχουν επίσης πολιτιστικές προκλήσεις και συγκρούσεις συμφερόντων όπου η αστυνομία και οι τοπικοί πολιτικοί και κοινοτικοί ηγέτες συνεχίζουν να υποστηρίζουν την πρακτική (για λόγους «παράδοσης», θέσης και/ή οικονομικού οφέλους). Τελικά, ενώ οι κυβερνήσεις είναι οι φορείς λήψης αποφάσεων και μπορούν να πρωτοστατήσουν με την εισαγωγή κατάλληλων πολιτικών και νομοθεσίας, πρέπει να υποστηρίζονται από λεπτομερείς και κατάλληλες στρατηγικές που διασφαλίζουν την πλήρη εφαρμογή και επιβολή του νόμου. Απαιτείται μια τριμερής προσέγγιση μέσω διαβούλευσης και δέσμευσης όλων των αρμόδιων κυβερνητικών αρχών (συμπεριλαμβανομένης της αστυνομίας και της δικαιοσύνης) με την κοινωνία των πολιτών και τα μέσα ενημέρωσης για να διασφαλιστεί ότι το μήνυμα ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι επιβλαβής και παράνομος φτάνει σε όλες τις κοινότητες που τον ασκούν.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, η απλή ψήφιση νόμου κατά του ΑΓΓΟ δεν αρκεί. Οι διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες απαιτούν από όλα τα κράτη να αναπτύξουν και να εφαρμόσουν εθνικές στρατηγικές για την επίτευξη της εφαρμογής και επιβολής της νομοθεσίας. Οι κυβερνήσεις πρέπει να αναλάβουν την ηγεσία και να είναι προορατικές σε σχέση με τους νόμους κατά του ΑΓΓΟ, σε στενή συνεργασία με την αστυνομία και το δικαστικό σώμα, την κοινωνία των πολιτών και τα μέσα ενημέρωσης για να σημειωθεί πρόοδος. Και στις εικοσιοκτώ (28) χώρες υπάρχουν κυβερνητικές υπηρεσίες που είναι υπεύθυνες για τις πολιτικές αντιμετώπισης της GBV και επιβλαβών πρακτικών όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Συχνά υπάρχουν πολλά υπουργεία (συμπεριλαμβανομένης της υγείας, της παιδείας, της νεολαίας και της δικαιοσύνης) που έχουν συνεισφορά σε προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ και σε πολλές χώρες το έργο μπορεί να διαδοθεί περαιτέρω στις πολιτειακές, περιφερειακές ή τοπικές κυβερνήσεις. Από τις εικοσιδύο (22) χώρες που έχουν θεσπίσει νομοθεσία που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, οι περισσότερες φαίνεται να έχουν κάποια μορφή εθνικής στρατηγικής ή εθνικού σχεδίου δράσης. Ορισμένα φαίνεται να έχουν περάσει τη χρονική περίοδο για την οποία καταρτίστηκαν αρχικά, αλλά μπορεί να έχουν παραταθεί ή ανανεωθεί. Δεν ήταν όλα τα εθνικά σχέδια διαθέσιμα για επιθεώρηση. Είναι αξιοσημείωτο ότι πέντε (5) από τις έξι (6) χώρες που δεν έχουν νόμους κατά του ΑΓΓΟ δεν φαίνεται επίσης να έχουν εφαρμόσει τρέχουσες εθνικές στρατηγικές. Αυτό δείχνει έλλειψη πολιτικής βούλησης για την αντιμετώπιση της πρακτικής, η οποία θέτει σε κίνδυνο 16 εκατομμύρια κορίτσια σε αυτές τις χώρες. Σε πολλές χώρες υπάρχουν εθνικές συντονιστικές επιτροπές για να συντονίσουν τις

εργασίες για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ, όπως η Μπουρκίνα Φάσο, η Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, το Τζιμπουτί, η Γουινέα, η Μαυριτανία, ο Νίγηρας, η Σενεγάλη, η Γκάμπια και η Ουγκάντα. Στην Κένυα, ο εθνικός νόμος για τον ΑΓΓΟ του 2011 απαιτούσε συγκεκριμένα τη σύσταση του Συμβουλίου κατά του ακρωτηριασμού και καθόριζε τις λειτουργίες και τις αρμοδιότητες της κυβέρνησης της Κένυας στο σύνολό της για τον τερματισμό της πρακτικής. Οι κυβερνητικές αρχές στις περισσότερες χώρες συνεργάζονται τόσο με διεθνείς όσο και με εθνικές ΜΚΟ, οι τελευταίες συχνά συνεργάζονται σε συνασπισμούς καθώς και μεμονωμένα. Ορισμένες χώρες, ωστόσο, εξακολουθούν να έχουν περιοριστικά περιβάλλοντα λειτουργίας για τις ΜΚΟ και την κοινωνία των πολιτών γενικότερα, συμπεριλαμβανομένης της Ερυθραίας και της Αιθιοπίας. Δεκαέξι (16) από τις εικοσιοκτώ (28) χώρες σε αυτήν τη μελέτη αποτελούν μέρος του κοινού προγράμματος UNFPA-UNICEF για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων (UNJP): το Τζιμπουτί, η Αίγυπτος, η Αιθιοπία, η Γουινέα, η Γουινέα Μπισάου, η Κένυα, η Σενεγάλη και το Σουδάν (από το 2008), η Μπουρκίνα Φάσο, η Σομαλία, το Σουδάν και η Γκάμπια (από το 2009), η Ερυθραία, το Μάλι και η Μαυριτανία (από το 2011) και η Νιγηρία (από το 2014). Το UNJP συνεργάζεται με κυβερνητικές υπηρεσίες και μια σειρά από εταίρους υλοποίησης σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας για τη συμμετοχή των κοινοτήτων μέσω προγραμμάτων ευαισθητοποίησης και εγκατάλειψης του ΑΓΓΟ από την κοινότητα, υποστηρίζοντας την ανάπτυξη στρατηγικών επικοινωνίας, παρέχοντας υπηρεσίες προστασίας και υποστήριξης για γυναίκες και κορίτσια που πλήττονται από ΑΓΓΟ και καθιερώνοντας δίκτυα θρησκευτικών ηγετών. Αναπόσπαστο μέρος της στρατηγικής του UNJP είναι η υποστήριξη των κυβερνητικών προσπαθειών σε όλες τις χώρες για την ανάπτυξη πολιτικής και νομοθεσίας κατά του ΑΓΓΟ, όπου αυτά δεν υπάρχουν ή είναι ανεπαρκή. Από κοινού, οι κυβερνητικές αρχές έχουν την ευθύνη να αναλάβουν την ηγεσία στην παροχή εκπαίδευσης για τον ακρωτηριασμό και τη νομοθεσία στους δικαστικούς και αστυνομικούς καθώς και σε γιατρούς, νοσηλευτές, δασκάλους, κοινωνικούς λειτουργούς, αρχηγούς χωριών και όλους τους άλλους που βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης στις χώρες τους. Οι κυβερνητικές αρχές μπορούν επίσης να δημιουργήσουν τηλεφωνικές γραμμές επικοινωνίας για την αναφορά περιπτώσεων ακρωτηριασμού και να παρέχουν ασφαλείς χώρους για γυναίκες και κορίτσια, όπου εντοπίζεται ανάγκη. Η αναγκαιότητα βελτίωσης της διάδοσης του νοήματος και του περιεχομένου των νόμων απαιτεί στενή συνεργασία τόσο με την κοινωνία των πολιτών όσο και με τα μέσα ενημέρωσης και τη διανομή πληροφοριών σε όλες τις τοπικές γλώσσες και, όπου τα ποσοστά αλφαριθμητισμού είναι χαμηλά, σε εναλλακτικές μορφές. Όλες αυτές οι πρωτοβουλίες απαιτούν δέσμευση για τον προϋπολογισμό και την παροχή επαρκών κονδυλίων για την υλοποίησή τους. Η επιτυχής εφαρμογή των νόμων κατά του ΑΓΓΟ επί τόπου απαιτεί μια καλά εκπαιδευμένη και εξοπλισμένη αστυνομική δύναμη και δικαστικό σώμα (σε όλα τα επίπεδα). Αυτή η μελέτη έδειξε ότι σε πολλές χώρες (συμπεριλαμβανομένης της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας, της Νιγηρίας, του Σουδάν και της Τανζανίας), αυτές οι αρχές επιβολής του νόμου δεν διαθέτουν επαρκώς τις γνώσεις και την εκπαίδευση που χρειάζονται για να εφαρμόσουν αποτελεσματικά τους νόμους κατά του ΑΓΓΟ. Η αναφορά περιπτώσεων ΑΓΓΟ είναι ανεπαρκής και οι ποινές που δίνονται είναι γενικά χαμηλές ή αναστέλλονται (για παράδειγμα, σε χώρες όπως η Αίγυπτος, όπου ιδιαίτερα ο ιατρικός ΑΓΓΟ έχει αυξηθεί). Η υποχρηματοδότηση και οι πρακτικές προκλήσεις, όπως η πρόσβαση σε απομακρυσμένες, αγροτικές περιοχές, εξακολουθούν να αποτελούν εμπόδια, όπως και οι συγκρούσεις συμφερόντων όταν η τοπική αστυνομία και το δικαστικό σώμα προέρχονται από κοινότητες.

Συχνά, οι υποθέσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων αντιμετωπίζονται με τοπικές δικαστικές ρυθμίσεις, με τους πρεσβύτερους του χωριού και τους τοπικούς ηγέτες να επιλύουν διαφορές στις κοινότητες τους (για παράδειγμα, στην Αιθιοπία) και τις οικογένειες που υποστηρίζουν τον ακρωτηριασμό να ασκούν συνήθως τεράστια πίεση στο τοπικό δικαστικό σώμα (για παράδειγμα, Γουινέα). Στην Ακτή Ελεφαντοστού, έχει αναφερθεί ότι οι εξωδικαστικές διευθετήσεις μεταξύ αρχηγών χωριών και τοπικών αστυνομικών επιτρόπων είναι συνηθισμένες. Οι γυναίκες και τα κορίτσια συχνά αγνοούν τα δικαιώματά τους και το νόημα των νόμων. Δεν έχουν πρόσβαση στο επίσημο δικαστικό σύστημα και δεν έχουν μέσα προστασίας εάν επιλέξουν να ζητήσουν βοήθεια από τις δημόσιες αρχές. Είναι σημαντικό η αστυνομία και το δικαστικό σώμα να συνεργαστούν μαζί με τις κυβερνητικές αρχές, την κοινωνία των πολιτών και τα μέσα ενημέρωσης για να χρησιμοποιήσουν τη νομοθεσία για την πρόληψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων. Μια καινοτόμος προσέγγιση στις νομικές διαδικασίες που αναλαμβάνονται στη Μπουρκίνα Φάσο, για παράδειγμα, είναι η χρήση κινητών κοινοτικών δικαστηρίων, τα οποία μεταφέρουν την ευαισθητοποίηση και την επιβολή στην «καρδιά» της κοινότητας. Στον Νίγηρα, τα «καραβάνια ευαισθητοποίησης» μεταφέρουν πληροφορίες για τον ΑΓΓΟ (και άλλα θέματα) σε απομακρυσμένες αγροτικές κοινότητες, συνοδευόμενα από νομικούς εμπειρογνώμονες που δίνουν συμβουλές σε θύματα έμφυλης βίας. Η αστυνομία πρέπει επίσης να συνεργαστεί στενά με τους ομολόγους της σε γειτονικές χώρες για την αντιμετώπιση του διασυνοριακού ΑΓΓΟ (όπως μεταξύ Κένυας, Τανζανίας και Ουγκάντας, και Σενεγάλης και Γκάμπιας).

Η κοινωνία των πολιτών, η οποία περιλαμβάνει διεθνείς και εθνικές ΜΚΟ και κοινοτικές και θρησκευτικές οργανώσεις, έχει να διαδραματίσει ζωτικό ρόλο στη διάδοση πληροφοριών σχετικά με το νόμο και τον ΑΓΓΟ. Μέχρι σήμερα, σε πολλές χώρες, φαίνεται ότι τα κοινοτικά έργα περιλαμβάνουν ήδη πληροφορίες σχετικά με τη νομοθεσία όπου είναι δυνατόν. Στην πορεία, ωστόσο, όλες οι κυβερνητικές αρχές πρέπει να συνεργαστούν στενά με αυτούς τους οργανισμούς για να διασφαλίσουν ότι το περιεχόμενο του νόμου είναι κατανοητό και διαθέσιμο σε όλα τα μέλη της κοινωνίας. Η ανάπτυξη συνασπισμών ΜΚΟ σε ορισμένες χώρες που μπορούν να ανταλλάσσουν γνώσεις και βέλτιστες πρακτικές είναι ευπρόσδεκτη και θα πρέπει να ενθαρρύνεται από όλες τις κυβερνήσεις ως μέρος των εθνικών τους σχεδίων. Η κοινωνία των πολιτών, σε συνεργασία με τις κυβερνητικές αρχές και τα μέσα ενημέρωσης, μπορεί να παρέχει πρόσβαση σε κοινότητες σε επίπεδο βάσης για να παρέχει ζωτικής σημασίας εκπαίδευση ευαισθητοποίησης σχετικά με τον ΑΓΓΟ και την έννοια του νόμου.

Από τις παρατηρήσεις και των εικοσιοκτώ (28) χωρών είναι σαφές ότι το ανεπαρκές περιεχόμενο ορισμένων νόμων κατά του ΑΓΓΟ και η απουσία νομοθεσίας συνολικά σε ορισμένες χώρες υπονομεύουν τις προσπάθειες της κοινωνίας των πολιτών και τις εθνικές στρατηγικές για τον τερματισμό της πρακτικής. Οι τοπικές οργανώσεις που εργάζονται σε κοινότητες, μαζί με την τοπική αστυνομία και το δικαστικό σώμα, είναι οι καταλληλότεροι για να παρέχουν εκπαίδευση σχετικά με το νόμο και να αυξήσουν την ευαισθητοποίηση για τις βλάβες του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, αλλά χρειάζονται για αρχή μια ισχυρή νομοθεσία, τη συνεχή υποστήριξη της κυβέρνησης και επαρκή κεφάλαια για να αυξήσουν τον αντίκτυπο της εργασίας τους στο μέλλον.

Τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί η χρήση των μέσων ενημέρωσης στην εκστρατεία για τον τερματισμό του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων σε όλη την Αφρική και πέρα από αυτήν – ιδιαίτερα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και

διαδικτυακές πλατφόρμες ειδήσεων. Άλλες μορφές μέσων ενημέρωσης, όπως τοπικά ραδιοφωνικά προγράμματα και διαδραστικά δράματα, χρησιμοποιούνται επίσης ευρέως και με επιτυχία από ακτιβιστές για τη διάδοση πληροφοριών και την προώθηση της συζήτησης, ιδιαίτερα σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές. Οι κυβερνήσεις που έχουν δεσμευτεί να τερματίσουν την πρακτική μπορούν επίσης να κάνουν πλήρη χρήση αυτών των καναλιών μέσων για να περάσουν μηνύματα σχετικά με το νόμο και τον ΑΓΓΟ. Και πάλι, η συνεργασία με την κοινωνία των πολιτών θα παρείχε τεράστιες δυνατότητες για να καταστούν οι νόμοι πιο προσιτοί σε όλα τα μέλη της κοινωνίας, σε όλες τις γλώσσες και σε τομείς χαμηλού αλφαριθμητισμού. Εκτός από χρήσιμα για τη διάδοση πληροφοριών σχετικά με το περιεχόμενο και το νόημα του νόμου, τα μέσα ενημέρωσης είναι σε καλή θέση να δημοσιοποιούν τα αποτελέσματα των υποθέσεων και των διώξεων για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων. Μπορούν επίσης να παρέχουν πληροφορίες ζωτικής σημασίας για την προστασία γυναικών και κοριτσιών, όπως λεπτομέρειες τηλεφωνικών γραμμών έκτακτης ανάγκης και μέρη όπου μπορούν να αναζητήσουν βοήθεια (όπως εξουσιοδοτημένοι ασφαλείς χώροι). Υπάρχουν προκλήσεις για τα μέσα ενημέρωσης, ωστόσο, σε χώρες όπου η ελευθερία του τύπου είναι περιορισμένη (όπως η Ερυθραία, η Αιθιοπία και η Αίγυπτος) και σε κοινότητες όπου οι νόμοι κατά του ΑΓΓΟ δεν ισχύουν ακόμη και η σφοδρή αντίθεση παραμένει σε κάθε άτομο ή οργανισμό που μιλάει εναντίον του FGM (όπως η Λιβερία και η Σιέρα Λεόνε), οι κυβερνητικές αρχές έχουν την ευθύνη να διασφαλίσουν ότι τα μέσα ενημέρωσης διαδραματίζουν πλήρη και παραγωγικό ρόλο στη διάδοση πληροφοριών σχετικά με το νόμο για τον ΑΓΓΟ και ότι δεν αντιμετωπίζουν περιορισμούς και απειλές για τη συμβολή τους στα εθνικά σχέδια για τον τερματισμό του ΑΓΓΟ.

Κεφάλαιο 4^ο

Συμπέρασμα - Συστάσεις

Παρά τις συνεχείς προσπάθειες τόσο των τοπικών και περιφερειακών φορέων στις χώρες της Αφρικής όσο των σχετικών ευρωπαϊκών προγραμμάτων για την εγκατάλειψη της πρακτικής του ΑΓΓΟ, της θέσπισης νομοθετικών κειμένων για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών από τυχόν θυματοποίηση τους, της «απειλής» της ποινικοποίησης διαφόρων ενεργειών που σχετίζονται με την πρακτική και για όλους τους λόγους που έχουν αναλυθεί παραπάνω στην εργασία, η μέχρι σήμερα επικράτηση του μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο ΑΓΓΟ είναι συχνά ισχυρός κοινωνικός κανόνας. Αυτό σημαίνει ότι, ακόμη και αν γνωρίζουν τους κινδύνους του, οι άνθρωποι το εφαρμόζουν επειδή πιστεύουν ότι όλοι οι άλλοι το κάνουν, λαμβάνουν κοινωνικά, θρησκευτικά ή οικονομικά οφέλη από τη συμμόρφωση με τον κανόνα· και φοβούνται κυρώσεις από άλλους για απόκλιση από τον κανόνα. Οι αντιλήψεις που έχουν τα διάφορα μέλη της κοινότητας για τα οφέλη και τις κυρώσεις από την άσκηση του ΑΓΓΟ πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη και να αντιμετωπιστούν εάν τα προγράμματα είναι αποτελεσματικά. Σε αντίθεση με τις δυτικές κοινωνίες, στις οποίες κυριαρχούν οι ατομικιστικές αξίες, οι κοινότητες που ασκούν τον ΑΓΓΟ τείνουν να έχουν συλλογικές αξίες, όπου η αίσθηση του εαυτού ενός ατόμου συνδέεται με τη συμμετοχή του σε μια κοινωνική ομάδα. Τα μέλη της ομάδας εξαρτώνται και επηρεάζονται έντονα από άλλα μέλη της ομάδας τους και συχνά διστάζουν να «ξεχωρίσουν από το πλήθος» αποκλίνοντας από τους κυρίαρχους κανόνες. Οι αποφάσεις, όπως το αν θα «κόψουμε» ένα κορίτσι ή όχι, λαμβάνονται επίσης συλλογικά και όχι ατομικά.

Επομένως, τα προγράμματα (τόσο αφρικανικών, όσο ευρωπαϊκών και γενικότερα διεθνών οργανισμών και φορέων) που καταλύουν αλλαγές στα κοινωνικά πρότυπα σε επίπεδο ολόκληρης της κοινότητας ταυτόχρονα είναι πιο πιθανό να είναι αποτελεσματικά από τα προγράμματα που επικεντρώνονται στην αλλαγή της ατομικής συμπεριφοράς. Για αυτό το λόγο τα προγράμματα είναι πιο αποτελεσματικά εάν εμπλέκουν τους υπεύθυνους λήψης αποφάσεων, τους παράγοντες επιρροής και τις πολιτιστικές αρχές που έχουν τη μεγαλύτερη επιρροή στον ΑΓΓΟ και, επομένως, τη μεγαλύτερη δύναμη να τον αλλάξουν. Είναι επομένως σημαντικό για τους οργανισμούς να προσδιορίσουν ακριβώς ποιοι είναι αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων στα συγκεκριμένα πλαίσια στα οποία εργάζονται. Τα στοιχεία δείχνουν ότι ο σεβασμός για τους ηλικιωμένους και οι σφαίρες δραστηριότητας που σχετίζονται με το φύλο είναι πολιτισμικά χαρακτηριστικά που τείνουν να κυριαρχούν στις κοινότητες που ασκούν τον ΑΓΓΟ. Ως εκ τούτου, αυτοί που επιρροή τείνουν να είναι ηλικιωμένοι, ιδιαίτερα γυναίκες ηλικιωμένες ή γιαγιάδες. Η συμμετοχή αυτών των ατόμων με σεβασμό θα πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα για τους οργανισμούς, ακόμα κι αν αρχικά υποστηρίζουν σθεναρά τον ΑΓΓΟ.

Οι πολιτισμικές αξίες και πεποιθήσεις επηρεάζουν βαθιά την πρακτική και τους κοινωνικούς κανόνες που στηρίζουν τον ΑΓΓΟ. Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό για τους οργανισμούς να αποκτήσουν μια βαθιά κατανόηση του συγκεκριμένου πλαισίου στο οποίο θα εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα, όσον αφορά το είδος του ΑΓΓΟ και γιατί, και πώς η πρακτική στηρίζεται στα βαθιά πολιτισμικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας. Αυτό επιτυγχάνεται καλύτερα με τη συνεργασία στον σχεδιασμό του προγράμματος με άτομα που είναι καλά εξοικειωμένα με το πλαίσιο και με τη χρήση ποιοτικών και συμμετοχικών μεθόδων έρευνας και όχι ποσοτικών ερευνών.

Τα αναπτυξιακά προγράμματα που καταλύουν αλλαγές στα κοινωνικά πρότυπα είναι πιο πιθανό να προσελκύσουν τα μέλη της κοινότητας εάν πρώτα βασιστούν σε θετικές πολιτισμικές αξίες, συμπεριφορές, ρόλους και πόρους εντός αυτής της κοινότητας παρά αν ορίσουν τον πολιτισμό και την κοινότητα ως πηγή προβλημάτων. Επομένως, τα προγράμματα θα πρέπει να εντοπίζουν και να ενισχύουν θετικές πτυχές των τοπικών πολιτισμών μέσω των δραστηριοτήτων τους και να οικοδομούν εμπιστοσύνη και σχέσεις με την κοινότητα προτού ανοίξουν συζητήσεις γύρω από επιβλαβείς πρακτικές όπως ο ΑΓΓΟ. Τα προγράμματα είναι πιο αποτελεσματικά στη μετατόπιση στάσεων και συμπεριφορών εάν συμβουλευούνται ένα ευρύ φάσμα μελών της κοινότητας για να καθορίσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και να τα ενδυναμώσουν να συμμετάσχουν σε διάλογο και συνεργατική επίλυση προβλημάτων. Ως εκ τούτου, η αποστολή του προγράμματος θα πρέπει να πλαισιωθεί θετικά και με ευρύτερους όρους από τον ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων, για την αντιμετώπιση ευρύτερων ανησυχιών και προτεραιοτήτων της κοινότητας. Για την προώθηση του διαλόγου και της συλλογικής κινητοποίησης, τα προγράμματα πρέπει να ξεπεράσουν τα πολιτιστικά ταμπού όσον αφορά τη συζήτηση για ευαίσθητα θέματα όπως ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Αυτό συχνά συνεπάγεται την οικοδόμηση της εμπιστοσύνης των ανθρώπων για να μιλήσουν πιο ανοιχτά στους συνομηλικούς τους και στα μέλη της ευρύτερης κοινότητας, ειδικά εάν τείνουν να παραγκωνίζονται από την επίσημη λήψη αποφάσεων για λόγους που σχετίζονται με την ηλικία, το φύλο τους κ.λπ. Τα προγράμματα πρέπει επίσης να βελτιώσουν την εμπιστοσύνη, τις σχέσεις και επικοινωνία μεταξύ διαφορετικών φύλων και γενεών, και μεταξύ κοινοτήτων και σχετικών εξωτερικών ενδιαφερομένων. Προγράμματα που στοχεύουν να καταλύουν διαδικασίες συνεργατικής επίλυσης προβλημάτων είναι πιο αποτελεσματικά εάν συνεργάζονται άμεσα τόσο με επίσημους όσο και με άτυπους ηγέτες, οι οποίοι

μπορούν να εκπροσωπούν και να κινητοποιούν όλες τις κατηγορίες ανθρώπων στις κοινότητές τους για να προωθήσουν την αλλαγή προς έναν κοινό στόχο. Χρήσιμοι θεωρούνται οι μη κατευθυντήριες μέθοδοι που επιτρέπουν στα μέλη της κοινότητας να συζητούν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα του ΑΓΓΟ, να βασίζονται στις προηγούμενες εμπειρίες τους, να αναπτύσσουν δεξιότητες κριτικής σκέψης και να καταλήξουν στα δικά τους συμπεράσματα είναι πιο αποτελεσματικές ως προς τον καταλύτη αλλαγών στις στάσεις από ότι τα μηνύματα οδηγίων που λένε στους ανθρώπους τι να σκέψου ή κάνε. Ως εκ τούτου, οι οργανισμοί θα πρέπει να αναπτύξουν υλικό που να επιτρέπει στους ανθρώπους να συζητούν σενάρια που είναι πιθανό να συμβούν στο κοινωνικό τους περιβάλλον, που είναι πολιτισμικά ευαίσθητα και καταφατικά και που βασίζονται σε αυτόχθονες μορφές επικοινωνίας και εκπαίδευσης. Εν κατακλείδι, επιτυχημένα προγράμματα αλλαγής κανόνων είναι οι σχέσεις εμπιστοσύνης και σεβασμού μεταξύ των κοινοτήτων και του προσωπικού του οργανισμού. Οι οργανισμοί θα πρέπει να χρησιμοποιούν πολιτιστικά ευαίσθητες εικόνες και ουδέτερη, μη επικριτική γλώσσα για να αναφέρονται στον ΑΓΓΟ. Θα πρέπει να συνεργάζονται με προσωπικό που έχει εις βάθος γνώση του πολιτιστικού και θρησκευτικού πλαισίου και αποδεδειγμένες δεξιότητες στη διευκόλυνση και την ανάπτυξη της κοινότητας και να χρησιμοποιείται κατανοητή γλώσσα ανάλογα με τις διαλέκτους κάθε τοπικής κοινότητας με τη συνδρομή διαπολιτισμικών μεσολαβητών και διερμηνέων.

Περαιτέρω, βάσει των προαναφερθέντων αναλυτικών συμπερασμάτων για κάθε χώρα σύγκρισης οφείλουμε να καταθέσεις τις κάτωθι συστάσεις. Ως προς τις εξεταζόμενες χώρες της Ευρώπης :

Η Γαλλία θα πρέπει να επεκτείνει την εφαρμογή της εξωεδαφικότητας, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα είναι συνήθης κάτοικος Γαλλίας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Το Ηνωμένο Βασίλειο θα πρέπει να επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης να ποινικοποιήσει επίσης ρητά την προμήθεια, την παροχή βοήθειας και υποκίνησης άλλου ατόμου να τελέσει ακρωτηριασμό σε κάποιον στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία και να επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή των Νόμων στην εκτέλεση του ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει βρετανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου. Η Σκωτία χρειάζεται να θεσπίσει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να λάβει νομοθετικά μέτρα για να θέσει σε ισχύ τους FGMPO. Η Γερμανία οφείλει να τροποποιήσει τον ορισμό του ΑΓΓΟ που διατηρείται στη νομοθεσία ώστε να ανταποκρίνεται πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ, να αυξήσει την ηλικία συναίνεσης για «ελαφρύτερες μορφές» ΑΓΓΟ και να ορίσει συγκεκριμένα αυτές τις αποδεκτές, «ελαφρύτερες μορφές» ΑΓΓΟ, όπως το τρύπημα και το ξύσιμο, μπορεί επίσης να έχουν σοβαρές συνέπειες και μπορεί ακόμη και οι νεαροί ενήλικες (για παράδειγμα, οι ηλικίες 18 έως 23 ετών) να μην έχουν την ικανότητα να κατανοήσουν πλήρως τι είναι κάνουν στον εαυτό τους. Επίσης, η Γερμανία θα πρέπει να αφαιρέσει την απαίτηση του διπλού εγκλήματος σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί στο εξωτερικό και μόνο ο δράστης έχει γερμανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Γερμανίας. Τέλος, συνιστούμε στη Γερμανία να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με

τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Ιταλία οφείλει να επιβάλει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τις βρετανικές εντολές προστασίας για τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Οι Κάτω Χώρες χρειάζεται να θεσπίσουν υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διαπραχθεί ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα, να επεκτείνουν την εξωεδαφική εφαρμογή του ολλανδικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει ολλανδική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος της Ολλανδίας και να θεσπίσουν ένα σύστημα παρόμοιο με τις βρετανικές εντολές προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που διατρέχουν κίνδυνο ΑΓΓΟ και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Ισπανία οφείλει να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ισπανικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου ο δράστης είναι συνήθης κάτοικος Ισπανίας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τις βρετανικές εντολές προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Το ίδιο σύστημα θα πρέπει να θεσπίσει και η Σουηδία. Η Αυστρία χρειάζεται να συμπεριλάβει έναν συγκεκριμένο ορισμό του ΑΓΓΟ στη νομοθεσία που αντιστοιχεί στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και διευκρινίζει κάθε αβεβαιότητα σχετικά με τον ΑΓΓΟ που δεν οδηγεί σε μακροχρόνια διαταραχή της σεξουαλικής αίσθησης, καθώς και άλλα ζητήματα όπως π.χ. τρύπημα σώματος και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Το Βέλγιο οφείλει να θεσπίσει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διαπραχθεί ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επανεξετάσει τους ισχύοντες νόμους για την προστασία των παιδιών. Η Φινλανδία χρειάζεται να αφαιρέσει την απαίτηση του διπλού αξιοποίνου σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί στο εξωτερικό και μόνο το θύμα έχει φινλανδική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Φινλανδίας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τις βρετανικές εντολές προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Νορβηγία οφείλει να τροποποιήσει τον τρέχοντα «ορισμό» του ΑΓΓΟ που διατηρείται στη νομοθεσία για να αντιστοιχεί σύμφωνα με τον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ, να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου

υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα, να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του νορβηγικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει νορβηγική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Νορβηγίας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Πορτογαλία χρειάζεται να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές, καθώς φαίνεται ότι η τρέχουσα γενική νομοθεσία για την προστασία των παιδιών δεν προστατεύει τα κορίτσια σε κίνδυνο ακρωτηριασμού. Η Ελβετία οφείλει να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ακρωτηριασμός ΓΓΑ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Κύπρος χρειάζεται να τροποποιήσει τον ορισμό του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία ώστε να αντιστοιχεί πλήρως στον ορισμό του που δόθηκε από τον ΠΟΥ και να διευκρινίσει ότι ισχύει για γυναίκες και κορίτσια όλων των ηλικιών και να επιβάλει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διαπραχθεί ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα. Η Δανία πρέπει να τροποποιήσει τον ορισμό του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία ώστε να ανταποκρίνεται πλήρως στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ, να αφαιρέσει την απαίτηση του διπλού αξιοποίνου σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί στο εξωτερικό και μόνο το θύμα έχει δανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Δανίας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τις βρετανικές εντολές προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Ελλάδα οφείλει να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του «ΑΓΓΟ» που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, να επιβάλει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα, να καταργήσει την απαίτηση του διπλού αξιοποίνου για εξωεδαφική εφαρμογή σε περιπτώσεις όπου ο ΑΓΓΟ έχει διαπραχθεί στο εξωτερικό και είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει ελληνική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Ελλάδας και να θεσπίσει ένα σύστημα παρόμοιο με τα βρετανικά εντάλματα προστασίας από τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων για να εγγυηθεί την αποτελεσματική προστασία των κοριτσιών και των γυναικών που κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό και άλλες επιβλαβείς παραδοσιακές πρακτικές. Η Ουγγαρία οφείλει

να επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, να διατάξει μια έρευνα για τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του ακρωτηριασμού που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων αποτελεί ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξαρτήτως (αντιληπτή) συναίνεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου) και να επεκτείνει επίσης την εξωεδαφική εφαρμογή, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα είναι συνήθης κάτοικος Ουγγαρίας. Η Ιρλανδία οφείλει να ποινικοποιήσει επίσης την εκτέλεση ακρωτηριασμού σε γυναίκα ηλικίας 18 ετών και άνω, ακόμη και αν δεν υπάρχει μόνιμη σωματική βλάβη που προκύπτει από αυτό και να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν. Το Λουξεμβούργο χρειάζεται να θεσπίσει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διεξαχθεί ΑΓΓΟ και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου του Λουξεμβούργου στη διάπραξη, προώθηση και διευκόλυνση του ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει λουξεμβουργιανή υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Λουξεμβούργου. Η Μάλτα χρειάζεται να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει μαλτέζικη υπηκοότητα ή είναι συνήθης/μόνιμος κάτοικος Μάλτας και όπου ο δράστης είναι συνήθης κάτοικος της Μάλτας. Η Βουλγαρία θα ήταν χρήσιμο να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από την αντιληπτή συναίνεση (ειδικά σε περίπτωση ανηλίκου) και να επανεξετάσει τη στάση της σχετικά με τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης. Η Κροατία οφείλει να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν και να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διαπραχθεί ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ΑΓΓΟ μπορεί να διαπραχθεί άμεσα. Η Τσεχία πρέπει να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από αντιληπτή συναίνεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου), να επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, να θεσπίσει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να αφαιρέσει την απαίτηση του διπλού αξιόποινου σε περιπτώσεις όπου ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων έχει διεξαχθεί στο εξωτερικό και μόνο το θύμα (όχι ο δράστης) έχει τσεχική

υπηκοότητα ή έχει λάβει μόνιμη διαμονή στην Τσεχική Δημοκρατία. Η Εσθονία χρειάζεται να διατάξει έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των πιθανών κοριτσιών και γυναικών που κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από (αντιληπτό) συγκατάθεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου) και να καταργήσει την απαίτηση του διπλού αξιόποινου σε όλες τις περιπτώσεις για τη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό. Η Ισλανδία οφείλει να διατάξει μια έρευνα για τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να τροποποιήσει τον ορισμό του «ΑΓΓΟ» που διατηρείται στη νομοθεσία ώστε να ανταποκρίνεται πλήρως στον ορισμό του που δόθηκε από τον ΠΟΥ, να επιβάλει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επεκτείνει επίσης την εξωεδαφική εφαρμογή της ισλανδικής νομοθεσίας στην εκτέλεση του ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει ισλανδική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Ισλανδίας. Η Λετονία χρειάζεται να επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ΑΓΓΟ είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από αντιληπτής συναίνεσης (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου), να θεσπίσει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα, να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή της λετονικής νομοθεσίας στη διενέργεια του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου μόνο το θύμα έχει λετονική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Λετονίας. Το Λιχτενστάιν οφείλει να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, να τροποποιήσει τον τρέχοντα «ορισμό» του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που διατηρείται στη νομοθεσία ώστε να αντιστοιχεί στον ορισμό που δίνει ο ΠΟΥ και να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών να αναφέρουν περιπτώσεις όπου έχει διεξαχθεί ΑΓΓΟ. Η Λιθουανία πρέπει να επικυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, να διατάξει έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού νόμου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από αντιληπτή συναίνεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου) και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή της λιθουανικής νομοθεσίας στη διενέργεια

ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει λιθουανική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Λιθουανίας. Η Πολωνία χρειάζεται να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που να επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού νόμου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ΑΓΓΟ ποινικοποιείται εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από (αντιληπτό) συγκατάθεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου), να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του πολωνικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ΑΓΓΟ στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει πολωνική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Πολωνίας. Η Ρουμανία οφείλει να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από ακρωτηριασμό, να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ρουμανικού ποινικού δικαίου, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου ο δράστης έχει ρουμανική υπηκοότητα ή είναι συνήθης κάτοικος Ρουμανίας και όπου το θύμα είναι συνήθης κάτοικος Ρουμανίας. Η Σλοβακία οφείλει να επικυρώσει τη σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από (αντιληπτή) συναίνεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου), να επιβάλει υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του σλοβακικού ποινικού δικαίου στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από το διπλό αξιόποινο, σε περιπτώσεις όπου το θύμα είναι κάτοικος Σλοβακίας. Τέλος, η Σλοβενία χρειάζεται να διατάξει μια έρευνα σχετικά με τον επιπολασμό του ακρωτηριασμού και τον αριθμό των κοριτσιών και των γυναικών που ενδέχεται να κινδυνεύουν από αυτόν, να εκδώσει μια κυβερνητική δήλωση που επιβεβαιώνει την εφαρμογή του ποινικού δικαίου στον ΑΓΓΟ, συμπεριλαμβανομένου ενός ορισμού του που αντιστοιχεί στον ΠΟΥ και διευκρινίζοντας ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων είναι ποινικό αδίκημα εάν εκτελείται σε γυναίκα ή κορίτσι οποιασδήποτε ηλικίας, ανεξάρτητα από (αντιληπτή) συναίνεση (ειδικά στην περίπτωση ανηλίκου), να θεσπίσει την υποχρέωση (τουλάχιστον) των σχετικών επαγγελματιών και ιδρυμάτων να αναφέρουν περιπτώσεις ΑΓΓΟ και περιπτώσεις όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων μπορεί να διαπραχθεί άμεσα και να επεκτείνει την εξωεδαφική εφαρμογή του ποινικού δικαίου της Σλοβενίας στη διενέργεια ακρωτηριασμού στο εξωτερικό,

ανεξάρτητα από το διπλό έγκλημα, σε περιπτώσεις όπου είτε ο δράστης είτε το θύμα έχει πολωνική υπηκοότητα ή είναι κάτοικος Πολωνίας.

Ως προς τις εξεταζόμενες χώρες της Αφρικής :

Σε όλες τις εξεταζόμενες χώρες υπάρχει επείγουσα ανάγκη για υιοθέτηση ισχυρής εθνικής πολιτικής και ψήφιση νομοθεσίας για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών, όλων των ηλικιών, από όλους τους τύπους ακρωτηριασμών. Οι νόμοι πρέπει να συνταχθούν μετά από πλήρη διαβούλευση με όλα τα μέλη της κοινωνίας και η κυβέρνηση θα πρέπει να αξιοποιήσει την εμπειρία άλλων χωρών που ασκούν τον ΑΓΓΟ που έχουν εφαρμόσει νομοθεσία για να διασφαλίσει ότι το περιεχόμενο του νόμου είναι εφαρμόσιμο και εκτελεστό στο πλαίσιο τους. Ο νόμος απαιτεί σαφείς ορισμούς όλων των τύπων ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων που εφαρμόζονται σε αυτές. Ο νόμος πρέπει να ποινικοποιεί και να τιμωρεί όλους τους δράστες της πρακτικής (συμπεριλαμβανομένων εκείνων που εκτελούν, προμηθεύονται, βοηθούν ή υποκινούν τον ΑΓΓΟ). Πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη περιπτώσεις ιατρικού ακρωτηριασμού και διασυννοριακού ΑΓΓΟ. Η αντιμετώπιση της αποτυχίας αναφοράς ΑΓΓΟ που έχει προγραμματιστεί ή έχει λάβει χώρα αποτελεί ένα περαιτέρω βασικό στοιχείο για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών μέσω της εθνικής νομοθεσίας. Η κυβέρνηση έχει επίσης ευθύνη να προστατεύει τις άκοπες γυναίκες και τα κορίτσια (και τις οικογένειές τους) από λεκτική κακοποίηση, σωματικές απειλές και αποκλεισμό από την κοινωνία. Τέτοιες διατάξεις περιλαμβάνονται στη νομοθεσία ορισμένων χωρών (για παράδειγμα, Ουγκάντα). Οι νόμοι πρέπει επίσης να προστατεύουν όλα τα θύματα του ΑΓΓΟ. Οι γυναίκες και τα κορίτσια που πιέζονται από την κοινωνία να συναινέσουν στον ΑΓΓΟ δεν πρέπει να υπόκεινται σε δίωξη και περαιτέρω τιμωρία. Όλοι οι σχετικοί νόμοι πρέπει να είναι προσβάσιμοι σε όλα τα μέλη της κοινωνίας και να είναι κατανοητοί σε όλες τις τοπικές γλώσσες. Η εκτέλεση του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων από επαγγελματίες υγείας θα πρέπει να ποινικοποιείται σαφώς και να τιμωρείται σύμφωνα με τη σχετική εθνική νομοθεσία. Η μετακίνηση πέρα από τα εθνικά σύνορα για την προμήθεια ή τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων σε άλλη χώρα θα πρέπει να θεωρείται αδίκημα που υπόκειται σε τιμωρία.

Μόλις τεθεί σε ισχύ η εθνική νομοθεσία που απαγορεύει τον ΑΓΓΟ, οι ακόλουθες ενέργειες θα συμβάλουν στις προσπάθειες για τον τερματισμό της πρακτικής. Τα προγράμματα κατά του ΑΓΓΟ θα πρέπει να διαδίδουν σαφείς, κατανοητές και ακριβείς πληροφορίες σχετικά με τη νομοθεσία. Οι δικαστές και οι τοπικοί φορείς επιβολής του νόμου χρειάζονται επαρκή υποστήριξη και κατάρτιση σχετικά με το νόμο και θα πρέπει να ενθαρρύνονται να εφαρμόζουν πλήρως τις ποινές που προβλέπονται από τη νομοθεσία. Η αυξημένη συμμετοχή των τοπικών και θρησκευτικών ηγετών στην εκπαίδευση γύρω από το νόμο, συμπεριλαμβανομένων των ευθυνών τους και της σημασίας του νόμου για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών στις κοινότητές τους, θα ήταν επίσης επωφελής. Η επαρκής παρακολούθηση και αναφορά υποθέσεων ακρωτηριασμού θα βελτίωνε την αποτελεσματικότητα και θα ενημερώσει τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής, το δικαστικό σώμα, την αστυνομία, την κοινωνία των πολιτών και όλους όσους εργάζονται για την εφαρμογή και την επιβολή του νόμου. Όλα τα επαγγέλματα (συμπεριλαμβανομένων εκείνων στον τομέα της υγείας και της εκπαίδευσης) χρειάζονται κατάρτιση γύρω από το νόμο και τις ευθύνες τους για να ανταποκριθούν σε γυναίκες και κορίτσια που επηρεάζονται ή κινδυνεύουν από τον ΑΓΓΟ. Η αυξημένη υποστήριξη και προστασία των θυμάτων και των μαρτύρων σε υποθέσεις ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων είναι απαραίτητη. Τα δικαστήρια θα μπορούσαν να ενθαρρυνθούν να διασφαλίσουν ότι τυχόν διώξεις που σχετίζονται με

τον ΑΓΓΟ αναφέρονται με σαφήνεια, μεταξύ άλλων μέσω τοπικών μέσων όπως το κοινοτικό ραδιόφωνο, και διατίθενται σε τοπικές γλώσσες. Όπου τα ποσοστά αλφαριθμητισμού είναι χαμηλά, οι πληροφορίες σχετικά με τη νομοθεσία πρέπει να διατίθενται μέσω διαφορετικών καναλιών και πόρων μέσων. Τέλος, θα μπορούσε να εξεταστεί το ενδεχόμενο υποχρεωτικής αναφοράς περιπτώσεων ακρωτηριασμού από το ιατρικό προσωπικό σε νοσοκομεία και κέντρα υγείας. Όπου αυτά δεν είναι διαθέσιμα επί του παρόντος και εντοπίζεται ανάγκη, πρέπει να ληφθούν κατάλληλα μέτρα προστασίας (για παράδειγμα, παροχή τηλεφωνικών γραμμών έκτακτης ανάγκης και ασφαλών χώρων) για τα κορίτσια που διατρέχουν κίνδυνο ακρωτηριασμού.

Βιβλιογραφία

Ελληνόγλωσση Βιβλιογραφία- Αρθρογραφία

Γερούκη, Α. (2003) Κλειτοριδεκτομή: Το έγκλημα συνεχίζεται, Πρακτικά Συνεδρίου της ερευνητικής ομάδας Ιστορίας και Ανθρωπολογίας Ισλαμικού Δικαίου της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης «Ισλάμ και Δίκαιο», Κομοτηνή

Ντίρι, Γ.Κ., (1998), Το λουλούδι της ερήμου, μτφ από Μ. Ευθυμίου, Αθήνα: Εκδ. Ωκεανίδα

Παπαθεοδώρου, Θ. (2015) Νομικό Καθεστώς Αλλοδαπών , Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

Ξενόγλωσση Βιβλιογραφία- Αρθρογραφία

Abu-Lughod, Lila. 2002. 'Do Muslim Women Really Need to be Saved? Anthropologic Considerations on the Cultural Relativism and its Others.' *American Anthropologist* 104(3):784-90.

Abusharaf, M.R. (επιμ.) 2006. *Female Circumcision, Multicultural Perspectives*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press

Abusharaf, Rogaia Mustafa (ed.). 2006. 'Introduction: The Custom in Question.' *Female Circumcision: Multicultural Perspectives*, 1-25. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Abusharaf, Rogaia Mustafa. 2000. 'Revisiting Feminist Discourses on Infibulation: Responses from Sudanese Feminists.' In *Female "Circumcision" in Africa: Culture, Controversy and Change*, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 151-66. London: Lynne Rienner.

Ahmadu, Fuambai. 2000. 'Rites and Wrongs: An Insider/Outsider Reflects on Power and Excision.' In *Female "Circumcision" in Africa: Culture, Controversy and Change*, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 283-312. London: Lynne Rienner.

Ahmadu, Fuambai. 2005. 'Cutting the Anthill: The Symbolic Foundations of Female and Male Circumcision among the Mandinka of Brikama, The Gambia.' PhD diss., London School of Economics.

Al Hinai, Habiba. 2014. *Female Genital Mutilation in the Sultanate of Oman*. Διαθέσιμο <http://www.stopfgmmideast.org/wp-content/uploads/2014/01/habiba-al-hinai-female-genital-mutilation-in-the-sultanate-of-oman1.pdf> (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Al-Khulaidi, Ghadah Abdulmajid, Keiko Nakamura, Kaoruko Seino, and Masashi Kizuki. 2013. 'Decline of Supportive Attitudes among Husbands toward Female Genital Mutilation and Its Association to Those Practices in Yemen.' *PLOS ONE* 8(12):e83140. doi:10.1371/journal.pone.0083140.

Almroth, L., Elmusharaf, S., El Hadi, N., Obeid, A., El Sheikh, M., El Fadil, S. and Bergström, S., (2005) 'Primary infertility after genital mutilation in girlhood in Sudan: a case control study', *The Lancet* [online], Vol. 366 no. 9483, σ. 385-391. σε <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/16054938> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Almroth, Lars, Vanja Berggren, Osman Mahmoud Hassanein, Said Salah Eldin Al-Said, Sharif Siddiq Alamin Hasan, Ulla-Britt Lithell, and Staan Bergström.

2001. 'Male complications of female genital mutilation.' *Social Science & Medicine* 53(11):1455-60. doi:10.1016/S0277-9536(00)00428-7.

Al-Sabbagh, Muhammed Lufti (1996) *Islamic Ruling on Female Circumcision*. World Health Organization. Διαθέσιμο σε <https://applications.emro.who.int/dsaf/dsa54.pdf> (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Althaus, F.A. (1997) 'female circumcision: Rite of passage or violation of rights?', *International perspectives on sexual and reproductive health* [online], Vol.23, no. 3, pp.130-133, https://www.guttmacher.org/sites/default/files/article_files/2313097.pdf (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Amorós, Celia. 1997. *Tiempo de feminismo. Sobre feminismo, proyecto ilustrado y postmodernidad*. Madrid: Cátedra.

Andro, A. and Lesclingand, M. (2016) 'Female Genital Mutilation. Overview and current knowledge' *Population* [online], Vol.71, pp.217-296. σε: <https://www.cairn-int.info/article-EPOPU16020224--female-genital-mutilationoverview-and.htm> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Andro, Armelle, and Marie Lesclingand. 2007. 'Les mutilations sexuelles féminines: le point sur la situation en Afrique et en France.' *Bulletin Mensuel d'Information de l'Institut National d'Etudes Démographiques* 10:438.

Anthias, Floya. 2014. 'Une théorisation intersectionnelle du genre, de l'ethnicité, de la migration et de la classe en fonction de la violence faite aux femmes.' In *Violences envers les femmes: Réalités complexes et nouveaux enjeux dans un monde en transformations*, edited by Maryse Rinfret-Raynor, Élisabeth Lesieux, Marie-Marthe Cousineau, Sonia Gauthier and Elisabeth Harper, 55-76. Montreal: Presses de l'Université du Québec.

Arnfred, Signe (ed.). 2004. "African Sexuality"/*Sexuality in Africa: Tales and Silences*. Rethinking Sexualities in Africa, 59-78. Uppsala: Nordiska Afrikainstitutet.

Arora, K, S and Jacobs A.J. 2016. *Female genital alteration: a compromise solution* σε [Female genital alteration: a compromise solution on JSTOR](https://www.jstor.org/stable/44444444) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Baer, Madeline, and Alison Brysk. 2009. 'New Rights for Private Wrongs: Female Genital Mutilation and Global Framing Dialogues.' In *The International Struggle for New Human Rights*, edited by Clifford Bob. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Bagaglia, Carlota, Sabrina Flamini, Maya Pellicciari, and Chiara Polcri (eds.). 2014. *Mutilazioni genitali e salute riproduttiva della donna immigrata in Umbria. Regione Umbria Perugia: Fondazione Angelo Celli per una cultura della salute*.

Bagnol, Brigitte, and Esmeralda Mariano. 2011. 'Politics of naming sexual practices.' In *African Sexualities: A Reader*, edited by Sylvia Tamale, 271-87. Cape Town, Dakar, Nairobi and Oxford: Fahamu.

Bailot, H., Murray, N., Connelly, E. and Howard, N. (2018) 'Addressing female genital mutilation in Europe: a scoping review of approaches to participation, prevention, protection and provision of services', *International Journal of Equity and Health* [online] Vol.17, pp.21-36. σε : <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/29422053> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Banda, Fareda. 2005. *Women, Law and Women's Rights: An African Perspective*. Oxford: Hart Publishing.

BBC News 2015 Egypt FGM trial ‘convicts doctor of manslaughter’ σε [Egypt FGM trial 'convicts doctor of manslaughter' - BBC News](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Beauvoir, Simone de. 1949. *Le deuxième sexe*. Paris: Gallimard. Bell, Kirsten. 2005. ‘Genital Cutting and Western Discourses on Sexuality.’ *Medical Anthropology Quarterly* 19(2):125-48. Accessed September 5, 2016, <http://www.cirp.org/library/anthropology/bell>

Belluck, Pam, and Cochrane, Joe. 2016. ‘Unicef Report finds Female Genital Cutting to be common in Indonesia.’ *New York Times*, February 4. http://www.nytimes.com/2016/02/05/health/indonesia-female-genital-cutting-circumcision-unicef.html?_r=3 (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Benhabib, Seyla. 1992. *Situating the Self: Gender, Community and Postmodernism in Contemporary Ethics*. New York: Routledge.

Benhabib, Seyla. 2004. *The Rights of Others: Aliens, Residents and Citizens*. Cambridge: Cambridge University Press.

Berg, Rigmor C., Eva Denison, and Atle Fretheim. 2016. ‘Psychological, social and sexual consequences of female genital mutilation/cutting (FGM/C): a systematic review on quantitative studies.’ In WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation, 6. Geneva: World Health Organization. Originally published in *Kunnskapssenteret* 13 (2010).

Berg, Rigmor C., Vigdis Underland, Jan Odgaard-Jensen, Atle Fretheim, and Gunn E. Vist. 2016. ‘Effects of female genital cutting on physical health outcomes; a systematic review and meta-analysis.’ In WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation, 5-7. Geneva: World Health Organization. Originally published in *British Medical Journal Open* 4:11 (2014).

Berggren, Vanja, Suad Musa Ahmed, Ylva Herlund, Eva Johansson, Behzad Habbani, and AnnaKarin Edberg. 2006. ‘Being victims or beneficiaries? Perspectives on Female Genital Cutting and Reinfibulation in Sudan.’ *African Journal of Reproductive Health* 10(2): 24-36.

Berkovitch, Nitza, and Karen Bradley. 1999. ‘The Globalization of Women’s Status: Consensus/ Dissensus in the World Polity.’ *Sociological Perspectives* 42(3):481-98.

Boddy, Janice. 1989. *Wombs and Alien Spirits: Women, Men, and the Zar Cult in Northern Sudan*. Madison: University of Wisconsin Press.

Boddy, Janice. 1998. ‘Violence Embodied? Female Circumcision, Gender Politics, and Cultural Aesthetics.’ In *Rethinking Violence Against Women*, by Rebecca Emerson Dobash and Russell P. Dobash, 77-110. Thousand Oaks: California Sage.

Bodelón, Encarna. 2009. ‘Feminismo y derecho: Mujeres que van más allá de lo jurídico.’ In *Género y dominación: Críticas feministas del derecho y el poder*, edited by Gemma Nicolás and Encarna Bodelón, 95-116. Barcelona: Anthropos Editorial.

Boltanski, Luc. 1993. *La souffrance à distance: Morale humanitaire, médias et politique*. Paris: Métailié.

Bourdieu, Pierre. 1977. ‘Remarques provisoires sur la perception sociale du corps.’ *Actes de la recherche en sciences sociales* 14:51-54.

Bourdieu, Pierre. 1980 (ed.). ‘La croyance et le corps.’ *Le sens pratique*. Paris: Éditions de Minuit.

Bourdieu, Pierre. 1991. ‘Rites of Institution.’ In *Language and Symbolic Power*, edited by John Thompson, 117-26. Cambridge: Harvard University Press.

- Bourdieu, Pierre. 1998. *La domination masculine*. Paris: Seuil.
- Boyle, E.H. 2002/ *Female Genital Cutting: Cultural Conflict in the Global Community*, Maryland: The John's Hopkins University Press
- Boyle, E.H. and Cotton Corf, A. 2010. 'Law and culture in a global context: interventions to eradicate female genital cutting', *Annual Review of Law and Social Science* [online], Vol.6, pp.195-215. σε : https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1708379 (προσπελάστηκε την 18/12/2022).
- Boyle, Elizabeth Heger. 2002. 'Female Genital Cutting: Cultural Conflict in the Global Community.' *The Journal of Modern African Studies* 43(3):497-99.
- Braun, Virginia. 2009. 'The Women Are Doing It for Themselves: The Rhetoric of Choice and Agency around Female Genital Cosmetic Surgery.' *Australian Feminist Studies* 60:233-49.
- Brown, Katherine, David Beecham, and Hazel Barrett. 2013. 'The Applicability of Behaviour Change in Intervention Programmes Targeted at Ending Female Genital Mutilation in the EU: Integrating Social Cognitive and Community Level Approaches.' *Obstetrics and Gynecology International* 201, <https://www.hindawi.com/journals/ogi/2013/324362>.
- Bunch, Charlotte. 1990. 'Women's Rights as Human Rights: Toward a Revision of Human Rights.' *Human Rights Quarterly* 12(4):486-98.
- Butler, Judith. 1988. 'Performative acts and gender constitution: An essay in phenomenology and feminist theory.' *Theatre Journal* 40:519-31.
- Butler, Judith. 1993. *Bodies that Matter: On the Discursive Limits of "Sex"*. New York: Routledge.
- Butler, Judith. 2004. *Precarious Life: The Powers of Mourning and Violence*. London: Verso.
- Castañeda Reyes, José Carlos 2003. *Fronteras del placer, fronteras de la culpa: A propósito de la mutilación femenina en Egipto* (1st edition). Mexico: Centro de Estudios de Asia y África, El Colegio de México.
- Cavatorta, Giovanna. 2015. *Rapport de recherche anthropologique*. Rome and Djibouti City: National Institute for Health, Migration and Poverty and Djiboutian Ministry of Health.
- Cavatorta, Giovanna. 2015. *Research Report: Support to Djiboutian Programmes for Women's Health*. Rome: NIHMP – National Institute for Health, Migration and Poverty.
- Charlesworth, Hillary. 1994. 'What are "Women's International Human Rights"?' In *Human Rights of Women: National and International Perspectives*, edited by Rebecca J. Cook, 58- 84. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Claramonte, Jordi. 2016. *Estética Modal*. Madrid: Tecnos.
- Coene, Gily, and Chia Longman (eds.). 2005. 'Introduction: Les paradoxes du débat sur le féminisme et le multiculturalisme.' *Féminisme et multiculturalisme: Les paradoxes du débat*, 11-32. Berne: Peter Lang.
- Conroy, A.M. 2009 'Refugees themselves: The asylum case for parents of children at risk of female genital mutilation', *Harvard Human Rights Journal*, Vol. 22, no. 1, pp.110-131
- Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (1979) United Nations Treaty Collection: Status of Treaties. https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=IND&mtdsg_no=IV-8&chapter=4&clang=en#9.

Convention on the Rights of the Child (1989) United Nation Treaty
Collection: Status of Treaties.

https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-11&chapter=4&clang=en .

Council of Europe (2021) Chart of signatures and ratifications of Treaty 210, Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence. <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/197/?module=signatures-by-treaty&treatynum=210> .

Council of Europe (2021) *Chart of Signatures and Ratifications of Treaty 005, Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.*

- Council of Europe (2021) Reservations and Declarations for Treaty 005, Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.

<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/005/?module=declarations-by-treaty&numSte=005&codeNature=0> .

Couchard, F. 2003. *L' excision*, Paris: Presses Universitaires de France

Council of Europe and Amnesty International. 2014. *The Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence: A tool to end female genital mutilation*, 1-58. Strasbourg: Council of Europe and Amnesty International.

Council of Europe. 2011. *Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Istanbul Convention)*: Council of Europe Treaty Series No. 210
<https://rm.coe.int/coermpubliccommonsearchservices/displaydctmcontent?documentId=090000168008482e> (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Crenshaw, Kimberlé. 1991. 'Mapping the Margins: Intersectionality, Identity Politics, and Violence Against Women of Color.' *Stanford Law Review* 43(6):1241-99.

Dar al Ifta 2021 *The Islamic View of Female Circumcision*. Διαθέσιμο σε : <https://www.dar-alifta.org/Foreign/ViewArticle.aspx?ID=125&text=circumcision>. (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Davis, D.K. and McCafferty, C. 2005 *Female Genital Mutilation*, 1η εκδ., Radcliffe Publishing Ltd

De Miguel, Ana. 2015. *Neoliberalismo sexual*. Madrid: Cátedra.

Delphy, Christine. 1993. 'Rethinking sex and gender.' *Women's Studies International Forum* 16(1):1-9.

Derby, C. N. 2004, *The Case Against the Medicalization of Female Genital Mutilation* σε [The Case Against the Medicalization of Female Genital Mutilation | Semantic Scholar](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Diop, Nafissatou J., and Ian Askew. 2007. 'Strategies for Encouraging the Abandonment of Female Genital Cutting: Experiences from Senegal, Burkina Faso and Mali.' In *Female Circumcision: Multicultural Perspectives*, edited by Rogaia Mustafa Abusharaf, 125-41. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia (2020) *The Somali Health and Demographic Survey 2020*. Διαθέσιμο σε https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Som%20Gvt%20UNFPA%20Press%20Release_SHDS%20Rpt%20Launch_29-04-20_Final.pdf. (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Dirie, MA. And Lindmark, G. 1992 'The risk of medical complications after female circumcision', *East African Medical Journal* [online] Vol 69, no 6, pp.479-

482. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/1286628> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Douglas, Mary. 1970. *Natural Symbols: Explorations in Cosmology*. Harmondsworth: Penguin.

Dubourg, Dominique, Fabienne Richard, Els Leye, Samuel Ndam, Tien Rommens, and Sophie Maes. 2011. 'Estimating the number of women with female genital mutilation in Belgium.' *The European Journal of Contraception & Reproductive Health Care*, 248-57.

Edwards, A. 2010. *Violence against Women under International Human Rights Law*, Cambridge: Cambridge University Press

Ehrenreich, Nancy (with Marc Barr). 2005. 'Intersex Surgery, Female Genital Cutting, and the Selective Condemnation of "Cultural Practices".' *Harvard Civil Rights-Civil Liberties Law Review* 40:71-140. [Intersex Surgery, Female Genital Cutting, and the Selective Condemnation of 'Cultural Practices' by Nancy Ehrenreich, Mark Barr :: SSRN](#) (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

El Saadawi, Nawal. 1980. *The Hidden Face of Eve: Women in the Arab World*. London: Zed Books.

El-Defrawi, M., Lotfy, G., Dandash, K., Refaat, A. and Eyada, M. 2001 'Female genital mutilation and its psychosexual impact', *Journal of health and Marital Therapy* [online], Vol.27 no.5-----pp.465-473. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/11554208> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Elnashar, A. and Abdelhady, R. 2007 'The impact of female genital cutting on health of newly married women', *International Journal of Gynecology and Obstetrics* 62 [online], Vol.97 no.3, pp.238-244. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/17445819> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Engle Merry, Sally. 2006. *Human Rights and Gender Violence: Translating International Law into Local Justice*. Chicago: University of Chicago Press.

Erlich, Michel. 1991. *Les Mutilations sexuelles*. Paris: PUF.

Esho, Tammay, Steven Van Wolputte, and Paul Enzlin. 2011. 'The Socio-Cultural-Symbolic Nexus in the Perpetuation of Female Genital Cutting: A Critical Review of Existing Discourses.' *Afrika Focus* 24(2):53-70.

European Commission. 2010. COM (2010) 491 final, 21.9.2010, Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: Strategy for equality between women and men: 2010-2015.

European Commission. 2011. COM (2011) 60 final, 15.2.2011, Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: The EU Agenda for the Rights of the Child.

European Commission. 2013. COM (2013) 833 final, 25.11.2013, Communication from the Commission to the European Parliament and the Council: Towards the elimination of female genital mutilation.

European Institute for Gender Equality (EIGE). 2013. *Female genital mutilation in the European Union and Croatia*, 1-114. Vilnius: Publications Office of the European Union.

European Institute for Gender Equality (EIGE). 2013. *Female genital mutilation in the European Union and Croatia*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.

European Institute for Gender Equality (EIGE). 2015. *Estimation of girls at risk of female genital mutilation in the European Union*, 1-109. Vilnius: EIGE.

European Union. 2012. European Union Directive 2012/29/EU, establishing minimum standards on the rights, support and protection of victims of crime.

Facio, Alda, and Lorena Fries. 1999. 'Feminismo, género y patriarcado.' In *Género y Derecho*, edited by Alda Facio and Lorena Fries. Washington: American University Washington College of Law.

Fadel L. 2015. 'The Egyptian Doctor Found Guilty Of Female Genital Mutilation Isn't in Jail (NPR) Goats and Soda σε [The Egyptian Doctor Sentenced To Jail For Performing Female Genital Mutilation Is Still A Free Man : Goats and Soda : NPR](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Fassin, Didier. 2005. 'L'ordre moral du monde: Essai d'anthropologie de l'intolérable.' In *Les constructions de l'intolérable*, edited by Didier Fassin and Patrice Bourdelais, 17-50. Paris: La Découverte.

Fassin, Didier. 2009. 'Les économies morales revisitées.' *Annales. Histoire, Sciences Sociales* 64:1237-66.

Fassin, Didier. 2010. *La raison humanitaire: Une histoire morale du temps présent*. Paris: Éditions du Seuil.

Fassin, Didier. 2012. *Humanitarian Reason: A Moral History of the Present*. Berkeley: University of California Press.

Foucault, Michel. 2007. *Security, Territory, Population: Lectures at the Collège de France 1977- 1978*. Basingstoke: Palgrave.

Flamand, Christine 2015. FGM - challenges for asylum applicants and officials, *Forced Migration Review (FRM 49)*, pp. 3-5

Foblets, Marie-Claire. 2006. 'Los delitos culturales: de la repercusión de los conflictos de cultura sobre el comportamiento delincuyente. Reflexiones sobre la contribución de la antropología del derecho a un debate contemporáneo.' In *Derecho penal y pluralidad cultural. Anuario de Derecho penal*, coordinated by José Hurtado Pozo, 287-312. http://www.unifr.ch/ddp1/derechopenal/anuario/an_2006_15.pdf (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Fraisse, Geneviève. 2007. *Du consentement*. Paris: Seuil.

Fraser, Nancy. 2013. *Fortunes of Feminism: From State-Managed Capitalism to Neoliberal Crisis*. London and New York: Verso Books.

Fusaschi, Michela. 2003. *I segni sul corpo. Per un'antropologia delle modificazioni genitali femminili*. Turin: Bollati Boringhieri.

Fusaschi, Michela. 2010. 'Victimes à tout jamais: les enfants et les femmes d'Afrique. Humanitarisme spectacle et rhétoriques de la pitié.' *Cahiers d'études africaines* L, (198/200):1033-53.

Fusaschi, Michela. 2011. *Quando il corpo è delle altre. Retoriche della pietà e umanitarismo spettacolo*. Turin: Bollati Boringhieri.

Fusaschi, Michela. 2012. *Plaisirs croisés: gukuna-kunyaza. Missions, corps et sexualités dans le Rwanda contemporain. Genre, sexualité & société* 8. doi:10.4000/gss.2571.

Fusaschi, Michela. 2013. 'The Barbie look: lipoAspirazioni catodiche. Per un'antropologia critica del corpo della donna come luogo pubblico.' In *Factual, Reality, Makeover*, edited by Veronica Innocenti and Marta Perrotta, 123-47. Rome: Bulzoni.

Fusaschi, Michela. 2013. *Corpo non si nasce, si diventa. Antropologiche di genere nella globalizzazione*. Rome: CISU.

Fusaschi, Michela. 2014. 'Modifications génitales féminines en Europe: raison humanitaire et universalismes ethnocentriques.' *Synergies Italie* 10:95-107

Fusaschi, Michela. 2015. 'Humanitarian Bodies: Gender, Moral Economy and Genitals Modifications in Italian Immigration Policy.' *Cahiers d'études africaines* LV (217):11-28.

Gamal Serour and Ahmed Ragaa Abd El-Hameed Ragab (2013) *Female Circumcisions (FGMK/C): Between The Incorrect Use of Science And The Misunderstood Doctrine*. International Islamic Center for Population Studies and Research, Al-Azhar University and UNICEF. Διαθέσιμο σε <https://www.unicef.org/egypt/reports/female-circumcision> (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

GAMS. 2016. 'Men Speak Out.' Accessed September 5, 2016. http://menspeakout.eu/?page_id=573 (προσπελάστηκε την 22/12/2022)

Godelier, Maurice. 1986. *The Making of Great Men: Male Domination and Power among the New Guinea Baruya*. Cambridge: Cambridge University Press.

Gomaa, Ali. 2013. 'The Islamic view on female circumcision.' *African Journal of Urology* 19: 123-26.

Gosselin, Claudie. 2000. 'Handing Over the Knife: Numu Women and the Campaign Against Excision in Mali.' In *Female "Circumcision" in Africa: Culture, Controversy and Change*, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 193-214. Boulder-London: Lynne Rienner.

Gosselin, Claudie. 2000b. 'Feminism, Anthropology and the Politics of Excision in Mali: Global and Local Debates in a Postcolonial World.' *Anthropologica* XLII(1):43-60.

Goswami, Priya. 2012. *A Pinch of Skin*. <http://www.youtube.com/watch?v=eouLHP3cx8E>. Grupo Interdisciplinar para la Prevención y el Estudio de las Prácticas Tradicionales Perjudiciales (GIPE/PTP). 2006. 'Mapa de la Mutilación Genital Femenina en España.' http://www.mgf.uab.cat/esp/publicaciones_cient%c3%adficas.html (προσπελάστηκε την 16/12/2022).

Gruenbaum, Ellen. 2000. *The Female Circumcision Controversy: An Anthropological Perspective*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Guerra Palermo, María José. 2008. 'Culturas y género: prácticas lesivas, intervenciones feministas y derechos de las mujeres.' *Isegoría: Revista de Filosofía moral y política* 38:61- 76.. doi:10.3989/isegoria.2008.i38.403.

Hacker, Karen, Maria Anies, Barbara L. Folb, and Leah Zallman. 2015. 'Barriers to health care for undocumented immigrants: a literature review.' *Risk Management and Healthcare Policy* 8, 175-83.

Hadi, Amal Abdel. 2006. 'A Community of Women Empowered: The Story of Deir Al Barsha.' In *Female Circumcision: Multicultural Perspectives*, edited by Rogaiia Mustafa Abusharaf, 104-24. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Harcourt, Wendy. 2009. *Body Politics in Development: Critical Debates in Gender and Development*. London: Zed Books. Hartmann, Nicolai. 2015. *Ethics*. New York: Routledge.

Hastrup, Kirsten. 2005. 'Social Anthropology: Towards a Pragmatic Enlightenment?' *Social Anthropology* 13(2):133-49.

Hernlund, Y. and Shell-Duncan, B. 2007 *Transcultural bodies, female genital cutting in global context*, New Brunswick: Rutgers University Press

Hernlund, Ylva, and Bettina Shell-Duncan (eds.). 2007. 'Transcultural Positions: Negotiating Rights and Culture.' *Transcultural Bodies: Female Genital Cutting in Global Context*, 1-4. New Brunswick: Rutgers State University Press.

Hernlund, Ylva, and Bettina Shell-Duncan. 2007. 'Contingency, Context, and Change: Negotiating Female Genital Cutting in the Gambia and Senegal.' *Africa Today* 53(4):43-57.

Hernlund, Ylva. 2000. 'Cutting Without Ritual and Ritual Without Cutting: Female "Circumcision" and the Re-Ritualization of Initiation in the Gambia.' In *Female "Circumcision" in Africa: Culture, Controversy and Change*, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 235-52. London: Lynne Rienner.

Herrera Moreno, Myriam. 2002. 'Multiculturalismo y tutela penal: a propósito de la problemática sobre la mutilación genital femenina.' *Lex Nova* 5:49-84. Istituto Piepoli. 2009. Valutazione quantitativa e qualitativa del fenomeno delle mutilazioni genitali in Italia.

Hill Collins, Patricia. 1991. *Black Feminist Thought: Knowledge, Consciousness, and the Politics of Empowerment*. New York and London: Routledge.

Irigaray, Luce. 1977. *Ce sexe qui n'en est pas un*. Paris: Éditions de Minuit.

Hosken, Fran P. 1976. 'Genital Mutilation of Women in Africa.' *Munger Africana Library Notes* No. 36. Pasadena: California Institute of Technology.

Hosken, Fran. 1982. *The Hosken Report: Genital and Sexual Mutilation of Females*. Lexington: Women's International Network News.

Hussein L. 2013. 'When is it a choice' σε [When Is It a Choice? | HuffPost UK News \(huffingtonpost.co.uk\)](https://www.huffpost.com/entry/when-is-it-a-choice) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

I.El-Damanhoury 2013. 'The Jewish and Christian view on female genital mutilation' *African journal of Urology*, (19) 3 [The Jewish and Christian view on female genital mutilation - ScienceDirect](https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1473167613000311) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Iavazzo, C., Shardi, T. and Gkegkes, I. 2013 'Female genital mutilation and infections: A systematic review of the clinical evidence', *Archives of Gynecology [online]*, Vol.287, no.6, pp.1137-1149. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/23315098> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Iavazzo, Christos, Thalia A. Sardi, and Ionnis D. Gkegkes. 2016. 'Female genital mutilation and infections: a systematic review of the clinical evidence.' In *WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation*, 6. Geneva: World Health Organization. Originally published in *Gynecology and Obstetrics* 287:6 (2013).

Ibeagha, E.J. (n.d) *Female Genital Mutilation - Its Health Implication*. <http://www.globalacademicgroup.com/journals/the%20intuition/Female%20Genital%20Mutilation.pdf> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

International Islamic Center for Population Studies and Research, Al Azhur University, and UNICEF (2013) *Ending FGM/C: Accelerating [sic] Social Change in Partnership with Religious Leaders*. Διαθέσιμο σε <http://alazhar-ii cpsr.org/data/uploads/books/Bioethics%20Books/EN/Ending%20FGM.pdf> (προσπελάστηκε την 16/12/2022)

International Covenant on Civil and Political Rights (1966) United Nations

Treaty Collection: Status of Treaties. https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-4&chapter=4&clang=en.

International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (1966) United Nations Treaty Collection: Status of Treaties.

https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-3&chapter=4.

Irigaray, Luce. 1985. *Speculum of the Other Woman*, translated by Gillian G. Gill. New York: Cornell University.

Jackson, Michael. 2005. *Existential Anthropology: Events, Exigencies and Effects*. Oxford: Berghahn Books.

Jaeger F., Caflisch M. and Hohlfeld P. 2009. 'Female genital mutilation and its prevention a challenge for paediatricians' www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/18437420 (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Jeffreys, Sheila. 2005. *Beauty and Misogyny: Harmful Cultural Practices in the West*. London and New York: Routledge.

Johansen, R. Elise B., Nafissatou J. Diop, Glenn Laverack, and Els Leye. 2013. 'What Works and What Does Not: A Discussion of Popular Approaches for the Abandonment of Female Genital Mutilation.' *Obstetrics and Gynecology International*, 1-11.

Johnsdotter Sara, and Ruth M. Mestre i Mestre. 2015. *Female Genital Mutilation in Europe: An analysis of court cases*. Luxembourg: European Commission Directorate-General for Justice.

Johnsdotter, Sara, and Birgitta Essén. 2010. 'Genitals and Ethnicity: The Politics of Genital Modifications.' *Reproductive Health Matters* 18(35):29-37.

Johnsdotter, Sara. 2009. 'Discrimination of Certain Ethnic Groups? Ethical Aspects of Implementing FGM Legislation in Sweden.' FoU Rapport 3. Malmö: MalmöUniversity https://www.academia.edu/1214961/Discrimination_of_certain_ethnic_groups_Ethical_aspects_of_implementing_FGM_legislation_in_Sweden (προσπελάστηκε την 24/12/2022)

Johnsdotter, Sara. 2012. 'Projected Cultural Histories of the Cutting of Female Genitalia: A poor reflection as in a mirror.' *History and Anthropology* 23(1):91-114.

Kaplan, Adriana, and Antonio López. 2010. *Mapa de la Mutilación Genital Femenina en España 2009*. Spain: UAB, Bellaterra. *Antropología Aplicada 1*. Servei de Publicacions.

Kaplan, Adriana, and Antonio López. 2013. *Mapa de la Mutilación Genital Femenina en España 2012*. Spain: UAB, Bellaterra. *Antropología Aplicada 2*. Servei de Publicacions.

Kaplan, Adriana, Babucarr Cham, Lamin A. Njie, Ana Seixas, Sandra Blanco, and Mireia Utzet. 2013. 'Female Genital Mutilation/Cutting: The Secret World of Women as Seen by Men.' *Obstetrics and Gynecology International*. doi:10.1155/2013/643780.

Kaplan, Adriana, Juana Moreno Navarro and María José Pérez Jarauta (eds.). 2010. *Mutilación genital femenina (MGF): Manual para profesionales*. UAB, Bellaterra: Grupo Interdisciplinar para la Prevención y el Estudio de las Prácticas Tradicionales Perjudiciales (GIPE/PTP)

Kaplan, Adriana, Marta Merino, and María Franch. 2002. *Construyendo un Mapa de las Mutilaciones Genitales Femeninas*. Barcelona: IDIL.

Kaplan, Adriana, Suiberto Hechavarría, and Noria Liset Puppo. 2015. *Manual on Female Genital Mutilation/Cutting for Health Professionals: The Gambia* (2nd edition). Spain: UAB, Bellaterra.

Kaplan, Adriana. 2003. 'Aproximación antropológica a las mutilaciones genitales femeninas.' *Cuadernos de Salud y Derechos Sexuales y Reproductivos* 4:23-30.

Khamasi, Wanjiku. 2015. 'Transcending Female Circumcision: A Call for Collective Unmasking.' *Interrogating Harmful Cultural Practices: Gender, Culture*

and Coercion, edited by Chia Longman and Tamsin Bradley, 99-110. Farnham: Ashgate.

Koster, Marian, and Lisa Leimar Price. 2008. 'Rwandan female genital modification: Elongation of the labia minora and the use of local botanical species.' *Culture, Health & Sexuality* 10:191-204.

Latham, S. (2016) 'The campaign against female genital cutting: empowering women or reinforcing global inequity?', *Ethics and social welfare* [online], Vol.10, no. 2, pp. 108-121 Διαθέσιμο στο: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/17496535.2016.1167227?journalCode=resw20> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Lerner, Gerda. 1986. *The Creation of Patriarchy*. New York: Oxford University Press.

Leye E., Ysebaert I., Deblonde J., Claeys P., Vermeulen G., Jacquemyn Y. and Temmerman, M. 2008 'Female genital mutilation Knowledge, attitudes and practices of Flemish gynaecologists' *The European Journal of Contraception and Reproductive Healthcare*, 13(2), pp 182-190 σε www.ncbi.nlm.nih.gov/pmed/18465481 (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Leye, E., Jessika Deblonde, José García Añón, Sara Johnsdotter, Adwoa Kwateng-Klavitse, Linda Weil-Curiel, and Marleen Temmerman. 2007. 'An analysis of the implementation of laws with regard to female genital mutilation in Europe.' *Crime, Law and Social Change* 47:1-31.

Leye, Els and Alexia Sabbe. 2009. *Responding to Female Genital Mutilation in Europe: Striking the right balance between prosecution and prevention*. Gent: International Centre for Reproductive Health.

Leye, Els, and Jessika Deblonde. 2004. 'A comparative analysis of the different legal approaches towards female genital mutilation in the 15 EU Member States, and the respective judicial outcomes in Belgium, France, Spain, Sweden and the UK.' *ICRH Publications* 8.

Leye, Els, Jessika Deblonde, José García Añón, Sara Johnsdotter, Adwoa Kwateng-Klavitse, Linda Weil-Curiel, and Marleen Temmerman. 2007. 'An analysis of the implementation of laws with regard to female genital mutilation in Europe.' *Crime, Law and Social Change* 47, 1:1-31.

Leye, Els, Lut Mergaert, Catharina Arnaut, and Sioban O'Brien Green. 2014. 'Towards a better estimation of prevalence of FGM/C in the EU: interpreting existing evidence in all EU Member States.' *Genus* 70:99-121.

Lien, IL. And Schultz, J.H. 2014 'Interpreting signs of female genital mutilation within a risky legal framework', *International Journal of Law, policy and the family* [online], Vol. 28, no. 2, pp.194-211

Lightfoot-Klein, Hanny. 1989. *Prisoners of Ritual: An Odyssey into Female Genital Circumcision in Africa*. New York: Haworth Press.

Lisboa, Manuel (coord.), Dalila Cerejo, Ana Lúcia Teixeira, Ricardo Santana, Alexandra Alves Luís, Ana Belinda Teixeira, Cadidjatu Baldé, Catarina Moreira, Gabriela Moita, Maria do Rosário Oliveira Martins, and Tchernobaldé. 2015. *Mutilação Genital Feminina: prevalências, dinâmicas socioculturais e recomendações para a sua eliminação*. https://www.cig.gov.pt/wp-content/uploads/2015/07/relat_mut_genital_feminina_p.pdf.

Llabrés Fuster, Antoni. 2006. 'El tratamiento de la mutilación genital femenina en el ordenamiento jurídico-español.' In *Europa: Derechos, Culturas*, coordinated by Javier de Lucas Martín and María Helena Bedoya, 67-86. Valencia: Tirant Lo Blanch.

Longman, Chia, and Tamsin Bradley (eds.). 2015. 'Interrogating the Concept of "Harmful Cultural Practices".' *Interrogating Harmful Cultural Practices: Gender, Culture and Coercion*, 11-30. Farnham: Ashgate.

Mackie, Gerry, Francesca Moneti, Holly Shakya, and Elaine Denny. 2015. *What are Social Norms? How are they Measured?* New York: UNICEF, University of California, San Diego, and the Center for Global Justice. https://www.academia.edu/2007416/What_are_social_norms_How_are_they_measured (προσπελάστηκε την 23/12/2022)

Mackie, Gerry. 1996. 'Ending Footbinding and Infibulation: A Convention Account.' *American Sociological Review* 61(6):999-1017.

Mackie, Gerry. 2000. 'Female Genital Cutting: The Beginning of the End.' *Female "Circumcision" in Africa: Culture, Controversy and Change*, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 245-82. London: Lynne Rienner.

MacKinnon, Catharine A. 2006. *Are Women Human? And Other International Dialogues*. Cambridge: Harvard University Press.

MacKinnon, Catharine. 1989. *Toward a Feminist Theory of the State*. Cambridge: Harvard University Press.

Mathieu, Nicole-Claude. 1991. *L'Anatomie politique: Catégorisation et idéologie du sexe*. Paris: Côté-femmes. Merry, Sally Engle. 2006. *Human Rights and Gender Violence: Translating International Law into Local Justice*. Chicago: Chicago University Press.

Mauss, Marcel. 1934. 'Les techniques du corps.' *Journal de Psychologie* 32:3-4.

Merry, Sally Engle. 2016. *The Seductions of Quantification: Measuring Human Rights, Gender Violence, and Sex Trafficking*. Chicago: Chicago University Press. Moore, Henrietta. 1994. *A Passion for Difference: Essays in Anthropology and Gender*. Bloomington and Indianapolis: Indiana University Press.

Mestre i Mestre, Ruth, and José García Añón. 2008. *Mutilaciones genitales femeninas*. Valencia: University of Valencia https://www.academia.edu/25265598/Mutilaci%C3%B3n_Genital_Femenina_conclusiones_y_propuestas_sobre_la_aplicaci%C3%B3n_del_Derecho_y_desarrollo_de_buenas_pr%C3%A1cticas_en_su_preveni%C3%B3n (προσπελάστηκε την 23/12/2022)

Mgbako, Chi., Saxena, M., Cave, A., Farjad, N. and Shin, H. 2010. 'Penetrating the silence in Sierra Leone: A blueprint for the Eradication of female genital mutilation', *Harvard Human Rights Journal* [online], Vol. 23, pp. 111-140 Διαθέσιμο στο: <http://harvardhrj.com/2010/10/penetrating-the-silence-in-sierra-leone-a-blueprint-forthe-eradication-of-female-genital-mutilation/> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Middelburg, A. and Balta, A. 2016. 'Female Genital Mutilation/Cutting as a ground for asylum in Europe', *International Journal of Refugee Law* [online] Vol.28, no 3, pp.416-452. Διαθέσιμο στο: <https://academic.oup.com/ijrl/articleabstract/28/3/416/2731998> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Miller, Michael, Francesca Moneti, and Camilla Landini. 2005. *Changing a Harmful Social Convention: Female Genital Mutilation/Cutting*. Florence: UNICEF.

Millett, Kate. 1970. *Sexual Politics*. Garden City: Doubleday. Moghadam, Valentine M. 2005. *Globalizing Women: Transnational Feminist Networks*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.

Mohanty, Chandra T. 1991. 'Under Western Eyes: Feminist Scholarship and Colonial Discourses.' In *Third World Women and the Politics of Feminism*, edited by

Chandra Mohanty, Ann Russo and Lourdes Torres, 51-80. Bloomington: Indiana University Press.

Mohanty, Chandra T. 2003. “‘Under Western Eyes’ Revisited: Feminist Solidarity through Anticapitalist Struggles.’ *Signs* 28(2):499-535. doi:10.1086/342914.

Moller Okin, Susan. 1998. ‘Feminism and Multiculturalism: Some Tensions.’ *Ethics* 104(8):661- 84. doi:10.1086/233846.

Mottin-Sylla, M.H. and Palmieri, J. 2011. *Confronting Female Genital Mutilation: The role of youth and ICTs in changing Africa*, United Kingdom: Pambazoka Press, ENDA, IDRC. Διαθέσιμο στο: <https://www.idrc.ca/en/book/confronting-female-genitalmutilation-role-youth-and-icts-changing-africa> (προσπελάστηκε την 19/12/2022)

Mpanzi and Tearfund 2014. *The Potential of Faith In Ending Female Genital Mutilation/Cutting: Case study with the Kisii and Maasai communities of Kenya*. Διαθέσιμο σε <https://learn.tearfund.org/en/resources/research-report/the-potential-of-faith-in-ending-female-genital-mutilation-and-cutting-fgmc>(προσπελάστηκε την 16/12/2022)

Muleta, M. 2006 . ‘Obstetric fistula in developing countries: a review article’, *Journal of Obstetrics and Gynecology Canada* [online], Vol.28 no. 11, pp. 962-966. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/17169220> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Mullally, S. and Mhuirthile T.N. 2010. ‘Reforming Laws on female genital mutilation in Ireland: Responding to GAPS in Protection’, *International perspectives on sexual and reproductive health* [online], Vol. 32, no. 1, pp. 243-272 https://www.researchgate.net/publication/228195131_Reforming_Laws_on_Female_Genital_Mutilation_in_Ireland_Responding_to_Gaps_in_Protection(προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Muthumbi, Jane, Joar Svanemyr, Elisa Scoralo, Marleen Temmerman, and Lale Say. 2015. ‘Female Genital Mutilation: A Literature Review of the Current Status of Legislation and Policies in 27 African Countries and Yemen.’ *African Journal of Reproductive Health* 19, 3:32-40.

Mutua, Makau. 2002. *Human Rights: A Political and Cultural Critique*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Mwenda Kaoma, K. 2006. ‘Labia elongation under African Customary Law: A violation of women’s rights’, *The International Journal of Human Rights* [online], Vol. 10, no.4, pp.355-357 <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/13642980600976369> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Narayan, Uma. 1997. *Dislocating Cultures: Identities, Traditions, and Third World Feminism*. New York: Routledge.

Njambi, Wairimu Ngaruiya. 2004. *Dualisms and Female Bodies in Representations of African Female Circumcision: A Feminist Critique*. *Feminist Theory* 5(3):281-303.

Njambi, Wairimu Ngaruiya. 2007. ‘Irua Ria Atumia and Anti-Colonial Struggles Among the Gĩkũyũ of Kenya: A Counter Narrative on “Female Genital Mutilation”’. *Critical Sociology* 33:689-708.

Njue C., and Askew I., 2004. *Medicalization of Female Genital Cutting Among the Abagusii in Nyanza Province, Kenya*. *Frontiers in Reproductive Health Program Population Council* σε [\(PDF\) Medicalization of Female Genital Cutting](#)

[Among the Abagusii in Nyanza Province, Kenya \(researchgate.net\)](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Nnaemeka, Obioma (ed.). 2005. 'African Women, Colonial Discourses, and Imperialist Interventions: Female Circumcision as Impetus.' *Female Circumcision and the Politics of Knowledge: African Women in Imperialist Discourses*. London: Praeger Publishers.

Núñez Puente, Sonia. 2015. 'Online activism and subject construction of the victim of genderbased violence on Spanish YouTube channels: Multimodal analysis and performativity.' *European Journal of Women's Studies* 22(3):319-33.

Nuño Gómez, Laura. 2013. 'Violencia y Deshumanización de las mujeres: La gran sombra en la protección internacional de los Derechos Humanos.' In *Violencia de Género e Igualdad: Una Cuestión de Derechos Humanos*, edited by Ángela Figueruelo Burrieza, Marta del Pozo Pérez and Marta León Alonso, 183-206. Granada: Comares.

Oakley, Ann. 1972. *Sex, Gender and Society*. London: Temple Smith.

Obiora, L.A. (1997) 'Bridges and barricades: Rethinking polemics and intransigence in the campaign against female circumcision', *Case Western Reserve Law Review* , Vol.47 no.2 pp.275-378

Olivier de Sardan, Jean-Pierre. 2005. *Anthropology and Development: Understanding Contemporary Social Change*. London and New York: Zed Books.

Olivier de Sardan, Jean-Pierre. 2005. *Anthropology and Development: Understanding Contemporary Social Change*. London and New York: Zed Books.

Onuh, S.O., Iqberase, G.O., Umeora, J.O., Okoqbenin, S.A., Otoide, V.O. and Gharoso, E.P. (2006) 'Female genital mutilation: Knowledge attitude and practice among nurses', *Journal of the National Medical Association* [online], Vol.98 no. 3, pp. 409-414. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2576104/> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

P&D Factor: Associação para a Cooperação sobre População e Desenvolvimento. 2016. 'O direito a viver sem mutilação genital feminina.' https://www.academia.edu/25265598/Mutilaci%C3%B3n_Genital_Femenina_conclusiones_y_propuestas_sobre_la_aplicaci%C3%B3n_del_Derecho_y_desarrollo_de_buenas_pr%C3%A1cticas_en_su_preveni%C3%B3n (προσπελάστηκε 23/12/2022).

Paluck, Elizabeth Levy, and Laurie Ball. 2010. *Social Norms Marketing Aimed at Gender Based Violence: A Literature Review and Critical Assessment*. New York: International Rescue Committee.

Parekh, Bhikhu. 2000. *Rethinking Multiculturalism: Cultural Diversity and Political Theory*. Basingstoke and London: Macmillan.

Parliamentary Assembly of the Council of Europe. 2013. Resolution 1952 (2013), Children's right to physical integrity. https://en.intactiwiki.org/wiki/Resolution_by_the_Parliamentary_Assembly_of_the_Council_of_Europe (προσπελάστηκε 23/12/2022).

Pateman, Carole. 1988. *The Sexual Contract*. Stanford: Stanford University Press. Phillips, Anne, and Anne Saharso. 2008. 'The rights of women and the crisis of multiculturalism (Guest editorial).' *Ethnicities* 8(3):2-12.

Paterson, L.Q.P., Davis, S.N. and Binik, Y.M., 2012. 'Female genital mutilation/cutting and orgasm before and after surgical repair', *Sexologies* [online], Vol.21 no. 1, pp. 3-8. Διαθέσιμο στο: <http://www.em-consulte.com/en/article/692406> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Pearce A. J. and Bewley S., 2014. Medicalization of female genital mutilation. Harm reduction or unethical? *Obstetrics , Gynaecology and Reproductive Medicine*

24 (1) pp. 29-30, σε [\(PDF\) Medicalization of female genital mutilation. Harm reduction or unethical? | susan bewley - Academia.edu](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Pérez Vaquero, Carlos. 2010. 'La mutilación genital femenina en España y la Unión europea.' https://www.academia.edu/34550036/La_mutilaci%C3%B3n_genital_femenina_en_Espa%C3%B1a (προσπελάστηκε 23/12/2022)

Peters, Julie, and Andrea Wolper. 1995. Women's Rights, Human Rights: International Feminist Perspectives. Psychology Press.

Pompeo, Francesco. 2013. Elementi di antropologia critica. Rome: Meti Edizioni.

Powell, R.A., Leye, E., Jayakody, A., Mwangi-Powell, F.N. and Morison, L. 2004. 'Female genital mutilation, asylum seekers and refugees: the need for an integrated European Union Agenda', Health Policy [online], Vol. 70, no. 2, pp. 151-162 Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/15364145> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Proudman, Charlotte 2018. Female Genital Mutilation/Cutting: Asylum Claims and Appeals. Διαθέσιμο από: <http://www.refugeelegalaidinformation.org/female-genital-mutilationcutting-asylum-claims-and-appeals> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Puleo, Alicia. 1995. 'Patriarcado.' In Diez Palabras Clave Sobre Mujer, edited by Celia Amorós, 21-54. Estella: Verbo Divino.

Raemdonck A.V. 2013. 'Egyptian Activism against female genital cutting as a catachrestic claiming', Religion and Gender [online], Vol.3, no. 2, pp. 222-239. Διαθέσιμο στο: <https://www.religionandgender.org/articles/abstract/10.18352/rg.9169/> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Rahman, A. and Toubia, N. (επιμ.) 2000 Female Genital Mutilation: A guide to laws and policies worldwide, London and New York: Zed Books Ltd

Rahman, Anika, and Nahid Toubia. 2000. Female Genital Mutilation: A Guide to Laws and Policies Worldwide. London and New York: Zed Books, CRLP and Rainbo.

Rahman, Anika, and Nahid Toubia. 2001. Female Genital Mutilation: A Guide to Laws and Policies Worldwide. London: Zed Books.

RCOG 2013. Ethical considerations in relation to female genital cosmetic surgery σε [RCOG Ethical Opinion Paper \(2013\) Ethical Considerations in Relation To - DocsLib](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Redress. 2009. Project for criminal law reform: Comments on the ban of female genital mutilation in Sudan's legislation. <https://redress.org/wp-content/uploads/2018/01/February-Project-for-criminal-law-reform-comments-on-the-ban-of-female-genital-mutilation-in-Sudan-legislation.pdf> (προσπελάστηκε 23/12/2022).

Remotti, Francesco. 2000. Prima lezione di antropologia. Rome-Bari: Laterza.

Ropero Carrasco, Julia. 2001. 'El derecho penal ante la mutilación genital femenina.' La Ley 6:1393-1410.

Ropero Carrasco, Julia. 2001. 'El derecho penal ante la mutilación genital femenina.' La Ley 6:1393-1410.

Ropero Carrasco, Julia. 2003. 'La mutilación genital femenina: una lesión de los derechos fundamentales de las niñas basada en razones de discriminación sexual.' In Cursos de Derechos Humanos de Donostia-San Sebastián. San Sebastián: Universidad del País Vasco.

Rubin, Gayle. 1975. 'The Traffic in Women: Notes on the "Political Economy" of Sex.' In *Toward an Anthropology of Women*, edited by Rayna R. Reiter, 157-210. New York: Monthly Review Press.

Sahra Abdi Ahmed, Sagal Mustafe Hassan, and Harun Maruf 2018. 'Somaliland Fatwa Forbids FGM', VOA News, Africa. Διαθέσιμο σε <https://www.voanews.com/africa/somaliland-fatwa-forbids-fgm> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Saltzman Chafetz, Janet. 1990. *Gender Equity: An Integrated Theory of Stability and Change*. Newbury Park: Sage Publications.

Sanz Mulas, Nieves. 2014. 'Diversidad cultural y política criminal: estrategias para la lucha contra la mutilación genital femenina en Europa (especial referencia al caso español).' *Revista Española de Ciencia Penal y Criminología* 16(11):1-49. <http://criminnet.ugr.es/recpc/16/recpc16-11.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022).

Sardi, Lauren M. 2016. 'Male Circumcision.' In *The Wiley Blackwell Encyclopedia of Gender and Sexuality Studies*, edited by Nancy A. Naples.

Sayad, Abdelmalek. 1999. *La Double Absence. Des illusions de l'émigré aux souffrances de l'immigré*. Paris: Seuil.

Scheper-Hughes, Nancy, and Margaret Lock. 1987. 'The Mindful Body: A Prolegomenon to Future Work in Medical Anthropology.' *Medical Anthropology Quarterly* 1:6-41.

Selden, A. 2017 'Compulsory health checks, female genital mutilation and rights balancing at the European Court of Human Rights', *European Human Rights*, no.5, pp.480-491

Selim Al-Awa, Mohammed 2019 FGM in the Context of Islam. The National Council for Childhood and Motherhood. Διαθέσιμο σε <http://www.nccm-egypt.org/e9/e1869/e2357/e2358/infoboxContent2359/FGMintheContextofIslam.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Serour G.I., 2013. Medicalization of female genital mutilation/cutting σε [Medicalization of female genital mutilation/cutting - ScienceDirect](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Serour, GI. 2010 'The issue of reinfibulation', *International Journal of Gynecology and Obstetrics* [online], Vol. 109, no 2, pp.93-96. Διαθέσιμο στο: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/20138274> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Shell-Duncan B., 2001. The medicalization of female 'circumcision' harm reduction or promotion of a dangerous practice? σε [The medicalization of female "circumcision": harm reduction or promotion of a dangerous practice? - PubMed \(nih.gov\)](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Shell-Duncan, B. 2008. 'From Health to Human Rights: Female genital cutting and the politics of intervention', *American Anthropologist* [online], Vol.110, no. 2, pp.225-236 Διαθέσιμο στο: <https://anthrosource.onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/j.15481433.2008.00028.x> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Shell-Duncan, Bettina, Katherine Wander, Ylva Hernlund, and Amadou Moreau. 2011. 'Dynamics of Change in the Practice of Female Genital Cutting in Senegambia: Testing Predictions of Social Convention Theory.' *Social Science & Medicine* 7(8):1275-83.

Shell-Duncan, Bettina, Obiero Walter Obungu, and Leunita Auko Muruli. 2000. 'Women Without Choices: The Debate Over Medicalization of Female Genital Cutting and its Impact on a Northern Kenyan Community.' In *Female "Circumcision"*

in Africa: Culture, Controversy and Change, edited by Bettina Shell-Duncan and Ylva Hernlund, 109-128. Boulder-London: Lynne Rienner.

Shell-Duncan, Bettina, Reshma Naik, and Charlotte Feldman-Jacobs. 2016. 'A State-of-the-Art Synthesis of Female Genital Mutilation/Cutting: What Do We Know Now?' Evidence to End FGM/C: Research to Help Women Thrive. New York: Population Council.

Shell-Duncan, Bettina. 2008. 'From Health to Human Rights: Female Genital Cutting and the Politics of Intervention.' *American Anthropologist* 110(2):225-36.

Showalter, Elaine. 1985. *The Female Malady: Women, Madness and English Culture, 1830-1980*. New York: Pantheon Books.

Shweder, Richard A. 2002. 'What about female genital mutilation? and why understanding culture matters in the first place.' In *Engaging Cultural Differences: The Multicultural Challenge in Liberal Democracies*, edited by Richard A. Shweder, Martha Minow, and Hazel Rose Markus, 216-51. New York: Russell Sage Foundation.

SPF Santé publique, Sécurité de la Chaîne alimentaire et Environnement, et GAMS Belgique. 2011. *Mutilations Génitales Féminines: guide à l'usage des professions concernées*. Bruxelles.

Spivak, Gayatri. 1998. *Can the Subaltern Speak?* London: Macmillan. Spivak, Gayatri. 2004. 'Righting Wrongs.' *The South Atlantic Quarterly* 103(2/3):523-81.

Stop FGM Middle East (undated) *Fatwas Against FGM*. Διαθέσιμο σε <http://www.stopFGM/Cmideast.org/fatwas-against-fgm/> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Tag-Eldin, M.A., Gadallah, M.A., Al-Tayeb, M.N., Abdel-Aty, M., Mansour, E. and Sallem, M. 2008 'Prevalence of female genital cutting among Egyptian girls', *Religion and Gender* [online], Vol 86 no.4, pp. 269-274. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/18438515> (προσπελάστηκε την 18/12/2022).

Tamale, Sylvia. 2007. 'The Right to Culture and the Culture of Rights: A Critical Perspective on Women's Sexual Rights in Africa'. In *Sex matters*, edited by Adili Zia and Billy Kahora. Nairobi: Urgent Action Fund, 149-65. <http://www.fahamu.org/mbbc/wp-content/uploads/2011/09/Tamale-2007-Right-to-Culture.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Tamale, Sylvia. 2008. 'The Right to Culture and the Culture of Rights: A Critical Perspective on Women's Sexual Rights.' *Feminist Legal Studies* 16:47.

Tamale, Sylvia. 2011. *African sexualities: A Reader*. Cape Town: Pambazuka Press.

Tearfund 2014 *Made in the image of God: The role of the church in ending female genital mutilation/cutting in Tanzania. Summary Report*. Διαθέσιμο σε <https://learn.tearfund.org/media/learn/resources/reports/fgm-english-web-jan-2014.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Teixeira, Ana Lucia. 2016. 'Estimating the prevalence of female genital mutilation in Portugal.' *Public Health* 139:53-60

Tenoi S., 2014. An alternative to female genital mutilation that prevents girls suffering σε [An alternative to female genital mutilation that prevents girls suffering | Sarah Tenoi | The Guardian](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

The Guardian 2016. End FGM Guardian Global Media Campaign σε [End FGM campaign | Society | The Guardian](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Thiam, Awa. 1983. 'Women's fight for the abolition of sexual mutilation.' In *International Social Science Journal* XXXV 4:747-57. Paris: UNESCO

https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000057959_spa
16/12/2022)

(προσπελάστηκε

Thomas, Lynn M. 1996. “‘Ngaitana (I will circumcise myself)’”: The Gender and Generational Politics of the 1956 Ban on Clitoridectomy in Meru, Kenya.’ *Gender & History* 8:338-63.

Thomas, Lynn M. 1998. ‘Imperial Concerns and “Women’s Affairs”: State Efforts to Regulate Clitoridectomy and Eradicate Abortion in Meru, Kenya, c. 1910-1950.’ *The Journal of African History* 39(1):121-45.

Topping A., 2014. UK to introduce measures to stop girls being taken abroad for FGM σε [UK to introduce measures to stop girls being taken abroad for FGM | Female genital mutilation \(FGM\) | The Guardian](#) (προσπελάστηκε 24/12/2022).

Torres Fernández, María Elena. 2005. ‘El nuevo delito de mutilación genital.’ In *Estudios en homenaje al profesor Cobo del Rosal*, coordinated by Juan Carlos Carbonell Mateu, 943-64. Madrid: Dykinson.

Tostan 2016 Training religious leaders to become community changemakers, 7 June. Διαθέσιμο σε <https://tostan.org/training-religious-leaders-become-community-changemakers/> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

Turner, Victor W. 1969. ‘Liminality and Communitas.’ *The Ritual Process: Structure and AntiStructure*. Chicago: Aldine Publishing Company.

UN Commission on the Status of Women. 2011. Ending female genital mutilation: Report of the Secretary-General, 1-17, E/CN.6/2012 <https://www.unwomen.org/en/csw>

UNHCR (2000) *UNHCR Position Paper on Gender-Related Persecution*. Διαθέσιμο στο: <http://www.refworld.org/docid/3bd3f2b04.html>, (πρόσβαση στις 17/12/2022).

UNHCR (2002) *Guidelines on International Protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/02/01*. Διαθέσιμο στο: <http://www.unhcr.org/3d58ddef4.pdf>, (πρόσβαση στις 12/12/2022)

UNHCR (2002), *Guidelines on International Protection No. 2: "Membership of a Particular Social Group" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/02/02*. Διαθέσιμο στο: <http://www.refworld.org/docid/3d36f23f4.html>, (πρόσβαση στις 17/12/2022)

UNHCR (2004) *Comparative analysis of gender-related persecution in national asylum legislation and practice in Europe*. Διαθέσιμο στο: <http://www.unhcr.org/40c071354.html>, (πρόσβαση στις 17/12/2022)

UNFPA-Colombia. 2011. Project Embera-wera: An experience of cultural change to eradicate female genital mutilation in Colombia – Latin America. <http://unfpa.org.co/wp-content/uploads/2013/09/proyectoembera.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

UNICEF 2016 PEACE. LOVE. TOLERANCE: Key Messages From Islam & Christianity On Protecting Children From Violence And Harmful Practices. International Islamic Centre for Population Studies and Research at Al-Azhar University, Coptic Orthodox Church, Egypt, Bishopric of Public, Ecumenical and Social Services (BLESS), and UNICEF. Διαθέσιμο σε <https://www.unicef.org/mena/media/2291/file/EGY-PeaceLoveToleranceReport-September2016.pdf.pdf>. (προσπελάστηκε 16/12/2022)

UNICEF 2013. Female Genital Mutilation/Cutting :A statistical overview and exploration of the dynamics of change σε [Female Genital Mutilation/Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change - UNICEF DATA](#)(προσπελάστηκε 24/12/2022).

UNICEF Innocenti Research Centre. 2005. Changing a Harmful Social Convention: Female Genital Mutilation/Cutting, 1-43. Florence: UNICEF Innocenti Digest.

UNICEF. 2013. Female Genital Mutilation/Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change. New York: UNICEF.

UNICEF. 2016. Female Genital Mutilation/Cutting: A Global Concern. New York: United Nations Children's Fund (UNICEF). [http://www.unicef.org/media/files/fgmc_2016_brochure_final_unicef_spread\(2\).pdf](http://www.unicef.org/media/files/fgmc_2016_brochure_final_unicef_spread(2).pdf) (προσπελάστηκε 16/12/2022)

United Nations General Assembly (UNGA). 1989. Convention on the Rights of the Child, adopted by General Assembly resolution 44/25 of 20 November 1989. <http://www.ohchr.org/documents/professionalinterest/crc.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

United Nations General Assembly (UNGA). 2012. UNGA Resolution 67/146, adopted on 20 December 2012, Intensifying Global Efforts for the Elimination of Female Genital Mutilations

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). 2009. Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation. Geneva: UNHCR.

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). 2013. Too Much Pain: Female Genital Mutilation & Asylum in the European Union – A Statistical Overview. Geneva: UNHCR Bureau for Europe. <http://www.unhcr.org/531880249.pdf> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

United Nations High Commissioner for Refugees. 2009. Guidance Note on Refugee Claims Relating to Female Genital Mutilation, 1-15. Geneva: UNHCR. <http://www.refworld.org/docid/4a0c28492.html>.

Van Baelen, Luk, Livia Ortensi, and Els Leye. 2016. 'Estimates of first-generation women and girls with female genital mutilation in the European Union: A secondary data analysis.' The European Journal of Contraception & Reproductive Health Care.

Van Gennep, Arnold. 1960. The Rites of Passage. Chicago: University of Chicago Press.

Varol, Nesrin, Sabera Turkmani, Kirsten Black, John Hall, and Angela Dawson. 2015. 'The role of men in abandonment of female genital mutilation: A systematic review.' BMC Public Health 15:1034. doi:10.1186/s12889-015-2373-2.

Vloeberghs, Erick, Anke van der Kwaak, Jeroen Knipscheer, and Maria van den Muijsenbergh. 2016. 'Coping and chronic psychosocial consequences of female genital mutilation in the Netherlands.' In WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation, 7. Geneva: World Health Organization. Originally published in Ethnicity and Health 17:6 (2012).

Walby, Sylvia. 1990. *Theorizing Patriarchy*. Cambridge: Basil Blackwell, Inc.
Walby, Sylvia. 2011. *The Future of Feminism*. Cambridge: Polity Books.
World Health Organization. 2008. *Eliminating Female Genital Mutilation: An Interagency Statement*.

Walley, Christine J. 1997. 'Searching for "Voices": Feminism, Anthropology, and the Global Debate over Female Genital Operations.' *Cultural Anthropology* 12(3):405-38.

Westercamp, Nelly, and Robert C. Bailey. 2007. 'Acceptability of Male Circumcision for Prevention of HIV/AIDS in Sub-Saharan Africa: A Review.' *AIDS and Behavior* 11(3):341- 55. doi:10.1007/s10461-006-9169-4.

Whitehorn, J., Ayonrinde, O., and Maingay, S. 2002. 'Female Genital Mutilation: Cultural and psychological implications', *Sexual and Relationship Therapy*, Vol.17, no. 2, May pp.161-170

WHO, OHCHR, UNAIDS, UNDP, UNECA, UNESCO, UNFPA, UNHCR, UNICEF, and UNIFEM. 2008. *Eliminating Female Genital Mutilation: An Interagency Statement*. Geneva: WHO.

WHO, UNICEF, and UNFPA. 1997. *Female Genital Mutilation: A Joint WHO/UNICEF/UNFPA Statement*. Geneva: WHO.

Wilken, Andrea, Thomas Keil, and Bruce Dick. 2010. 'Traditional male circumcision in eastern and southern Africa: A systematic review of prevalence and complications.' *Bull World Health Organ* 88:907-14. doi:10.2471/blt.09.072975

World Health Organization study group on female genital mutilation and obstetric outcome. 2016. 'Female genital mutilation and obstetric outcome: WHO collaborative prospective study in six African countries.' In *WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation*, 6. Geneva: World Health Organization. Originally published in *Lancet* 367:9525 (2006).

World Health Organization. 2016. *WHO guidelines on the management of health complications from female genital mutilation*, 1-7. Geneva: World Health Organization. <http://www.who.int/reproductivehealth/topics/fgm/management-health-complications-fgm/en/> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

World Health Organization. n.d. 'Female genital mutilation: Fact sheet.' Last modified February 2016. σε <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs241/en/> (προσπελάστηκε 16/12/2022)

World Vision. 2014. *Exploring the Links: Female Genital Mutilation/Cutting and Early Marriage*. London: World Vision.

Zabus, Chantal. 2004. 'Between rites and rights: Excision on trial in African women's texts and human contexts.' In *Towards a Transcultural Future: Literature and Human Rights in a 'Post'-Colonial World*, edited by Peter H. Marsden and Geoffrey V. Davis. Amsterdam: Rodopy.

Zoske, Joseph. 1998. 'Male Circumcision: A Gender Perspective.' *The Journal of Men's Studies* 6:189-208.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

www.endfgm.eu/ (προσπελάστηκε 26/12/2022)

www.28toomany.org (προσπελάστηκε 26/12/2022)

Παράρτημα

Πίνακας εφαρμογής νομοθεσίας και ποινικοποίησης του ΑΓΓΟ, στις 28 χώρες της Αφρικής

ΧΩΡΑ	ΠΑΡΟΧΗ ΣΑΦΟΥΣ ΟΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ, ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗΣ Η ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΔΙΑΣΧΙΣΗΣ ΣΥΝΟΡΩΝ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ
ΜΠΕΝΙΝ	✓	✓	✓	✓		
ΜΠΟΥΡΚΙΝΑ ΦΑΣΟ	✓	✓		✓	✓	
ΚΑΜΕΡΟΥΝ		✓				
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ	✓	✓	✓	✓		
ΤΣΑΝΤ						
ΑΚΤΗ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ	✓	✓	✓		✓	
ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ	✓	✓	✓	✓		
ΑΙΓΥΠΤΟΣ	✓	✓				
ΕΡΥΘΡΑΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	
ΑΙΘΙΟΠΙΑ		✓	✓			
ΓΚΑΜΠΙΑ	✓	✓	✓	✓		
ΓΚΑΝΑ	✓	✓	✓			
ΓΟΥΙΝΕΑ	✓	✓	✓		✓	
ΓΟΥΙΝΕΑ ΜΠΙΣΣΑΟΥ	✓	✓	✓	✓		✓
ΚΕΝΥΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΛΙΒΕΡΙΑ						
ΜΑΛΙ						
ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑ	✓	✓			✓	
ΝΙΓΗΡΑΣ	✓	✓	✓		✓	
ΝΙΓΗΡΙΑ		✓	✓			
ΣΕΝΕΓΑΛΗ	✓	✓	✓		✓	
ΣΙΕΡΡΑ ΛΕΟΝΕ						
ΣΟΜΑΛΙΑ						
ΝΟΤΙΟ ΣΟΥΔΑΝ	✓	✓	✓	✓		
ΣΟΥΔΑΝ						
TANZANIA		✓	✓			
ΤΟΓΚΟ	✓	✓	✓	✓		
ΟΥΓΚΑΝΤΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΝΑΙ	18	22	18	11	9	3
ΟΧΙ	10	6	10	17	19	25

Διεθνείς Συμβάσεις τις οποίες έχουν υπογράψει, επικυρώσει η/και προσχωρήσει τα 28 κράτη της Αφρικής

Υ= Η Σύμβαση έχει υπογραφεί από τις χώρες μετά από διαπραγματεύσεις και συναίνεση του περιεχομένου (υπογραφή)

Ε= Μόλις υπογραφούν, οι περισσότερες συνθήκες και συμβάσεις πρέπει να επικυρωθούν (δηλαδή να εγκριθούν μέσω της τυπικής εθνικής νομοθετικής διαδικασίας) για να είναι νομικά αποτελεσματικές σε αυτήν τη χώρα (επικύρωση)

Π= όταν μια χώρα επικυρώνει μια συνθήκη που έχει ήδη διαπραγματευτεί από άλλα κράτη (προσχώρηση)

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ	Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα 1966	Διεθνές Σύμφωνο για τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά δικαιώματα 1966	Σύμβαση για την εξάλειψη όλων των μορφών διακρίσεων κατά των γυναικών 1979	Σύμβαση κατά των βασανιστηρίων και άλλης σκληρής απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης ή τιμωρίας 1984	Σύμβαση για τα Δικαιώματα του παιδιού 1989
ΜΠΕΝΙΝ	Π	Π	Υ/Ε	Π	Υ/Ε
ΜΟΥΡΚΙΝΑ ΦΑΣΟ	Π	Π	Π	Ε	Υ/Ε
ΚΑΜΕΡΟΥΝ	Π	Π	Υ/Ε	Π	Υ/Ε
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ	Π	Π	Π	Π	Υ/Ε
ΤΣΑΝΤ	Π	Π	Π	Π	Υ/Ε
ΑΚΤΗ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ	Π	Π	Υ/Ε	Π	Υ/Ε
ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ	Π	Π	Π	Π	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ
ΑΙΓΥΠΤΟΣ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Π	Υ/Ε
ΕΡΥΘΡΑΙΑ	Π	Π	Π	Π ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Υ/Ε
ΑΙΘΙΟΠΙΑ	Π	Π	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Π	Π
ΓΚΑΜΠΙΑ	Π	Π	Υ/Ε	Υ	Υ/Ε
ΓΚΑΝΑ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε
ΓΟΥΙΝΕΑ	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Υ/Ε	Υ/Ε	Π
ΓΟΥΙΝΕΑ ΜΠΙΣΣΑΟΥ	Υ/Ε	Π	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε
ΚΕΝΥΑ	Π	Π	Π	Π	Υ/Ε
ΛΙΒΕΡΙΑ	Υ/Ε	Υ/Ε	Π	Π	Υ/Ε
ΜΑΛΙ	Π	Π	Υ/Ε	Π	Υ/Ε
ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑ	Π ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Π	Π	Π	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ
ΝΙΓΗΡΑΣ	Π	Π	Π ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	Π	Υ/Ε
ΝΙΓΗΡΙΑ	Π	Π	Υ/Ε		Υ/Ε
ΣΕΝΕΓΑΛΗ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε
ΣΙΕΡΡΑ ΛΕΟΝΕ	Π	Π	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε
ΣΟΜΑΛΙΑ	Π	Π		Π	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ
ΣΟΜΑΛΙΛΑΝΤ	Π	Π		Π	Υ
ΝΟΤΙΟ ΣΟΥΔΑΝ			Π	Π	Π
ΣΟΥΔΑΝ	Π	Π		Υ	Υ/Ε
TANZANIA	Π	Π	Υ/Ε		Υ/Ε
ΤΟΓΚΟ	Π	Π	Π	Υ/Ε	Υ/Ε
ΟΥΓΚΑΝΤΑ	Π	Π	Υ/Ε	Π	Υ/Ε

Περιφερειακές Συμβάσεις τις οποίες έχουν υπογράψει, επικυρώσει η/και προσχωρήσει τα 28 κράτη της Αφρικής

Υ= Η Σύμβαση έχει υπογραφεί από τις χώρες μετά από διαπραγματεύσεις και συναίνεση του περιεχομένου (υπογραφή)

Ε= Μόλις υπογραφούν, οι περισσότερες συνθήκες και συμβάσεις πρέπει να επικυρωθούν (δηλαδή να εγκριθούν μέσω της τυπικής εθνικής νομοθετικής διαδικασίας) για να είναι νομικά αποτελεσματικές σε αυτήν τη χώρα (επικύρωση)

Π= όταν μια χώρα επικυρώνει μια συνθήκη που έχει ήδη διαπραγματευτεί από άλλα κράτη (προσχώρηση)

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ	Αφρικανικός Χάρτης για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των λαών (Χάρτης Μπαντζουλι) 1981	Αφρικανικός Χάρτης για τα δικαιώματα και την ευημερία του παιδιού 1990	Αφρικανικός Χάρτης για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των λαών για τα δικαιώματα των γυναικών στην Αφρική (Πρωτόκολλο Μαπούτο) 2003	Δήλωση του Καΐρου για την εξάλειψη του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων
ΜΠΕΝΙΝ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΜΟΥΡΚΙΝΑ ΦΑΣΟ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΚΑΜΕΡΟΥΝ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ	Ε	Υ	Υ	✓
ΤΣΑΝΤ	Υ/Ε	Υ/Ε/Π	Υ	✓
ΑΚΤΗ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ	Υ/Ε	Υ	Υ/Ε	✓
ΑΙΓΥΠΤΟΣ	Υ/Ε	Υ/Ε		✓
ΕΡΥΘΡΑΙΑ	Ε	Ε	Υ	✓
ΑΙΘΙΟΠΙΑ	Ε	Ε	Υ	✓
ΓΚΑΜΠΙΑ	Υ/Ε	Π	Υ/Ε	✓
ΓΚΑΝΑ	Π	Υ	Υ/Ε	✓
ΓΟΥΙΝΕΑ	Υ/Ε	Υ	Υ/Ε	✓
ΓΟΥΙΝΕΑ ΜΠΗΣΑΟΥ	Υ/Ε	Υ	Υ/Ε	✓
ΚΕΝΥΑ	Ε	Π	Υ/Ε	✓
ΛΙΒΕΡΙΑ	Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΜΑΛΙ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑ	Υ/Ε		Ε	✓
ΝΙΓΗΡΑΣ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ	✓
ΝΙΓΗΡΙΑ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΣΕΝΕΓΑΛΗ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΣΙΕΡΡΑ ΛΕΟΝΕ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ	✓
ΣΟΜΑΛΙΑ	Υ/Ε	Υ	Υ	
ΣΟΜΑΛΙΛΑΝΤ	Υ/Ε	Υ	Υ	
ΝΟΤΙΟ ΣΟΥΔΑΝ			Υ	
ΣΟΥΔΑΝ	Υ/Ε		Υ	✓
TANZANIA	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΤΟΓΚΟ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓
ΟΥΓΚΑΝΤΑ	Υ/Ε	Υ/Ε	Υ/Ε	✓

Πίνακας εφαρμογής νομοθεσίας και ποινικοποίησης του ΑΓΓΟ στις χώρες της Ευρώπης

ΧΩΡΑ	ΠΑΡΟΧΗ ΣΑΦΟΥΣ ΟΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ, ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗΣ Η ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ	ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ	ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΔΙΑΣΧΙΣΗΣ ΣΥΝΟΡΩΝ ΣΤΟΝ ΑΓΓΟ
ΒΕΛΓΙΟ		✓	✓		✓	✓
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ		✓	✓		✓	✓
ΚΡΟΑΤΙΑ	✓	✓	✓		✓	
ΚΥΠΡΟΣ	✓	✓	✓		✓	✓
ΤΣΕΧΙΑ		✓	✓	✓	✓	
ΔΑΝΙΑ	✓	✓	✓		✓	
ΕΣΘΟΝΙΑ		✓	✓		✓	
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ		✓	✓	✓	✓	
ΓΑΛΛΙΑ		✓	✓	✓	✓	✓
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΕΛΛΑΔΑ		✓	✓		✓	
ΟΥΓΓΑΡΙΑ		✓	✓	✓	✓	
ΙΣΠΑΝΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΙΡΑΝΔΙΑ	✓		✓	✓ (ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΑΝΗΛΙΚΟ ΥΣ)	✓	✓
ΙΤΑΛΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΛΕΤΟΝΙΑ		✓	✓	✓	✓	✓
ΛΙΧΤΕΝΣΤΑΙΝ		✓	✓		✓	✓
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ		✓	✓	✓	✓	
ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ	✓	✓	✓		✓	✓
ΜΑΛΤΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ		✓	✓		✓	
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΠΟΛΩΝΙΑ		✓	✓	✓	✓	
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	✓	✓	✓	✓		✓
ΡΟΥΜΑΝΙΑ		✓	✓		✓	✓
ΣΛΟΒΑΚΙΑ		✓	✓	✓	✓	✓
ΣΛΟΒΕΝΙΑ		✓	✓	✓		
ΙΣΠΑΝΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΣΟΥΗΔΙΑ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ΕΛΒΕΤΙΑ	✓	✓	✓		✓	✓
ΗΒ	✓	✓	✓	✓		✓

Διεθνείς Συμβάσεις τις οποίες έχουν υπογράψει, επικυρώσει η/και προσχωρήσει κράτη της Ευρώπης

Υ= Η Σύμβαση έχει υπογραφεί από τις χώρες μετά από διαπραγματεύσεις και συναίνεση του περιεχομένου (υπογραφή)

Ε= Μόλις υπογραφούν, οι περισσότερες συνθήκες και συμβάσεις πρέπει να επικυρωθούν (δηλαδή να εγκριθούν μέσω της τυπικής εθνικής νομοθετικής διαδικασίας) για να είναι νομικά αποτελεσματικές σε αυτήν τη χώρα (επικύρωση)

Π= όταν μια χώρα επικυρώνει μια συνθήκη που έχει ήδη διαπραγματευτεί από άλλα κράτη (προσχώρηση)

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ	Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα 1966	Διεθνές Σύμφωνο για τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά δικαιώματα 1966	Σύμβαση για την εξάλειψη όλων των μορφών διακρίσεων κατά των γυναικών 1979	Σύμβαση για τα Δικαιώματα του παιδιού 1989
ΒΕΛΓΙΟ	Υ 1968/Ε 1983	Υ 1968/Ε 1983	Υ 1980/Ε 1985	Υ 1990/Ε 1991
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	Υ 1968/Ε 1970	Υ 1968/1970	Υ 1980/ Ε 1982	Υ 1990/ Ε 1991
ΚΡΟΑΤΙΑ	Π 1992	Π 1992	Π 1992	Π 1992
ΚΥΠΡΟΣ	Υ 1966/ Ε 1969	Υ 1967/ Ε 1969	Π 1985	Υ 1990/ Ε 1991
ΤΣΕΧΙΑ	Π 1993	Π 1993	Π 1993	Π 1993
ΔΑΝΙΑ	Υ 1968/Ε 1972	Υ 1968/ Ε 1972	Υ 1980/ Ε 1983	Υ 1990/Ε 1991
ΕΣΘΟΝΙΑ	Π 1991	Π 1991	Π 1991	Π 1991
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	Υ 1967/ Ε 1975	Υ 1967/ Ε 1975	Υ 1980/Ε 1986	Υ 1990/ Ε 1991
ΓΑΛΛΙΑ	Ε/Π 1980	Ε/Π 1980	Υ 1980/ Ε 1983	Υ/Ε 1990
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	Υ 1968/Ε 1973	Υ 1968/Ε 1973	Υ 1980/ Ε1985	Υ 1990/Ε 1992
ΕΛΛΑΔΑ	Ε/Π 1997	Ε/Π 1985	Υ 1982/Ε 1983	Υ 1990/Ε 1993
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	Υ 1969/Ε 1974	Υ 1969/ Ε 1974	Υ/Ε/1980	Υ 1990/Ε 1991
ΙΣΛΑΝΔΙΑ	Υ 1968/Ε 1979	Υ 1968/Ε 1976	Υ 1980/Ε 1985	Υ 1990/ Ε 1992
ΙΡΛΑΝΔΙΑ	Υ 1973/Ε 1989	Υ 1973/Ε 1989	Ε/Π 1985	Υ 1990/Ε 1992
ΙΤΑΛΙΑ	Υ 1967/Ε 1978	Υ 1967/Ε 1978	Υ 1980/Ε 1985	Υ 1990/Ε 1991
ΛΕΤΟΝΙΑ	Π 1992	Π 1992	Π 1992	Π 1992
ΛΙΧΤΕΝΣΤΑΙΝ	Π 1998	Π 1998	Π 1995	Υ 1990/ Ε 1995
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ	Π 1991	Π 1991	Π 1994	Π 1992
ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ	Υ 1974/ Ε 1983	Υ 1974/Ε 1983	Υ 1980/Ε 1989	Υ 1990/ Υ 1994
ΜΑΛΤΑ	Π 1990	Υ 1968/Ε1990	Π 1991	Υ /Ε 1990
ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ	Υ 1969/ Ε 1978	Υ 1969/Ε 1978	Υ/Ε 1980	Υ 1990/Ε 1995
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	Υ 1968/Ε 1972	Υ 1968/Ε 1972	Υ 1980/Ε1981	Υ 1990/Ε 1991
ΠΟΛΩΝΙΑ	Υ 1967/Ε 1977	Υ 1967/Ε1977	Υ/Ε 1980	Υ 1990/Ε 1991
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	Υ 1976/Ε 1978	Υ 1976/Ε 1978	Υ/Ε 1980	Υ/Ε 1990
ΡΟΥΜΑΝΙΑ	Υ 1968/Ε 1974	Υ 1968/1974	Υ 1980/ Ε 1982	Υ/Ε 1990
ΣΛΟΒΑΚΙΑ	Π 1993	Π 1993	Π 1993	Π 1993
ΣΛΟΒΕΝΙΑ	Π 1992	Π 1992	Π 1992	Π 1992
ΙΣΠΑΝΙΑ	Υ 1976/Ε 1977	Υ 1976/Ε 1977	Υ 1980/Ε 1984	Υ/Ε 1990
ΣΟΥΗΔΙΑ	Υ 1967/Ε 1971	Υ 1967/Ε 1971	Υ/Ε 1980	Υ/Ε 1990
ΕΛΒΕΤΙΑ	Π 1992	Π 1992	Υ 1987/Ε 1997	Υ 1991/Ε 1997
ΗΕ	Υ 1968/Ε 1976	Υ 1968/Υ 1976	Υ 1981/Ε 1986	Υ 1990/Ε 1991

